સરસ્વતીચંદ્ર

ભાગ ૩જો : રત્નનગરીનું રાજ્યતંત્ર

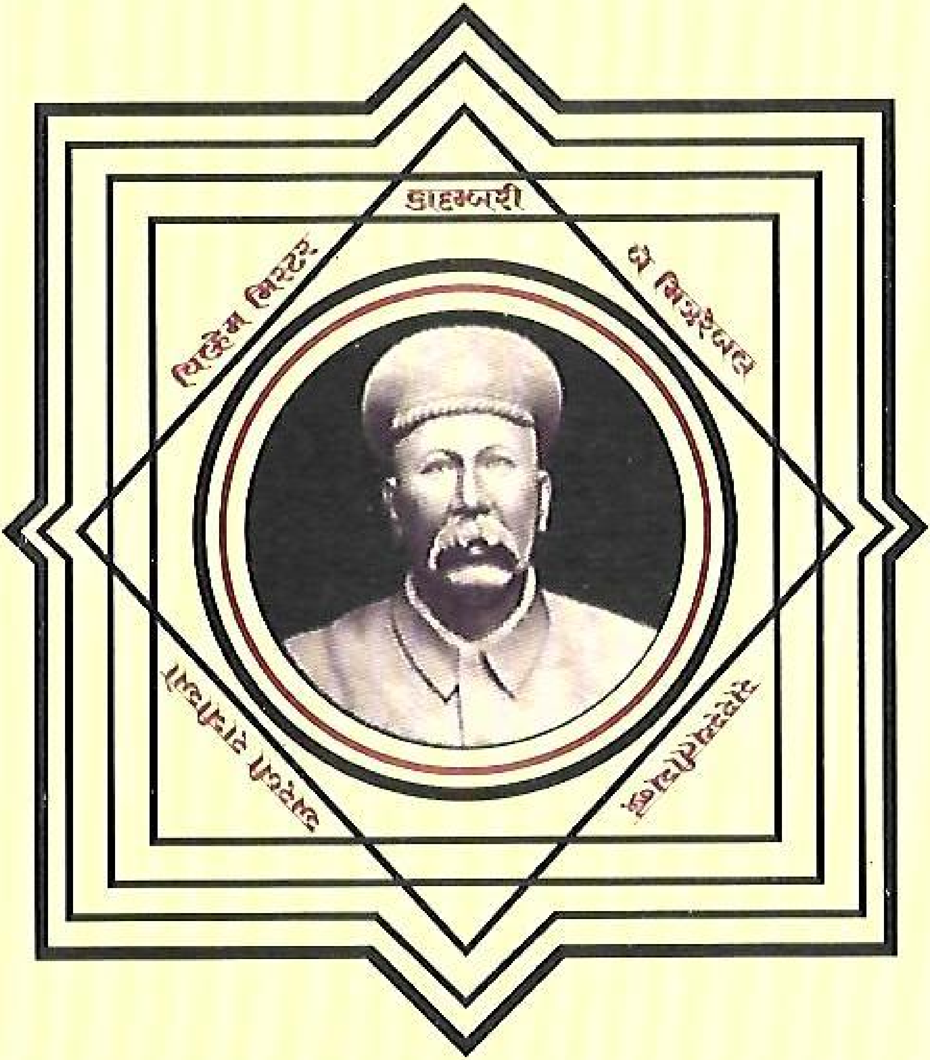

ગોવર્ધનરામ માધવરામ ત્રિપાઠી

એન. એમ. ત્રિપાઠી પ્રાઇવેટ લિમિટેડ
૧૬૪, શામળદાસ ગાંધી માર્ગ, મુંબઈ-૨

'... ... ગોવર્ધનરામભાઈનો - અને સરસ્વતીચન્દ્રમાંનો પ્રતિભાપ્રવાહ આપણી પરિસીમાળી બુદ્ધિએ અમાપ છે એટલું જ નહિ, એમનો જ્ઞાનભંડારે કુબેર ભંડારીના જેવો અગાધ છે. ત્હેમની કવિતજ્યોત તેજસ્વિની છે એટલું જ નહિ, એમનો અનુભવસંચય રત્નાકરવિશાળ છે. ત્હેમનું ધર્મચિન્તન ઊંડું ગહન આભાસમું અગોચર છે એટલું જ નહિ, એમનું સંસારચિન્તનને માનવઉદાર છે. ત્હેમની રાજનીતિ રાજાપ્રજાની હિતકારિણી છે એટલું જ નહિ, એમની લોકસંસ્થાઓની ફિલસૂફી ને રહસ્યવાદ લોકકલ્યાણક છે. શર્ચીહના નહિ જીર્બોઅના; રાજ્યબંધારણના નહિ, સંસારબંધારણના ગોવર્ધનભાઈ મ્હોટેરા મન્ત્રવિચારક ને મન્ત્રોચ્ચારક છે. કોમ્ટના જેવી સંસારમીમાંસા, વર્ટરની રસકથા સમી ન્હાનકડી પણ પ્રબળ વેગવન્તી કુમુદચન્દ્રની સ્નેહકથા, ન્યૂમેનના જેવી પ્રાચીન પૂજા, ડાન્ટે કે સ્વીડનબોર્ગની કલ્પનાભૂમિમાંનાં વિશુદ્ધચરિત દેવદેવીઓ જેવાં સુન્દરગિરિવાસી સાધુસાધ્વીઓ, દુ:ખી કુમુદમાં સીતાજીની આછીપાતળી છાયા. બાણભટ્ટના જેવી, શબ્દગાજન્તી સમર્થ વર્ણનમાળા અને એ સમર્થ સામર્થ્યમાંએ નિગૂઢ સંતાતી, તોફાનની મેઘમાળા માંહેલી ચન્દ્રલેખા સમી, મૃદુ મૃણાલિકાના જેવી; ચિરંજીવ લેખિનીમાં ભવભૂતિની ભાવમયતા ને સુકુમારતા અને એ સકલ વૈભવોપનો ઉપર ઝરમરતી વીજળીઓના ચમકારવન્તી કવિતાની રસવૃષ્ટિ; આવા આવા વિભૂતિયોગવન્તો સરસ્વતીચન્દ્રનો રસગ્રન્થ છે. મહાભારત કે રામાયણ સમો, સરસ્વતીચન્દ્ર એટલે મહાકાવ્યનો ગદ્યાવતાર.

* * *

ગોઈથેનું વિલ્હેમ મિસ્ટર, અરબની રાત્રીઓ, હ્યુગોનું લેમિઝરેબલ ને ગોવર્ધનભાઈનો સરસ્વતીચન્દ્ર: ચાર દિશાઓની દેવીઓ જેવી દિશાઓને સિંહાસને એ ચાર કાદંબરીઓ વિરાજે છે. એ સહુ ઉપર આકાશકેન્દ્રે, દેવલોકના ઝુમ્મર જેવી અનેકજ્યોત, પાંચમી બાણભટ્ટની કાદમ્બરી લળેઢળે ને લૂમેઝૂમે છે. છઠ્ઠી એવી મહાકાદમ્બરી લખાશે ત્યારે પૃથ્વી ત્હેને તેટતેટલા ભાવે પૂજશે. દિશામંડળનો ખૂટતો ચોક આજે તો ગુજરાતે પૂર્યો છે.

ઈતિહાસ કહે છે કે 'સરસ્વતીચન્દ્ર છપાયો એ મહાતિથિએ આપણા અર્વાચીન ગુજરાતી સાહિત્યે જગતસાહિત્યમાં પગ મૂક્યો.'

- ન્હાનાલાલ દલપતરામ કવિ

સરસ્વતીચંદ્ર

નવલકથા

ભાગ ૩ જો

રત્નનગરીનું રાજ્યતંત્ર

ગોવર્ધનરામ માધવરામ ત્રિપાઠી

એન. એમ. ત્રિપાઠી પ્રાઈવેટ લિમિટેડ
બુકસેલર્સ : પબ્લિશર્સ
૧૬૪, શામળદાસ ગાંધી માર્ગ, મુંબઈ-૨

પ્રકાશક :
કાર્તિક ત્રિપાઠી
એન. એમ. ત્રિપાઠી પ્રા. લિ.
૧૬૪, શામળદાસ ગાંધી માર્ગ,
મુંબઈ ૪૦૦ ૦૦૨
ફોન : ૨૨૦૧૩૬૫૧

સર્વ અધિકાર પ્રકાશકને સ્વાધીન

કિંમત : રૂ. ૧૨૫-૦૦

ફોટોટાઈપ સેટિંગ :
કોમ્પ્યુસર્વ, ગુજરાતી સોસાયટી,
વિલેપારલે (ઈસ્ટ), મુંબઈ - ૪૦૦ ૦૫૭.
ટેલિ : ૬૧૭ ૪૫૮૧ / ૮૨ / ૮૮.

મુદ્રક :
રાકેશ કે. દેસાઈ
ચંદ્રિકા પ્રિન્ટરી
મિરઝાપુર રોડ,
અમદાવાદ ૩૮૦ ૦૦૧

PREFACE

With the third volume this narrative enters upon a different phase of its career. It still continues to be a mosaic or even blending of the actual and the ideal aspects of our life in these days, but the latter, henceforth, begin to acquire a distinct predominance over the former. It is eleven years since the first volume was published, and the progress of the reading classes during the interval has been equal to the writer's aspiration to interest them in the principal problems of the day.

This and the succeeding volume will bring this tale to a close. The labours of the writer will be sufficiently rewarded, if his book will have stimulated, among the various classes of our society, and abiding interest in some of the great questions that make the young and the old in the country thrill with interchanging hopes and fears in all the varied matters which make up our life, and if it can enable them to follow with patience the solution which society is evolving upwards along a slow but sure gradient in relation to each of these pressing questions.

Each one of these problems is complicated and difficult, and the writer of a novel cannot be expected to do it the justice which a scientific or philosophical essayist can struggle for. An artist- and a novelist is no more-can only hope to give that simplicity to problems which the passive reader craves for, to bring out for his gaze the fascinations of their lights and shades so as to recreate and not tax his eyes, and yet to hope that, humble as this province of the writer is, he may enable the reader to rise a stage higher than where he was. At the same time it is no object of the writer to do so with that partisan spirit which may fairly find room in polemical essays where he who has formed his convictions must strive to force them upon the erring world. To the artist the world is not so much a mass of errors as a prospect of beauty, even where it errs; and he can simply propose to draw upon the resources of his own soul to enlarge the vistas which he is picturing, only with a view to add to the beauty, and not to the logic, of his work. As the Athenian believed, his beauty carries a silent logic more potent than reason and her quarrelsome ways.

What these problems are, is a matter best left to the text itself. In the preface one can only attempt to introduce. Well, we are at present undergoing strange transitions in matters domestic,

social, religious, political, and what not ? What with the laden atmosphere of our domestic difficulties, what with the currents of our social ideals and forces, what with the many- tongued voices of the religions which a multiform and party- coloured nation is singing into our ears, what with the constant upheavals of new and jarring worlds of political entities and nonentities rising within one's view whether he locates himself in one of the native states or in any place in British India, one, standing in the midst of all this, in simply tempted to wish, like Cowper, "for a lodge in some vast wilderness," of for a transmigration back into the body of some quiet and retired Rishi of antiquity.

This universal jar and noise casts a gloomy shadow over many a wistful eye and disconcerts many a well-built hope. We shall leave it to other fields of learning to settle with conviction whether the world in India will survive this deluge of conflict or not, and we may be sure that, even in discussing that, men will differ and fall to quarrelling. The only place, where we may safely look for a peaceful picture in spite of all transient facts, is art and poetry. In the several volumes of this tale, the landing-places of our relief are sought to be pictured. We no doubt, start even here with the jar and noise that surrounds us, and we hope to travel a good deal in the midst of these regions. But Progress and Harmony at home, in society, in religion, and with Government, both in and outside British India peer overhead in the long run in spite of all this bewildering confusion : at least that is the postulate fundamental to our perspective. To look at these two cherubs of beauty and hope as they look at us, is at least a vision of glory and happiness; and what is vision to-day may be reality to-morrow.

True it is that the realization of this vision of the future taxes our patience, and we may never live to see it. Well may one grumble with the poet,

* "When will the hundred summers die
And thought and time be born again,
And, newer knowledge drawing nigh,
Bring truth that sways the soul of men ?
Here all things in their place remain,
As all were ordered, ages since.
Come, care and pleasure, hope and pain,
And bring the fated fairy prince."

---

* Tennyson's Sleeping Palace

But after all we may also have the privilege of seeing with him

"Faint shadows, vapours lightly curl'd
Faint murmurs from the meadows come,
Like hints and echoes of the world
To spirits folded in the womb."*

The vision is not altogether a dream. Transient hours will come and go. But the student of permanent elements and constant factors will be able to trace the birth and growth of an inward homogeniety in what is hererogeneous in the inception, and to hail the slow but sure triumph of Progress on lines which may not satisfy either theoretical, revolutionary and precipitate visionaries and reformers, or those who on the other hand wish to give an eternal rigidity to the to-day whether of belief or of power and to dam out the influx of a sure and different to- morrow; for the lines of that Progress will certainly be such gradual and harmonised resultants of numerous currents of life and facts as are still not dreamt of in our Horatio's philosophy. Such will be the modus operandi of the elements that do and shall vivify individuals, societies and governments with new forms of life, and our visions may be realized according to the extent that they harmonize with this progress. Indian society and religions, orthodoxy and reform, visionaries and practical people, Indians and Englishmen, and even Government and states and subjects - all on Indian soil-must yield to this irresistible process of reciprocal assimilation, at least as an inevitable duty in the working of the much talked of unity of all. And our vision is that none of them, whether of Eastern or Western boast will be able to resist yielding to this process in this way and to this end, more or less, sooner or later.

Dear reader, more were better left to the text.

Bombay,
1898

G.M.T.

પ્રસ્તાવના

મનુષ્યના ભાગ્યમાં સંપત્તિવિપત્તિના પ્રવાહો અવળાસવળા વહન કરે છે, તેવું જ મનુષ્યસમૂહથી ભરેલા દેશોના ભાગ્યમાં પણ થાય છે. આ દેશને શિર પાછલાં બે ત્રણ વર્ષથી પડવા માંડેલી બહુરંગી વિપત્તિઓ સર્વદૃષ્ટ છે તો તેના વર્ણનની પુનરુક્તિ આવશ્યક નથી. પણ એ જ વિપત્તિઓએ મુંબઈનાં મુદ્રાયંત્રોને અનેકધા ઘેરેલાં હતાં, અને એ જ કારણને લીધે ઘણા કાળથી મુદ્રાયંત્રમાં મોકલેલો આ લેખ માત્ર આજ જ વાંચનારના હાથમાં મૂકી શકાય છે. અનેક વિઘ્નોને અંતે આ કથાના ભાગે વાચકવૃન્દ પાસે રખાવેલું ધૈર્ય આ પરિણામને પામ્યું છે તો તે ધૈર્ય ગ્રન્થ સંબંધમાં અન્ય ઈષ્ટ વિષયમાં પણ સફળ થાય એ ઈચ્છા સ્વાભાવિક છે.

સરસ્વતીચંદ્રના આ ત્રીજા ભાગ પછી માત્ર ચોથો જ ભાગ રચવાની યોજના છે. ઈશ્વરની ઈચ્છામાં આ લેખકના આયુષ્યની કલ્પના હશે તો ઉક્ત યોજના પાર પાડવાની માનુષી કલ્પના તો છે જ. એ કલ્પના સિદ્ધ થાઓ અને સર્વ વાચકવૃન્દનાં આયુષ્ય એને સફલ કરો એવી ઈશ્વરને પ્રાર્થના છે. આ કથાની મૂળ પ્રોત્સાહિની અને લેખકની પ્રિય ભગિની અ.સૌ. સમર્થલક્ષ્મી ગ્રન્થની સમાપ્તિ સુધી આયુષ્યમતી રહી શકી નથી અને તત્સંબંધમાં તેની વાસના તૃપ્ત ન કરાતાં બન્ધુભાવે અર્પેલી જોડેની નિવાપાંજલિ લખવાનો આ લેખકને ભાગ્યદૈન્યથી અત્ર પ્રસંગ આવેલો છે. પ્રિય વાંચનાર ! આવા પ્રસંગને અનુભવકાળે તારે માટે ઉપર કરેલી પ્રાર્થનામાં જે આશીર્વાદનો ઉદ્‌ગાર અંતર્ગત છે તે તને ઈષ્ટ હો !

આ કથાના ચોથા ભાગમાં આ ગ્રન્થની પૂર્ણાહુતિ કરવા ધારી છે. પ્રથમ ભાગની પ્રસ્તાવનામાં ગ્રન્થનો સાધારણ ઉદ્દેશ જણાવ્યો હતો. આ પ્રસ્તાવનામાં કંઈક વિશિષ્ટ ઉદ્દેશ જણાવવા અવકાશ છે.

સંસ્કૃત અને અંગ્રેજી ભાષાઓના મહાન અને સમર્થ ગ્રન્થકારોની જવાલાઓ આ દેશની પ્રજાને અનેકધા લાભકારક છે. પણ એ જવાલાઓમાં આધુનિક પ્રજાનું સર્વ પ્રકારે તાદાત્મ્ય થવું સુલભ નથી. કારણ અંગ્રેજો અને દેશીઓ વચ્ચે વિચારઆચારમાં જેમ અનેકધા ભેદ છે તેમ સંસ્કૃતવિદ્યાના અને આજના આપણા કાળ વચ્ચે પણ વિચારઆચારમાં અનેકધા ભેદ છે, અને એવા ભેદમાંથી ગાળી કાઢી એ ભાષાઓના સત્ત્વનો કેવળ અનુકૂળ રસ ચાખવો એ સર્વથી બનતું નથી. આપણી પ્રજા, આપણો દેશ, આપણો કાળ, આપણા વિચારઆચાર અને આપણા આધિઉપાધિ : એ સર્વનાં વર્તમાન ચિત્ર વચ્ચે ઊભા રહીને, આપણી ભાવિ પ્રજાનું એ જ વિષયોના રંગથી ભરેલું કલ્પિત ચિત્ર આલેખવું એ આ કથાનો એક વિશિષ્ટ ઉદ્દેશ છે. કલ્પિત ચિત્ર પ્રમાણે જ ભવિષ્ય બંધાશે એવો સિદ્ધાંત મનુષ્યથી બંધાય એમ નથી. એ ચિત્ર તો માત્ર વ્યાપારી ભવિષ્ય લાભહાનિની વ્યર્થાવ્યર્થ કલ્પના કરે તેવી કલ્પના જ છે. ચિત્રની એક છાયામાંથી બીજી છાયામાં થતી સંક્રાન્તિ

ક્રમે ક્રમે પરખી કાઢવી અને તેની શુદ્ધિ-અશુદ્ધિની કલ્પના કરવી એ વિદ્વાન વાચકોનું કર્તવ્ય છે. આ ચિત્રલેખનો ઉપક્રમ તો એ છે કે સર્વ છાયાઓના સંક્રમ નશ્વર ગણી તેમની મેળવણી કરી નાંખવી, સર્વ છાયાઓનું સહચરિત પ્રતિબિંબ એક આદર્શમાં પાડવું અને સંક્રમને અંતે ત્રિવિક્રમ પેઠે અવતરનાર અને વિક્રમ પામનાર ભાવિ યુગની જન્મકુંડળી જેવી છાયા આલેખવી.

આ કાર્યમાં, ચિત્રને અંગે ગૌણ પણ અન્યથા પ્રધાન ઉદ્દેશ એક એવો છે કે અનેકરંગી સંપત્તિવિપત્તિઓમાં ડૂબતાં અને તરતાં આર્યઆર્યા-ગણનાં હૃદયોને કોઈક જાતનું દેશકાળને અનુકૂળ ઉચ્ચગ્રાહી અવલંબન દર્શાવવું. એ ઉચ્ચગ્રાહ કઈ ભૂમિકાઓમાં થાય એમ છે ? કુટુંબજાળોની ગાંઠોમાં ગૂંચવાયેલા ગંઠાઈ ગયેલા ઘેરઘેર અનુભવાતા પણ પરસ્પરથી ગુપ્ત ગૃહસંસારોમાં, મનસ્તાપથી એકાંતમાં પીડાતાં નાની મોટી વ્યક્તિઓનાં મિત્રશૂન્ય હૃદયોમાં, આત્મસત્ત્વના અને લોકહિતના ઉચ્ચાભિલાષી પણ સાધનહીન જનોના-સમુદ્રતરંગના જેવા-ઉછાળાઓમાં, અંતર્વ્યાધિથી પીડાતાં દેશી રાજ્યોમાં, વિકસતા અંતગર્ભને સંકોચાવતા - પણ નવીન પ્રાણનું આધાન કરાવવા સમર્થ-અંગ્રેજી સત્તારૂપ પક્ષિણીના ભાર નીચે સેવાતા સુવર્ણઅંડમાં, હિરણ્યગર્ભ પેઠે બંધાતા (દેશી રાજાઓ, પ્રધાનો, વ્યાપારીઓ, કૃષિ-આદિ કલાના પ્રવીણ વર્ગો, દેશવત્સલ વિદ્વાનો આદિ અવયવવાળા) ગર્ભદેહને -સૂક્ષ્મ આત્મસ્વરૂપના બળથી તથા વિકાસકાળે-થતા ઉલ્લાસોમાં અને અંડભિત્તિના બળથી એ જ ગર્ભને થતા સંકોચની વેળાએ થતા અવસાદોમાં તેમ જ એ વિકાસ અને સંકોચની પરસ્પરસંઘટ્ટક મન્થનક્રિયાઓને કાળે થતી પ્રસવવેદનામાં, આર્યાવર્તની પ્રાચીન અને સાત્ત્વિક વિદ્યાઓ તથા યુરોપની નવીન અને રાજસી વિદ્યાઓના વિસંવાદી સંગ્રહ પ્રદર્શનમાં, અને આ દેશના અનુભવને અનુકૂળ થતાં કાળક્રમે રૂઢ થયેલા - રૂઢિરૂપ થયેલા વ્યવસ્થારક્ષક લોકાચાર અને પરદેશી સંસ્કારોથી ઉદય પામતા અને નવા યુગના ચમકારાથી ચમકાવનાર સ્વતંત્રતાવિકાસક પાશ્ચાત્ય આચાર : એ ઉભય આચારના વેગના - ગંગાયમુનાના જળના જેવા - નવીન ગુણોના ઉદ્ભાવક સંગત પ્રવાહોમાં : એ સર્વ ભૂમિકાઓમાં વર્તમાન સંક્રાન્તિકાળની તીવ્ર અને ઉગ્ર સંક્રાન્તિથી થતી કષ્ટમયી દુ:સ્થિતિ સુદર્શ છે. તેવી જ રીતે એ સર્વ ભૂમિકાઓમાં, આ આવા કાળનાં કષ્ટોના ભ્રામર વચ્ચે વર્તમાનથી વ્યાકુળ અને ભવિષ્યથી ક્ષણમાં ઉદ્વિગ્ન અને ક્ષણમાં મોહિત ચિન્તાઓની ભીડાભીડના દબાણ વચ્ચે સર્વસંગ્રહી ઉદારતાનાં અને સારસંગ્રહી બુદ્ધિનાં તેમ જ ઉચ્ચગ્રાહી ઉદાત્તતાનાં ઉદય પામતાં થોડાં પરંતુ ચિરંજીવ કિરણ પણ દૃષ્ટિગોચર થતાં જણાય છે. એ સંક્રાન્તિનું વર્તમાન ચિત્ર અને એ કિરણોનું ભાવિ ચિત્ર એ ઉભય આ કથાના ચારે ભાગનો એક પ્રધાન ઉદ્દેશ છે.

સંક્રાન્તિકાળના આ ખગ્રાસે મોહમાં અને શોકમાં પડેલાં જૂનાં અને નવાં, તરુણ અને વૃદ્ધ, અશિક્ષિત અને શિક્ષિત, અજ્ઞ અને પ્રજ્ઞ, દીન અને સમર્થ, ભ્રષ્ટ અને શિષ્ટ, સર્વ ચિત્તોમાં મોક્ષકાળનાં આ ઉદયમાન કિરણ પ્રવેશ પામે અને

અવિચારને સ્થાને વિચાર, અને અવસાદને સ્થાને ઉત્સાહ પ્રવર્તે – એ આ કથાના સર્વ ભાગોના સર્વ ઉદ્દેશોનો કેન્દ્રસ્થ ઉદ્દેશ છે. ચોથા ભાગમાં આલેખવા યોજેલા **સરસ્વતીના મનોરાજ્યની** પૂર્ણાહુતિ સાથે બે ઉદ્દેશોનો ઉદ્દેશ અંશતઃ પણ સિદ્ધ થાઓ એવી આ લેખકની એષણા છે. 'किं बहुना ? मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः' એ શાસ્ત્રવચનનો અનુભવ જ સુખસાધક છે અને પ્રિય વાચકવર્ગની સર્વ શક્તિઓનાં અને વાસનાઓનાં પાત્ર તેમનાં મન જ છે, તો એ પાત્રોમાં એ સુખ સિદ્ધિ થાઓ અને इष्टं धर्मेण योजयेत् એ આજ્ઞાને અનુસરી અને સર્વ વાચકોને ઉદ્દેશી લખેલી આ કથા છે તે કથારૂપ નિમિત્તથી, ઈષ્ટ વાચકજન સુખધર્મથી યુક્ત થાઓ, અને એ ઈષ્ટ, એ પાત્ર અને એ ધર્મ, એ ત્રણેનો શુભ યોગ પરિણામ પામતાં,

सर्वस्तरतु दुर्गाणि सर्वो भद्राणि पश्यतु ।
सर्वः कामानवाप्नातु सर्वः सर्वत्र नन्दतु ॥

ગો.મા.ત્રિ.

મુમ્બાપુરી,
વિક્રમાર્ક ૧૯૫૪

"But the age of chivalry is gone, that of sophisters, economists, and calculators has succeeded; and the glory of the country is extinguished for ever. Never, never more shall we behold that generous loyalty to rank and sex, that proud submission, that dignified obedience that subordination of the heart which kept alive, even in servitude itself, the spirit of an exalted freedom. The unbought grace of life, the cheap defence of nations, the nurse of manly sentiment and heroic enterprize, is gone ! It is gone, that sensibility of principle, that chastity of honour, which felt a stain like a wound, which inspired courage whilst it mitigated ferocity, which ennobled whatever it touched, and under which vice itself lost half its evil, by losing all its grossness."

- EDMUND BURKE

અનુક્રમણિકા

પ્રકરણ		પૃષ્ઠ
૧.	સુન્દરગિરિના શિખર ઉપર	૧
૨.	મનહરપુરીમાં મણિરાજ અને વિદ્યાચતુરનું કુટુંબ	૨૦
૩.	મુંબઈના સમાચાર : ધૂર્તલાલની શેઠ થવાની કળાઓ	૪૦
૪.	સુવર્ણપુરના સમાચાર : કારભારીનો શિક્ષાપાત્ર પુત્ર	૫૮
૫.	વિષ્ણુદાસ બાવાની વિભૂતિ વચ્ચે	૬૯
૬.	સંસ્કૃત પ્રકરણ : લક્ષ્યાલક્ષ્યરહસ્યવિવરણ : સ્વપ્ન, જાગૃત અને પાછું સ્વપ્ન	૮૭
૭.	રત્નનગરીના રાજાઓ અને પ્રધાનો	૧૦૧
૮.	મલ્લરાજ અને તેનાં રત્ન	૧૧૭
૯.	મલ્લરાજની ચિન્તાઓ	૧૩૮
૧૦.	મલ્લરાજનો મણિ અને તેના રાજસંસ્કારનાં બીજ	૧૫૭
૧૧.	પરરાજ્યનું પ્રથમ વમળ	૧૮૦
૧૨.	નવાં પ્રકરણ અને નવા ઈતિહાસ	૧૯૯
૧૩.	મલ્લરાજની નિવૃત્તિ અને મણિરાજનું યૌવરાજ્ય	૨૩૪
૧૪.	મણિરાજનો શોક અને પિતૃદર્શન	૨૫૮
૧૫.	સરસ્વતીચંદ્ર અને કુમુદસુંદરી પાછળ નંખાતા દૃષ્ટિપાત	૨૬૫

સરસ્વતીચંદ્ર

ભાગ - ૩

રત્નનગરીનું રાજ્યતંત્ર

પ્રકરણ - ૧

સુન્દરગિરિના શિખર ઉપર

અન્નપૂર્ણાના પ્રતાપના અનુભવાથીને તેના પ્રસાદનો અનુભવ થયો. અંધકાર અને અરણ્યમાં અશરણ શબઅવસ્થાના અનુભવને અંતે, ભયંકર વનચરોની ગર્જનાઓ વચ્ચે મરણમૂર્છાએ આપેલી બધિરતાને અંતે, મહાસર્પે આપેલા મરણભાનને અંતે, સરસ્વતીચંદ્રને બાહ્ય ભયમાંથી તારનાર જોગીલોક લઈ ગયા. ભૂમિશય્યા છોડાવી મોહનપુરીએ પોતાના ખભા ઉપર શય્યા આપી. ભયંકર અંધકારમાંથી બહાર કાઢી ભયંકર દાવાગ્નિના પ્રચંડ ભડકાઓ વચ્ચે થઈને એને લીધો. સુન્દરગિરિના ઠેઠ ચદુશૃંગ નામના શિખર ઉપર જોગીઓનો મઠ હતો. પૃથ્વીથી એ મઠ સુધી ચડવાનો ઊભો સાંકડો આડાઅવળો માર્ગ અનેક પથરાઓ અને ખડકો વચ્ચે થઈ ઊંચો ચડતો હતો. સાધારણ મનુષ્યને એટલે ઊંચે ચડતાં શ્રમ પડતો અને શ્વાસ ચડતો અને તે છતાં બે કલાક એ માર્ગ કાપવામાં જતા. ગુરુજીની ગાડી તળેટી ઉપર એક મઠ આગળ તેમાં રહેનારાઓને સોંપી ગુરુજી સહિત સર્વ જોગીઓ આ સુન્દરગિરિ પર કલાકમાં જોરભેર ચડી ગયા. એકબીજા વચ્ચે ખભાફેર કરી તેમણે સરસ્વતીચંદ્રને પણ ઉપર લીધો. મધ્યરાત્રિ વીત્યા પછી એક વાગ્યે સર્વમંડળ મઠ આગળ પહોંચ્યું. જેમ જેમ સૌ ઉપર ચડ્યા તેમ તેમ ટાઢ વધવા લાગી, અને ઉપર ચડી રહ્યા તેની સાથે સરસ્વતીચંદ્રને ચૈત્રમાસ છતાં ઘણી ટાઢ વાવા લાગી : પર્વત ઉપરની એ ટાઢે એના શરીરને સચેત કર્યું અને એના પ્રાણમાં નવા પ્રાણ મૂક્યા. અન્નપૂર્ણાના પ્રસાદની વૃષ્ટિ થતાં પહેલાં તેનો મેઘોદય થતો હોય તેમ સરસ્વતીચંદ્રનો શ્રમ ઊતરી ગયો, ઊંચકનારને ખભેથી પોતે ઊતરી પડ્યો, વિસ્મય તેમ આનંદથી ચારે પાસ દૃષ્ટિ ફેરવવા લાગ્યો, અને આ વિચિત્ર પવિત્ર સ્વપ્નના તાત્પર્યનો મર્મ અંતરમાં શોધવા લાગ્યો.

એને જાગ્રત થયેલો જોઈ જોગીઓ ખુશ થયા, એની ચારે પાસ વીંટાઈ વળ્યા. ગુરુજી મઠમાં પધાર્યા હતા અને મઠના દ્વારમાંથી દીવાનો મંદ પ્રકાશ બહાર આવી સરસ્વતીચંદ્રના મોં ઉપર પડતો હતો. મોહનપુરી એને વાંસે હાથ ફેરવી આતુરતાથી પૂછવા લાગ્યો : 'કેમ ભાઈ, તમે બરાબર જાગ્રત થયા ? તમારે શરીરે સુખ છે ?'

આ સ્વપ્ન કે જાગ્રત છે તે વિશે સંશયમાં પડેલા સરસ્વતીચંદ્રે ઉત્તરમાં પ્રશ્ન પૂછ્યા : 'તમે સૌ કોણ છો ? આ કયું સ્થાન છે ? અહીં કોનું રાજ્ય છે ? હું અહીં શી રીતે આવ્યો ? આ સ્વપ્ન છે કે જાગ્રત છે ?'

મોહનપુરી બોલ્યો : 'ભાઈ ! આ આત્માનું સ્વપ્ન છે, પણ માયાનું જાગ્રત છે; તું તો આવ્યો પણ નથી અને ગયો પણ નથી. પરંતુ તારા શરીરને અમે જંગલમાંથી આણ્યું છે; કૃષ્ણપરમાત્માના રાજ્યમાં સર્વ સમાન છે, પણ આ ચર્મચક્ષુના પ્રદેશનો ધરતીપતિ મહારાજ મણિરાજ છે. અમે ને તમે એક જ છીએ અને એ સર્વનું સ્થાન એક છે, પણ જે પ્રદેશ પર આ સર્વ ચરણ ઊભા છે તેને મનુષ્યો સુન્દરગિરિ કહે છે. આ સુન્દરગિરિ પર્વત ઉપર વિષ્ણુદાસ બાવાનો મઠ છે અને આ સર્વ ગોસાંઈઓ એ મઠના આશ્રિત છીએ. પણ તમે કોણ છો ?' ગુરુજીએ વરતેલું ભવિષ્ય ખરું છે કે ખોટું તેની પરીક્ષા કરવા મોહનપુરી આમ બોલ્યો, તેનું પ્રયોજન સર્વ ગોસાંઈઓ સમજી ગયા અને આતુરતાથી ઉત્તરને વાસ્તે ઉત્કંઠિત થયા.

જાગેલો પણ શ્રમ અને ક્ષુધાથી ઊંઘતા જેવો સરસ્વતીચંદ્ર આ પ્રશ્નોથી ચકિત થઈ ખરેખરો જાગ્યો. ચારે પાસ બાવાઓનું ટોળું જોઈ, તે વચ્ચે પોતાને ઊભેલો જોઈ એ પણ સમયસંવાદી થઈ બોલ્યો : 'સત્ય છે. આ અંધકારમાં તો કહો છો એમ જ છે, અને હું કોણ છું તે જાણો છો તો ઉત્તર શું કરવા જોઈએ ? લાંબી વાતનો સંક્ષેપ એટલામાં છે, પણ જો તમે મઠના અધિકારી હો તો પહેલી વાત એટલી કરો કે આ શરીરને કંઈ અન્ન આપો, અને નિદ્રા સારુ તસુ ધરતી આપો – તો પછી સ્વપ્ન અને જાગ્રત એક જ છે.'

ગોસાંઈઓ આ ઉત્તરથી તૃપ્ત થયા, ગુરુજીની પરીક્ષા સફળ થઈ સમજી આશ્ચર્ય અને આનંદમાં મગ્ન થયા, અને અંધકારમાં ગાજી ઊઠ્યા : 'શ્રીકૃષ્ણપરમાત્માકી જય ! શ્રી રાધાકૃષ્ણકી જય !' સર્વ ગોસાંઈઓ માંહોમાંહ્ય ગુરુજીના ત્રિકાળજ્ઞાન ઉપર શ્રદ્ધા દૃઢ કરવા લાગ્યા અને ગુરુજીના અભિમત અતિથિનો સત્કાર કરવા તત્પર થઈ ગયા. વીજળી જેટલી ત્વરાથી મંદિરમાંથી તુલસીપત્ર સહિત પ્રસાદ લઈ એક બાવો આવ્યો, બીજો બાવો નિર્મળ જળભરેલો લોટો લાવ્યો, ત્રીજાએ એક લીપેલી ઓટલી ઉપર લીમડાના વૃક્ષ નીચે ગોદડી પાથરી તે ઉપર નવી ધોયેલી ચાદર પાથરી અને કરચલીનું નામ પણ રાખ્યું નહીં, ચોથાએ નાનીસરખી તાપણી કરી ટાઢ અને અંધકારનો ઉપાય કર્યો, અને અંતે બોલ્યાચાલ્યા વિના અતિથિને અન્નતુષ્ટ કરી, નિદ્રાવશ કરી, સર્વ પોતપોતાને સ્થાનકે વેરાઈ ગયા. કોઈકે થોડીવાર ગાંજો ફૂંક્યો, કોઈકે શ્રમ ઉતારવા વાર્તાવિનોદ કર્યો, કોઈ નિ:શબ્દ નિશ્ચેષ્ટ થઈ જાગતા આકાશના તારા સામું જોતાં સૂતા, કોઈએ જરી વાર ભજન કર્યું અને સર્વ પણ અંતે સાથેલાગા નિદ્રાસમાધિમાં પડ્યા. માત્ર પવન કંઈક વૃક્ષોનાં પત્રોમાં ઝીણો શબ્દ કરતો હતો, એકલા તારાઓ ઝીણી દૃષ્ટિ કરી જોતા હતા; એકલી સૃષ્ટિ વિના સર્વ જડચેતન નિદ્રાવશ થઈ ગયાં – કંઈક જતાં રહેલાં લાગ્યાં. આખી સૃષ્ટિમાં કેવળ રાત્રિ રહી. રાત્રિ પણ ઝપાટાબંધ ચાલવા લાગી, અને પાછલી રાતના ચારેક વાગ્યા ન વાગ્યા હશે એટલામાં તો વહેલા ઊઠનારા જોગીઓ ઊઠવા લાગ્યા. વ્યાઘ્રાદિની પેઠે તેજમાં તેમ જ અંધારામાં જોઈ શકતી આંખોવાળા જોગીઓની અંધકારમાં આવજા થવા લાગી. એ ખડખડાટ ભડભડાટથી સરસ્વતીચંદ્રની નિદ્રા જતી રહી અને સૂતોસૂતો કાનમાં આવતા શબ્દોને આવવા

દેવા લાગ્યો. એનાથી બેચારેક હાથને છેટે સૂતેલા બે જોગીઓ પથારીમાં પડ્યા પડ્યા વાતો કરતા હતા તેમાં સરસ્વતીચંદ્ર લીન થયો.

'ભૈયા, આ અતિથિ કોણ છે અને તમે ક્યાંથી આણ્યો છે ? ગુરુજીનો એના પર શાથી પક્ષપાત થયો છે ?'

'કાલ રાત્રે જંગલમાં મૂર્છાવશ પડેલો જડ્યો તે ઊચકી આણ્યો. ગુરુજીએ સમાધિમાં ભવિષ્ય વર્તવ્યું છે કે એ મહાત્મા થશે અને આ મઠનો એ પુરુષ ઉત્કર્ષ કરશે. એની સાથે થયેલા પ્રશ્નોત્તર તો સાંભળ્યા કની ?'

પોતે આ વાતનો વિષય છે અને પોતાને વિશે આ વરતારો થયો છે જાણી સરસ્વતીચંદ્રના મુખ ઉપર અંધારામાં પણ સ્મિત ફરક્યું. તેના મનમાં શબ્દ સ્ફુરવા લાગ્યા : 'આ પણ વિચિત્ર ભૂમિ દેખાય છે, જ્યાં આમ વરતારા વરતાય છે અને તે ઉપર શ્રદ્ધા રખાય છે એમાં પણ કાંઈ જોવાનું હશે.' જોગીઓની વાતે વિચાર બંધ પાડ્યા.

'હા, ભૈયા, એની બુદ્ધિમાં કંઈ ચમત્કાર તો છે. ગુરુજી એને શું કરવા ધારે છે ?'

'એ તો હરિ જાણે. પ્રાતઃકાળે એમનો સમાધિ પૂર્ણ થાય તે પછી એને એમની પાસે લઈ જવાની આજ્ઞા કરી છે. ત્યાં સુધી એની સેવા કરવાની આજ્ઞા છે.'

'મને તો લાગે છે કે આપણા મઠનું રહસ્ય એને મોડુંવહેલું આપશે.'

'તો જેવો અધિકાર. અલખ જગાવવો એ કાંઈ નાનીસૂની વાત નથી.'

'જ્યારે આવો વરતારો વરત્યો છે ત્યારે આટલો અધિકાર તો હશે જ.'

'રાધેદાસ ! એ તો જે થવાનું હશે તે થશે. આપણી નિત્યકથા ચલાવો. સૂર્યોદય થતાં વાર નહીં લાગે.'

'આજ શી ચર્ચા ચલાવશું ?'

'તને કાલનો કંઈ વિચાર થયાં કરે છે ?'

'હા.'

'શો ?'

'ગુરુજી સાથે કાલ ભિક્ષા લઈ પાછા આવતા હતા એવે સંધ્યા થઈ, ત્યારે એક વડ નીચે પડાવ નાંખી વિશ્રામ લેતા હતા અને હું ગુરુજીની સેવા કરતો હતો : ત્યારે પોતે બે ચારેક મંત્ર બોલ્યા. તેનો અર્થ મેં પૂછ્યો ત્યારે બોલ્યા કે બચ્ચા, આજ નહિ, વિચાર કરી અધિકારી થા – રહસ્યશ્રવણનો તું આજ આટલો અધિકારી થયો; રહસ્યઅર્થનો અધિકારી તું થશે ત્યારે તેનું શ્રવણ કરાવીશ.'

'સાચી વાત છે. સર્વ અધિકારને અંગે છે.'

'હા, પણ તમને અર્થ અજાણ્યો નહીં હોય. ગુરુ અધિકારી વગર બીજાને દાન ન કરે, પણ હું તો તમારો સબ્રહ્મચારી છું.'

'સાચું બોલ્યો. આપણો તો પરસ્પર વિબોધનનો ધર્મ છે. બોલ જોઈએ – એ મંત્ર શા છે ?'

રાધેદાસ જરીક વિચારમાં પડી, સ્મરણ આણી, ધીમે ધીમે બોલ્યો :

'ગોકુલમાં ગોકુલ ચરે, ગોપાલક ગોપાલ;
નંદસદન નંદન થઈ મધુરિપુ ભાસત બાલ.'

વિહારપુરી એકદમ પથારીમાં બેઠો થયો અને બોલી ઊઠ્યો : 'અહોહો ! એ મંત્રનો અર્થ તો મને મળ્યો છે. મહાગંભીર અર્થ છે. એના રહસ્યમાં અત્યંત ચમત્કાર છે. રાધેદાસ ! ધન્ય ભાગ્ય તારાં કે ગુરુજીએ મહાકૃપા કરી આ મંત્રનો તને અધિકારી ગણ્યો; આની સાથે બીજા મંત્ર પણ કહ્યા હશે.'

'બીજા ત્રણ મંત્ર કહ્યા.'

'કયા ?'

રાધેદાસ પણ બેઠો થયો અને બોલ્યો :

'અવનિ અવનિ મધુપુરી, કૃષ્ણચંદ્ર અવતાર,
શેષભાર ઉતારીને કરત ધરતી ઉદ્ધાર.'

સરસ્વતીચંદ્ર કંઈક કૌતુકથી સાંભળવા લાગ્યો. રાધેદાસ બીજા શ્લોક બોલ્યો :

'પારસસ્પર્શથી લોહનો થાય સ્વરૂપવિનાશ;
દૈત્યરૂપ હરી, અમરતા દે જ સુદર્શનપાશ.
પામરમાં પામર દીસે ગોપાલક ગોપાલ;
કૃષ્ણ ભક્તિવશ ભાસતો બાલક અર્થે બાલ.'

'બસ, વધારે શ્લોક મને હાલ આપવા ના કહી.'

વિહારપુરી : 'યોગ્ય કર્યું. ગુરુનો આદેશ છે કે એમના મુખથી જેને મંત્રપ્રાપ્તિ થઈ હોય તેને સબ્રહ્મચારીએ અર્થપ્રાપ્તિ કરાવવામાં બાધ નથી; માટે સાંભળ. આ ચમત્કારિક મંત્રોનું રહસ્ય કહું છું તે અધિકારી વિના બીજાને આપવું નહિ. શાસ્ત્રના ઉપદેશ બે જાતના હોય છે : કેટલાક સર્વથી સમજાય અને કેટલાક સંપ્રદાયનું રહસ્ય જાણ્યા વિના ન સમજાય. તરવારથી રક્ષણ પણ થાય અને કુપાત્રને હાથે ખૂન પણ થાય. માટે રહસ્યને અનર્થ અટકાવવાના હેતુથી કહ્યું છે કે અધિકાર વિના રહસ્ય પ્રગટ કરવું નહીં. બાળક આદિ પાસે તરવારના મ્યાનને બાંધી રાખવું. હવે જે અર્થ બહારથી દેખાડવાનો છે તેનું નામ વાચ્ય અર્થ અને રહસ્યનું નામ લક્ષ્ય અર્થ. કૃષ્ણપરમાત્મા ગોકુળમાં ગાયો ચારતા એ તો માત્ર વાચ્ય અર્થ છે.'

'ત્યારે શું વાચ્ય અર્થ ખરો નહીં ?' રાધેદાસ બોલી ઊઠ્યો.

'ના, ના, ખરોયે નહીં અને ખોટોયે નહીં.'

'એ તો તમે દૂધમાં અને દહીંમાં બેમાં પગ રાખો છો.'

'એમ નથી. જો, કાંઈ સંકેતની વાત હોય તે સંકેત જાણનારાઓ દૂતમુખે પરસ્પર કહાવે તો તેમાં કોઈ બાધ નથી, કારણ દૂધ સંકેત જાણતો નથી પણ મનમાં એટલું તો સમજે છે કે આમાં કાંઈ મર્મ છે તે સ્વામીએ કારણસર જ ગુપ્ત રાખ્યો હશે.'

'ઠીક.'

'હવે જો. ગો એ શબ્દના ઘણા અર્થ છે. ગો એટલે ગાય, ગો એટલે ઈન્દ્રિય અને ગો એટલે પૃથ્વી. માટે ગોકુળ એટલે ગોકુળગામમાં ગોકુળ એટલે ગાયો ચરે એ વાચ્ય અર્થ, અને ગોકુળ એટલે પૃથ્વી ઉપરનાં કુળ એટલે મનુષ્ય આદિ જાતો છે તેમાં ગો એટલે ઈન્દ્રિયોનાં કુળ ચરે છે; આ એક પદનું રહસ્ય થયું.'

રાધેદાસ વિસ્મિત થયો. 'પછી ?'

'ગોપાલક એટલે એ ગાયોને શ્રીગોપાળ પાળે. રહસ્ય એ કે ઈન્દ્રિયોને બ્રહ્માએ ઉત્પન્ન કરી તેને પાળનાર એટલે જગતની સ્થિતિને અર્થે પાળનાર એ તો ગોપાલ એટલે પૃથ્વીના પાળનાર શ્રીકૃષ્ણ જ કે નહીં ? આ રહસ્ય.'

'ઠીક, ભૈયા ! આ તો ચમત્કાર છે.'

'તો !' વિહારપુરી આગળ વધ્યો : 'નંદજીને ઘેર પુત્રરૂપે અવતરી મધુકૈટભમાંના મધુઅસુરને મારનાર બાળક દેખાય છે. દેખાય છે કહેવાનું કારણ એ કે વસ્તુત: બાળક નથી.'

'ત્યારે વાચ્ય અર્થમાં પણ આવો ભેદ રહેલો છે – દેખાય છે એટલે છે નહીં !'

'બરોબર. હવે નંદ કહેતાં પરમાનંદ-સચ્ચિદાનંદ, તેનું સદન આ બ્રહ્માંડ, તેમાં પુત્રરૂપે એટલે કાર્યરૂપે એટલે જીવરૂપે અવતરીને મધુરિપુ પોતે બાલ એટલે અજ્ઞાની ભાસે છે – સામાને અજ્ઞાની દેખાય છે – વસ્તુત: ગોપાલ જ્ઞાનરૂપ જ છે, આ રહસ્ય. સમજ્યો ?'

'વાહ વાહ, વિહારપુરી ! શું ગુરુજીએ રહસ્ય મૂક્યું છે ? આના ઉપર તો બહુબહુ મનન કરવું પડશે. વારુ ચાલો.'

'મધુપુરી તે શ્રી મથુરાંજી તે અવનિરૂપ છે; ત્યાં શ્રીકૃષ્ણચંદ્ર વૈકુંઠથી અવતર્યા. હવે રહસ્ય સમજવા એમ લેવું કે અવનિ એટલે પૃથ્વી. તે કેવી છે કે દુષ્ટોના ભારથી અવનિ થાય છે એટલે દબાય છે ને નીચી જાય છે. તે મધુપુરી જેવી છે કે જ્યાં દુષ્ટ દૈત્યોથી પુણ્ય ઊતરવા લાગ્યાં. પૃથ્વીમાં કૃષ્ણચંદ્ર કારણબ્રહ્મમાંથી આવી પ્રગટ થયા. હવે પ્રગટ થવાનું પ્રયોજન શું ? પૃથ્વીશેષને માથે રહેલી છે. શેષ શબ્દનું રહસ્ય કલ્પાય છે ?'

વિચારમાં પડી અંતે ઊંડાણમાંથી બોલતો હોય એમ રાધેદાસ બોલ્યો : 'ના.'

વિહારપુરી ઉલ્લાસમાં આવી અર્થપ્રકાશ કરવા લાગ્યો : 'ત્યારે જો. શરીરના મહાભૂતનું પંચીકરણ કરી, આત્મા સ્થૂળ નહિ, સૂક્ષ્મ નહિ, કારણ નહિ, એમ કરતાં કરતાં જે બાકી રહ્યું તે શેષ ભાગ આત્મા. એ ઉપદેશ તો તે સાંભળ્યો છે કની ?'

'હા.'

'હવે જેમ શેષનાગના ઉપર પૃથ્વીનો ભાર છે તેમ આ નેતિ નેતિ વાક્યથી જોતાં બાકી રહેલા શેષ આત્માને ઉપાધિનો ભાર છે. વેદાંતવાદી એમ કહે છે કે આ ઉપાધિરૂપ ભાર કાઢી નાંખવો અથવા ભસ્મ કરવો; આપણે અલખવાદીઓ એમ કહીએ છીએ કે આખી ધરતી ઉપાધિરૂપ છે પણ જ્યારે ગોપાલ શ્રીકૃષ્ણપરમાત્મા એની સંભાળ કરી પાળે છે તો આપણે પણ પાળવી, જે કાર્ય શ્રીકૃષ્ણને ગમ્યું તે

ન ગમાડવાનો આપણને શો અધિકાર છે ? જો એવા અધિકાર મનુષ્યરૂપ ઉપાધિને હોય તો તે ધરતીમાત્રનો નાશ થાય.'

'ત્યારે શું કરવું ?'

'એમાં જ અલખવાદીનું મત જોવાનું છે તો ! જેમ માટી ઉચ્ચ પરિણામ પામી અન્નરૂપ થાય છે અને અન્ન પ્રાણરૂપ થાય છે તેમ સર્વ ધરનારી આ ધરતી પણ શ્રીકૃષ્ણને હાથે ઉદ્ધાર પામે છે એટલે ઊંચી ઊંચી થાય છે, ઉચ્ચ પરિણામ પામે છે. જો દુષ્ટતા આદિને ભારે નીચી નીચી જાય તો શેષનાગને માથે ભાર વધે, તેમ પુણ્યઆદિથી ઊંચી ઊંચી લઈએ તો શેષના શિરનો ભાર હલકો થાય-'

'એટલે ?'

'એટલે એમ કે માટી અને અન્નના ઉદ્ધારનાં દષ્ટાંત આપ્યાં તેમ ત્રણ જાતનાં શરીરરૂપ ઉપાધિને પણ શ્રીકૃષ્ણ ઉદ્ધાર આપે છે એટલે એ ઉપાધિના ભાર નીચે ચગદાતો જે શેષ આત્મા તેનો ભાર પણ ઊતરે છે !'

આંખો ઉપર હાથ મૂકતો રાધેદાસ બોલ્યો : 'ભૈયા, આ અર્થ કાંઈ એકદમ સમજાય એમ નથી. મારો શેષ તો આ રહસ્યના ભાર નીચે ચગદાય છે !'

હસતો હસતો વિહારપુરી બોલ્યો : 'ઉસ શેષકા બી ભાર ગુરુપ્રસાદસે ઉતરેગા.' હસવું છોડી બોલ્યો : 'જો, ગભરાઈશ નહિ. અધિકાર વિના રહસ્ય ન આપવું તે આટલા જ માટે. હવે જે બીજા બે શ્લોક તેં કહ્યા તેનો અર્થ સમજીશ ત્યારે આનું રહસ્ય વધારે સ્પષ્ટ થશે.'

'ના, બાપજી.' બે હાથ ઊંચા કરી ભડક્યો હોય તેમ રાધેદાસ બોલ્યો : 'આજ તો મારે વધારે રહસ્ય જાણવાનો અધિકાર નથી જોઈતો. વળી કાલ આ વખતે હું પૂછું ત્યારે સમજાવજો - તમારી મેળે વાત ન કાઢશો. આટલું ખાધેલું પચશે ત્યારે બીજું માગીશ, નીકર અજીર્ણ થાય.'

'બહુત અચ્છા. ચાલ-ચાલ-ત્યારે આ પ્રકાશ થાય છે તે દંતધાવન, સ્નાન વગેરે કરવા તરત ઊઠવું જોઈએ.'

'આ અતિથિને પણ ઉઠાડશું ?'

'હાસ્તો !'

'ભાઈ અતિથિ, પ્રાતઃકાળ થવા આવ્યો છે માટે ઊઠો.' રાધેદાસે અર્ધું વાક્ય ઉચ્ચાર્યું તે પહેલાં જાગતો સૂતેલો સરસ્વતીચંદ્ર બેઠો થયો.

અત્યારે હજી પ્રાતઃકાળના પાંચ પણ વાગ્યા ન હતા, પરંતુ ચૈત્રમાસનો ઉતાવળો ઊગનારો દિવસ અને પર્વતનું શિખર, એટલે સ્થલસમયના પ્રસંગથી આછો આછો પ્રકાશનો પટ અંધકારને અંગે જોતજોતામાં ચડતો હતો. રૂપેરી તેજનો ચણિયો પૂર્વદિશા પગની પાની આગળથી પહેરવા માંડતી હોય અને ધીમે ધીમે ચણિયો ઊંચો ચડાવતી હોય તેમ પ્રાતઃકાળનું પૂર્વગામી તેજ પૂર્વ ક્ષિતિજમાં જ ચડવા લાગ્યું. રાત્રિએ તારાટપકીવાળું એક વસ્ત્ર પહેરી સૂઈ રહેલી આકાશનારીએ પણ એ વસ્ત્ર બદલવા માંડ્યું. રાત્રિનાં શૃંગારરસના રસિક ચમકી રહેલા તારાઓ ધીરે ધીરે એક પછી એક કંઈક સંતાઈ જવા લાગ્યા. ટાઢના ચમકારા પણ સ્થલસમય ચૂક્યા નહીં. ચારે પાસ અંધકારનો પડદો ત્રુટી જઈ કંઈક પડી ગયો હોય અને

પાછળનો ગુપ્ત પ્રદેશ ઉઘાડો થઈ ગયો હોય તેમ દશે દિશાઓ અવનવી સામગ્રીથી ભરાઈ જવા લાગી. જ્યાં જુએ ત્યાં એકદમ અગણિત અનેકરંગી અનેક ભાતનાં ચિત્રોનો ભરાવો કરી દીધા જેવી પૃથ્વી થઈ ગઈ. કાલ જંગલમાં હતો તે આજ કાંઈક જાદુથી–ચમત્કારથી–પર્વત ઉપર આવી પડેલો હોય એવો સરસ્વતીચંદ્ર ચાર પાસ વિસ્મય અને હર્ષથી જોવા લાગ્યો. પરમ દિવસે જ રાણા ભૂપસિંહના દરબારમાં મગજને ગૂંચવાડામાં નાંખી ગભરાવે એવો ઠાઠ જોયો હતો તેથી વધારે ગૂંચવે અને ગભરાવે એવો ઠાઠ અત્યારે સુન્દરગિરિના આ અતિથિના નેત્ર આગળ – મન આગળ – ખડો થયો. સમુદ્રનાં અનેક ઊંચાનીચાં મોજાં અચિંતાં ખસતાં બંધ થઈ, જડ થઈ, બંધાઈ ગયાં હોય એવાં અને એથી તો અનેક ગણાં મોટાં પણ એ મોજાં જેવાં જ કાળાં અને આકાર વગરનાં પર્વતનાં શિખરો ચારે પાસ ડોકિયાં કરતાં લાગ્યાં. આ વળી નવો વિચિત્ર પુરુષ કોણ આવ્યો છે તે જોવાને આતુર આ સૌ ઊંચાં શિખર, મોટા ખડકો, અને ખડકોની હારો ને હારો પોતાને જોઈ રહેતાં હોય અને તેથી ગભરાતો હોય તેમ સરસ્વતીચંદ્ર સૌના સામું જોવા લાગ્યો, અને એ જોવામાં પાસે કોણ છે અને શું છે તેનું તો ભાન જ ભૂલી ગયો અને પાસે ઊભેલા કાળા પ્રચંડ બાવાઓ પણ આ પર્વતના ખડકો જ હોય તેમ સર્વ ઉપર સમાન દૃષ્ટિ રાખી આંખો ચોપાસ ફેરવવા લાગ્યો. એવામાં પાસેના મઠમાંથી ગાન સંભળાયું અને કાને આંખોને બીજી પાસ દોરી.

એ બેઠો હતો ત્યાંથી પંદરેક હાથ છેટે મઠ હતો ત્યાંથી સ્વર આવવા લાગ્યો :

'આ...આ...આ....'

'જો રાધેદાસ, ગુરુજીએ પ્રાત:પૂજા એકાંતમાં આરંભી – સાંભળ્યો એમનો સ્વર ?' વિહારપુરી બોલ્યો, અને સર્વ સાંભળવા લાગ્યા. વિષ્ણુદાસ બાવા ગાયનમાં પણ પ્રવીણ હતા અને પોતાના મઠમાં યદુનંદનની પ્રતિમા હતી તેની પાસે ઉત્કૃષ્ટ નિર્ભર નિરંકુશ ચિત્તનું પ્રભાતપદ ગાતા હતા તે આઘે સુધી સંભળાતું હતું અને સર્વ શિષ્યો જ્યાં જે કામ કરતા ઊભા હતા ત્યાં તે કામ પડતું મૂકી ઊભા રહી સ્તબ્ધ ચિત્તથી ગુરુજીનું ગાન કાનમાં ને હૃદયમાં ઉતારવા લાગ્યા. વિષ્ણુદાસજી ગાતા હતા અને ગાન તંબૂરામાં ઉતારતા હતા :

'આઆ...આ...આ...'
[૧]'યદુનં–દનને...ભવખં–ડનને...
નમું પ્રા–તસમે...જગમં–ડનને !
યદુનં–દનને...યદુનં–દનને...
નમું પ્રા–તસમે...યદુનં–દનને !...નમું.
એ...એ...'

સ્વર ઉતારી દીધો. વળી ચડાવી, મૂર્છના વધારી.

'હરિ ! હા...હરિ હા–પ્રા...ત થયો...'
'હરિ ! હા...'

૧. રાગ બિભાસ

કંઠ અને આંગળીઓ માર્ગે પળ્યાં. કંઠ અને તંબૂરાના સ્વર પરસ્પર લીન થયા :

[1]''પ્રાત...થ યો ! ...યદુનં...દન જા...ગો....
અ-લ-ખ-હવે...લખ...થા...વો !...રી....પ્રાત૦
ર-જ-ની-ગઈ...દિન આ...વી ઊભો...છે...
વા..ટ જુએ એ...પ્રભુ ! જાગો...રી ! પ્રાત૦
હળવે...હળવે...તા-રા...થા...તા...
અ-સ્ત ! ઊગે...છે...ભા...નુ...રી...પ્રાત૦
હરિ...હા...હરિ...હા...
પ્ર-ક-ટ-ની ભ...ક્તિ...પ્રકટે !...જ્યા...રે...
પ્રકટે...સુ...ન્દરના [2]'સા...નુ[3] ...રી !...
સા...નુ ઉઓ...રી !...
સા-આ સા...નુ રી !...પ્રાત૦
યા...દવવંશ...તણા...રવિ...કે...રાં...
દ-ર્શ-ન-આ...રવિ કરતો...રી ! પ્રાત૦
'હ-દ-ય કમળ કે...કમળ જ...વિકસે ?...
વિષ્ણુદા...સ નહીં કળતો...રી !...પ્રાત૦'

ગાન એકદમ બંધ થયું. તુંબુર રણકારો કરતો કરતો બંધ થયો. વિહારપુરી રાધેદાસને ખભે હાથ મૂકી અચિન્ત્યો બોલ્યો : 'ગુરુજીને સમાધિ ચડ્યો !'

રાધેદાસ : 'શું ગુરુજીની શક્તિ ! જ્ઞાન જુઓ તો એમનું ! વૈરાગ્ય એમનો ! ઉપદેશ એમનો ! બુદ્ધિ, ગાયન, વાદિત્ર, ભક્તિ, યોગ, સમાધિ - જે સદ્વસ્તુ કહો તેનો સમુદાય ગુરુજીમાં - અને તે પણ અપૂર્વ.'

'વાહ વાહ ! રાધેદાસ ! ધન્ય ભાગ્ય આપણાં કે ગુરુની સેવા કરતાં જ અલખ જંગાવીએ છીએ.' વિહારપુરી બોલ્યો : વળી સરસ્વતીચંદ્રના મોં સામું જોઈ તેને કહેવા લાગ્યો :

'ભાગ્યશાળી જુવાન ! તમે સુન્દરગિરિના વિષ્ણુદાસબાવાના મઠના અતિથિ છો - તેમના અત્યંત પ્રસાદનું પાત્ર છો. અમે તેમના ચેલા છીએ અને તમારો સત્કાર કરવા ઉપર અમારો અધિકાર થયો છે. માટે કોઈ રીતની શંકા ન રાખશો. તમે મહાપવિત્ર સ્થાનમાં અત્યારે ઊભા છો. તમે કોઈ દુ:ખી પુરુષ જણાઓ છો પણ અલખના પ્રતાપથી - શ્રી યદુનંદનની કૃપાથી - શ્રી વિષ્ણુદાસના આશીર્વાદથી તમારા ત્રિવિધ તાપ અહીં ભાગશે. માટે સર્વ શંકા છોડી અમારી સાથે ચાલો અને અમારો યત્કિંચિત્ સત્કાર સ્વીકારો. તે પછી પરસ્પર પૃચ્છા અને પરિચય નિરાંતે કરીશું.'

રાધેદાસે એક નિર્મળ પાત્રમાં નિર્મળ પાણી અને દાતણ આણી એક પથ્થર ઉપર મૂક્યું. ત્યાં આગળ સરસ્વતીચંદ્ર અને વિહારપુરી જઈ બેઠા. પથ્થર ઉપરથી

૧. રાગ ભૈરવ ૨. સુંદર = સુંદરગિરિ. ૩. સાનુ = શિખર

પર્વતની પશ્ચિમનો સર્વ દેખાવ દૃષ્ટિ આગળ આઘે સુધી પથરાતો હતો અને તેની પેલી પાસ સમુદ્ર ઉછાળા મારી રહ્યો હતો. સમુદ્ર દેખાતાં જ સરસ્વતીચંદ્રને મુંબઈ સાંભર્યું, પિતા સાંભર્યા, અને દાતણ કરતાં કરતાં, પિતાની શી અવસ્થા હશે તે વિચારતાં વિચારતાં, આંખમાં પાણી ભરાઈ આવ્યું તે પાણીની છાલકો મારતાં પણ બંધ થયું નહીં. વિહારપુરી તે જોઈ બોલ્યો : 'અતિથિ મહારાજ ! તમે સર્વ ખેદ કાઢી નાંખો. સુન્દરગિરિ ઉપર શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્માનું પરમાનંદ પ્રગટ કરનાર સ્મિત વ્યાપી રહ્યું છે, માટે તમારો તાપ ગયો સમજવો. જુઓ !

[1]'तापत्रयौषधिवरस्य हि तत्स्मितस्य
निःश्वासमन्दमरुता निबुसीकृतस्य ।
एते कडंकरचया इव विप्रकीर्णा
जैवातृकस्य किरणा जगति भ्रमन्ति ॥'[2]

મુંબઈમાં દાક્ષિણાત્ય મિત્રો દાક્ષિણાત્ય સુસ્વરથી સંસ્કૃત શ્લોક ગાતા તે સાંભળવાના રસિક પુરુષને મુંબઈ છોડ્યા પછી ઘણે દિવસે આ સુપરિચિત શ્લોક સાંભળવાનો પ્રસંગ આવ્યો. આથી એના ઘણાક સંસ્કાર જાગ્યા અને પિતાના વિચારમાંથી બીજી આનંદમય દશામાં સંક્રાંત થયો. પાછલી રાત્રે સાંભળેલા સ્વભાપાના કાવ્યતરંગ અને અત્યારે સાંભળેલા આ શ્લોકથી એનું હૃદય સુપ્રસન્ન થયું. આવે સ્થળે પણ આ કાવ્ય અને પર્યેપણાના રમ્ય મિશ્રણનો વિનોદ મળશે – આ આશા તેના મનને મનોજ્ઞ થઈ પડી અને ઉલ્લાસમાં આવી આ વસ્ત્રહીન જેવા, જડભરત જેવા, પ્રતિમા જેવા કાળા અને પાંચ હાથ ઊંચા બાવાને રૂપે કોઈ રમ્ય વિનોદસ્થાન પ્રત્યક્ષ ઊભું હોય તેમ તેની સાથે પ્રીતિથી બોલવા લાગ્યો :

'યોગીરાજ ! શ્લોક તો ઉત્તમ કહ્યો પણ આ દિવસને સમયે સૂર્યને ઠેકાણે જૈવાતૃકનાં[3] કિરણ શી રીતે ભમે છે તે સમજાયું નહીં. આપના પવિત્ર આશ્રમમાં જે સત્કાર પામું છું તે જ મારા મનના ખેદને દૂર કરે છે. આપના ગુરુજીનો મારા ઉપર પક્ષપાત છે તો મારા શેષના ઉપાધિભાર પણ ઊતરશે.'

'ક્યા બોલા ! જુવાન !' વિહારપુરી અને રાધેદાસ આંખો વિકસાવી એકબીજાના સામું જોઈ રહ્યા. પોતાના સંપ્રદાયના રહસ્યમાં આ પુરુષની ગતિ થઈ. ગુરુનો પક્ષપાત એણે જાણ્યો, અને સંસ્કૃત શ્લોકનો અર્થ વગર સમજાવ્યે એ સમજી ગયો, અને 'શેષભાર'નું રહસ્ય એને પ્રાપ્ત થયું. આ સર્વ વાત બાવાઓને ચમત્કાર

---

૧. તેનું સ્મિત કેવું છે ? ત્રિવિધ તાપના રામબાણ ઔષધિરૂપ છે. આ જૈવાતૃક (ચંદ્ર) એ જ તે સ્મિત છે. જે મુખમાંથી એ સ્મિત નીકળે છે તે જ મુખમાંથી શ્વાસ પણ નીકળે છે, અને આ મન્દ પવન એ જ તે શ્વાસ છે. એ સ્મિતરૂપ ઔષધિ ભુસાંભુસાં જેવી થાય છે અને તેનો છાલાં-છોતરાં જેવો ભૂકો એ પવનથી ચોપાસ ફેલાઈ વેરાઈ જતો હોય તેમ એ ચંદ્રનાં કિરણ જગતમાં ભ્રમણ કરે છે. અર્થાત્ આ ચોપાસ હરિનું સ્મિત કિરણરૂપે જગતના ત્રિવિધ તાપનો નાશ કરતું વ્યાપી રહ્યું છે.

૨. પ્રાચીન શ્લોક.

૩. જૈવાતૃક = ચંદ્ર.

જેવી લાગી અને ગુરુજીનું વચન સફળ જ થશે એ શ્રદ્ધા એમના ચિત્તમાં સજ્જડ થઈ ગઈ. આખરે વિહારપુરી સરસ્વતીચંદ્રને બે હાથે ઉમળકો આણી બાઝી પડ્યો અને છૂટો પડી, પોતાના શરીર ઉપરની વિભૂતિ એને શરીરે વળગેલી જોઈ ઓર આનંદમાં આવી ગયો. અંતે હર્ષથી ઊભરાઈ જઈ બોલ્યો :

'જુવાન, તમારું નામ કહો ! પછી હું ઉત્તર દઈશ.'

'મારું નામ નવીનચંદ્ર.'

'નવીનચંદ્ર ! વાહ વાહ ! ક્યા અચ્છા નામ હૈ ! નવીનચંદ્રજી ! અમારા નવીન જૈવાતૃક ! શ્રીકૃષ્ણના સ્મિતરૂપ અમારા જૂના જૈવાતૃક શ્રી વિષ્ણુદાસજી શ્રી પરમાત્માના સ્મિતરૂપ છે; અને શ્રી વિષ્ણુદાસજીનાં કિરણ આ સુન્દરગિરિ ઉપર ચારે પાસ આ માયારાત્રિમાં ભ્રમણ કરે છે; અને એ કિરણનો જેના પર અભિષેક થાય છે તે આનંદરૂપ સ્મિતપ્રકાશરૂપ હો જાય છે – એ આનંદનો ઉદર તમારા ત્રિવિધ તાપ નસાડશે. ક્યા નવીનચંદ્રજી ! સબ સમજ ગયા ?'

'વિહારપુરીજી ! આપનાં વચનામૃતથી જ શેષનો ભાર ઊતરે એમ છે તો પછી આપના ગુરુજીનો ચંદ્રના જેવો શાંત પ્રકાશ આત્માને શાંત કરે તો તેમાં શી નવાઈ છે ?' સરસ્વતીચંદ્રને વિનોદ કરવાનું મન થયું અને પોતાને જીવિતદાન આપનાર જેવાઓને ઉપકારવશ થઈ તેમને બે મધુર વચન કહેવાં એ પોતાનો ધર્મ સમજ્યો. પ્રીતિનો બદલો પ્રીતિ.

વિહારપુરી પૂરેપૂરો પ્રસન્ન થયો અને રાધેદાસને કહેવા લાગ્યો : 'જો ! પળેપળ જાય છે તેમ તેમ ગુરુજીનાં વચનનાં પડેપડ ઊઘડે છે. આ વધામણી અક્ષરેઅક્ષર ગુરુજીની પાસે ખાઈશ અને તે પછી આવા બુદ્ધિશાળી અધિકારી અતિથિનો સત્કાર સારી રીતે થાય એવી તત્પરતા રાખીશ. ગુરુજીને પરવારતાં હજી બેચાર ઘડીની વાર છે ત્યાં સુધી – રાધેદાસ ! – નવીનચંદ્રજીને સુન્દરગિરિના તટ પાસે લઈ જા, તળેટીનાં અને શિખર ઉપરનાં સર્વ સુંદર ધામ અને વસ્તુઓનું તેમને દિગ્દર્શન કરાવી દે, તેમને આપણા મઠની અને ગુરુજીની સર્વ વાર્તા વિદિત કરી દે, સર્વ સાધુમંડળમાં એમને પ્રસિદ્ધ અને પરિચિત કર અને એમનું ચિત્ત જે રીતે પ્રસન્ન થાય એમ કર. મારે પાછા આવવાનો સમય થાય ત્યાં સુધી આટલું કર્તવ્ય તને સોંપું છું.'

લાંબાં પગલાં ભરતો વિહારપુરી ચાલ્યો ગયો અને રાધેદાસ અને સરસ્વતીચંદ્ર બે જણ એકલા રહ્યા. રાધેદાસ અતિથિને પર્વત ઉપર જુદે જુદે ઠેકાણે લઈ ગયો. પર્વતને અનેક શિખર હતાં. જે શિખર ઉપર વિષ્ણુદાસનો મઠ હતો તેનું નામ યદુશૃંગ હતું. એની પાછળ વધારે ઊંચું શિખર તીર્થશૃંગ નામનું હતું તેના ઉપર જૈન વર્ગની ભવ્ય ગુફાઓ અને ભાતભાતનાં દેવાલય હતાં. તેનાથી પણ ઊંચે મત્સ્યેન્દ્રશૃંગ હતું. ત્યાં મત્સ્યેન્દ્ર અને ગોરખની મઢીઓ હતી અને આજ ત્યાં માત્ર બેચારેક યોગીઓ રહેતા હતા તે યોગશાસ્ત્ર પ્રમાણે યોગ સાધતા હતા. આ શૃંગ ઉપર જવાનો માર્ગ ઘણો ઊંચો, સાંકડો, ગલીકૂંચીવાળો અને આડોઅવળો હતો. એ માર્ગ ઉપર જતાં માંકડાં, રીંછ, સર્પ અને વાઘનો ઉપદ્રવ નડતો. માર્ગ બાંધેલો ન હતો એટલું જ નહીં પણ કેટલેક ઠેકાણે તો સાંકડા અણીવાળા પથ્થર

ઉપરથી પથ્થર ઉપર કૂદી જવાનું હતું. કેટલેક ઠેકાણે માર્ગ ઉપર ઘાસમાં અને કાંટામાં ચાલવાનું હતું. કેટલેક ઠેકાણે પર્વતની કિલ્લા જેવી બાજુઓ ઉપર નાના વેલાઓ પેઠે માર્ગ વીંટળાતો હતો અને તે ઉપર ચાલનાર પગલું ચૂકે તો બીજી પાસ ઊંડાં કોતરો અને નીચી ખોમાં પડી જઈ હાડકું પણ ન જડે એમ હતું. કોઈ કોઈ વખત તો આવા અકસ્માત બનેલા પણ કહેવાતા. કેટલીક વખત તો ત્યાં જનારાને આંખે તિમિર ચડતું અને તે પાછા આવતા. કવચિત્ તો વચ્ચેથી પાછાં આવવું હોય તો પાછાં વળતાં પણ કઠણ પડે એવી સંકડાશ હતી. એમ છતાં યોગીરાજનાં દર્શન કરવા અનેક યાત્રાળુઓ જવા ડરતા નહીં. સ્થળે સ્થળે ફરી આ સર્વ વર્ણન રાધેદાસે કરી બતાવ્યું.

આ સિવાય બીજાં પણ અનેક શિખર હતાં. એક શિખર ઉપર બેચાર વેદાંતજ્ઞાનમાં પારંગત થયેલા શાંતદાંત સંન્યાસીઓ ઝૂંપડીઓમાં રહેતા હતા. એક શિખર ઉપર કેટલાક મઠ અને ઝૂંપડાં યાત્રાળુઓએ બાંધેલાં હતાં. ત્યાં એક સ્થાને ન ઠરનાર અનેક સંન્યાસીઓનાં ટોળેટોળાં આવતાંજતાં વિશ્રામ કરતાં. એક શિખર ઉપર બેચારેક શિવાલય હતાં અને તેમાંનાં બે શિવાલયની પૂજા પૂજારી બ્રાહ્મણો કરતા અને બેની સાધુઓ કરતા. એક આઘેના શિખર ઉપર ચંડિકાનું દેવાલય હતું તે બેચારેક વડાદરા બ્રાહ્મણોને સ્વાધીન હતું. યાત્રાળુઓ પગે ચાલી સર્વ દેવ-દેવીઓને નમસ્કાર કરતા. સર્વ ઠેકાણે યથાશક્તિ પુણ્યદાન કરતા પણ પોતાના કુલદેવતા કે ઈષ્ટદેવતાને અધિક દાન કરતા. સંન્યાસી, જોગી, બ્રાહ્મણ અને જતિ: સર્વ જ્યાં રહે ત્યાં તેનો નિર્વાહ થતો. જે સૌથી આઘે, સૌથી એકાંતમાં, સૌથી ગુપ્ત રહે તેનું મહત્વ વધારે લેખાતું અને ત્યાં જનાર થોડા હોય એ સ્વાભાવિક હતું પણ જે થોડા જતા તે વધારે પુણ્ય કરતા. આ સર્વ પંથના સ્થાનિક પંથીઓ પર્વત ઉપરથી નીચે ઊતરતા પહેલાં અને ઊતર્યા પછી એકઠા થતા ત્યારે પોતાના દેવની સ્તુતિ અને પારકા દેવની નિંદા ચાલતી, એકબીજાનો તિરસ્કાર થતો, વિરોધ અને વિતંડાવાદ મચી રહેતો અને પ્રસંગે મારામારી થવાનો પ્રસંગ આવતો પણ લાંબો પહોંચતો નહીં. હોંકારાહોંકાર કરવામાં સર્વ શક્તિ વપરાઈ જાય એટલે વધારે વિરોધની શક્તિવૃત્તિ સ્વત: શાંત થઈ જતી. આ સર્વ વાતોની કથા કરતાં અંતે રાધેદાસ બોલ્યો : 'નવીનચંદ્રજી ! જેમ સાગરમાં સર્વ પ્રાણીઓ રહે છે તેમ જ સુન્દરગિરિ ઉપર પણ છે; ફેર એટલો કે સાગરનાં પ્રાણીઓ પરસ્પરનો શિકાર કરે છે ત્યારે આ ગિરિ ઉપર મહારાજ મણિરાજની આણ એવી વર્તે છે કે ફોજદારના સિપાઈને અહીં ફરકવું સરખું પણ પડતું નથી. સર્વના મનમાં એમ જ રહે છે કે મહારાજ મણિરાજને કાન આપણે હુડ્ડયુદ્ધ* કર્યાની વાત જશે તો એમની પાસે આપણા ધર્મની પ્રતિષ્ઠા ઘટશે અને મહારાજને ખેદ થશે તે જુદો. અમારા મહારાજ જેવો સર્વધર્મપ્રતિપાળ ધર્માત્મા કોઈ થયો નથી અને થનાર નથી. એનું મન દુભાય તે આ ગિરિ ઉપર બાળક તો શું પણ કોઈ દુષ્ટ પણ ઈચ્છતો નથી. મહારાજ બાળક છે પણ શી એમની બુદ્ધિ, શો એમનો અનુભવ અને શી એમની રાજનીતિ !'

'મહારાજને અહીં કોઈ પ્રસંગે આવવું થાય છે ?'

* ઘેટાંની લડાઈ.

'તો ! આ સ્થાન એવું રમણીય છે કે મહારાજ વર્ષે બે વર્ષે ચૈત્રવૈશાખમાં અત્રે આવ્યા વિના રહેતા નથી. આ એકેએક શૃંગ ઉપરના પંથવાળા ઉપર એમની દૃષ્ટિ છે. અમારા તેમ સર્વ પંથના ગુરુ પુરુષો વર્ષમાં એક સમય પણ મહારાજને રત્નનગરી જઈ મળ્યા સિવાય રહેવાના નહિ. જ્યારે અમારા ગુરુજી ત્યાં જાય છે ત્યારે મહારાજ જાતે દર્શનનો લાભ આપે છે અને ગુરુજીની પાસે કાંઈક પણ નવું રહસ્ય યાચી લે છે. ગુરુજીનો આશીર્વાદ મહારાજને પ્રિય છે. જે ધર્મ શાંતિ અને નીતિના પંથ શીખવે અને પળાવે તે ધર્મ ઉપર મહારાજનો પક્ષપાત. જેમ શ્રીકૃષ્ણ સર્વ ગોપીઓના હૃદયમાં બિરાજે તેમ સર્વ પંથના આચાર્યોના હૃદયમાં મણિરાજની આણ ખરી.'

'તમારા પંથને મહારાજ માને છે ?'

'એ તો એમના કુલધર્મને અનુસરે છે, એમાં અમે દોષ કેમ કાઢીએ ? स्वधर्मे निधनं श्रेयः[1] એવું ભગવદ્વાક્ય છે. જેનો જે ધર્મ. રાજાનો એક ધર્મ એ કે સર્વ ધર્મનું પ્રતિપાલન કરવું.'

રાધેદાસની વાતોમાં સરસ્વતીચંદ્રને મન ગંભીર અર્થ હતો. રાજનીતિનાં અનેક અંગ હોય છે. તેમાં એક કાર્યઅંગ અને એક યશઅંગ. કાર્યને અંગે લોકની પ્રીતિ-અપ્રીતિ વેઠવી પડે છે અને રાજા તો સર્વનું પ્રીતિભાજન જ હોવું જોઈએ. માટે કાર્યઅંગ કારભારીને આપવું અને યશઅંગ રાજાએ રાખવું. પ્રધાનવિવર્તના કરતાં રાજવિવર્તમાં અનેકધા હાનિ અને કષ્ટ છે, અને કાર્યઅંગના વહેનારને લોકની અપ્રીતિના પ્રસંગ આવશ્યક સ્વીકારવા પડે છે અને એ સ્વીકારથી પદવીવિવર્તના પ્રસંગ સારુ તૈયાર રહેવું પડે છે. માટે સુભક્ત પ્રધાને કાર્યઅંગ પોતાના જ શિર ઉપર રાખવું અને યશઅંગ રાજાને જ આપવું. જેમ યોદ્ધાઓએ યુદ્ધમાં મરણ સ્વીકારવા તૈયાર રહેવાનું છે તેમ પ્રધાને કાર્યઅંગના પરિણામ સારુ તૈયાર રહેવાનું છે. પોતાનું માથું આપી રાજાના યશઅંગનું રક્ષણ કરવું એ પ્રધાનનો 'પ્રધાનધર્મ' છે. પ્રધાને કાર્ય સાધવું અને રાજાને યશ પ્રાપ્ત કરાવવો. આ યશ એટલે રાજાની સ્તુતિ પ્રવર્તે એટલું જ નહિ, પણ રાજા ઉપર સર્વની પ્રીતિ થાય એ આ યશઅંગનું સાધ્ય છે: જેમ કેટલાંક સામાન્ય વ્યાપારકાર્યમાં અને ગૃહકાર્યમાં સ્વામી ઉદાર દેખાય અને સેવક કૃપણતાનો આરોપ વેઠી સ્વામીનું દ્રવ્ય બચાવે, તેમ જ રાજકાર્યમાં પણ યશઅંગ રાજાનું છે. આનો અર્થ એમ નહીં કે પ્રધાને યશ ન શોધવો અને રાજાએ કાર્ય ન કરવું. કાર્ય એ રાજાનો આત્મા છે અને યશ એ રાજાનું અંગ છે અને અંગથી આત્મા ઢંકાયેલો રહે છે. પ્રધાનને યશ પણ સાધ્ય છે પણ એનો યશ રાજાનું કાર્ય સાધવામાં છે, રાજાના હૃદયમાં છે અને રાજાની ફલસિદ્ધિમાં છે, અને રાજાના યશઅંગમાં રાજાને નામે ઢંકાયેલો છે. રાજ્યકાર્યને અંગે જે અપયશ પ્રધાને વહોરવો પડે છે તેનું અનિષ્ટ પરિણામ તેની જાતને વેઠવું પડે તેમાંથી તેનું રક્ષણ કરવું એ રાજાનું કામ છે, એમાં રાજાને પોતાની જાતના સ્વાર્થનો ત્યાગ કર્તવ્ય છે, અને જો રાજા આ અવસ્થા સ્વીકારે તો જ તેના કાર્યઆત્માનું કુશળ છે. આવાં

૧. સ્વધર્મમાં મૃત્યુ થાય તે પણ કલ્યાણરૂપ છે.

આવાં અનેક કારણોથી રાજાપ્રધાન વચ્ચે કર્મવિભાગ કરવામાં રાજાને યશઅંગનાં કર્મ સોંપવાં અને પ્રધાનને કાર્યઅંગનાં કર્મ સોંપવાં અને અંતરમાં ઉભયનો આત્મા એક રાખવો એ રાજનીતિનો પ્રથમ અને આવશ્યક પાયો છે. એ પાયા વગર બાંધેલું સર્વ બાંધકામ પોલું અને રાજા અને પ્રજા ઉભયને અકુશળ છે : આવો વિદ્યાચતુરનો સિદ્ધાંત હતો. તે વાર્તાવિનોદપ્રસંગે તેણે સરસ્વતીચંદ્રને કહ્યો હતો. આ પ્રસંગ આજ એને સાંભરી આવ્યો અને મણિરાજના પ્રધાનનો સિદ્ધાંત વ્યવહારમાં કેમ સિદ્ધ થાય છે તેનું પ્રત્યક્ષ દૃષ્ટાંત રાધેદાસની વાર્તામાંથી નીકળ્યું. આ દૃષ્ટાંત ઉપરથી વિચાર થતાં એને સાંભર્યું કે

[1]सदानुकूलेषु हि कुर्वते रतिम् ।
नृपेष्वमात्येषु च सर्वसंपदः ॥

અને આ શ્લોકમાં કેવળ વાકપટુતા જ નથી પણ કંઈક અનુભવનું અર્થગૌરવ છે તે સમજાયું. 'આવા દૂરવાસી બાવાઓની પણ મણિરાજ ઉપર આટલી પ્રીતિ અને પ્રીતિને અંગે તેમને આટલો ભય કે પોલીસ સરખીનું પણ કામ પડતું નથી – વિદ્યાચતુર ! મણિરાજના યશશરીરનો સાધક તમારો અને મણિરાજનો સંબંધ કેવો પ્રીતિકર છે ! – નક્કી તમારામાં આવા કાર્યની સાધક કલા ગુણસુંદરીએ જ સમર્પી છે – ગુણસુંદરી ! – કુમુદસુંદરી ! –' કુમુદ સાંભરી ત્યાં અંતરમાં ઊંડો ઘા પડ્યો અને હૃદય આગળ મર્મવેધક સૃષ્ટિ આવી અને ચમકારા કરવા લાગી. પણ રાધેદાસે કષ્ટવિચારમાં સુવિક્ષેપ પાડ્યો. પથ્થરો, વેલાઓ, છોડવા અને માટીવાળા માર્ગમાં થઈને સરસ્વતીચંદ્રને પર્વતની કોર આગળ લઈ ગયો. કોર આગળ ખૂણો પણ હતો. ત્યાં એક મહાન શિલા ચોરસ અને ઉપરથી લીસી હતી તે ઉપર બે જણ બેઠા. સરસ્વતીચંદ્ર એના ઉપર પણ ઊભો થયો અને ચારે પાસ દૃષ્ટિ ફેરવી વળ્યો. દક્ષિણમાં તાડનાં વન હતાં. ઊંચા ઊંચા તાડ નાના છોડવા હોય તેમ દૃષ્ટિ એક ફેરો ખાઈ બધા તાડ ઉપર ફરી વળી. પૂર્વમાં મનહરપુરીની સીમા અને આંબાનાં વન હતાં. સૂર્ય સામો આવતો હતો અને નેત્રને ઝાંઝવાં વાળતો હતો. નેત્ર એણી પાસથી ફર્યું અને ઉત્તરમાં વળ્યું. સુન્દરગિરિનાં સર્વ શૃંગો – શિખરો – જાનનાં માણસો પેઠે એકબીજાના ખભા ઉપર માથાં કરી જોઈ રહેતાં હતાં અને નવા તેજના રંગથી રંગાતાં છેટે આકાશમાં ભળી જતાં હતાં. દક્ષિણમાં આવતાં નેત્ર, ઊંચાં શિખરો છોડી, છેક નીચાણમાં આઘે સમુદ્ર હતો તે ઉપર પડ્યું. પશ્ચિમમાં સમુદ્ર, પૂર્વમાંથી – દક્ષિણમાંથી – વહેતી આવતી સમુદ્રને મળતી સુભદ્રા, અને જોનાર ઊભા હતા તેમના પગ આગળથી નીચે પથરાતો પર્વત અને તે નીચે એની તળેટી : આ સર્વ કોરપાલવ વચ્ચે વિચિત્ર ભવ્ય ચિત્રપટ – ચિત્રોથી ભરેલું વસ્ત્ર – પડી રહ્યું હતું તે ઉપર સરસ્વતીચંદ્રની દૃષ્ટિ ફરવા – ઠરવા – લાગી. રાધેદાસે આ વસ્ત્રમાંનાં ચિત્રોની કથા વિસ્તારથી કહેવા માંડી :

'નવીનચંદ્રજી ! આ જોઈ દેરાંની ઠક ! અહીંથી તે ચાતુર્માસમાં જોવાની ગમ્મત છે. ઉપર વાદળાં, અહીંથી તે નીચે તળેટી સુધી સરતા પાણીના ધોધ,

૧. અર્થ : પરસ્પરને સદા અનુકૂળ હોય એવા રાજાઓ અને અમાત્યો ઉપર સર્વ સંપત્તિઓ પ્રીતિ રાખે છે. – ભારવિ

સામે સમુદ્ર, વચ્ચે આ ધોળાં દેરાં અને આ પાસ સુભદ્રામાં ચોપાસથી ભરાતું, ઊભરાતું અનહદ પૂર !! અને આ સર્વની વચ્ચે વણકરના તાણાવાણા જેવી વરસાદની વૃષ્ટિ !! ધોળા રેશમના ઢગલા જેવાં વાદળાં તો આપણા પડખામાં આવી ચાલે, વૃષ્ટિ તો આપણી આસપાસથી દોરડા પેઠે ટીંગળાવા માંડે, અને પાણીના ધોધ – નારાયણના નખમાંથી ગંગાજી નીકળ્યાં એમ – આપણા પગમાંથી નીકળતા દેખાય !! વાહ ! વાહ ! વાહ ! શી સુન્દરગિરિની ચાતુર્માસમાં શોભા ! તમે નકકી સુન્દરગિરિના જ વાસી થાઓ અને આ આનંદ અનુભવો ! એ શોભા કાંઈ ઓર જ થાય છે. એ જુએ નહીં તેનું જીવ્યું ફોક !'

રાધેદાસે વર્તમાન ચિત્ર સાથે આમ ભવિષ્ય ચિત્રનું મિશ્રણ કર્યું; દૃષ્ટિ આગળ અદ્‌ભુત દેખાવ તરતો હતો તેમાં કલ્પનાશકિત આગળ બીજો દેખાવ ખડો થયો. નાનું બાળક રોતાં રોતાં રમકડું જોઈ રહી જાય છે; મોટું માણસ અત્યંત વિપત્તિને અવસરે પણ સૃષ્ટિની ભવ્યતા જોઈ સ્તબ્ધ થાય છે, ચિત્ત સ્તબ્ધ થતાં આંસુમાં અંતરાય પડે છે, અને નવા આનંદ આગળ પળવાર જૂનું થયેલું દુ:ખ વિસારે પડે છે. રાધેદાસનું વર્ણન અને નેત્ર આગળનું ચિત્ર એ ઉભયની વસ્તીથી સરસ્વતીચંદ્રનું મન ભરાઈ ગયું.

'વાહ, વાહ, રાધેદાસ ! શી સુન્દરગિરિની શોભા છે ? આ આટલાં બધાં દેવાલય કોનાં છે ? તળેટીમાં વસ્તી કોની છે ?'

સર્વ દેવાલયો ઉપર રાધેદાસની દૃષ્ટિ પક્ષીની પેઠે ફરી વળી : 'નવીનચંદ્રજી, આ પેલી પાસ કાળા ડાઘા દેખાય છે તે સુરગ્રામનાં ઘર છે. ગામ તો નાનું છે, પણ તીર્થનું સ્થાન છે. અસલ સુરગ્રામ આ દેવાલયોને સ્થાને હતું. આ દેવાલયમાં પંચાયતન દેવતાની જુદી જુદી પ્રતિમાઓ વિરાજે છે. આ સુન્દરગિરિ પર શૃંગો છે તેટલા પંથ છે અને તે સર્વ પંથવાળાનાં દેવાલય આપણી દૃષ્ટિ આગળ છે.'

'તમે તો વિષ્ણુભકત છો – વિષ્ણુ સિવાય બીજા દેવનાં દેવાલયનાં ગર્ભમન્દિર ભાગ્યે જોયાં હશે !'

રાધેદાસ હસ્યો : 'અમારા દેવ અને બીજાના દેવ જુદા એ તો ભ્રમ છે. ઈસ જગતમેં અંધહસ્તીન્યાય ચલ રહા હૈ ! કેમ – ભૈયા સમજ્યા ? અમે તો વૈષ્ણવ છીએ પણ શિવમાર્ગી આરતીમાં ગાય છે :

'શિવ વિષ્ણુ એક સ્વરૂપ,
અંતર નવ ગણશો !
અંતર નવ ગણશો !'

એ અભિપ્રાય અમારે પણ કબૂલ છે. શ્રી અલખ જગતમાં લખ થાય છે ત્યારે જેના હૃદયમાં જેણી પાસનાં કિરણ પડે છે તેની તેને પ્રીતિ થાય છે. શિવ, વિષ્ણુ અને ઈતર દેવો તેમ અનાર્ય યવનોના દેવમાત્ર પણ અલખનાં લખ સ્વરૂપ છે. જેની જેવી દૃષ્ટિ. અમારા હૃદયમાં હૃદયના દેવતા વિષ્ણુ છે – વિષ્ણુનું પણ કૃષ્ણસ્વરૂપ અમને પ્રિય છે – બાકી અલખ તો એક જ છે અને તેને વેદાંતી બ્રહ્મ કહે છે.–' કંઈક કહેતો કહેતો રાધેદાસ અટકયો.

સરસ્વતીચંદ્ર તે ચેતી ગયો : 'કેમ અટકયા ? કંઈક કહેવા જતા હતા ?'

'કહું ? તમે સંસારી છો તો સંસારી ભાષા સમજશો – પણ અમે વૈરાગી માટે હું અટક્યો.'

'બોલો, બોલો !'

'એક લલના : કોઈ ઈસકા મુખદર્શનસે તૃપ્ત હોતા હૈ; કિસીકું ઈસકા ગાન ચૈયે, કિસીકું સ્પર્શસુખ બિન આનંદ નહીં હો સકતા હૈ ! કિસીકું સ્પર્શમેં બી મસ્તી ચૈયે; ઔર કિસીકા મનમેં જનની સ્વરૂપસે સ્ત્રીકા મુખાદિકી બી ઉપેક્ષા હો જાવે. ઈસ તરહસે સ્વત: નિરંજનનિરાકાર શ્રી અલખકા અનેક લખ સ્વરૂપમેં અનેક માનવોંકે અનેક મન અનેક પ્રકારસે દર્શન ઔર ક્રીડા કર રહે હૈ.'

ઉલ્લાસમાં આવી આમ પર્યેષણા[1] કરતો યોગી સરસ્વતીચંદ્રને કંઈક નવા જ લક્ષણવાળો લાગ્યો. આર્યોના અનેક દેવમંડળનો આવો આત્મા જોઈ પક્ષમંત્રીની[2] પરીક્ષામાં સુપરીક્ષિત નીવડેલાને આર્યધર્મનો આ પક્ષમંત્ર અતિપ્રિય લાગ્યો અને એનું દેશાભિમાન જાગ્યું. તેમ થતાં પોતે સામો પક્ષ લઈ આ અંગ્રેજી ભાષાના અપરિચિત સાધુના પક્ષની સીમા જોઈ લેવા સરસ્વતીચંદ્ર લલચાયો : 'શું રાધેદાસ, પ્રતિમાપૂજનમાં લખ ક્યાં આવી ગયો ?'

આ નાસ્તિક પ્રશ્નથી રાધેદાસને કાંઈક ક્રોધ ચડતાં ચડતાં ગુરુજીનો વરતારો સાંભર્યો અને તેમ થતાં શાંત પડી, ગંભીર મુખે બોલ્યો : 'ભાઈ, આ પ્રશ્ન અમારા મઠમાં કોઈને પૂછશો તો તમને નાસ્તિક ગણી દુ:ખ દેશે. માટે ફરી ન પૂછશો. વેદવચન પર શ્રદ્ધા અને ગુરુજીની આજ્ઞા એ અમારી દષ્ટિમર્યાદા છે. તેનું ઉલ્લંઘન કરાવનાર પ્રશ્ન કે તર્ક અમને અસહ્ય છે.'

સરસ્વતીચંદ્રને આ પ્રદેશ અને મુંબઈની સ્વતંત્રભૂમિના ભેદનું ભાન આવ્યું. ઉપકાર કરનારના ચિત્તને પોતે ક્લેશનું સાધન થયો જાણી પસ્તાયો. પર્યેષણાની સાથે ધર્મકલ્પનાના[3] આવેશનો ગુણાકાર જોઈ કંઈક ગૂંચવાયો. પણ સર્વથા અંગ્રેજી રીતે પણ પરધર્મની નિન્દા કરવી અસભ્ય છે તે સ્મરી બોલ્યો : 'ક્ષમા કરો, રાધેદાસ, આ પ્રશ્નથી તમને અપમાન થશે એમ જાણ્યું ન હતું. માત્ર રહસ્યજિજ્ઞાસાથી શિષ્યભાવે જ પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો !'

'શું ભાઈ, આ તે પ્રશ્ન ? એમાં રહસ્યજિજ્ઞાસા શાની ?'

'જુઓ, મને લાગે છે કે આપના ગુરુજીનું વચનામૃત છે કે

'પામરમાં પામર દીસે ગોપાલક ગોપાલ.'

એમાં પ્રતિમાપૂજનનું કંઈક રહસ્ય હોવું જોઈએ.'

રાધેદાસ ગભરાયો. 'ગુરુનું રહસ્ય આણે સાંભળ્યું ને એને સમજાયું ! નક્કી, એ મારા કરતાં વધારે અધિકારી છે – તો – તો–' મોટે સ્વરે નમ્ર થઈ બોલ્યો : 'નવીનચંદ્રજી, ક્ષમા કરજો ! આપની જિજ્ઞાસાને તો બિહારપુરી કે ગુરુજી તૃપ્ત કરશે – મારો અધિકાર આપનાથી કનિષ્ઠ છે – એ રહસ્ય મારાથી સમજાતું નથી. ધન્ય ભાગ્ય તમારું – નક્કી, અલખ તમારા હૃદયમાં જાગે છે.'

૧. ફિલૉસૉફી. ૨. પક્ષમંત્રી = કાઉન્સલ = બારિસ્ટર. ૩. Religious Superstition.

આ વાર્તા પડતી મૂકવાના હેતુથી સરસ્વતીચંદ્રે આસપાસના દેખાવની વાર્તા કાઢી :

'રાધેદાસ, આ છેટે નદી અને સમુદ્રનો સંગમ થાય છે એ નદીનું નામ શું ? અને એ નદી ક્યાંથી આવે છે ?'

'એ નદીનું નામ સુભદ્રા છે. સુભદ્રા એ ભદ્રાનદીની શાખા છે. ભદ્રા સુવર્ણપુર આગળ શ્રીરત્નાકર સાથે સંગમ પામે છે. સુભદ્રા આ પણે આગળ સુરગ્રામ પાસે સંગમ પામે છે.'

સરસ્વતીચંદ્ર શિલા ઉપરની શિલા ઉપર ઊભો થયો અને સુભદ્રા ઉપર પૂર્વથી પશ્ચિમ સુધી દૃષ્ટિ નાંખવા લાગ્યો. સુભદ્રા દૃષ્ટિમર્યાદામાં લાંબી રેખા જેવી દેખાતી હતી, અને તીર ઉપરનાં ઝાડોની બે રેખાઓ વચ્ચે પાણીના શ્વેત પ્રવાહની રેખા - બે ઓઠ વચ્ચે ઉઘાડા પડેલા દાંતની હાર જેવી - દેખાતી હતી તે જોઈ રહ્યો. જ્યાં પોતે લૂંટાયો હતો તે સ્થળ એક બિન્દુ આગળ કલ્પવા લાગ્યો. દૃષ્ટિમર્યાદાની પેલી પાસ સંતાઈ રહેલા સુવર્ણપુરને કલ્પવા લાગ્યો. એ બે સ્થાન વચ્ચે તરવરતાં બહારવટિયાંનાં ઝુંડ ને ઝુંડ કલ્પવા લાગ્યો. અંતે સુવર્ણપુરથી કુમુદસુંદરી નીકળતી હોય અને પોતે લૂંટાયો હતો એ સ્થાને આવી બહારવટિયાઓના હાથમાં આવી પડતી હોય એવું ગભરાવી નાંખતું દિવસસ્વપ્ન એના મસ્તિષ્કમાં ચમકારા કરવા લાગ્યું. આકાશમાં એક નાની નાજુક વાદળી સમુદ્ર ભણી લીલાભરી ખેંચાતી હતી. કુમુદસુંદરી એ વાદળીમાંથી લટકતી દેવાંગના પેઠે આકાશમાર્ગે અધ્ધર ચાલતી લાગી. ગઈ કાલ ગાડામાંની ડોશી ગાતી હતી તે સંસ્કાર મનમાં સ્ફુર્યો. વાદળી છેક સમુદ્ર પાસે આવી બે હાથ પહોળા કરતી સ્ત્રી જેવી દેખાઈ. સૂર્યના તેજથી રંગેલી સાડી પહેરી કુમુદસુંદરી ઊભી ઊભી ભૂરા આકાશમાં ફરફરતી વાદળીની કોર ઝાલી, લટકા કરતી ઉતાવળું ગાતી લાગી :

'વાગે મોરલી મધુરી મધુવનમાં રે લોલ !
વહાલો દેખાય દેખાય જતાં નાસતાં રે લોલ !
વહાલો કાલો થઈને કાપે કાળઝાં રે લોલ !
કાળો લપ્પાય તમાલ તાડ ઝાડમાં રે લોલ !
ભોગી જોગી બનીને ભોગ ઝંખતો રે લોલ !
દેખાય દેખાય સંતાય ને છતો થતો રે લોલ !

સરસ્વતીચંદ્ર ગભરાતો ગભરાતો કાન અને આંખ ઊંચાં કરવા લાગ્યો. અંતે વાદળી સમુદ્રમાં પડતું મૂકતી લાગી તેની સાથે એ જ સ્થાને કુમુદસુંદરી ઝંપલાવતી લાગી અને ઝંપલાવતાં ઝંપલાવતાં તેના મુખમાંથી નીકળતી કારમી ચીસ સરસ્વતીચંદ્રના હૃદયે સાંભળી : 'હા ! સરસ્વતીચંદ્ર ! સરસ્વતીચંદ્ર ! મુંબઈથી મને છોડી નાઠા, સુવર્ણપુરથી પણ મને છોડી નાઠા, તો આ સ્ત્રીહત્યા તમારે શિર !' આમ બોલતી બોલતી કુમુદ સમુદ્રનાં પાણીની કાળી પહોળી લેખામાં અદૃશ્ય થઈ ગઈ. સ્ત્રીના હૃદયનો ઊંડો નિ:શ્વાસ, નિ:શ્વાસમાંથી નીકળતો ગુપ્ત શાપ, શાપની જ્વાળા - સર્વ સરસ્વતીચંદ્રના હૃદયને કંપાવવા, નષ્ટ કરવા બાળવા લાગ્યાં. અનેક

તર્ક અને શોક એને વલોવવા લાગ્યા. એની હૃદયચિતામાં કુમુદસુંદરીનાં અનેક સ્વરૂપ સતીઓ પેઠે ચારે પાસથી બળવા અને બાળવા પ્રત્યક્ષ બેઠાં હોય એવું એને પ્રત્યક્ષ સ્વપ્ન થયું – એનાં નેત્રમાંથી ચોધાર આંસુ વહેવા લાગ્યાં અને સૂર્યનો તાપ એક વારના અશ્રુપ્રવાહને સૂકવે ત્યાર પહેલાં બીજો પ્રવાહ નીકળતો હતો.

આઘે વિષ્ણુદાસના મઠમાં મહાન શંખનાદ થવા લાગ્યો અને રાધેદાસે સરસ્વતીચંદ્રને વિચારનિદ્રામાંથી જગાડ્યો : 'નવીનચંદ્રજી, ચાલો, ગુરુજીને મળવાનો સમય થયો.' રાધેદાસની દૃષ્ટિ સરસ્વતીચંદ્રના ગૌર શરીર પર હતી – નેત્ર ઉપર ન હતી. બે જણ શિલા ઉપરથી ઊતર્યા એટલામાં રાધેદાસે વિચાર કર્યો : 'કોઈ ગર્ભશ્રીમંતનું દુઃખી સંતાન છે – એની આકૃતિ અને એનો વર્ણ એનો પ્રભવ કહી આપે છે – આ સ્થળે આવી પડ્યો છે તે ઈતિહાસ એનું દુઃખ જણાવે છે. એને મહાદુઃખ છે – શ્રીવિષ્ણુદાસ એનો ઉદ્ધાર કરશે. હરિજન વિના કોણ એ કરી શકે ?' મોટા સ્વરે એણે ગાયું :

'હરદમ ઐસા હરિજન કોઈ તનકી અગન બુઝાવેગા ?
પૂરન પ્યાલા પીઓ હરિયકા ફેર જન્મ નહીં પાવેગા !'

સરસ્વતીચંદ્ર ઊતર્યો. પણ ઊતરતાં ઊતરતાંયે એની કતરાતી દૃષ્ટિ સુભદ્રા અને સમુદ્રના સંગમ આગળના ખૂણા આગળ હતી. નદીના પાણી ઉપર કુમુદસુંદરી નાની અને સુંદર વિહારનૌકા ('જૉલી-બોટ') પેઠે પવનની લહેરમાં વગર હલેસે તણાતી લાગતી હતી. એણી પાસ જોતો જોતો એ રાધેદાસની પાછળ ખેંચાયો અને ખેંચાતો ખેંચાતો ગઝલો ગણગણવા લાગ્યો :

'સુભદ્રા ! નામ તુજ સારું; કહું તે ભદ્ર કર મારું.
પ્રિયા તુજ પાસ જો આવે, કૃશાંગીને તું સમજાવે.
તીરે તુજ શીત વા વાય, સીકર તે તુજ લઈ જાય.
પ્રિયાને ઉર છે તાપ, કરે તું શાંત સંતાપ.
શમાવી તાપ એ લેવા, તને ઉરની કથા કહેવા,
પ્રિયા મુજ ઝંપલાવે જો, ઊંડા જળમાં જ આવે જો,
ઉરે શફરી[1] રહે તારે, ત્યમ તું એને ઉરે ધારે.
તરાવે તું, જિવાડે તું, અમૃત[2] ઉર મધ્ય રાખે તું.
કુમુદ જળનું જ છે પુષ્પ, કુમુદ રસનું જ છે પુષ્પ.
કુમુદ તુજ ઉર તરશે જો, સખી એની તું થાશે જો...'

આગળ કંઈ કડીઓ કવવાલવવા જતો હતો એટલામાં વિહારપુરી, મોહનપુરી વગેરે બાવાઓનું ટોળું સામું મળ્યું, તેમાં એ ભળી ગયો, અને ભળતાં ભળતાં મનમાં માત્ર એટલું લવ્યો : 'હુંયે ગાંડો થયો છું. કુમુદસુંદરી તો એ સુવર્ણપુરમાં સુખથી વિરાજે. ઈશ્વર એનું કલ્યાણ કરો. મારે એની વાસના સરખી પણ હવે છોડી દેવી. મૃત્યુથી જુદાં પડવું અને જીવતાં જુદાં પડવું એ એક જ છે. માણસની

* પ્રાચીન વાક્ય છે. ૧. માછલી. ૨ અમૃત = પાણી, દેવતાઓનું અમૃત

ચિંતા માણસ શી કરનાર હતો ? એ ચિંતા કરનાર ઈશ્વર સમર્થ છે.' બાવાઓ એની ચારે પાસ વીંટાઈ વળ્યા. એની સાથે પ્રશ્નોત્તર અને વાતો કરવા લાગ્યા, અને સર્વ જોતજોતામાં આ સ્થાનથી અદશ્ય થવા લાગ્યા. અદશ્ય થતાં થતાં સરસ્વતીચંદ્રે સુભદ્રા અને સમુદ્ર ભણી દૃષ્ટિ નાંખી અને નાંખતો નાંખતો વળી ગણગણ્યો :

'સ્ફુરે પોતે ન દેખાય, કુમુદની ગન્ધ ગ્રહી વાય,
અરણ્યે એકલો વાયુ ! જીવન એ ભાવિ છે મારું -હાં ! -હાં !'

સર્વ દેખાતા બંધ થઈ ગયા. શિલાઓ, સૂર્ય, સૂર્યનું તેજ, અને સમુદ્ર તથા સુભદ્રાનો સંગમ - એ સર્વ જડસૃષ્ટિ ઊભી રહી. દૃષ્ટિ વિના સૃષ્ટિ રહી ? દૃષ્ટિ હો કે સૃષ્ટિ હો કે ગમે તે હો પણ દ્રષ્ટા અદશ્ય થયા છતાં દક્ષિણ આકાશમાંથી તે સરસ્વતીચંદ્રના જરીક દેખાતા મસ્તક સુધી એની પૂંઠે કુમુદસુંદરીઓની હારની હાર અધ્ધર ચાલતી હતી, નાચતી હતી અને વનલીલાના જેવો રાગ કાઢી લહેકા કરી ગાતી હતી અને હાથ લાંબા કરી મહેણાં મારવા જેવું કરતી હતી :

'ભોગી જોગી થતો ને ભોગ ઝંખતો રે લોલ !
રસિક જ્ઞાની થતો ને રસિયો થતો રે લોલ ! ભોગી૦
સુંદરશિખરે ઊભો ને ઉરે સુંદરી રે લોલ !
સુણે જુએ ને ઝંખે બધે સુંદરી રે લોલ ! ભોગી૦
પહેલી શાને કરી'તી પ્રીતિ સુંદરી રે લોલ ?
પ્રીતિ કીધી તો શાને તજી સુંદરી રે લોલ ? ભોગી૦
તજી શાને આવ્યો તું જોવા સુંદરી રે લોલ ?
આવી પાછી તજી તે શાને સુંદરી રે લોલ ? ભોગી૦
વાગે વાંસળી મધુરી તારા ઉરમાં રે લોલ !
નાચે ચંદ્ર ને કુમુદ રસપૂરમાં રે લોલ ! ભોગી૦

વળી કુમુદનો પોતાનો જ રાગ એનાં અનેક મુખથી નીકળવા લાગ્યો. છેક પાસેની બેત્રણ કુમુદ તો સરસ્વતીચંદ્રના માથા પર બે હાથે ભાર દઈ ઊડ્યાં કરતી હતી ને ગાતી હતી :

'વાંસલડી વાજે ! જોગીડા ! તું વાંસલડી વાજે !
આવી ઊભો રહેજે નદીઘાટે ! જોગીડા !
નહાતો પેલા સાગરમાં ગાજે; જોગીડા !
ઊભો તે પેલા દેરાને દ્વારે. જોગીડા !
પ્રેમીનો પ્રેમ આંધળો પણ સુણે, જોગીડા !
પ્રેમીનો પ્રેમ સો સો કોશથી સુણે. જોગીડા !
લખ્યા લેખ મિથ્યા નહીં થાયે, જોગીડા !
સંસારિણી જોગણ થઈ જાયે. જોગીડા !
જોગીડા ! તું સંસારને છોડે, જોગીડા !
તણાતી જોગણ પણ કોડે. જોગીડા !

જોગી ! તું જોગણનો ગુરુ થાજે, જોગીડા !
જોગણને તું જોડે સોડે સ્હાજે. જોગીડા !
જોગીડા ! તું સમસ્યામાં ગાજે, જોગીડા !
જોગણ આવી સાંભળશે સાંજે. જોગીડા !
મોરલીમાં સ્નેહભર્યું વાજે, જોગીડા !
અવ્યક્તનું વ્યંગ્ય બધું ગાજે, જોગીડા !
વાંસલડીમાં બ્રહ્મનું પદ વાજે, જોગીડા !
મારા તારા અદ્વૈતને ગાજે, જોગીડા !
વાંસલડીમાં સંસાર સારવજે, જોગીડા !
ગાયામાં પરમાનંદ ભરજે ! જોગીડા !
મહાકાળની નદીને ઘાટે, જોગીડા !
ઊભો ઊભો વાંસલડી વાજે, જોગીડા !
કુમુદ દુઃખશોક તરે તે કાજે, જોગીડા !
વાંસલડી ધૂન ભરી વાજે ! જોગીડા !

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૨

મનહરપુરીમાં મણિરાજ અને વિદ્યાચતુરનું કુટુંબ

મનહરપુરીમાંથી માનચતુર સવારોને લઈ નીકળ્યો તે પછી એના ઉતારામાં સર્વ સૂવાને વેરાઈ ગયાં અને પોતપોતાની પથારીમાં સૂતાં પણ બરોબર ઊંઘ્યાં નહીં. ચંદ્રકાંત પાછલી રાત્રિના ત્રણ વાગતાં વિચાર કરતાં કરતાં ઊંઘી ગયો અને સરસ્વતીચંદ્રનાં સ્વપ્નોમાં પડ્યો. સુંદરગૌરી રોતી રોતી નિદ્રાવશ થઈ. ગુણસુંદરી સૂતી ખરી પણ આંખો ઉઘાડી રાખી પીઢો સામું જોઈ રહી અને પ્રાત:કાળમાં ઊઠી ત્યાં સુધી વિચાર અને ચિંતામાં કાળ ગાળ્યો. પ્રાત:કાળ થતાં સર્વ કંઈ કંઈ કામમાં વળગ્યાં અને ઊંચે જીવે કામ કરવા લાગ્યા. ચંદ્રકાંતનું આતિથેય[1] કરવાનું કુસુમને માથે આવ્યું. ચંદ્રકાંતને ચા પાવાનું અને દૂધ પાવાનું કામ કુસુમે કર્યું એટલું જ નહીં, પણ એ નવરો પડે અને મિત્રશોકના વિચારમાં પડી ઉદ્વેગમાં ન રહે તેને માટે વિનોદ કરવાનું કામ પણ કુસુમે સાધ્યું.

ઉતારાની ઓસરીમાં ચંદ્રકાંત બેઠો હતો ત્યાં એને સારુ કુસુમ એક-બે પુસ્તક લઈ આવી અને બોલી : 'ચંદ્રકાંતભાઈ, ગુણિયલે આ પુસ્તક કુમુદબહેનને શીખવેલાં છે અને મને શીખવવાનાં છે. પણ મારા પિતાજી પણ એ પુસ્તકોના રસિયા છે માટે તમને પણ રસ પડશે ખરો.'

પુસ્તક જોતો જોતો ચંદ્રકાંત સુખી અને દુ:ખી થયો. આ સુકુટુંબનો સદભ્યાસ અને સદાગ્રહ જોઈ સુખી થયો. પોતાના મિત્રનો અને એ કુટુંબનો સંબંધ કથાશેષ[+] થયો સ્મરી દુ:ખી થયો. કુસુમ તેના નિશ્વાસથી ચેતી ગઈ અને બોલી :

'ચંદ્રકાંતભાઈ, સરસ્વતીચંદ્રનો દોષ તો મને દેખાતો નથી, પણ મને એમ લાગે છે કે ઘર છોડી રૉબિન્સન ક્રૂઝો જેવું કરવાનું એમને પ્રથમથી જ કંઈ મન હશે.'

દુ:ખમાં પણ આ પ્રશ્ને ચંદ્રકાંતને હસાવ્યો. 'બહેન, તમને રૉબિન્સન ક્રૂઝો કયાંથી સાંભર્યો ?'

'એને પણ ઘર છોડી આથડવાનું મન થયું હતું તેમ આમને પણ થયું હશે.'

'પણ એ કાંઈ સારું કહેવાય ?'

'મને તો એમ આથડવું બહુ ગમે. હું તો રોજ ગુણિયલને કહું છું કે ઘરમાં ને ઘરમાં શું ભરાઈ રહેવું ? ખરું પૂછો તો ભદ્રેશ્વર જવાનું મેં જ ઠરાવ્યું હતું. મને તો લાગે છે કે એમને બધે ફરવાનું મન થયું હશે અને ઘરમાં આવું થયું એટલે બધાંને માથે ઢોળી પાડવાનો લાગ ખોળી ભાઈસાહેબે મનમાનતું કર્યું !'

---

૧. ખાતરબરદાસ

+ જે વસ્તુ હાથમાંથી જતી રહી અને તેની કથા કરવા જેટલા શેષ ભાગ સિવાય કંઈ હાથમાં રહ્યું ન હોય તેવો.

'તે તો પરણીને પણ થાત.'

'પણ એ બધી અણસરજી પીડા. આ જુઓને કુમુદબહેનને પરણ્યાનું જ ફળ છે કની ? મારે કાંઈ છે ? પરણ્યાં એટલે પડ્યાં !!'

'બહેન ! એવું બોલાય નહીં, હોં !'

કુસુમ કંઈક શરમાઈ ગઈ ને મનમાં બડબડી : 'બળ્યું ! કોઈની સાથે ભળ ભાગે એટલે લૂલીબાઈ હાથમાં ન રહે.' મોટેથી, વાત ફેરવી, બોલી :

'હું તો સહેજ કહું છું. તે એટલા સારુ કે મને તો સરસ્વતીચંદ્રનો રજ વાંક વસતો નથી. અને જ્યારે બધું જાણી જોઈને નીકળ્યા છે ત્યારે તો એવા ચતુર પુરુષ કાંઈ વિચાર કરીને જ નીકળ્યા હશે. બહારવટિયાઓમાં હશે તોયે એમની પાસેથી શું લૂંટવાનું હતું ? મને તો લાગે છે કે એ પણ એમને મન જ થયું હશે.'

'એમાં તે મન શું થવાનું હતું ?'

'એ જ્યારે અમારે ઘેર આવ્યા હતા ત્યારે શેકસપિયર વાંચતા હતા. તેમાંની એક વાત એમણે મને કહી હતી. તેમાં વેરોનાનગરીનો ગૃહસ્થ વેલેંટાઈન ચોરલોકમાં ગયો ત્યારે ચોરનો સરદાર થઈ રહ્યો હતો. સરસ્વતીચંદ્રે પણ એમ કરવાનું કેમ ન ધાર્યું હોય ? એમાં પણ એક ગમત છે.'

'ચોરમાં ભળવું એ કાંઈ સારું ?'

'બહારવટિયા કાંઈ ચોર કહેવાય ?'

'ત્યારે બીજું શું ?'

'એ તો રાજાના સગા તે ન બને ત્યારે બહારવટું લે. રાજાઓ લડે ત્યારે મારે તે કંઈ ખૂન થાય ?' આ મુગ્ધ પણ બુદ્ધિશાળી વાર્તાથી ચંદ્રકાંતનું દુ:ખ અર્ધું ઓછું થયું. વધારે બોલે છે, એટલામાં બારણે હોકારા થયા.

કુસુમે બારણે જોયું. મુખી ઘોડો દોડાવતો આવતો હતો અને જે મળે તેને વિજયસમાચાર કહેતો હતો એટલે એના દોડતા ઘોડા પાછળ લોકો દોડતા હતા અને આનંદના હોકારા થતા હતા. થોડી વારમાં તો ગુણસુંદરી, ચંદ્રકાંત, અને સર્વ મંડળે આ સમાચાર વીગતવાર મુખીના મુખથી સાંભળી લીધા. પા કલાકમાં આનંદ પ્રવર્તી ગયો અને સર્વ સમાચાર જૂના થઈ જતાં મુખી ચાલ્યો ગયો. હવે તો માત્ર માનચતુર અને કુમુદસુંદરીની વાટ જોવાના ઉમંગમાં અને આનંદભરી આતુરતામાં એક પળ એક જુગ જેવી લાગવા માંડી. એમ લાંબો થતો કાળ કેવી રીતે ગાળવો તે ન સૂઝતાં ચંદ્રકાંત ઓસરીના ઓટલા ઉપર માર્ગમાં દષ્ટિ નાંખતો ઊભો અને સ્ત્રીમંડળ ઉતારામાં પોતાના શયનખંડમાં જઈ બેઠું. થોડી વારમાં ગુણસુંદરી બોલી : 'કુસુમ, ચાલ, એકલાં છીએ એટલામાં ભમરો ગાઈએ એટલે વખત જશે.'

સુંદર બોલી : 'કુસુમ સારંગી વગાડે તો ગાઓ.'

કુસુમ એક પેટી ભણી દોડી અને ઉઘાડી તેમાંથી સારંગી કાઢી વગાડવા લાગી, અને તેમાં સ્વર બરોબર ઊતરવા માંડ્યો એટલે બોલી :

'ગુણિયલ, હું કમલિનીવાળું પદ બોલીશ અને તું ભમરો બોલજે.'

સારંગીના સ્વરથી ચંદ્રકાંત ચમક્યો. આ ખંડ અને ઓસરી વચ્ચે વેંતની જાળી હતી તેમાંથી આ રમણીય દેખાવ એ જોવા લાગ્યો. ખાટલાની પાંગથ ઉપર સુંદર બેઠી હતી તેને ખભે હાથ મૂકી ગુણસુંદરી પણ બેઠી હતી અને બેની ગૌર સુંદર કાંતિ એકબીજામાં એવી તો ભળી ગઈ દેખાતી હતી કે બે નહિ પણ એક જ સ્ત્રી બેઠેલી લાગતી હતી. સામે એક પગ પેટી ઉપર વાંકો અને એક પગ જમીન ઉપર સ્વસ્થ રાખી કુસુમ કેળના છોડ જેવી ઊભી હતી અને નાજુક સારંગી કેળના પાંદડા જેવી લાગતી હતી. ધીમે ધીમે કુસુમનો સ્વર અને સારંગીનો સ્વર એકઠો મળી નીકળવા લાગ્યો :

'દૂર દૂર દૂર દૂર જા, ભમરા, તું દૂર દૂર ! - (ધ્રુવ)
કમલિની હું કોમળ દળવાળી,
કાંટાવાળો તું ક્રૂર ક્રૂર ! જા, ભમરા !
ભોગી પરાગનો, અલ્યા, તું એકલા
સ્વાર્થ વિશે છે શૂર શૂર ! જા, ભમરા !'

કુસુમે છેલ્લું પદ વારંવાર ગાયું, સુંદર પણ ઝીણેથી ગાવામાં ભળી, અને સારંગીની ધૂન મચી રહી. થોડી વારમાં ગુણસુંદરીનું ગાન કિન્નરકંઠમાંથી નીકળવા લાગ્યું; અને ખંડ બહાર ચાકરો પણ કામ કરતા અટકી પળવાર કાન માંડી ઊભા :

'કમલિની ! ખોટું સમજાવે તું શૂરી !
માનિની ! આમ ન ભૂલ ભૂલ ! માનિની. (ધ્રુવ)
રાત રાખીને કેદ કરે, બની
વજ્રસમું ફૂળું ફૂલ ફૂલ ! માનિની !
તજી કુસુમવન, કામી કમળનો
શિર ઘાલે પરાગની ધૂળ ધૂળ !! માનિની !'

છેલ્લી કડી ગાવામાં ત્રણે જણ ભળ્યાં અને પા ઘડી તેમના સ્વરની અને સારંગીની રમઝટ ચાલી, એટલું જ નહિ પણ

'શિર ઘાલે પરાગની ધૂળ ધૂળ
ધૂળ ધૂળ.'

એટલું ગાતાં ગાતાં તો કુસુમસુંદરીના પગ, હાથ અને લલાટ વેગભર્યું નૃત્ય કરી રહેવા લાગ્યાં અને એ નૃત્યપ્રસંગે તે વર માગવા ગયેલી દેવકન્યા પાર્વતી સન્મુખ મહાદેવીને પ્રસન્ન કરવા દિવ્ય નૃત્ય કરતી હોય, અથવા કાકી અને માની આરસ જેવી પ્રતિમાઓ પાસે ફુવારા પેઠે ઊછળી રહી હોય, એવી દેખાવા લાગી. આખરે આ તાનમાં સુંદરે હસી પડી ભંગ પાડ્યો :

'કુસુમ ! હવે તો બરાબર નાચી ! વાહ ! વાહ ! હવે તો ચંદ્રકાંતને બોલાવ તારી ફજેતી જોવા ! સુંદરગૌરી ઊઠી અને સામેથી કુસુમને વળગી પડી અને

વહાલથી એને ગાલે ચુંબન કરી, નીચી વળી, એના મોં સામું જોઈ પૂછવા લાગી :

'તને વળી આ કોણે શીખવ્યું અને ક્યાંથી આવડ્યું ? બોલ, બોલ !'

કુસુમ સુંદરની છાતીમાં મોં ઘાલી શરમાઈ થોડી વાર ઊભી રહી; પછી હળવે રહી આઘી ખસી ગુણસુંદરીની પાસે જઈ બેઠી અને નીચું જોઈ રહી. એના ગોરા ગાલે શરમના શેરડા પડી ગયા અને ગાલના મધ્ય ભાગમાં નારંગીનો રંગ ચમકવા લાગ્યો. ગુણસુંદરી એને વાંસે ધીમેથી હાથ ફેરવવા લાગી અને મલકતે મોંએ બોલી :

'કુસુમ, વારુ કહે જોઈએ, આ ક્યાં શીખી ?'

કંઈક હિંમત આણી, હજી નીચું જોતી કુસુમ બોલી,

'આટલું બધું પૂછો છો તે શું કંઈ આમાં નીચું છે ?'

'ના, ના, ઊંચું હશે !' સુંદર હસતી હસતી બોલી.

'જો નીચું હોય તો માલવિકા અને ઈરાવતી કેમ નૃત્યકળા શીખતાં હતાં ? પૂછો ગુણિયલને !' વળી કંઈક વિચાર કરી સંભારી કાઢી બોલી : 'વારુ જુઓ, આ આપણી ગુજરાતીમાંયે સામળભટ્ટની વિદ્યાવિલાસીની નૃત્યકળા શીખી હતીસ્તો !'

'એ તો ઠીક. પણ તું ક્યાં શીખી ?' ગુણસુંદરીએ પૂછ્યું.

'મહારાજને આપણે ઘેર તેડ્યા હતા ત્યારે નૃત્ય કરાવ્યું હતું તે સૌએ ચકમાં રહી જોયું હતું તે ભૂલી ગયાં હશો !' હવે કુસુમને ઊંચું જોવાની હિંમત આવી.

'ઓ મારા બાપ રે ! તે, કુસુમ, તું એક વાર જોયાથી આટલું શીખી ગઈ ! મારી કુમુદને તો આવો છંદ કંઈ વળગતો ન હતો !' સુંદર બોલી. કુસુમ ખીજવાયા જેવી દેખાઈ.

સુંદરને આંખવડે ગુપ્ત અણસારો કરી ગુણસુંદરી બોલી : 'એ તો જેમાં જેવી આવડ. પણ હું તો પૂછું છું એટલા માટે કે તને આ કળા ગમતી હોય તો તારા પિતાને કહી આમાં પણ કેળવણી આપનાર રાખીએ.'

પિતાનું નામ સાંભળી કુસુમ ગભરાઈ. કેળવણી આપનારનું નામ સાંભળી ચમકી : 'તે કોણ રાંડ નાયકા મને કેળવણી આપનાર હતી ? તમે પણ, ગુણિયલ, ઠીક છો !' રિસાઈને કુસુમ માનાથી પણ જરીક છેટે જઈ બેઠી.

'ત્યારે તું કહે તે કરીએ.'

'અમારે શીખવું હશે તો આટલું કોણ શીખવવા આવ્યું હતું ? તે વળી પિતાજીને જણાવવું છે !'

'ત્યારે સાસરિયાંને જણાવીશ ?'

'હા, તે એવી વાતો નહિ હોય જે પિયરિયાંયે ન જાણે ને સાસરિયાંયે ન જાણે ?'

'ત્યારે બીજું કોણ જાણે ? તારો વર ?' સુંદરે વીજળીની ત્વરાથી પૂછ્યું.

કુસુમ ઊઠી, કાકીને બે ખભે બે હાથેલીઓ વડે જરીક ચાંપ્યાં, અને ખંડ

બહાર દોડી ગઈ. એ દોડી બારણા બહાર નીકળતી હતી એટલામાં એની પાછળ હસતી હસતી સુંદર જરીક મોટેથી બોલી : 'એ તો એ જ ! હા ! અમે સમજ્યાં તારા મનનો ઉત્તર.' ગુણસુંદરી વિચારમાં પડી.

'કેમ, ભાભીજી, વિચારમાં પડ્યાં !' સુંદરે પૂછ્યું.

'આ કુસુમ જુએ એટલું શીખે, સાંભળે એટલું સરત રાખે, ગમે એટલું બોલે અને ઝાલી ઝલાય નહીં. આપણા ઘરમાં તો ઠીક છે, પણ કોણ જાણે કોણ વર મળશે અને સાસરિયામાં એના આ ગુણ દોષરૂપ થશે અને એ દુ:ખી થશે. સાસરે તે આ પૂતળું કેમ સમાશે ?'

'વારુ, એવા એવા વિચાર તે આજથી શા કરવા ? સૌ સૌનું પ્રારબ્ધ સાથે બાંધી ફરે છે.'

'હવે કાંઈ વિચાર કરવાની વાર છે ? હવે તે ક્યાં સુધી આમ કુમારી રખાઈ ? એનું કાઠું તો જુઓ. રાત્રે નહીં એટલી દહાડે અને દહાડે નહીં એટલી રાત્રે વધે છે ! મળસકું કેવું જોતાજોતામાં વધે !'

'હાસ્તો. મારે કુમુદનાથી આટલી નાની છે પણ એને તો ક્યાંયે ઢાંકી નાંખે એવી આ થઈ છે.' સુંદરને પણ કાંઈ વિચાર સૂઝ્યા અને દેરાણીના પ્રવાહમાં ભળી ગઈ.

'અને મોઈ – હજી તો એને મીરાંબાઈ જેવાં રહેવાનું મન થાય છે.'

'હા ! બાઈ, આ તમારી દીકરી જેવી તો કોઈએ દીઠી નહીં.'

'એને મીરાંબાઈ થવું છે, એને ઘરમાં બંધાઈ રહેવું નથી. એને વિલાયત મોકલીએ તો ત્યાંયે જવું છે, તળાવમાં તરતાં શીખી, અને અધૂરામાં પૂરું નાચતાંયે શીખી ! સાપનો ભારો સાચવવા જેવું વિકટ કામ છે.'

'પણ એનામાં હજી કળિ આવ્યો નથી.'

'હા, એટલું વળી ઠીક છે. પણ કુમુદના જેવી ગરીબડી નથી કે જ્યાં જાય ત્યાં સમાય. સિંહણ જેવી છે તેને તો સિંહ જોઈએ તે કાંઈ ભરી રાખ્યા છે જગતમાં ?'

'એ તો ખરું.'

'જો સરસ્વતીચંદ્ર જડે અને કહ્યું માને તો એમને હાથ તો રહે ખરી. પણ જે ધણીને દશ લાખ રૂપિયાની ગાદી છોડતાં વાર ન લાગી તેને આપણે તે શું સમજાવનાર હતાં ?'

'આ ચંદ્રકાંતના હાથમાં કંઈ વાત હશે.'

'હા, એટલા જ સારુ હું કુસુમને એમની નજરે જરા પડવા દેઉં છું કની ?'

'એ તો ઠીક કરો છો.'

ચંદ્રકાંતે બારણે નિ:શ્વાસ મૂક્યો, અને આ વાતો સાંભળવી મૂકી દઈ, કપાળે હાથ મૂકી, અસ્ત થઈ જઈ ગાદી ઉપર પડ્યો.

થોડીક વારમાં કુસુમ એની પાસે દોડતી આવી : 'ચંદ્રકાંતભાઈ, ચંદ્રકાંતભાઈ,

ઊઠો જરી. મહારાજશ્રી આ રસ્તે થઈને પધારે છે તે અહીંયાં ચક નાંખી દેવડાવીએ છીએ કે ગુણિયલ અને અમે સૌ એમનાં દર્શનનો લાભ પામીએ ! તમે આણી પાસ બેઠા બેઠા સવારી જોજો.'

ઓસરીમાં ચાકરોએ ચક નાંખી દીધા, સ્ત્રીમંડળ પણ ગુપચુપ આવી મણિરાજની વાટ જોતું બેઠું, માર્ગ ઉપર ધામધૂમ થવા લાગી, લોક તરવરવા લાગ્યા અને આઘે બૂમ પડી : 'પધાર્યા, પધાર્યા, મહારાજ પધાર્યા !'

કુસુમસુંદરી સ્ત્રીમંડળની એક પાસ ચકને એક છેડે લપાઈ જઈ બેઠી અને ચંદ્રકાંત દેખે નહીં એમ જમીન ઉપર ચક બે આંગળ ઊંચો કરી, જરીક સૂઈ ગયા જેવી થઈ, ચક અને ભોંયના વચાળામાંથી પોતાનું મોં દેખાય નહીં એમ જોવા લાગી.

સુંદરે કુસુમના વાંસામાં પાછળથી ધીમી લાપટ મારી. કાકીનો હાથ કાઢી નાંખી હસતી હસતી ભત્રીજી જોવા લાગી અને ધીમે રહી બોલી : 'કાકી, એ તો આપણને કોઈ દેખે નહીં એટલી સંભાળ રાખવાની છે. આપણે ન જોવું એમ કાંઈ નથી.'

સુંદર છાનું બોલી : 'હા, પણ ચક ઊંચો કરે છે તે ?'

'સારુ ! સારુ ! એટલી ચોરી કરતાં આવડતી નહીં હોય ? બોલો જોઈએ મેં તમારી પાસેથી શું ચોર્યું ? ખબર છે કાંઈ ?'

'મોઈ રાંડ, ચોરી કરતાં યે આવડી :' સુંદર જરા ઊંચી થઈ શરીર સંભાળવા લાગી.

'બેસો, બેસો, એ તો જરા મારે માગ કરાવવો હતો તે ઉઠાડ્યાં.'

'આ ચંદ્રકાંત અહીં ન હત કેની તો તારા માથા પર બેસત. મને પણ ઠગે છે !'

'હુંયે મારો વખત જોઈ ઠગું છું કે તમારાથી બોલાય નહીં. ચંદ્રકાંતભાઈ ન હત તો બેસત નહીં તમારા ખોળામાં ?'

'બેસ, બેસ, હવે. કાંઈ ઝાલતાં ઝલાય છે ?'

કુસુમ મોકળાશથી બેઠી. આ વાતો એટલી ચુપકીથી કરી હતી કે પાસે બેઠેલા ચંદ્રકાંતને કાને સ્વર સરખો ગયો ન હતો.

બારણે મહારાજની સવારી પાસે આવી.

રત્નનગરીના જુવાન મહારાજ મણિરાજનું વય આજ વીસ એકવીસ વર્ષનું હશે. એના પિતા મલ્લરાજ ગુજરી ગયે બેત્રણ વર્ષ થયાં હતાં અને મણિરાજ ગાદી ઉપર બેઠા પહેલાં થોડા કાળ ઉપર વિદ્યાચતુરને પ્રધાનપદ મળેલું હતું. મણિરાજને નાનપણમાંથી મૃગયાનો સ્વાદ પડેલો હતો અને તે દિવસે દિવસે વધેલો હતો. સુંદરગિરિ અને મનહરપુરીની આસપાસનાં જંગલો આ વૃત્તિને ઘણાં અનુકૂળ હતાં, કારણ તેમાં મનુષ્યની વસતિ આછી અને પશુની વસતિ ઘાડી હતી. એ જંગલનું લાકડ પોતાની જાતની આજ્ઞા વિના કપાય નહીં અને જંગલનો નાશ થાય નહીં

એ વાતની મણિરાજ જાતે વ્યવસ્થા રાખતો. જ્યાં જંગલ ઘાડું ત્યાં દુષ્કાળની ભીતિ ઓછી એ નવીન શાસ્ત્ર મણિરાજને ગમી ગયું હતું, કારણ જંગલના રક્ષણથી મૃગયાના સ્વાદસોગને અનુકૂલતા હતી, એટલું જ નહીં પણ જૂની વાતોના નાશના આ યુગમાં કાંઈ પણ પ્રાચીન પદાર્થનું રક્ષણ નવા શાસ્ત્રને બળે થતું હોય તો તે શાસ્ત્રનું ગ્રહણ કરવામાં મણિરાજને ઓર આનંદ મળતો. એ શુદ્ધ રાજપુત્ર[1] ઉચ્ચાભિલાપનો ગર્ભશ્રીમંત હતો, અને એ અભિલાપ – લક્ષ્મીને વિદ્યાચતુરની બુદ્ધિએ ચોપાસ વિકસાવી વિસ્તારી હતી. વિદ્યાચતુર બ્રાહ્મણ હતો પણ એવું માનતો કે ક્ષાત્રઉદ્રિકનું[2] રક્ષણ કરે એવું જીવન આ સમયમાં મૃગયાથી રહે એમ છે અને તેથી નાનપણમાંથી એની સૂચનાને આધારે મલ્લરાજે મણિરાજની આસપાસ શૂરા રજપૂતોનો કિલ્લો બાંધી મૂક્યો હતો અને તેમના સંગમાં મણિરાજનું ક્ષાત્રતેજ દિવસે દિવસે પ્રદીપ્ત થવા પામ્યું હતું. વિદ્યાચતુરની આ સૂચના એને વિષે મલ્લરાજના મનમાં ઉચ્ચ અભિપ્રાય બંધાવનારી થઈ પડી હતી. કારણ 'મારા પુત્રને બ્રાહ્મણવાણિયો ન કરશો' એ આજ્ઞાનું આ સૂચનાથી પાલન થયું હતું. છતાં વિદ્યાચતુરે પોતાનું બ્રાહ્મણત્વ ઢાંક્યું પણ ન હતું. રજપૂતોના ગુણની સાથે તેમના દોષ પણ મણિરાજમાં આવી જાય નહીં તેને વાસ્તે પોતે અત્યંત ખંત રાખતો. એટલું જ નહીં, પણ એની બ્રાહ્મણતા બાળક રાજપુત્રને હાસ્યાસ્પદ લાગે નહીં અને તેથી એની બુદ્ધિ ઉપર બીજા વિષયમાં પણ અનાસ્થા થઈ જાય નહીં એટલા માટે આટલા ક્ષાત્રવ્યસનનું મૂલ્ય એની બુદ્ધિ સમજે છે એવી આસ્થા કોમળ વયના રાજપુત્રના મનમાં વધારવામાં પણ આ સૂચના સહાયભૂત થઈ પડી હતી. આથી બીજા રજપૂતોને પણ આ બ્રાહ્મણમાં કાંઈ છિદ્ર કાઢવાની બારી રહેતી ન હતી, અને તેમનો અને રાજકુમારનો સંગ રાખનાર ઉપર પ્રીતિ રહેતી. મૃગયાથી રાજકુમાર પાછો ફરે ત્યારે તે તરત વિદ્યાચતુરને મળે, મૃગયાનું વર્ણન કરે અને પોતાના સહચારી રજપૂત બાળકોની વાર્તાઓ તથા ચર્ચાઓ પણ વિશ્રંભથી[3] કહી જાય એવો વ્યવહાર રાખ્યો હતો. તે પ્રસંગનો લાભ લઈ એ બાળકોથી તેમ એ બાળકોમાં કંઈ પણ અસદ્વિચાર અથવા અસદાચારનું બીજ ઉત્પન્ન થતું હોય તે શોધી કાઢવાની, અને જડે તો તે બીજનો બીજદશામાં જ નાશ કરવાની, વિદ્યાચતુર ખંત રાખતો, અને એક રાજકુમારને ઠેકાણે અનેક રાજપુત્રોનાં બાળકોનો પોતે પ્રિય ગુરુ થઈ પડ્યો હતો. આ બાળકો ઘેર જઈ માબાપની પાસે રસથી વાતો કરે તેથી વર્તમાન રજપૂતમંડળનો વિદ્યાચતુર માનીતો થયો હતો. બ્રાહ્મણ-ક્ષત્રિયનો હૃદયભેદ એની વાતમાં આથી દૂર થયો હતો. આ સર્વ સ્થિતિનો લાભ લઈ મૃગયાના વ્યસનમાં રહેલું અમૃત રાખી વિદ્યાચતુરે તેમાંનું વિષ ઉતાર્યું. રાજાનો ધર્મ અને રાજાનું પરાક્રમ એ છે કે નિર્દોષ અને નિર્બળનું રક્ષણ કરવું અને દુષ્ટને શાસન કરવું. આ જ ન્યાય મનુષ્યપ્રજામાં તેમ પશુવર્ગમાં પ્રવર્તાવવાનો અભિલાપ મણિરાજમાં વધાર્યો. મૃગયા કરવી પણ મૃગ અને સસલાં જેવાં નિર્દોષ પ્રાણીનો ઘાત કરવાનો તિરસ્કાર અને સિંહ વાઘ આદિ ક્રૂર પ્રાણીઓનો નાશ કરવામાં આગ્રહ એ બેને

૧. રાજપુત્ર = રજપૂત ૨. ક્ષાત્રઉદ્રિક = martial spirit; ક્ષત્રિયના શૌર્યનું ઊભરાતું પૂર. ૩. કંઈ વાત સામાની પાસે કરતાં મન આંચકો ખાય નહીં એવો વિશ્વાસ.

માળી વિદ્યાચતુરે ચતુરાઈથી મણિરાજના ઉચ્ચ મૃગયાભિલાષરૂપ વેલાને ચડવાના આધારવૃક્ષ કરી રાખ્યા હતા. આ અભિલાષ અમાંસાહારી વસતિનો પણ રક્ષક હતો અને રાજ્યનાં જંગલોનો પણ રક્ષક થઈ પડ્યો હતો. ગ્રીષ્મઋતુના અનુકૂળ સમયમાં આ અભિલાષનો ધારક મહારાજ મણિરાજ રાતના પાંચ વાગતાં આજ મૃગયા રમવા નીકળી પડેલો હતો, એક સિંહનો શિકાર જડી આવવાથી તેનું મન પ્રફુલ્લ થયું હતું, અને એટલામાં જ વસતિની ભાળ રાખવામાં જાગ્રત રાજાને બહારવટિયાના સમાચાર મળવાથી તે અચિંત્યો અત્યારે મનહરપુરીમાં આવી ચડ્યો હતો. વૃક્ષ, પશુ અને મનુષ્યોનો મહારાજ પોતાના નાનકડા ગામમાં પ્રાતઃકાળે પધારતો જોઈ ગરીબ વસતિ તેને સત્કાર દેવા અત્યારે તરવરવા લાગી.

ગુણસુંદરીએ તપાસ કરવા મોકલેલો એક સિપાઈ એટલામાં એની પાસે આવ્યો અને નીચો વળી બોલ્યો : 'મહારાજ અને રાજપુત્રોની મંડળી મૃગયા કરવા ગયેલી તે આવે છે; ઘોડાઓ પાછળ ચાલે છે અને આગળ મહારાજ મંડળસહિત પાળા ચાલે છે.'

ગુણસુંદરીએ કુસુમ સામું જોયું : 'કુસુમ, આપણે અહીંયાં છીએ તે એમને ખબર પણ હોય.' હરિણીનું બચ્ચું દોડે એમ કુસુમ ઘરમાં દોડી ગઈ. ગુણસુંદરીએ ચંદ્રકાંત ભણી દૃષ્ટિ કરી. ચંદ્રકાંત યોગ્ય વસ્ત્રાદિ પહેરી બેઠો જોઈ એ દૃષ્ટિ પાછી ફરી. પ્રધાનપત્ની બોલી : 'ચંદ્રકાંતભાઈ, મહારાજ આપનો સાથ ઈચ્છે તો તેમને અનુકૂળ થવા તત્પર રહેજો.' સુંદરે ગુણસુંદરી સામું જોયું. તેને ઉત્તર મળ્યો. 'મહારાજ આ ગામડામાં આવે છે પણ મૃગયામાંથી થાકેલા તે બુદ્ધિવિનોદ શોધ્યા વિના રહેનાર નથી અને તમારા દિયરના વિદ્વાન અતિથિ જેવું વિનોદસ્થાન એમને અહીં ક્યાં મળવાનું હતું ? ચંદ્રકાંતભાઈ અત્રે છે તે કાંઈ એ જાણ્યા વિના રહેવાના હતા ?' ઉત્તર દેવાતાં પહેલાં પોતાનાં ઉત્તમ કન્યાવસ્ત્ર પહેરી હાથમાં સોનારૂપાના ગંગાયમુનાની ભાતવાળા મોટા થાળમાં શોભા અને સુગંધવાળાં કુસુમનો કોણાકાર રાશિ લેઈ, કુસુમ આવી. ધોળી ભોંય ઉપર રાતાં અને લીલાં ફૂલની કોરવાળું સોનારૂપાના તારાથી ભરેલું ભૂરું રેશમી ઓઢણું પ્રાતઃકાળની ફૂલવાડી પેઠે એના ગૌર શરીર ઉપર પવનની સૂક્ષ્મ લહેરોમાં ફરકી રહ્યું. કસુંબલ ચણિયાની દેખાતી એક પાસ વળેલી કરચલીઓ, પ્રભાતના પૂર્વાકાશમાં દેખાતી સૂર્યપ્રભાની રેખાઓ પેઠે, જોનારને નિર્દોષ આનંદ અને ઉત્સાહ આપવા લાગી. એને પગે નાનાં નૂપુર સૂક્ષ્મ રણત્કાર કરી એની ગતિ સૂચવતાં હતાં. એની કેડે વાંકી રહેલી મોતી અને રંગીન મણિની ભરેલી મેખલા[૧] ઈન્દ્રધનુષ્ય જેવી લાગતી હતી, અને એ નવી જાતનો અલંકાર સંસ્કૃત પુસ્તકોમાં સ્ત્રીઓનું વર્ણન વાંચી એણે કાકી દ્વારા મા પાસે માગી કરાવ્યો હતો. બાકી હાથે, કંઠે, કાને, અને ચિબુકે કેવળ સ્વચ્છ શ્વેત હીરાના અલંકાર પહેરી પ્રધાનકન્યા માતા પાસે આવી ઊભી ત્યાં બારણે કોલાહલ થવા લાગ્યો. સર્વ ઊભાં થયાં. ગુણસુંદરી ચંદ્રકાંતને કહેવા લાગી :

'ચંદ્રકાંતભાઈ, તૈયાર થાઓ. મહારાજ પળવારમાં પધારશે. ગમે તો બારણે

૧. કંદોરાને ઠેકાણે પહેરવાની સાંકળી.

પગથિયાં ઉપર ઊભા રહો.' ચંદ્રકાંતને તેમ કરવું સકારણ લાગ્યું અને પ્રધાનપત્નીની સૂચનાને અનુસર્યો.

ગુણસુંદરીની ઓસરી બહાર લોકોની ઠઠ વધી. વધતી ગઈ. કોલાહલ વધ્યો અને અચિંત્યો શાંત થઈ ગયો. 'પધારો ! પધારો !' 'અમર તપો !' ઈત્યાદિ બૂમો આઘે સંભળાતી બંધ થઈ પાસે સંભળાવા લાગી. લોકની ઠઠના બે ભાગ થઈ ગયા. રસ્તાની બે પાસ લોક ઊભા રહ્યા અને પર્વતો વચ્ચે ખીણ હોય તેમ લોકની વચ્ચે માર્ગ થઈ ગયો. થોડી વારમાં મણિરાજને દેવાતા સ્વાગત-ધ્વનિ ઓસરી આગળ ઊઠી રહ્યા અને મહારાજ મણિરાજ પોતાના મંડળ સમેત આવતા દેખાયા.

સર્વ મંડળ પગે ચાલતું હતું, અને ઘોડાવાળા ઘોડાઓને પાછળ દોરતા હતા, તેમની પાછળ બે ગાડાં ઢાંકેલા ધીમે ધીમે ચાલતાં હતાં અને તેની આસપાસ કાળા પણ બળવાન ઉઘાડાં અંગવાળા ભીલો તીરકામઠાં લઈ ગુપચુપ ચાલતા હતા.

સૌથી આગળ મણિરાજની બંદૂક લઈ એક સિપાઈ ચાલતો હતો, અને મણિરાજની બે પાસ તથા પાછળ જુદા જુદા વયના રાજપુત્રો પોતપોતાનાં શસ્ત્રાસ્ત્ર લેઈ ધીમે ધીમે પરસ્પર વાતો કરતા ચાલતા હતા. સર્વને માથે નાના પણ રંગીન ફેંટા કસીને બાંધી દીધેલા હતા. પગે પાયજામા પહેર્યા હતા તેને છેક નીચે અકેક બોરિયાથી વ્યવસ્થિત રાખ્યા હતા. શરીરે ચૈત્ર માસને યોગ્ય મલમલનાં પહેરણ હતાં. કેડે લાંબા ઉપરણા વીંટી બાંધી દીધા હતા, અને તેના ઉપર કમરબંધમાં શસ્ત્રોના શિખરભાગ, વૃક્ષની શાખાઓ ઉપર પક્ષીઓની ચાંચો અને કંઠ દેખાય તેમ, દેખાતા હતા. સર્વનાં શરીર પ્રચંડ બાંધાનાં, કોઈનાં શ્યામ અને કોઈનાં ઘઉંવર્ણાં હતાં. કપાળ મોટાં કે નાનાં પણ શૂરત્વની મુદ્રાથી મુદ્રાંકિત હતાં, કોઈની આંખ લાલ તો કોઈની વાઘના જેવી તીવ્ર હતી. નાસિકાઓ જોઈ ચંદ્રકાંતને રોમન લોકનાં ચિત્ર સાંભર્યાં. કોઈનો નીચલો ઓઠ જાડો હતો, તો કોઈને પોતાને એ ઓઠ દાંત વચ્ચે રાખવાની ટેવ હતી. વાઘના આગલા પગ પેઠે સર્વના પ્રબલ હાથ કાંઈક ગૂઢ ઉત્ક્રમના આતુર લાગતા હતા. હિમાલયની પેલી પારના – ચીન અને કાસ્પિયન સમુદ્ર વચ્ચેના – ઉગ્ર પ્રદેશમાંથી પ્રાચીન કાળમાં આ દેશ ઉપર ઊતરી પડેલા શકલોકોનું આર્ય ક્ષત્રિયોમાં મિશ્રણ થવાથી રાજપુત્રોની કેટલીક શાખાઓ બંધાઈ છે એ ઐતિહાસિક કલ્પના આ વીરમંડળના દેખાવથી ચંદ્રકાંતના મનમાં ખડી થઈ. આજ આપણે જિતાયેલા દેશીઓ છીએ અને અંગ્રેજો જીતનાર પરદેશી છે. થોડાંક વર્ષશતક ઉપર મુસલમાનો જીતનાર પરદેશી હતા; તેમાં પણ મોઘલના પહેલાંની બીજી જાતો હતી. મુસલમાન નામ ચૌદસો પંદરસો વર્ષથી પડ્યું છે, પણ તેમના પહેલાં પણ ગ્રીક અને શકલોક આ દેશ ઉપર ચડી આવ્યા હતા ત્યારે તેઓ જીતનાર પરદેશી હતા. અત્યંત પ્રાચીન કાળમાં આર્ય ઋષિઓ અને રાજાઓ પણ અત્યંત ઉત્તરમાંથી સિન્ધુ ઓળંગી આ દેશમાં આવ્યા હતા ત્યારે આ દેશના દસ્યુ આદિ કાળા લોકને જીતનાર એ ગોરાઓ હતા. આજ કાળા ગોરાનો, દેશી પરદેશીનો, જિતાયેલા અને જીતનારનો, ભેદ છે તે પરાપૂર્વથી ચાલતો આવ્યો છે; પણ એ ભેદ માનનાર વર્ગ, ચોપટનાં સોકઠાં પેઠે, ઘડી ઘડી ઘર બદલે છે અને એક વર્ગનાં સોકઠાં બીજામાં જાય છે. પરદેશી ગોરા ઋષિઓ અને રાજાઓ, જૂના શકાદિ યવનો,

મુસલમાનો, અને પારસીઓ, જૂના ભીલના દેશીઓ થઈ ગયા છે અને હાલ પરદેશી ગણાતા અંગ્રેજો પણ દેશી થઈ જશે. કાળ દેશીપરદેશીના ભેદ આમ ભુલાવે છે; અને એ ભેદ ભસ્મસાત્ થતાં સર્વ ભસ્મમાં જ વિભૂતિ હોય એમ એકદેશીય રંગનું જ ભાન ધરી આગળ નવો દેશી મુસલમાન સિપાઈ, પાછળ જૂના દેશી રજપૂતો, અને તેની પાછળ અત્યંત પ્રાચીન દેશી ભીલો – એમનું મંડળ, સૌથી જુદા પડતા પણ સૌની રાજભક્તિના અને પ્રિયતાના સુપાત્ર મણિરાજની આસપાસ અને એના ચિત્તમાં એક થઈ જતું, ચાલતું હતું.

મણિરાજના શરીરને તેની માતાએ રંગ અને કાન્તિ આપ્યાં હતાં, અને પિતાએ બાંધો અને બળ આપ્યાં હતાં. એનો વર્ણ શુદ્ધ કનકગૌર હતો, પણ ક્ષત્રિયશૌર્યના લોહીની તપાવેલા કનકના જેવી રતાશ એ ગૌરતામાં સ્પષ્ટ દેખાતી હતી. એના મુખની કાન્તિ કોમળ અને સુંદર હતી; છતાં, રાજપ્રતાપનો તાપ તે ઉપર એટલો બધો હતો કે એનું પદ ન જાણનાર માણસ પણ એની સાથે વાત કરતાં દબાઈ જતું અને એને માન આપતું. આજ રજવાડામાં કેટલેક સ્થાને પિતાપુત્રભાવનો સંદેહ ગુપ્તપણે કે પ્રગટપણે હોય છે, પણ જે વૃદ્ધોએ યુવાન મલ્લરાજના ગુણ અને આકાર જોયા હતા તેઓ તો ઘરમાં અને મિત્રમંડળમાં એમ જ કહેતા કે મણિરાજ જેમ જેમ વયમાં વધે છે તેમ તેમ મલ્લરાજનું અપ્રતિહત ભાન કરાવે છે. સિંહગતિથી પગલાં ભરે, ગંભીર મેઘનાદનું બોલતા ભાન કરાવે, અને પરિચય પડે તેમ તેમ સ્વભાવવૃક્ષનું ઊગવું થાય, તે સર્વમાં મલ્લરાજની યુવાવસ્થાનું પ્રતિબિંબ પડતું. સુંદરગિરિનો એક યોગીરાજ મલ્લરાજના મૃત્યુના સમાચાર જાણતો ન હતો તેના દર્શનને વાસ્તે મણિરાજ પ્રથમ ગયા હતા ત્યારે પ્રથમ પ્રસંગે યોગીરાજે તો એને 'મલ્લરાજ !' કહીને સ્વાગત આપ્યું હતું. રાજગુરુ પ્રસન્નનાથ તો પ્રાતઃકાળે શય્યા ઉપરથી ઊઠતાં ઊઠતાં નિત્ય મલ્લરાજ ને મણિરાજનાં પવિત્ર નામ સંભારી કાલિદાસનો શ્લોક ભણતા કે :

'रुपं तदोजस्वि तदेव वीर्य
तदेव नैसर्गिकमुन्नतत्वम् ।
न कारणात्स्वाद्बिभिदे कुमारः
प्रवर्तितो दीप इव प्रदीपात् ॥*

મણિરાજ તેના પિતા પેઠે સાધારણ ઊંચા પુરુષો કરતાં પણ અર્ધી વેંત ઊંચો હતો, અને તેની સાથે શરીર પણ સાધારણ પુષ્ટ હતું એટલે આજના કેટલાક રશિયન લોક આવે છે તેના જેવી ઊંચાઈ પહોળાઈ હતી. રામ, કૃષ્ણ, અને પાંડવ આદિ પ્રાચીન કાળના પુરુષો પણ ઓછામાં ઓછા આટલા ઊંચા હશે એમ વિદ્યાચતુર કહેતો. સ્વાભાવિક રીતે સ્ત્રી નીચી અને પુરુષો ઊંચા હોય ત્યારે કેટલીક મડમોનાં શરીર આગળ આપણા પુરુષોને લજ્જાસ્પદ થવું પડે એમ હોય છે, તો

* 'એ રૂપનું ઓજ જ ! વીર્ય એ જ !
એ જોઈ લો ઉન્નતતા સ્વભાવે !
એ બીજ-પિતાથી ન ભિન્ન પુત્ર
દીવાથી દીવો પ્રકટ્યો જ જાણે !

સાધારણ રીતે સાહેબ લોકો આપણા કરતાં શરીરે પણ ઊંચા, પહોળા અને બળવાળા હોય એમાં કાંઈ નવાઈ નથી. પણ મણિરાજનું શરીર તો યુરોપિયનોનું પણ માન મુકાવતું, અને એના બીજા ગુણ તો તેઓ જાણે ત્યારે જાણે પણ પ્રથમ દૃષ્ટિપાતે જ એનું ક્ષાત્ર શરીર જોઈ એ લોક પ્રસન્ન થતા અને એને માન આપવા પ્રેરાતા.' 'वपुर्व्यूढोरस्कं ननु भुवनरक्षाक्षममिदम्' એ કવિવાક્ય સત્ય પડતું હોય તેમ મણિરાજની વિશાળ છાતી દેખી તેની પ્રજાને પોતાના રાજાનું અભિમાન આવતું. ગુણસુંદરીના ઉતારા પાસે એ આવે છે ત્યાર પહેલાં તો એને જોઈ, એનું અભિમાન આણી, કંઈ કંઈ લોક એનો રસ્તો રોકનાર મળ્યા. ચારણ અથવા એવી જ કોઈ વર્ણની, કાળી પણ બળવાળી, કદ્રૂપી પણ ઊંચી અને આંખમાં રાજભક્તિથી ભરેલી ચારેક મનહરપુરીની સ્ત્રીઓ, ભીડમાંથી આગળ નીકળી આવી, મણિરાજના સામી ઊભી રહી, હાથ ઊંચા કરી, ઓવારણાં લેતી, મોટે પણ વીરસ્વરે ગાવા લાગી અને તેમાં સ્ત્રીકંઠનો લલકાર ભરવા લાગી :

'પધારો ! પધારો રે ! મહારાજ મણિરાજ રે !
મહારાજ મણિરાજ ! (ધ્રુવ)
મોઢે મૂછ ઊગે હજી રે, પણ સાવજનું બાળ !
મૃગયા રમવા ચડતો ત્યારે જાણે જ એ જમરાજ રે !
મહારાજ૦ ૧
ધરતી બધી ધ્રૂજતી રે એવો ચરણનો ધબકાર,
સાવજ પેઠે પગલું ભરે ત્યાં સાવજ ભાગી જાય રે !
મહારાજ૦ ૨
જાળવે મલ્લરાજની ગાદી મલ્લ મણિરાજ,
જીવજો ! જીવજો ! – એમ કરે વસ્તી બધી પુકાર રે !
મહારાજ૦ ૩
જીવજો ! જીવજો ! જીવજો ! જીવજો ! કરે પવન પુકાર રે !
મહારાજ૦ ૪

સ્ત્રીઓ ગાતી જાય, ઓવારણાં લેતી જાય, અને આંગળીના ટચાકા ફોડતી જાય. ગાઈ રહી કે આશીર્વાદ દઈ સ્ત્રીઓ રસ્તાની એક પાસ પાછી હઠી ખસી ગઈ અને મહારાજને માર્ગ આપ્યો.

'ભૈરવી ! તારી આશિષ મને પહોંચી ગઈ. કહે, તારા છોકરા ખુશીમાં છે ?' મહારાજના મુખમાંથી સ્વર નીકળતાંમાં સ્ત્રીના પુત્રોનું ટોળું પાછળથી આગળ આવ્યું, અને ભૈરવીનો પુત્ર પૃથ્વી ઉપર નીચો પડી સલામો કરતો બોલ્યો :

'મહારાજ, જેના રાજ્યમાં સસલાં અને હરણ સરખાં ખુશીમાં ફરે છે તેને ત્યાં ભૈરવીના દીકરા ખુશીમાં હોય એમાં તો પૂછવું શું ? આ મારા ભાઈઓ.' સર્વ પ્રણામ કરવા લાગ્યા.

'કેમ બાપુ, તમારો હાલનો તલાટી કેવો છે ?' મણિરાજે પૂછ્યું.

'વાહ, મહારાજ, આપે અમારે સારુ ચિંતા કરી ત્યાં શું કહેવું ? એ તલાટીને નિત્ય અહીંયાં જ રાખજો.'

'ભૈરવી આગળ આવી બોલી : 'દીકરા, હજી તને બરોબર બોલતાં ન આવડ્યું. એમ કહે કે આવા તલાટી અમને નિત્ય આપજો એટલે તલાટીના ગુણ પણ ગવાય અને એનું આગળ ઉપર કલ્યાણ કરવાની ભલામણ પણ થાય. એ તલાટી આવો ભલો ને ચતુર છે તેને અહીંયાં જન્મારો રાખે તો એ નોકરીમાં વધે ક્યારે ?' પુત્રને આવી રીતે ઠપકો દેતી ભૈરવીને સાંભળી મણિરાજને કાંઈક સ્મિત થયું તે જોઈ ભૈરવી અચકી : 'મહારાજ, કૃપા કરો. અમો ગામડિયાનાં બાળક આવું ગાંડુંઘેલું જ બોલે, પણ આપના રાજ્યમાં અમારે બહુ સંભાળ રાખવી પડે છે. કોઈ અમલદારનું જરાક ઘસાતું અમારે મોંએથી બોલાય છે એટલે તરત આપ રોગ પરખવા પાકી તપાસ કરો છો અને અમારાં વચનમાં સત્ય જણાય તો આપના ગમે તેવા વહાલા અમલદારને પણ શિક્ષા કરતાં રજ વાર લગાડતા નથી. ત્યારે એવા રાજ્યમાં કોઈનું જરીક વાંકું બોલતાં વિચાર કરી, સો ગળણે ગાળી પાણી પીએ નહીં તો બોલતાં બોલતાં પાપ લાગે.'

'ત્યારે ભૈરવી, કેવું રાજ્ય હોય તો તને ગમે ?' મણિરાજે હસીને પૂછ્યું.

ભૈરવી અકળાઈને બોલી, 'મહારાજ, જુઓ વળી આ મારાથી બોલતાં ભૂલ થઈ. મહારાજ, રાજ્ય તો છે એવું ને એવું જ રાખજો, પણ અમારે લીધે કોઈને શિક્ષા કરો તો અમને તેનો નિસાસો લાગે, અને તમારી પાસે બોલાઈ જતાં વધારે ઓછું બોલાતાં તમે ખરી વાત જાણી જાઓ છો !'

'ત્યારે તારે મારી પાસે ખરું બોલવાનું નહીં ?'

'ના બાપજી, એનો પાછો એવો અર્થ લેતા. આપનાં તો અમે છોરુ, તે આપની પાસે સાચું બોલીએ તે તો શી નવાઈ ? – પણ આપનાથી તો કાંઈ સંતાડવું પણ ન જોઈએ. પણ અમલદારોની તલાશ કરી તેમને શિક્ષા કરતાં દયા રાખજો. આપના શિકાર કરતાં આપના અમલદાર ગયા ?'

'ભૈરવી, એ શું કહ્યું ?'

'હા, સિંહને મારીને આપ રડો છો કે આને માર્યો તો આપના અમલદારોને શિક્ષા કરતાં તો દયા આણવી જ જોઈએ.' છોકરાના સામું જોઈ ભૈરવી બોલી : 'બોલ, છોકરા બોલ, પેલું જોડ્યું છે તે બોલી લે.'

ભૈરવીનો પુત્ર પ્રીતિથી ને ઉલ્લાસથી બોલવા લાગ્યો :

'તરવાડ કડે,* બન્ધૂક કરે, ધરતો ધરતીપતિ તાકી જ જ્યાં,
વનરાજ ઊભો પળ જોઈ રહે, વનમાં અહીં આ શૂર માનવ ક્યાં ?
માનવ ક્યાં ? અહીં માનવ ક્યાં ? કંઈ એમ વિચાર કર્યો ન કર્યો,
દીઠી – દીઠી ન – ગોળી ગઈ શિરમાં, વનરાજ, તિહાં જ ઠર્યો જ ઠર્યો.
જીવતો મરતો ન કળાય પશુ, હલકારક દૂર ઊભા ડરતા,
મણિરાજ ભરે ડગ, ના જ ધરે ડર, સિંહશિરે જ ધર્યા જ કર આ !
વનરાજ તણો જમરાજ મણિ વનરાજની પાસ ઊભો રડતાં,
વનરાજ ગયો ! શૂર, હાય, ગયો ! વન શૂન્ય હવે વનરાજ જતાં.'

* કડે = કેડે.

પુત્ર બોલી રહ્યો કે ભૈરવી બોલી : 'મહારાજ, વધારે બોલીએ તો કાંઈ ગાંડુંઘેલું બોલાઈ જવાય. માટે હવે તો અમારા આ સુખશંકર મહારાજ શાસ્ત્રની બે વાત બોલે તે સાંભળો.'

સુખશંકર આગળ આવી બોલવા લાગ્યો : 'મહારાજ સિંહણ પાસે તેનાં બચ્ચાં ગેલ કરી રહ્યાં હોય તેમને સ્પર્શ કરનારની જે દશા થાય છે તે આપની નિર્દોષ પ્રજાને કનડનારની થાય છે એ યોગ્ય છે. રાજાપ્રજાની પરસ્પર પ્રીતિ એવી જ જોઈએ. પણ એ બીચારા તલાટીની હવે સૌને દયા આવે છે.'

'બદલી થયા પછી તલાટી તમારી પાસે આવી ગયો હશે ?'

'ના બાપજી. એમ કાંઈ એની છાતી ચાલે એવું આપનું રાજ્ય છે ? પણ આ બાઈનું જ કાળજું બળે છે.'

'કેમ, ભૈરવી, ત્યારે તું એવી ઈચ્છા રાખે છે કે તલાટી ઉપર પાછી દયા કરવી જોઈએ ?'

'હા, બાપજી.' ભૈરવી મલકાઈને બોલી.

'બહુ સારુ. એમ થશે.'

ભૈરવી મણિરાજને પગે પડી અને ઊઠી ખસી ગઈ. મણિરાજ ચાલવાનું કરે છે ત્યાં આ સૌ જોઈ રહ્યો હતો એવો એક લંગોટિયો ગોસાંઈ હાથ ઊંચો કરી વચ્ચે આવ્યો ને બોલ્યો :

'દેખો, મહારાજ, રાજાકી પાસ રિક્તપાણિ નહીં જાના ઐસા શાસ્ત્રકા બચન હય, ઔર આપને તો હુકમ કિયા હૈ કે અમારી પાસ કિસીને નજરાણા કરના નહીં તો ફિર કયા કરે ? એક પાસસે શાસ્ત્રકા ઉલ્લંઘન હોવે ઔર દૂસરી પાસે રાજાકા આજ્ઞાભંગ હો જાવે તો પીછે આપકી પાસ આનેમેં બડા સંકટ પ્રાપ્ત હો જાતા હૈ.'

મણિરાજને હસવું આવ્યું અને બોલ્યો : 'સાધુદાસજી, આપકુ તો હમ ભેટ કરે ઔર ગોસાંઈકી પાસસે તો માત્ર આશીર્વાદ લેનેકા મેરેકુ અધિકાર હૈ.'

'અચ્છા, મહારાજ. લેકિન ઈતના ગોપીચંદનકા તો સ્વીકાર કરના ચઈએ. શ્રીઠાકોરજીકી પ્રસાદી હૈ ઔર રિક્તપાણિ આના નહીં ઉસ લિયે હમને આશીર્વચન અબ ગુજરાતી કબીતમે તયાર કિયા હૈ સો લે લો.'

'બોલો, સાધુદાસ.'

ઊંચો, લંગોટી વગર કાંઈ પણ વસ્ત્ર વગરનો, આખે શરીરે ગોપીચંદન ચોળી ઊભેલો, ગોસાંઈ તરતી નસોવાળા ઊંચા હાથ કરી બોલવા લાગ્યો :

'શૂર ખરો ને ખરી દયા, મહારાજ મણિરાજ !
શરણ સંતના ! જોઈ તને થરથર દુષ્ટ-સમાજ !
પ્રીતિ ખરી ને ભય ખરું : મહારાજ મણિરાજ !
સજ્જનવત્સલ નામ સુણી, થરથર દુષ્ટસમાજ !
થરથર દુષ્ટસમાજ નામ સુણતાંમાં થાતા !

ધરી આશ દેઈ આશિષ સંત અંતર મલકાતા.
તે આશિષને આશરે મણિરાજરાજ્ય જુગજુગ તપો !
ચતુર ચતુર તુજ સારથિ રથ તુજ લેઈ રણમાં ધપો.'

રામચંદ્ર આગળ સામળ કવિએ વાનર અંગદ પાસે કવિત બોલાવ્યાં છે એમ મણિરાજ પાસે ગોસાંઈ આ કવિત ગાઈ રહ્યો ત્યાં એની દૃષ્ટિમાં એમ લાગ્યું કે મારી પાછળ કોઈ ઊભું રહ્યું છે તેના ઉપર મહારાજ દૃષ્ટિ કરી રહ્યા છે. ગોસાંઈ પાછળ જુએ છે તો ફૂલનો થાળ હાથમાં લઈ બાળક કુસુમસુંદરી સિપાઈઓ સાથે ઊભી રહેલી અને જોડે ચંદ્રકાંત ઊભેલો. પ્રધાનકન્યા ક્યારની આમ ઊભી હતી તેનું ભાન થતાં ગોસાંઈ શરમાયો અને આઘો ખસી જઈ બોલ્યો : 'કુસુમબહેન, આગળ આવો, મહારાજને પુષ્પે વધાવો.'

ઊંચા પર્વત પાસે આઘેથી કોમળ અને સ્મિતમય સુંદર ઉષા[1] આવવા લાગે તેમ કુસુમ થાળ લઈ મહારાજ મણિરાજ પાસે ધીમે ધીમે આગળ આવી.

નાની સરખી નદી આગળ નીચો નમી આકાશનો ઊંચો મેઘ ધારારૂપી હાથ નદી સુધી લાંબા કરે તેમ મણિરાજે કુસુમના હાથમાંનો થાળ નીચા નમી પોતાના હાથમાં લીધો, એક હાથમાં તે થાળ રાખી બીજે હાથે એક અંજલિ ભરી પુષ્પ ચંદ્રકાંતને આપ્યાં, બીજી અંજલિ ભરી કુસુમની અંજલિમાં આપ્યાં, ત્રીજી અંજલિ ભરી પોતે સ્વીકાર્યાં, અને બાકીનાં પુષ્પસમેત થાળ જોડે ઊભેલા રાજપુત્રને આપી સહચારીઓમાં અને વસ્તીમાં વહેંચવા આજ્ઞા આપી. આ સર્વ ક્રિયા તેના હાથ કરતા હતા તે જ સમયે જેમ હાથમાંથી પુષ્પ અપાતાં હતાં તેમ મુખમાંથી સ્મિત અને અક્ષર ચાલતા હતા : 'ચંદ્રકાંત, તમે ક્યાંથી ? ક્ષમા કરજો, તમે પાછળ ઊભેલા એટલે મેં દીઠા નહીં. કુસુમબહેન, તમારાં માતુ:શ્રીએ બહારવટિયા પકડાયાના શુભ સમાચાર જાણ્યા હશે – કુમુદબહેન થોડી વારમાં આવશે.'

નીચું જોઈ લજ્જાભરી બાળા બોલી : 'સર્વ મહાપુરુષો તો દર્શન આપી પછી કૃપા કરે છે પણ આપનાં પગલાંનો ચમત્કાર તો પગલાં થયાં પહેલાંથી જ જણાય છે. મહારાજ ! ગુણિયલે કહાવ્યું છે કે :

'उदेति पूर्वं कुसुमं ततः फलं
धनोदयः प्राक्तदनंतरं पयः ।
निमित्तनैमित्तिकयोरयं क्रम-
स्तव प्रसादस्य पुरस्तु संपदः ॥'*

---

1. મળસકું.
* ઊગે કુસુમ હેલું, ફળ પછી જ થાય.'
ઊગે મેઘ પ્રથમ, વૃષ્ટિ પછી જણાય,
નિમિત્ત પૂઠે નૈમિત્તિકો ક્રમથી આવે;
મૂકી કૃપાની આગળ સંપત્તિ તે તો આપે !'
(અત્રે આપે-એટલે-તમે) – કાલિદાસનું શાકુંતલ

'મહારાજ, આ સંદેશો કહાવતાં કહાવતાં ગુણિયલે આનંદ કે ઉપકારનાં આંસુ પાડ્યાં છે તે હું મારા ભણીથી આપને વિદિત કરું છું.'

મણિરાજ અને ચંદ્રકાંત ઉભયને આ સાંભળી પોતપોતાના નેત્રમાં કાંઈક જળ જણાયું. 'કુસુમબહેન, ગુણિયલબાને કહેજો કે એ તો તમારા ગુણનું પુણ્યફળ છે. ઈશ્વર સદ્‌ગુણોને કસે છે પણ અંતે ફળ આપતાં ઉદાર થાય છે.' 'ચંદ્રકાંત, માતાનો સ્નેહ અપૂર્વ છે.'

'કુમુદસુંદરીનું અમંગળ ગયું જાણી ગુણસુંદરીબાને અતુલ આનંદ થયો હશે અને મારા ઉપર પણ હું નાનો હતો ત્યારથી મારાં માતુઃશ્રી જેટલી પ્રીતિ રાખે છે. કુસુમબહેન, ગુણસુંદરીબાને કહેજો કે પ્રધાનજી પણ થોડી વારમાં આવશે. કહો, પણ આટલી વાર સુધી છેક પાછળ કેમ ઊભાં રહ્યાં હતાં ?'

કુસુમ મોં મલકાવી બોલી : 'મહારાજ, પિતાજીએ એક પ્રસંગે વાત કહી હતી કે આપને મહાભારતના શાંતિપર્વમાં ભીષ્મપિતામહે કરેલા ઉપદેશ અતિ પ્રિય છે, અને તેમાંનું એક વાક્ય તો આપને પ્રિયતમ છે તે વાક્ય મને સાંભરી આવ્યું, અને તે વાક્યનો ઉપદેશ પાળતા આપને જોવાનું મને મન થયું અને તેની સાથે એમ પણ વિચાર થયો કે એ આજ્ઞા મહારાજ પાળતા હોય તેવે પ્રસંગે વચ્ચે આવવાથી આપની આજ્ઞાના ભંગ જેવું થાય.'

'એમ ? એ કિયું વાક્ય ? બોલો જોઈએ !' મણિરાજે આતુરતાથી પૂછ્યું.

આ રમ્ય વિનોદ-નાટકનાં પાત્રો પર સર્વ મંડળ આતુરતાથી દૃષ્ટિ કરી રહ્યું. સર્વલોક સ્તબ્ધ થઈ એકટશે જોઈ રહ્યા. ઓસરીના ઓટલા ઉપરના ચકમાંથી ગુણસુંદરી અને સુંદરગૌરી, અમૃતપાન કરવાનો પ્રસંગ હોય તેમ, પુત્રીના મુખ સામી પ્રિયદૃષ્ટિ ભરવા લાગ્યાં. ચંદ્રકાંત મનમાં અકળાયો : 'ઓ સરસ્વતીચંદ્ર, તારું ભાગ્ય ક્યાં ફૂટ્યું છે ? કોણ જાણે ક્યાં અત્યારે જાતે આથડે છે અને મને અથડાવે છે ! – આ રત્ન જો તો ખરો ! – અરેરે ! પણ તારે બ્રહ્મચારી રહેવું છે ને આને મીરાંબાઈ થવું છે ! એ જોગ ક્યાં ખાશે ! મારી વકીલાત તમે બે જણે મળી વાંધામાં પાડી છે.'

મહારાજ પાસે વધારે બોલવા પ્રયત્ન કરતાં મુગ્ધ કન્યાના ગાલ ઉપર ગુલાબી રંગના શેરડા પડી ગયા, નયનકળી પળવાર મીંચાયા જેવી લાગી, અને અંતે પાંદડાંના આચ્છાદનમાંથી અચિન્ત્તી ફૂલની કળીઓ ફૂટવા માંડે તેમ દંતકલિકાઓ દેખાઈ અને કુસુમ શ્લોક બોલી :

'पुत्रा इव पितुर्गेहे विषये यस्य मानवाः ।
'निर्भया विचरिष्यन्ति स राजा राजसत्तमः ॥+

+ પિતાના ઘરમાં પુત્રો ફરતા હોય તેમ જે રાજાના રાજ્યમાં મનુષ્યો નિર્ભય ફરે તે રાજા રાજાઓમાં શ્રેષ્ઠ.

મહારાજ ! આપ જેવા પિતાની પાસે આપની પ્રજા આવી ઊભી રહે અને આપ તેને લાડ લડાવો એ સુંદર દેખાવ જોવાનું તે મને મન કેમ ન થાય ?'

મણિરાજનો અંતરાત્મા પ્રસન્ન થયો. કુસુમને રજા આપી ચંદ્રકાંતને સાથે લેઈ, તેની સાથે વાર્તાવિનોદ કરતો કરતો મહારાજ મણિરાજ ચાલ્યો અને માર્ગમાં ચંદ્રકાન્તની સાથે શાંતિપર્વની સ્તુતિ કરવા લાગ્યો.

'ચંદ્રકાંત, સત્ય પૂછો તો આવા ગંભીર શબ્દમાં રાજાઓને ઉપદેશ કરેલો મેં બીજે સ્થળે વાંચ્યો નથી. તમે તો ઘણાં પુસ્તક વાંચ્યાં હશે. તો કહો, રાજધર્મ અને રાજકાર્યનું તત્ત્વ આ શ્લોક કહું છું તેના જેવું બીજે કયાં છે ?

भवितव्यं सदा राज्ञा गर्भिणीसहधर्मिणा
कारणं च महाराज शृणु येनेदमिष्यते ॥
यथा हि गर्भिणी हित्वा स्वं प्रियं मनसोऽनुगम्
गर्भस्य हितमामधत्ते तथा राज्ञाप्यसंशयम् ॥
वर्तितव्यं कुरुश्रेष्ठ सदा धर्मानुवर्तिना
स्वं प्रियं तु परित्यज्य यद्यल्लोकहितं भवेत् ।[x]

મારા શયનખંડમાં અને વ્યવહારમાં સોનેરી અક્ષરે આ શ્લોક મેં કોતરાવી રાખ્યા છે.'

આ વાર્તાવિનોદ કરતાં કરતાં મણિરાજ અને ચંદ્રકાંત અદૃશ્ય થયા. તેમની પાછળ અનુયાયી વર્ગ પણ અદૃશ્ય થયો. ગામને બીજે છેડે તંબૂ તાણ્યા હતા ત્યાં સૌ ગયા. આણી પાસ કુસુમસુંદરી લીલાભરી પાછી ગઈ અને મા અને કાકીની પાસે ઊભી. કાકીને શૃંગાર-અલંકાર-ભરી ભત્રીજી વહાલી લાગી, અને મણિરાજ પાસે મધુર અને ચતુર વાર્તા કરી આવી તે ચિત્રની મુદ્રાના આવેશમાં સુંદરગૌરી કુસુમને બળથી છાતીસરસી ચાંપવા લાગી અને નીચી વળી એને એક ચુંબન પણ કરી લીધું. ગુણસુંદરી આ બેના યોગ ઉપર આનંદથી જોઈ રહી અને તેમને એકટશે જોતાં જોતાં મનમાં બોલી : 'ઘડી ઉપર અતિશય દુઃખ હતું, ઘડીમાં આનંદ થઈ ગયો; શો આ બે જણને આનંદ થઈ ગયો છે ? ઈશ્વરની ગતિ ન્યારી છે.'

ખરેખર ઈશ્વરની ગતિ ન્યારી જ નીવડી. દુઃખ પછી સુખની ને સુખ પછી દુઃખની ઘડી ઊભી હોય, કુસુમરૂપ આનંદમૂર્તિને વિધવા કાકીરૂપ શોકમૂર્તિએ જ અલક્ષ્યસૂચક ચુંબન કર્યું હોય, તેમ માનચતુરની સાથેના બે સવારે સુભદ્રા આગળથી ઘોડાને મારી મૂકયા હતા તે વીજળીની ત્વરાથી ગુણસુંદરીની ઓસરી ભણી ઘોડા દોડાવતા આવ્યા અને એકદમ ઊતરી, અંદર આવી, શ્વાસ અને દુઃખભર્યે મોંએ

x 'રાજાએ સદા ગર્ભિણીના જેવો ધર્મ પાળવો. જે કારણથી આવું ઈષ્ટ છે તે, હે મહારાજ, સાંભળો. જેમ પોતાના મનને અનુકૂળ નિજ પ્રિયનો ત્યાગ કરી ગર્ભિણી ગર્ભનું હિત ધારે છે તેમ, હે કુરુશ્રેષ્ઠ, ધર્મનું અનુવર્તન કરનાર રાજાએ પણ પોતાનું પ્રિય હોય તેનો તો ત્યાગ જ કરીને લોકનું જે જે હિત હોય તે નિઃસંશય કરવું.' – મહાભારતમાં શાંતિપર્વમાં ભીષ્મપિતામહે યુધિષ્ઠિરને કહેલું વચન.

કુમુદસુંદરી નદીમાં તણાયાના સમાચાર કહેવા લાગ્યા. સમાચાર કહેવાઈ રહેતા સુધી સર્વ પ્રતિમાઓ પેઠે રહ્યાં અને તે પછી શોકની આગ આખા ઘરમાં ભભૂકવા લાગી. ગુણસુંદરી બેઠી હતી ત્યાંની ત્યાં લમણે હાથ દઈ જડ થઈ ગઈ અને બોલ્યાચાલ્યા વિના નેત્રમાંથી આંસુ ઉપર આંસુ સારવા લાગી. ગરીબ સુંદરગૌરી સામી બેસી મોં વાળવા લાગી : 'ઓ મારી કુમુદસુંદરી રે ! બેટા, આ શો કેર કર્યો ? ઓ બહેન – મારી ઉછેરેલી – મારી લડાવેલી – હું દુખિયારીની દીકરી ! આ દોહ્યલું તે કેમ વેઠાશે !' બાળક પણ સમજણમાં આવેલી કુસુમે હજી તો શૃંગાર ઉતાર્યા ન હતા તે પણ આ અચિંત્યા દુઃખના ભાર નીચે શૃંગારસમેત દબાઈ. માની પાસે – માની સામે – બેસી પડી માની હડપચી ઝાલી કુસુમ રોતી રોતી કહેવા લાગી : 'ગુણિયલ, તું કેમ આમ ઢીલી થઈ ગઈ ? આપણે તો છત્રની છાયામાં છીએ તે કેમ ભૂલી ગઈ ? મહારાજને કહાવ તો ખરી. વડીલ બહેનને લીધા વગર નહિ આવે ! પિતાજી હમણાં આવશે. – અરેરે ! તારું ધૈર્ય ગયું !' ઘરમાં પરિવારમાં પૂછાપૂછ અને રડારોળ થઈ રહી. અંતે કુસુમ ઊઠી, ઓસરી બહાર જોવા લાગી, અને જુએ છે તો કુમુદસુંદરીના ગાડીવાને મોકલેલો સવાર હાથમાં પોટકું રાખી ઘોડો દોડાવતો આવતો દૂર દેખાયો, અને દેખાતામાં કુસુમ બૂમ પાડી ઘરમાં ગઈ : 'ગુણિયલ, ઊઠ, ઊઠ. બીજો એક સવાર વેગભર્યો આવે છે.' સવારની વાત સાંભળતાં સર્વ પોતપોતાના શોકપ્રકાર તજી વેગથી ઓસરીમાં ગયાં અને બારણે જોવા લાગ્યાં. સવાર આવ્યો, ઊતર્યો, અને અંદર આવ્યો.

'કુમુદબહેન ઊગરી ?' કુસુમે આગળ દોડી પ્રથમ પૂછ્યું.

સવાર દીન મુખે બોલ્યો : 'ઈશ્વર કરે તે ખરું. ગુણસુંદરીબા, બહારવટિયાઓ-માંથી બહેન ઊગર્યાં ત્યારે નદીમાં તણાયાં. એમની ગાડીમાં આ એમની પોટલી હતી તે ગાડીવાને મોકલી છે. વડીલ અને બીજું મંડળ બહેનની પાછળ દોડ્યું છે તેની વાટ જોતો ઊભો છે.'

ગુણસુંદરીને આંખમાં આંસુ માતાં ન હતાં. એણે પોટલી તો લીધી પણ રંક મુખ કરી સવારને પૂછવા લાગી : 'ભાઈ, કાંઈ પત્તો લાગે એમ છે ? એનો કાગળ કાલ જ આવ્યો હતો ને એના પેટમાં મારી સાથે કાંઈ કાંઈ વાતો કરવાની હશે તે સૌ એમની એમ રહી !'

'ગુણસુંદરીબા, હવે ગભરાવું નકામું છે. નદી કોઈના હાથમાં નથી, પણ તમારે પુણ્યે સારાં વાનાં થશે એમ આશા રાખજો. નીકર બહારવટિયાઓમાંથી ઊગરવું સહેલું ન હતું. પણ જેને રામ રાખે તેને ગામ શું કરે ? ઈશ્વરની દયા છે ને તમારું પુણ્ય છે. ગાડીવાન બિચારો રડતો હતો અને કહેતો હતો કે સાસરામાં બહેન લક્ષ્મીજી પેઠે પૂજાતાં હતાં. પુણ્યશાળીનાં છોરું પુણ્યશાળી જ હોય ! ઈશ્વર આવાં બે ઘરમાં તાળાં નહિ વાસે !'

'ગુણસુંદરીનું હૃદય આથી તૃપ્ત થયું નહિ. પોતાની ખરેખરી યુવાવસ્થાનું પ્રથમ ફળ, કુટુંબના અસહ્ય ભારને સમયે લોકાચારને વશ રહી જેને લાડ સરખું લડાવ્યું ન હતું અને જેની ખરી અનાથ બાલ્યાવસ્થામાં મા વગરની હોય એવી રીતે જેને સુંદરની પાસે નાંખી મૂકી જેની પોતે કાંઈ પણ સંભાળ લીધેલી ન હતી

એવી સુશીલ રંક સ્વભાવની બાળકી, જેણે કોઈ દિવસ કોઈના સામો ઉચ્ચાર સરખો કાઢ્યો ન હતો, જેને હીનભાગ્યે સરસ્વતીચંદ્ર સરખા વરે ત્યાગ કર્યો અને પ્રારબ્ધે કરાવેલી ઉતાવળને બળે પ્રમાદધનની સત્તામાં ફેંકી દીધી : આવી પુત્રીના ગુણ અને દુર્ભાગ્ય સંભારી સંભારી ગુણસુંદરી પળવારમાં દુખિયારી થઈ ગઈ અને જગતમાં કશાથી પણ હવે સુખ થવાનો સંભવ ન લાગ્યો. નદીમાંથી પાછી આવે એ આશા નિષ્ફળ લાગી. લમણે હાથ દઈ બારણાં વચ્ચે તે બેઠી, અને એને શી રીતે શાંત કરવી તે કોઈને સૂઝ્યું નહિ. બેઠી બેઠી તે માત્ર અત્યંત ધીમે સ્વરે રોવા લાગી અને મોં વાળી ભરાઈ આવેલું હૃદય ખાલી કરવા લાગી.

'ન મેં લડાવ્યાં લાડ, પુત્રી, દુ:ખમાં દીધો ભાગ રે;
સુખ દેવા મને મળ્યું ન, પુત્રી, માગ, માગ, કંઈ માગ રે !
હાય ! હાય રે ! કુમુદ મારી મીંચાઈ ! ૧
નાનપણેથી કરી નમાઈ, નિર્દય મારી જાત રે !
દયા ન આણો મેં તો કાંઈ, મૂક્યો મુસળભાર રે !
હાય ! હાય રે ! કુમુદ મારી કચરાઈ ! ૨
દીકરી મારી ! તું બહુ ડાહી ! મનમાં મનની સમાવી રે !
વરાળ સરખી તેં નથી કાઢી, માને પણ તેં વાહી રે !
હાય ! હાય રે ! કુમુદકળી કરમાઈ ! ૩
માથી વહાલી કરી નદીને, દીકરી ક્યાં ગઈ મારી રે ?
કાળજડે મુજ કટાર દઈને, નદી કરી તેં વહાલી રે !
હાય ! હાય રે ! કુમુદ મારી ક્યાં તું ગઈ ?' ૪

ઘડીવાર દુ:ખી માતાએ માથું નાંખી દીધું. અંતે હૃદય ખાલી થતાં ધૈર્ય આવવા લાગ્યું, અને આંસુ લોહી નાંખી બોલી : 'કુસુમ, ગાંસડી છોડ, જોઈએ.' કુસુમે ગાંસડી છોડી તો ઉપર જ વનલીલાનો કાગળ. તેમાં પ્રમાદધન, કૃષ્ણકલિકા, અને બીજા ક્ષુદ્ર માણસોની ખટપટના સર્વ વર્તમાન વનલીલાએ સાંભળેલા તે એણે લખ્યા હતા. એ પત્ર વાંચતાં જ ગુણસુંદરીનાં નેત્ર ફરી ગયાં અને મનમાં પત્ર વાંચતાં વાંચતાં વચ્ચે મોટે સ્વરે બોલી : 'સુંદરભાભી, જો કુમુદ નદીમાં ડૂબી હોય તો કસાઈને ઘેરથી ગાય છૂટી સમજજો ! અરેરે ! આ દુ:ખ મને તે શી રીતે જણાવે ?' વળી વનલીલાએ પત્રના છેલ્લા ભાગમાં કવિતા જોડી કાઢી લખી હતી તે મનમાં એક વાર વાંચી – બે વાર વાંચી.

'મારાં કુમુદ સલક્ષણાં બહેન, હરભડશો મા અધઘડી રે,
તમને જાળવશે પરમેશ, ફરતી એની છાંયડી રે. ૧
દુર્જન મૂકે ન જાત-સ્વભાવ જાણે સહુ આંધળાં !
એની આંખે આવે અંધારાં, પગે થાય પાંગળાં. ૨
કાળી કાળકાની ફૂટી આંખ, દીઠી ન એણે મને,
પૂંઠ એની હવે મૂકું નહીં જ, ઘણું વહાલાં છો તમે. ૩
વાંકો વાળ તમારો ન થાય, હૈયે ધૈર્ય ધારજો,

એને કરીશ ફજેત ફજેત, શા છે એના ભાર જો ? ૪
જશે વાત પ્રધાનને કાન, દેવી બધું જાણશે,
બોર બોર જેવાં આંસુ, રાંડ વંઠેલી એ પાડશે, ૫
બહેન અલક ખલકની પેઠે એનો, પગ ટાળશે,
ભોળ ભાઈનું છોડવી ભૂત તમોને બોલાવશે. ૬
મારા સમ જો રજ ગભરાઓ; ચતુર વિદ્વાન છો;
પ્રભુ ઉપર છે તમ જોર, પ્રભુનાં દાસ છો. ૭
સત્ય આખર છે તરનાર, જૂઠાં જખ મારશે,
વહાલી વનલીલાને સંભારી કુમુદ સમ પાળશે.' ૮

વાંચી, વિચાર કરી ગુણસુંદરી બોલી ઊઠી : 'સુંદરભાભી, ગજબ થયો છે. ચંડિકાભાભીના જેવું દુઃખ કુમુદને જોઈ લો.' દીકરીના દુઃખથી માતાની આંખમાં ફરી આંસુ ઊભરાયાં.

'હેં ! એ ફૂલથી તે એ કેમ વેઠાયું હશે ? ભાભી, એ દુઃખનું માર્યું માણસ જીવ કાઢી નાંખે હોં ! આ નદીમાં અમસ્તી પડી નથી, લ્યો ! નકકી, જાણી જોઈને એ દુઃખમાંથી છૂટવા પડેલી ! ઓ મારી બહેન ! અમારે મોંએ વાત કરવા જેટલી વાટ તો જોવી'તી ?' સુંદર પીઢો જોતી જોતી દુઃખભરી બોલી અને બોલતાં બોલતાં એની આંખમાં વધારે આંસુ ભરાયાં, અને આંસુભરી આંખે વળી બોલી : 'દુઃખ ખમવાને તો મારી પેઠે દુઃખમાં ઘડાયેલાનું જ ગજું હોય – પણ, ઓ મારા ફૂલ, તેં તે આ વજનો માર કેમ સહ્યો હશે ? બહેન ! મ્હેં તો તને કદી રોતી જોવાઈ નથી તે તને આ શું થયું હશે ?' કુસુમે પણ આંસુમાં આંસુ ભેળવ્યાં, અને અંતે આંસુમાં બનેવી ઉપરનો ક્રોધ ભેળવી ભમર ચડાવી.

કાગળમાં બીજી વાતો લખી હતી તેના ઉપર તર્ક કરવામાં ગુણસુંદરી ગૂંથાઈ. કુમુદ ઉપર આરોપ મૂકવા પ્રમાદધને સંકેત કરેલો જાણી મનમાં ડામ દેવાયો. નવીનચંદ્રનું નામ વાંચી તે કોણ હશે એવો સહજ પ્રશ્ન ઊઠી શાંત થઈ ગયો. કુમુદ આવે તો એનાં સુખદુઃખ જાણવાની અને એનું સાંત્વન કરવાની પોતાની ઈચ્છા તૃપ્ત થાય એ વિચારથી માતા પુત્રીને મળવા આતુર બની ગઈ. હૃદયમાં એક પાસથી આતુરતા ઊભરાઈ જવા લાગી ત્યારે બીજી પાસથી નિરાશા મરણની પેઠે શૈત્ય આણવા લાગી. આ દ્વૈધીભાવ આજ સુધી વેઠેલાં સર્વ દુઃખ કરતાં વધારે અસહ્ય લાગ્યો.

કુમુદનું અમંગળ નિશ્ચિત થાય તો વનલીલાને રત્નનગરી બોલાવી, એની પાસેથી સર્વ જાણી, મરનારના મરણનો શોક સોગણો વધે અને હૃદયમાં કાંટા વાગે તો જ ગાય જેવી રંક અને નિર્મલ પુત્રીને કસાઈવાડે બાંધ્યાના મહાપાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત થાય અને તે પ્રાયશ્ચિત્ત શોધવું જ એવો નિશ્ચય કર્યો. વર વિના સર્વ સાસરિયાં કુમુદ ઉપર પ્રીતિ રાખતાં હતાં તેનો પણ વિચાર થયો અને તે વિચાર થતાં તેમના કુટુંબને કસાઈવાડાની ઉપમા આપ્યાથી મહાદોષ થયો એમ લાગ્યું. સૌભાગ્યદેવી,

અલકકિશોરી, અને બુદ્ધિધન એ ત્રણ નામ સ્મરણવશ થતાં પવિત્ર નામોએ પવિત્ર હૃદયમાં પવિત્ર પ્રીતિસંસ્કાર જગાડ્યા અને તેની સાથે મનનું દુઃખ ઓછું થઈ ગયું. તોપણ પુત્રીનું દુઃખ પાછું કાળા વાદળા પેઠે દૃષ્ટિ આગળ એકલું એક ખડું થયેલું હતું તે સ્પષ્ટ દેખાયું. એ દુઃખમાંથી છોડાવવા વિદ્વત્તા અશક્ત નીવડી. હવે તો સર્વ દુઃખનો સાથી, હૃદયનો મંત્રી, મારી ક્રિયામાત્રનો તંત્રી, આ દુઃખમાં સમાન અનુભવનો ભોગી, મારો ચતુર આવે તો જ આ વિષમ દશામાંથી છોડાવે એવો વિચાર ગુણસુંદરીને થયો, અને આ સંસારકોટિને પ્રસંગે એ પતિને દુઃખી સ્ત્રીનું હૃદય શોધવા લાગ્યું તેની સાથે દ્વાર આગળથી એક દાસી આવી ધીમે રહી કહી ગઈ કે પ્રધાનજી આવે છે. આ સાંભળ્યું કે સર્વ ઊઠ્યાં અને ગુણસુંદરીની દુઃખદશાની રાત્રિમાં ઊગતા ચંદ્રનાં કિરણ દેખાયાં. પતિનો સ્વર પણ બહાર સંભળાયો, અને અમૃતપવનની અચિંતી લહેર દુઃખી શરીરિણી ઉપર આવી.

न खलु दूरगतोऽप्यतिवर्तते
क्षणमसाविति बंधुतयोदितैः ।
प्रणयिनो निशमय्य बधूर्बहिः
स्वरमृतैरमृतैरिव निर्ववौ ॥ *

❖ ❖ ❖

+ માઘ ઉપરથી

* 'દૂર ગયો પણ એ ક્ષણ ના ચૂકે,
અમૃતલહેર સમા સખીશબ્દ એ
પતિવ્રતા સુણતાં ઠરી, જ્યાં સુણ્યો
ગૃહની બહાર પ્રિયસ્વર તત્ક્ષણ.'

પ્રકરણ - ૩

મુંબઈના સમાચાર : ધૂર્તલાલની શેઠ થવાની કળાઓ

સરસ્વતીચંદ્રના શોધ સારુ ચંદ્રકાંત મુંબઈથી નીકળ્યો તે પછી ત્યાં શું થયું તે સમાચાર જાણવાનો હવે અવસર છે.

પ્રિય પુત્રના વિયોગથી અને પોતે જ તેનું કારણ હતો તે જાણી વૃદ્ધ લક્ષ્મીનંદનના હૃદયમાં ઊંડો ઘા પડ્યો હતો. યુવાવસ્થામાં સ્ત્રીપુત્રાદિવિષયે નવો ઉત્સાહ હોય છે ખરો, પણ તે કાળનું લોહી મનને સ્થિતિસ્થાપક બળ આપે છે અને તે બળથી સ્ત્રીપુત્રને વિયોગે પણ દુ:ખનો ઘા રૂઝવાની આશા રહે છે. પણ જેમ જેમ વૃદ્ધાવસ્થાની ઋતુનો વા વાય છે તેમ તેમ મન પોચું થાય છે, અને જેમ જેમ સંસારના ત્યાગનો પ્રસંગ આવે છે તેમ તેમ યમરાજનાં પગલાંના ધબકારા દૂરથી સંભળાતા હોય અને વિયોગથી કલ્પના ખડી થતી હોય તેમ વૃદ્ધોનાં હૃદય વૃદ્ધાવસ્થાના દંડરૂપ બાળકોના ઉપર લટકે છે અને તેમનાં સુખદુ:ખના અનુમોદન તેમ અનુશોચન બળવાન થાય છે. વિદ્વાન બુદ્ધિમાન સરસ્વતીચંદ્ર જેવા પ્રિય પુત્રને સંભારી સંભારી વૃદ્ધ પિતા દિવસે દિવસે ક્ષીણ થતો ગયો અને પોતાનું અશેષ દ્રવ્ય તેને શોધવામાં ખરચવા તત્પર થયો. મુંબઈનગરીની પોલીસમાં, પરદેશમાં, પોતાના ઓળખીતા અમલદારો અને વ્યાપારીઓમાં, પોતાના અનેક સેવકોમાં, અને અન્યત્ર જ્યાં સૂઝ્યું ત્યાં લક્ષ્મીનંદન અત્યંત દ્રવ્ય વેરવા લાગ્યો, અનેક ઉપાયો યોજવા લાગ્યો, અનેક પુરુષોની બુદ્ધિની સહાયતા લેવા લાગ્યો, અને પોતાના વ્યાપારનાં સર્વ યંત્ર ધૂર્તલાલને સોંપી જાતે રાત્રિદિવસ પુત્રના શોધની જ ચિંતામાં રહેવા લાગ્યો. અન્ન ઉપરથી તેની રુચિ ઊઠી ગઈ, નિદ્રા કરવાને ઠેકાણે રાત્રિના બબે ત્રણ ત્રણ વાગતાં સુધી સૂતો સૂતો છત સામું જોઈ જાગ્યાં કરે, અને સર્વ કાળે પુત્રનું શું થયું અને તેને ક્યાં શોધું તે જ વિચાર કર્યા કરે. તે કોઈની સાથે હોય ત્યારે તેનું મુખ ગરીબડું થઈ જતું અને આંખમાં પાણી ભરાઈ આવતું. એકાંતમાં એકલો હોય ત્યારે બેઠો બેઠો અથવા સૂતો સૂતો આંખમાંથી જળની ધારાં ચાલ્યાં કરે તે લ્હુએ પણ નહીં. જ્યાં જાય ત્યાં પુત્ર વિના વાત નહીં અને પુત્ર વિના વિચાર નહીં. જ્યારે ત્યારે આંખ આગળ પુત્રનું મુખ તરે અને કાનમાં તેના સ્વરના ભણકારા વાગે. બે માસમાં તેના શરીરમાંથી માંસરુધિર સુકાઈ ગયાં અને હાડકાં રહ્યાં. આંખમાંથી તેજ ગયું અને ડોળા ડગમગવા લાગ્યા. સર્વ કોઈ એમ જ કહેવા લાગ્યાં કે હવે ગમે તો શેઠ ઘેલા થઈ જશે કે ગમે તો એનો દેહ છૂટશે.

જ્યારે સર્વને શેઠની દયા આવવા લાગી ત્યારે એમના સાળા ધૂર્તલાલને નવો નવો ઉમંગ આવવા લાગ્યો. શેઠે ગુમાનને તો હવે બોલાવવી પણ બંધ કરી હતી અને ધૂર્તલાલની પાસેથી સરસ્વતીચંદ્રને શોધવાનું દ્રવ્ય માગવા સિવાય કંઈ પણ હિસાબ પૂછવાનું છોડી દીધું હતું. વહુની રીસ તો સાસુનો સંતોષ એ માર્ગ પકડી ધૂર્તલાલ લક્ષ્મીનંદને પકડેલી આ રીતને અનુકૂળ થઈ ગયો.

'દગલબાજ દૂહોરા નમે, ચિત્તા, ચોર, કમાન.'

પુત્રશોકમાં પડેલા ધનપતિનું ધન હરી લેવાના માર્ગ શોધવામાં ધૂર્તલાલે અતિશય બુદ્ધિ ચલાવી. ગુમાન ઉપરથી શેઠની પ્રીતિ ઊતરી જોઈ શેઠની પાસે ગુમાનની વાત કરવી છોડી દીધી અને એ માર્ગે તથા બીજી રીતે શેઠનો વિશ્વાસ મેળવવા અને પુત્રશોકથી ઉત્પન્ન થયેલો તેનો વ્યવહાર-પ્રમાદ વધારવા ધૂર્તલાલ શેઠની પાસે દિવસે દિવસે વધારે વધારે નમી પડવા લાગ્યો, સરસ્વતીચંદ્રની શોધ કરવામાં શેઠને સહાયભૂત થઈ વ્યાપૃત રાખવા લાગ્યો, અને તેના વિશ્વાસનું પાત્ર બની એનાં સર્વ કાર્ય પોતાને હસ્તગત કરી લેવા માંડ્યાં. દુકાનના મહેતાઓની મરજી સંપાદન કરી તેમનો શેઠ થઈ બેઠો. તિજોરી, રોકડ અને દસ્તાવેજ માત્રની કૂંચી હાથમાં લીધી. સૂત્રયંત્રનો ધણીરણી થઈ પડ્યો. શેઠ પાસે પોતાની ફરિયાદ ન જાય એ વાતની સંભાળ રાખવા લાગ્યો. પ્રમાણિકતાની કીર્તિ ઊભી કરી.

પુત્રચિંતામાં દિવસે દિવસે વધારે વધારે ડૂબતો વૃદ્ધ અને દુ:ખી લક્ષ્મીનંદન આ સર્વથી છેતરાયો અને એના સર્વ વ્યાપારમાં એને સ્થાને ધૂર્તલાલનાં પ્રતિષ્ઠા-આવાહન થયાં.

આ સર્વ નાટકના પડદાની માંહ્ય આ બકભકત ધૂર્તલાલ પોતાના સ્વાર્થની અનેક પ્રપંચરચના રચવા લાગ્યો. લક્ષ્મીનંદને ત્યાંથી દેખીતો પગાર તો એણે ઘણો જ થોડો લેવા માંડ્યો. પણ તેને સાટે ગુપ્ત આવક અનેકધા લેવા માંડી. લક્ષ્મીનંદનને મળતા હકસાઈ, દલાલી વગેરે સર્વ લાભ દેખીતા હતા તેટલા રહ્યા. પણ ગુપ્તપણે તેનો સર્વ શેષભાગ ધૂર્તલાલને પચવા લાગ્યો. સૂત્રયંત્રમાં, દુકાનમાં, અને ઘરમાં જેટલો માલ લેવાય તેના મૂલ્યમાંથી રૂપિયે બે આના માલ વેચનાર ધૂર્તલાલને આપે, એ માલમાંથી થોડીઘણી ચોરી થયાં કરે, અને જે માલ ઘરમાંથી વેચાય તેમાંથી એ જ રીતે ધૂર્તલાલને આહુતિ મળે. લક્ષ્મીનંદનના ગુમાસ્તાઓને પણ ફોડીને પોતાની નાતમાં લેવા એમને રળાવવા લાગ્યો, અને એ નાતમાં આવવા જે ના પાડે તેને ભય દેખાડવા લાગ્યો.

આ નાતમાં તે માત્ર બે જણને ભેળવી શકયો નહિ. જ્યાં સુધી સરસ્વતીચંદ્રની સાથે તકરાર હતી ત્યાં સુધી ગુમાન ભાઈની શિખામણ પ્રમાણે વર્તી. પણ ત્યારપછી એના સ્વાર્થના સર્વ કિરણનું કેન્દ્ર એનો પુત્ર ધનનંદન એકલો રહ્યો, અને લક્ષ્મીનંદનની સર્વ મિલકત ગુમાન ધનનંદનની ગણવા લાગી. આ ફેરફાર થશે એવું અંધ ધૂર્તને સૂઝ્યું નહીં અને પ્રથમ જેવી રીતે બહેનની સાથે ચિત્ત ઉઘાડી બનેવીના પૈસા ખાવાની વાતો કરતો એવી જ રીતે કરવાનું હવે પણ જારી રાખવા લાગ્યો, અને પોતાની ચોરીમાં બહેનને ફળભાગી કરવાના પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો. આ સર્વ ચોરી અને હાનિ પોતાના જ પુત્રના દ્રવ્યમાંથી થાય છે એવું ભાન ગુમાનમાં અચિંત્યુ સ્ફુરવા લાગ્યું, અને તે ભાન થતાં પોતાના ભાઈને પોતાનો શત્રુ ગણવા લાગી. આ નવા નેત્રથી જોનારી બહેન ભાઈની પ્રપંચ યોજનાઓ સાંભળી સાંભળી હૃદયમાંથી તેનો તિરસ્કાર કરવા લાગી, અને સરસ્વતીચંદ્રના સંબંધમાં અનુભવેલી તેની કપટશક્તિ સંભારી એ કપટનો ભોગ થનાર પોતાના બહાદુર પુત્રના ભવિષ્યના સંબંધમાં ભાઈના ભયથી ગુમાન કંપવા લાગી અને ધીમે ધીમે સ્પષ્ટપણે ભાઈને

દૂર કરવા ઈચ્છવા લાગી. આ ઈચ્છા સમજીને જ ધૂર્તલાલ લક્ષ્મીનંદન પાસે બહેનની અવગણના દેખાડી સરસ્વતીચંદ્રનો પક્ષ લેતો દેખાતો હતો અને તેમ કરી એક પાસથી શેઠનો વિશ્વાસ મેળવતો હતો અને બીજી પાસથી પોતાના પક્ષમાંથી દૂર થવા છાતી ચલાવનારી બહેનને ડરાવતો હતો. આનું એક એ પણ પરિણામ થયું કે ભાઈની કપટબુદ્ધિમાં આ અભિમાનનો ઉમેરો જોઈ ગુમાનની વૈરવૃત્તિએ એનું સ્ત્રીમસ્તક ફેરવ્યું, અને એ શૂર-દશાએ એની સ્વાભાવિક બુદ્ધિને અગ્નિ પેઠે સચેત કરી સળગાવી. ગુમાનના હૃદયમાં પ્રતિજ્ઞા થઈ કે 'ભાઈ, હું પણ તારી બહેન છું તે જોઈ લેજે.'

ભાઈની નાતમાંથી આવી રીતે એની બહેન દૂર રહી અને બીજો દૂર રહેનાર હરિદાસ નામનો ગુમાસ્તો મળ્યો. હરિદાસ જાતે કુલીન, અનુભવી, અને પ્રામાણિક વાણિયો હતો. એ ઘણો જૂનો નોકર હતો, અને સરસ્વતીચંદ્ર ઉપર પ્રીતિ રાખતો હતો. એનામાં એની જાતને સ્વાભાવિક રક્ષકબુદ્ધિ, ચતુરતા, મિષ્ટતા, અને ધીરાશ હતા. ધૂર્તલાલ સાથે એણે દેખીતું વૈર ન કર્યું, પણ ધૂર્તલાલના વિશ્વાસુ મંડળમાંથી દૂર ન પડતાં એના પેચથી ભોમિયો રહી પોતાના સ્વામીનું પોતાના પેટમાં ગયેલું અન્નોદક સફળ કરી સ્વામીનો સ્વાર્થ જાળવવા અભિલાપ રાખતો હતો.

ધૂર્તલાલ આવી રીતે દેખીતો નિષ્કંટક ઉદય ભોગવતો હતો. પણ તેની સાથે આ સર્વ ચાર દિવસનું ચાંદરણું છે એવું એ પાકું સમજતો હતો, કારણ સરસ્વતીચંદ્ર પાછો આવે અથવા લક્ષ્મીનંદન જાતે કામ કરવાનું આરંભે કે તરત પોતાનો તારો અસ્ત થવાનો એમ ધૂર્તલાલના મનમાં રાત્રિદિવસ ભય રહેતું હતું. આથી ચાંદરણાના દિવસ પૂરા થાય અને અંધારી રાત પાછી આવે, તે પહેલાં બને એટલી ત્વરાથી દ્રવ્યવાન થઈ જવાનો એણે નિશ્ચય કર્યો હતો. એટલું જ નહીં પણ આ ઉદય-દશા જેટલી લંબાય તેટલી લંબાવવાનો પણ એનો નિશ્ચય હતો. આ ઉભય નિશ્ચયની પ્રેરણાથી એણે સત્કૃતદુષ્કૃતના સર્વ વિચારને એક પાસ ધકકેલી નાંખી પોતાનાથી જેમ આગળ વધાયું તેમ વધ્યો. લક્ષ્મીનંદનના દ્રવ્યકૂપને બંબા મૂકી ખાલી કરવા લાગ્યો અને વિશ્વાસઘાતથી આરંભી ચોરી અને લૂંટના પ્રપંચ રચી પોતાને ઘેર અને પારકી પેઢીઓમાં પોતાને ખાતે અઢળક ધન સંચિત કરી રાખવા માંડ્યું. કેટલાક મિત્રોને પક્ષમાં લઈ તેમના ભાગમાં વ્યાપાર આરંભ્યો અને તેમને નામે લક્ષ્મીનંદનની પેઢી સાથે પોતાની ઈચ્છા પ્રમાણે મૂલ્ય આપી લઈ વેચવા ખરીદવાનો અને વ્યાજે દ્રવ્યનો ઉપાડ કરવાનો વ્યવહાર રાખ્યો. આવી રીતે એક પાસથી પોતાનું ખાતું જમાવી, લક્ષ્મીનંદનના ગ્રાહકોને પોતાની જાળમાં ખેંચવા લાગ્યો. વળી વિધવાઓ, ધર્મખાતાં, અને અનેક જાતનાં અનાથ માણસોની થાપણો ઓળખવાના જ અભિલાપથી તે સંગ્રહવાના માર્ગ પકડ્યા. 'ટ્રસ્ટી વસાવે નવી સૃષ્ટિ' એ મંત્રને પકડી અનેક ઠેકાણે લક્ષ્મીનંદની પ્રતિષ્ઠાનો લાભ લેઈ 'ટ્રસ્ટી' થવા પ્રયત્ન આરંભ્યા. ટૂંકમાં દ્રવ્ય જડે ત્યાંથી 'લેઉં, લેઉં' એવો એને હડકવા હાલ્યો. ભરતીની વેળા પૂરી થાય તે પહેલાં બને એટલો સંગ્રહ કરવાની આ ક્રૂર માછીએ છાતી ચલાવી, અને છાછર તેમ ઊંડા પાણીમાં અનેક જાળો તરાવતો તરાવતો જોતજોતામાં સાગરમાં ઘણે દૂર સુધી ઘણા આશ્રિતોને લેઈ તરવા લાગ્યો.

આટલાથી સંતોષ ન પામતાં પોતાની ભણી ઊઘડેલાં લક્ષ્મીનાં દ્વાર વસાય નહીં, અને પોતાને અંકે આવેલી લક્ષ્મી સ્થિરભોગ્યા થઈ ત્યાંની ત્યાં જ બેસી રહે એવી વાસનાને બળે, સરસ્વતીચંદ્ર જડે નહીં અને લક્ષ્મીનંદનની શક્તિ સદાકાળનો પક્ષાઘાત પામે એવી યોજનાઓ આ કૃતઘ્ન રાક્ષસના અંત:કરણમાં ઊભરાઈ. સરસ્વતીચંદ્રની શોધમાં લક્ષ્મીનંદનને દેખીતી રીતે અનુકૂળ બની જઈ એ શોધમાં પડનાર માણસોને દ્રવ્ય આપી આશા આપી આ શોધ કદી સફળ થાય નહિ એવી ગુપ્ત આજ્ઞાઓ આપતો અને પળાવતો. એટલું જ નહીં, પણ એ પુરુષની ભોગજોગે ભાળ લાગે તો એનું ગમે તેમ કરી યમદેવને બલિદાન કરવું એવી સૂચના પણ બની ત્યાં આપવાને ધૂર્તલાલ ચૂક્યો નહીં. લક્ષ્મીનંદનને આ નિષ્ફળ શોધના વમળમાં નાંખી તેમાં તેને આગળ આગળ ધપાવતો હતો અને એ વમળને બળે એને ચિત્તભ્રમ થાય એવું અંતરમાં ઇચ્છતો હતો. શેઠને આખો દિવસ ગયેલો પુત્ર સાંભરે એવું કરે અને એના ઊંઘેલા મર્મ જાગે એવું બોલે. એમ કરતાં કરતાં આખરે બોલવાનું મૂકી કાંઈ નિશ્ચિત કામ કરવાનું ધાર્યું.

એક દિવસ પુત્રને સંભારતા સંભારતા લક્ષ્મીનંદન શેઠ સરસ્વતીચંદ્રના વાલકેશ્વરવાળા બંગલામાં ગયા. બંગલો ઉઘડાવી અંદર જઈ કુમુદસુંદરીની મોટી છવિ આગળ ઊભા. પાસે ગુમાસ્તો હરિદાસ અને ધૂર્તલાલ હતા. શેઠ ઘડીવાર છવિ જોઈ રહ્યા અને સામે પડેલી એક ખુરશી પર બેઠા. એની આંખમાં આંસુ ઊભરાવા માંડ્યાં : 'હરિદાસ, આ મારા ભાઈની વહુ ! ભાઈ જતા રહ્યા ને વહુ બીજે ઘેર પરણી ગઈ. બે રત્ન હાથમાંથી જતાં રહ્યાં. અરેરે ! મેં મૂર્ખાઈ કરી ન હોત તો આજ તો મારે ઘેર નવે નિધિ અને અષ્ટ સિદ્ધિ હોત. પણ મારું ભાગ્ય જ ફરી વળ્યું.' શેઠે હરિદાસને ખભે હાથ અને માથું નાંખી પોક મૂકી.

હરિદાસ શેઠનાં આંસુ લોહતો બોલ્યો : 'શેઠજી, આપે હવે આ પરિતાપ કરવો છોડી દેવો જોઈએ. થવા કાળ આગળ તમે શું કરો ? ભાઈને શોધવામાં આપ કાંઈ બાકી રાખતા નથી. સોદો આપણે હાથ ને લાભ હરિને હાથ.'

ધૂર્તલાલ ધીમે રહીને બોલ્યો : 'શેઠજી, મને બીક લાગે છે કે આ ચિંતામાં આપનું ચિત્ત ખસી જશે. ખરી વાત છે. આવા પુત્રની પાછળ આપને જે ન થાય તે ઓછું. આપનાથી કામમાં જીવ રખાતો નથી અને એ જ પ્રમાણે આગળ રહેશે તો નુકસાન થશે. માટે મારા મનમાં લાગે છે કે જ્યાં સુધી આપનો જીવ આટલો સ્વસ્થ છે એટલામાં કંઈક બંદોબસ્ત કરવો જોઈએ.'

શેઠ કાંઈક ચમક્યા. 'શું હરિદાસ, મારું ચિત્ત ખસે એમ તને લાગે છે ?'

હરિદાસ ધૂર્તલાલના મુખવિકાર જોઈ રહ્યો હતો તે ધીમેથી બોલ્યો : 'શેઠજી, મને તો લાગે છે કે આપ જાતે કામમાં જીવ રાખશો તો આપનું ચિત્ત કદી ખસવાનું નથી. બાકી તો ધૂર્તલાલ શેઠ શો બંદોબસ્ત કરવા ધારે છે તે જાણ્યા પછી સૂઝે.'

ધૂર્તલાલને આ ઉત્તર બહુ ઠીક લાગ્યો નહિ. હરિદાસ ગમે તો મૂર્ખ છે કે

ગમે તો મારાથી વિરુદ્ધ છે એવી શંકા થઈ. તેના સામું જોઈ રહી અંતે ઉત્તર દીધો : 'શેઠજી, જેમ મારા ભાણેજનો મારે સ્વાર્થ છે તેમ સરસ્વતીચંદ્રભાઈના સ્વાર્થનો વિચાર ન કરવો એવી બૈરકબુદ્ધિ પણ મારાથી થઈ શકતી નથી તે આપને ખબર છે. એ બેનો સ્વાર્થ જળવાય એવી વ્યવસ્થા આપે વેળાસર કરવી યોગ્ય છે. પુત્રશોકથી આપનું ચિત્ત ભ્રમિત થઈ ગયા જેવું છે એ વાત આપને ન કહું તો આપનું ચિત્ત પ્રસન્ન રહે, પણ આપના કુટુંબનો સ્વાર્થ સરે નહિ. આપના સ્વાર્થ વિરુદ્ધ વાત કરી આપના ચિત્તને ગમતી વાત કરવી એ ખુશામતનો ધંધો કરું અને આપનો લૂણહરામી થાઉં એ યોગ્ય ન કહેવાય. મારી ખાતરી છે કે આપનો જીવ કામમાં પરોવાઈ શકાય તેમ નથી અને હાલમાં કૂતરું તાણે ગામ ભણી ને શિયાળ તાણે સીમ ભણી એવી આપનાં સર્વ કામની દશા છે તે જોઈ મારું ચિત્ત બળે છે.'

'શો ઠગ !' હરિદાસ મનમાં બડબડ્યો.

'ધૂર્તલાલ ! તમે જ રસ્તો બતાવો તો મને સૂઝે એમ છે. મારી પોતાની બુદ્ધિ તો ભાઈની ઝંખના વિના કાંઈ દેખે એમ નથી.' શેઠ બોલ્યા.

'ધૂર્તલાલ હાથ આવેલો પ્રસંગ મૂકે એવો ન હતો. તે તરત બોલી ઊઠ્યો : 'હું પણ એથી જ કહું છું. મેં તો વિચાર ક્યારનોય કરી મૂક્યો છે. આપની બુદ્ધિ ઠેકાણે છે ત્યાં સુધીમાં એક એવો દસ્તાવેજ તૈયાર કરી રાખો કે ન કરે નારાયણ અને આપનું ચિત્ત ઠેકાણે ન રહે તો આપનું કામ આપના બે વિશ્વાસુ માણસો કુલમુખત્યારથી કરે. તેમાંનો એક માણસ મારા ભાણેજનો સ્વાર્થ જાળવે ને બીજો સરસ્વતીચંદ્રભાઈનો સ્વાર્થ ભાઈ આવતા સુધી જાળવે. જો આપ આવો કાંઈ બંદોબસ્ત નહીં કરો તો સૌ કોરટે ચડશે ને આપની મિલકત રેફદફે થશે.'

'એ બે માણસ ક્યાં નીમવાં ?' હરિદાસે ધીમે રહીને પૂછ્યું.

'જો શેઠની મરજી હોય તો મારા ભાણા ભણીથી હું કામ કરવા તૈયાર છું અને સરસ્વતીચંદ્રભાઈ તરફથી' – ધૂર્તલાલ જરીક અટકી બોલ્યો – 'હરિદાસ જેવા જ કોઈને સોંપો.'

'ના જી, હરિદાસનું એ ગજું નહિ – એ બે માણસનું કામ એકલા ધૂર્તલાલ શેઠ કરે તો ક્યાં બને એમ નથી ?' હરિદાસે આંખ મીંચકારી ઓઠ કરડી કહ્યું.

શેઠ વિચારમાં પડી, 'જોઈશું' કહી, ઊઠી, બીજા ખંડમાં ચાલ્યા ગયા. ધૂર્તલાલ ને હરિદાસ બે એકલા પડ્યા. હરિદાસનાં વચનથી શેઠ ડગમગે છે એમ માની ધૂર્તે એને હાથમાં લેવાની યોજના કરી.

'હરિદાસ, તમે સમજતા નથી.'

'ના, શેઠ, હું બે ટકાનો વાણિયો, મારી અક્કલ આપના જેવી ન પહોંચે.'

'જો, બચ્ચા, શેઠ મારું કહ્યું માને તો મારે ને તારે બેને રાજધાની છે.'

'શેઠ, એ કાંઈ મારું ગજું ?'

'લે, બધાયે લૂગડાંઘરેણાં પહેરીને જન્મતા હશે ?'

'ભાઈસાહેબ, મને તો તમે આપો એટલી અક્કલ આવે.'

'જો ત્યારે, આ મારું ઘર બે મહિનામાં ભરાયું તેવું તારે ભરવું છે કે નહિ ? આ મહિના વરસના પગારથી કોઈનું પેટ ભરાયું છે ?'

'નાસ્તો ! પણ એ કાંઈ ભાગ્ય બદલાય ?'

'ભાગ્ય ભાગ્ય શું કરી રહ્યો છે ? સમો વર્ત્યે સાવધાન. આ શેઠનું કાળજું ખસ્યું છે, ને નહીં ખસ્યું હોય તો દસ્તાવેજ પર સહી કરી આપે કે બીજે દિવસે ખસેડીશું.'

'શી રીતે ?'

'એ તો વૈદો દાકતરો ઘણાયે પડ્યા છે. જર ચાહે શો કર ને દામ કરે ગુલામ.'

'પણ શેઠ, મારી પાસે તો જરને ઠેકાણે ઝેર પણ નથી.'

'અંહ, આવો જડ ક્યાંથી દેખાય છે ? પારકો પૈસો, પારકી શાહી, ને મતુ કરે મારા મેઘજીભાઈ. શેઠનો પૈસો ને શેઠની હજામત સમજ્યો કની; – આવો જડસા જેવો ક્યાંથી ?' ધૂર્તલાલે હરિદાસને ખભે ને વાંસે હાથ નાંખી એને હલાવ્યો.

'હા, સમજ્યો તો ખરો. પણ શેઠજીનું લૂણ તમારા ને મારા બેના પેટમાં છે.'

'હવે લૂણ ને બૂણ. ઘરમાં પૈસાનાં ગલગલિયાં થાય તો લૂણ વગર પણ ચાલે ને લૂણને બદલે સાકર મળે.'

'ભાઈ, પણ એ મારું ગજું નહીં.'

'અંહ, આવો બાયલો ક્યાંથી ? લે, આજ સાંજે મારી સાથે આવજે એટલે ગજું કરી આપીશ.'

'શી રીતે ?'

'જો, અત્યારે હું જઉં ત્યારે શેઠને ઓગળાવી તૈયાર કરવા. રાત્રે હું તને ગાડીમાં લઈ જઈશ ને શેઠની બેત્રણ નોટો મારે નામે છે તે તારે નામે કરી આપીશ એટલે તારું ગજું થયું. કેમ બચ્ચા ?'

'હા...'

'હા ને બા. જો જે ચૂકતો. હળવે હળવે મઝા દેખાડીશ.' ધૂર્તલાલ ગાડીમાં બેસવા ગયો. જતો જતો મનમાં બોલ્યો : 'વાણિયાને ગલગલિયાં કરાવી દઈશું. રાત્રે વળી રાધાસાની ગોવાગરણને ત્યાં એને લેઈ જઈશું એટલે વાણિયો સદાનો નોકર થવાનો. હજી તો એને ખબર નથી કે સરસ્વતીચંદ્ર મરશે ને એનો ભાગ ભાણાને ગયો, એટલે ભાણો ને બાણો – બધાના કુલ માલક બંદા ! – ને કોડીનો વાણિયો – તેને ધકકો મારતાં વાર નથી. સરસ્વતીચંદ્ર મૂઓ એટલે એના તરફથી કામ કરનાર વાણિયો પણ મરે એવો લેખ કરાવવો. આ વચ્ચે અમારાં ગુમાનબહેન ટકટક કરે છે તે મારી સાળી બૈરાની જાત – એની કાશ પણ કેમ ન કઢાય ?' બહેનની હત્યાના વિચારથી ધૂર્ત કાંઈક મનમાં કંપ્યો. પણ સજજ થઈ ગાડીમાં ચડતાં ચડતાં ઓઠ કરડી ગણગણ્યો : 'બહેન ને ભેન ! પેટથી સૌ હેઠ ! નવાણું ત્યારે સો ભર્યાં ! આટલા મચ્છર ચોળાશે ત્યારે એક વધારે !' ગાડી ચાલી તેની

સાથે બંગલા ભણી પાછળ નજર કરી બોલ્યો : 'જો શેઠ સહી નહીં જ કરે તો મારી ટોળીવાળા ક્યાં નથી ? વશે સહી નહિ કરે તો કવશે કરશે, – અથવા પદમજી પારસી શેઠની પચીસ સહી કરે એવો છે ! જોઈએ શું કરવું તે – જગત જખ મારે છે !' મૂછ ઉપર હાથ નાંખી, છાતી કાઢી, શેઠના સાળાએ ગાડીવાનને પાછળથી મુક્કો માર્યો !' સાળા, ઝપ લેઈને હાંકતો કેમ નથી ?' ગાડીવાને પાછું જોયું, ચાબુક વાગતાં ઘોડો દોડ્યો, ને ગાડી અદશ્ય થઈ.

બંગલાના દ્વારમાં એકલો પડેલો હરિદાસ ગાડી પાછળ જોતો જોતો નિ:શ્વાસ મૂકતો ઊભો. ગાડી ચાલી એટલે પાછો ફરી એક ખુરસી પર બેઠો : 'ઓ હરિ ! ઓ ધરતીમાતા ! આ ભાર તું શી રીતે ઝીલે છે ? આમાં મને કાંઈ સૂઝે એમ નથી. શેઠિયાના ઘરમાં ને રાજાના ઘરમાં સાળો પેસે એટલે લક્ષ્મીબહેન પરવારે ને કુસંપ ઘર કરે. સરસ્વતીચંદ્ર જેવું રત્ન ઘરમાંથી ગયું તે આને પાપે. શેઠાણીની બુદ્ધિ બગડી તે આને પાપે. શેઠની બુદ્ધિ ગઈ તે આને પાપે. સારા સારા ગુમાસ્તાઓ બગડ્યા તે આને પાપે. હવે શેઠની જાતનું અને એમની લક્ષ્મીનું જે થવા બેઠું હોય તે ખરું ને થશે તે એને પાપે. હવે વેળા વંઠી ત્યારે સૌ સમજવા બેઠા છે. શેઠ હવે પોક મૂકીને રડે છે ને શેઠાણી ધ્રૂજે છે તે – હવે શા કામનું ? ગમે એટલું પણ બ્રાહ્મણભાઈને કર્મે તે પશ્ચિમબુદ્ધિ વિના બીજું શું હોય ? અને બૈરાં વેળાસર તો શું પણ બ્રહ્માનાં સમજાવ્યાં એ સમજે તો લક્ષ્મણજી રામજી પાછળ જાત નહિ ને સીતાજી હરાત નહીં. બૈરાંની બુદ્ધિ પાનીએ કહી છે તે કંઈ અમસ્તી ? હશે, એ તો સૌ વિધાતાનો વાંક, પણ હરિદાસ તો બ્રાહ્મણે નથી ને બાઈડીએ નથી. વાણિયા ! તારી અક્કલ કાંઈ કામ આવે એમ છે ? જેવા હોય તેવા આ શેઠ, આ શેઠાણી, ને જે હોય તે આ ધુતારો ! એ એવાં છતાં કામ સુધારવું. જન્મારો જેનું અન્ન ખાઈ આ શરીર વધાર્યું તેને ભરદરિયેથી ઉગારવાની વાત છે ને આ ભવસાગરનો ફેરો સફળ કરવાનું કામ છે. વાણિયાભાઈ, પ્રભુએ તો વાણિયો ઘડ્યો પણ હવે બતાવી આપો કે એ વાણિયો ઘડાયો છે.'

વિચારશૂન્ય થઈ થોડી વાર આંખો મીંચી હરિદાસ બેસી રહ્યો. બુદ્ધિને આરામ મળ્યાથી સતેજ થઈ, અને આંગળા વડે હિસાબ ગણતો હોય એવા ચાળા કરતો, હરિદાસ એકલો એકલો બોલવા જતો હતો એટલામાં અચિંતો બંધ પડી મનમાં જ વિચારવા લાગ્યો. 'વા વાત લઈ જાય ત્યાં મોં ઉઘાડી બોલવું પણ ભયભરેલું છે. મનમાં બોલવાની પણ આવડ છે. તેમ શેઠની સાથે મસલત કરવામાં પણ વાંધો છે – કાળજું ઠેકાણે નહીં ને ધુતારાની પાસે નામ દઈ બેસે. શેઠાણીનું કાળજું ઠેકાણે છે પણ બૈરાંની જીભ ! દુકાનમાં કે ઘરમાં કોઈ ચોખ્ખું માણસ રહ્યું નથી. હવે જીવસટ્ટાનું કામ. માટે એકલે હાથે કામ લેવું – બીજો હાથ હરિનો :- પહેલો હરિનો – બીજો હરિના દાસનો – ને ત્રીજો પાછો હરિનો. પછી જગત જખ મારે છે.'

'જો હરિદાસ ! આ હરિ એક માણસનું નામ સુઝાડે છે – ચંદ્રકાંતનું ! વાહ ! શકુન સારા થયા ! પણ એ તો ભાઈને ખોળવા ગયા છે. એમને કાગળ લખીશ ત્યાં સુધી નભશે ? ભાઈના દોસ્ત બુલ્વરસાહેબ પર ચંદ્રકાંતભાઈની ચિઠ્ઠી

મંગાવીશ. ત્યાં સુધી ? ધુતારાનો ધુતારો થઈશ. એણે લાંચ આપવા કબૂલ કરી છે – તે લૂંટાય એટલું લૂંટીશ ને – ભાઈના જોડા ને ભાઈનો વાંસો. મારા ગરીબના ઘરમાં પૈસા નથી, પણ એ પૈસા વડે પોલીસ ને વકીલો હાથ કરીશ. પણ વાણિયાને નામે વહાણ કેમ ચાલશે ? વાણિયાને નામે વહાણ નહીં ચાલે પણ રામને નામે પથ્થર તરશે – ગયેલા પણ ભાઈ – તેમનું નામ ક્યાં ઓછું છે ?' ચતુર સવારના ભાર નીચે ઊંચી જાતના ઘોડાને પણ અભિમાન આવતું હોય તેમ ખીલે છે, મહાકાર્ય – મહાસેવા – ના વિચારથી વાણિયાને અભિમાન આવ્યું ને તેની બુદ્ધિ ખીલી. એનો ઉત્સાહ ફાલ્યો. સાંઝે ધૂર્તલાલને મળવાનું તેથી શેઠને મળવા બીજા ખંડમાં ચાલ્યો.

શેઠ એક બારી આગળ ઊભા ઊભા સમુદ્ર ઉપર દૃષ્ટિ નાખતા હતા અને દૃષ્ટિમર્યાદામાં પુત્રને શોધતા હતા. હરિદાસ પાસે આવેલો દીઠો નહીં.

'શેઠજી !' પાછળ ઊભેલો હરિદાસ બોલ્યો. શેઠ ચમક્યા, પાછળ જોયું. હરિદાસ ભણી ફરી ઊભા, ને બોલ્યા : 'હરિદાસ, ધૂર્તલાલ ક્યાં છે ?'

'શહેરમાં ગયા.'

'બંગલામાં કોણ છે ?'

'તમે ને હું.'

'નક્કી ?'

'હરિદાસ !'

'જી !'

'હરિદાસ !' શેઠ તાકીને એની આંખ સામું જોવા લાગ્યા.

'જી !' હરિદાસને શેઠની આંખમાં ઘેલછા લાગી.

'તું કોનો નોકર છે ?'

'આપનો !'

'ફરી બોલ.'

'આપનો ! – મારો જીવ જાય પણ આપનો, શેઠજી ગભરાશો નહીં; આપનું કોઈ નહીં હોય ત્યાં હું છું.'

'મારા ભાઈનું કોણ ?'

'આપ.'

'જૂઠું બોલ્યો. જા, ત્યારે મારે તારું કામ નથી.'

હરિદાસ ચમક્યો. ઘેલા લાગતા શેઠના વચનમાં ઊંડો મર્મ લાગ્યો. સમયસૂચકતા તીવ્ર કરી.

'શેઠજી, આપ ભાઈના હતા નહીં, પણ હવે થયા છો.'

'એવું ક્યાં સુધી ટકશે ?'

'આપનું કાળજું ઠેકાણે હોય ત્યાં સુધી.'

'ધૂર્તલાલે કહેલું કરું તો કાળજું ઠેકાણે ખરું ?'

'એ તો આપ સમજો. પણ એ ક્યાં ભાઈના સારામાં રાજી નથી ?'

'એક વાર ભૂલે ત્યાં સુધી માણસ. બીજી વાર ભૂલે એટલે ઢોર.'

'એમાં તો કાંઈ વાંધો નહીં.'

'ત્યારે ગમે તો તેં મને ઢોર જાણ્યો ને ગમે તો તું ઢોર.'

'હું તો રાંક તે ઢોર જ.'

'ના, હવે સાંભળ; આ બોલાબોલી જવા દે. ધૂર્તલાલે મારું ઘર ફોડ્યું. તને પણ ફોડ્યો હોય તો કહી દે ને અહીંથી જા. એનું ચાલે તે એ કરશે ને તારું ચાલ્યું તું કરજે. બચ્ચાજી, લક્ષ્મીનંદનમાં હજી કાંઈક પણ બુદ્ધિ બાકી રહી હશે. ભાંગ્યું ભાંગ્યું પણ ભરુચ.'

આ વચન સાંભળી, શેઠની જૂની તીવ્રતા તાજી થતી દેખી, હરિદાસને પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ થયું લાગ્યું અને આનંદ થયો. ઘણે દિવસે શેઠની બુદ્ધિ સજજ થતી દેખી સેવકની આંખમાં આનંદનાં આંસુ આવ્યાં. એ મનના વિકારોનો મુખ ઉપર વિકાસ જોઈ શેઠને એના પર વિશ્વાસ બેઠો ને બોલ્યા :

'બસ, બસ, હરિદાસ, વધારે ઓછું બોલવું જવા દે. મારી આખી દુકાનમાં મારો એક તું રહ્યો છે. બાકી સૌ દગાખોર છે. હું તને ઓળખું છું. તું મારો મટે એમ નથી. તું ફૂટેલ નથી. મારે પગે હાથ મૂક ને ખા સોગન કે તું મારા વિશ્વાસયોગ્ય છે.'

શેઠના મોંમાંથી અક્ષર ખરતાંમાં હરિદાસ શેઠના પગ આગળ બેસી ગયો ને પગે હાથ મૂકી રોઈ પડ્યો ને પગ ઝાલી રાખી બોલ્યો : 'શેઠજી, તમને દગો દે તેને ગૌહત્યાનું પાપ – બ્રહ્મહત્યાનું પાપ – સ્ત્રીહત્યાનું પાપ – મને શ્રી વિઠ્ઠલેશ પૂછે. તમારા મનમાં જે હોય તે કહી દો.'

શેઠ ગળગળા થયા. હરિદાસને ઊભો કરી પાસે બેસાડી બોલ્યા :

'હરિદાસ, મારા મનની વાત સાંભળતા પહેલાં તારા મનની વાત કહે.'

'શેઠ, હું આપને વાત કહું – પણ આપનું ચિત્ત ઠેકાણે ન રહે ને કોઈ ચોઘડિયામાં હતા તેવા ભ્રમિત થાવ તો વાણિયાનું હાડકું નહીં જડે ને તમારું કામ કરવા એક જણ પણ હું બાકી છું તે યે પૂરો થઈશ. મારી વાત મારી પાસે રહેવા દો, મારા પર વિશ્વાસ રાખો ને વાત કરો ને મારી કસોટી કરી જોજો. મારે લપટી કળવાળા તાળા જેવું તમારું કાળજું ઉઘાડો, ને મારું તાળું છે એમ ને એમ રહેવા દો. આપને ખાવાનું જોઈશે તેટલું અનાજ મારા કોઠારમાંથી હું જાતે જઈ લઈ આવીશ. પણ એ કોઠારની કૂંચી આપની પાસે હશે તો બધોય લૂંટાશે.'

શેઠ ગંભીર થઈ ગયા, વિચારમાં પડ્યા, અને આખર બોલ્યા :

'હરિદાસ, તું હતો તેટલો જ હજી ખરાવાદી રહ્યો છે તેથી મારી ખાતરી થઈ છે કે તું ફર્યો કે ફૂટ્યો નથી. તારી શિખામણ ખરી છે. તે હું આજ નાના બાળક પેઠે માનીશ. બોલ ત્યારે, પૂછું તે કહે.'

'એ વાતમાં તૈયાર છું.'

'ભાઈના વિચારમાં ઘેલા થઈ એવું કરવું કે ભાઈને ખાવાનું પણ રહે નહીં

– એ મને ગમ્યું નહીં; અને હું વધારે ઘેલો થઈશ તો એ અણગમતી વાત થશે એવા વિચારથી હું આજ ચમક્યો છું – તે કહે, બરોબર થયું કે નહીં ?'

'વાહ, શેઠજી, વિવાહથી રળિયામણું શું ?'

'જો ત્યારે, હવે આ મારા સાળાએ આજ સુધીમાં મને ભમાવ્યો તે પણ મને આજ જ સૂઝે છે. મારી ઘેલાઈમાં એના કામનો હું વિચાર કરતો ન હતો; પણ એનાં સૌ કામ ઉપર મારી આંખ રહેતી તે જે જે જોયું અને થવા દીધું એ સૌનો ફરી વિચાર કરતાં મારો સાળો મને બડો ઠગ અને ધુતારો લાગે છે.'

'જી...'

'જી બી નહીં. કહે કે મારું ધારવું ખરું છે કે નહીં ?'

હરિદાસ હસ્યો : 'શેઠજી, આપે કાલે ધારેલું આજ ફેરવ્યું તેમ આજનું ધારેલું કાલ ફેરવશો નહીં એની શી ખાતરી ? માટે થયેલી વાત કેમ થઈ તે પૂછવા કરતાં આપને હવે શું કરવાનો વિચાર છે તે કહો, તેનો જવાબ દઈશ. આપણી શરત પ્રમાણે ચાલો.'

'ઠીક. એમ ત્યારે. જો હું કંઈ મારાં કાંડાં કાપી ધુતારાને કાગળ ઉપર સહી કરી આપવાનો નથી – કહે – બરોબર કે નહીં ? આમાં તો જવાબ દીધા વગર તારે છૂટકો નથી.'

'બરોબર, શેઠજી. આપની વાત સત્તર આના છે અને તેમાં હું છાતી ઠોકી હા ભણું છું.'

'બસ. હવે બીજી વાત. કાલ સવારે જમી કરી હું દુકાને આવીશ. પછી બીજી ત્રીજી વાત પડતી મૂકી પહેલું કામ કરવાનું એ ધારું છું કે મારા સાળાના હાથમાંથી કૂંચી, પેટી, ચોપડા, વગેરે સૌ લઈ લેવું; એને એકદમ કાઢી મૂકવો અને મારા ઘરમાં કે દુકાનમાં કદી પગ મૂકે નહીં એવી તાકીદ આપવી –'

'એ વાત પણ બરોબર છે. પણ કાલ ને કાલ કરવું એ વિચાર કરવા જેવું છે.'

'વાત બરોબર છે તો વિચાર કરીશું. હવે ત્રીજી વાત. આ કાગળ ઉપર નામ લખેલાં છે એ બધા ગુમાસ્તાઓને ને મિલનાં માણસોને પણ દૂર કરવાની યાદી; વાંચી જો.'

'યાદી વાંચીશ. પણ એ કામ હાલ કરવાનું નથી. એ સૌ પેટના ભૂખ્યા પેટની ભૂખે આપણું પણ કામ કરશે.'

'ઠીક ત્યારે, હવે બીજી વાત. આને કાઢી મૂકયો એટલે મારું મોટું કામ તારે માથે –'

'શું ?'

'ભાઈને શોધી કાઢવા, તેમ કરતાં લાખ રૂપિયા થાય તો પણ ખરચવા, જીવ જાય તો કાઢવો, તારે જાતે સૌ શોધ કરવો ને કરાવવો; પણ ભાઈને લાવવા – ભાઈને લાવવા – ભાઈને લાવવા–' આ વાકય બોલતાં બોલતાં શેઠના ચિત્તભ્રમનો આભાસ લાગ્યો. હરિદાસ ચેત્યો.

'શેઠજી, એ કામ મારું. ચંદ્રકાંત ભાઈને શોધવા જ ગયા છે. બુલ્વરસાહેબને એમનો પત્તો જડ્યો છે–'

'હેં ! હેં ! સ્વપ્ન કે સાચું –?'

'શેઠજી, સાચું. બેચાર દિવસમાં ભાઈ વિષે ચંદ્રકાંતનો પત્ર આવશે.'

'હરિદાસ, આ લુચ્ચો ધુતારો પચ્ચીસ હજાર ખાઈ ગયો ને હજી ભાઈને શોધ્યા નહિ. ચંદ્રકાંતે એ શોધ વગર પૈસે કરી. ખરી વાત. ચંદ્રકાંતનું કાળજું બળે ને મારો ધુતારો તો ભાઈના પગ કાઢવામાં જ હતો તો શોધે શાનો ? કાળજું તો મારું જ ઠેકાણા વગરનું કે એને આ કામ સોંપ્યું.'

'શેઠ, થવા કાળ. બોલો, બીજું શું કરવાનું છે ?'

'બીજું એ કે મારું કાળજું હજી ઠેકાણે નથી ને ક્યારે ખસે તેનું ઠેકાણું નથી. માટે ટ્રસ્ટી કરવો–'

'લેખ કરવાની ના કહેતા હતા ને ?'

'સાંભળ તો ખરો. ના તો ધુતારાને લખી આપવાની. આ તો એવો લેખ કે મારા ભાઈ મારા ટ્રસ્ટી – એકલા ભાઈ ટ્રસ્ટી – બીજું કોઈ નહીં – તુંયે નહીં ને હુંયે નહીં.'

'વાહ, શેઠ, સારું ધાર્યું. પણ શેઠાણી કબૂલ કરશે ?'

'નહીં કરે તો ઘરી રહી. હવે મને ભાઈ વગર કોઈનો વિશ્વાસ નથી. મારું ધન એને સોંપીશ. ધનભાઈનું ધન પણ ભાઈને સોંપીશ. ધનની માને પણ ભાઈને સોંપીશ. ને ધનભાઈને પણ એના એ ભાઈને સોંપીશ. ને મારી જાત પણ એને સોંપીશ.'

'શેઠ, પણ શેઠાણીને તો પૂછવું જોઈએ. ઉતાવળ ન કરો.'

શેઠે ઊઠીને હરિદાસને ધોલ મારી.

'હરામખોર ! ફૂટેલો દેખાય છે ! શેઠાણીની શરમ પડે છે ! જા, મારે તારું કામ નથી.'

ગાલ ચંચવાળતો ગુમાસ્તો બોલ્યો : 'શેઠ, ભાઈને કાઢી મૂકતા સુધી જેની શરમ તમને પડી તેની શરમ મને ભાઈની ગેરહાજરીમાં ન પડે ?'

શેઠ નરમ પડ્યા. 'હા, ભાઈ, હા. પડે. હવે તને મહેણું નહિ દઉં. જો સાંભળ. શેઠાણીએ કહ્યું કે મારો ધુતારો ભાઈ આવો છે એવી ખબર હોત તો આમ ન થવા દેત ને આ ભાઈ તો મારો દીકરો તે મને ભૂખી મૂકી સૂશે નહીં. સમજ્યો ? હરિદાસ, સમજ્યો ? કે એ બાયડી સમજી પણ તું ભાયડો ન સમજ્યો ?'

'શેઠ, ગમે એટલું પણ શેઠાણી જેટલી બુદ્ધિ ત્રણ ટકાના ગુમાસ્તામાં ન હોય. પણ આ તો તમને નાણી જોવા કહ્યું ન હોય ?'

'ઓ મૂર્ખા ! હજી સમજ્યો નહીં. ભાઈએ તો બહેનને એવું પડીકું આપ્યું છે કે બનેવી ગાંડો થાય કે મરે ! જો આ પડીકું ! શેઠે ખીસામાંથી કાઢી બતાવ્યું.

હરિદાસ ચમક્યો ને બોલ્યો : 'હાય, હાય, ધૂર્તલાલ ! તું તો માનવી

કાયાવાળો રાક્ષસ જ !' – 'શેઠ, હવે તમારી વાત ગળે ઊતરી. આ પડીકું શેઠાણીએ આપ્યું ?'

'ત્યારે બીજું કોણ આપે ? એને તે પોતાનો ચાંલ્લો વહાલો હોય કે એની ચૂડી ભાંગે એવો ભાઈ વહાલો હોય ?'

'હરિ ! હરિ ! શેઠ, ખરું કહો છો. પણ-'

'હજી પણ રહ્યું ?'

'ના, ના. પણ ભાઈનો પત્તો લાગતા સુધી શું કરવું ?'

'હું જાતે વાઘ જેવો બેઠો છું – સૌને ખાઈ જાઉં એવો !'

'એ તો બરોબર. પણ જુઓને અત્યારે જ જરા તમને ઠીક નથી એવું-'

'એવું આગળ વધે તો ?'

'હા.'

'વધે એમ તને લાગે છે ?'

'ઈશ્વરના ખેલ કોઈને ખબર છે ?'

'ના, એ તો ન કળાય. પણ-પણ-મારું કાળજું ખસે ને ભાઈ જડ્યા ન હોય તો તેને ઠેકાણે તેટલો વખત ચંદ્રકાંત અને બુલ્વરસાહેબ કામ કરે.'

'હવે ચોકઠું સજડ બેઠું. મારે સૌ કબૂલ છે.'

'ત્યારે, જા, કાલ બાર વાગ્યે દુકાને આવીશ ને ધૂન મચાવીશ ને ધુતારાને કાઢીશ.'

હરિદાસે વિચાર્યું કે શેઠ અટકે એમ નથી. હરિ કરે તે સારા સારુ એમ ધાર્યું ને ભાવિ વિચારી બોલ્યો.

'ઠીક છે, શેઠ. હું કાલ બપોરે મળીશ. પણ મને પોલીસ કમિશનર ઉપર તમારા નામની ચિઠ્ઠી આપો.'

'શું કરવા ?'

'કાલે આપ દુકાને આવો ને ધુતારો તોફાન કરે તે અટકાવવા સિપાઈઓ રાખું.'

'ઠીક છે. એ ઠીક કહ્યું. લે, આ ચિઠ્ઠી લખી આપું.'

શેઠ ચિઠ્ઠી લખવા બેઠા. એક ચિઠ્ઠી લખી ને તેની સાથે બીજી બુલ્વરસાહેબ પર પણ લખી આપી. એ ચિઠ્ઠીઓ હરિદાસને આપી : 'જો, આ પોલીસના સાહેબની. ને આ ચિઠ્ઠી બુલ્વરસાહેબ ઉપર છે. કાલે સવારે આ બંગલે એમને બોલાવી લેખનો બંદોબસ્ત કરાવીશું. 'क्षणं वित्तं क्षणं चितं क्षणं जीवति मानवः ॥' તેમાં મારે તો બધુંયે 'क्षणं क्षणं' છે. સાહેબ આવશે તો ભાઈના પણ સમાચાર મળશે.'

હરિદાસે ચિઠ્ઠીઓ લીધી, ખીસામાં મૂકી, અને ઊભો રહ્યો. શેઠ બોલ્યા : 'હવે જા. એકદમ જા, ભાઈને શોધી કાઢ.'

અર્ધું ચિત્ત ઠેકાણે અને અર્ધો ભ્રમ, એ અવસ્થા દેખી હરિદાસની આંખમાં આંસુ આવ્યાં. લ્હોતો લ્હોતો જે થાય છે તે ઠીક થાય છે જાણી વધારે ગોઠવણ સારુ બોલ્યો :

'હા, શેઠજી, જાઉં છું.'

'ત્યારે જા.'

'પણ સવારે જ ધૂર્તલાલ પૂછશે કે પુછાવશે કે લેખનું શું કર્યું ને હરિદાસની સાથે શી વાત થઈ તો શું કહેશો ?'

શેઠ વિચારમાં પડી ગરીબડા બની ગયા. 'એ તો તું કહી દે તે કહું.'

'કંઈ પાર જ ન આપશો. એમ જ કહેજો કે જે કહેવાનું તે તો હરિદાસને કહેલું છે તેને પૂછો ને બીજું બધું કાલ બપોરે.'

શેઠ ઊઠી હરિદાસને ભેટી પડ્યા : 'વાહ, વાણિયા, વાહ. આ તારી અક્કલ ક્યાંથી ચાલે છે ! બરોબર યુક્તિ સુઝાડી. જૂઠુંયે નહીં ને સાચુંયે નહીં. એમાં બધું આવી ગયું ને મારે વિચાર નહીં, કહેવાનું નહીં, લપ નહીં – જા ત્યારે. 'કાલ બપોરે' – જા પહેલું ને બીજું બધું કાલ બપોરે – જા.'

હરિદાસ, દીન મુખ કરી, દુઃખી થઈ, સુખી થઈ, નિશ્વાસ મૂકતો, ઉમંગ આણતો, ભયથી ધડકતે હૃદયે, આનંદથી ઊછળતે હૃદયે, પરસ્પર વિરુદ્ધ દશામાં ખેંચાતો, અનુરક્ત સેવક, શેઠની સંભાળ માળીને અને હરિને સોંપી, છેક, સંધ્યાકાળનું અંધારું પડતાં, શેઠના બંગલામાંથી, વાડીમાંથી, દરવાજામાંથી નીકળ્યો. બુલ્વરસાહેબ અને પોલીસ કમિશનર અને ધૂર્તલાલ એ ત્રણેના વિચાર કરતો ત્રણેને ત્યાં જવાનો સિદ્ધાંત કરી, વિકટોરિયા ગાડી ભાડે કરી, ચાલ્યો ને જગતની ખટપટોને શાંત કરી દેતા અંધકારમાં માર્ગ વચ્ચોવચ લીન થઈ અદૃશ્ય થઈ ગયો. માત્ર એના મુખમાંથી નીકળેલું એનું છેલ્લું વાક્ય પળવાર તેની પાછળ અંધકારમાં પવનમાં લટક્યું : હરિ ! તારી ઈચ્છા મોટી છે ! હું રંકથી મહાપ્રયત્નથી ન થાત તે – ઘેલાગાંડા પણ શેઠના વચનમાત્રથી – સિદ્ધ થશે, અને હરિ ! તારી તો એકલી ઈચ્છાથી જ સિદ્ધ થશે ! હરિ ! હરિ ! ધર્મે જય અને પાપે ક્ષય !' 'જય' અને 'ક્ષય' શબ્દ અંધકારમાં વિકટોરિયા રથના ચક્ર પાછળ ચક્રના સ્વરમાં – પડઘામાં – વીંઝાયા અને સરસ્વતીચંદ્રના બંગલાની ભીંતોમાં લીન થઈ ગયા. સૌ હતું તેવું થયું.

હરિદાસ પ્રથમ પોલીસ કમિશનરને ત્યાં ગયો. લક્ષ્મીનંદન અને સરસ્વતીચંદ્ર ઉભય ઉપર એ અધિકારીની પ્રીતિ હતી. ધૂર્તલાલ એ જાણતો હતો અને તેથી એણે એ અધિકારીના હાથ નીચેનાં કેટલાંક માણસની સાથે તેમના ઉપરીને નામે, કેટલાંકની સાથે લક્ષ્મીનંદનને નામે, અને કેટલાંક સાથે લક્ષ્મીનંદનના દ્રવ્ય વડે પ્રીતિ કરી હતી. આ સૌ જાણનાર હરિદાસને ખાતાના મુખ્ય ઉપરી સાથે પોતાના કાર્યની વ્યવસ્થા કરવી યોગ્ય લાગી. એણે બીજાં તાબેનાં માણસો પાસે ન જતાં સૌના ઉપરીને પકડ્યો, શેઠના મર્મનો ભેદ ખોલ્યો, અને શેઠ દુકાને આવે તે પ્રસંગે થોડાંક પોલીસનાં માણસો પ્રત્યક્ષ થઈ શકે અને કામ લાગે એવી ગોઠવણ કરી. શેઠની ચિઠ્ઠીનો સત્કાર થયો.

બુલ્વરસાહેબે શેઠની ચિઠ્ઠી વાંચી, શેઠની ઈચ્છાઓ સાંભળી પ્રસન્ન થયો, અને પ્રાત:કાળે શેઠને મળી સૌ વાત કરવાનું વચન આપ્યું.

ત્યાંથી નીકળી, પોતાને ઘેર જઈ, જમી, હરિદાસ ધૂર્તલાલને ઘેર ગયો. ધૂર્તલાલ એની વર્ષાદની પેઠે વાટ જોતો હતો. હરિદાસે કહ્યું કે શેઠ એકદમ કહ્યું માને એમ નથી પણ કાલ બપોરે દુકાને આવશે તે પ્રસંગે વાત થશે તો વિચારશે. ધૂર્તલાલ શેઠ ઉપર ચિડાયો.

'હરિદાસ, તારી મદદની ખરેખરી જરૂર પડશે. શેઠ જો સહી નહીં કરી આપે તો કરનાર નીકળશે ને વધારે વાટ ન જોતાં કાલે બપોરે જ ગાંડા ઠરાવી મૂકવા, ને ગાંડાની પેઠે બાંધી કોલાબે પોલીસ મારફત મોકલવા. કોલાબે દાકતરને કહી મૂક્યું છે પણ વખત નથી આપ્યો તે તારે મારી ચિઠ્ઠી સવારે લેઈ જવું ને તેમને ચેતાવવા.'

ધૂર્તલાલની હિંમત જોઈ આશ્ચર્ય પામતો હરિદાસ બોલ્યો : 'વાહ, બહુ બેશ ઉપાય શોધ્યો. કાલ બપોરે જ શેઠને ચતુર્ભુજ બનાવી મોકલી દેવા. પણ પછી ? પોલીસ ક્યાંથી લાવશો ?'

'આ ચિઠ્ઠી લેઈ લતીફખાન જમાદાર અને ધૂરકેરાવ હવાલદારને જઈને આપવી કે વખતસર પોલીસને હાજર રાખવી.'

'એ પણ ઠીક. કોણ ચિઠ્ઠી આપશે ?'

'હરિદાસ વગર બીજું કોણ ? હું સિદ્ધ ને તું સાધક.'

'ઠીક છે, શેઠ, બપોરે બાર વાગ્યે એ મારે કરવું.'

આ ગોઠવણ પાર ઉતારવા સારું હરિદાસે ત્રણ હજારની નોટો રોકડ ધૂર્તલાલ પાસેથી લીધી. રાધાસાનીને ત્યાં પણ ધૂર્ત લેઈ ગયો, નાયિકાના હાથની બીડી અપાવી, અને નાયિકા પાસે ઠુમરીઓ ગવડાવી. હરિદાસે બીડી ખીસામાં મૂકી, ઠુમરીઓ સાંભળવાના રસમાં પડેલા શેઠના સાળા પાસે પ્રસંગે પ્રસંગે દુકાન સંબંધી એના કપટનાં મર્મની કૂંચીઓ ચોરી લીધી, અને આખરે જાતે બીકણમાં ખપી આ હિંમતવાળી પરસ્પર ધૂર્ત ધૂર્ત-ધૂર્તાની જોડને એકલી મૂકી પોતાને ઘેર ગયો. ધૂર્તલાલની આપેલી ચિઠ્ઠીઓ સાચવી રાખી. ઘણાક વિચાર કરી આખરે સૂઈ ગયો. બીજે દિવસ છેક બપોરે દુકાને ગયો. ત્યાં પ્રથમ ધૂર્તલાલ અને પછી લક્ષ્મીનંદન એકાદ બે મિનિટને અંતરે આવ્યા. હરિદાસ બેમાંથી કોઈની સાથે વાત ન કરતાં પોતાની પેટી ઉઘાડી છાનોમાનો એક મોટો ચોપડો ઉઘાડી લખવા બેઠો. નીચે પોલીસનાં માણસ ફરતાં હતાં તેને શેઠે પોતાના સાધનરૂપ ધાર્યાં અને ધૂર્તલાલે પોતાનાં ધાર્યાં. હરિદાસને પણ ઉભયે પોતાનો ધાર્યો. ઉભય પોતાનો વિજય સિદ્ધ થવાનો નિશ્ચય કરી પોતપોતાના અભિમાનમાં – દર્પમાં ઉન્મત્ત હતા. છાતી કાઢી સહુની સલામો ઝીલતા શેઠ પોતાની ગાદીએ બેઠા, મૂછો આમળતો ધૂર્તલાલ પોતાને ઠેકાણે બેઠો. બેની ગાદીઓ વચ્ચે એકાદ હાથનું છેટું હતું. હરિદાસની અને તેમની વચ્ચે ત્રણ ચાર બીજા ગુમાસ્તા બેઠા હતા. ઘણે દિવસે શેઠ દુકાને આવ્યા દેખી સહુ પોતપોતાનું કામ ઉતાવળથી થતું બતાવવામાં ખંતી દેખાયા.

સાળો બનેવી થોડીક વાર કાંઈ બોલ્યા નહીં. અંતે ધૂર્તલાલ બોલ્યો : 'વાહ

શેઠ, આજ આપ પધાર્યે શી દુકાન શોભે છે ? અંબાડી વગરનો હાથી અને પાઘડી વગરનું માથું તેવી શેઠ વગરની દુકાન આજ સુધી હતી.'

'તમે ક્યાં નહોતા ? મારા તમારામાં ક્યાં ભેદ છે ?' શેઠ અધીરાઈ સંતાડી બોલ્યા.

ધૂર્તલાલ નમી જઈને બોલવા લાગ્યો : 'શેઠજી, કાલે વાત થઈ હતી તેનો વિચાર કર્યો ?'

'હરિદાસે વાત કરી નથી ?'

'બરોબર નહીં.'

'વાત એકે મને કંઈ સૂઝતું નથી ને સૂઝે નહીં ત્યાં સુધી કંઈ કરવું નથી.'

'શેઠ, આપને ચિત્તભ્રમનો આરંભ થયો છે માટે ધર્મના કામમાં ઢીલ ન કરવી.'

શેઠ તકિયે પડી, પેટી પર પગ લાંબા કરી, બોલ્યા : 'ખરી વાત; અને તેથી જ હવે હું હુકમ કરું છું કે તમને અત્યારથી મારી દુકાનમાંથી રજા છે.' બૂમ પાડી શેઠ બોલ્યા : 'ગુમાસ્તાઓ, ધૂર્તલાલને કાંઈ પૂછવાનું છે ? આ ઘડીથી એને હું રજા આપું છું.'

સૌ ગુમાસ્તાઓ દિઙ્મૂઢ બની જોઈ રહ્યા. ધૂર્તલાલ રાતોચોળ બની ગયો. પણ વચનમાં શાંતિ રેડી બોલ્યો : 'શેઠજી, આપને ચિત્તભ્રમ હવે જરૂર થયો છે; આપનું ચિત્ત ઠેકાણે હોય તો તો રજા આપનાર ધણી છો, પણ આપની આ સ્થિતિમાં મારી બહેન ને મારા ભાણેજનો હું વાલી છું અને આપના શરીરની સંભાળ પણ મારે માથે છે. માટે આપ શાંત થાવ.'

'ધુતારા ! હું તને એકદમ બરતરફ કરું છું અને આ ઘડી આ મકાન છોડી જવા હુકમ કરું છું. ચાલ, ઊઠ, અહીંથી !'

ધૂર્તલાલ ઊઠ્યો અને પાછો વળી બીજા ગુમાસ્તાઓને કહેવા લાગ્યો : 'ભાઈ, શેઠ હાથમાંથી ગયા. બહુ દિલગીરીની વાત છે. એમને વશ નહિ રાખીએ તો કંઈ નવુંજૂનું કરી બેસશે.' કોઈએ ઉત્તર ન આપ્યો. એની આંખ આમ બીજી પાસ હતી એટલામાં શેઠ ઊઠ્યા અને ધક્કો મારી એને કાઢવા લાગ્યા અને બૂમ પાડવા લાગ્યા : 'મહેતાઓ, બોલાવો મારા ભૈયાઓને અને ભૈયા ન હોય તો પોલીસને. આ ચાંડાલ હવે મારા મકાનમાં નહીં.' શેઠની આંખ હરિદાસ ભણી ગઈ.

ધૂર્તલાલની નરમાશ ખસી. 'હરિદાસ, બોલાવ પોલીસને. શેઠ ગાંડા થયા – મહેતાઓ એમને ઝાલો – ઊઠો જુઓ છો શું ?'

ઠાકોરદાસ નામનો મહેતો પ્રથમ ઊઠ્યો, પછી બીજા મહેતા ઊઠ્યા, શેઠને ઝાલવા માંડ્યા, શેઠ સૌને ધક્કા મારી છૂટા થવા અને બૂમાબૂમ કરવા લાગ્યા. સૌએ એક ખેસ વડે શેઠને બાંધવાને પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા અને 'શેઠ ગાંડા થયા, ગાંડા થયા' એમ બૂમો પાડવા લાગ્યા.

આ સર્વના આરંભમાં જ હરિદાસ ધીમે રહી ઊઠ્યો અને બારીમાંથી પોલીસને

હાક મારી. ઉભય પક્ષે પોલીસને પોતાની ગણી. જરા વારમાં પોલીસના માણસો ચડી આવ્યાં, તો શેઠને સર્વે ગુમાસ્તાઓ બાંધે અને અંતે ધૂર્તલાલે કહ્યું : 'હવાલદાર, શેઠ ગાંડા થયા છે અને તેથી મેં એમને બાંધ્યા છે. તેમને પકડી કોલાબે કે જ્યાં લેઈ જવા હોય ત્યાં લેઈ જાઓ.'

પોલીસવાળાઓમાંથી એક જણ બોલ્યો : 'તુમ્હી તર શેઠજીલા ધરલા ના ?'

'હોય, આમ્હીય ધરલા !' ધૂર્તલાલ ફૂલી બોલ્યો.

'તુકોજી, પહિલા તર હ્યા ધૂર્તાલા ચ હેંડકફ કરૂન ધ્યા. મગ હ્યા સર્વ મંડળીલા ધ્યા, આણિ શેઠજીલા સોડૂન દ્યા.'

ધૂર્તલાલ અને મહેતાઓ ગભરાયા. ઘડીના છઠ્ઠા ભાગમાં ધૂર્તલાલ અને એના સર્વ મંત્રીઓને ચતુર્ભુજ કરી ચાર પાંચ સિપાઈઓને હવાલે કરી હવાલદારે કહ્યું : 'તુકોજી, હ્યા લોકાંને શેઠજીલા ગૈરકાયદેસીર કૈદ કેલા તે આપણ પ્રત્યક્ષ કેલા. આતાં કમિશનરસાહેબ કડે સર્વ મંડલીલા ઘેઉન તુમ્હી જા. મી પુઢેં યેતો.'

સિપાઈઓ સર્વને ઘસડી ગયા. શેઠ, હવાલદાર, હરિદાસ અને બે સિપાઈ રહ્યા. શેઠને છોડ્યા. તેમને બાંધ્યા હતા તે દુપટ્ટો મુદ્દામાલ ગણી લીધો.

'કાય, શેઠજી, આતાં કાય હુકમ આહે ?'

'હવાલદાર, હું પાછળ આવું છું અને સાહેબ પાસે આવી ફરિયાદી કરું છું. હાલ તમે જાઓ.'

સલામ કરી હવાલદાર ગયો. પાછળ શેઠ અને હરિદાસ રહ્યા.

'કેમ, શેઠજી, જોઈ લુચ્ચાઓની હિંમત ?'

'હરિદાસ, મને પહેલો ઉગાર્યો ઈશ્વરે અને બીજો તેં. આ ધુતારો તો મને ગાંડાની હૉસ્પિટલમાં મોકલી દેવાનું કરતો હતો.'

'હા જી, મને ખબર છે. આ ચિઠ્ઠીઓ વાંચો.'

નગરમાં વાત વાએ ચડી. હો હો થઈ રહી. શેઠ ચિઠ્ઠી વાંચે છે એટલામાં બુલ્વરસાહેબ આવ્યા. તેમની સાથે હાથ મેળવી ખુરશી પર બેસાડ્યા. બેસાડતાં બેસાડતાં શેઠ બોલ્યા : 'હરિદાસ, આ ચિઠ્ઠીઓ સાહેબને પણ દેખાડીશું.'

સાહેબ શેઠ પાસે બેઠા. શેઠની સર્વ વાર્તા એણે પ્રાતઃકાળે સાંભળી હતી અને ફરી મળવાનું બપોરે ઠરાવ્યું હતું. ધૂર્તલાલે પોલીસનાં માણસ પર લખેલી તથા કોલાબા ઉન્માદારોગ્યભવનના[1] દાક્તર પર લખેલી ચિઠ્ઠીઓ હરિદાસ પાસેથી વાંચી. શેઠને ગાંડા ઠરાવવાનો તથા પકડવાનો પ્રપંચ તેમાં સ્પષ્ટ હતો. પ્રથમ રાત્રે ધૂર્તલાલ પાસેથી લીધેલી ત્રણ હજારની નોટો પણ હરિદાસે શેઠ અને સાહેબના હાથમાં મૂકી દીધી અને રાત્રિનું સર્વ વૃત્તાંત કહી દીધું. પ્રામાણિક અને સેવાનિષ્ઠ સેવક ઉપર ઉભય ગૃહસ્થો પ્રસન્ન થયા. અંતે વિચાર કરી સાહેબે અભિપ્રાય આપ્યો કે ચિઠ્ઠીઓ તેમ જ નોટો પોલીસ કમિશનર સાહેબને તરત સોંપી દેવી, તેને અથઇતિ વાર્તા વિદિત કરવી, અને આખર કામ ચાલે ત્યાં સુધી પુરાવા રૂપે સ્પષ્ટ થાય એવી યોજના પોલીસને જ સોંપવી. શેઠે કરવાનો લેખ સાહેબે પસંદ કર્યો પણ તે લેખ

૧. ગાંડા માણસની ઔષધશાળા

તરત કરવો કે આ સૌ કામ ચાલી રહ્યા પછી તે વિશે કોઈ વકીલ બારિસ્ટરનો અભિપ્રાય લેવા ઉપર રાખ્યું. હરિદાસને આ સર્વ કામમાં ઉપયોગી કરવા મુંબઈ રાખવાનું ઠરાવ્યું. ચંદ્રકાંતના સર્વ સમાચાર કહી શેઠને સાહેબે ધૈર્ય આપ્યું અને પુત્રનો શોધ એના હાથમાં સોંપી દ્રવ્યનું સાહાય્ય આપવા કહ્યું અને તે પ્રમાણે બેત્રણ હજારની હૂંડીઓ રત્નનગરી મોકલી. આ સર્વ ગોઠવણ કરી સાહેબ ઘેર ગયા. શેઠ અને હરિદાસ પોલીસમાં ગયા.

પોલીસ કમિશનર બહુ સુજ્ઞ અને અભિજ્ઞત અધિકારી હતો. શેઠની ફરિયાદી અને હરિદાસની જુબાની તેમ બીજાં પોતાનાં માણસોની જુબાનીઓ એ સાહેબે તરત લેવડાવી પોતાના એક વિશ્વાસુ ચીફ કૉન્સ્ટેબલને વધારે તપાસ કરવાનું સોંપી શું શું પરિણામ થાય છે તેનું ઘડી ઘડી પોતાને નિવેદન કરવાની આજ્ઞા કરી. લતીફખાન અને ધુરંધરાવ પોતાના ઉપર લખેલી ચિઠ્ઠી લઈ તુરંગમાં ધૂર્તલાલને મળ્યા અને ચિઠ્ઠી મોડી મળી તેથી કંઈ બની શક્યું નહીં અને ચિઠ્ઠી પૂરી સમજાઈ નહીં એમ બતાવી ખેદ દેખાડ્યો. ચિઠ્ઠી સમજાવવાને ધૂર્તલાલને વિજ્ઞપ્તિ કરવાથી એણે વાંચી સમજાવી અને એ નિમિત્તે એ ચિઠ્ઠી એણે પોતે લખી છે એવું નક્કી કર્યું. ધૂર્તલાલે હરિદાસને આપેલી નોટોના નંબર વગેરે વિગતની નોંધ શેઠના તેમ ધૂર્તલાલના ચોપડામાં હતી. કારણ એ નોટો પ્રથમ શેઠને ત્યાં અને પછી ધૂર્તલાલને ત્યાં એમ બેને ત્યાં ગઈ હતી અને તેથી બેને ત્યાં તેના દાખલા હતા. આ પ્રમાણે પોલીસનું શોધન તડામાર ચાલવા માંડ્યું. સર્વ વાર્તા અને ગપો વર્તમાનપત્રોમાં ઉપરાઉપરી આવવા માંડી અને ધૂર્તલાલ તથા શેઠ સૌની જીભે ચડ્યા. આની સાથે સરસ્વતીચંદ્ર નાસી ગયાની વાર્તા તેમ લક્ષ્મીનંદનના મનની અને કુટુંબની દુઃખભરેલી સ્થિતિનું વર્ણન પણ બહુ ચિત્તવેધક રીતે છપાવા લાગ્યું. બુલ્વરસાહેબ આ સર્વ વીગત પ્રસિદ્ધ કરવામાં સવિશેષ આતુરતા અને આગ્રહ રાખતા હતા, કારણ તેમના મનમાં એમ હતું કે સરસ્વતીચંદ્ર ગમે તેટલે દૂરના કોઈ ખૂણામાં પડ્યો હશે પણ તેના વાંચવામાં ગમે તેમ કરીને પણ આ વર્તમાન જવા પામશે તો એનાં પિતૃવત્સલ મર્મસ્થાન ચિરાશે અને સર્વ આગ્રહ તથા મમત મુકાવી પિતા પાસે બોલાવશે.

લક્ષ્મીનંદનનું દુઃખ વાંચી પુત્રનું અંતઃકરણ દ્રવે એવી નાની નાની વાતો અને લક્ષ્મીનંદનનાં દુઃખની હૃદયવેધક કવિતાઓ ગુજરાતી અને અંગ્રેજીમાં લક્ષ્મીનંદનનું દ્રવ્ય ખરચી બુલ્વરસાહેબે પુસ્તકાકારે તેમ વર્તમાનપત્રો વગેરેમાં ઘડી ઘડી પ્રસિદ્ધ કરી. સરસ્વતીચંદ્રે પિતાને લખેલા પત્રની કાંઈક કડીઓ શેઠને યાદ હતી તે પરથી નવી કવિતા રચી પ્રસિદ્ધ કરી તરંગશંકરે 'ગુર્જરવાર્તિક'માં છપાવી કે :

'દુઃખી તું તે પિતાને શું ! ઝૂરે ઘેલો, બીજું તે શું ?
ઝૂરે ઘેલો પિતા તારો, ગણે છે દેહ ગોઝારો.
હશે ભૂલો સુતે કીધી, પિતાએ ચિત્ત ના લીધી;
પિતાની ભૂલ થઈ એક, ખમે ના પુત્રનો ટેક !
જગતમાં કંઈ પડ્યા જીવ, પિતાનો પુત્રમાં જીવ;
અહો ભાઈ ! અહો ભાઈ ! – કહી જીભ જાય સુકાઈ.
પિતા દે લક્ષ્મીને ગાળો – અરે મુજ પુત્ર તેં કાઢ્યો.

નહિ જોવું ! સદા રોવું ! પિતાએ આંસુ નહિ લ્હોવું !
પિતાથી પુત્ર જો ન્યારો, પિતાને મૃત્યુનો વારો.'

લક્ષ્મીનંદનને આ કવિતાથી કંઈ સંતોષ ન વળ્યો. એણે તો પોતાને નામે થોડુંક છપાવ્યું : 'ઓ ભાઈ ! આમ તે હાડ શું જાય છે ? આ મારાં પળિયાંની જરા તો દયા આણ ! અરેરે, મારું કોઈ નથી જો ! તું જ્યાં હોય ત્યાંથી હવે આવ ! મને હવે કાંઈ સૂઝતું નથી. હવે તો આજથી એક મહિનો તારી વાટ જોઈશ ને ત્યાં સુધીમાં જો તું નહીં આવે તો દશરથજીની પેઠે પ્રાણ કાઢીશ. ઓ ભાઈ, છેક આવો નિર્દય તે કેમ થયો ? જ્યારે તું મારો નહીં થાય ત્યારે આ ઘડપણમાં હું તે હવે કોનું મોં જોઈશ ?'

આ વાક્યો જે પત્રમાં છપાવવાનાં હતાં તે પત્રના તંત્રીએ એ વાક્યોનું બુલ્વરસાહેબને ભાષાંતર કરી બતાવ્યું, અને ઉત્તરમાં સાહેબે કહ્યું કે : 'છાપી દો, શેઠની સહી સાથે છાપી દો; જો સરસ્વતીચંદ્ર એ વાંચશે તો જ્યાં હશે ત્યાંથી આવશે. શિકારીના હલકારા જેમ સિંહ જેવાં પ્રાણીનો મહાપ્રમાદ ત્યજાવે છે તેમ આ પુરુષનો અતકર્ય ઉન્માદ એના પિતાનાં આ વચન વાંચતાં જ છૂટી જશે. શેઠનાં આ વાક્ય મોટે મોટે અક્ષરે છાપજો.'

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૪

સુવર્ણપુરના સમાચાર : કારભારીનો શિક્ષાપાત્ર પુત્ર

"Every good political institution must have a preventive operation as well as a remedial. It ought to have a natural tendency to exclude bad men from Government and not to trust for the safety of the State to subsequent punishment alone; punishment, which has ever been tardy and uncertain; and which when power is suffered in bad hands, may chance to fall rather on the injured than the criminal.'

- Burke

પોતાના પક્ષનાં માણસોનો દોષ થતાં પ્રજા પોતાની પાસે ફરિયાદી કરવા નહીં આવી શકે - બિચારી કચડાશે - પોતે પામ્યો હતો તેવી જ અવસ્થા કોઈને પામવા વખત આવશે તો એ પાપ કોને માથે ? અધિકારનો નશો પોતાનાં માણસોને ચડશે અને કદી જાણ્યે અજાણ્યે જુલમ કરશે તો પ્રમાદધનનો - અથવા બીજાનો જ - દોષ 'બુદ્ધિધન ! તારી પાસે કોણ કાઢશે ?' એ પ્રશ્ને એનું મસ્તક ભમાવ્યું. આ પ્રશ્ને કારભારે ચડતા બુદ્ધિધનનું મસ્તક વિચારમાં જ ભમાવ્યું હતું;[1] તે સમયે એને એવી ભ્રાન્તિ પણ થઈ ન હતી કે આ પ્રશ્ન મારા ઘરમાં ઊઠશે, મારા રાજ્યતંત્રમાં ઊઠશે, મારા પુત્રને માથે આરોપ આવશે, અને કૃષ્ણકલિકાનો વર તો શું પણ મારી ગરીબ કુમુદસુંદરી પણ મારા પુત્ર સામે મારી પાસે આરોપ નહીં મૂકી શકે અને ઊલટી આરોપનું પાત્ર થશે ! પુત્ર, ભાઈ, મિત્ર, અને એવા બીજા નિકટના સ્નેહી-સંબંધીઓરૂપ પીછાંવાળા પક્ષથી ઊડનાર કારભારીઓ અને અધિકારીઓને અંતઃકરણ હોય તો તે અંતઃકરણને જગાડવા આ પ્રશ્નનો પ્રસંગ સમર્થ છે; એટલું જ નહીં પણ એ જાગ્રત થયેલો અધિકારી જૂના સ્નેહના અને સંબંધના પાત્ર થયેલા મનુષ્યને પ્રસંગ આવ્યે શિક્ષા કરવાની શક્તિનું અભિમાન ધરાવતો હોય તો એ જ પ્રસંગ એ અભિમાન ઉતારી દેવાની શક્તિનો પણ અનુભવ કરાવે છે. પ્રમાદધનની વધારે વધારે કથા જાણતાં બુદ્ધિધનને આ પ્રશ્નના પ્રસંગે વધારે વધારે કંપાવ્યો અને આ અનુભવે વધારે વધારે નરમ કરી નાંખ્યો. દુષ્ટરાય આદિ મંડળ દ્વારા જુલમ કરનાર શઠરાયમાં અને પ્રમાદ દ્વારા જુલમ કરનાર પોતાનામાં કાંઈક સરખાપણું લાગ્યું, એ સરખાપણું લાગતાં તેના હૃદયને અત્યંત દુઃખ થવા લાગ્યું, અને એ દુઃખરૂપ કાર્યનું કારણ નષ્ટ કરવા બળ અજમાવવાની યુક્તિ શોધવા લાગ્યો. 'મારામાં ને શઠરાયમાં શો ફેર ?' શું મને પડેલાં દુઃખ બીજા ઉપર પડવાનું હું સાધન થઈશ ?' આ અને એવા પ્રશ્નો કારભારને બીજે ત્રીજે દિવસે બુદ્ધિધનના મસ્તકને ખાઈ જવા લાગ્યા.

બનાવો એવા બન્યા હતા કે આ દુઃખી મગજમાં દુઃખની ભરતીનો પાર

---

૧. ભાગ ૧, પ્રકરણ ૧૮

રહ્યો ન હતો. નવીનચંદ્ર જતાં પહેલાં વનલીલા દ્વારા પ્રમાદધનની કેટલીક વાતો સૌભાગ્યદેવી અને અલકકિશોરી પાસે ગઈ હતી, તેમની પાસેથી બુદ્ધિધન પાસે ગઈ હતી, અને તેથી ઉત્પન્ન થયેલા દુ:ખમાં બુદ્ધિધન નવીનચંદ્ર જતી વેળા જ પડેલો હતો તે આપણે જાણીએ છીએ. પણ એ વાતો કરતાં પણ વધારે દુ:ખની વાત હવે આવી. જે દિવસે કુમુદસુંદરી ગઈ તે જ દિવસે કૃષ્ણકલિકા અને પ્રમાદધનના સર્વ સંકેતની કથા વનલીલા અલકકિશોરી અને સૌભાગ્યદેવી પાસે કહી આવી. એ બે જણે પ્રમાદધનને બોલાવી, કોઈનું નામ દીધા વિના, વિગત કહ્યા વિના, બાંધે ભારે, એને પિતાના નામને કલંક પહોંચે એવી વર્તણૂક વિશે, મોઘમ ઠપકો દીધો. ઠપકો મળતાં અપરાધી ચિત્તે પોતાના અપરાધ વિશે જ આ ઠપકો છે એ કલ્પના સ્વીકારી, અને તેમાંથી બચી જવા કૃષ્ણકલિકાએ આપી મૂકેલું શસ્ત્ર ઉઘાડી વાપરવા માંડ્યું. 'મર્મદારક ભસ્મ' વાળા કાગળના ખીસામાં રાખી મૂકેલા કકડા બતાવ્યા, કોપાયમાન મુખે ગરીબ કુમુદ ઉપર આરોપ મૂક્યો, અને તે સર્વ સાંભળતાં જ માદીકરીના મનમાં વનલીલાએ કહેલી વાતની પૂર્ણ ખાતરી થઈ.

સૌભાગ્યદેવીની આંખમાં આંસુ આવ્યાં : 'અલક, મારાં પૂર્વ ભવનાં પાપ ઊગી નીકળ્યાં. બ્રાહ્મણીને પેટે રાક્ષસ અવતર્યો ! શિવ ! શિવ ! શિવ ! ગરીબ ગાય જેવી મારી વહુને કપાળે આ દુ:ખ ! હું જાઉં છું, આ દીકરાનું મોં હું નહીં જોઉં. તું જાણે ને તારો ભાઈ જાણે ! અરે ! હું રાંકની દીકરી મહાપુરુષ જેવા તારા બાપના ઘરમાં આવી, પણ મારું રાંક ભાગ્ય ક્યાં જાય કે આ એમને કારભાર મળ્યો ને આ આજ મારું સર્વસ્વ ગયું !' પાણીથી ઊભરાતી આંખે દેવી ઊઠી ચાલતી થઈ અને અનેક દુ:ખ સહેનારીથી આ દુ:ખ ન સહેવાતાં પરસાળમાં જઈ જમીન ઉપર લૂગડું પગથી માથા સુધી ઓઢી રોતી રોતી સૂઈ ગઈ.

દેવી ગઈ અને અલક ભાઈ ઉપર કૂદી ઊછળી, અને ભાઈની હડપચી ઝાલી અને રાતી આંખે ગાજી : 'ઓ ચંડાળ ! આ બુદ્ધિ તને રાંડ કાળકાએ આપી છે તે હું જાણું છું – ભાભી ગયા પહેલાંની આપી છે કે ભાભી જાય એટલે આ તારું કાળું કરજે ! ધિક્કાર છે તને ! લાજ ! લાજ !' ભાઈને ધક્કો મારી બહેન આઘી ખસી ઊભી અને એના સામી આંખો ફાડી ઓઠ પીસી જોઈ રહી.

પોતાની વાત ઉઘાડી પડી જાણી પ્રમાદ ગભરાયો, પરંતુ રંક સ્વભાવવાળા ચોરને પણ ચોરી પકડાતાં છટકી જવાનો માર્ગ શોધવાની બુદ્ધિ સૂઝે છે અને તે સૂઝતાં બળ આવે છે.

'બહેન, તું અને દેવી તો ભોળાં છો. હું જૂઠો, મેં તો ગમે તેમ કર્યું, પણ આ અક્ષર તો તું ઓળખે છે. જરા જો કે મારો પુરાવો ખરો છે કે ખોટો.'

ચિઠ્ઠીના કટકા અલકે વાંચ્યા :

'હા, ભાઈ, હા ! તને દિવસ થયા છે એટલાં મને વરસ થયાં છે. ભાભીને કવિતા જોડતાં આવડી પણ તને અર્થ કરતાં ન આવડ્યો. આવી કવિતા તો ભાભી રોજ લખતાં એમાં તારો પુરાવો ક્યાં આવ્યો ?'

'અરે ઉતાવળાં બહેન, જુઓ તો ખરાં કે આ તારી ભાભીએ નથી લખ્યું

પણ પેલા નવીનચંદ્રે લખ્યું છે !'

'ઓ તારું ભલું થાય ! એક ગોળો ન ફાવ્યો ત્યારે બીજો મૂકયો. નવીનચંદ્રે આ કાગળ ભાભીને આપ્યો હશે તે ભાભી એવાં મૂર્ખાં કે તને આપ્યો હશે ખરો કની !'

'ના, તારી ભાભીના ટેબલ તળેથી હાથમાં આવ્યા !'

'તે ભાભી ગયા પછી આવ્યા કે એમની પૂઠ પાછળ તારા એકલાનું કહ્યું સાંભળીએ અને તું કહે તે સાચું માનીએ ને એમને પૂછવાનો વારો પણ ન આવે ! એ તો, ભાઈ, પેલી કાળકાની આપેલી અકકલ ! પણ એ રાંડ જેવી તો સૌને તારી બહેન પહોંચે એવી છે. આ અકકલ મારા ભાઈની ન્હોય !'

'શાની હોય જે ? ભાઈની કાંઈ શરમ પડે ? એ તો ભાભીની શરમ કે પછી નવીનચંદ્રની પડે ! હું પણ કંઈક જાણું છું.'

અલકકિશોરીને પોતાના ઉપર આરોપ આવ્યો લાગ્યો અને ક્રોધમાં ઉમેરો થયો. 'બહુ સારુ, ભાઈ, આ બોલ ભાઈ નહીં સંભળાવે તો બીજું કોણ સંભળાવશે ? ખરી વાત છે, સોબત તેવી અસર. કાળકામાં હડહડતો કળિ હોય તો તારામાં તેના છાંટા પણ ન આવે ? અરેરે ! ભાભી તો ગયાં, પણ આજ તો મને દેવીની દયા આવે છે ! જા, જા-'

'લાવો પાછા અમારા કાગળના કટકા-'

'હં અં, નાની કીકી છું ખરી કની ?'

'ત્યારે શું કરશો એને ?'

'એ તો દેવીને અને પિતાજીને બેને દેખાડીશ તે તારો, મારો, ને ભાભીનો બધાંનો અને ભેગો તારી કાળકાનો પણ ન્યાય ચૂકવશે. મને કહો છો તે બધું પિતાજીને કહેજો ને કાળકાને પણ કહેજો કે રાંડ તારું ચાલે તે કરી લે જે - ભાઈ તો આખરે ભાઈ પણ - એ કાળકાને તો ગામમાંથી કાઢ્યા વગર રહું નહીં !'

'મારી પાસે તો આ પુરાવો છે પણ તમારે શો પુરાવો છે ?'

'પુરાવો ને બુરાવો - જોઈ લેજો ને કે બધુંયે નીકળશે ! રાંડ તારી મેડીમાં આવી હતી ને આપે કેવડો ને સાંકળી એના પર રસ્તામાં ફેંકયાં હતાં તે શાનું સાંભરે ?'

કુમુદસુંદરીએ કૂટતી સ્ત્રીઓ વચ્ચે કૃષ્ણકલિકા પર ફેંકેલાં કેવડો અને સાંકળી[1] સાંભર્યાં અને તે સાંભરતાં પ્રમાદધન નરમ થઈ ગયો. એની બુદ્ધિ ગુમ થઈ ગઈ ને બાજી હાથમાંથી ગઈ સમજી નીચું જોઈ ચાલતો થયો.

આ સર્વ હકીકત બુદ્ધિધનને પહોંચી. તેણે શાંતિ રાખી સર્વ વાત સાંભળી નરભેરામ દ્વારા પુત્રની પાસે ઉત્તર લીધો. સર્વ હકીકત ઉપરાંત એણે કૃષ્ણકલિકાનો સુઝાડેલો વધારે ઉત્તર એ આપ્યો કે નવીનચંદ્ર અને કુમુદ સંપ કરી પોતાની વાત ઉઘાડી પડતાં ભદ્રેશ્વર ગયાં છે એ મારો વધારે પુરાવો. પોતે જે રાત્રે લીલાપુર સાહેબને મળવા ગયો હતો તે રાત્રે પોતાની મેડીમાં કુમુદ એકલી હતી અને જોડેની

૧. ભાગ ૧, પ્રકરણ ૧૭ જુઓ.

મેડીમાં નવીનચંદ્ર એકલો હતો ને બે જણ ભણેલાં એટલે આ સર્વ યોગ અનુકૂળ થઈ ગયો એવું પણ કહાવ્યું.

શાંત વિચાર કરતાં પુત્રની કરેલી વાત પણ પિતાને છેક અસંભવિત ન લાગી. બધાંને એકઠાં કર્યા સિવાય ખુલાસો શી રીતનો થાય અને એકઠાં કરવાનો પ્રસંગ આવે તો કુટુંબની પ્રતિષ્ઠા જાય એ વિચારમાં આખો દિવસ કાઢી નાંખ્યો. છેક સાયંકાળે સુરસિંહને પકડી પોતાનાં માણસો આવ્યાં અને રાત્રિના નવ વાગતાં કુમુદસુંદરીવાળો રથ ઠાલો લઈ ગાડીવાન પાછો આવ્યો. તેણે કુમુદસુંદરી, નદીમાં તણાઈ ગયાના અને શોધ કરતાં પણ ન જડ્યાના સમાચાર કહ્યાથી કુટુંબમાં અત્યંત શોક વ્યાપી ગયો, કુમુદસુંદરી ઉપર મૂળથી હતી તે દયા અને પ્રીતિ દશગણાં થયાં, અને તેની સાથે કૃષ્ણકલિકા અને પ્રમાદધન ઉપર સર્વ કુટુંબનો ક્રોધ સોગણો વધ્યો.

રાત્રિએ બુદ્ધિધને નરભેરામને બોલાવી તેનો અભિપ્રાય માગ્યો.

નરભેરામે ઉત્તર આપ્યો : 'બુદ્ધિધનભાઈ, મને પૂછો તો થયું તે તે ન થયું થનાર નથી. આ વાત ચોળીને ચીકણી કરવાથી ગઈ કાલ મળેલો કારભાર આવતી કાલ જવા બેસશે, અપકીર્તિ થશે, પોતાનાં છિદ્ર ઉઘાડવા જેવી મૂર્ખતા બીજી નથી તે મૂર્ખતા તમે કરશો, પ્રમાદધનભાઈનાથી તમારી પાસે ન બોલાતાં લજ્જા અને ભયના માર્યા કાંઈ અકાર્ય થઈ જશે અને સૌ પાછળથી પસ્તાશો. ન્હાની વાત કોઈ જાણતું નથી તેને મોટી કરી બધાંને જણાવશો. આ હું તો એમ ગણું છું કે આપના કુટુંબમાં સર્વ વાતે સંપૂર્ણતા થવા આવી હતી તે થાત અને છાજત નહીં અને લોકની નજર પડત તો કાંઈ ભારે વિપત્તિ માથે પડત તેને ઠેકાણે આ શૂળીનો ઘા સોયે ગયો સમજી સૌ વાત પડતી મૂકો અને ઈશ્વરનો પાડ માનો. ઘેરે ઘેર હોય છે તેમ તમારે ઘેર નહોતું તે આ થયું. જુવાનીનો કાળ છે તે પોતાનો સ્વભાવ બતાવ્યા વગર કાંઈ રહેતો નથી. ને ખરું પૂછો તો લો કહી દઉં છું કે હાડ જશો તો છોકરો કાંઈ ન કરવાનું કરી બેસશે ને પછી હાથ ઘસીને રહેશો. વહુ ગઈ ને છોકરો પણ ગયો તો પગ, હાથ, ને નાક ત્રણે વાનાં બગડ્યાનું થશે માટે જે કરો તે વિચાર કરીને કરજો કે સાહસ ન થાય.'

'જોઈશું. પ્રાત:કાળે અવશ્ય આવજે. આવે ત્યારે સાથે વનલીલા અને કૃષ્ણકલિકાના વરોને લેતો આવજે.'

'તેમનું શું કામ છે ?'

'સવારે કહીશ.'

'એ તો હું કાંઈ ન સમજું એવું પ્રયોજન નથી. આપની આજ્ઞા પાળીશ. પણ सहसा विदधीत न क्रियाम्* એ વાક્ય ભૂલશો નહીં.

'એ તો જે થશે તે તને પૂછ્યા વગર કાંઈ થવાનું નથી. વારુ, કુમુદનું શું કરીશું ?'

'એ કામ કરવાનું પૂછો તે તો ઉતાવળે કરવાનું ખરું. નદીમાં તણાયાં ને

* કોઈ ક્રિયા સહસા કરવી નહીં.

સાંજ સુધી જડ્યાં નહીં એટલે ગાડીવાન આવ્યો. આ સિવાય એને વધારે ખબર નથી.'

'એમણે નદીમાં દુઃખને માર્યે પડતું મૂક્યું એ વાત એણે તને કહી ?'

'એ તો અમસ્તો.'

બુદ્ધિધને નિઃશ્વાસ મૂક્યો. 'ઠીક છે, પણ પ્રાતઃકાળ પહેલાં એમની તપાસ કરવા પચ્ચીસેક હોશિયાર માણસો મોકલવાં. વિદ્યાચતુરને પણ જઈને મળે.'

'આ વાત બરાબર.'

'વિદ્યાચતુરનો મારા ઉપર પત્ર આવ્યો છે તે યાદ આવ્યું. લે વાંચ.'

નરભેરામે પત્ર વાંચ્યો :

'પરમ સ્નેહી બુદ્ધિધનભાઈ,

આપના મહારાણાશ્રીની આપના ઉપર સંપૂર્ણ કૃપા થઈ, દુષ્ટ વર્ગ અસ્ત થયો, અને આપને મંત્રીપદ મળ્યું જાણી મને આનંદ થાય એ કહેવા જેવી નવીન કથા નથી. રાજા, પ્રજા અને આપ, ત્રણેનાં સુભાગ્ય આમાં રહેલાં છે એ સર્વને આનંદનું કારણ છે. અમારા મહારાજશ્રી મણિરાજજીના હસ્તાક્ષરનું અભિનંદનપત્ર મહારાણાશ્રી ભૂપસિંહજીને પહોંચશે.

આપના જેવા રાજકાર્યના ધુરંધરને મારા જેવો અલ્પાનુભવી કાંઈ મંત્રીધર્મ કથવા બેસે તો તેમાં પ્રગલ્ભતાદોષ આવે છે. પરંતુ ચિ. પ્રમાદધન વિશે કાંઈ સૂચના કરું તો સંબંધસ્વભાવને પ્રતિકૂળ નહીં ગણો એવી વિજ્ઞપ્તિ છે.

ચિ. પ્રમાદધને વિદ્યાર્થી-અવસ્થામાં રહેવા વધારે અવકાશ મળે તો ઉત્તમ છે, કારણ એ અવસ્થાના પરિપાકવાળાને અનુભવનો રંગ ઓર જ ચડે છે. વળી અમે અંગ્રેજી ભણેલા એવું માનીએ છીએ કે જેમ પ્રધાનને રાજા પ્રતિ ધર્મ હોય છે, તેમ રાજ્ય પ્રતિ ધર્મ પણ હોય છે. પ્રથમ રાજધર્મ ને બીજો રાજ્યધર્મ. પોતાની સાથે પુત્ર, ભાઈ, ભત્રીજા, જમાતૃ વગેરે સંબંધવાળા પુરુષોને પ્રધાને પોતાના હાથ નીચે નીમવાથી રાજ્યધર્મનો ભંગ થાય છે એવું હું માનું છું; અને એ ધર્મભંગથી રાજ્યનું હિત જાળવવાના પ્રયત્નમાં ન્યૂનતા રહે છે, પ્રજાને અન્યાયભય રહે છે અને ન્યાયકાલ જડવામાં કઠિનતા રહે છે, અને નિમણૂકથી જે પુરુષના ઉપર આપણે કૃપા કરવા ધારીએ છીએ તેની પરાક્રમશક્તિ કૃપાના આધારથી ક્ષીણ થાય છે. આથી રત્નનગરી તેમ સુવર્ણપુર ઉભય સ્થાન છોડી કોઈ ત્રીજે જ જળાશયે ચિ. પ્રમાદધનને તરવા મોકલવા જોઈએ, એવો મારો અભિપ્રાય છે. પછી આ વાતમાં આપની ઇચ્છા પ્રમાણ છે.'

પત્રના બાકીના ભાગમાં કુટુંબકથા હતી તે નરભેરામ મનમાં ઉતાવળે વાંચી ગયો. પત્ર પાછો આપી બોલ્યો :

'ભાઈસાહેબ, વિદ્યાચતુરભાઈ મોટા વિદ્વાન છે. આપણે જુદું શાસ્ત્ર ભણ્યા છીએ-'

'પણ એમની વિદ્યા ખરી છે તેનો કાંઈક અનુભવ પ્રમાદભાઈ આપે છે.' બુદ્ધિધન વચ્ચે બોલી ઊઠ્યો.

'હા જી, એ તો હોય. આપને આપના પુત્રથી અનુભવ મળે છે, તો બીજાંને બીજાંથી અનુભવ મળે છે. ભાઈસાહેબ, પ્રાકૃત ભાષા બોલવા દો તો તરત સમજાવું. આ આપના વેવાઈ તો વેદિયું ઢોર છે. પણ જુઓ, આપણાથી પચાસ ગાઉ જે રાજા છે તેના કારભારીએ ડાહ્યા થઈ જમશેદજી માણેકજી શેઠને પેંગડે પગ મૂકવા દીધો ત્યારે એ કારભારી પગે ચાલે છે ને જમશેદજી શેઠ ને બીજા નસરવાનજી શેઠ તે બધા ફલાણાજી ને ઢીકણાજીને જીયે જી ઉભરાયા છે ને ઘોડે ચડી મૂછે તાલ દે છે. બીજા દાખલા ખોલીશું તો દક્ષણી જાય ત્યાં દક્ષણીઓનો વરસાદ, બ્રાહ્મણ પાછળ બ્રાહ્મણનો અને વાણિયા પાછળ વાણિયાનો વરસાદ વરસવાનો જ ! હું કાંઈ તેમનો વાંક નથી કાઢતો. એ તો જગતનો કાયદો છે તે જગત પાળે છે ને આપણે બીજો પાળવો નથી. પણ આ તો સૌને પારકે ભાણે લાડુ સારો લાગે છે. હું તો તારે ઘેર લાડુ ખાઉં, ઘેબર ખાઉં, ને મારે ઘેર તું આવે ત્યારે તારે એકાદશી કરવી. ઠીક છે, એ કહે તે પણ સાંભળવું. જૂઠો કબૂલ કરે કે જૂઠું બોલું છું ત્યારે જૂઠો શાનો ! એ તો તેનો લાગ ફાવે તે તે કરે ને આપણો ફાવે ત્યારે આપણે કરીએ. એ બધા કહે તે કહેવા દઈએ, આપણે પણ એમ જ કહીએ, ને આપણું ચાલે ત્યારે આપણા માણસને વર્તાવીએ ને જગત જખ મારે ! બધા બોલે તે સાચું માનીએ તો તે ડાહ્યા ને આપણે મૂર્ખ.'

બુદ્ધિધન દુઃખ ભૂલી હસ્યો. 'વારુ, નરભેરામ, એ ભાષણ પણ ખરું. તારે કારભાર કરવાનો આવે ત્યારે એમ કરજે.'

'તે એમાં કાંઈ વાંધો ? ભાઈસાહેબ, હું તો આપને પણ કહું છું કે આ વેદિયાં ઢોરશાઈ વિચાર કરી પ્રમાદભાઈનો વાળ વાંકો કરશો તો હું જાતે રાણાજી પાસે જઈને કહીશ કે બુદ્ધિધનભાઈનું રાજીનામું લો, એમનું કામ મને સોંપો અને મારું પ્રમાદભાઈને સોંપો ! આ જોઈ લેજો કે એ કારભાર પણ ચાલશે ને પ્રમાદભાઈ મારી પૂઠે કારભારી થાય ને એમના જસનો ડંકો વાગે એટલે આપણે બે સંન્યાસી થઈશું ને જગતને ખોટું ગણીશું અને સૌને અહંબ્રહ્મ કહીશું. બાકી હાલ તો હું, તમે ને પ્રમાદભાઈ એટલામાં દુનિયા પણ આવી અને બ્રહ્મ પણ આવ્યું. અને બાકીનાં પારકાં તે માયા, તેનો ત્યાગ કરવો. બસ !'

બુદ્ધિધનનું હસવું રહ્યું નહીં. નરભેરામને ધક્કો મારી તકિયે પાડ્યો, 'હવે કાંઈ બાકી છે ?'

'હા. હવે શાસ્ત્રનું વચન સાંભળો :

* सुहृदामुपकारकारणात् द्विषतामप्यपकारकारणात् ।
नृपसंश्रय इष्यते बुधैर्जठरं को न बिभर्ति केवलम् ॥'

આ લ્યો શાસ્ત્ર. વિદ્યાચતુરભાઈને ઉત્તર મારી પાસે લખાવજો તે ફાંફડો ઉત્તર લખી આપીશ. અને હું કહું છું તે કરજો. લ્યો, જાઉં છું.'

નરભેરામ પાઘડી માથે મૂકી ગયો. નીચે સ્ત્રીમંડળનાં મન વાળવા ગયો.

---

* ડાહ્યા માણસો રાજાઓનો આશ્રય ઈચ્છે છે તે મિત્રોને ઉપકાર કરવા અને શત્રુઓને અપકાર કરવા. બાકી પોતાનું એકલું જઠર ભરવાનું જ કામ તે તો કોણ નથી કરતું ?

બુદ્ધિધન એની પૂઠ ભણી દૃષ્ટિ કરી રહ્યો. 'આ પણ શી મૂર્તિ છે ? કિયા બ્રહ્માએ મારો ને એનો જોગ ઘડ્યો હશે ? એ કહે છે તે પણ છેક કાઢી નાંખવા જેવું નથી. બુદ્ધિમાને જડમાંથી પણ ઉપદેશ લેવાનો છે તો નરભેરામનું કહ્યું કેમ ન સાંભળવું જોઈએ ? એ પણ અનુભવી છે.'

આ વિચાર કરે છે એટલામાં અલકકિશોરી આવી અને તેની પાછળ સોડિયામાં સંતાતી સંતાતી વનલીલા આવી. અલકકિશોરી કોપેલી વાઘણ જેવી દેખાતી હતી. એની આંખમાં કોપ માતો ન હતો. ઓઠ ફફડતા હતા, અને હાથ ઉછાળા મારવા તત્પર થઈ રહ્યા હતા. પિતાની પાસે ઊભી રહી ત્યાં એનો અહંકાર ઉછાળા મારી છાતીમાંથી નીકળવાનું કરતો હોય તેમ છાતી કાઢી પિતાની સામી આવી ઊભી રહી અને ક્રોધમાં ને ક્રોધમાં વીજળી અચિંતી ભડાકો કરે તેમ ગાજી :

'પિતાજી, હવે તો હદ વળી ગઈ.'

'કેમ, બહેન, શું કાંઈ નવું થયું છે ?' શાંત સ્વરે બુદ્ધિધન બોલ્યો.

'આ જુઓ, ભાભીના સમાચારથી દેવી તો શીંગડું વળી સૂતી છે, અને ભાઈ તો દેવીને પેટ રાક્ષસ અવતર્યો હોય એવો થઈ ગયો છે. ને તમે પણ કાંઈ ભાભીની તપાસ નથી કરતા !'

'અલક, તારી ભાભીની તપાસ નહીં કરીએ ત્યારે કોની કરીશું ? જા, પૂછ નરભેરામને કે પ્રાત:કાળે અંધારામાં માણસોએ શોધ કરવા જવું એવો બંદોબસ્ત કર્યો છે કે નથી કર્યો ?'

'તે કિયાં માણસોને મોકલો છો ? ભાઈના મળતિયાને ન મોકલશો. એ લોક તો એમને મારી નાંખશે.'

'એમ તે કોઈ કરતાં હશે ?'

'ના, ભાઈને તો તમે બસો રૂપિયાનો પગાર કર્યો એટલે સારો ! એના પગારનું શું થાય છે તેનો હિસાબ કોઈ દિવસ જુઓ છો ?'

'કેમ, એ પગારનું શું કરે છે ?'

'આ જુઓ, મારામાં ને ભાભીનામાં ફેર છે. મારે નાકે તો માખી બેસવા આવે કની તો હું મસળી નાંખું, ને ભાભીની પાસે તો ભમરો આવે તોયે હળવે રહીને લૂગડું આડું ધરે કે રખેને ભમરાને ઝાપટ વાગે ! આ બે રાંડો એક કાળકા ને બીજી કોક ગુણકા પદમડી છે તેણે ભાઈને ફોલી ખાધો ને એ બે ને ત્રીજો ભાઈ ત્રણેનાથી છૂટવા સારુ ભાભીએ આ કર્યું છે – લ્યો – એ તો નકકી એણે નદીમાં પડતું મૂક્યું અને આપણું રત્ન ગયું–' અલકકિશોરી રોઈ પડી ને રોતી રોતી બોલી : 'હવે તે કેમ જીવ્યાં સહેવાશે, મારા બાપ !' માથું પછાડી અલક પિતા પાસે ગાદી પર પડી, ઝીણું ઝીણું રોતી વનલીલા તેને ઝાલી રાખવા જતાં એની પાછળ પડી ને અલકના મોટા શરીર નીચે એનો ન્હાનો હાથ દબાયો. બુદ્ધિધને બેને ઉઠાડ્યાં અને છૂટાં કર્યાં.

અલક બેઠી : 'પિતાજી, હવે તો એક તમે આમાંથી ઉગારો ત્યારે. ભાભી જવા બેઠાં તે સહેવાતું નથી તેમાં આ ભાઈ એમની પાછળ ગમે તે બકે છે ને ઊલટો ચોર કોટવાળને દંડે તેમ થયું છે હોં ! તમે એને બહેકાવશો નહીં હોં ! આ

ભાભી મરતાંને મેર કહે નહીં તેને મૂઆ પછી આ મૂકવાનો નથી ને સૌ ઊભાં ને ઊભાં બળી મરીશું. દેવીનો તો અત્યારથી જીવ ખસ્યો છે.'

'બહેન, સૌનો રસ્તો થશે.'

'પણ તમે શું માનો છો ?'

'જોઈશું હવે.'

'ના, જોવાનું નહીં, ભાઈ તમારી પાસે આડીઅવળી વાતો ભરવશે ને ભાભીના ભણીની વાત કોઈ કહેનાર નથી. માટે જુઓ, જાણો નહીં તો મને પૂછજો.'

વનલીલા અલકકિશોરીને કાનમાં કહેતી ગઈ, અને અલકકિશોરી સૌ વાત બુદ્ધિધનને રખાય એટલો શરમનો પડદો રાખી, કહેતી ગઈ અને આખરે બે જણ ગયાં. બુદ્ધિધન એકલો પડ્યો.

'હે ઈશ્વર, આ જગતનાથી ઊલટો માર્ગ કે ભાઈનું સગપણ મૂકી ભાભીની વકીલાત કરવા બહેન આવી. કુમુદસુંદરી ! મારા ઘરની લક્ષ્મી ! આ સૌ તમારી પવિત્રતાનો પ્રતાપ !'

'નવીનચંદ્ર અને કુમુદસુંદરી સંકેત કરી ગયાં એવો આરોપ પ્રમાદે મૂકયો – તે ખરો ? – પણ અલકે કહ્યું તે સાચું. નવીનચંદ્ર ગયો તે પછી કુમુદસુંદરીને તેડવા માણસ આવ્યાં, ને કુમુદસુંદરી જવાનાં છે તેની તો નવીનચંદ્રને ખબર પણ ન હતી.'

'અરેરે ! એ બે જણ નીચેથી ઊંચું જોતાં ન હતાં – તેમાં આ ભરેલા ઘરમાં, જ્યાં એકાંત મળવાનો પ્રસંગ જ નહીં ત્યાં – સર્વ આરોપ અસંભવિત જ !'

'કુમુદસુંદરી ગયા પહેલાં પ્રમાદ અને કાળકાના જે જે સંકેત કરેલા વનલીલાએ કહ્યા હતા તે સર્વ ખરા પડ્યા !' – 'સાંકળીની વાત ખરી !' – 'કાગળના કટકા પર નવીનચંદ્રના અક્ષર તો ખરા !' પણ – 'હતા તાત !' અને 'હતો ભ્રાત !' – 'શું આ અક્ષરો જણાવતા નથી કે કવિતા નિર્દોષ છે ?' – 'પુત્ર મૂર્ખ છે કે આટલા ઉપરથી વહેમાય છે.' – 'હું નથી માનતો કે એવો મૂર્ખ હોય ! – ત્યારે શું ? એ તો એ જ – આરોપમાંથી બચવાનો પ્રત્યારોપ.'

'ખરા આરોપમાંથી બચવા ખોટો પ્રત્યારોપ કુમુદ જેવી નિર્મળ ગંગા ઉપર મૂકવો એ શઠરાયનો કુલમાર્ગ. મારા પુત્રને એ ન આવડે – શઠરાયની સગી કાળકાએ જ એ શીખવેલું !'

'કાળકાની શીખવણી ખરી કે નહીં – તે જ્યાં જ્યાં વનલીલાનાં વચન ખરાં પડ્યાં ત્યાં ત્યાં નિશ્ચિત !'

'સાંકળી અને શીખવણી – બે વાનાં કૃષ્ણકલિકાનાં. બેની સાથે પુત્રની મલિનતા સિદ્ધ થઈ !'

ન્યાયવિચારના સંશોધનને અંતે સિદ્ધાંત બંધાતાં, મનમાં પુત્રની મલિનતા સિદ્ધ થતાં, કુમુદનું દુ:ખ અને તેને માથે ગુજરેલો અન્યાય સ્પષ્ટ થતાં, તેમના સગા આ ન્યાયાધીશનું મોં ઊતરી ગયું – પ્રાત:કાળ થતાં ચંદ્ર નિસ્તેજ થઈ જાય તેમ દીન થઈ ગયું. કૃષ્ણકલિકાના વરને પણ અન્યાય થયો છે – એ વિચારથી દીનતા

વધી. કુમુદસુંદરી જીવતી જડો કે ન જડો પણ એણે આ દુષ્ટની કૃતિઓથી કંટાળી આત્મહત્યા કરવાનો પ્રયત્ન કરેલો સંભવિત લાગ્યો તેની સાથે બુદ્ધિધનના મુખ ઉપરથી દીનતા પવનની ઉરાડેલી ભસ્મ પેઠે ઊડી ગઈ અને તેને સ્થાને ક્રોધના અંગારા ઉઘાડા પડી મુખ ઉપર ભભૂકવા લાગ્યા :

'દુષ્ટ ! મારી પ્રતિજ્ઞા છે કે મારો સંબંધી હશે તેને માથે પણ આરોપ સિદ્ધ થતાં હું શિક્ષા કરીશ ! પ્રમાદ ! તું હવે મારો પુત્ર નથી અને હું તારો પિતા નથી !'

વળી વિચાર થયો કે પુત્રને શિક્ષા કરી મારાથી દૂર કરીશ તો એનાં પુણ્યપાપની ભાગિયણ થવાને સરજાયેલી ગરીબ કુમુદને પણ વગર શિક્ષાએ જ શિક્ષા થવાની ! 'ત્યારે એવી શિક્ષા શી રીતે કરવી કે અપરાધી પ્રમાદને શિક્ષા થાય અને નિર્દોષ કુમુદ એમાંથી બચે ?' આ પ્રશ્ને એનું મસ્તક વળી ભમાવ્યું. વિચાર થતાં થતાં ગાદી ઉપર હાથ પછાડ્યો અને બબડ્યો : 'વિદ્યાચતુર, તમારું કહેવું ખરું છે; એવો શો કારભાર કરીએ કે અન્યાય કરીએ તો નિરપરાધી દંડાય ને ન્યાય કરીએ તો આપણે દંડાઈએ ? ન્યાય કરવો હોય ને આપણે જાતે દંડાવું ન હોય તો દંડાવાનો પ્રસંગ જ આવવા દેવો ન જોઈએ. એવો પ્રસંગ ન જોઈતો હોય તો સંબંધી પુરુષને શિક્ષા કરવાનું ઠેકાણું ન રાખવું જોઈએ. ભાઈભાંડુને તાબામાં પ્રથમથી જ સમજીને ન રાખવા ! આ તો પાણી પીને પૂછે ઘર તે કહેવો તે બીજો ખર – તે ખર હું !

'ત્યારે હું જ રાજીનામું આપું તો ! મનેયે શિક્ષા અને પુત્રને પણ શિક્ષા ! શું હું પણ શિક્ષાને લાયક નથી ? ભવિષ્ય ગમે તેમ સુધરો, પણ ભૂતકાળમાં મારી ભૂલોથી જે જે અનર્થ થઈ ગયેલા હું દેખું છું – અને ઘણાક તો હું દેખતો પણ નહીં હોઉં – જે જે દુ:ખ કૃષ્ણકલિકાના વર જેવા અનેકને માથે અનેકધા પડવાનું સાધન – મારી રાજ્યનીતિની ભૂલો – થઈ પડી હશે – એ સર્વ ભૂલોનું, અનર્થોનું અને દુ:ખોનું જોખમ અને પાપ બુદ્ધિધન ! તારે માથે નહીં તો કોને માથે ? હરિ ! હરિ ! એ સર્વ પાપ મારે જ માથે, અને એ સર્વના બદલામાં શિક્ષાને યોગ્ય તો હું જ છું ! રાજ્યને અંતે નરક તે આ જ !

'બુદ્ધિધનભાઈ ! તમે પણ ત્યારે શિક્ષાને યોગ્ય તો ખરા. રાજીનામું આપું તો ? પણ યુદ્ધપ્રસંગે નોકરી છોડી તમારા પર પડવાની ખરી શિક્ષામાંથી બચી જવા માગો એ રાજીનામું તો જાતે શિક્ષામાંથી બચવાનો રસ્તો ! હવે તો આજ સુધી મહારાણાનું અન્ન ખાધું તેનું ફળ તેમને આપો – ને તે આપવું હોય તો નોકરીમાં રહો, પુત્રને શિક્ષા કરો અને એ શિક્ષા કર્યાથી સ્નેહબંધનને જે દુ:ખ થાય, મહાન આત્મછિદ્ર અને કુટુંબછિદ્ર પ્રકટ થવાથી જે ગ્લાનિ થાય, અને લોકમાં જે અપકીર્તિ થાય – તે સર્વ કષ્ટ વહોરી લ્યો ત્યારે તમારું કર્તવ્ય થાય. અને એથી ગરીબ કુમુદનું જે મહાદુ:ખવાળું દીન મુખ જોવું પડે તે જોવાનું દુ:ખ ખમવું પડે તે પણ બુદ્ધિધનભાઈ – ખમો ને કુમુદને એ દુ:ખ દીધાનું પાપ બેસે તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરો ! મહારાણાને અધવચ ડૂબતા મૂકવાથી એ પ્રાયશ્ચિત્ત નહીં થાય.

'નરભેરામ ! તારો શ્લોક ખોટો છે. સગાંસંબંધીને વર્તાવવાં અને શત્રુને

મારવા - એને સારુ જો પ્રધાનપદ પર ચડવું હોય તો એ અભિલાષમાં માલ નથી - એ અભિલાષ પામર જીવોનો છે - પાપનો ભરેલો છે - અધર્મનો ઉત્પાદક છે - અને ધર્મિષ્ઠ હૃદયને આવાં મહાકષ્ટમાં ઝબકોળનાર છે - તે, વિદ્યાચતુર, તમારું કહેલું હું આજ અનુભવ પડ્યે સમજ્યો ! દેવી ! તેં મારું હૃદય ધર્મિષ્ઠ કર્યું છે તેમાં અધર્મને નહીં પેસવા દઉં !

'ત્યારે હું કાલ પ્રાત:કાળે આ કામ કરીશ - પ્રમાદને પદવીભ્રષ્ટ કરીશ, દરબારમાંથી એનો પગ કાઢીશ. બીજી શિક્ષા - ન્યાયાધીશ પાસેની ?'-

આ વિચાર થતાં બુદ્ધિધનનું આખું શરીર ત્રાસથી કંપવા લાગ્યું. તેની આંખમાં આંસુ આવ્યાં, તે લ્હોતો લ્હોતો બોલ્યો - 'બધા વ્યભિચારીઓને હું કેદની શિક્ષા કરું ને આને ન કરું તે શું એ મારો પુત્ર માટે ?'

નિ:શ્વાસ ઉપર નિ:શ્વાસ મૂકતો બોલ્યો : 'હરિ ! હરિ ! તને જે ગમે તે ખરું ! સવારે જે બુદ્ધિ તું આપીશ તે હું કરીશ.

'પ્રભુ, તે મારું અભિમાન મુકાવ્યું. માતુ:શ્રીનું અપમાન-દેવીનું અપમાન - દુષ્ટરાયને હાથે થયેલું - એ અપમાનથી સળગેલા મારા વૈરાગ્નિથી આજ શઠરાયનું કુટુંબ ભસ્મ થઈ ગયું - તે વૈરાગ્નિના પ્રચંડ તાપ અને તેજના અહંકારમાં હું મારી રંક જાત ભૂલી ગયો હતો અને એ અગ્નિના બળને મારું પોતાનું બળ માનતો હતો. તે અગ્નિ હવે શાંત થઈ ગયો અને તે શાંત થતાં પ્રધાનપદ રાખવાને મારું ગજું નથી તો મેળવવાનું તે ક્યાંથી હોય ? એ વિચાર અત્યારે થાય છે. ઓ પ્રભુ ! એ વૈરાગ્નિ તે તારી જ શક્તિ, તારી જ ઇચ્છા - કોઈ અતકર્ય ભેદભરેલા કારણથી તેં એ શક્તિ - એ ઇચ્છા - પ્રવર્તાવી ને હવે શાંત કરી. તો હું તો એ અગ્નિની જડ સગડી જેવો રંક જીવ છું. એ અગ્નિના જન્મકાળથી બળવા મંડેલા શઠરાયના કુટુંબ પેઠે - એ બળી રહેલા કુટુંબ પેઠે - હું પોતે જ એ અગ્નિદેવતાને હાથ નહીં અરકાડું, હું એ અગ્નિદેવને નિર્માલ્ય નહીં ગણું ! પ્રભુ ! એને અપમાન તે તને જ અપમાન છે - પ્રલયકાળની ઉત્પત્તિ તારામાં છે તો આવા ક્ષુદ્ર અગ્નિની કેમ ન હોય ?

'એ અગ્નિ પણ જડ છે - એક ચૈતન્ય તું પ્રભુ છે ! હું રંક વિધવાનો પુત્ર તેને ખોળે તેં આ સંપત્તિ આપી, આ કુટુંબ આપ્યું, આ કીર્તિ આપી, એ સર્વ તારી કૃપાનાં ફળ - તેમાંથી એક ફળ તને પાછું આપવાનો સમય આવ્યો ત્યારે જો હું પાછી પાની કાઢીશ - તો મારા જેવો કૃતઘ્ન કોણ ? જેટલું આપ્યું છે તે સર્વ તું પાછું લઈ લે ત્યાં સુધી તો હું એક તારી સેવા નિમિત્તે એટલું કરવાને બંધાયેલો છું !

'આ સેવા કરતાં બડબડવું કે મનમાં દુ:ખ પામવું એ શાને ? મને તેમ કરવા શો અધિકાર છે ?

'દુષ્ટરાય ! શઠરાય ! તમારા કારભારરૂપ કારણના કાર્યરૂપ બંધાયેલા દેહવાળો મારો કારભાર - તમારા જેવો મારો કારભાર - કાલ પ્રાત:કાળે પૂરો થશે; તમારા

જેવો હું છું તે કાલથી મટીશ, કાલથી મારા કારભારનું કારણ એક જ રહેશે – એ કારણ ઈશ્વરની સેવા, લોકની સેવા, મહારાણો શુદ્ધ હશે તેટલી તેની સેવા – આ કારણથી મારા પ્રધાનપદનો દેહ કાલથી બંધાશે; બાકી હું તો હતો તેવો રંક – તસુ પૃથ્વી સૂવા જોઈએ ને કોળિયો અન્ન ખાવા જોઈએ – તેનો અધિકારી...ઈ...'

આટલું મનમાં બોલતાં બોલતાં બુદ્ધિધન નિદ્રાવશ થયો. રાજા અને પ્રધાનની નિદ્રા કહેવાતી નથી, પણ કેવળ ધર્મને અર્થે પદ ભોગવનાર રાજા અને પ્રધાનને નિદ્રાનો અવકાશ ધર્મ જ આપે છે. આજ બુદ્ધિધન સ્વસ્થ અને ગાઢ નિદ્રામાં પડ્યો.

એ નિદ્રામાં પડ્યો તે વેળાએ પ્રમાદધન ઘેર આવ્યો ન હતો, આવવાનો ન હતો, અને પ્રાત:કાળે સૌ ઊઠ્યાં પણ એ આવ્યો ન હતો. લોકમાં તો અનેક વાતો કહેવાઈ. સમુદ્ર પર એક મડદું તણાતું દેખાયું હતું તે એનું કહેવાયું. કોઈ કહે એણે આપઘાત કર્યો. કોઈ કહે એને કોઈએ મારી નાખ્યા. કોઈ કહે એ જતો રહ્યો. ગુપચુપ નિકટનાં સંબંધીઓમાં ત્રણ ચાર વાતો કહેવાઈ. કુમુદ પાછળ ઘેલો થઈ નાઠો કહેવાયો; એના ઉપર વહેમાઈ એનું ખૂન કરવા, વેરનો માર્યો, ગયો કહેવાયો. નવીનંચદ્રને મારવા ગયો કહેવાયો. પિતાની પાસેથી મળવાની શિક્ષાના ભયથી તેમ લજ્જાથી પણ ગયો કહેવાયો. એનું ખરેખરું શું થયું છે તે ઈશ્વર જાણે. 'એ પુત્ર શોધી કાઢવા યોગ્ય નથી' – 'ગયો તો ભલે' – 'મારે એનું કામ નથી' – 'જીવતો હો કે મૂઓ હો તે મારે મન એક જ છે' – 'હું તો એનું સ્નાન કરી નાંખું છું' – ઈત્યાદિ વચન પુત્રના સંબંધમાં બુદ્ધિધને કહ્યાં કહેવાયાં.

વાંચનાર ! સુવર્ણપુરમાં હવે રહેલાં માણસોની કર્મકથા આથી આગળ જાણવાનું આપણને શું પ્રયોજન છે ? આટલું જાણવું બસ છે કે –

[૧] एतद्धि परिभूतानां प्रायश्चि । मनस्विनाम् ।

❖ ❖ ❖

૧. પરિભવ પામેલા મનસ્વી જનોનું પ્રાયશ્ચિત્ત આવું જ છે.

પ્રકરણ - ૫

વિષ્ણુદાસ બાવાની વિભૂતિ વચ્ચે

સુંદરગિરિ અને સુરગ્રામ અનેક ધર્મ અને પંથવાળાઓનાં પ્રિયસ્થાન થઈ પડ્યાં હતાં. ત્યાંનાં મંદિરો, મઠો, વગેરેની સંખ્યા આ પ્રિયતાનું સ્પષ્ટ પ્રમાણ છે. ભરતખંડી આર્યોના ધર્મમાત્રના દેહમાં જ્ઞાન, યોગ, કર્મ અને ભક્તિ એ ચારમાંનાં એક અથવા અનેક પ્રાણરૂપે સ્ફુરે છે, અને એ સર્વ જાતના પ્રાણથી પ્રવર્તતા ધર્મ આ સ્થળે જુદે જુદે કાળે હતા અને તેમનાં સ્મરણસ્તૂપ[1] રૂપે મંદિરો સુંદરનાં શિખરો ઉપર તેમ તળેટી ઉપર વર્તમાન હતાં તેની પરિગણના જેવું સરસ્વતીચંદ્ર પાસે થયેલું તે આપણે જાણીએ છીએ. આ ચાર જાતના પ્રાણોમાંથી વિષ્ણુદાસ બાવાનો પંથ કેવા પ્રાણને ધારણ કરતો હતો તે જાણ્યાથી એ બાવાનો પરિચય કરવા આપણે અધિકારી થઈશું.

યોગ અને કર્મ, ઉભય આ યુગમાં ક્ષીણ થઈ ગયાં છે છતાં તેમના ઉપર આર્યોની સાહજિક પ્રીતિ છે. તેમાં ભેદ એવો છે કે કર્મમાર્ગમાં પ્રવર્તવા શ્રદ્ધા અને અવકાશાદિ હોય તો એ માર્ગ સાધ્ય હોવાથી હજી પ્રવર્તે છે, અને યોગની સાધના ઐન્દ્રજાલિક પ્રયોગ જેવી હોવાથી તેનો પ્રવર્તક કવચિત જ મળી આવે છે અને જ્યાં મળી આવ્યો લાગે છે ત્યાં અસાધારણ આદર પામે છે. જ્ઞાનમાર્ગની વાર્તા સર્વ બુદ્ધિઓને ગમ્ય છે અને કર્મમાર્ગનાં ફળની વાટ સ્વર્ગે પહોંચતાં સુધી જોવાની છે અથવા સાધકના જીવનમાં કાંઈ મોટો ચમત્કાર થાય અને તેની સાથે કર્મસાધનાને કારણ થયેલી માનવાનો શ્રદ્ધાળુને પ્રસંગ આવે ત્યાં સુધી કર્મસાધનાનું ફળ શીઘ્ર અને હસ્તગત થતું નથી; તેનાથી વિરુદ્ધ પ્રકારે જ્ઞાનના સાધકને યથાશક્તિ ફળ મોડુંવહેલું પણ નિશ્ચિતપણે આ જ ભવમાં મળે છે એ જ્ઞાનમાર્ગની લોકપ્રિયતાનું આ અંગ્રેજી યુગમાં ઉઘાડું કારણ છે. પરંતુ એ જ્ઞાનમાર્ગ આર્ય સંપ્રદાય પ્રમાણે તો વેદાંત જ છે અને તેનું રહસ્ય પામતા સુધી પ્રયત્ન કરવાનું ધૈર્ય રાખનાર વિરલ હોય છે, માટે જ્ઞાનમાર્ગના પંથમાં બે ઉપપંથ જ છે એમ કહીએ તો ચાલે. એક ઉપપંથ સાધારણ બુદ્ધિ અને પ્રયત્નવાળાઓનો અને બીજો રહસ્ય જાણનારાઓનો. સાધારણ ઉપપંથ જ લોકપ્રિય છે અને આપણા જ્ઞાનમાર્ગના મિત્રો અને શત્રુઓ સર્વ પ્રાયશ: આ સાધારણ ઉપપંથ સાથે જ મિત્રતા કે શત્રુતા રાખે છે. હવે આ સર્વ માર્ગોમાં - જ્ઞાનમાં, કર્મમાં, અને યોગમાં, સાધન જોઈએ છે; પણ જ્યાં સાધનનો પણ ખપ ન પડે એવો ચોથો ભક્તિમાર્ગ આર્યોએ પ્રવર્તાવ્યો છે; અને બુદ્ધિ આદિ કાંઈ પણ સાધન ન હોય તેને વાસ્તે સ્વર્ગના દ્વાર ઉઘાડવાનો આ માર્ગ અભિલાષ રાખે છે, આ જગતમાં સ્વર્ગનાં અમૃત જેવું અમૃત સાધનહીન સ્ત્રીપુરુષોમાં લ્હાય છે, અને રાસલીલાનું રહસ્ય જણાવનાર ગાય છે કે, કૃષ્ણબ્રહ્મને

'સબ સાધનને રહિત જ્યું અબલા,
સો થેઈ થેઈ નાચ નચાવે,

---

1. Monuments, સ્મરણાર્થ ઊભી કરેલી ઈમારતો.

બીરપેંડો પ્રેમકો નોખો કહાવે !'

આ ચારે માર્ગોનો અભ્યાસ વિષ્ણુદાસ બાવાએ કર્યો હતો અને એ ચારેની મેળવણી પોતાના પંથમાં કરી હતી અને તેથી સાધનહીન તેમ સાધનવાન જીવો એ પંથમાં લલચાતા અને દૃઢ રહેતા.

વિષ્ણુદાસસ્વામી પૂર્વાવસ્થામાં બ્રાહ્મણ હતા. તે કાળે કાશી અને બંગાળ દેશમાં ફરી વ્યાકરણ, સાહિત્ય, ગણિત, મીમાંસા, ન્યાય અને વેદાંતનો અભ્યાસ કર્યો હતો. હિમાચલનાં તીર્થો અને એકાંતસ્થાનોમાં જઈ યોગસાધનામાં ચંચૂપાત કર્યો હતો. અંતે શિવ, વિષ્ણુ અને શક્તિના ઉપાસકોમાં ભળી ભક્તિમાર્ગની ઈયત્તા પણ માપી હતી. સર્વ કામ કરી આ બ્રાહ્મણે ઘેર આવી ગૃહસ્થાશ્રમ આરંભ્યો, અને માતાપિતા, ભાઈઓ, બહેનો, સ્ત્રીપુત્રાદિ કુટુંબવિસ્તારનાં સુખદુ:ખ અને દ્રવ્યની પ્રાપ્તિ તથા હાનિના ક્લેશ એ સર્વના સ્વાદ ચાખ્યા. આ સર્વ અનુભવની પરિપાકદશા જેવું થતાં તેને બહુ વાર ન લાગી. બત્રીશેક વર્ષને વયે પોતાના ગામને પાદરે એક તળાવના આરા ઉપર બેઠો બેઠો આ બ્રાહ્મણ સ્નાનસંધ્યા કરવાનું આરંભતો હતો એવામાં ત્યાં એક મોટું જોગીલોકનું ટોળું આવ્યું. તેમની સાથે એને સમાગમ થયો અને એ લોકોનો સહવાસી થવા તેને મન થયું. પ્રવાસના પરિચયવાળો બ્રાહ્મણ ઘેર જઈ કુટુંબને સર્વ દ્રવ્યાદિ વ્યવહારસાધનની સુપરત કરી આવ્યો અને સ્ત્રીને એકાંતમાં બોલાવી તેને કહ્યું : 'જો હું આજ જાઉં છું તે ઘેર પાછો આવવાનો નથી. ઘરમાં સૌ ખાઓ પીઓ એટલી સંપત્તિ ઈશ્વરે આપી છે, તારે પુત્ર છે, માબાપને માટે મારો ભાઈ છે, સૌના સ્વાર્થ સારવાનું નિમિત્તે હું થઈ ચૂક્યો છું, માટે હવે અત્રે રહેવાનું મારે શિર બંધન નથી. માટે હું જાઉં છું.' સ્ત્રીએ કલ્પાંત કર્યો, કુટુંબમાં સર્વને ખબર પડતાં રડારોળ થઈ રહી, અને બ્રાહ્મણ સંશયતુલામાં પડી સર્વને આશ્વાસન દઈ જ્ઞાનમાર્ગ બતાવવા લાગ્યો, અને સર્વ રાત્રિએ નિદ્રાવશ થયાં એટલે સર્વ વસ્તુનો ત્યાગ કરી લંગોટીભર ઘરમાંથી નીકળ્યો અને જોગીઓના ટોળામાં ભળી પ્રાત:કાળ પહેલાં સર્વ સાથે કેટલાક ગાઉ સુધી આનંદ કરતો નીકળી ગયો. કુટુંબને દુ:ખી કર્યાનો વિચાર થતાં મને મનનું સમાધાન કર્યું : 'પ્રવાસ કરવા નીકળનારની પાછળ રડારોળ તો નિર્મેલી જ છે પણ પ્રવાસી પાછો આવવાની આશાથી સૌ વહેલાં શાંત થાય છે. આ જરા મોડાં શાંત થશે. મારે મરણકાળે તેમને શોક થાત તેનાથી આ શોક ઘણો ઓછો થશે અને મારું મરણ તેમને જાણવાનું નથી એટલે એ પ્રસંગના મહાશોકમાંથી હું તેમને ઉગારું છું. વગર વૈધવ્યે વૈધવ્યને પ્રાપ્ત થનારી મારી સ્ત્રીને માથે દીર્ઘકાળનું દુ:ખ તો રહેશે, – ' આ દુ:ખ દેવાનું પાપ પોતાને શિર કેમ નહીં તેનું બરોબર સમાધાન થયું નહીં. પણ 'થયું થનાર નથી' ગણી તે વાતનો વિચાર દૂર કર્યો અને વિષ્ણુદાસબાવાનું નામ ધારણ કરી, યજ્ઞોપવીતનું વિસર્જન કરી, જટા અને વિભૂતિ ધારણ કર્યાં. પોતાની વિદ્વત્તાથી અને પ્રવીણતાથી થોડે કાળે વિષ્ણુદાસ જોગીઓની ગુરુ-પદવી પામ્યો અને તેની સાથે યદુનંદનના મંદિરમાં ગુપ્ત રાખેલ ભક્તિમાર્ગનાં રહસ્ય દર્શાવનાર પુસ્તકોનો સ્વામી થયો.

એ પુસ્તકોમાંથી વિષ્ણુદાસને ઘણું ઘણું મનન કરવાનું મળ્યું. આ મંદિર ઘણું પ્રાચીન હતું અને તેના અધિકારી બાવાઓમાં પ્રસંગે પ્રસંગે સમર્થ વિદ્વાનો આવેલા હતા. બે ચાર પુરુષો સાધારણ નીવડે ત્યારે તેનો અનુયાયી કોઈક સમર્થ નીવડતો. આ ગોસાંઈઓ અલખવાદી હતા અને તેમાં યદુનંદનની પૂજા જોડાવાથી તેમના અસલ પુરુષોએ કંઈ કંઈ શાસ્ત્રાર્થ કરીને અને કંઈ કંઈ પુસ્તકો રચીને પોતાનો સંપ્રદાય સ્થાપ્યો હતો. પ્રાચીનતમ પુસ્તકોમાં અલખ એટલે અલક્ષ્ય એટલે નિર્ગુણ બ્રહ્મ એવો અર્થ કરેલો હતો. એક પુસ્તકમાંથી એવું જણાઈ આવ્યું કે તે કાળે આ મઠવાળા વેદાંતી હતા અને શુદ્ધ બ્રહ્મને બ્રહ્મ નામે માનતા. પણ પાસે જ જૈન આચાર્યો રહેતા તેમની સાથે આ ગોસાંઈઓને વાદ થતાં, અને વેદાંતના મત વિરુદ્ધ જૈનોએ એવી તકરાર ઉઠાવી કે ખરી કે ખોટી માયા અને તેથી ભિન્ન બ્રહ્મ એમ બે વાનાં માનનારા વેદાંતીઓ પોતાને અદ્વૈતવાદી કહે તો 'वदतो व्याघात'ના દોષમાં આવે છે. આ પક્ષનો પ્રતિપક્ષ સમર્થ ગોસાંઈઓએ શંકરાચાર્યના સમર્થ આધારે કર્યો અને ફાવ્યા; પરંતુ સાધારણ વર્ગના લોક એ વાદવિવાદ સમજી શકયા નહીં અને ઘણા લોકો જૈન સંપ્રદાયને સ્વીકારવા લાગ્યા. નદીનું પૂર આણીપાસ વળતું જોઈ તેને અટકાવવા ગોસાંઈઓએ નવી યુક્તિ કરી, ને પોતાના મૂળ અલખવાદમાં લખવાદ ઉમેર્યો અને એમનો મત અલખ-લખ-વાદ કહેવાવા લાગ્યો. એક અલક્ષ્ય બ્રહ્મ સર્વવ્યાપી છે પરંતુ નામ-રૂપ-આદિ વિશેષણોથી તે અલક્ષ્ય કવચિત્ લક્ષ્ય થાય છે અને પોતે પોતાની લક્ષ્યતાનો સાક્ષી થાય છે ત્યારે લક્ષ્ય કહેવાય છે તેને ઈશ્વર કહો, માયા કહો, કે ગમે તે નામે ઓળખો, પરંતુ એ સર્વ લક્ષ્ય એટલે લખ છે, અને તેમાં વિવિધ પરિણામને અંતે મનુષ્ય લખ થાય છે અને જ્ઞાનના સાધનથી એ લખમાં અલખ જાગે છે. આવી જાતનો સંપ્રદાય સામાન્ય લોકથી સમજાવા લાગ્યો તેની સાથે ગોસાંઈઓનું બળ વધવા લાગ્યું. વળી યદુનંદનની પ્રતિમા, બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહેશ્વર, વિષ્ણુના અવતાર, એ આદિ અનેક કથાઓનો લખવાદમાં અંતર્ભાવ બહુ સુલભ થઈ પડ્યો. કૃષ્ણાવતારનું રહસ્ય પણ અલખ જગાવનારને સમજાવવામાં આવતું. આવી રીતે સાધારણ માણસોને પોતાના પંથમાં ભક્તિમાર્ગને પગથિયે પગ મુકાવી, તેમને રહસ્યના જિજ્ઞાસુ કરી, અંતે અદ્વૈત અલખના સંપ્રદાયરૂપ શિખર ઉપર લઈ જવામાં આવતા.

વિષ્ણુદાસ અધિકારી થયા તે કાળે ભિન્ન ભિન્ન પંથવાળાની આ ચસાચસી બંધ થઈ ગઈ હતી, અને જૈન લોકને બદલે શિવમાર્ગીઓ, શાકતો, અને વૈષ્ણવો ઘડીઘડી હુડુયુદ્ધો કરતા હતા. કેટલાક સારા માણસોને આથી આ સ્થળ ઉપર અનાસ્થા થતી હતી, ને વિષ્ણુદાસ અધિકારે ન આવ્યા હોત તો સુંદરગિરિ તેમ સુરગ્રામ ઉભયનું માહાત્મ્ય અસ્ત થાત. પણ એ બાવાએ શાંતિથી, સહનશીલતાથી, ઔદાર્યથી અને ચાતુર્યથી, અસ્ત થતું માહાત્મ્ય ટેકાવ્યું, ધર્મયુદ્ધોને ઠેકાણે ધર્મસમભાવ પ્રવર્તાવ્યો, અને *'नम्रत्वेनोन्नमन्तः परगुणकथनैः स्वान् गुणान् ख्यापयन्तः' આદિ પદોવાળા શ્લોકને અનુસરી, સર્વને તારી પોતે તર્યા, સર્વની પ્રતિષ્ઠા વધારી પોતાના

* 'નમ્ર થઈ તે જ સાધનથી ઉન્નત થતા અને પારકાના ગુણોનું કથન કરવાથી જ પોતાના ગુણને પ્રસિદ્ધ કરતા.'

પંથનો ઉત્કર્ષ કર્યો, અને પોતે સર્વ દેવને નમસ્કાર કરી પોતાના દેવને સર્વ પાસે નમસ્કાર કરાવવા લાગ્યા.

સરસ્વતીચંદ્ર મંદિર પાસે આવ્યો એટલામાં એને ત્યાં લાવનાર બાવાઓએ પોતાના ગુરુજીના અને તેમના પંથના આ ઈતિહાસનો કંઈક પરિચય કરાવ્યો અને ગુરુજીની સુજનતા અને શક્તિની સ્તુતિ એના શ્રવણમાં રેડી. આ નવીન અનુભવ અને નવીન વિનોદના બળથી મંદિર પાસે એ આવી ઊભો તે કાળે કુમુદસુંદરી એના મનમાંથી અગોચર થઈ ગઈ, ગોસાંઈઓના સુકીર્તિત સ્વામીને જોવા તેના મનમાં આતુરતા સજ્જ થઈ, અને જેના સેવકોએ પોતાના ઉપર આટલો ઉપકાર કર્યો હતો અને આટલો વિદ્વદાનંદ આપ્યો હતો, તેના આતિથેય અને સમાગમનું પાત્ર થવા એની ઉપકૃત વૃત્તિ વધારે ઉપકારના ભોગની કામુક બની. શોકતિમિર અદશ્ય થયું અને પ્રસન્ન મુદ્રા એના મુખ ઉપર સ્ફુરી આવી. મંદિર પ્રત્યક્ષ થયું તેની સાથે સર્વ બાવાઓ ગાજી ઊઠ્યા : 'નંદકો નંદન એક આનંદ દેત હૈ !'

'જય યદુનંદન !' જય યદુનંદન કરતું સર્વ મંડળ મંદિરનાં પગથિયાં આગળ આવ્યું.

આ મંદિર દેવાલય આકારનું ન હતું, પણ એક વિશાળ મઠના આકારનું હતું. આ મઠને એક માળ પણ ન હતો. આગળ ચૂનાગચ્છીનો ઓટલો, તેમાંથી અંદર જવાનું એક દ્વાર, દ્વારમાં પ્રવેશ કરતાં એક મોટી છાપરાવાળી ઓસરી, ઓસરીનાથી આગળ એક મોટો છોબંધ ચોક, ચોક વચ્ચે મોટી ચતુષ્કોણ વેદિ, વેદિ ઉપર ચાર હાથ ઊંચો તુલસીક્યારો, ચોકની બે પાસે બે મોટી શાળાઓ, તથા ચોકની પાછળ અને શાળાઓ વચ્ચે એક બીજી ઓસરી હતી, અને ઓસરીને મધ્યભાગે મોટી ઓરડીના આકારનું મંદિર હતું. પૂજાપ્રસંગે દ્વાર ઉઘાડાં રાખી અને સમાધિ પ્રસંગે દ્વાર બંધ કરી વિષ્ણુદાસ મંદિરમાં દોઢેક હાથ ઊંચી યદુનંદનની પ્રતિમાની એક પાસ દર્ભાસન ઉપર બેસતા, અને અન્ય પ્રસંગે જમણી પાસની ઓસરીમાં બેસતા, ફરતા અને સૂતા. પ્રાત:કાળે સમાધિ તથા પૂજા થઈ રહ્યા પછી પોતાની ઓસરીમાં આવી કથા કહેતા; તે થઈ રહ્યા પછી એકલા બેસી શાસ્ત્રવિચાર કરતા; તે પછી આગળની ઓસરીમાં સર્વ ગોસાંઈઓની સાથે એક પંક્તિએ બેસી ભોજન કરી, તે થઈ રહ્યા પછી, પોતાની મંડળી લેઈ, સુંદરગિરિ ઉપરથી નીચે ઊતરી, ચારે પાસનાં ગામમાં અલખ જગવવા તથા ભિક્ષા લેવા જતા. ત્યાંથી સંધ્યાકાળે પાછા ફરી પૂજાપાત્રી તથા જ્ઞાનવિચાર કરી, રાત્રે બાર વાગ્યે નિદ્રાવશ થતા. બહારથી પાછા મોડા આવે ત્યારે પૂજા બીજું કોઈ કરતું.

વિષ્ણુદાસના અનુયાયી ગોસાંઈઓના ચાર ભાગ પાડેલા હતા. છેલ્લો વર્ગ 'અનધિકારી' પુરુષોનો હતો; તેમને માત્ર પૂજાપ્રસંગે સ્વામી સાથે ભક્તિ-ભજન કરવાનો અને ભોજનપ્રસંગે તેમનાં વચનામૃત સાંભળવાનો અને શંકા-સમાધાન કરાવવાનો અધિકાર હતો. બીજો વર્ગ કનિષ્ઠ અધિકારીઓનો હતો; તેવા અધિકારીઓ કથામાં અઠવાડિયામાં બે દિવસ શ્રવણ કરવા બેસતા અને બાકીના દિવસ શાસ્ત્રાભ્યાસ અને શાસ્ત્રમનનમાં ગાળતા. આ બે દિવસ સ્વામી ભક્તિમાર્ગનું રહસ્ય બતાવતા. મધ્યમાધિકારીઓ આ બે દિવસ શ્રવણ કરતા અને તે ઉપરાંત બીજા બે દિવસ

સ્વામી પાસે યોગાધ્યયન કરતા. ઉત્તમાધિકારી જૂજ હતા; તેઓ આ સર્વ દિવસોએ શ્રવણ કરવું હોય તો કરે, અને તે ઉપરાંત બાકીના દિવસોએ સ્વામી પાસે વેદાંતશ્રવણ કરતા. સ્વામી પોતાનું મંડળ લઈ નિમ્ન દેશમાં રોજ ફરવા જાય ને ઉગ્ર તાપને સમયે કોઈ છાયાવાળા મહાવૃક્ષ નીચે વિશ્રામ કરે અથવા કોઈ સરોવર અથવા નદીને તીરે સાયંકાળની રમ્યતામાં 'લખ આનંદ' પ્રગટ કરે તેવા તેવા પ્રસંગોએ ન્યાય, મીમાંસા, ગણિત આદિ શાસ્ત્રોમાં ગોસાંઈઓને પ્રવેશ કરાવતા. કાળક્રમે સ્વામીને યોગ્ય લાગે ત્યારે અનધિકારીને અધિકાર આપતા, કનિષ્ઠાધિકારીને મધ્યમાધિકારી અને મધ્યમને ઉત્તમાધિકારીનું પદ આપતા, અને ઉત્તમાધિકારીમાં ઉત્તમ હોય તેને પોતાના એકાંત શાસ્ત્ર-વિચાર પ્રસંગે એકાંતમાં બોલાવી પોતાના સમાન કરતા અને તેની સાથે ચર્ચા કરી જ્ઞાન આપી જ્ઞાન લેતા.

મંદિરની બીજી પાસની ઓસરીમાં ઉત્તમાધિકારીઓ બેસતા. એક પાસની શાળામાં મધ્યમાધિકારીઓ બેસતા, અને બીજી પાસનીમાં કનિષ્ઠાધિકારીઓ બેસતા. આગળની ઓસરીમાં અનધિકારીઓ બેસતા. મંદિરની પાછળ બીજી બે ઓરડીઓ હતી તેમાંની એકમાં પૂજાની સામગ્રી અને બીજીમાં પુસ્તકો તથા મઠનું દ્રવ્ય રહેતું. પોતાની ઓસરી પાછળ એક દ્વાર હતું. તેમાં થઈ પાછળના ઉઘાડા ભાગમાં સ્વામીનાં સ્નાનશૌચાદિનાં સ્થાન હતાં. એ ભાગ વિશાળ હતો, પણ તેની ચોપાસ પર્વતના ઊંચાઊંચા ખડકની ભીંતો હતી અને મઠની બે પાસની ભીંતો તેને સાંધી દીધી હતી. આ વાડામાં પર્વતની સામી ભીંતે મોટી ગુફા હતી, અને ગુફાને મુખે મહાન ન્યગ્રોધ[1] વૃક્ષ હતો. આ વડ અને પર્વત વચ્ચેના ખૂણામાં એક સુંદર નિર્મળ અને મીઠા પાણીનો ઝરો નિરંતર વહેતો હતો અને પ્રવાહભૂમિમાં જ લીન થઈ જતો હતો. આ ઝરામાં મોટાં શતપત્ર કમળ થતાં. તેના ઉપર પર્વતની ભીંતોએ મધુર ગુંજારવ કરતા મધુકરોના બે પૂડા બાઝેલા હતા. વડ સિવાય એટલામાં તમાલ, આંબા, કેળ આદિ વૃક્ષો, કેટલાક વેલા અને પરાગવાન સુંદર સુગંધી પુષ્પો મધુર પવનને વશ થતાં હતાં. ઝરા આગળ હંસો, બતકો, મેના, પોપટ આદિ પક્ષીઓ રહેતાં. નાનાં હરણ અને સસલાં પણ હતાં. આમ સર્વ જ્ઞાનેન્દ્રિયોને તૃપ્ત અને શાંત કરનાર પદાર્થ અત્રે એકત્ર થયા હતા. કોમળ સ્પર્શવાળું બારે માસ લીલું ઘાસ, ઝરા અને પક્ષીઓનું ઝીણું ગાન, નેત્રને શીતળ કરનાર સૃષ્ટિના રંગ અને ચિત્રો, નાસિકાને આહ્લાદ આપનાર પુષ્પગંધ, અને મિષ્ઠ જળ અને ફળો : એ સર્વ આ વિશાળ વાડામાં મનુષ્યના મનને ક્ષોભ અને ઉદ્દીપન નહોતાં આપતાં, પણ શાંતિ અને આનંદ આપતાં હતાં, અને કુતર્ક દાબી દઈ સુતર્કને સપક્ષ કરતાં હતાં. આ ઉપવનમાં સરસ્વતીચંદ્રને ઉતારો આપવો એવી વિષ્ણુદાસજીએ ગોસાંઈઓને આજ્ઞા કરી હતી, તેથી મંદિર-મઠના દ્વારમાં પ્રવેશ કરી, આનંદગર્જના કરતા જોગીઓ, ગુરુવચન ઉપર શ્રદ્ધા રાખી, તેમના આદરના પાત્ર ઉપર જાતે આદર રાખી, આગળની ઓસરીમાં આશ્ચર્ય પામતા અનધિકારીઓ વચ્ચે થઈને, ચોકના તુલસીક્યારાની એક પાસે થઈને, ગુરુજીવાળી ઓસરીમાં થઈ ઉપવનમાં સરસ્વતીચંદ્રને

૧. વડ

લઈ ગયા. ઝરા પાસે ન્યગ્રોધની શાખાઓની છાયામાં પાથરી રાખેલા મૃગચર્મ ઉપર એને બેસાડ્યો અને એ મંડળીમાંથી મોહનપુરી અને વિહારપુરી ગુરુજીની આજ્ઞા લેવા ગયા.

વિષ્ણુદાસ જ્યોતિ:શાસ્ત્ર ભણેલા હતા અને તેના ઉપર તેમ એવાં બીજાં શાસ્ત્રો ઉપર અત્યંત શ્રદ્ધા રાખતા હતા. તેમનું વય વૃદ્ધ થવા આવ્યું હતું અને પોતાનું સ્થાન સંભાળનાર કોઈ મહાત્મા જડી આવે તો હું અપશ્ચિમ સમાધિને પ્રાપ્ત થાઉં એવી ઈચ્છાથી નિત્ય ગણિત કરતા, અને ગઈ કાલ જે નક્ષત્ર-મુહૂર્ત-ક્ષણમાં કોઈ મહાત્મા જડવો જોઈએ એવું એમને ગણિતથી સિદ્ધ થયું હતું તે ક્ષણમાં જ સરસ્વતીચંદ્ર પ્રાપ્ત થવાથી તેમની શ્રદ્ધા દૃઢતમ થઈ હતી અને તેમને અત્યંત ઉત્સાહ થયો હતો. પ્રાત:કાળમાં અતિથિની સાથે થયેલા ગોષ્ઠીવિનોદનું વિહારપુરીએ વર્ણન કર્યું હતું તેથી આ શ્રદ્ધા અને ઉત્સાહમાં વૃદ્ધિ થઈ, અને આ નવા પુરુષની જાતે પરીક્ષા કરવા તેમને ઉત્સુકતા થઈ.

અત્યારે વિષ્ણુદાસ પૂજા કરી રહેવા આવ્યા હતા અને વિહારપુરી તથા મોહનપુરીએ સમાચાર નિવેદન કરતાં જ આજ્ઞા આપી કે 'એ પુરુષને સત્વર આ મંદિરમાં લાવો – એને ગીર્વાણભાષા આવડે છે; હું તેની પરીક્ષા પળમાં કરીશ.'

પળવારમાં સરસ્વતીચંદ્રને આગળ કરી બાવાઓ લાવ્યા. મંદિરના દ્વારમાં પ્રવેશ કરી, વિષ્ણુદાસને પ્રણામ કર્યા, યદુનંદનની પ્રતિમા ભણી દૃષ્ટિ ન કરી, અને દ્વારમાં જ ઊભો. સર્વને આ ખેલ વિચિત્ર લાગ્યો; ક્ષોભ ન પામતાં પોતાને સ્થાને બેસી રહી, અતિથિ ભણી ઊંચું જોઈ વિષ્ણુદાસ બોલ્યા :

[1]'कस्त्वं शिशो कस्य कुतोऽसि गन्ता !
किं नाम ते त्वं कुत आगतोऽसि ॥
एतन्मयोक्तं वद चार्भक त्वं ।
मत्प्रीतये प्रीतिविवर्धनोऽसि ॥'

આ અચિંત્યા વિચિત્ર ભાષાના પ્રશ્નનો સજાતીય ઉત્તર મેધાવીએ ત્વરિત આપ્યો.

[2]'नाहं मनुष्यो न च देवयक्षो ।
न ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रः ॥
न ब्रह्मचारी न गृही वनस्थो ।
भिक्षुर्न चाहं निजबोधरूपः ॥

૧. હે બાળક ! તું કોણ છે ? કોનો છે ? ક્યાં જવાનો છે ? તારું નામ શું ? ક્યાંથી આવ્યો ? હે બાળક, આ મેં કહ્યું તેનો ઉત્તર આપ અને મને પ્રસન્ન કર. તું પ્રીતિને વધારનાર છે. – હસ્તામલક સ્તોત્ર.

૨. હું માણસ નથી, દેવ નથી, યક્ષ નથી, બ્રાહ્મણ નથી, ક્ષત્રિય નથી, વૈશ્ય નથી, શૂદ્ર નથી, બ્રહ્મચારી નથી, ગૃહસ્થ નથી, વાનપ્રસ્થ નથી, સંન્યાસી નથી; હું એક 'નિજ-બોધ-રૂપ' છું. – હસ્તામલક સ્તોત્ર.

એટલું બોલી હાથનો સ્વસ્તિક રચી ઊભો રહ્યો અને મનમાં હસી મનમાં બોલ્યો.

"This is a correct answer, correct in a double sense, true to my Philosophy, and true to myself - I alone know me and that I am. I belong to all castes or to none, and my stage of life comprehends all stages. I am my inner self and I know it. The words are true as they were first spoken and also as I speak them now.'

'વાહ, વાહ, વાહ, વાહ !' વિષ્ણુદાસજી ગાજી ઊઠ્યા : 'દેખો, દેખો, મેરા શાસ્ત્રબચન સિદ્ધ હુઆ !'

'અચ્છા નવીનચંદ્રજી-'

પોતાનું નામ વિષ્ણુદાસ જાણે છે જાણી સરસ્વતીચંદ્ર કંઈક આશ્ચર્ય પામ્યો, પણ પ્રશ્ન સાંભળવા સામું જોઈ રહ્યો. વિષ્ણુદાસનો વચનપ્રવાહ ચાલ્યો :

'નવીનચંદ્રજી, આ મંદિરમાં પ્રવેશ કરનાર પ્રથમ આ અમારા દેવ યદુનંદનને નમે છે.'

'સત્ય છે - પણ હું મારા ઈષ્ટદેવને જ નમું છું.'

'ભૈયા, તમારા ઈષ્ટદેવ કોણ ?'

'તે નિરંજન નિરાકાર છે.'

'તો તો, નવીનચંદ્રજી, વ્યક્તિ અને આકૃતિ ઉભય તે નિરંજન નિરાકારથી જ થાય છે.'

'સત્ય છે. પણ આપને તુલસીભકતની મમતા વિદિત હશે.'

'તે કઈ, ભૈયા ?'

સરસ્વતીચંદ્ર ઉત્સાહથી બોલ્યો : 'આપ તો વિદ્વાન છો, પણ ભકત પણ છો, અને તુલસીદાસે કૃષ્ણચંદ્રને નમસ્કાર ન કર્યા ને કહ્યું કે

'ભલી બની છબિ આજકી, બેશ બને હો નાથ,
તુલસી-મસ્તક તબ નમે, ધનુષ્ય બાન લો હાથ.'

યદુનંદનનો તિરસ્કાર થયો સમજી બાવાઓમાં કોપ સળગતો હતો તે આથી કાંઈક અટકયો ને એટલામાં તેમની રગ વતી જનાર અને તેમનું ઔષધ જાણનાર વિષ્ણુદાસ તરત બોલી ઊઠ્યા :

'વાહ વાહ, નવીનચંદ્રજી, બોત કિયા !' બીજા મંડળ સામે જોઈ બોલ્યા : 'દેખો ભૈયા, યહ પુરુષ તો શ્રી અલખકુ પ્રાપ્ત હુવા હૈ; ઉસકુ તો અબ અલખ ઓર લખકા અભેદ દેખનેકા માત્ર બાકી હૈ; શ્રી તુલસીદાસજીએ નવીનચંદ્રજી શ્રેષ્ઠ હુઆ; જો લખ અલખ હોકર દર્શન દેવે તો નવીનચંદ્રજી નમસ્કાર કરે. જો શ્રી કૃષ્ણચંદ્રજી શ્રી રામરૂપ હુઆ તો શ્રી લખ અલખ હો જાવે ઓ તો અપના ઉત્તમાધિકારીકા અધિકારકી બાત હૈ. - કેમ વિહારપુરી, સાચું કે નહીં ?'

'બહુત સત્ય, ગુરૂજી ! ઓ તો ભકતનકા ટેક હૈ.'

સર્વ ગોસાંઈમંડળ પ્રસન્ન થયું. સરસ્વતીચંદ્ર પણ પ્રસન્ન થયો ને મનમાં બોલ્યો :

"The man's pluck is equal to my wish. He has grasped my position and gracefully assisted me in ecxtricating me from the perplexing conflict between my duty to my conscience and to such king and gentle hosts as these. Far be it from me to speak a single syllable that will either be untrue for courtesy or for fear, or will happen to offend in the slightest degree the susceptibilities of such noble and innocent souls as these. Gracious God !'

એક ગોસાંઈએ વિષ્ણુદાસને પ્રશ્ન પૂછ્યો.

'ગુરુજી, જો એમ હોય તો નવીનચંદ્રજીને આપણો ભેખ, જટા અને વિભૂતિ ધરાવો.'

આ સૂચનાથી સરસ્વતીચંદ્ર ભડક્યો. વિષ્ણુદાસ પ્રશ્નની મૂર્ખતા અને અતિથિનો ગભરાટ ઉભય સમજી ગયા, અને ઉભયનું નિરાકરણ થાય એવો માર્ગ કાઢ્યો. પ્રથમ તો તેમણે પુષ્કળ હાસ્ય કર્યું અને પછી બોલ્યા : 'વિહારપુરી, આ ગોસાંઈ હજી અનધિકારી છે એટલે કનિષ્ઠાધિકારીને જાણવાની વાત પણ જાણતો નથી. પણ એને જિજ્ઞાસા થઈ તો તૃપ્ત કરીશું. એ છે તો અનધિકારી, પણ અધિકારીઓ સર્વ બોલો :'

વિષ્ણુદાસે પ્રથમ પદ ગાયું તેની સાથે ઊભા થઈ સર્વ અધિકારી બાવાઓ હાથ ઊંચા કરી ઊછળી ઊછળી બૂમો પાડી કપાળે કરચલીઓ ચડાવી ગાવા લાગ્યા.

'જુલમ મત કરના રે બચ્ચા !
અલખકા ખેલન સબ સચ્ચા. જુલમ૦ (ધ્રુવ)
ધોલે રે પહેરો, ભગવે રે પહેરો,
પહેરો સુરંગી જામા;
અબધૂત હો, અરુ હો સંસારી,
નર હો, અરુ હો રામા !- જુલમ૦ ૧
અલખ લખત હૈ સબ હી ખેલન,
હોને દો, હૈ જૈસા ।
અલખ જગાવનકો અધિકારી ન
વિભૂત ધરેગા કૈસા ?- જુલમ૦ ૨

ચોપાસ તાળીઓ પડી રહી અને ચપટીઓ વાગી રહી. જોગીઓએ ત્રણ વાર કૂદી કૂદીને ગાયું અને એવે ઉચ્ચ સ્વરે ગાયું કે પર્વતમાં અને ગુફામાં તેનો પડઘો ઊઠી રહ્યો, અને અલખ ગાજી રહ્યો. એ ગર્જનાથી જ પ્રશ્ન પૂછનાર ગરીબ ગાય જેવો થઈ શાંત પડ્યો અને ગુરુજીની ક્ષમા માગી.

"Look at this strong doctrine of toleration !' સરસ્વતીચંદ્રનું મન મનમાં બોલ્યું.

સૌ સંપૂર્ણ થતાં વિષ્ણુદાસ પ્રશ્ન પૂછનાર સામું જોઈ બોલ્યા :

'સમજ્યો, બચ્ચા ? આપણે શું વિભૂત ધરાવવાના હતા ? જો કોઈ વિભૂત નહીં ધરે તો તે શ્રી લખનો ખેલ છે, અને જો શ્રી અલખ પરમાર્થે જાગશે તો તે વિભૂતને જ લખ કરશે ને ધરનાર વગર કહ્યે ધરશે, આ વિભૂત તો શ્રી અલખની માત્ર સંજ્ઞા છે; બાકી સત્ય વિભૂત તો માનસિક છે તે તો માત્ર ઉત્તમાધિકારીને જ છે. તું હાલ એટલું જ શીખ કે સર્વ જોવું અને સર્વ લખરૂપ અલખની વિભૂતિ છે જાણી તેનો તિરસ્કાર ન કરવો અને જુલમ ન કરવો. એવો જુલમ એ આસુરી માયાનો અહંકાર છે. પરંતુ આપ આપકા વિભૂત જો ધરતા હૈ ઔર સ્વધર્મકા ત્યાગ નહીં કરતા હૈ યહ ભકતનકો ટેક શ્રી લખ-આત્માકુ બોત પ્રિય હૈ ઔર ઈસ લિયે તુલસીકી પાસ શ્રી કૃષ્ણચંદ્રને રામરૂપ ધર દિયા ! નવીનચંદ્રજીને ટેક છે ને તને અહંકાર થયો !! આજ તો ક્ષમા કરું છું. બીજી વાર એ દુષ્ટ અસુરનો સ્પર્શ તને થયો તો આ મઠના આશ્રયની યોગ્યતા તારામાં નહીં ગણું.'

આ વાર્તા પૂરી થતાં વિષ્ણુદાસ બોલ્યા : 'મોહનપુરી, પૂજા સંપૂર્ણ થઈ તો હવે આપણે ઉપવનમાં ચાલો. આજે અનધ્યાયનો દિવસ છે માટે માત્ર શાસ્ત્રવિનોદ કરીશું અને અતિથિને એ વિનોદનું આસ્વાદન કરાવીશું. આજ સર્વ અધિકારીમંડળને સાથે રહેવા અનુજ્ઞા છે.

સર્વ મંડળ ઉપવનમાં ગયું. ત્યાં સ્થળે સ્થળે મૃગચર્મ, વ્યાઘ્રચર્મ અને શિલાઓનાં આસન તૈયાર થઈ ગયાં અને એક શિલા પર વ્યાઘ્રચર્મ નંખાવી વિષ્ણુદાસ બેઠા અને પાસે બીજી શિલા ઉપર મૃગચર્મ નંખાવી અતિથિને બેસાડ્યો. બીજું મંડળ ચોપાસ વીંટાઈ વળ્યું. વિષ્ણુદાસે પ્રસન્ન વદનથી ગોષ્ટીવિનોદ આરંભ્યો :

'નવીનચંદ્ર, તમારા સંબંધમાં અત્યાર સુધીમાં જે જે સાંભળ્યું તેથી સર્વને પ્રસન્નતા થઈ છે. પણ મારા સાંભળ્યામાં એમ પણ આવ્યું કે તમારા હૃદયમાં કાંઈક ઊંડું દુઃખશલ્ય છે.'

સરસ્વતીચંદ્ર હસ્યો અને વાક્ય પૂરું થતા પહેલાં બોલ્યો : 'સ્વામીજી, એ તો જેનું જેવું અનુમાન થયું તેવું તેણે કલ્પ્યું અને તેમ કલ્પવાનું કારણ તેમને લાગે એમ હતું. એમ છતાં મને દુઃખ જ હોય તો તેમાં મને કાંઈ બાધ લાગતો નથી. દુઃખના અનુભવ વિના સુખનું મૂલ્ય થતું નથી. અંધકાર વિના પ્રકાશનો મર્મ સમજાય એમ નથી. દુઃખનો અનુભવ વૈરાગ્યનું કારણ થાય છે. દુઃખનું અવલોકન દયા ઉત્પન્ન કરે છે, દયાથી પરમાર્થ થાય છે, અને પરમાર્થવૃત્તિ વ્યક્તિઓનો ભેદભાવ નષ્ટ કરી તેમના ઐકાત્મ્યનું ભાન કરાવે છે. 'शोभनं खमिति सुखं तद्यद्यपि शोभनं स्यात्तथापि खप्रतिमं शून्यमेव' માટે સુખ એટલે દૃષ્ટિને પ્રિય શૂન્ય આકાશ, અને દુઃખ એટલે અપ્રિય આકાશ. સુખ અને દુઃખ ઉભય શૂન્ય છે અને શૂન્ય વસ્તુઓ જુદી જુદી હોતી નથી તો પ્રિય-અપ્રિય શી રીતે હોય ? એ તો આપણાં મન એ શૂન્ય પદાર્થને પ્રિય અપ્રિય ગણે છે; માટે સુખદુઃખમાં ગ્રાહ્યતા કે હેયતા આવતી નથી અને તેમાંથી જે આવે તેનું હું આતિથેય કરું છું. પરંતુ દુઃખ પર મારો કાંઈ પક્ષપાત છે, કારણ દુઃખ મારી બુદ્ધિને સતેજ કરે છે. મેં દુઃખ શોધ્યું ન હોત તો આપનાં દર્શન થાત નહીં !'

આ વિચિત્ર ભાષણપ્રવાહથી સર્વને આશ્ચર્ય લાગ્યું. સર્વ આશ્ચર્યસ્તબ્ધ હતા

તેમાં વિહારપુરી વચ્ચે બોલી ઊઠ્યો : *'न रम्यं नारम्यं प्रकृतिगुणतो वस्तु किमपि' એ શ્લોકનું રહસ્ય આમાં આવી ગયું. વાહ ! નવીનચંદ્રજી, વાહ ! પણ હું તમને એક પ્રશ્ન પૂછું તેનું સમાધાન કરો. આ શ્લોક હું તમને જ ઉદ્દેશી કહું છું એમ સમજો :

'X त्वया साधु समारम्भि नवे वयसि यत्तप: ।
ह्रियते विषयै: प्रायो वर्षीयानपि मादृश: ॥
श्रेयसीं तव संप्राप्ता गुणसंपदमाकृति: ।
सुलभा रम्यता लेके दुर्लभं हि गुणार्जनम् ॥
शरदम्बुधरच्छायागत्वर्यो यौवनश्रिय: ।
आपातरम्या विषया: पर्यन्तपरितापिन: ॥
* अन्तक: पर्यवस्थाता जन्मिन: संततापद: ।
इति त्याज्ये भवे भव्यो मुक्तावृत्तिष्ठते जन: ॥
चित्तवानसि कल्याणी यत्ते मतिरुपस्थिता ॥
विरुद्ध केवलं वेष: संदेहयति मे मन: ॥

આ શ્લોકોનો અર્થ તો સમજ્યા હશે.'

સરસ્વતીચંદ્ર સ્મિત કરી બોલ્યો : 'વિહારપુરીજી, આપે એ શ્લોક કિરાતમાંથી કહ્યા. અર્જુનના વેષ વિશે સંદેહનું કારણ હતું તે સંદેહનું સમાધાન અર્જુને કર્યું હતું. મારા વેષ વિશે કૌપીનના અભાવને લીધે આપને કાંઈ ન્યૂનતા લાગતી હોય તો મારે તો એટલું કહેવાનું છે કે મારામાં બીજી અનેક ન્યૂનતાઓ છે તેવી આ એક વિશેષ ગણજો. બાકી મારે મન તો ધોળાં ને ભગવાં સર્વને સારુ સમદૃષ્ટિ છે.

---

* પ્રાચીન શ્લોક : 'પ્રકૃતિગુણથી કોઈ વસ્તુ રમ્ય નથી – અરમ્ય નથી.'

X કિરાતાર્જુનીયમ્ – ભાષાંતર

''તમોએ યુવાવસ્થામાં જે તપનો આરંભ કર્યો તે શ્રેષ્ઠ કર્યું છે; કારણ કે મારા સરખા અત્યંત વૃદ્ધ પુરુષો પણ ઘણું કરીને સંસારના વિષયોથી ઘસડાય છે. તમારી આકૃતિ ઘણી સુંદર છે અને ઉત્તમ ગુણરૂપી સંપત્તિને પ્રાપ્ત થઈ છે ! આ લોકમાં સુંદરતા ઘણી સુલભ છે, પરન્તુ ગુણોનું સંપાદન કરવું એ ઘણું જ દુર્લભ છે. યુવાવસ્થાની શોભા શરદઋતુનાં વાદળાંઓની છાયા સરખી ચંચલ છે, અને વિષયો પ્રાપ્તિકાળે રમ્ય લાગે છે, પરન્તુ તેનો જ્યારે પર્યંત આવે છે ત્યારે તે સર્વે દુ:ખરૂપ થઈ પડે છે.'

* જે જન્મ લે છે તેની પાસે દુ:ખ નિરંતર પથરાયેલું રહે છે અને તેને માથે મૃત્યુ અવશ્ય ઊભેલું છે : એ વાત વિચારી સર્વથા ત્યાગ કરવાને લાયક જે આ સંસાર છે, તેમાં ભવ્ય પુરુષ મોક્ષ મેળવવા ઉત્થાન કરે છે.

વાહ ! ઘણા જ ઉત્તમ તમારા વિચાર છે કે જે વિચારોથી તમારી આવી કલ્યાણી મતિ ઉત્પન્ન થઈ છે; માત્ર તમારો જે (વૈરાગ્યથી) વિરુદ્ધ વેષ છે તે જ મારા મનમાં સંદેહ ઉત્પન્ન કરે છે.

(આ ગ્રન્થમાં કેટલેક પ્રસંગે પૃષ્ઠો નીચે ચરણટિપ્પણમાં કાશીનગરીની પાઠશાળામાં આચાર્યપદવી પામેલા વિદ્વાન શાસ્ત્રી જીવરામ લલ્લુરામે સ્નેહભાવે આ તથા બીજાં ભાષાંતર આપેલાં છે, અને તે બીજાં ભાષાંતરને અંતે એમના નામાક્ષર એમની અનુજ્ઞાથી મૂકેલા છે.)

આટલો આપનો ઉત્તર આપું છું. અને બાકી હું હવે પ્રશ્ન પૂછું છું. આપે કહેલા ત્યાગનું સાધન લેઈ મુક્તિ સારુ ઉત્થાન કરવાની વાત છે. પરંતુ જો આપના સંપ્રદાયમાં લખ-રૂપને પણ અલખની વિભૂતિ ગણો છો તો ત્યાગ વિના મુક્તિ ન કેમ થાય તે સમજાવો; અને સર્વ લખરૂપનો આત્મા એક અલખ છે, રૂપ તો જડ જેવાં ઉત્થાનાદિ ક્રિયાનાં અનધિકારી છે અને આત્મા એક પુરાણ છે તો મુક્ત કોને થવાનું બાકી રહ્યું અને એ મુક્તિને વાસ્તવે ઉત્થાન કરનાર એ એક આત્માથી બીજો કોણ છે, તે ક્યારે કોનાથી બંધાયો, અને કાલથી અનવચ્છિન્ન આત્માને ભૂતમાં બંધનકાલ અને ભાવિમાં મોક્ષકાલનો અવચ્છેદ કેવી રીતે અવસ્થિત છે એ સમજાવો.'

સર્વ બાવાઓ એકબીજાના સામું જોઈ રહ્યા અને ગુરુ વિના આ પ્રશ્નનો ઉત્તર કોઈ નહિ આપે એમ સિદ્ધ થયું. વિષ્ણુદાસ ઉત્તર દેવા આતુર બની પ્રસન્ન ઉત્સાહથી બોલ્યા : 'વાહ, શો ઉત્તમ પ્રશ્ન છે ? નવીનચંદ્ર ! આ પ્રશ્નોનો ઉત્તર જાણનાર અમારા ઉત્તમાધિકારીની પૂર્ણ દશાને પામે છે અને અમારા અલખ-લખ-સિદ્ધાંતનું આના ઉત્તરમાં રહસ્ય છે. અધિકારીઓ, ઉત્તમાધિકારીઓ અત્રે રહો અને બાકીના સર્વ નિવૃત્ત થાઓ.'

પળવારમાં તેમ થયું. ચારપાંચ બાવાઓ, સ્વામી, અને સરસ્વતીચંદ્ર રહ્યા. વિષ્ણુદાસે એક બાવાને કહ્યું : 'અલખપુરી, અલખરહસ્યમાંથી સિદ્ધાંતમંત્ર બોલો.'

અલખપુરી બોલવા લાગ્યો : 'જેવી આજ્ઞા :

* नाहं जाये म्रिये नैव न बद्धो न च मुक्तिभाक् ॥
मुक्तबाणगतिप्रायः संसारस्तु शरीरिणाम् ॥१॥
एकोऽहमद्वितीयोऽहं स्वस्मिन्नेव विहारवान् ॥
विहृत्य मायारूपेण शान्तिरूपेऽपि लक्ष्यदृक् ॥२॥
न विहारेषु नो शान्तौ द्वेष्टि वा रज्यतेऽपि वा
तमिमं निर्गुणंप्राहुर्निष्कर्माणं च तत्त्वतः ॥३॥
लक्ष्यधर्मान् समादृत्य लक्ष्यात्मा लक्ष्यते स्वयम् ॥
अलक्ष्यं चावगाहेत सोऽयमात्मप्रबोधवान् ॥४॥

---

* હું ઉત્પન્ન થતો નથી; હું મરતો નથી; હું બંધાયેલ નથી; હું મુક્ત નથી. પ્રાણીઓનો આ સંસાર છોડેલા બાણની ગતિ સરખો છે. ૧.

હું એક છું, અદ્વિતીય છું, પોતાને વિષે જ વિહારવાળો છું; માયારૂપથી વિહાર કરી શાંતિરૂપ જ્યારે થાઉં છું ત્યારે પણ લક્ષ્યદષ્ટિ રહું છું; અર્થાત્ ત્યારે પણ લક્ષ્યનો સાક્ષી રહું છું. ૨.

વિહારમાં અથવા શાંતિમાં જેને રાગદ્વેષ નથી તે તત્ત્વતઃ નિર્ગુણ અને નિષ્ક્રિય કહેવાય છે. ૩.

લક્ષ્યધર્મોનો આદર કરી જીવરૂપ લક્ષ્યાત્મા જાતે જ લક્ષે છે, અને અલક્ષ્યમાં પણ પ્રવેશ કરે છે. એવો લક્ષ્ય આત્મા જે હોય તેમાં આત્મપ્રબોધ થાય છે એટલે તેમાં આત્મા અલખ-પ્રબોધ પામે છે – જાગે છે. ૪.

* लक्ष्युपः प्रबुद्धश्चेदलक्ष्यं लक्षयेन्न कः ॥
त्रयाणामित्थमद्वैतं युञ्जतेऽलक्ष्ययोगिनः ॥५॥
गीतायामिदमेवाह भगवानर्जुनं प्रति ॥
युद्धे हिचोदयन्नेनं लक्ष्यधर्मधुरंधरः ॥६॥
कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छंत समाः ॥
श्रुतिरेषाऽपि लक्ष्यान्वै धर्मान् लक्षयति स्फुटम् ॥७॥
अलक्ष्ययोगी लक्ष्येऽस्मिन् विहरन्नात्मन्यात्मना ॥
अलक्ष्योऽसां परानन्दः स्वप्रकाशं स्वयं न किम् ॥८॥
अबद्धमुक्तः केनापि न विरक्तो न रागवान् ॥
ईशानः सोऽमृतत्वस्य स्फुलिंगोऽपि स पुरुषः ॥९॥
नित्यान्तःस्थोऽति रोहोऽयमनित्यो लक्ष्यसंज्ञक : ॥
प्रज्वलन्यज्ञरुपेण द्वैताभासस्य कारणम् ॥१०॥
अहः कालो निशाकालो लोकः पश्यत्यहर्निशाः ॥
अनित्या एव नो कालं कालं पश्यन्ति सूरयः ॥११॥
प्राकृतास्त्वेवमीक्षन्ते द्वैधं ज्वलनशान्तिषु ॥
न तत्संपृकतमद्वैतमनित्यं तैस्तु लक्षितम् ॥१२॥

---

* લખ જેનું રૂપ છે એવો આત્મા અલખ જીવાત્મામાં જાગ્યો હોય તો તે જીવાત્મા એ અલખને લખ કેમ નહીં કરે ? અને કોણ નહીં કરે ? આવી રીતે જીવ, ઈશ્વર, અને અલખ બ્રહ્મ એ ત્રણેયના અદ્વૈતનો યોગ અલખના યોગીઓ યોજે છે. ૫

અર્જુનને યુદ્ધમાં યોજતાં લક્ષ્યધર્મના ધુરંધર શ્રીકૃષ્ણે એને ગીતામાં આ જ કહ્યું છે. ૬.

આ જગતમાં કર્મને કરતો કરતો સો વર્ષ સુધી તું જીવ એવી જે વેદની શ્રુતિ છે તે પણ લક્ષ્યના ધર્મોને સ્પષ્ટ કરી લક્ષે છે. ૭.

અલખનો યોગી આ લખમાં આત્મા સાથે આત્મા વડે વિહાર કરે છે. એ અલખ અને પરાનંદયોગી તે સ્વપ્રકાશ પોતે જ કેમ નહીં ? ૮.

તે કોઈ પ્રકારથી બંધાયેલો નથી અને મુકત નથી, વિરકત નથી અને રકત નથી; તે અમૃતત્વનો ઈશ છે અને સ્ફુલિંગ છે પણ પુરુષ છે. ૯.

નિત્યની અંદર રહેલો આ લક્ષ્ય નામનો અનિત્ય અતિરો છે તે યજ્ઞરૂપે જ્વલન પામી દ્વૈતાભાસનું કારણ થાય છે. ૧૦.

દિવસ પણ કાળ છે અને રાત્રિ પણ કાળ છે; તેમાં લોક અનિત્ય એવાં જે દિવસ અને રાત્રિ રૂપો તેને જ દેખે છે અને તેમાં ઓતપ્રોત કાળને દેખતા નથી. કાળને તો જ્ઞાની જ દેખે છે. ૧૧.

લક્ષ્યના જ્વલનમાં અને શાંતિમાં પ્રાકૃત જનો આવી રીતે દ્વૈત-બેપણું-દેખે છે; પણ તે બેમાં રહેલું અદ્વૈત દેખતા નથી; કારણ તેઓ અનિત્યને જ લક્ષે છે. ૧૨.

अक्षिभिस्तैः सहस्राक्षः स्वयंभूरतिरोहते ॥
अलक्ष्यात्मन्यलक्ष्येण न चासौ नाभिनन्दितः ॥१३॥
लक्ष्यस्तयान्तर्गतः स्थाणुर्लक्ष्यातिष्ठो दशाङ्गुलम् ॥
अलक्ष्यः प्राकृतेर्नित्यो योगिलक्ष्यः परावरः ॥१४॥

આ અનુષ્ટુપછંદ અલખપુરીએ ગાયા; તે આગળ આગળ આવ્યો તેમ તેમ બીજા યોગીઓ તેની સાથે ગાવામાં પ્રથમ મનમાં, પછી કંઠમાં, અને અંતે મુખથી ભળ્યા.

અંતે વિષ્ણુદાસ રહસ્યમંત્રનો અર્થ દર્શાવતાં વિસ્તારતાં બોલ્યા : 'અમે વેદાંતના બે ભાગ પાડીએ છીએ : એક શ્રુતિ-ઉક્ત અને બીજું વૈયાસક, શાંકર, આદિ. શ્રુતભાગમાં સર્વ સંપ્રદાયરૂપ નદીઓનું મૂળ છે. શાંકર વેદાંતમાં સંન્યાસને ઉત્તમ પક્ષ આપ્યો છે અને માયાને ત્યાજ્ય ગણી છે. ભગવાન શંકર અમારે પૂજ્ય છે, પણ આ ઉભય વાતમાં અલક્ષ્ય સિદ્ધાંત એ વેદાંતથી જુદો છે તે આ રહસ્યથી સમજાશે. એ વેદાંતમાં જીવ, ઈશ્વર, અને બ્રહ્મ એ ત્રણની ત્રિપુટી છે તે અમે સ્વીકારીએ છીએ, પણ એ ત્રિપુટીને સ્થાને લક્ષ્ય અને અલક્ષ્ય એવી દ્વિપુટી અમને વધારે અનુકૂળ છે, કારણ તેમાં લાઘવ-ગુણ છે. જીવ અને ઈશ્વર ઉભયને ઉપાધિનો અવચ્છેદ છે માટે એ ઉભયને અમે એક પક્ષમાં મૂકીએ છીએ અને ઇતર પક્ષમાં ઉપાધિથી અનવચ્છિન્ન બ્રહ્મને મૂકીએ છીએ. પ્રાકૃત જનોનાં ચર્મચક્ષુ ઉપાધિને જ લક્ષી શકે છે માટે જીવ-ઈશ્વરને અમે લક્ષ્ય અથવા લખ કહીએ છીએ, અને એ પ્રાકૃત ચર્મચક્ષુ ઉપાધિહીન બ્રહ્મને દેખતું નથી માટે બ્રહ્મને અને અલક્ષ્ય અથવા અલખ કહીએ છીએ. લક્ષ્ય અને અલક્ષ્ય એ અમારી દ્વિપુટી છે.

'જીવસૃષ્ટિ તે મનોરાજ્ય અને ઈશ્વરસૃષ્ટિ તે માયા એ ઉભય જીવ અને ઈશ્વરના અવચ્છેદ છે અને તેને અમે લક્ષ્યથી જુદા ગણતા નથી. અમે માયાને ત્યાજ્ય અથવા હેય ગણતા નથી. હેયોપાદેયતા એ પણ રાગદ્વેષનો એક પ્રકાર છે અને એના સ્વીકારથી દ્વૈતગ્રાહનો દોષ આવે છે. માટે સંસાર અથવા માયાનો સ્વીકાર અથવા ત્યાગ એક પણ ઉત્પન્ન ન કરવો અને જનક, કૃષ્ણચંદ્ર આદિનું જ્ઞાનમાહાત્મ્ય તેમના આ રીતના અદ્વૈતગ્રાહને લીધે અમે ગણીએ છીએ. આ પ્રમાણે વ્યવસ્થા કરવાથી અમને બીજો લાભ છે. લક્ષ્ય ઈશ્વરથી લક્ષ્ય જીવનો ભેદ કરવો એ અમને રુચતો નથી. જીવરૂપ લક્ષ્ય ઈશ્વરરૂપ લક્ષ્યયંત્રનું ચક્ર છે, અને ચક્ર યંત્રથી અવળું ચાલવા માંડે તો આખું યંત્ર નષ્ટ થાય. માટે ઈશ્વર જે લક્ષ્ય યંત્ર ચલાવે છે તેની

તે અનેક લોકની અનેક ઇંદ્રિયો તે જ જેની ઇંદ્રિયો છે અને તે ધરવાથી જે સહસ્રાક્ષ કહેવાય છે એવું લક્ષ્ય સ્વયંભૂ છે તે લક્ષ્ય અલક્ષ્ય આત્મામાં અતિરોહ પામે છે; અને એ અતિરોહ અલક્ષ્યને અભિનંદિત નથી એમ નથી. ૧૩.

લક્ષ્યમાં અંતર્ગત, સ્થાણુ, લક્ષ્યને ઓળંગી દશ આંગળ અવસ્થિત રહેલો, પ્રાકૃત જનોથી અલક્ષ્ય, અને યોગીજનોએ લક્ષ્ય એવો અલખ પરાવર છે. ૧૪.

(આ શ્લોકાર્થનો વિસ્તાર આ પછીના પ્રકરણમાં છે.)

સાથે જીવરૂપ લક્ષ્યચક્રનું અમે અદ્વૈત રાખીએ છીએ; સુખદુઃખ, સંસારવૈરાગ્ય આદિ દ્વૈતભેદમાં અભેદ એટલે અદ્વૈત-બુદ્ધિ કરીએ છીએ; અને આ પ્રમાણે સંન્યાસ ઉત્પન્ન ન કરતાં લક્ષ્યધર્મ પાળીએ છીએ, અને લક્ષ્યધર્મ પાળવામાં ધુરંધર જે શ્રીકૃષ્ણ તેની પૂજામાં કનિષ્ઠાધિકારીઓને પ્રવર્તાવીએ છીએ કે કાળક્રમે પૂજ્યની ભક્તિથી પૂજ્યમાં જાગેલો અલખ અગ્નિ પૂજકમાં જાગ્રત થાય અને લક્ષ્યધર્મનો ભંગ થાય નહીં.'

'જ્યારે લક્ષ્યરૂપ જીવાભિધાન સ્ફુલિંગ પ્રબોધને પામે છે ત્યારે પ્રાકૃત દૃષ્ટિને સ્થાને દિવ્ય દૃષ્ટિ થાય છે અને તદવધિ સુપ્ત લાગેલો અલક્ષ્યરૂપ પરાવર પોતાના લક્ષ્યરૂપ સ્ફુલિંગમાં જાગ્રત થાય છે, પ્રજ્વલે છે, અને ત્યાં અલખ જાગ્યો એમ અમે કહીએ છીએ.'

'લક્ષ્યરૂપ એટલે લક્ષ્ય છે રૂપ જેનું તે. લક્ષ્યરૂપ જીવનું લક્ષ્યરૂપ ઈશ્વર સાથે ઐક્ય; તે ભક્તિથી, અને ગાર્હસ્થ્યધર્મ, રાજધર્મ, ગૌણધર્મ આદિ જન્માદિથી પ્રાપ્ત થયેલા લક્ષ્યધર્મનું પાલન કરીને, જીવઈશ્વરનું અદ્વૈત રચી, જ્ઞાનથી-સમાધિથી-અલક્ષ્યયોગ કરી, અલખ જગાવી, એ લક્ષ્યનો આ અલક્ષ્ય સાથે યોગ કરી, લખમાં અલખ જગાવી, લક્ષ્યા-લક્ષ્યનું અદ્વૈત અનુભવીએ છીએ.'

'આ સર્વ ખેલમાં જીવ અને ઈશ્વર એ બ્રહ્મરૂપ અલખસાગરના લખતરંગ છે, અને સંસારમાં એમની લક્ષ્યતા એટલે લખતા છે. આ જીવઈશ્વરના અવચ્છેદરૂપ દેહાદિથી આરંભી બ્રહ્માંડ સુધીના સંસાર, ધનુષ્યમાંથી છૂટેલા બાણની ગતિ જેવા છે, તેની ગતિને આરંભ અને અંત છે. સ્થૂલમાં સૂક્ષ્મ અને સૂક્ષ્મમાં કારણ, એમ ત્રણ દેહની પરંપરા છે અને જન્મે જન્મે મરણે મરણે એ કારણદેહની સ્થૂલ શરીરિથી સ્થૂલ શરીરિ લક્ષ ચોરાશી જન્મરૂપ સંક્રાંતિ એટલે અવતાર થાય છે, પણ કારણનો ખરો આરંભ તો સૃષ્ટિકાળે માયાના જન્મ સાથે થયો ને કાર્યસમષ્ટિનો ખરો અંત પ્રલયકાળે આવશે. એ આરંભકાળથી થયેલો ને એ અંતકાળ સુધી રહેનારો અવચ્છેદ તેથી અવચ્છિન્ન સંસારના આરંભે બંધ અને અંતે મોક્ષ. પણ એ બંધમોક્ષ સંસારના છે; અથવા કેટલાક કહે છે કે એ બંધમોક્ષ બુદ્ધિના છે, જેમ કે શ્રીયોગવાસિષ્ઠમાં ઉપદેશ છે કે, 'संन्यासयोगयुक्तात्मा कुर्वन्मुक्तमतिर्भव.' આમ ગમે તો સંસારને કે ગમે તો મતિના બંધમોક્ષ હો, પણ આત્માના તો નથી જ. એ બંધમોક્ષ એવાં એ આરંભ અને અંતની કોટિઓનાં નામ છે, એ બંધ કે મોક્ષનો કોઈ કરનાર નથી, એને વાસ્તે તદ્રૂપ એટલે તમે જે આત્મા છો તેનું ઉત્થાન થાય એમ જ નથી. બંધમોક્ષ સંસારના અવચ્છેદક છે. આત્મા સાથે તેમને લેવાદેવા ન મળે. કિરાતમાંથી જે મુક્તિ સારુ ત્યાગના સાધનથી ઉત્થાન થવાનું તમને કહ્યું તે અમારા સિદ્ધાંતનું વચન નથી. અમારા સિદ્ધાંત પ્રમાણે પરાવર પરમાત્માના તરંગરૂપ જીવોમાં માત્ર પ્રબોધ થાય છે અને તેમાં અલખ જાગે છે, બાકી તેના બંધમોક્ષ તો છે જ નહીં. શ્રી ગૌડપાદાચાર્યના વેદાંતમાં પણ આત્મા અબદ્ધ-મુક્ત છે.'

આ પ્રસંગે અધીરા થઈ સરસ્વતીચંદ્રથી પૂછ્યા વિના રહેવાયું નહીં : 'ત્યારે

આ સર્વ મંડળ અને આપ ત્યાગી નહીં ?'

વિષ્ણુદાસ હસીને બોલ્યા : 'બચ્ચા, સાચી વાત પૂછી - તો સાંભળ. અલખપુરી ! અલખયોગીનું વેષરહસ્ય આને સમજાવ.' - પ્રીતિ ઉપજતાં સરસ્વતીચંદ્રને તુંકાર બોલથી ઉચ્ચાર્યો.

અલખપુરી બોલ્યો :

'ગોપીજનવલ્લભની ભક્તિ ઘર છોડી ગોસાંઈ કરે,
વિભૂત લગાવે, અલખ જગાવે, ગોકુલને વશ રાખી ફરે.
ગોવ્રજમાં પરિવ્રાજક જોગી જોગ ધરે હરિ અલખ તણો;
અલખ કરે લખ; વિભૂત કરે ભવફેર જ લક્ષચુર્યાશીતણો.
સહુ સંસાર જટિલ જટારૂપ બાંધી દીધો, શિર રાખી લીધો;
રકત દીસે પણ અરકત એવો એક જ ભગવો ભેખ કીધો.
અજ્ઞાનની જન સબ સોતે હૈં ઉસમેં સંયમી જાગત હૈ,
વિષ્ણુદાસજી લોટત લોટત સબમેં અલખ જગાવત હૈ.'

અલખપુરીની પાસે આ વચન સરસ્વતીચંદ્રે ત્રણ વાર બોલાવ્યાં અને અંતે અર્થ સમજી પ્રસન્ન થયો, અને મનમાં બોલ્યો :

"This is true. Those are not apathetic to the world that show their right to live in it by being useful to their fellow men in some form; and the ascetic, that deluges the world with his poetry and philosophy without destroying it, does a duty; and if he does that, he is not bound to confine himself within the rooms where his father has left hoards of money and where his wife wants him to provide for her children. Duty in the best form is the motto of these men, and they are not bound to be home-keeping youths, with homely wits. The point is Duty, and, in this case at least, asceticism does not murder Duty ! Beautiful !'

વિષ્ણુદાસ બોલ્યા : 'નવીનચંદ્ર, અમે જેમ રકત નથી તેમ વિરકત પણ નથી. અમે તો માત્ર અરકત છીએ. પછી વ્યવહારમાં અરકત અને વિરકત પર્યાયરૂપ હોવાથી ગમે તે બોલીએ તે જુદી વાત. અમે કાંઈ સંસારનો ત્યાગ કરતા નથી - અમે તો તેને જટામાં બાંધી રાખીએ છીએ, તેને ભસ્મરૂપ બનાવી શરીરે ચોળીએ છીએ, અને એ વિભૂતિ ચોળી અલખ જગાવીએ છીએ. અલખ લખને ત્યજતું નથી; માત્ર ભસ્મના ભાર નીચે અગ્નિ જાગે તેમ લખના ભાર નીચે જાગતા અલખનો ભડકો કરી જોનારને દેખાડીએ છીએ ! અને એને સારુ અમારી આ માથાકૂટ; સંક્ષેપમાં લખને પૂજીએ છીએ, અલખને દશે દિશ જગાવીએ છીએ; અને તેને સારુ વાસનાઓની જાળમાં ગુંચવી રાખનાર, ગૃહસ્થધર્મરૂપ સંસારને વાસનાહીન સંસારનું રૂપ આપી ભસ્મસંજ્ઞાથી અમારે શરીરે ચોળી રાખીએ છીએ અને સંસારના જેવું જટાનું મોટું ગૂંચળું વાળી શિર પર રાખીએ છીએ એ પણ સંજ્ઞા જ છે. વ્યવહારમાં પણ કાંઈ મહાન કાર્ય સાધવામાં પણ કેટલો ઉચ્છેદ આવશ્યક થાય છે તેમ અલખ જગાવવાને અમે કરીએ છીએ - પણ સંસારનો ઉચ્છેદ દુ:ખનો ત્યાગ સાધવાને

કરવો એ અમારો આશય નથી તે જણાવવા આ સંજ્ઞાઓ રાખીએ છીએ. જગતનો નાશ કરી લક્ષ્યનાશ અમે કરતા નથી. અમે તો ગોવ્રજમાંના પરિવ્રાજક છીએ, ગોસ્વામી છીએ, અને શ્રી લખની વિભૂતિ ધરી, ગૃહાદિનો તે સાધનાર્થે ત્યાગ ધરી, અજ્ઞાની લોકમાં અજ્ઞાન-નિશામાં જાગ્રત રહી પોલીસવાળા પેઠે રોન ફરવા નીકળીએ છીએ, અને સર્વત્ર અલખ જગાવીએ છીએ. નવીનચંદ્ર, તારા લખ જીવમાં અમે અલખ જગાવીશું. બોલો અધિકારીઓ – બોલો –

'વિભૂત લગાવ્યો, અલખ જગાવ્યો,
ખલક કિયો સબ ખારો વે !'

પાસે ઊભેલા જોગીઓએ આ શબ્દો ઝીલી લીધા, ગર્જના કરી ગાયા, અને ઉપવન બહાર મંદિરમાંના જ્યાં જે હતા ત્યાં તે સર્વ જોગીઓએ એ શબ્દો ઝીલી ગર્જના મચાવી, અને ચારે પાસ અલખ ગાજી રહ્યો. ગર્જના શાંત થતાં વિષ્ણુદાસે સરસ્વતીચંદ્રને ખભે હાથ મૂકી, તેના સામું જોઈ, દૃષ્ટિકટાક્ષ કરી, પૂછ્યું : 'કેમ બચ્ચા, તારામાં અલખ જાગ્યો કે નહીં ?'

ફરી એક વાર વિષ્ણુદાસ નિરાશ થયા. એમણે યદુનંદનને નમવાનું કહ્યું હતું ત્યારે અતિથિ જડ જેવો દ્વાર વચ્ચે ઊભો રહ્યો હતો અને મસ્તક ઊંચું રાખ્યું હતું. અત્યારે નિરાકાર નિરંજન અલખ જગવવાનું કહ્યું તેના ઉત્તરમાં પણ આ વિચિત્ર અતિથિ સ્તબ્ધ રહ્યો. સરસ્વતીચંદ્ર હસ્યો અને બોલ્યો : 'મહારાજ ! હું તો કોઈ સ્થાને પણ અલખને સુપ્ત દેખતો નથી તો આજ સુધી મારામાં સુપ્ત હતો એવો સ્વીકાર કેમ કરું ? અને એવો સ્વીકાર કર્યા વિના મારામાં અલખ આજ જ જાગ્યો કેમ કહું ?'

વિષ્ણુદાસના મુખ ઉપર કાંઈક ખેદ જણાયો, તે જણાતાં સરસ્વતીચંદ્રને દશ ગણો ખેદ થયો, અને આવા સુજન પુરુષને ખેદ થવાનું પોતે સાધન થયો તે અનિષ્ટનું નિવારણ કરવાનો માર્ગ મનમાં શોધવા લાગ્યો. 'સ્વામીજી, આપને લેશ પણ ખેદનું હું સાધન થયો હોઉં તો ક્ષમા કરજો. આપના રહસ્યમંત્રનું શ્રવણ આજે કર્યું, પણ મનન કર્યા વિના ઉત્તર શી રીતે આપું ? એ રહસ્યનું મનન કરી, આપને અનુવાદ કરી બતાવું, અને મને કાંઈ શંકા ઉત્પન્ન થાય તેનું આપ સમાધાન કરો તે સર્વ વિધિ વડે મારી બુદ્ધિ પરિપાક પામે ત્યાં સુધી અનુકૂળ અવકાશ મને મળે ત્યાં સુધી આપને નિરાશ થવાનું કારણ નથી.'

વિષ્ણુદાસ પ્રસન્ન થયા. મંદિરમાં ઘંટાનાદ થતાં દેવનો નૈવેદ્યસમય આવ્યો સમજાતાં સર્વ યોગીઓને વિષ્ણુદાસે બહાર મોકલ્યા, અને એકલા પડતાં વિશ્રમ્ભથી વાર્તા માંડી :

'નવીનચંદ્ર, હું પૂર્વાશ્રમમાં બ્રાહ્મણ હતો અને તમારા જેવા વિદ્વાન બ્રાહ્મણને સ્વાભાવિક રીતે અલખમત સ્વીકારતાં વિચાર કરવો પડે તે હું સમજી શકું છું. પરંતુ મારે આ સર્વ જટાધર મંડળને વશ રાખવું પડે છે અને તેઓ મારી આજ્ઞા પાળે છે ખરા, છતાં કિયે પ્રસંગે મારી આજ્ઞાને પણ તેમનો ઉગ્ર સ્વભાવ નહીં માને તે હું સમજું છું અને એ પ્રસંગ જ ન આવે તેની સંભાળ રાખું છું. કેટલાક કારણથી મારો તમારા પર પક્ષપાત છે તે આ મંડળ જાણે છે અને તમે તે પક્ષપાતને યોગ્ય

નથી એવું તેમના મનમાં આવ્યું તો ગમે તો મારા ઉપર અશ્રદ્ધા રાખશે અને ગમે તો તમને પીડશે. એમના વિચાર પ્રમાણે અને આ મઠના સંપ્રદાય પ્રમાણે જે કોઈ અલખ જગાવે નહીં તેને આ મઠમાં બહુ રહેવાનો અધિકાર નથી. આ હઠવિચાર ઉપર મને તિરસ્કાર છે, પણ તે હાલ નકામો છે. તમે અત્રેથી જશો તો મને અતિશય ખેદ થશે. માટે મારી વિજ્ઞપ્તિ સ્વીકારવાની ના પાડશો નહીં'

'કેવે પ્રકારે ?' સરસ્વતીચંદ્રે આતુરતાથી પૂછ્યું.

'સંન્યસ્ત લેનાર ગૃહસ્થાશ્રમમાં પાછો જઈ શકતો નથી, પણ અમારો ભેખ લેનાર પાછો ગૃહસ્થ થઈ શકે છે. આ વિભૂતિ આખે શરીરે ધારણ કરવી એવો કાંઈ મેળ નથી; એક વેળા મસ્તક પર વિભૂતિ ધરવાથી ચાલે છે. અમારી વિભૂતિમાં ગોપીચંદનનું મિશ્રણ છે. અમારા યદુનંદનને તમે નમશો નહીં તે ચાલશે; તેમનો તિરસ્કાર ન થાય તે જોજો. છે એવાં ને એવાં વસ્ત્ર માત્ર ભગવાં કરી ધારશો તો બસ છે. બાકી સંપ્રદાય ગમે તે રાખજો; અલખનું નામ પૂજવું, અને આ મઠના ચાર અધિકારમાંથી ગમે તે સ્વીકારજો. ઉત્તમાધિકારમાં તમારો મત ગમે તે હશે તોય ચાલશે. આટલું કામ કરી તમે પરણશો તોયે આ મઠમાં બાધ નથી. પાસેના ઉપમઠમાં વિવાહિત વેરાગીઓ અને વેરાગણો વસે છે, તે આ મઠનાં આશ્રિત છે, યદુનંદનનો પ્રસાદ લેવા અમારી સાથે અત્રે આવીને ભોજન કરે છે, અને તમને સંસારવાસના હશે ને ત્યાં રહેશો તોપણ ચાલશે. માટે હાલમાં આટલી વિજ્ઞપ્તિ સ્વીકારજો. અંતે અમારે આ સ્થાન છોડી તમારે ઘેર જઈ સંસાર આરંભવો હોય ત્યારે મને એકાંતમાં કહેજો. ત્યાં સુધી આટલી વિજ્ઞપ્તિ સ્વીકારજો – અલખબોધની દીક્ષા-શ્રવણ દ્વારા તો તમારે લેવી પડશે – આજ પ્રસાદકાળે. પછી અલખ સ્વીકાર કરવાને મનનપર્યંત અવધિ છે.'

'જો આટલાથી તમારું ચિત્ત પ્રસન્ન થતું હોય તો મને જીવનદાન દેનારનું એટલું વચન હું પાળીશ. માત્ર અલખવાદ સ્વીકારવો એ મારા મતવિરુદ્ધ છે.'

'એટલું નભાવી લઈશું. તમને મનન કરવા અવકાશ આપેલો છે ને એવો અવકાશ અમે એકવર્ષાવધિ આપીએ છીએ.'

વિષ્ણુદાસને આટલાથી સંતોષ થયો. અતિથિને એકાંતમાં મૂકી મંદિરમાં ગયા. જતાં કહેતા ગયા : 'ભોજન પછી અમે સર્વ મંડળ ભિક્ષાપર્યટન કરવા બહાર જઈશું. થોડાક જોગી અત્રે રહેશે તેની સાથે તમે પણ રહેજો. મરજી પડે તો કોઈને લેઈ સૂર્ય નમે ત્યારે નીચે સુરગ્રામ જોવા જજો. અમારા રહસ્યમંત્રનું વિવરણ છે તે અલખપુરી તમને આપી જશે.'

એકલો પડેલો સરસ્વતીચંદ્ર વિચારમાં પડ્યો, હસવા લાગ્યો, ઊભો થયો, ચારે પાસ ફરવા લાગ્યો; અંતે એક મહાન શિલા ઉપર વડની છાયા નીચે સૂતો. પળવાર આંખ ઉઘાડી રહી એટલામાં ચંદ્રકાંત સાંભર્યો અને તેને પત્ર લખવાનો અને સુરગ્રામ જઈ તે ટપાલમાં નાખવાનો વિચાર કર્યો. તે વિચાર પૂરો થયો એટલે અલખના રહસ્યમંત્ર સાંભર્યા. આ મંત્ર બેત્રણ વાર સ્મરી સ્મરણમાં ઉતાર્યા. રાત્રિએ તેનો વિચાર કરી પ્રાત:કાળે સ્વામીને એ શ્લોકના અર્થનો અનુવાદ કરવા અને તે ઉપર પોતાનો અભિપ્રાય જણાવવા સંકલ્પ કર્યો. નેત્ર મીંચાયાં અને નિદ્રા આવી

તેની સાથે પોતે સૂતો હતો ત્યાં એક પાસ હસતી હસતી કુમુદસુંદરી બેઠી છે એવું સ્વપ્ન થયું. સ્વપ્નની સહચરી સ્વપ્નના પુરુષનો હાથ ઝાલી બોલતી હતી :

'જોગી, તું જોગણનો ગુરુ થાજે,
જોગણને તું જોડે સોડે રહાજે.
જોગી જ્ઞાન ભેગો તું રસ લહાજે !
અલખ પ્યાલા લખરસના પાજે.
રૂડા સ્વપ્નસાગરમાં તરજે,
જોગી, જોગ પ્રિયરસનો ધરજે.'

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૬

સંસ્કૃત પ્રકરણો : લક્ષ્યાલક્ષ્યરહસ્યવિવરણ; સ્વપ્ન, જાગ્રત અને પાછું સ્વપ્ન

સરસ્વતીચંદ્ર નિદ્રાવશ થયો. પા ઘડી ભાગ્યે થઈ હશે એટલામાં અલખપુરી આવ્યો, અલખરહસ્યનું પુસ્તક આણ્યું, તેના મંત્રોના વિવરણ આગળ પાંદડાની સંજ્ઞા મૂકી, પુસ્તક સરસ્વતીચંદ્રની પાસે મૂકી પાછો ચાલ્યો ગયો. સરસ્વતીચંદ્ર જાગ્યો અને પાસે પડેલું પુસ્તક ઉઘાડી વિવરણ વાંચવા મંડી ગયો :

*અથાધુના લક્ષ્યાલક્ષ્યરહસ્યમુચ્યતે ॥ તત્ર લક્ષ્યત ઇતિ લક્ષ્યં ન લક્ષ્યત ઇત્યલક્ષ્યમ્ ॥

---

* ભાષાંતર : હવે લક્ષ્યાલક્ષ્ય એટલે લખ અલખનું રહસ્ય કહીએ છીએ. એમાં લક્ષ્ય એટલે લખ એટલે જે જોવાય તે; અને જે ન જોવાય - ન જોઈ શકાય - તે અલક્ષ્ય એટલે અલખ. એમાં જોનાર તથા ન જોનાર તે પ્રાકૃત એટલે અશિક્ષિત દૃષ્ટિવાળા લોક લેવા, કારણ શાસ્ત્રાદિ સાધનથી વધારે સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિ ધરનારા જન તો પ્રાકૃત જનથી ન જોવાય તે જ વસ્તુ જુએ છે અને તે જોવાની રીતનો ન્યાય, 'જે સર્વ ભૂતોની રાત્રિ છે તેમાં સંયમી જાગે છે' એ આદિ વાક્યોમાં આવે છે. અને પ્રાકૃત જનોના લક્ષ્યથી તો એ મહાત્માઓ વિપરીત દિશામાં દૃષ્ટિ કરે છે - તેને જોવું ધારે તો જોઈ શકે છે પણ એણી પાસ એમની દૃષ્ટિ વળતી નથી. હવે આવા અલક્ષ્ય-અલખ-ને લખકરવાવાળા-જોનારા-યોગીનું સ્વરૂપ ભગવાન લક્ષ્યાલક્ષ્યસિદ્ધાન્તકાર (૧૦૬-૧૦૮ પૃષ્ઠમાં છે તે) મંત્રોમાં દર્શાવે છે. તેની ટીકા એવી રીતે કે આ યોગીની કેવી ભાષા અને કેવી ગતિ હોય છે તે તેને જ મુખે કહે છે.

શ્લોક ૧ નાહં જાયે - હું ઉત્પન્ન થતો નથી. વગેરે વાક્યો વડે એવું કહ્યું કે ઘટાદિમાં આકાશ સમાનત્વથી અવસ્થિત છે તેની પેઠે અલક્ષ્ય આત્માનું પણ જન્મમરણથી રહિતપણું જોઈ લેવું. તે જ રીતે તેનું બંધમોક્ષથી પણ રહિતપણું છે. આ બદ્ધ છે; આ મુક્ત છે, એવું જે કહેવાય છે તે તો વ્યવહારને અર્થે છે - વસ્તુતઃ તેમ કાંઈ નથી. અથવા તો આત્મા નહિ પણ સંસાર જ બંધાય છે, મુક્ત થાય છે, તે વાત સમંજસપણે સિદ્ધાંતકાર સાધે છે. તે એવી રીતે કે સમષ્ટિરૂપ પરમાત્મા એક હોઈને વ્યષ્ટિરૂપોથી અનેક જેવો ભાસે છે. તે અનેકપણાનું રૂપ શરીરધારીપણું એ જ છે અને શરીરધારીનો જ સંસાર છે. ધનુર્ધર શરનું ધનુષ્ય પર સંધાન કરે છે ને શરનો મોક્ષ કરે છે (બાણ છોડે છે) તે સર્વ ભ્રાંતિ છે : વસ્તુતઃ તો ધનુર્ધરપણું, શરનું સંધાન, અને તેનો મોક્ષ એ સર્વ પણ - જાતે સ્વયંભૂપણે આ સમષ્ટિરૂપે ઉત્થાન પામેલા એટલે ઊભા થયેલા લક્ષ્યમાંથી-ઉત્થાન પામેલા નાનારૂપે દેખાતા અનેક સંસારો છે. સમ્યક્-સારી પેઠે-સરે તે સંસાર; તે બાણની ગતિ જેવો, બાણ જેવો, બાણ જેવો નહીં. બાણગતિ જેવો સંસાર આરંભરૂપ હોય ત્યારે તેનું નામ બંધ; આરબ્ધ કર્મથી પરવારી બાણ સ્થિર થાય, એટલે જે સંસારનો આરંભ આટોપાયો તે સંસારનો જ વિરામ તે મોક્ષ. વ્યષ્ટિ, સમષ્ટિ, બંધ અને

केन लक्ष्यते नालक्ष्यते वेति चेत् प्राकृतैर्जनैरशिक्षितदृष्टिभिरित्येव ग्राह्यम् ।। येन शास्त्रादिभिः साधनैः पटुतरदृग्भिर्जनैस्तु "या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमीं त्यादिभिरुक्तन्यायेन यदन्यैः प्राकृतैरलक्ष्यं तदेव लक्ष्यते प्राकृतलक्ष्येषु च ते हि महात्मानः पराग्दृशो भवन्ति ।। इत्थंभूतस्यालक्ष्यस्य लक्षयितुयोगनः स्वरुपंदर्शयति भगवाँल्लक्ष्यालक्ष्यसिद्धान्तकारः ।। तद्यथा ।। तस्य योगिनः का भाषा का गतिरिति चेतन्मुखेनाह ।। नाहं जाय इत्यादिना घटादिषु समानत्वेनावस्थितस्याकाशस्येवालक्ष्यस्यात्मनो जन्ममरणराहित्यमुक्तम् ।। तथैव तस्य बन्धमोक्षराहित्यमपि ।। यदयमुपाधिभिर्बद्धो वा मुक्तो वोच्यते तत्तु व्यवहारार्थमेव न वस्तुतः ।। यद्वा संसार एव बध्यते मुच्यते न ह्यात्मेति सामञ्जस्येन साध्यति ।। तद्यथा परात्मा त्वेक एव समष्टिरुपो व्यष्टिरूपैरनेक इव भाति ।। तदनेकत्वं शरीरित्वरूपं शरीरिणामेव च संसारः ।। धानुष्को यच्छरं संधत्ते मुञ्चति चेति तद्भ्रान्तिरेव वस्तुतस्तु धानुष्कत्वं संधानं मोक्षश्चेति सर्व एव स्वतः स्वयम्भूत्वेन समष्टिरुपेण च व्युत्थिताल्लक्ष्याद्व्यष्टिरूपै र्व्युत्थिता नानालक्ष्याः संसाराः !! संसरतीति संसारो वाणस्य गतिरिव न बाण इव ।। संसारस्य बाणगतेरिवारम्भरूपो बन्धः कृतकृत्ये च स्थिरीभूते बाणे निर्वाहितारम्यभस्य संसारस्यैव विरामो मोक्षः ।। यावन्त एते व्यष्टिसमष्टिबन्धमोक्षप्रपञ्चास्तावतामनेकामां सामान्यमेकं तल्लाधवाल्लक्ष्यमित्युच्यते यथा हस्तपादाद्यनेकत्ववानेकः पुरुषो जीवो वोच्यते ।। यथा मुद्विकारो घटादिनामधेयो भवति तथैवैकं लक्ष्यं प्रपञ्चीभवति विश्वीभवति ।। एवंविद्यं बन्धमोक्षादिप्रपञ्चसमुच्चयरुपं लक्ष्यं तत्तथाविधत्वान्न बध्यते न वा मुच्यते ।।

મોક્ષ આ જેટલા પ્રપંચો છે તેટલા સર્વ-તે-અનેકમાં રહેલું એક એવું જે સામાન્ય તેને લાઘવના હેતુથી લક્ષ્ય કહીએ છીએ, જેમ હસ્તપાદાદિ અનેકત્વવાળો એક તેને પુરુષ અથવા જીવ કહીએ છીએ, જેમ એક માટીના અનેક વિકારો અનેક ઘટાદિ નામો ધરે છે તેમ જ એક લક્ષ્ય-અનેક પ્રપંચરૂપે વિશ્વરૂપે બની રહે છે. આવી રીતનું, બંધમોક્ષાદિ અનેક પ્રપંચોના સમુચ્ચયરૂપ, લક્ષ્ય એવું છે માટે નથી બંધાતું, અને નથી મુક્ત થતું. (જો એક લક્ષ્યના અનેક એવા જે બદ્ધમોક્ષ તે થાય છે કહીએ તો એકની અનેકત્વાપત્તિ થાય અને વદતો વ્યાઘાતનો દોષ આવે. અને પેલા બંધમોક્ષાદિ જુદા જુદા પ્રપંચોથી ભરેલા સમગ્ર લક્ષ્ય એ જ બન્ધમોક્ષાદિ પામે એવું કહીએ તો અનવસ્થાદિ દોષ આવી જાય.) માટે સંસાર અને સંસારી ઉભયનો લક્ષ્યમાં અંતર્ભાવ જ છે, જેમ સ્વપ્નજાલોનો જાગ્રતમાં છે. જે આ માયા નામે ઓળખાય છે, તેનો પણ તેમાં જ અંતર્ભાવ છે.

શ્લોક ૨-૩. હવે સિદ્ધાંતકાર લક્ષ્ય અને અલક્ષ્યનું અદ્વૈત સાધે છે; 'एकोऽहम' - 'હું એક છું' - વગેરે શબ્દોથી. અલક્ષ્ય આ આત્મા વિશ્વરૂપ છે ને સાક્ષીપણે રહેલો છે. કોનો સાક્ષી ? લક્ષ્યરૂપ આત્માનો જ પોતાનો જ - આ અલક્ષ્ય સાક્ષી છે. આમ તેનું ચિત્ સ્વરૂપ સધાયું. માયારૂપ વિહાર શમે છે ત્યારે શાંતિરૂપ થાય છે તે બે રૂપથી લક્ષ્યપણું એક જ છે અને તેમાંના એક ઉપર રાગ અને બીજા ઉપર દ્વેષ ધરનાર માણસ એ રાગદ્વેષ વડે ત્રૈગુણ્યનો અંગીકાર કરે છે અને ક્રિયાવાન્ થાય છે જ. વિરક્ત મનવાળા 'ભિક્ષુ' નામ ધરનારા પુરુષો વિદ્વાનો હોય છે તેમ મહાત્માઓ હોય છે છતાં તેઓ માયાનો દ્વેષ કરનારા અને શાંતિમાં રાગ રાખનારા હોવાથી દ્વૈત સ્વીકારે છે અને તેથી તેઓ અદ્વૈતસિદ્ધિ પામતા નથી, અદ્વૈતાભાસથી

एकस्यानेकत्वापत्तौ वदतो व्याघातात् ॥ तत्तत्प्रञ्चप्रायस्यैव समग्रलक्ष्यस्य च तत्तद्बन्धमोक्षदियोगेनवस्थादिदोषात् ॥ अतः संसारसंसारिणोर्लक्ष्येन्तर्भाव एव यथा स्वप्नजालानां जागृते ॥ याऽसौ मायेत्युजच्यते तस्या अपि तत्रैवान्तर्भावः ॥

लक्ष्यालक्ष्ययोरद्वैतं साधयति ॥ एकोऽहमद्वितीयोऽहमित्यादिभिः ॥ अलक्ष्योऽमात्मा विश्वरुपः साक्षित्वेन स्थितोऽपि कस्य साक्षीति चेदात्मन एव लक्ष्यरुपस्य साक्षीति चित्त्वं सिध्यति ॥ मायारुपो विहारः शाम्यन् शान्तिरुपो भवतीत्युभयथा लक्ष्यत्वमेकमेव तयोरितरस्मिन् यो रागद्वेषौ भजते स त्रैगुण्यमङ्गीकरोति क्रियावान् भवत्येव ॥ मायायां द्वेषवन्तः शान्तौ रागवन्त एव विरक्तमानसा भिक्षुनामानो विद्वांसोऽपि महात्मानोऽपि नाद्वैतसिद्धिं व्रजन्त्यद्वैताभासवञ्चता एव परिव्रजन्ति हेयोपादेयद्वैतं चाङ्गीकुर्वन्तीत्यद्वैतसिद्धिस्तु लक्ष्यालक्ष्यसिद्धान्तेष्वेव परमार्थतः सिध्यति नान्यत्र मते ॥ अलक्ष्यं लक्ष्यस्य साक्षिभूतमिति तत्र स्वस्यैव साक्षित्वं ग्राह्यम् ॥ द्रव्यगुणादयो नैयायिकैः साधिताः पदार्था अन्यमतेषु वाऽन्यैनमिभिः साधिताः पदार्थास्ते सर्व एव लक्ष्यविहतमिति मन्तव्यम् ॥ ननु स्त्रीपुरुषादीनां परस्परविहारा इव द्वैतादिं विना न विहारः संभवतीति चेन्न ॥ येन यद्वदेव स्वस्य साक्षित्वं तथैव स्वेन विहारवत्त्वमपि तत्र तेनैव च स्वयममानन्दरुपोऽयमलक्ष्योऽनुभूयते ॥ परेषां सुखेभ्य यन्महात्मानः स्वयमेव सुखीभवन्तीत्यत्र दृष्टांत स्फुट एव साधयति च स लक्ष्यानां व्यष्टयाभासानामलक्ष्यमपि परीक्षासंवेद्य सर्वत्रस्थसाक्षित्वामात्रजन्यमानन्दरुपमद्वैतं स्वपरस्थम् ॥ अत एव युक्तं यत्र यत्र मनो याति तत्र तत्र समाधय इति ॥ इयं मनोयात्रैव माया सा विजृम्भितेव लक्ष्यते ॥ न मायाया मायाविनो भेदः समवायात् ॥ अलक्ष्योऽसौ मायावी लक्ष्यां मायामात्मवस्तुत आत्मना आत्मन्येव तनोति संहरति च ॥ विहारेश्वलक्ष्यं मोदते ॥ स मोदोऽपि विहार इति चेन्नैवम् ॥ येन सच्चिद्वत्प्रमोदोऽपि नित्यतामेकतां च भजते नैव क्रियारुपा अनेके विहाराः ॥

છેતરાઈને જ પરિવ્રજે છે, અને આ ત્યાજ્ય અને આ ઉપાદેય એવા દ્વૈતનો અંગીકાર કરે છે. એટલે અદ્વૈતની સિદ્ધિ તો પરમાર્થતઃ લક્ષ્યાલક્ષ્ય સિદ્ધાંતમાં જ સધાય છે ને બીજા મતોમાં સધાતી નથી. અલક્ષ્ય લક્ષ્યનુ સાક્ષિ એટલે પોતાનું જ સાક્ષિ એમ લેવું. નૈયાયિકો દ્રવ્યગુણાદિ પદાર્થો સાધે છે, અને અન્ય મતોમાં અન્ય નામોથી પદાર્થો સધાય છે; આ સર્વે પદાર્થો લક્ષ્યના વિહત-ક્રીડિત-માં આવી ગયા એમ માનવું. કોઈ કહે સ્ત્રીપુરુષાદિના વિહાર પેઠે લક્ષ્યનો વિહાર પણ દ્વૈતાદિ વિના ન સંભવે તો તે ખોટું છે. કારણ જેવી રીતે પોતે પોતાનો સાક્ષી રહે છે તે જ રીતે પોતાની સાથે પોતનું વિહારીપણું પણ છે; ત્યાં તે કારણથી આનન્દરૂપ એવો આ અલક્ષ્ય પોતે અનુભવાય છે. મહાત્માઓ પારકે સુખે જાતે સુખી થાય છે એ આનું દૃષ્ટાંત સ્ફુટ જ છે; અને તે એવું સિદ્ધ કરે છે કે લક્ષ્ય એવા જે વ્યષ્ટ્યાભાસો છે તે સર્વમાં – પોતામાં તેમ પારકામાં રહેલું – એક આનન્દરૂપ અદ્વૈત છે, અને તે પરીક્ષાસંવેદ્ય છે, સર્વત્ર રહેવાવાળું છે, અને જ્યાં જ્યાં સાક્ષિત્વ છે ત્યાં ત્યાં એ જન્ય છે. આથી જ કહેલું છે કે જ્યાં જ્યાં મન જાય ત્યાં ત્યાં સમાધિઓ થાય છે. આ મનોયાત્રા (મનનું જવું તે મનનયાત્રા) એ જ માયા છે અને તેનું વિજૃમ્ભણ લખ થાય છે. માયા અને માયાવીનો ભેદ નથી, કારણ તેમનો સમવાય છે અલક્ષ્ય – અલખ – એવો જે માયાવી તે લક્ષ્ય-લખ-માયાને આત્મવસ્તુમાંથી આત્મ વડે વિસ્તારે છે અને આત્મામાં જ સંહરે છે. આ વિહારોમાં

`एवं लक्ष्यालक्ष्ययोरद्वैतं साधयतो योगिनो गुणकर्माणि गुणकर्माभासत्वेन स्वप्न इव विलसन्ति ॥ स साधयिता तु तैर्गुणकर्मभिरनवच्छिन्नोऽसंस्पृष्टः निर्गुणो निष्कर्मा च ॥ जीवनामा लक्ष्यस्फुलिङ्गोऽयं प्रकृत्या जडसधर्मेव विजृम्भते लक्ष्यधर्मश्चानुवर्तते ॥ दारुषु गूढोऽग्निरिव स्वरुपेण न लक्ष्यते केवलं जडरुपतया लक्ष्यते ॥ यदि संघट्टनादिभिः प्रज्वलितः प्रबुद्धो भवति तर्ह्यपि दृक्त्वगादिसंवेद्यान् जडधर्मान् भजमान एव प्रकाशनदहनमयीं त्रिलोकस्थजातवेदः शक्तिमाविष्करोति स्वस्मिंस्तद्वदेव प्रबुद्धोऽयं जीवस्फुलिंग संसारीव लक्ष्यव्यवहारधर्मान् समाद्रियत इव ॥ नायं केवलं तथा लक्ष्यते किंतु स लक्ष्यतेऽपि येन तथालक्ष्योऽयं स्वयमेव तल्लक्ष्यत्वं लक्षते लक्ष्यात्मसाधर्म्यमुद्दिशति व्यष्टिसमष्ट्योरेकत्वे तयोः प्रवृत्तिभेदाभावफलजिघत्सया तद् व्यतिरिक्तफल पराङ्मुखः सर्वसत्कर्मकरोप्यहंकार शून्यत्वात्तानि तानि कर्माणि नैष्काम्येन कुर्वन्नीश्वराय च समर्पयन्नेव जीवेश्वरयोर्लक्ष्यसाधर्म्यमुद्बोधयति तेन च लक्ष्यधर्मानाद्रियते ॥ तेन विधिना च त्रिलोकस्थवैश्वानर शक्तयाविष्करणमुपमीयते ॥ अनेन विधिना जीवेश्वरयोरद्वैतयोगः साध्यते ॥ कर्मयोगोऽयमिति केचित् ॥ कर्मयोगेन जीवेश्वरयोरैक्यं सिध्येत स च योगो गीतायामुक्तः ॥ ज्ञानयोगेन जीवब्रह्मणोरैक्यं सिध्येत तेनाऽ यदलक्ष्ये चावगाहेत ॥ अलक्ष्यं तु ब्रह्मैव ॥ अवगाहनाद्-ब्रह्मविद् ब्रह्मैव भवतीत्युद्दिष्टम् ॥ नूतनवेदान्तिनस्तु ज्ञानयोगं साधयन्ति न तु

અલક્ષ્ય મોદ પામે છે. કોઈ કહે કે એ મોદ પણ વિહાર છે તો તે ખોટું છે. કારણ જ્યારે સત્ અને ચિત્‌ની પેઠે મોદ પણ નિત્ય અને એક છે ત્યારે ક્રિયારૂપ વિહારો તો અનેક અને અનિત્ય છે ને તેમાં એકપણું છે જ નહીં.

શ્લોક ૪-૫. આવી રીતે લક્ષ્યાલક્ષ્યનું અદ્વૈત સાધનાર યોગી ગુણો અને કર્મોનું અધિષ્ઠાન હોય છે કે નહીં એ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં કહેવાનું કે એ યોગીનાં ગુણકર્મોના આભાસપણે વિલાસ કરે છે – સ્વપ્નમાં વિલાસ કરતાં હોય તેમ; પણ એ અદ્વૈત સાધનાર તો તે ગુણકર્મોથી અનવછિન્ન અને અસંસ્પૃષ્ટ રહે છે – તે *નિર્ગુણ અને નિષ્કર્મ છે. 'જીવ' નામધારી આ લક્ષ્યસ્ફુલિંગ (સ્ફુલિંગ = અગ્નિનો તણખો) પ્રકૃતિથી જડસમાન ધર્મનો ધરનાર હોય તેમ વિજૃમ્ભણ પામે છે. – વધે છે – અને લક્ષ્યધર્મોનું અનુવર્તન કરે છે. કાષ્ઠમાં ગૂઢ રહેલા અગ્નિ પેઠે તે સ્વરૂપ વડે લખ થતો નથી – દેખાતો નથી. જ્યારે સંઘટ્ટનાદિથી પ્રજ્વલિત થઈ એ ગૂઢ અગ્નિ પ્રબુદ્ધ થાય છે, ત્યારે પણ નેત્રત્વચા આદિને જણાઈ આવતા જડ ધર્મો સેવીને જ એ ગૂઢ અગ્નિ ત્રિલોકવાસી અગ્નિની પ્રકાશનમયી અને દહનમયી શક્તિનો પોતાનામાં આવિર્ભાવ દેખાડે છે; તે જ પ્રમાણે પ્રબુદ્ધ થયેલો આ જીવસ્ફુલિંગ સંસારી પેઠે લક્ષ્ય વ્યવહારના ધર્મોનો સમાદર કરતો લાગે છે આ સ્ફુલિંગ આ પ્રમાણે લક્ષ્ય થાય છે એટલું જ કેવળ નથી, પરન્તુ તે સ્ફુલિંગ લક્ષે છે પણ ખરો કારણ એવી રીતે લક્ષ્ય એવો આ સ્ફુલિંગ એ લક્ષ્યત્વને જાતે જ લક્ષે છે. એટલે વ્યષ્ટિ અને સમષ્ટિનું એકત્વ હોવાથી એ બેની પ્રવૃત્તિઓના અભેદનું ફલ ભોગવવાની ઈચ્છા રાખી વ્યષ્ટિસ્ફુલિંગ એ ફલ સિવાયનાં બીજાં સર્વ ફલથી પરાઙ્મુખ થાય છે, સર્વ સત્કર્મ કરે છે, પણ પોતાનામાં વ્યષ્ટિના 'અહં'કારનું શૂન્યપણું હોવાથી એ સર્વે કર્મ નિષ્કામ રહી કરે છે અને સમષ્ટિવૈશ્વાનર ઈશ્વરને જ એ સર્વ કર્મનું સમર્પણ કરે છે, એ સમર્પણથી જીવ અને ઈશ્વરના લક્ષ્યસાધર્મ્યનું ઉદ્‌બોધન કરે છે, અને એવી રીતે લક્ષ્યધર્મનો આદર કરે છે. આવી રીતે આ સ્ફુલિંગમાં ત્રિલોકવાસી વૈશ્વાનરની શક્તિની ઉપમા થાય છે, અને સ્ફુલિંગજીવ એ સ્થિતિ

कर्मयोगम् ॥ केचित्तु केवलकर्मयोगिनः ॥ रात्रिदिनरुपमिव कालं कर्मज्ञानयोगं तु लक्ष्यालक्ष्योगिन एव साधयन्ति ॥ अतस्त्रयाणामिति जीवेश्वरब्रह्मणामद्वैतमित्थं योगद्वयेन तैः साध्यते ॥ अन्यैस्तु केवलमेकेन योगेन द्वयोर्जीवेश्वरयोर्जीवब्रह्मणोर्वा न तु त्रयाणामद्वैतं युज्यते ॥ अत एव परमोऽयमस्माकं त्रियोगो योगः ॥ अद्वैतं द्वयो र्न त्रयाणामिति चेन्न अद्वैतशब्दस्त्वैक्यवाचकः ॥ न तु केवलद्वैतव्यतिरिक्तत्रैतादिवाचकः ॥

अथ श्रुत्यादिप्रमाणान्याह ॥ गीतायामिदमेवाहेत्यादिभिः ॥ कर्मशब्दस्य शास्त्रेषु श्रुतिषु च विविधो व्यवहारः ॥ प्रारब्धादिविशिष्टेन कर्मणा तु योऽयं कर्मवृक्षो नाम प्राणिनां भाग्यानि रचयति स उच्यते ॥ भाग्यवाचकत्वेनाप्ययं शब्दो व्यवहारियते ॥ अन्ये तु भाग्यव्यावृत्तमुद्यमं पुरुषयत्नं वा कर्मशब्देन लक्षन्तेयज्ञादयो नित्यनैमित्तिका विधय एक कर्माणीति शास्त्रादिषु प्रायेण व्यवहारः ॥ ज्ञानध्यानवैराग्यादयः क्रिया एव श्रुत्युपदिष्टाः क्रिया इति मुण्डकभाष्ये शंकरः ॥ रहस्यमते तूक्तलक्षणः कर्मयोग एव प्रशस्यते फलत्यागस्यैव योगान्न कर्मत्यागस्य ॥ कर्मवैराग्यं च क्रियेति वदतो व्याघातः ॥ ज्ञानस्य च क्रियात्वे त्वनित्यत्वापत्तिः क्रियाणामनित्यत्वात् ॥ आत्मक्रीड आत्मरतिः क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठ इति श्रुतिवाक्ये क्रियावत्त्वं कर्मयोगित्वमेव ॥ 'द्वा सुपर्णा सयुजा' इत्यादिपूक्तप्रकारेण पिप्पलस्वादत्यागेन फलत्याग उक्तः ॥ फलत्यागेन जीवस्यानीशत्वं शोकमोहलक्षणं नश्यति वीतशोकत्वाच्च स इशवदनश्नन् फलत्यागी क्रियावानीशेन साम्यमुपैति ॥ ज्ञानयोगेन ब्रह्मैक्यं

લક્ષે છે. આ વિધિ વડે જીવઈશ્વરનો અદ્વૈતયોગ સધાય છે. કેટલાક એને કર્મયોગ કહે છે. કર્મયોગથી જીવઈશ્વરનું ઐક્ય સધાય છે અને તે યોગ ગીતામાં કહેલો છે. જ્ઞાનયોગથી જીવબ્રહ્મનું ઐક્ય સધાય છે માટે મંત્રમાં કહ્યું કે 'અલક્ષ્યમાં પણ પ્રવેશ કરે છે.' અલક્ષ્ય એટલે તો બ્રહ્મ જ. અલક્ષ્યમાં પ્રવેશ કરવાનું કહી 'બ્રહ્મ જાણનાર બ્રહ્મ જ બને છે તે દેખાડ્યું. નૂતન વેદાન્તીઓ તો જ્ઞાનયોગને જ સાધે છે; કર્મયોગને નથી સાધતા. કેટલાક તો કેવલ કર્મયોગ જ સાધે છે. રાત્રિ અને દિન ઉભયરૂપ મળી કાલ થાય તેમ, કર્મ અને જ્ઞાન ઉભયરૂપ યોગ થાય, તેને તો લક્ષ્યાલક્ષ્યયોગીઓ જ સાધે છે. આથી ત્રણનું એટલે જીવ, ઈશ્વર અને બ્રહ્મ એ ત્રણનું અદ્વૈત આવી રીતે બે યોગથી આ યોગીઓ સાધે છે. અન્ય જનો તો, ગમે તો જીવ-ઈશ્વરનું અથવા તો જીવ-બ્રહ્મનું, - એમ બેનું અદ્વૈત સાધે છે અને તે માત્ર એક યોગ વડે સાધે છે; પણ તે કોઈ ત્રણનું અદ્વૈત નથી સાધતા. માટે જ પરમ - શ્રેષ્ઠ - આ અમારો ત્રિયોગ નામનો યોગ છે. કોઈ કહેશે કે દ્વિ એટલે બે-તે બેનું અદ્વૈત થાય પણ ત્રણનું અદ્વૈત થાય તો તે કહેવું અયથાર્થ છે. કારણ 'અદ્વૈત' એ શબ્દ માત્ર ઐક્યવાચક છે; માત્ર દ્વૈતનો વ્યતિરેક કરી ત્રૈતાદિકનો વાચક એ શબ્દ નથી.

શ્લોક ૬-૧૪, હવે આ વિષયમાં શ્રુતિ આદિનાં પ્રમાણો છે તે સિદ્ધાંતકાર, 'ગીતામાં શ્રી ભગવાને કહેલું છે' વગેરે વાક્યો વડે, કહે છે. એ સંબંધે કહેવાનું કે કર્મશબ્દનો વ્યવહાર શાસ્ત્રોમાં અને શ્રુતિઓમાં વિવિધ છે. જ્યારે પ્રારબ્ધાદિ વિશેષણો સાથે કર્મ શબ્દનો વ્યવહાર થાય છે ત્યારે, જે આ કર્મવૃક્ષ પ્રાણીઓનાં ચિત્ર ભાગ્ય રચે છે તે વૃક્ષમાંનાં 'કર્મ' આ શબ્દથી વાચ્ય થાય છે. 'ભાગ્ય' એ પણ આ શબ્દનું વાચ્ય વ્યવહારમાં થાય છે, બીજાઓ તો ભાગ્યથી વ્યાવૃત્ત એટલે

सिध्यति न त्वीश्वराद्वैतम् ॥ तत्तु कर्मयोगेनैव सिध्यति ॥ अत्र गीता साक्षात्प्रमाणम् ॥ स्वयं लक्ष्यधर्मधुरंधरः सन् श्रीकृष्णो भक्तोऽपि मे सखा चेतीत्युक्तवानेवेष्टं धर्मेण योजयेदिति न्यायेनार्जुनं युद्धकर्मणि समर्थयामास तत्तु लक्ष्यधर्मस्यैव वृद्धये न विनाशाय ॥ श्रीकृष्णस्य स्वस्यैव लक्ष्यधर्मिताया महाभारतनायकात्मनि सम्यगाधानायैव तेन विधिना च जीवस्येश्वरसाम्यसंपादनायैव भगवान् व्यासस्तथाविधमितिहासमुक्तवान् ॥ न चेन्महाभारते समस्तो गीताध्यायोऽप्रासंगिको मिथ्योक्तिरुप एव स्यात् ॥ योगवासिष्ठेऽपि श्रीकृष्णवाक्यस्यायमेवोद्देशः प्रतिपादित ॥ उक्तमेव तत्र यथा 'शान्तब्रह्मवपुर्भूत्वा कर्म ब्रह्ममयं कुरु ॥ ब्रह्मार्पणसमाचारो ब्रह्मैव भवसि क्षणात् ॥ लोके विहर राघव 'इत्यादिभिरपि तत्रायमेव कर्मयोगः प्रतिपादितः ॥ यच्चेशावास्ये 'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समा' इत्यादयः श्रुतयस्ता अपि लक्ष्यधर्मप्रतिपादिकाः ॥ अस्यामुपनिषदि केवलायां विद्यायामविद्यायां वा रतिर्निन्दिता तथैव संभूत्यामसंभूत्यामपि ॥ अत्रैकया विद्यया कर्मत्यागविशिष्टा केवलमात्मविद्योक्ता ॥ केवलमविद्येति सकामकर्मवत्ताऽनात्मविद्या च ॥ तथैव संभूतिरिति स्वयंभूरात्मसंभूतौ च रतिरिति केवलमात्मज्ञानबुद्धौ सत्यां कर्मपराङ्मुखतैवोक्ता ॥ असंभूतिस्तु संभूतिरहिता शरीरादिविकल्पसृष्टिः कर्मफलभोगदायिनी ॥ असंभूतित्वं तु तस्या नश्वरत्वात्सद्वस्त्वाभासमात्रत्वाच्च ॥ अविद्याविद्येऽसंभूति संभूतीत्यनयोरेकतरे रागद्वेषौ द्वैतस्वरुपमेव तन्न रहस्यसिद्धान्तिभिरिष्यते ॥ श्रुतिष्वप्येवमेव

ભિન્ન એવો જે ઉદ્યમ અથવા પુરુષયત્ન તેને કર્મ શબ્દથી લક્ષે છે. યજ્ઞાદિ નિત્ય અને નૈમિત્તિક વિધિઓ તે જ કર્મ છે એવો શાસ્ત્રાદિમાં ઘણુંખરું વ્યવહાર છે. જ્ઞાન, ધ્યાન, વૈરાગ્ય આદિ ક્રિયાઓ તે જ શ્રુતિમાં ઉપદિષ્ટ ક[illegible]ા ક્રિયાઓ છે એવું મુણ્ડકના ભાષ્યમાં શંકરમત છે. અમારા રહસ્યમતમાં તો, જેનાં લક્ષણ કહી ગયેલા છીએ તે કર્મયોગ જ શિષ્ટ ગણ્યો છે; કારણ ફલત્યાગનો જ યોગ છે. કર્મત્યાગ થઈ શકે એવો યોગ નથી. કર્મના વૈરાગ્યને ક્રિયા કહેવી એ તો વદતોવ્યાઘાત દોષ થાય. જ્ઞાનમાં ક્રિયાત્વનો આરોપ કરો તો જ્ઞાનમાં અનિત્યત્વ આવે, કારણ ક્રિયાઓ અનિત્ય છે. ત્યારે 'આત્મ સાથે ક્રીડા કરનાર, આત્મમાં રતિ કરનાર ક્રિયાવાન્, એવો આ બ્રહ્મ જાણનારાઓમાં શ્રેષ્ઠ' એ શ્રુતિવાક્યમાં જે ક્રિયાવાન્‌પણું છે તે કર્મયોગીપણું જ એમ સમજવું.

'સાથે યોગ પામેલાં બે પંખીઓ' (द्वा सुपर्णा વગેરે) ઈત્યાદિ શ્રુતિવાક્યોમાં પિપ્પલના સ્વાદનો ત્યાગ કહ્યો છે તે પણ ઉપર કહેલે પ્રકારે ફલત્યાગ જ ઉક્ત છે. શોક-મોહ એ બે લક્ષણવાળું જીવનું જે અનીશપણું તે ફલત્યાગથી નાશ પામે છે; અને ઈશના જેવો ભોગરહિત એટલે ફલત્યાગી ક્રિયાવાન્ થઈ, શોકહીનતાને લીધે, એ ઈશની સાથે સામ્ય એટલે સમતા પામે છે. જ્ઞાનયોગથી બ્રહ્મની સાથે ઐક્ય સધાય છે, ઈશ્વરાદ્વૈત સધાતું નથી; એ તો કર્મયોગથી જ સધાય છે. એમાં ગીતા સાક્ષાત્‌પ્રમાણ છે. પોતે અમારા લક્ષધર્મના ધુરંધર હોઈને, અને પોતાના ઈષ્ટજનને પોતાના ઈષ્ટધર્મનો યોગ કરાવવો એ ન્યાયથી 'તું મારો ભક્ત છે – તું મારો સખા છે' એવાં વચનો બોલતા બોલતા–એટલે અર્જુનને સ્પષ્ટ ઈષ્ટજન ગણતા એવા શ્રીકૃષ્ણનારાયણે નરઅર્જુનને યુદ્ધકર્મમાં સમર્થ કર્યો તે લક્ષ્યધર્મની જ વૃદ્ધિને માટે કર્યો–એ ધર્મના નાશને માટે નહીં. શ્રીકૃષ્ણના પોતાના જ લક્ષ્યધર્મીપણાનું

विहितम् ॥ असंभूत्युपासकाः संभूत्युपासका विद्योपासका अविद्योपासकाश्च सर्व एवैकमार्गपक्षपातिन इतरमार्गद्वेषिणोऽन्धं तमः प्रविशन्तीतीशावास्ये स्फुटमेव ॥ तर्हि को नाम शुद्धो धर्म इति चेत्तत्रैवोक्तम् ॥ विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह । अविद्या मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥ तथा च ॥ संभूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभयं सह । विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा सभूत्याऽमृतमश्नुते इति इत्थमविद्यामंगीकृत्यैव विद्याग्रहणेन तथैव संभूत्यसंभूतिग्रहणेन चानात्मात्मविद्ययोरपरस्परत्यागेनैव ग्रहणमुक्तम् तत्त्वकर्मत्यागे सति फलत्यागिन्यामात्मविद्यामेव संभवति ॥ लक्ष्यधर्मेष्वादरं कृत्वैवालक्ष्यमवगाहेतेत्यत्र स्पष्टमेव सिध्यति ॥ तत्रैवोक्तं स्वयंभूर्याथातथ्यतोऽर्थान् व्यदधाच्छाश्वतीभ्यः समाभ्य इति ॥ अत्रोक्तं स्वयंभूत्वं संभूतित्वं चैकमेव ॥ अर्थान् व्यदधादिति कर्मधर्मः प्रतिपादितः ॥ कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समा इति श्रुतिरपीदमेव लक्षते ॥ अत्र विद्येति देवताविद्या नात्मविद्येति केचित् ॥ नेदं युक्तं येन ब्रह्मविद्या सर्वविद्याप्रतिष्ठेति परा विद्यापि सेत्यादयः श्रुतयो मुण्डकादिषु विद्यन्ते ॥ कर्मणो ब्रह्मविद्याविरोधित्वान्नासौ विद्या ब्रह्मविद्या किंतु भागत्यागेन देवताविद्येवेति चेन्न ॥ येन ब्रह्मविद्यायाः फलैषणया विरोधो न कर्मणा ॥ कर्मत्यागस्तु नात्र संभवति येन न च कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृदिति गीतोक्तत्वात् ॥ ननु कर्मजाड्याल्लोकः कर्मवान्जडोभवतीति चेन्नैवमेतद्येन कर्मणामीश्वरसमर्पणात्कर्माणि स्वयोनिमासाद्य तद्रूपाणि भवन्ति ॥ कर्म ब्रह्ममोदभवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवमिति गीतायामलक्ष्यसमुद्भवं लक्ष्यं ब्रह्म कर्मयोनिरुक्तम् ॥ एतद्विधानि कर्माणि कुर्वत एव प्रबुद्धस्य विषये श्रुतिभिरुक्तं क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावर इति तस्यैव कर्मणां स्वयोन्यासादकत्वहेतुना क्षययोगात् ॥ इत्थंभूतं द्विविधं लक्ष्यालक्ष्यधर्ममेव प्रतिपादयन्ती

મહાભારતના નાયકના આત્મામાં-સારી રીતે આધાન કરવાને જ, અને એ વિધિથી જીવનું ઈશ્વર સાથે સામ્ય સંપાદન કરવાને જ, ભગવાન વ્યાસે એવી રીતનો ઈતિહાસ કહ્યો. એમ ન હોય તો મહાભારતનો સમસ્ત ગીતાધ્યાય અપ્રાસંગિક અને મિથ્યોક્તિરૂપ જ થાય. યોગવાસિષ્ઠમાં પણ શ્રીકૃષ્ણવાક્યના આ જ ઉદ્દેશનું પ્રતિપાદન કરેલું છે; એમાં કહેલું જ છે કે, 'શાંતબ્રહ્મના જેવું અથવા શાંતબ્રહ્મનું જ શરીર ધરી, બ્રહ્મમય કર્મ કર ! બ્રહ્મને અર્પણ કરેલા છે જેના 'સમ્યગ્-સારા-આચાર એવો તું ક્ષણમાં બ્રહ્મ જ બની રહીશ !' વળી 'હે રાઘવ ! લોકમાં વિહાર કર' ઈત્યાદિ અનેક વાક્યોથી પણ યોગવાસિષ્ઠમાં આ જ કર્મયોગનું પ્રતિપાદન કરેલું છે. 'કર્મ કરતાં કરતાં જ સો વર્ષ જીવવાની ઈચ્છા રાખવી 'ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ ઈશાવાસ્યમાં છે તે પણ લક્ષ્યધર્મની પ્રતિપાદક છે. આ ઉપનિષદ્માં કેવલ વિદ્યામાં તેમ કેવલ અવિદ્યામાં રતિ કરનારની નિન્દા છે; તેમ જ સંભૂતિમાં અને અસંભૂતિમાં રતિ કરનારની પણ છે. આમાં એક જ વિદ્યા કહેલી છે તેનો અર્થ કર્મત્યાગરૂપ વિશેષણવાળી અને કેવળ આત્મવિદ્યા થાય છે – એવી આત્મવિદ્યાને નિન્દી છે. કેવળ અનાત્મવિદ્યા નિન્દી છે તેમાં સકામ કર્મવત્તા અને અનાત્મવિદ્યા આવી ગઈ. તેવી જ રીતે જે સંભૂતિ નિન્દી છે તેમાં સંભૂતિ એટલે સ્વયંભૂ તે આત્મા છે અને સંભૂતિમાં રતિ એટલે કેવલ આત્મજ્ઞાનની બુદ્ધિ હોય અને તેની સાથે કર્મમાં પરાઙ્મુખતા હોય તેને નિન્દી છે. તેમ અસંભૂતિ એટલે તો સંભૂતિરહિત શરીરાદિ વિકલ્પસૃષ્ટિ જે કર્મફળના ભોગ આપનારી છે તે છે. તેનું અસંભૂતિપણું તો એટલા માટે કે તે નશ્વર છે અને તેમાં માત્ર સદ્વસ્તુનો આભાસ જ છે. અવિદ્યા

भवति श्रुतिप्रवृत्तिः ॥ तद्यथा ॥ हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् । तत् त्वं पूषन्नपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥ इतिशावास्यम् ॥ अत्र पात्रं संपुष्प धर्मो भवति तच्चापावृत्य दृष्टिर्बोधो भवतीतिग्राह्यम् ॥ तथा च मुण्डके ॥ हिरण्मये परे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलमिति ब्रह्मासेहर्हिरण्यम्: कोशः स रक्षितव्य एव न त्याज्यः ॥ तद्रक्षणेनैव ब्रह्मशस्त्रस्य तेजस्तीव्रतादयो विभूतयो रक्ष्यन्ते ॥ शोकमोहादिभिर्युद्धकाल एव शस्त्रं कोशरहितं ग्राह्यम् ॥ अन्यदा तु कोश एव प्रशस्तः ॥ कोऽसौ कोश इति चेत्कर्मयोग वेति बौद्धव्यम् ॥ हिरण्मये कोश इव पात्र इव कर्मयोगसंसारे लक्ष्येऽस्मिन् सुगुप्तोऽयं तदस्पृष्टः परावर आत्मा सत्योऽप्यलक्ष्यो नित्य एव ॥ हिरण्यत्वमुक्तं तत्तु मूल्यवतः सुवर्णस्येव लक्ष्यस्यापि रक्षणयोग्यत्वात् ॥ अक्षरात्संभूतमिदं लक्ष्यमक्षरे च यास्यन्न लक्ष्यैर्विनाशमर्हति ॥ येनाक्षरस्यालक्ष्यस्यैव विभूतिरेषा लक्ष्यता ॥

कीदृशमिदं लक्ष्यं कीदृशी तत्र जीवस्थितिरित्यादिदर्शनाय श्रुतय उच्यन्ते ॥ जीवनामाऽयं पदार्थो न ब्रह्मभिन्नः किंतु स्फुलिंगपः पुरुष एव ॥ तदुक्तं यथा ॥ तदेतत्सत्यं यथा सुदीप्तात्पावकाद्विस्फुलिंगाः सहस्रशः प्रभवन्ते सरुपाः ॥ तथाऽक्षरात्सौम्य विविधा भावाः प्रजायन्ते तत्रैदचैपि यन्ति ॥ अमृतत्वस्येशानोऽयं पुरुष इति पुरुषसूक्ते ॥ पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भाव्यम् ॥ उतामृतत्वस्यशानौ यदन्नेनातिरोति ॥ अन्नमित्यत्र भोग्यमात्रं तेनामृतं विश्वं तदात्मनि पुरुषे पुरुषादेवातिरोहते । तदुक्तं मुण्डके यथा सतः पुरुषात्केशलोमानि तथाऽक्षरात्संभवतीह विश्वम् ॥ पुरुषः स्वस्मात्सृजतेऽतिरोहते ऊर्णनाभिरिव ॥ ईश्वरस्य जीवस्य च समानमिदममृतत्वेशानत्वम् ॥ उभावप्यलक्ष्ये नित्ये पुरुषेतिरोहते ॥ अतिरोहोऽयं कालेन स्वयोनौ शाम्यति तेनानित्यः ॥ नित्यरुपस्य चालक्ष्यस्यान्तरेव तिष्ठतीत्याविर्भावतिरोधानधर्मो

અને વિદ્યા, અસંભૂતિ અને સંભૂતિ, એ બબ્બેમાંથી કોઈ એક ઉપર રાગ અને બીજા ઉપર દ્વેષ તે દ્વૈતસ્વરૂપ જ છે અને તે રહસ્યસિદ્ધાંતીઓને ઈષ્ટ નથી. શ્રુતિઓમાં પણ એમ જ કહેલું છે. સંભૂતિના ઉપાસક, અસંભૂતિના ઉપાસક, વિદ્યાના ઉપાસક, અને અવિદ્યાના ઉપાસકશ : એ સર્વ પણ એક માર્ગ ઉપર પક્ષપાત કરે છે અને બીજા માર્ગ ઉપર દ્વેષ કરે છે માટે તે સર્વ અંધ તિમિરમાં પ્રવેશ કરે છે એવું ઈશાવાસ્યમાં સ્ફુટ છે જ. ત્યારે શુદ્ધ ધર્મ કોને કહેવો એવું પૂછો તો એ પણ એ જ ઉપનિષદ્‌માં કહેલું છે કે 'વિદ્યા અને અવિદ્યા એ બેને જે સાથેલાગી જાણી લે છે તે અવિદ્યા વડે મૃત્યુને તરે છે. અને વિદ્યાથી અમૃતનો ભોગ કરે છે.' તેમ જ વળી તેમાં કહેલું છે કે 'સંભૂતિ અને વિનાશ એ બેને જે સાથેલાગાં જાણી લે છે તે વિનાશ વડે મૃત્યુને તરે છે અને સંભૂતિથી અમૃતનો ભોગ કરે છે.' આવી રીતે અવિદ્યાનું ગ્રહણ કરીને જ વિદ્યાનું ગ્રહણ કરેલું છે, અને તેમ જ સંભૂતિ અને અસંભૂતિનું ગ્રહણ કરેલું છે; માટે તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે આત્મવિદ્યા અને અનાત્મવિદ્યાનો પરસ્પર ત્યાગ કર્યા વિના જ તેમનું ગ્રહણ કરવાનું આ શ્રુતિવાક્યોમાં કહેલું છે. અને તેમ બનવું તે તો કર્મત્યાગ કર્યા વિના ફલત્યાગીની આત્મવિદ્યામાં જ સંભવે છે. લક્ષ્યધર્મોમાં આદર કરીને જ અલક્ષ્યમાં પ્રવેશ કરવાનું રહસ્યમંત્રમાં કહેલું છે તે આ સ્થળે સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે. વળી એ જ શ્રુતિદેશે કહેલું છે કે, 'સ્વયંભૂ યાથાતથ્યથી શાશ્વત વર્ષો સારુ અર્થોને કરે' તેમાં કહેલું સ્વયંભૂપણું અને સંભૂતિપણું તે એક જ છે. અર્થોને કરે એ વાક્યથી કર્મધર્મનું પ્રતિપાદન કર્યું. 'કર્મો

भजते ॥ आविर्भावकाले यज्ञ इव प्रज्वलति ॥ तदाह पुरुषसूक्ते ॥ यत्पुरुषेण हविषा देवा यज्ञमतन्वतेति ॥ तं यज्ञं बर्हिषि प्रौक्षन् पुरुषं जातमग्रतः ॥ तेन देवा अयजन्त साध्या ऋषयश्च य इति ॥ देवा यद्यज्ञं तन्वाना अबन्धन् पुरुषं पशुमिति ॥ यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन्निति च ॥ एषु मन्त्रेषु पुरुषः पशुः पुरुषो हविः पुरुष एव च यज्ञ इति योऽयं यज्ञ उक्तः स एव लक्ष्यरूपो यज्ञः सर्वत्र प्रज्वलति ॥ सैवेयमिष्टिरस्मत्सिद्धान्ते ॥ येयं पशुमारमिष्टिरन्यैः क्रियते सा तु निन्द्याऽस्मिन् युगे ॥ कलौ त्वेक एवायं लक्ष्ययज्ञो लक्ष्यधर्मधारकः ॥ सहस्राक्षोऽयमलक्ष्यातिरुढः लक्ष्यः पुरुषः ॥ तद्भूमिं लक्ष्यमर्यादामेकेन पादेन विश्वतो वृत्वा त्रिभिरन्यैरमृतैः पादैर्दशाङ्गुलसंज्ञया लक्षितया देशकालाद्यवच्छेदशून्ययाऽवस्थया सर्वं शिक्षिताशिक्षितलक्ष्यमतितिष्ठत्यलक्ष्यः परावरः ॥ तमलक्ष्यं लक्ष्यं चाद्वैतत्वेन साधयन्तीत्थं लक्ष्यालक्ष्यसिद्धान्तिन इत्यलमिदमस्मद्रहस्यविवरणमुत्तमाधिकारिष्वलक्ष्यप्रबोधाय ॥ किं बहुना ॥ यतो वाचो निवर्तन्ते ह्यप्राप्त मनसा सहेत्यादिभिर्लक्षितव्यमलक्ष्यं पूर्णमेवेदं ततश्च लक्ष्यमपि पूर्णमदस् तदादाय न त्यक्तवा पूर्णमेवावशिष्यते ॥ अत एव सुसंपूर्णोऽयस्मल्लक्ष्यालक्ष्यसिद्धान्तो यत्रैव पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥

છેલ્લા મંત્રનો અર્થ આત્મા પરમાત્માના ઐકયનો વાચક સમજાયેલો હોવા છતાં આ બીજો અર્થ પણ બેસી ગયો. આમ આદિથી અંત સુધી અત્યંત રસથી આ વિવરણ સરસ્વતીચંદ્ર વાંચી ગયો. તેમાં કથેલાં ઉપનિષદો તથા પુરુષસૂકત એને કણ્ઠસ્થ હતાં. તેમનાં ઉપરનાં ભાષ્યાદિનો એણે અભ્યાસ કર્યો હતો. છતાં આમાં કોઈ અપૂર્વતા લાગી. નિદ્રાભંગ કરી ભૂખ્યો માણસ મિષ્ટાન્ન ભોજન કરી પાછો નિદ્રા પામે ને મધ્યકાળે ખાધેલું પુનર્નિદ્રાકાળે ભૂલી જાય તેમ સરસ્વતીચંદ્રને થયું.

કરતાં કરતાં જ સો વર્ષ જીવવાની ઇચ્છા કરવી' એ શ્રુતિ પણ આ જ લક્ષે છે. કેટલીકોનું કહેવું એમ છે કે આમાં 'વિદ્યા'નો અર્થ 'આત્મવિદ્યા' નથી પણ 'દેવતાવિદ્યા' છે, એ બરાબર નથી; કારણ કે 'બ્રહ્મવિદ્યામાં સર્વ વિદ્યાઓની પ્રતિષ્ઠા છે,' 'પરા વિદ્યા તે બ્રહ્મવિદ્યા' ઈત્યાદિ શ્રુતિઓ મુણ્ડકાદિ ઉપનિષદોમાં પ્રસિદ્ધ છે. 'બ્રહ્મવિદ્યાથી કર્મનું વિરોધીપણું છે. માટે આ વિદ્યા તે બ્રહ્મવિદ્યા નહિ પણ ભાગત્યાગ કરીને આ વિદ્યા તે દેવતાવિદ્યા જ લેવી' એમ કોઈ કહે તો બરાબર નથી; કારણ બ્રહ્મવિદ્યાનો ફલૈષણા સાથે વિરોધ છે, કર્મ સાથે વિરોધ નથી. કર્મત્યાગ તો અહીં સંભવતો નથી, કારણ 'કર્મ કર્યા વગર કોઈ અહીં ક્ષણવાર પણ કદી ટકતો નથી' એવું ગીતાનું વચન છે. 'પણ કર્મ જડ છે માટે કર્મવાન્ લોક જડ થાય છે.' એમ કોઈ કહે તો તે ખોટું છે, કારણ કર્મોનું ઈશ્વરસમર્પણ થવાથી કર્મો સ્વયોનિને પ્રાપ્ત થઈ તેના રૂપને પામે છે. 'કર્મનો ઉદ્ભવ બ્રહ્મમાંથી જાણ, અને બ્રહ્મનો સમુદ્ભવ અક્ષરમાંથી છે' એવું ગીતાવચન છે તેનો અર્થ એમ છે કે અલક્ષ્ય જે અક્ષર છે તેમાંથી લક્ષ્ય બ્રહ્મનો ઉદ્ભવ છે અને એ લક્ષ્યબ્રહ્મ એ કર્મનો યોનિ છે. આવી જાતનાં કર્મ કરનાર જ પ્રબુદ્ધ પુરુષના વિષયમાં શ્રુતિઓનું કહેવું છે કે 'એનાં કર્મ એ પરાવરને જોતામાં ક્ષય પામે છે : 'કારણ એવા પુરુષનાં જ કર્મ સ્વયોનિને પ્રાપ્ત કરી શકે છે અને એ પ્રાપ્તિરૂપ હેતુથી ક્ષયયોગ પામે છે. આવી

રીતે બે વિધિવાળો લક્ષ્ય-અલક્ષ્યનો જે ધર્મ તેનું જ પ્રતિપાદન કરતી શ્રુતિઓની પ્રવૃત્તિ થયાં કરે છે. તે આ પ્રમાણે છે – (૧) 'હિરણ્મય એટલે સુવર્ણમય પાત્રથી સત્યનું મુખ ઢંકાયેલું છે; હે પૂષન્ ! સત્યધર્મને માટે-દૃષ્ટિને માટે-એ મુખ તું ઉઘાડ !' એ વાક્ય ઈશાવાસ્યમાં છે. અહીં પાત્રનું સંપોષણ કર્યાથી ધર્મની સ્થિતિ છે અને તેને ઉઘાડવાથી દૃષ્ટિ એટલે બોધ થાય છે એમ એ લેવું. (૨) તેમ જ મુણ્ડકમાં છે કે, હિરણ્મય અને પર એવા કોશ (એટલે તરવારના મ્યાન)માં 'વિરજ-શુદ્ધ-અને નિષ્કલ-કલાહીન-જન્મવૃદ્ધિક્ષયાદિ શરીરધર્મથી રહિત-બ્રહ્મ છે.' અર્થાત્ બ્રહ્મરૂપ તરવારનું સુવર્ણમય મ્યાન છે તે રક્ષણયોગ્ય છે – ત્યાગ કરી કાઢી નાંખવાનું નથી; બ્રહ્મરૂપ શસ્ત્રની તેજ-તીવ્રતા-આદિ વિભૂતિઓ છે તે મ્યાનના રક્ષણથી જ રક્ષાય છે. શોક-મોહ-આદિ યુદ્ધકાળ આવે ત્યારે જ શસ્ત્રને મ્યાનથી રહિત કરી લેવાનું છે. બાકીને કાળે તો મ્યાન જ પ્રશસ્ત છે. આ કોશ અથવા-મ્યાન તે કોણ એમ તમે પૂછો તો ઉત્તર કહીએ છીએ કે એ મ્યાન કર્મયોગ જ છે એમ જાણવું. સુવર્ણમ્યાનના જેવા-પાત્રના જેવા-કર્મયોગ-સંસારમાં- આ લક્ષ્યમાં સુગુપ્ત અને તે છતાં તેનાથી અસ્પૃષ્ટ એવો આ પરાવર આત્મા અલક્ષ્ય અને નિત્ય જ છે. સુવર્ણમયપણું કહ્યું તેનું કારણ એ કે મૂલ્યવાળું સુવર્ણ જેવું રક્ષણયોગ્ય છે તેવું જ લક્ષ્ય પણ રક્ષણયોગ્ય છે. અક્ષરમાંથી સંભૂત થયેલું અને અક્ષરમાં અંતે જવાનું એવું આ લક્ષ્ય તેનો લક્ષ્યોથી-જીવોથી-વિનાશ થવો યોગ્ય નથી, કારણ અક્ષર જે અલક્ષ્ય તેની જ વિભૂતિ આ લક્ષ્યતા છે.

આ લક્ષ્ય કેવું છે અને તેમાં જીવસ્થિતિ કેવી છે તે દેખાડવા હવે શ્રુતિઓ આપવામાં આવે છે. જીવ નામનો આ પદાર્થ બ્રહ્મથી ભિન્ન નથી, પણ સ્ફુલિંગરૂપે અગ્નિના તણખારૂપે-પુરુષ જ છે. તે એમ કહેલું છે કે 'સુદીપ્ત પાવકમાંથી તેના જ રૂપવાળા વિસ્ફુલિંગો સહસ્ર રીતે ઉત્પન્ન થાય છે તેમ-હે સૌમ્ય ! – અક્ષરમાંથી વિવિધ ભાવો ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમાં જ પાછા જાય છે.' આ પુરુષ અમૃતત્વનો ઈશ છે એમ પુરુષસૂકતમાં કહેલું છે. 'આ સર્વ જે ભૂત અને ભાવિ તે પુરુષ જ છે, અને અમૃતત્વનો ઈશ છે – તે અન્નવડે અતિરોહ કરે છે.' અહીં 'અન્ન' એટલે 'ભોગ્યમાત્ર' છે; તેનાથી અમૃત થયેલું વિશ્વ, વિશ્વાત્મા પુરુષમાં, પુરુષથી જ, અતિરોહ કરે છે. તે મુણ્ડકમાં કહેલું છે કે, 'જેમ સદ્રૂપ પુરુષમાંથી કેશ અને રોમ ઊગે છે તેમ અક્ષરમાંથી અહીં વિશ્વ ઊગે છે.' પુરુષ પોતાનામાંથી સર્જે છે, અતિરોહ કરે છે – જેમ ઊર્ણનાભિ એટલે નાભિમાં ઊન રાખનાર કરોળિયો કરે છે તેમ. અમૃતત્વનું આ ઈશપણું ઈશ્વરમાં અને જીવમાં સમાન છે. ઈશ્વર અને જીવ ઉભય, અલક્ષ્ય અને નિત્ય પુરુષમાં અતિરોહ કરે છે. આ અતિરોહ કાલે કરીને સ્વયોનિમાં શમી જાય છે માટે તે અનિત્ય છે. અને નિત્યરૂપ અલક્ષ્યની અંતર જ આ અતિરોહની સ્થિતિ છે તે આવિર્ભાવ અને તિરોધાન એવા બે ધર્મ પાળે છે. આવિર્ભાવકાળે એ યજ્ઞરૂપે પ્રજ્વલન પામે છે. તે પુરુષસૂકતમાં કહેલું છે કે 'જે પુરુષ-હવિવડે દેવોએ યજ્ઞ પ્રતત કર્યો,' 'અગ્રે ઉત્પન્ન થયેલા યજ્ઞ-પુરુષનું યજ્ઞમાં ઔક્ષણ કર્યું,' 'સૃષ્ટિસાધનયોગ્ય-સાધ્ય-એવા દેવો અને વેદમંત્રોના દ્રષ્ટા ઋષિઓ-તેમણે એ (પુરુષ) વડે યજ્ઞ કર્યો, 'જે યજ્ઞ કરતા દેવોએ પુરુષપશુને બાંધ્યો,' અને 'દેવોએ યજ્ઞ વડે યજ્ઞ કર્યો-એ ધર્મો પ્રથમ હતા.' 'પુરુષ એ પશુ, પુરુષ એ હવિ, અને પુરુષ જ 'યજ્ઞ', એ રીતનો આ મંત્રોમાં જે યજ્ઞ કહેલો છે તે જ લક્ષ્યરૂપ યજ્ઞ સર્વત્ર પ્રજ્વલે છે. અમારા-આપણા-સિદ્ધાન્તમાં જે ઈષ્ટિ-યજ્ઞ-છે તે આ જ.

પશુ મારીને જે આ ઈષ્ટિ બીજાઓ કરે છે તે તો આ યુગમાં નિન્દ્ય છે. કલિમાં એક જ આ લક્ષ્યયજ્ઞ છે તે લક્ષ્યધર્મનો ધારનાર છે. સહસ્રાક્ષ એટલે સહસ્ર ઈન્દ્રિયોવાળો આ અલક્ષ્યમાં અતિરોહ પામેલો પુરુષ તેને લક્ષ્ય કહીએ છીએ. એ લક્ષ્યની ભૂમિ એટલે લક્ષ્યની મર્યાદાને એક પાદથી સર્વ પાસેથી ઘેરી લેઈ, બાકીના બીજા ત્રણ અમૃતપાદ વડે, શિક્ષિત દૃષ્ટિ અને અશિક્ષિત દૃષ્ટિના બધા લક્ષ્યને ઓળંગી, દશ આંગળની સંજ્ઞાવાળી અને દેશકાળના અવચ્છેદથી શૂન્ય કોઈ અવસ્થાથી સ્થિતિ ધરનાર પરાવર અલક્ષ્ય છે. તે અલક્ષ્યને અને લક્ષ્યને અદ્વૈતપણે લક્ષ્યાલક્ષ્યસિદ્ધાન્તીઓ સાધે છે; એ આ અમારું રહસ્યવિવરણ ઉત્તમાધિકારીઓમાં અલક્ષ્યનો પ્રબોધ કરવાને એટલે અલખ જગાડવાને બસ છે. બહુ શું કહીએ ? 'મનની સાથે વાણી જેને પ્રાપ્ત ન કરી જ્યાંથી થાકીને પાછી ફરે છે' ઈત્યાદિ વાક્યોથી લક્ષિતવ્ય-લક્ષવા યોગ્ય-અલક્ષ્ય આ પૂર્ણ જ છે; તેમાંથી એ લક્ષ્ય પણ પૂર્ણ જ છે તે લક્ષ્યનું આ અલક્ષ્યમાંથી ગ્રહણ કરી - ત્યાગ ન કરી - તે લેતાં પૂર્ણ જ બાકી રહે છે. માટે કરીને જ અમારો આ લક્ષ્યાલક્ષ્ય સિદ્ધાંત સુસંપૂર્ણ છે કે જેમાં જ 'આ પૂર્ણ છે,' 'એ પૂર્ણ છે,' 'પૂર્ણમાંથી પૂર્ણ લેવાય છે,' અને 'પૂર્ણમાંનું પૂર્ણ લઈ લેતાં પૂર્ણ જ બાકી રહે છે.'

પુનર્નિદ્રા પામતાં પાછી પોતાની પાસે ઉશીકા આગળ પથ્થર ઉપર કુમુદસુંદરી બેઠેલી લાગી અને એ સ્વપ્નની સુંદરીને કુસુમની મુખમુદ્રા હતી. નિદ્રામાં-સ્વપ્નામાં-આ સ્ત્રી પાસે સરસ્વતીચંદ્ર અલખરહસ્યના શ્લોક અને વિવરણ સમજાવવા લાગ્યો અને સ્ત્રી તે આનંદથી સાંભળવા, અને પ્રશ્નો પૂછી સમાધાન કરાવવા લાગી :

'સરસ્વતીચંદ્ર ! લખ કે અલખ ? રસ કે જ્ઞાન ?' સ્વપ્નસુંદરી આકાશમાં તરવા લાગી અને શ્રવણપુટમાં કથા કરવાને નિમિત્તે કપોલ સ્પર્શી ગાવા લાગી :

'મોહ્યો મોહ્યો વહાલો રસપ્યાલે રે !
જાગ્યો જાગ્યો ચતુર જ્ઞાનભાલે રે !
લખ સુખદુ:ખ જોવા તું આવ્યો રે !
જ્ઞાનજોગીને મન ત્યાં તું ભાવ્યો રે !
રહી અલખ તું અલખ જગાવે રે !
જ્ઞાનગોઠડી વહાલીને ભાવે રે !
લખ અંગ અલખ પ્રીત રહેતી રે !
મૂકે મદનની માયાને વહેતી રે !
વ્રજ ગાઢ તમાલ ભરેલું રે !
મેઘ છત્રમાં નીર તરેલું રે !
ક્ષણ ક્ષણદા* તણાં અંધારાંમાં રે !
રાધા શોધે છે કૃષ્ણજી કાળા રે !
રાધા શોધે, થાકે ને હાંફે રે !
વાગે વાંસળી આઘે આઘે રે !'

* ક્ષણદા = ક્ષણ આપનારી, અવકાશ આપનારી રાત્રિ.

'વાંસલડીએ ઘેલી રાધાને કરી;
મધુરી વાગે, પણ નવ દીસે કહાન જો ! વાંસલડીએ૦
વાંસલડી કહે-સુણ ઓ રાધા ! બાવરી,
અલખ મુખ ચડી કરું છું હું લખ ગાન જો ! વાંસલડીએ૦
અલખ પ્રીતડી જગાડું તુજ હૈયા વિશે,
અલખ કહાનની વનમાં ન જડે વાટ જો ! વાંસલડીએ૦
અલખની જોગણ ! અલખ જોગ ધરી જાગજે,
જગવ અલખ રતિ જમુનાજીને ઘાટ જો ! વાંસલડીએ૦
'વહાલા ! ભૂલ મા અદ્વૈત વાત આપણી જો !
જોગી જ્ઞાની જપે છે રસબાવની x જો ! વહાલા !
માયા લક્ષ્ય ને પુરુષ તે અલક્ષ્ય છે જો !
બેની ગાંઠથી સંસાર આ સમક્ષ છે જો ! વહાલા !
બેના સ્નેહનું અદ્વૈત રસપૂરમાં જો,
માયા વળગી રહી જ બ્રહ્મઉરમાં જો. વહાલા !
વહાલા ! પ્રીતતણી રીત એવી જાણજે જો,
અલખજ્ઞાની ! લખ રસ માણજે જો ! વહાલા !

વળી સરસ્વતીચંદ્ર જાગ્યો ને વિચારવા લાગ્યો : 'અહો, આ સ્વપ્ન કેવું ? આ સ્વપ્નમાંના સંસારનો કર્તા કોણ ? એનું પુણ્યપાપ કોને ? શું મને ? -ના ! – કેમ નહીં ? – તો આ જાગ્રત સંસાર પણ સ્વપ્નથી જુદો કેમ ? કર્તા કોણ ? ભોક્તા કોણ ? – આ મહાસ્વપ્ન શું ? કુમુદસુંદરી ! તારો ત્યાગ કોણે કર્યો ? ત્યાગ ક્યારે થયો ? ત્યાગ થયો ? – મારું આ પશ્ચાત્તાપરૂપ દુઃખ શાથી ? શાને વાસ્તે ?'

ફરી તેની આંખ મીંચાઈ. અત્યાર સુધી આંખને સ્વપ્ન થતું હતું તેને સ્થળે એકલા કાનને જ સ્વપ્ન થવા લાગ્યું. તેનો આત્મા સર્વવ્યાપી થઈ સર્વપાસથી – કાનમાં તેમ સર્વ રોમકૂપમાં શ્રવણેન્દ્રિય હોય તેમ સર્વ દિશામાં – ગાજવા લાગ્યો અને સરસ્વતીચંદ્ર સ્વપ્નમાં સર્વ પાસથી આકાશવાણી જેવી આત્મવાણી સાંભળવા લાગ્યો :

x બાવની = બાવન અક્ષરનું જગત્, ભાષા.

* 'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्जाते ॥ तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति ॥ समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति मुह्यमानः ॥ जुष्टं यदा पश्यंत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः ॥ यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं ब्रह्मयोनिम् ॥ तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥ तरति शोकं तरति पाप्मानं गुहाग्रन्थिभ्यो विमुक्तोऽमृतो भवति ॥'

'पुण्यपापे विधूय-पुण्यपापे विधूय' - 'तरति शोकमात्मवित्तरतिशोकमात्मवित्' - 'न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते ॥'

છિન્નભિન્ન પણ શ્રુતિવાક્ય સ્વપ્નમાં સ્ફુરતાં સ્વપ્ન નષ્ટ થયું. પણ થોડી વારે પાછો સ્વપ્નોદય થયો. કુમુદસુંદરી વેરાગણને વેશે પાસે આવી બેઠી ને સરસ્વતીચંદ્ર પાસે શ્રુતિવાક્યનો લક્ષ્યાર્થ પૂછવા લાગી :

'તમે શોક કેમ કરો છો ? બ્રહ્મને કેમ પામો છો ? આપણું અદ્વૈત છે તો તમારી મારી અવસ્થાઓનું અદ્વૈત કરો, મને શોકમાંથી તારો, મને આત્મરૂપ પ્રાપ્ત કરાવો !'

ચંદ્રકાન્ત પણ આ સ્વપ્નમાં આવ્યો. 'પ્રિય મિત્ર ! તમે બે એક તો હું કાંઈ જુદો નથી ! ચાલો त्रयाणामद्वैतं સાધો.'

સરસ્વતીચંદ્ર કોઈને ઉત્તર દેતો નથી, સર્વને માત્ર સાંભળ્યાં કરે છે, સ્વપ્ન વાધે છે. સ્વપ્નમાં સ્વપ્ન આવે છે, બંધ થાય છે, અને ફરી આવે છે.

બીજા સ્વપ્નમાં સરસ્વતીચંદ્ર સુંદરગિરિના શિખર ઉપરથી આકાશમાં ઊડવા લાગ્યો. ઊડવા માંડે છે એટલામાં ચંદ્રકાંત આવી પાસે ઊભો ને હાથ ઝાલી પૂછવા

---

* ભાષાંતર :

છે ઊડવા ઉત્તમ પાંખ, જુએ દૂર આંખ, પંખી બે એવાં,
બહુ બેશ ઘડ્યો એ સંગ, મિત્રપ્રીતિરંગ ચડાવી રહેલા.
તે સમાન તરુની ડાળે
વળગી લટકેલાં લાગે;
પણ પિપ્પલ ખાતું એક, બીજું ન કંઈ ખાતું ચળકતું પ્રભાએ !
છે ઊડવા ० ૧.

એ સમાન તરુમાં, પડ્યું ભોગમાં, એક અનીશ મૂંઢ રોતું;
એ સમાન તરુ પર વસ્યું પ્રકાશતું બીજું ઈશ થઈ જોતું -
એ બ્રહ્મયોનિ કર્તાર !
એ કનકતેજ ધરનાર !
એ પરમ નિરંજન નાથ !
એ ઉપર અનીશની આંખ પડે ને ભજે મહિમા એ જ્યાં,
તરછોડી પુણ્ય ને પાપ, છોડી જડગાંઠ, તરે એ શોક,
અનીશ ઈશસમ ત્યાં !
- છે ઊડવા. ૨

લાગ્યો : "Where, my friend, dost thou fly like an angel upwards ?'

સરસ્વતીચંદ્ર બે હાથ ઊંચો ઊડ્યો ને એટલામાં આમ અટકાવ્યો અટકી બોલ્યો :

"Chandrakanta, sweet philosophy buoys me up into the Heavens ! I fly effortless like Dante in his Paradise !'

આ શબ્દ નીકળતામાં તો કુમુદસુંદરી પગ નીચે આવી સરસ્વતીચંદ્રને બે પગે બાઝી, ને હસતી હસતી ઊંચું જોઈ બોલી :

"Thou hast no right to rise without me ! Am I not that Beatrice whose vision fills thy soul and flies as thou fliest ?'

સર. – "Sweet angel of purity ! Thou art - thou art ! Fair etherial spirit ! Guide us unto thy regions ! Thou shalt rise and

---

ઈશ સાથ સામ્ય એ થાય !
રહે જોઈ ઐક્ય એ આંખ !
ખંખેરી પુણ્ય ને પાપ,
તરી શોક, રહે ઊડી પાંખ !

એ આંખ-પાંખ ધરનાર પંખી, વિદ્વાન, અમૃત બની આવું,
ફરી આવર્તતું નહીં, ફરી ન આવર્તતું, ઈશનું મનમાન્યું !'
– છે ઊડવા. ૩

(આ શ્રુતિવાક્યમાં બ્રહ્મયોનિ ઈશ્વર અને બ્રહ્મયોનિ જીવનો સંબંધ અને તેમની સાથે ઉપાધિનો યોગ વર્ણવેલો છે.)

---

raise us all. Come !'

સરસ્વતીચંદ્ર બોલ્યો ને તેના શબ્દનો અવકાશમાં પ્રતિધ્વનિ થયો.

ત્રણે જણ અન્યોન્યને આ રીતે વળગેલા સુંદર ગાન કરતાં ઊડવા લાગ્યાં અને આપણે જાગ્રત પૃથ્વીનાં માનવી સ્વપ્નના આકાશમાં ઊડી શકીએ એમ નથી.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૭

રત્નનગરીના રાજાઓ અને પ્રધાનો

ભાગ્યના કોઈક મહાપ્રબળને લીધે અનેક અને મહાન વિપત્તિઓના ઈતિહાસવાળા રત્નનગરીના રાજ્યને સેંકડો વર્ષોથી રાજા અને પ્રધાનોનું સ્થાન સાચવવા મહાપુરુષો જ મળ્યા હતા. એ રાજાઓ સૂર્યવંશી લેખાતા અને એક પગે સુવર્ણનો તોડો રાખતા. પ્રાચીન કુલસંપ્રદાય સાચવવાનું તેમને અભિમાન હતું.. એ અભિમાનના દીવાને પવિત્ર ઈષ્ટદેવતાનો અંશગુણ ગણી અખંડ જ્વલમાન રાખવામાં આવતો, અને સિંહાસનના સર્વ ભાવી સ્વામીઓને બાલ્યાવસ્થામાંથી આ દીવાની પૂજા કરાવવી એ જ રાજદીક્ષા ગણાતી અને તે દીક્ષા તેમને આપવા ત્યાંના સર્વ રાજાઓ જાતે આગ્રહ રાખતા. આ અભિમાન આ ભૂપપરંપરાની જુદી જુદી ભૂમિઓનાં જુદા જુદા પુરુષગુણનું બીજરૂપ થયું હતું અને જેવા જેવા રાજાઓ તેવા તેવા તેમના ગુણને અનુગુણ પ્રધાનો થયા હતા.

અનેક બીજ-પુટના સંગ્રહરૂપ આ અભિમાનનું સ્વકુટુંબમાં અને પોતાનામાં પોષણ કરવું અને સમર્થ વિશ્વાસયોગ્ય પ્રધાન તૈયાર કરવા અંતે તેમને પ્રધાનપદે આણવા એ ઉભય વિષયમાં ઉત્કર્ષ પામવો એ રત્નનગરીના ભૂપતિઓનો પ્રાચીન કાળથી સ્વભાવ થઈ પડ્યો હતો.

આ કુલસંપ્રદાયનાં પ્રકરણ બહુ ન હતાં, પણ થોડાંક પણ દૃઢ અને ઉત્તમ હતાં. પ્રજાની સાથે પિતાપુત્રભાવ ગણવો અને પ્રજાનું રક્ષણ તો બુદ્ધિમાન રાજાઓ સ્વાર્થે કરે પણ પ્રજાવત્સલ થવું એ અભિલાષા વિના પિતાપુત્રભાવની સિદ્ધિ થતી નથી. એ સંપ્રદાય વિના સૂર્યવંશ શુદ્ધ ગણાય નહિ એવી શ્રદ્ધા આ રાજકુળનો પ્રથમ સંપ્રદાય હતો. પ્રજાનો શત્રુ તે પોતાનો શત્રુ ગણવો અને એવા શત્રુઓ રાજ્યમાં અધિકારીરૂપે અને કુટુંબમાં કુટુંબીરૂપે પ્રકટ થાય તો તેને [x]राजा मित्रं केन दृष्टं श्रुतं वा એ સૂત્રનો અનુભવ કરાવવો અને 'અમે રાજાઓ તો ગુણના સગા ને માણસના સગા નથી' એ કહેવત ખરી છે એમ સૌની ખાતરી કરી આપવી એ બીજો સંપ્રદાય હતો. દ્રવ્યનો સંચય થાવ કે ન થાવ પણ કુમાર્ગે ખરચાય નહિ અને માણસો ખાઈ જાય નહીં એ વાત ઉપર નિરંતર ધ્યાન આપવું એ ત્રીજો સંપ્રદાય હતો. સેના જાગ્રત રાખવી અને તેને કસવાના પ્રસંગ આપ્યાં કરવા; સેનાપતિનું કામ રાજાએ પોતે જ કરવું અને પાટવી કુંવરને શીખવવું; વર્ણસંકર બાળક પોતાની ગાદીને ભ્રષ્ટ ન કરે તે વિશે અત્યંત સાવધાનપણું રાખવું; શુદ્ધ અને નિકટના વારસોમાં પણ યોગ્ય વારસોમાં જે બાલક રાજ્ય-યોગ પુરુષગુણવાળો હોય તેને અપુત્ર રાજાએ યોગ્ય કાળે દત્તક લઈ લેવો - આ અને એવી બીજા થોડાક સંપ્રદાય આ ભૂપતિઓના કુલસંપ્રદાય ગણાતા. રત્નનગરીનો રાજા બીજી

---

x રાજાને કોઈએ કદી મિત્ર દીઠો કે સાંભળ્યો ?

રીતે સારો હોય કે ખોટો, નીતિમાન હોય કે દુષ્ટ, પ્રવીણ હોય કે મૂર્ખ પણ આટલા સંપ્રદાય તો તેને જન્મથી વળગાડવામાં આવતા, અને દરેક રાજા પોતાના પુત્રના ગુણને યોગ્ય પણ સમર્થ પ્રધાન થવા જેવા પુરુષોને વેળાસર શોધી રાખી પ્રધાનકાર્યમાં તેમને પ્રથમથી કેળવતા અને પુત્રની સાથે સ્નેહબંધનમાં નાંખતાં.

રત્નનગરીનું રાજ્ય પ્રાચીન કાળમાં એટલે અશોક, ચંદ્રગુપ્ત, આદિ ચક્રવર્તી રાજાઓના કાળમાં પણ ઉદયદશા ભોગવતું હતું એ તેની આસપાસ ખોદાયેલી માટી અને પથ્થરોમાંનાં ચિહ્નોથી અને સિક્કાઓથી સિદ્ધ થયું હતું. શક રાજાઓની સામે રત્નનગરીના રાજાઓએ યુદ્ધ કરેલાં, તેઓ હારેલા, અને જીતેલા, અને વચમાં શક રાજાઓનું રાજ્ય પણ આ ભૂમિમાં થયેલું; તે સર્વ ઈતિહાસ કિલ્લા, દેવાલયો, સ્તંભો, વાવો, અને એવાં બીજાં પ્રાચીન સ્થળોમાંથી વિદ્યાચતુરના સમયમાં નીકળ્યો હતો. બૌદ્ધધર્મ, જૈનધર્મ, શ્રૌતસ્માર્ત સંપ્રદાય, ઈત્યાદિના જયપરાભવ પણ એવાં જ સ્થાનોથી જણાઈ આવતા. પાછલા કાળમાં રાજપુત્રો ઈર્ષ્યા, મૂર્ખતા, આદિ દોષને બળે પરસ્પરને કાપતા હતા તે કાળનું ચિત્ર પણ કવચિત્ સમજાતું હતું. મુસલમાન બાદશાહો અને સુલતાનોની ક્રૂર ચડાઈઓ પણ અનેક વાર થયેલી, પણ કવચિત્ શૌર્ય બતાવી તો કવચિત્ સામદામભેદ સાધી – રત્નનગરીના રાજાઓ પોતાનું સ્વતંત્રપણું જાળવી શક્યા હતા. રાજ્યનું એક રીતે ઈશ્વરે રક્ષણ કરેલું હતું. પશ્ચિમમાં સમુદ્રને તીરે અને સુંદરગિરિની બે પાસ આ રાજ્ય પાધડીયને આવેલું હતું. અને એની ઉત્તરમાં, પૂર્વમાં અને દક્ષિણમાં બીજાં રજપૂત રાજ્યો આવેલાં હતાં તેમની સાથે સંપ રાખી, પરદેશીઓ સામે યુદ્ધપ્રસંગે તેમને ગુપ્ત અથવા ઉઘાડો આશ્રય આપી, તેમના બળથી પોતે સુરક્ષિત અને સુગુપ્ત રહેલા આ રાજાઓ પોતાના દંભ કરતાં પોતાની કુશળતાનું મૂલ્ય વધારે ગણતા; અને તેથી પરદેશીઓનો ડોળો પોતાના ઉપર પડે નહિ, અને પડે તો પોતાને જીવતા આવતાં અનેક સંકટો દેખે અને તેને પાર પડતાં ખરચ વગેરેનો જમેઉધાર કરી જાતે જ લોભાતાં ડરે, ઈત્યાદિ યુક્તિઓથી રત્નનગરીનો મધ્યકાળનો ઈતિહાસ ભરાયો હતો. દ્રવ્યના લોભી મરાઠાઓના લોભને તૃપ્ત કરવો એ તો આ રસાળ રાજ્યને કઠણ હતું જ નહીં. અંગ્રેજી કંપનીનું રાજ્ય પેશવાઈને ઠેકાણે પથરાયું ત્યારથી આ રાજ્યનો ખરો પરાભવ આરંભાયો. પેશવાઈ ગઈ તે વેળા ત્યાં મલ્લરાજનો પિતા નાગરાજ રાજ્ય કરતો હતો અને તે જીવ્યો ત્યાં સુધી અંગ્રેજોની સાથે પોતાની નાની સરખી સેના લઈ ઘડીઘડી યુદ્ધમાં ચડતો અને યુદ્ધકાળે પોતાના સફળ સૈનાપત્યથી તેમ ઈતરકાળે પ્રવીણ સામ-વ્યવહારથી અંગ્રેજ સેનાપતિઓમાં પ્રીતિ અને પ્રતિષ્ઠા પામ્યો હતો. કર્નલ બ્રેવ નામના સેનાપતિ સાથે એનો છેલ્લામાં છેલ્લો વિગ્રહ (war) થયો. પેશવાઓના વિશ્વાસરાવ નામના સરદારને ઘણી વાર કાઢી મૂક્યા પછી તેને ઠેકાણે કંપની સરકારની આણ વર્તાવવા પેશવાને નામે આ અંગ્રેજ સરદાર આવવા લાગ્યો. નાગરાજ અને કર્નલ બ્રેવ વચ્ચેનો વિગ્રહ છ માસ ચાલ્યો. સુન્દરગિરિ ઉપર પોતાના મુખ્ય કિલ્લા હતા ત્યાં એણે રત્નનગરીની ધનવાન

વસ્તીને મોકલી દીધી. પોતાનું મુખ્ય સ્થાન (Head-quarters) પર્વત ઉપર રાખી, ઘડીકમાં પર્વતની પૂર્વ ખીણોમાંથી, ઘડીકમાં ઉત્તરમાંથી, અને ઘડીકમાં દક્ષિણમાંથી એ નીકળી આવતો. બેત્રણ વાર અંગ્રેજ સેનાની તોપોમાં એણે ખીલા માર્યા અને બે તોપો અણીશુદ્ધ પકડી શત્રુના સામી વાપરવા લાગ્યો. ઉઘાડા યુદ્ધમાં ચાલતા સુધી પડતો નહિ, પણ શત્રુ તોપો મૂકી આઘાપાછા આવ્યા હોય ત્યારે તેમની સાથે લડવાનું ચૂકતો નહીં. અંગ્રેજ સેનાના ભોજનપદાર્થ પૂર્વમાંથી આવતા ત્યાં જઈ પડાવી લેવાની તેણે એક વખત સફળ છાતી ચલાવી. અંતે બ્રેવસાહેબે એને શોધી કાઢી યુદ્ધ કરવાની જરૂર પાડવાનો પ્રયત્ન કર્યો, અને નાગરાજની સેના લઈ એનો મોટો અને પ્રિય પુત્ર હસ્તિદંત સુન્દરગિરિ ઉપર ચડવા જતો હતો તેની અને પર્વતની વચ્ચેની જગા બ્રેવની સેનાએ રોકી. હસ્તિદંતની પાસે માણસ થાકેલાં અને થોડાં હતાં; છતાં યુદ્ધ સિવાય છૂટકો ન રહ્યો. વીરહાક મારી એણે અંગ્રેજ સેના ઉપર હુમલો કર્યો. નાગરાજને આ વાતની ખબર પડી અને ખબર પડતાં પર્વત ઉપરથી બાકીની સર્વ સેના લઈ સુભદ્રાની એક બાજુએથી અંગ્રેજ સેનાની પૂઠ આગળ અચિંત્યો આવી ઊભો, અને એ સેના પાછી ફરે તે પહેલાં પાછળથી હુમલો કર્યો. બ્રેવનાં માણસો આ કાળે હસ્તિદંતની સેનાને કાપી નાંખી પરવાર્યા હતાં અને આઠદસ માણસો તથા હસ્તિદંત એટલાં જ જીવતાં રહેલાં હતાં તેમના ઉપર અંગ્રેજ સેના ત્રુટી પડવા ઉન્મુખ થઈ, તેવામાં તે આ પાછળની વીરહાકથી ચમકી, અને દ્વૈધીભાવ પામી, અને તે દ્વૈધીભાવ પામતાં તેનું શૌર્ય શૂન્ય થવા લાગ્યું. કર્નલે આ જોયું અને તે દ્વૈધીભાવ અટકાવવા એકદમ એક બાજુથી ત્રુટી પડી બીજાં માણસ પડતાં મૂકી, હસ્તિદંત ઉપર નિશાન તાકવા લાગ્યો. બીજી પાસથી નાગરાજે તે દીઠું, અને તેનો પ્રતીકાર કરે તે પહેલાં તો કર્નલની બંદૂકમાંથી છૂટેલી ગોળી ધડાક્ લઈને છૂટી અને હસ્તિદંતની છાતીમાં વાગી, રાજપુત્ર પડ્યો, પણ કર્નલ નિરાશ થયો. પુત્રના મરણથી નિરાશ અને નિસ્તેજ ન થતાં શૂર નાગરાજ મહાબલ કરી કૂદ્યો. પુત્રને ધન્યવાદ આપતો હોય એમ પ્રૌઢી વીરહાક મારી ઊછળ્યો તે એક છલંગે પાંચ હાથ લાંબો અને બે હાથ ઊંચો એક ખડક ઓળંગ્યો અને ભીડમાં બીજો અવકાશ ન મળતાં મરેલા પુત્રનું શરીર જોઈ, મરેલા પુત્રની છાતી ઉપર પગ મૂકી કૂદ્યો અને બ્રેવના ઉપનાયકને કાપી નાંખ્યો. એનાં માણસો પણ ઊછળ્યાં અને તુમુલ યુદ્ધ મચ્યું. એટલામાં રાત્રિ પડી, સેનાઓ પાછી ગઈ, અને રાત્રિએ યુદ્ધમાં અંતરાય નાંખ્યો. કોઈ હાર્યું નહિ, જીત્યું નહીં. પણ પોતપોતાની સેના બે સેનાપતિઓએ તપાસી. નાગરાજની સેના નાશ પામી; બ્રેવની સેના પણ નાશ પામી. પરંતુ સરકારી સેનામાં નવો ઉમેરો પાછળથી તૈયાર થઈ આવે છે એવી બાતમી નાગરાજને પણ મળી, ત્યારે એની સેના સર્વ ખપી ગઈ માલૂમ પડી. છતાં એણે હિમ્મત ખોઈ નહીં. રાત્રિએ માણસ મોકલી કિલ્લાઓનાં દ્વાર વસાવ્યાં અને યુદ્ધ સારુ તેમાંની સેનાઓને સાવધાન કરી. પ્રત્યેક કિલ્લામાંથી થોડાં થોડાં માણસ રાતોરાત મંગાવી, બીજા વૃદ્ધ અને જુવાન રજપૂતોને શસ્ત્ર બંધાવી, એક રાતમાં-પ્રાતઃકાળ થતા પહેલાં, નાગરાજ નવી સેના લઈ ગાજ્યો અને એનાં

યુદ્ધવાદિત્રો જનરલના કાનમાં શબ્દ પહોંચાડવા લાગ્યાં.

કર્નલ પોતાનું બળ સમજતો હતો અને હવે નાગરાજ ટકી શકનાર નથી એ પણ જાણતો હતો. છતાં એના શૌર્યથી, એના ધૈર્યથી, એની સમયસૂચક પ્રતિભાથી, અને એની પ્રવીણતાથી અંગ્રેજ નાયક અત્યંત પ્રસન્ન થયો અને આવા શત્રુને નષ્ટ કરવા કરતાં સરકારનો મિત્ર કરી તેને પ્રતિષ્ઠિત રાખવામાં વધારે લાભ અને શૌર્ય માનવા લાગ્યો. ક્ષાત્ર ઉદ્રેક નમ્યું નહીં આપે સમજી પોતે જ નાગરાજ પાસે દૂત મોકલ્યો અને તેની સાથે પત્ર મોકલ્યો :

'પ્રિય શૂર મિત્ર – જો આપણે હજી શત્રુપણે વર્તીશું તો એક પ્રાચીન રાજ્યનો અને તેના પ્રતાપી શૂર રાજાનો નાશ થશે તે શૂર ભ્રેવને નહીં ગમે. ઈચ્છા હોય તો હું મિત્ર થવા અને તમારી ભલામણ સરકારને કરવા તૈયાર છું. હું સરકાર નથી પણ સરકાર મારા જેવા સેવકો પર વિશ્વાસ રાખે છે. એ વિશ્વાસનો ઉપયોગ કરી યુદ્ધને ઠેકાણે શાંતિ અને શત્રુતાને ઠેકાણે મિત્રતા કરવી હોય તો એકદમ ઉત્તર કહાવજો. પછી યુદ્ધ ઉપર દુરાસંગ હોય તો કંપની સરકારની સેના સજ્જ છે. – તમારો મિત્ર ભ્રેવ.

તા.ક. – તમે શરણ થાવ એ હું માગતો નથી. તમારા શસ્ત્રનો તેમ તમારા શબ્દોનો મને પૂર્ણ વિશ્વાસ છે. – ભ્રેવ.'

નાગરાજે ઉત્તર લખાવ્યો : 'કંપની સરકારની સેનાઓ નદીની રેલ જેવી છે તે અમને ખબર ન હોય તો અમે આંધળા કહેવાઈએ. પણ અમે આગના તણખા જેવા છઈએ. અમને જે અડકે તે દાઝે એટલો અમમાં તાપ – તે ભૂંડો છે. અમારામાં જ તેજ છે. હવે રેલથી તણખો હોલાવશો તો તેજ ને તાપ બે ભેળાં જશે. તમારે અમારું તેજ જાળવવું હશે ને તાપ હોલવવો હશે તો બનવાનું નથી ને લડાઈ કર્યા વગર ચાલવાનું નથી. પણ અમમાં તાપ રાખશો તો તેજ જવાનું નથી ને જશે તો કોઈ દી પાછું આવશે માટે અમારો તાપ રહેતો હશે અને રેલને ઠેકાણે રેલ ને કોરામાં તણખો રહે એવી વાત કરશો તો થશે. તેમ ન કરો તો રાજા રામ ને રાણો રાવણ ગયા તેમ કોઈ હારીને અને કોઈ જીતીને પણ તમે અમે ને બધી પૃથ્વી સૌ આખર જઈશું તેમાં કાંઈ ડર નથી. એ તો જન્મ્યું તે જાય ને લડે તે ઘવાય. એટલું મનમાં રાખી કરજો. પછી સરકારને પૂછો કે ન પૂછો. ઊલટું કરશો તો પૂછ્યું નકામું ને સૂલટું પૂછશો તો વગર પૂછ્યે છે તે છે જ. તમારા માંહોમાંહેના કાયદાથી અમે બહારના માણસ ભોમિયા નથી તેમ બંધાતા નથી. દાદો સૂરજ તપશે ને તેના દીકરા અમો કોઈ જીવતા હોઈશું ત્યાં સુધી રત્નનગરીની ધરતીનો કટકો પરહાથે જવાનો નથી ને અમારું માથું નમવાનું નથી. બાકી દોસ્તીનો વાંધો નથી ને કંપની સરકાર ઉપર અમારે મમતા છે. તે મમતા રાખવી કે ભાંગવી તે તમારી મરજીની વાત છે.'

આણી પાસથી નાગરાજે ભ્રેવસાહેબને આ ઉત્તર પોતાના વિશ્વાસુ પુરુષો

સાથે મોકલ્યો, અને આ વ્યવહારનિમિત્તે મળેલા અવકાશનો ઉપયોગ કરી લેવાના હેતુથી પોતાના નાના પુત્ર મલ્લરાજને બોલાવી આજ્ઞા આપી કે 'આપણી ત્રણે પાસ રાજાઓ છે તેમને જઈને મળો અને કહો કે બાપુ, હજી ચેતવું હોય તો ચેતો. ત્રણ પાડા ભેગા થશે તો શિંગાળા છે તે સાવજને ભારે પડશે ને નોખા હશે તો એકે એકે બધાને સાવજ ખાશે. જાંગલાનું ને નાગરાજનું શું થાય છે તે હાલ તો તમારે જોવાનો ખેલ છે પણ આ ખેલ પૂરો થશે એટલે તમારો ખેલ પણ એવો ને એવો થવાનો તે તમારા જેવી અકકલવાળા બીજા જોશે ને તેમનો ખેલ ત્રીજા જોશે. માટે વેળાસર ચેતવું હોય તો તમે જાણો. અમે કંઈ અમારે મરવાના ડરથી બોલાવતા નથી, પણ વાણિયાના દીકરા જમેઉધારનું સમજે એટલું આપણે ગાદીના ધણી નહીં સમજીએ તે સમજનાર જાંગલાઓને ગાદી વરે એ જુગતું છે. ગાદી તો ઈન્દ્રાણી જેવી છે ને જીતે તેને વરે. મારા તમારા મોટેરાઓને મેળવતાં આવડી તો તેમને વરી. આપણને મેળવવાનું તો રહ્યું પણ સાચવતાંયે નહિ આવડે તો જાંગલાઓ બળે ને કળે તેના પર અલાખો કરે તે બરોબર છે. જો સાચવવી હોય તો અમારી વાત સાંભળજો. ન સાચવવી હોય તો મરજી.' મલ્લરાજ આ આજ્ઞાનો અમલ કરવા ગયો. પાડોશી રાજાઓમાં ઈર્ષ્યા અને મત્સર હોવા છતાં નાગરાજનાં વાકયબાણથી તેમની જડતા વીંધાઈ. નાગરાજના પૂર્વયાથી રાજાઓએ ઘણી વાર આવી જ કળાથી ચોપાસના રાજાઓને એકઠા કરી તેમનું અને પોતાનું રક્ષણ કર્યું હતું અને આજ પણ એ જ સંપ્રદાયના આચારથી સૌ રાજાઓ એકઠા થયા, અને મલ્લરાજનો ફેરો સર્વ ઠેકાણે સફળ થયો.

કર્નલ બ્રેવને નાગરાજનો ઉત્તર મળ્યો તે તેણે ફરી ફરી વાંચ્યો અને તે વધારે વધારે પ્રસન્ન થયો. પણ એના ઉપરી અધિકારીઓ એના જેવા ઉદાર ન હતા અને પેશવાઈને નામે ચોથ પણ ન મળે અથવા કાંઈ લાભકારક સંધિ ન થાય અને માત્ર લૂખી મિત્રતા કરી પાછા જવું એ તો મૂર્ખતા ગણાય અને અનુમત પણ ન થાય એમ હતું. આવા શૂર ને ઉદ્રિકત રાજાની મિત્રતામાં જ લાભ છે એવો બ્રેવનો પોતાનો અભિપ્રાય ઉપરી અંગ્રેજો સમજે એમ ન હતું. એમની ઈચ્છાનું અનુવર્તન પણ આવશ્યક હતું તેથી પોતાની ઇચ્છાવિરુદ્ધ આ સરદારને વર્તવું પડ્યું, અને એણે નાગરાજનાં માણસોને ઉત્તર દીધો કે 'સરકારને તમારી ધરતી જોઈતી નથી પણ પેશવા સરકારનો અધિકાર કંપની સરકારને મળ્યો છે અને તે તમે સ્વીકારો.' આનાં ઉત્તરમાં નાગરાજના પ્રધાને કહ્યું કે 'અમે પેશવાને કદી નમ્યા નથી અને મરાઠાઓને આ હદ સુધી કદી આવવા દીધા નથી; અમે પેશવાને ઓળખતા નથી; પણ કંપની સરકાર સાથે મિત્રતા કરવા તૈયાર છીએ.'

આ વચન સત્ય હતું, પણ બ્રેવને તો પેશવાઈના અધિકારથી જ વર્તવાનું હતું. અને પેશવાએ જે રીતના કરાર કરેલા હતા તે જ કરારો તાજા કરવાનો અધિકાર હતો; માટે આ નવા પ્રસંગને વાસ્તે નવો અધિકાર મુંબઈથી મેળવવો પડે એમ હતું. આ ગૂંચવાડાને લીધે એક આખો દિવસ નકામો ગયો. બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળે

મલ્લરાજ ચારે પાસના રાજાઓની સેનાઓ એકઠી કરી પિતાને મળ્યો, અને તે સર્વ રાજાઓના રાજપુરુષ એકઠા મળી ગ્રેવ પાસે ગયા. આ સર્વ મંડળ એકઠું થયું જોઈ કર્નલ ગ્રેવનો મૂળ વિચાર દૃઢ થયો, અને ઉપરી અધિકારીઓનો અભિપ્રાય મેળવવા સારુ અવહાર[1] સંયોજ્યો. આ અવહાર થતાં તેણે ઉપરીઓને પત્ર લખ્યો કે 'આ રજપૂતો શૂર છે, અભિજાત[2] છે, સત્યવચનના આસંગી છે, મૂર્ખ નિથી, દુષ્ટ નથી, નીચ નથી. એ મહારાજા જો કંપનીના મિત્ર થાય તો આ ભાગમાં એમની મિત્રતા હાલ ને આગળ જતાં ઘણી ઉપયોગી થશે.' પરસ્પરને યુદ્ધકાળે આશ્રય આપવો, એકબીજા સાથે અથવા અન્ય રાજાઓ સાથે તકરાર થતાં કંપની દ્વારા ન્યાય લેવો, કંપની સાથે તકરાર થતાં પંચ નીમવાં અને પંચનો સરપંચ અંગ્રેજ રહે, ઈત્યાદિ નિર્દોષ દેખાતી શરતોના કરારવાળો સંધિ રાજાઓએ અંગ્રેજ સાથે કર્યો. દ્રવ્ય આપવું લેવું નથી, આપણી ધરતી અખંડિત છે, આપણું સ્વાતંત્ર્ય યથાસ્થિત છે, ઈત્યાદિ કલ્પના કરી, આ સંધિ રાજાઓએ આનંદથી સ્વીકાર્યો. માત્ર યુવાન મલ્લરાજને તે ન ગમ્યો. પરંતુ તે ન ગમવાનું કારણ સ્પષ્ટ રીતે સમજાવવાની તેનામાં શક્તિ હતી નહિ અને પિતાની પાસે બોલવા જતો ત્યાં જ કંઈક કરણથી આંચકો ખાતો. અંતે સંધિ સંપૂર્ણ થયો અને તે કાળે સર્વ મંડળ ઉત્સાહમાં આવ્યું ત્યારે મલ્લરાજ ઊંડા ખેદમાં પડ્યો અને મનમાં નિઃશ્વાસ મૂકી કહેવા લાગ્યો : 'આજથી આ રાજ્યને સજડ બેડી જડાઈ અને રજપૂતાઈ રંડાઈ; હવે આપણે ચૂડીઓ પહેરી; લડવાનું ગયું; બૈરાનું રક્ષણ આપણે કરીએ તેમ આપણું રક્ષણ અંગ્રેજ કરશે. ધરતી, શાંતિ, નામરદાઈ: એ ત્રણ સ્ત્રીઓ હવેથી સુહાગણ થશે અને રજપૂતાઈ દુહાગણ થશે.' આવી નિરાશાથી મલ્લરાજ પિતાની ગાદીએ બેઠો. કાળક્રમે ધીમે ધીમે અંગ્રેજસત્તાની રેલ નીચે સર્વ રાજ્યો ડૂબી જતાં એણે દીઠાં. નાનાસાહેબના બંડને પ્રસંગે તે પ્રથમ તટસ્થ રહ્યો. આખા દેશમાં સમુદ્રમન્થન થતું હતું તેમાંથી તેણે ઉપદેશ શોધ્યો; દેશનું રક્ષણ કરવા એકલું બળ સમર્થ નથી, કળ પણ જોઈએ; તે દયા અને ક્ષમા વિના આવે એમ નથી, અને તે ઉભય સદ્ગુણોનો અંગ્રેજોમાં આવિર્ભાવ અને સ્વદેશીઓમાં તિરોભાવ જોઈ મલ્લરાજ નિરાશ અને દુઃખી થયો. વિદ્યાચતુરના મામા જરાશંકરનો પ્રસંગ તેને આવામાં જ સજડ થયો હતો. જરાશંકરે દુઃખી રાજાને સુખનો માર્ગ બતાવ્યો : 'મહારાજ, સમર્થ અને સદ્ગુણીનો વિશ્વાસ અને સંબંધ કરવો યોગ્ય છે. પોતાની તરવાર, માટે પેટમાં ઘોંચાતી નથી. પોતાના દેશી, માટે તેની પાસે દેશનો દાટ વળાવવો એ અકાર્ય અને મૂર્ખતા છે. દશા પ્રમાણે સુબુદ્ધિ અને કુબુદ્ધિ થાય છે. આપે જેટલી જેટલી હકીકત મને કહી છે તે સર્વ ઉપરથી મને એમ લાગે છે કે કેવળ આપના રાજ્યનું નહીં પણ સર્વ રાજ્યોનું કલ્યાણ આ શાણા પરદેશીઓને પગલે છે; તેમની આંખમાં અમીદૃષ્ટિ છે, અને અંતે જય પણ તેમનો જ થશે. આ મરાઠાઓ અને મુસલમાન અંગ્રેજ સામા ફાવ્યા તો સામાન્ય શત્રુનો નાશ થતાં પરસ્પર યુદ્ધ કરશે,

૧. થોડા કાળની યુદ્ધવિશ્રાંતિ, Truce. ૨. ખાનદાન; ઊંચા કુળવાન

અને તેમાં જે ફાવશે તે સર્વ રજવાડાને કનડશે અને શિયાળ અને વરુનું કામ કરશે.'

મલ્લરાજ સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિ કરી તાકી જોઈ રહ્યો. 'હા, એમાં તો કાંઈ સંશય નથી. પણ તારા જેવા બ્રાહ્મણો શાંતિ ઈચ્છે અને મારા જેવા ક્ષત્રિયો યુદ્ધ ઈચ્છે અને શિકાર ઈચ્છે. જો આમાં અંગ્રેજો જીત્યા તો ક્ષત્રિયોને નામે પોક મૂકવાનું થશે એમાં કોઈ વાંધો લાગે છે ?'

'ના.'

'ત્યારે ?'

'ત્યારે શું ? ધન્ય ઘડી ધન્ય દહાડો, કે રાજાઓમાં ને પ્રજાઓમાં શાંતિ શાંતિ થઈ જાય ! મને તો અંગ્રેજોની અમીદૃષ્ટિનો બહુ વિશ્વાસ છે.'

'પણ સરત રાખજે કે એ પણ માણસો છે, એમને પણ પેટ છે, ને વાણિયા જેવાના હાથમાં આખો દેશ જશે એટલે એકલહથ્થા વાણિયા જેવું ભૂંડું કોઈ નથી.'

'મહારાજ, એમ ગણો; પણ ઉપાય શો છે ? તમે ક્ષત્રિયો એકઠા થઈ જાઓ એમ હો તો પરદેશીને કાઢવા લડનારાઓને બંડખોર કહેવા વારો કેમ આવે ? કંઈક આપણામાં જ અસાધ્ય રોગ હોય નહીં તો જમનાં પગલાં આમ સંભળાય નહીં.'

'શું તારા મનમાં એમ છે કે અમે ક્ષત્રિયો જ નકામા થઈ ગયા છીએ ?' – મલ્લરાજની આંખો રાતી થઈ ગઈ અને બ્રાહ્મણને ખભે હાથ મૂક્યો.

બ્રાહ્મણ હસી પડ્યો : 'મહારાજ, આપના જેવા સર્વ ક્ષત્રિયો હોય તો તો નકામા નહીં. પણ સો ભૂંડા કૌરવોમાં એક રૂડા ભીષ્મપિતામહને કોણ પૂછે ? હજી તો કાંઈ કહેવા જેટલા આપ છો ને કોઈ બીજા હશે. પણ અંગ્રેજ હારે કે જીતે તોય જતે દિવસે શું થશે તે જોશો.'

'શું થશે ?'

'મહારાજ, જોતા નથી કે કેટલીક રાણીઓ વાણિયાબ્રાહ્મણને રાજાને ઠેકાણે ગણે છે અને કેટલીક રાણીઓએ ઘાંચીમોચીને પોતાના કુંવર બનાવી દીધા છે ? આ લૂંટારુ ધાડપાડુ બંડખોરોમાંથી હવે કોઈ ચક્રવર્તી મહારાજ થશે – પછી મુસલમાન હો કે સ્વામીદ્રોહી મરાઠી બ્રાહ્મણ પેશવા હો ! પણ વર્ણસંકર રાજાઓની ઉતરણને માથે જુગતો આવે એવો મેર મુકાશે ને તે જોઈને આપના જેવા શુદ્ધ એકરંગી ક્ષત્રિયો ખૂણેખોચરે સંતાઈ જઈ બળી મરવાના.'

'ને અંગ્રેજ જીતશે તો શું થશે ?'

'મૂર્ખ મિત્ર કરતાં ડાહ્યો દુશ્મન હજાર ગણો સારો. મહારાજ, મરીચિ રાક્ષસને દુષ્ટ રાવણે કહ્યું કે રામને હાથે મરવા તું મૃગનું રૂપ નહીં ધરે તો હું તને મારીશ. ત્યારે મરીચિએ વિચાર્યું કે બેમાંથી એક મારશે એ સિદ્ધ હોય ત્યારે તો રામને હાથે મરવું સારું.

'रामादपि हि मर्तव्यं मर्तव्यं रावणादपि ।
रामरावणयोर्मध्ये वरं रामो न रावणः ॥'

મલ્લરાજ તરવાર લઈ ઊઠ્યો, બીજા ખંડમાં જતો રહ્યો, અધઘડી પછી પાછો આવ્યો અને મુખ ઉપર દઢતા તથા ધૈર્ય ધારી બોલ્યો : 'જરાશંકર, તરત ઊઠ. બ્રેવસાહેબને મારા નામનો પત્ર લખી લાવ કે મલ્લરાજ કંપની સરકારને આશ્રય આપવા પોતાની સેના સાથે સજ્જ છે.'

'મહારાજ, મારી બુદ્ધિ બ્રાહ્મણભાઈની – અંતે મારા કહ્યા પ્રમાણે કર્યું કહી મારો દોષ ન કાઢશો. જાતબુદ્ધિથી વિચારી જોજો.'

મલ્લરાજે હાસ્ય કર્યું : 'મારી નોકરી કરે તેણે પોતાના ગુણદોષની વાત સાંભળવા તત્પર રહેવું જોઈએ.'

'તેની ના નથી. પણ મારી બુદ્ધિના દોષનું ફળ આપને મળવાનું તેની આપને સૂચના આપવી એ મારો ધર્મ છે.'

'હવે બરોબર. તો જો, જે ઠરાવ હું કરું છું તેમાં દોષ ઘણા છે. અંગ્રેજી વાણિયા રજપૂતોને વાણિયા કરી દેશે ને વાણિયાવિદ્યા રજપૂતોને આવડવાની નહીં એટલે આખરે હારવાનું. પણ આ આપણા ભાઈઓ જીત્યા તો વાંદરાના હાથમાં નાનું છોકરું જાય તે છોકરાના જેવી સૌ નબળાઓની દશા થવાની.'

'મહારાજ, હું તો એટલું સમજું કે અંગ્રેજો ઊંદરની પેઠે આપણને નિદ્રામાં રાખી ફૂંકીફૂંકીને કરડશે ને આપણા લોક રીંછની પેઠે ઝેરી લાળ ચોપડતાં ચોપડતાં ઠેકાણે ઠેકાણે બચકાં ભરશે ને રિબાવી રિબાવીને મારશે.'

'ત્યારે આપણે કાંઈ ઠગાતા નથી. બેના દોષ જોતાં ઓછા દોષ લાગે તેની સાથે કામ પાડતાં કાંઈ બાધ નથી. અંગ્રેજને સાકર જાણી ખાતા નથી, પણ મરચાં કરતાં મરી સારાં ગણી ચાવીએ છીએ.'

જરાશંકર મલ્લરાજની આજ્ઞા પાળવા ઊઠ્યો અને જતાં જતાં મનમાં બોલ્યો.

'આહ ! શું કાળબળ છે કે રજપૂતોની ભૂમિમાં અંગ્રેજોને રાજાના રાજા થવાનો પ્રસંગ આવે છે ? પણ નકકી મેં મારા રાજાને યોગ્ય અભિપ્રાય જ દર્શાવ્યો છે ને આ પ્રસંગે રાજનીતિને અનુસરીને જ માર્ગ લીધો છે. કારણ પ્રથમ તો

'असहायः समर्थोऽपि तेजस्वी किं करिष्यति ॥
निर्वाते ज्वलितो वह्निः स्वयमेव प्रशाम्यति ॥'[1]

'સદ્‌ગુણી શુદ્ધ મલ્લરાજ પણ આમ અસહાય જ છે. આ તોફાની લૂંટારાઓ

૧. તેજસ્વી સમર્થ હોય તો પણ જો સહાય વગરનો હોય તો શું કરી શકે ? પવન વિનાના દેશમાં બળતો અગ્નિ પોતાની મેળે જ શાંત થાય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

રાજપદ પામે તો તેની મિત્રતા-ખલપ્રીતિ-કેટલો કાળ છાજવાની ?

'अभ्रच्छाया खलप्रीतिः सिद्धमन्नं च योषितः ॥
किञ्चित्कालोपभोग्यानि यौवनानि धनानि च ॥[2]

'વળી એ લોક ઉપરી થયા તો રત્નનગરીની શી દશા ?

क्षुद्रमर्थपतिं प्राप्य न्यायान्वेषणतत्परौ ।
उभावपि क्षयं प्राप्तौ पुरा शशकपिञ्जलौ ॥[3]

'ત્યારે અંગ્રેજો ઉપરી થાય તો કેમ ? જરાશંકર, હવે વલંદા, ફિરંગી, ફ્રાંસવાળા ને બીજાઓ આગળ આ અંગ્રેજના નામનો પણ મહિમા છે – એ સૌને આજ સુધી પહોંચી વળ્યા ને હવે પછી પહોંચી વળશે; નાનાં રાજ્યોને એ જ હાલ યોગ્ય છે.

गुरुणां नाममात्रेऽपि गृहीते स्वामिसंभवे ॥
दुष्टानां पुरतः क्षेमं तत्क्षणादेव जायते ॥[+]

'વળી આ તો અંગ્રેજ એટલે એક ચક્રવર્તી અને આ તોફાની લોક એટલે બાર પુરભૈયા અને તેર ચોકા :

एक एव हितार्थो यस्तेजस्वी पार्थिवो भुवः[*] ।
युगान्त इव भास्वन्तो बहवोऽत्र विपत्तये ॥

'થોડુંક જીત્યા અને સામાન્ય શત્રુ હજી પ્રત્યક્ષ છે એટલામાં ફૂલી ગયા તે આ લોક વિજય સંપૂર્ણ થતાં મલ્લરાજ જેવાઓની અને પ્રજાની શી પરવા રાખવાના હતા ? કાગડાએ ઘુવડની પરીક્ષા કરી હતી કે :

---

૨. વાદળાંની છાયા, ખલપુરુષની પ્રીતિ, રાંધેલું અન્ન, સ્ત્રીઓ, યુવાવસ્થા અને ધન: એમનો ઉપભોગ કિંચિત્ કાલ સુધી જ કરવાનો છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૩. ક્ષુદ્ર અર્થપતિને પામી તેની પાસે ન્યાય ખોળવા બેસનાર સસલું અનેક્ષુ કપિંજલ પક્ષી એ બન્નેનો પ્રાચીનકાળમાં નાશ થયેલો છે. (આ એક વાત છે, તે પંચતંત્રના ત્રીજા તંત્રના ૯૧ મા શ્લોકમાં જોવી.)

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

+ સ્વામીના સંભવનો પ્રસંગ નીકળે ત્યારે દુષ્ટોની સામે મોટાઓના નામથી તત્ક્ષણ જ ક્ષેમ થાય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

* પૃથ્વીનો રાજા જો તેજસ્વી અને એક હોય તો તે જ હિતકારક છે; પ્રલયકાલના સમયમાં તેજવાળા ઘણા સૂર્ય હોય છે, પણ તે વિપત્તિના હેતુ હોય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

स्वभावरौद्रमत्युग्रं क्रूरमप्रियदर्शनम् ।
उलूकं नृपतिं कृत्वा का नः सिद्धिर्भविष्यति ॥[1]

'એ એવા છે. તો કંપની સરકારની મિત્રતા કેવી છે ? કંપની આગળ મલ્લરાજ અસ્ત થશે ને મોટાની પાછળ નાનો ઘસડાશે ને લૂંટાશે.

ययोरेव समं वित्तं ययोरेव समं कुलम् ।
तयोर्मैत्री विवाहश्च न तु पुष्टविपुष्टयोः ॥[2]

'ત્યારે મલ્લરાજને તટસ્થ રાખું ને આ નવા સંબંધનું માંડી વળાવું ? જો જય પરાજય કોનો થશે એ સમજી શકાય એમ ન હોય તો તો એકની મિત્રતા તે બીજાની શત્રુતા, માટે તટસ્થતા જ સારી. આપણે તો આ મહાવિગ્રહના ગુણદોષ સમજી શકતા નથી, પણ મલ્લરાજ પરીક્ષા કરે છે કે અંતે કંપની જીતશે એ નિશ્ચિત છે – એમની પરીક્ષા કદી ખોટી પડી નથી. આ પ્રસંગે કંપનીને આશ્રય અપાય તો બે અર્થ સરશે. પ્રથમ તો તેમની જયતુલામાં કાંઈ સંદેહ હશે તો એમના ભણીની તુલામાં ભાર આવશે તે કર્તવ્ય છે. બીજું એ કે મોટાઓની સાથે મિત્રતા કરી કામની નહિ એ નિયમનો અપવાદ એવો છે કે મોટાઓને માથે સૂક્ષ્મ પ્રસંગ આવે ત્યારે નાનાએ કરેલો નાનો સરખો ઉપકાર મોટાઓને આમરણાંત બાંધી લે છે, માટે નાનાએ આવો પ્રસંગ ચૂકવો નહીં. આ ઉભય વિચાર ભવિષ્યના છે અને એવા ભવિષ્યને ડાહ્યા માણસો પોતાની ભણી ખેંચે છે. મોટાઓને નાનાની મિત્રતા કામની છે.

अपि संपूर्णतायुक्तैः कर्तव्याः सुहृदो बुधैः ॥
नदीशः परिपूर्णोऽपि चन्द्रोदयमपेक्षते ॥[3]

'તો મોટાની પ્રીતિ સંપાદિત કરવાનો પ્રસંગ નાનાઓ ચૂકે તો તો મૂર્ખતા કે નહીં ? કારણથી મિત્રતા ને કારણથી વૈર–મોટાની મિત્રતાનું કારણ આવે એટલે તે ઝડપી જ લેવું.

---

૧. સ્વભાવથી ક્રોધી, અતિ ઉગ્ર, ક્રૂર, અને અપ્રિય જેનું દર્શન છે એવા, ઘુડ (दिवान्ध) ને રાજા કરીશું તો આપણી શી સિદ્ધિ થવાની હતી ?

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૨. જે બે ધનમાં સમાન છે અને કુલમાં પણ સમાન છે તે બેની વચ્ચે મિત્રતા તથા વિવાહ થાય તો યોગ્ય ગણાય; પરંતુ કોઈ ધનથી અથવા કુલથી મોટો હોય અને બીજો એથી ન્યૂન હોય તો તે બેની જોડી બનતી નથી.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૩. જેનામાં કોઈ પ્રકારની ન્યૂનતા નથી એવા પણ શાણા માણસોએ મિત્રો કરી રાખવા આવશ્યક છે. જેમ કે નદીઓનો ધણી સમુદ્ર પરિપૂર્ણ છે તો પણ ચંદ્રોદયની અપેક્ષા રાખે છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

कारणान्मित्रतां यान्ति कारणाद्यान्ति शत्रुताम् ।
तस्मान्मित्रत्वमेवात्र योज्यं वैरं न धीमता ॥[1]

'મલ્લરાજે અંગ્રેજની પરીક્ષા કરી તે ખોટી તો ન હોય - એમની ક્ષત્રિય દષ્ટિ પ્રબલ છે - એમને અંગ્રેજનો પ્રસંગ બહુ નથી પણ ચતુર માણસો એક ચોખો ચાંપી પરીક્ષા કરે છે.

सकृदपि दृष्ट्वा पुरुषं विबुधा जानन्ति सारतां तस्य ।
हस्ततुलयाऽपि निपुणाः पलप्रमाणं विजानन्ति ॥[2]

'અને તેમાં અંગ્રેજની ચતુરાઈ તો આંધળાંથી પણ સમજાય એવી છે. મોરનાં ઈંડાં ચીતરવાં પડતાં નથી.'

विज्ञायते शिशुरजातकलापचिह्नः ।
प्रत्यक्यदैरपसरन्सरसः कलापी ॥[3]

'એમ છતાં અંગ્રેજ હારવાને સરજેલા હશે તોપણ આ લાભ માટે આ જોખમ વહોરવા જેવું છે.'

'અંગ્રેજ જીતશે ને ઉપકારને બદલે અપકાર કરશે, સર્વ આશા નિષ્ફળ થશે, તોપણ એવા લોકના પ્રસંગથી તેમનાં છિદ્ર અનુભવવા જેટલો તેમનો પરિચય પડવાનો તે પણ લાભ જ છે. એમને શત્રુ ગણો તોપણ તે આપણને મિત્ર જાણે તો તેટલાથી પણ લાભ છે. સામાનાં છિદ્ર જાણવાં એ તેમને જીતવાનો માર્ગ છે.'

सुसूक्ष्मेणाऽपि छिद्रेण प्रविश्याभ्यन्तरं रिपुः ।
नाशयेच्च शनैः पश्चात् प्लवं सलिलपूरवत् ॥[4]
भीतभीतः पुरा शत्रुर्मन्दमन्दं विसर्पति ।
भूमौ प्रहेलया पश्चाज्जारहस्तोऽङ्गनास्विव ॥[5]

---

૧. પંચતંત્ર

૨. વિદ્વાનો એક વેળા સામા પુરુષને જોઈને તેનો સાર જાણી જાય છે; જેમ કે હાથથી જોખવાની કળાથી પણ નિપુણ માણસ એક રતીપૂર ઓછું વધતું જાણી શકે છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૩. જેને કળા કરવાનાં પીંછાનું ચિહ્ન પણ ઉત્પન્ન થયું નથી અને જાતે બાળક છે તોપણ સામાં પગલાં ભરવા માંડે તે પગલાંથી જ રસવાળો એવો જે મોર તે આ છે એમ ઓળખાઈ આવે છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૪. સામા પક્ષમાં મોટા માર્ગથી જવાનું પ્રથમ જો ન બને તો ઘણે સાંકડે રસ્તેથી પણ અંદર જઈ શત્રુ તેનો નાશ કરે, જેમ કે નાના છિદ્રથી નૌકાની અંદર પેઠેલું જલ મોટી નૌકાને ડુબાડે છે તેમ.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૫. શત્રુ અત્યંત ભય પામતો પામતો પ્રથમ ધીરે ધીરે ભૂમિ પર પગલાં ભરી પ્રવેશ કરે અને પછી ખોંખારાબંધ ચાલે છે; જેમ જારપુરુષનો હાથ સ્ત્રીઓમાં કરે છે તેમ.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

'અંગ્રેજોને તો આ ક્રિયા આવડે જ છે, પણ તેમના પ્રત્યે આપણને એ ક્રિયા આવડવાનો પ્રસંગ પણ આમ જ છે. આવડીને કાંઈ આપણે તેની સાથે પહોંચી વળવાના નથી - પણ પ્રસંગ છે, આજ નહિ ને સો વર્ષે શું થશે તેની સમજણ નથી - પણ તેવે કાળે પટા રમતાં આવડતા હશે તે તરવાર વીંઝશે. એવાની સાથે પટા રમવાનો લાભ મળે તે જ મહાલાભ છે.'

'મિત્રતા કરવી એટલે વિશ્વાસમાં લેવાવું એમ નથી. વિશ્વાસનાં પેટામાં અવિશ્વાસ રાખી જાગ્રત રહેવું એ સર્વ રાજનીતિનું પ્રથમ પગલું છે.'

न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्तेऽपि न विश्वसेत् ।
विश्वासाद्भयमुत्पन्नं मूलान्यपि निकृन्तति ॥[1]
न बध्यते ह्यविश्वस्तो दुर्बलोऽपि बलोत्कटैः ।
विश्वस्ताश्चाशु बध्यन्ते बलवन्तोऽपि दुर्बलैः ॥[2]

'ઉપકાર, મિત્રતા, અને અવિશ્વાસ ત્રણે વાનાંની ગાંઠ પડવી જોઈએ-'

सुकृत्यं विष्णुगुप्तस्य मित्राप्तिर्भार्गवस्य च ।
बृहस्पतेरविश्वासो नीतिसन्धिस्त्रिधा स्थितः ॥[3]

વળી,

अविश्वासं सदा तिष्ठेत्संधिना विग्रहेण च ।
द्वैधीभावं च संश्रित्य पार्श्वे शत्रोर्बलीयसः ॥[4]

'આ મહાસાગર જેવી કંપની, તેનો પાર પામવાને તો એવો આરો બાંધવો જોઈએ કે તેનાં પગથિયાં છેક તળિયે પહોંચે અને રહે.'

---

૧. જે માણસ સદા અવિશ્વાસુ છે તેનો વિશ્વાસ કરવો નહિ, તેમ વિશ્વાસુનો પણ વિશ્વાસ કરવો નહિ; વિશ્વાસમાંથી ભય ઉત્પન્ન થાય છે અને તે મૂળને પણ કાપી નાખે છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૨. દુર્બલ છતાં અવિશ્વાસુ હોય તો તે બલવાનોથી પણ બંધાતો નથી અને વિશ્વાસુ પુરુષો બળવાળા હોય તોપણ દુર્બલ પુરુષોથી પણ તેઓ તરત બંધાઈ જાય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૩. વિષ્ણુગુપ્તનું સુકૃત્ય, ભાર્ગવની મિત્રપ્રાપ્તિ, અને બૃહસ્પતિનો અવિશ્વાસ, એ ત્રણ પ્રકારથી નીતિના સંધિની સ્થિતિ છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૪. બલવાન શત્રુ પાસે હોય ત્યારે સંધિ ને વિગ્રહનો માર્ગ રાખી નિરંતર અવિશ્વાસથી રહેવું; સદા અવિશ્વાસ રાખવો, સંધિ પણ રાખવો, અને વિગ્રહ પણ રાખવો ને દ્વૈધીભાવનો સંશ્રય કરી વસવું.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

कृत्वा कृत्यविदस्तीर्थैरन्तः प्रणिधयः पदम् ।
विदांकुर्वन्तु महतस्तलं विद्विषदम्भसः ॥१

'આવી રીતે કંપની સરકારનાં મર્મછિદ્ર જણાશે તો તેમાં બીજું કાંઈ નહીં તો મિત્રભાવની દોરી પરોવી લઈશું ! ઈશ્વર કરે ને શત્રુભાવ ન થાય પણ મિત્રતા રાખીને પણ તેમના – આપણા સ્વાર્થમાં વિરોધ આવતાં આપણું કામ કાઢી લેવું એ પણ તેમનાં છિદ્રમાં સૂત્ર પરોવવા જેવું જ છે.'

अत्यच्छेनाविरुद्धेन सुवृत्तेनातिचारुणा ।
अन्तर्भिन्नेन संप्राप्तं मौक्तिकेनापि बन्धनम् ॥२

'આવાં અનેક ફળ આપનારું કાર્ય સાધવાનો પ્રસંગ આવે છે – તેમાં રાજાનું તેમ પ્રજામાત્રનું કલ્યાણ લાગે છે – એ મહાકાર્ય છે – તેમાં કડવાટ માત્ર એટલો છે કે દેશીનો દ્રોહ કરવા પરદેશીને ભેટવું પડે છે.'– જરાશંકરે ઊંડો નિ:શ્વાસ મૂક્યો અને તેની આંખમાં આંસુ આવ્યાં.

'અહો ! રાજ્યધર્મ અતિ દુસ્તર છે – એમાં પોતાનાં તે પારકાં કરવાં પડે છે ને પારકાં તે પોતાનાં કરવાં પડે છે – એમાં માત્ર રાજ્યના હિતનો – પ્રજાના હિતનો – સંબંધ છે અને તે સંબંધને અંગે સો કૌરવના કરતાં પાંચ પાંડવનો સંબંધ પ્રિયતર છે – વિશેષ ફલદાયી છે–'

सत्यधर्मविहीनेन न संदध्यात्कथंचन ।
सुसंधितोऽप्यसाधुत्वादचिराद्याति विक्रियाम् ॥३

'ત્યારે આવા કાર્યને અર્થે વિષ પીવું પડે તો શું થયું ?'

कार्यस्यापेक्षया भुक्तं विषमप्यमृतायते ।
सर्वेषां प्राणिनां यत्र नात्र कार्या विचारणा ॥४

---

૧. શત્રુરૂપ સરોવરજળમાં અંદર ઊંડાં તીર્થ (રાજાના અંગના પુરુષ અથવા પગથિયાં) રાખી, તે દ્વારાએ જળમાં પગપેસારો કરી કામ કરી લેવાનું જાણનાર દૂતપુરુષોએ આ મોટા શત્રુજલનું તળિયું જોઈ લેવું.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૨. અતિસ્વચ્છ, કોઈને વિરોધ ન કરે એવું સુંવાળું, સારી રીતે વૃત્ત (ગોળ અથવા સારી વર્તણૂકવાળું) અને અતિ સુંદર, એવું મૌક્તિક (મોતી, મુક્તિવાળું) છે પરન્તુ અંદર છિદ્ર છે તો તે બંધનને પ્રાપ્ત થાય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૩. સત્ય તથા ધર્મથી જે રહિત છે તેની સાથે કોઈ દિવસ સંધિ કરવો નહીં; તેની સાથે કદાચિત્ સારી રીતે સંધિ કરીએ તોપણ પોતાની અસાધુતાને લીધે તે પુરુષ તરત વિક્રિયાને પ્રાપ્ત થાય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૪. જ્યાં સર્વે પ્રાણીઓનાં કાર્યની અપેક્ષાથી ખાધેલું વિષ પણ અમૃત થઈ જાય છે, ત્યાં કાંઈ વિચાર કરવો નહીં. (અર્થાત્ તે વિષે કાંઈ પણ વિચાર કર્યા વિના પી જવું.)

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

'એમ જ ? ત્યારે રાજકાર્યમાં દીર્ઘસૂત્રી થવું અને કાલક્ષેપ કરવો એના જેવું પાપ અને હાનિકારક કાંઈ નથી.

शीघ्रकृत्ये समुत्पन्ने विलम्बयति यो नरः ।
तत्कृत्ये देवता तस्य कोपाद्विघ्नं प्रयच्छति ॥[१]
यस्य यस्य हि कार्यस्य सफलस्य विशेषतः ।
क्षिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिबति तद्रसम् ॥[२]

'ત્યારે તો,'

अनागतं यः कुरुते स शोभते ।
स शोचते यो न करोत्यनागतम् ॥[३]

'આગામિબુદ્ધિ રાખી વેળાસર ચેતવું, અને'

का हानिः समयच्युतिः ?[૪]

'હવે તો એવા ધૈર્યથી કામ કરવું કે વટવાનરને અભિનંદન મળ્યું હતું તેવું મને મળે અને મલ્લરાજ કહે કે

हतः शत्रुः कृतं मित्रं रत्नमाला न हारिता ।
नालेनास्वादितं तोयं साधु भो वटवानर ॥[५]

આવા અનેક સંકલ્પ કરી, અંતે આવો સિદ્ધાંત કરી, શૂર મલ્લરાજનો નીતિપ્રવીણ પ્રધાન સ્વામીની આજ્ઞા પ્રમાણે પત્ર લખવા ચાલ્યો.

આણી પાસ મલ્લરાજે પણ ધારેલી રચના સ્થાણુખનન ન્યાયે ફરી ફરી તપાસી અને અનુકૂલ ગણી.

---

૧. ઉતાવળથી કરવાનું કાર્ય પાસે આવે તેમાં જે મનુષ્ય વિલંબ કરે છે તેના તે કાર્યમાં દેવતા કોપ કરી વિઘ્ન નાંખે છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૨. જે જે કાંઈ કર્તવ્ય – કરવા જેવું – છે અને તેમાં વળી વિશેષે કરીને જે કાર્ય સફલ થતું આવે છે, તે કાર્ય જો શીઘ્ર કરવામાં આવતું નથી તો તે કાર્યનો રસ કાલ પોતે પી જાય છે. (અર્થાત્ તે કાર્ય રસ વગરનું થાય છે ને પરિણામમાં બગડી જાય છે.)

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૩. જે કાર્ય અનાગત છે – પાસે આવેલું નથી, – તેની જે પુરુષ તે કાળે એટલે પ્રથમથી યોજના કરે છે તે શોભાને પાત્ર થાય છે અને તેવી રીતે જે નથી કરતા તે શોકને પાત્ર થાય છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

૪. સમય ખોયો તો પછી એથી મોટી શી હાનિ થવાની હતી ?

૫. શત્રુ હણાયો, મિત્ર કર્યો, રત્નની માળા ગુમાવી નહીં, અને કમળનાળથી જળપાન કરી લીધું: એ સર્વ કાર્ય સાથે લાગાં સાધનાર હેવડના ઝાડ ઉપરના વાનર ! તને વાહવાહ છે ! – પંચતંત્રના ત્રીજા તંત્રમાં આ વાનરની કથા છે.

– પંચતંત્ર : જીવરામ શાસ્ત્રી

'રાજાઓને આખરનો સંબંધ ભૂમિ સાથે પણ નથી. કિયા રાજાના મૂળ પૂર્વજો પરદેશી ન હતા ? કિયા રાજાના વંશજો બાપદાદાની ભૂમિને યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ વળગી કે સાચવી રાખવાના છે ? બ્રાહ્મણોના અને ક્ષત્રિયોના ધર્મ ઘણી રીતે મળતા છે. એકનો એક આત્મા એક ખોળિયું બદલી બીજા ખોળિયામાં પેસે એવો ધર્મ બ્રાહ્મણો સમજાવે છે તેમ અમારો વંશ એ અમારો આત્મા અને દેશ એ ખોળિયું. તે એક ખોળિયાનું આયુષ્ય પૂર્ણ થાય અને એ ખોળિયું પડે એટલે બીજું ખોળવું અને ખોળિયાનું આયુષ્ય બને એટલું વધારવું.

'રાજાઓનો સંબંધ માણસો સાથે પણ નથી. શાસ્ત્રી મહારાજ શ્લોક કહે છે કે રાજા કોઈના મિત્ર નથી. જરાશંકર આ ઉપરથી મશ્કરી કરે છે કે રાજાઓનો વિશ્વાસ ન કરો. ખરી વાત છે. માબાપને મન દીકરો ગાંડો, મૂર્ખ કે લુચ્ચો હોય તોપણ એક લોહીનો સંબંધ છૂટતો નથી ને દીકરાના દોષ વસતા નથી. દીકરાઓ આથી માબાપનો વિશ્વાસ કરે તે બરાબર. પણ રાજા તો ગુણના સગા અને દોષના શત્રુ, તેને મન પાટવીકુમાર પણ એક લોહીનો નથી તો સેવક ક્યાંથી હોય ? માણસમાત્રે એમ ગણવું કે રાજા મારા ગુણનો સગો છે - મારી જાતનો સગો નથી. તેના ગુણ વિશ્વાસયોગ્ય હશે ત્યાં સુધી તેની ને રાજાની વચ્ચે વિશ્વાસ; બીજી રીતે વિશ્વાસ નહીં. જે રાજા રાણીને કે કુમારને કે પ્રધાનને સગાં માને છે તે રાજા નથી. માણસમાત્રમાં ગુણ કરમાય એટલે વાસના વગરનાં કરમાયેલાં ફૂલ પેઠે તે માણસને રાજાએ રાજકાર્યમાંથી દૂર કરવો અને દોષ હોય તો શિક્ષા સુદ્ધાંત કરવી.

'જ્યારે આમ છે તો આ ગર્ભ ચોર બંડખોરો સાથે કે આખા હિંદુસ્તાન સાથે મલ્લરાજને સંબંધ નથી. રાજા રાજકાર્યનો સગો છે. કંપની સરકારને દેશ જીતતાં આવડ્યો, દેશ રાખતાં આવડ્યો, સામ દામ ભેદ ને દંડ આવડ્યા, વૈરને ઠેકાણે વૈર અને મિત્રતાને ઠેકાણે મિત્રતા આવડી, પૈસા કમાતાં આવડ્યા, ખરચતાં આવડ્યા, ખુશામત આવડી, મુસલમાની આવડી, વાણિયાવિદ્યા આવડી, બ્રાહ્મણપણું આવડ્યું, યુદ્ધકળા આવડી, યુદ્ધબળ અજમાવતાં આવડ્યું, રાજનીતિ આવડી, રક્ષણ કરતાં આવડ્યું, અને મુંબઈ જેવા ગામડાને વિશાળ નગરી કરતાં આવડી. એમના પાંચ હજાર માણસો - બળથી નહીં પણ કળથી - પંદર હજારને હઠાવે છે. એમને ઉદારતા આવડે છે, કંજૂસાઈ આવડે છે, લુચ્ચાઈ આવડે છે, લૂંટતાં આવડે છે, સ્વાર્થ સમજે છે, ને પરમાર્થ પણ સમજે છે. એ જીતવાના નક્કી. એમની સાથે સંબંધ બાંધવામાં ચતુરાઈ છે, અને રજપૂતાઈ છે. એ નહીં જીતે તો રત્નનગરી જાળવવા મારે લડવું પડે અને લડતાં ખોવી પડે - એમાં શી મોટી વાત છે ? જીતશે તો એ મહાગુણવાળાના સંબંધથી મારા વંશજોમાં ગુણ આવશે, મારી રત્નનગરીમાં મનુષ્યરત્ન પાકશે. સારું થશે તો એ ફળ છે; ખોટું થશે તો આ શરીરને રણની રેતીમાં પડવું એ મહાફળ છે. એમની સાથે સંબંધ બાંધી બળવાન પાડોશીના નબળા પાડોશીની દશા થશે તો કંપની સરકાર જેવા રાજ્યોદ્ધાઓ સાથે મારા પુત્રો અને પ્રધાનો બુદ્ધિબળની યુદ્ધકળા અજમાવશે,

અજમાવતાં ઘડાશે અને વધશે, અને એ માનસિક રણજંગના જંગી થશે.* ફૂલ સર્વ લોકોને માથે ચડે કે વનની ધૂળમાં પડે[1] તેમ કરવાનો લોભ મારાં બાળકોને થાય તો એ પણ રાજાઓનો ખેલ છે !'

❖ ❖ ❖

*"The Minister Azeem Ul Omrah had, however, no easy task to conquer the prejudices of his sovereign, the Nizam, against such an alliance which, that Monarch argued, would, from the inequality of the parties, early terminate in rendering his dominions virtually dependent for their future security upon the British Government. This the Minister admitted, but he contended. that, as it was clear that the situation of the State of Hyderabad was such as to make it impossible to remain without the alliance of some one of those Powers it was assuredly wise to prefer a connection with a Government which brought with its protection the substantial blessings of security and peace, to the nominal friendship of powers, whose professed objects were plunder and conquest, and who had repeatedly shown that they held in contempt even the forms of public faith. The Nizam's prejudices and fears were at last subdued by this reasoning.'

- John Malcolm's Political History of India

૧. નીતિશતક ઉપરથી.

પ્રકરણ - ૮

મલ્લરાજ અને તેનાં રત્ન

મલ્લરાજની ચિઠ્ઠી બ્રેવ ઉપર ગઈ તે દિવસ એ રજપૂત રાજાએ અનેક વિચારો અને ચિંતાઓમાં ગાળ્યો. પરદેશીને કાઢી એ મ્લેચ્છોના હાથમાંથી આખો દેશ દેશીઓને હાથે પાછો આવવાનો સમય આવે તેવે કાળે મ્લેચ્છો સાથે સંબંધ બાંધ્યો. પ્રસિદ્ધ થશે તેની સાથે નાતજાતમાં, રજવાડાંઓમાં, અને દેશવિદેશમાં અપકીર્તિ થવાની એ નક્કી. ક્ષત્રિય રાજાને એ અપકીર્તિના વિચારથી ત્રાસ પડ્યો. પણ કાર્યસિદ્ધિનો વિચાર થતાં, ભવિષ્યનો વિચાર પાછો ઉદય પામતાં, આ ત્રાસ શાંત થયો. આ ત્રાસ અને આ શાંતિ મલ્લરાજને વારાફરતી થકવવા લાગ્યાં.

ચિઠ્ઠી બપોરે મોકલી હશે. છેક સંધ્યાકાળ વીતતાં એનો એક દૂત આવ્યો અને દૂતની સાથે રાજાનો પ્રિય ભાયાત સામંત આવ્યો. આ કાળે રાજા પોતાના વિશાળ ખંડમાં ગાદીતકિયે બેઠો હતો અને એક હુક્કાની મોટી નળીમાંથી ઘડી ઘડી ધૂમ્રપાન કરતો હતો. એને કપાળે પરસેવો પુષ્કળ વળ્યો હતો તેનું એને ભાન ન હતું. એક હાથમાં હુક્કાની નળી તો બીજામાં તરવારની મૂઠ, અને એકમાં મૂઠ તો બીજામાં નળી, એમ વારંવાર હાથની અદલાબદલી થતી હતી. દૂત અને સામંત સામા આવી બેઠા પણ મલ્લરાજે તેમને દીઠા નહીં અથવા દીઠા છતાં તેમના સામું જોયું નહીં. થોડીક વાર વાટ જોઈ સામંત બોલી ઊઠ્યો :

'મહારાજ, હવે જે વિચાર કરવો હોય તે કરો. કાનપુર આગળ જંગ મચ્યો છે. ફતેપુરના જડજ સાહેબ ઉપર ફોજદારી ચલાવી તેના શરીરના કટકે કટકા કરી લોકમાં વેર્યા. કંપની સરકારનું રાજ્ય ગયું !'

મલ્લરાજે ઓઠ પીસ્યા : 'જડજ એ લોકના બ્રાહ્મણ તેને બાયલાઓએ માર્યા ! – જડજ સાહેબ અમથા પકડાયા કે બેચારને મારીને ?'

'માર્યા વગર કોઈ અંગ્રેજ પકડાય છે ?'

'જેના બ્રાહ્મણ એવા છે તેના રજપૂત સાથે લડતાં કેવો વખત આવશે ? વારુ, તેના શરીરના કટકા લોકમાં વેરનાર તે રજપૂત હતો કે બીજો કોઈ ?'

'રજપૂત કોઈ દિવસ મડદાં સાથે વેર રાખે છે ?'

મલ્લરાજ જરાક આડો પડ્યો, નળી મોમાંથી છેટે નાંખી, અને બોલ્યો : 'હં ! ત્યારે રજપૂત થઈને આવા અધર્મીઓના પાસામાં પેસતાં શરમ નથી આવતી ?'

'મહારાજ, મને ખબર નહીં કે તમે એટલામાં અંગ્રેજના થઈ ગયા હશો. જે થવું હોય તે થાવ પણ તાત્યાટોપીનાં માણસો રત્નનગરીથી વીશ ગાઉ ઉપર પડ્યાં છે ને તેમનો ઉપરી સંદેશો કહાવે છે તે આ આપણો દૂત કહેશે.'

દૂત સમાચાર કહેવા લાગ્યો :

'મહારાજ, રત્નનગરથી વીશ ગાઉને છેટે આજ સાંજે તાત્યાટોપીનાં ત્રણ હજાર માણસનો કાફલો આવી પડ્યો છે. પાછળ બીજાં માણસ આવશે એમ કહેવાય છે. વસ્તી પાસે માણસોને વાસ્તે અન્ન અને ઘોડાઓને વાસ્તે ચંદી માગે છે, લીધેલા માલના પૈસા આપે છે, ને કહે છે કે અમે વસ્તીને હેરાન કરવા નથી આવ્યા પણ અમને ખાવાનું પૈસા આપતાં નહીં મળે તો જોરથી મફત લઈશું. સવારના પહોરમાં આપણા નગરની હદમાં આવી પડશે એમ લાગે છે.'

'બીજું કાંઈ ?' મલ્લરાજે ઉતાવળથી પૂછ્યું.

'ના, જી. પણ એ લોકો એટલું કહેતા સંભળાય છે કે અમે અમારા દેશી રાજાઓની મિત્રતા ચાહીએ છીએ, અને જે દેશીઓ પરદેશીને આશ્રય આપે છે તે રાજ્ય સર કરીએ છીએ.'

'બહુ સારું. તું પાછો જા, અને તેમની હિલચાલ જોતો રહેજે. મધ્યરાત્રે તેમ પાછલી રાત્રે એમ બે વખત તો તેમના સમાચાર અવશ્ય મળવા જોઈએ.'

'જેવી આજ્ઞા' કહી દૂત ગયો. મલ્લરાજ ઊભો થયો અને સામંતને કહ્યું : 'સામંત, અત્યારે ને અત્યારે આ નગરીમાં હોય એટલા સર્વ ભાયાતોને અને સેનાધ્યક્ષને એક ઘડીમાં બોલાવી લાવ.'

સામંત વિચારમાં પડ્યો. મલ્લરાજ અધીરો થઈ બોલ્યો : 'કેમ વિચારમાં પડ્યો ? આ કાળ વિચારનો નથી. બને તેટલી ત્વરાથી નિર્ણય કરવો જરૂરનો છે.'

'મહારાજ ! તાત્યાનો સરદાર આપણી સાથે લડવા નથી આવ્યો, આશ્રય માગવા આવ્યો છે.'

'ને આશ્રય ન મળે તો લડવા આવ્યો છે.'

'પણ આશ્રય આપવામાં કાંઈ વાંધો છે ?'

'તે વિચાર પછી થશે. સૌનો અભિપ્રાય લઈશું. હાલ તો લડવાને સજ્જ થવામાં આળસ કરવાનું નથી. તરત ! જા !'

સામંતે મલ્લરાજના મુખ સામું જોયું, જોઈ રહ્યો, પ્રથમ પગ ઉપાડતાં વાર લગાડી, પછી પાછો ફરી ત્વરાથી બહાર નીકળી ચાલ્યો.

મલ્લરાજે એકદમ જરાશંકરને તેડવા માણસ મોકલ્યું – માણસને આજ્ઞા થતાં પહેલાં જરાશંકરે બારણેથી અંદર આવવા આજ્ઞા મંગાવી. મલ્લરાજ આજ્ઞા આપતાં આપતાં પ્રસન્ન થયો અને બોલ્યો : 'શકુન તો સારા થાય છે. વાહ, જરાશંકર, વાહ ! શી ચિંતા કરનારો પ્રધાન ! તું નક્કી આટલા વાસ્તે જ આવે છે ! – પણ મારા ઘરમાં ફાટ પડવાની બીક છે. મેં કંપની સરકારનો સાથ ઈષ્ટ ગણ્યો છે – સામંત અને એવા બીજાઓને ઊલટી વાત ઈષ્ટ છે. યુદ્ધ કરવાને પ્રસંગે પાસવાનો વિરોધી થાય તે ખોટું. તેનો ઉપાય કરવો પડશે. રજપૂતના મુખમાંથી શબ્દ નીકળ્યો તે નીકળ્યો. કંપની વાસ્તે લડવું ને કંપનીને વાસ્તે મરવું-કરેલો ઠરાવ ને બોલેલું વચન યોગ્ય હો કે અયોગ્ય હો – એ વિચાર હવે કરવાનો નથી –

મલ્લરાજના મુખમાંથી વચન નીકળી ચૂક્યું – મેરું ચળે ને સમુદ્ર માઝા મૂકે પણ મલ્લરાજનું વચન ન ફરે. યુદ્ધ થવાનું નક્કી !' યુદ્ધનો વિચાર ચમકતાં મલ્લરાજને ક્ષાત્ર ઉત્સાહ ચડ્યો. એના પગ ફાળ મારવા તત્પર થઈ રહ્યા, ઓઠ ઉત્સાહથી સ્ફુરવા લાગ્યા, અને જમણો હાથ તરવાર અને તેની મૂઠ ઉપર નૃત્ય કરી રહ્યો.

જરાશંકર અંદર આવ્યો. તેની સલામ થતાં પહેલાં મલ્લરાજે તેને ખભે હાથ મૂક્યો.

'કેમ જરાશંકર, યુદ્ધનો પ્રસંગ આવ્યો ?'

'મહારાજ, તે તો આપના હાથની વાત છે.'

'પણ આપણે વિચાર કરી નિર્ણય કરી ચૂક્યા છીએ.'

'હા જી, પણ આપના ભાયાતોનો વિચાર જુદો છે.'

'તેમને કોણે વિચાર કરાવ્યો ?'

'જેનો સ્વાર્થ હોય તેણે. આપની અને સામંતની વચ્ચેની કથા પ્રસિદ્ધ થઈ ચૂકી છે. યુદ્ધ કરવું એ તો નક્કી છે. આપનો વિચાર દેશીઓ સાથે યુદ્ધ કરવાનો છે, ભાયાતો ધારે છે કે પરદેશીઓ સાથે કરવું. ભાયાતોના આશ્રય વિના સેના ક્યાં છે ?'

મલ્લરાજ કેડો પર બે હાથ દઈ ખડખડ હસી પડ્યો : 'તેં મારા ભાયાતોને હજી ઓળખ્યા નથી. પણ મલ્લરાજે કરેલો વિચાર અને બોલેલો બોલ પાછો ફરે એમ નથી – તે વિષે કાંઈ વિચારવાનું જ નથી – હવે શું કરવું તે બોલ.'

'મહારાજ, સામંતને આજ્ઞા કરી છે તે સૌને બોલાવી લાવે તે સૌ આવે એટલે ભેગા મેળવી અભિપ્રાય પૂછશો તો એક જ અભિપ્રાય આવશે અને તે આપને ભારે પડશે. માટે સૌને જુદા જુદા એકાંતમાં બોલાવી જેનો અભિપ્રાય જુદો પડે તેને –'

'નજરકેદ રાખી અથવા મહેલમાં કેદ રાખી બીજાઓને સાથે લઈ બંડખોરો ઉપર ચડી જવું ?'

'ક્ષમા ! મહારાજ ! એ મારો મન્ત્ર – રાજા અને પ્રધાન – સ્વામી અને સેવક – નું હૃદય કેવું એક છે ?'

મલ્લરાજ ફરી હસ્યો.

'મહારાજ, આ પ્રસંગ સૂક્ષ્મ છે – હાસ્યનો નથી.'

'નથી તો કરી દઈશું. જરાશંકર, સર્વ વિચારને પ્રસંગે તારું કામ; કાર્યભારના વિચાર[1] તેમ આચાર[2] ને પ્રસંગે તારું કામ. આજ આપણે કરેલા વિચારનો[1] આચાર[2] યુદ્ધપ્રસંગે કરવો પડે ત્યાં તારું નહીં પણ ક્ષત્રિયનું કામ. હવે જે ચતુરંગ[3] રમવાનો છે તે બાજી આગળથી તું ખસી જા, મને રમવા દે, અને તું માત્ર જોયાં કર. મારા ભાયાતો આવે પ્રસંગે મારી મૂછના 'બાલ'[4] છે તેમને હું આમળો કેમ દઉં છું અને વળ કેમ ચડાવું છું તે જોયાં કર. મલ્લરાજ પોતાના ભાયાતોને દગો નહીં દે – કેદ નહીં કરે. એ મારા પાણીદાર તેજવાળા ઘોડા છે – તે મારી સવારી કેમ નિભાવે

૧. Design. ૨. Execution. ૩. શેતરંજ. ૪. વાળ.

છે - તે જોવાનું જોજે.'

થોડી વારમાં એક પછી એક ભાયાતો અને રજપૂતો આવી ગયા અને મલ્લરાજની ગાદીની આસપાસ આખા ખંડમાં વીરાસન વાળી સર્વ શૂરાઓ બેસી ગયા. મલ્લરાજની ગાદી ઊંચી હતી. તેના તકિયા પાછળ જરાશંકર બેઠો હતો. તેની પાછળ મોટી મશાલો લઈ બે હજામો ઊભા હતા; તે મશાલો આગળ ખંડમાંના બેચાર દીવા ઝાંખા થઈ ગયા. મશાલોનો પ્રકાશ મલ્લરાજની સામે બેઠેલા સર્વ મંડળનાં ઉશ્કેરાયેલાં અને આતુર મુખો ઉપર પડી તે મુખોવાળા રજપૂતોના અંતર્વિકારનું મલ્લરાજના હૃદયમાં ભાન કરાવતો હતો. થોડી વાર સર્વ મંડળ સ્તબ્ધ થઈ ગયું. રાત્રિના શૂન્ય મૌનમાં[1] સર્વ વીરોનું સગર્ભ મૌન ભળ્યું. મલ્લરાજે તે મૌન તોડ્યું.

'ભાઈઓ !' રાજાને મુખે માત્ર યુદ્ધપ્રસંગે જ 'ભાઈ' સંબોધન નીકળતું અને તે ભાયાતો આગળ જ ઉચ્ચારાતું. આ સંબોધનના સર્વ સંસ્કારો તેમના હૃદયમાં જાગી મલ્લરાજ ઉપર શૂરવીરોની પ્રીતિ, આતુરતા અને યુદ્ધસમયની રાજભક્તિની ધારાઓને તેમનાં ક્ષાત્ર લોચનોમાંથી છોડવા લાગ્યા. હૃદયમાં ક્ષાત્ર વિકારોનું બીજ રોપતાં મસ્તિકમાં ઘેરથી ભરી રાખેલો વિચારસંગ્રહ ભુલાઈ જવા લાગ્યો. મલ્લરાજે વાગ્ધારા ચલાવી :

'ભાઈઓ, યુદ્ધનો પ્રસંગ આવ્યો છે. સામંત સમાચાર લાવ્યો છે કે તાત્યાટોપીનાં માણસ રત્નનગરી પાસે આવી પડ્યાં છે – મલ્લરાજ તેમનાથી ડરી જઈ તેમની સાથે મળી જવા માગતો નથી. એ આજકાલના લૂંટારાઓ સાથે સૂર્યવંશનું તેજ ભળવાનું નથી. ભાઈઓ, રત્નનગરીના સૂર્યવંશી નાગરાજે સૂર્યવંશી શ્રીરામજીના સુગ્રીવજી સાથે કળજુગમાં સંધિ કરેલો છે, અને રત્નનગરીમાં બાપનો બોલ દીકરો તોડતો નથી અને રાજાનો બોલ ભાયાત તોડતા નથી. નાગરાજનો દીકરો મલ્લરાજ ને મલ્લરાજના ભાયાત તમે. આમાં તમારે મને પૂછવાનું નથી ને મારે તમને પૂછવાનું નથી. નાગરાજનો બોલ હું પાળીશ ને મારો બોલ તમે મારા ભાઈઓ પાળશો એમાં વિચારવાનું શું ને પૂછવાનું શું ? માટે ઊઠો, ને બાઈડીઓ જેવાનાં ટાયલાં ને વાણિયા જેવાના વિચાર સાંભળવા પડતા મૂકી પોતપોતાના રસાલા લેઈ બે ઘડીમાં પાછા આવો, અને ધન્ય દહાડો ધન્ય ઘડી કે યુદ્ધ પાસે આવે છે ત્યાં ઘોડાઓને મારી મૂકીએ અને તલવારો અને બંધૂકોને શત્રુનાં શરીર પર રમાડીએ. ઊઠો, મલ્લરાજની મૂછના વાળ ! ઘણે વર્ષે આ યુદ્ધનો વારો આવે છે ને રજપૂતની લક્ષ્મી તમને શત્રુના લોહીના ચાંલ્લા કરવા એ લોહીમાં બોળેલા હાથ ઊભા રાખી, ઊભી રહી છે !'

બીજાને ઉશ્કેરવા બોલતો બોલતો મલ્લરાજ જ પોતાના બોલથી ઉશ્કેરાઈ ગયો, ઊભો થયો અને મ્યાનમાંથી તરવાર કાઢી કોઈને મારવા જતો હોય તેમ ઊંચી કરી, બોલ્યો : 'ચલો, ભા ચલો –'

તે ઊભો થયો તેની સાથે સૌ મંડળ ઊભું થયું અને તેની પેઠે ઉશ્કેરાયું.

૧. Silence, ચૂપકી.

એક જણે બૂમ પાડી : 'ખમા મહારાજા મલ્લરાજને !' સર્વના વિચાર વેરાઈ ગયા અને રાજભક્ત શૂર પુરુષો રાજાના વચનને પાળવા ઉત્સાહથી રાજમંદિરના દ્વારની બહાર ચાલવા લાગ્યા.

અંદર માત્ર મલ્લરાજ અને જરાશંકર રહ્યા. દ્વાર સુધી સૌની પાછળ જઈ સામંત પાછો વળ્યો. તેના મુખ ઉપર પરસેવો વળ્યો હતો, તેની આંખો લાલચોળ થઈ હતી, અને તેને શૌર્ય ચડ્યું કે ક્રોધ ચડ્યો હતો તે કળવું કઠણ થઈ પડ્યું. પણ તે મલ્લરાજ પાસે બોલી શક્યો નહીં.

મલ્લરાજે પૂછ્યું : 'કેમ સામંત, શા વિચારમાં પાછો વળે છે ?'

શરીરે કોપ પણ શબ્દમાં નરમ પડી સામંત બોલ્યો : 'મહારાજ, બહુ વસમું કર્યું. સૌના અભિપ્રાય લેવા તેમને તેડવા મને મોકલ્યો હતો – મેં એમ જાણ્યું ન હતું કે આપ એકદમ આજ્ઞા આપી બેસશો ! – મહારાજ ! ઘણું સાહસ થયું.' લોખંડના ભારે પાંચશેરા ફેંકવામાં આવતા હોય તેમ સામંતના શબ્દ અચકાઈ અચકાઈ ધીમે ધીમે પણ અત્યંત ભાર સાથે એક પછી એક નીકળ્યા.

મલ્લરાજે તેને શાંત પાડવા માંડ્યો : 'સામંત, ધીરો પડ. ચાલ, બેસ, અને જરા શ્વાસ ખા.'

સૌ બેઠા. સામંતે ઉત્તર ન દીધો. આડું જોઈ રહ્યો. મલ્લરાજ તેને મનાવવા લાગ્યો.

'સામંત ! બહુ વિચાર કરી કામ કર્યું છે. મારી ખાતરી છે કે મારું કારણ જાણીશ ત્યારે તું મને ખરો કહીશ. પણ ધાર કે આપણા મત જુદા પડ્યા તો તું તારા મત પ્રમાણે વર્તશે કે મારા મત પ્રમાણે ? કહે, વારુ, ખરો ઉત્તર દે કે તારા ઉપર મારો અધિકાર કેટલો તે જણાય. જો, તારી રાજભક્તિ ઉપર – તારી પ્રીતિ ઉપર – મારો અધિકાર ન હોય તો તો તારા ઉપર આજ્ઞા ન કરતાં મારા મતનું ખરાપણું તને સમજાવવું.'

સામંતનું શરીર તેમ મન આ શબ્દોથી કેવળ શિથિલ બની ગયું. મલ્લરાજના મુખ આગળ પળવારમાં તે ગરીબ ગાય જેવો થઈ ગયો અને તેને ખોળે પાઘડી ઉતારી બોલ્યો :

'મહારાજ, ક્ષમા કરો મારો અપરાધ. આપની આજ્ઞા નહીં પાળું તો કોની પાળીશ ? અરેરે, મારો અભિપ્રાય ગમે તે હો પણ આપની આજ્ઞા જણાયા પછી જો હું એ અભિપ્રાયને અનુસરું તો આપની આજ્ઞા ભંગ કરનાર આ રાજદ્રોહી શિરનો છેદ થવો જોઈએ.'

વળી હાથ જોડી બોલ્યો : 'મહારાજ, હવે તો આજ્ઞા આપો તો સર્વ મંડળ આપની આજ્ઞા પાળવા ગયું છે તેમાં હું પાછળ ન પડું.'

'વાહ, મારા વહાલા સામંત, વાહ ! તું મારા રાજ્યનો મહાન સ્તંભ છે, મારી સેનાના મુખનો અગ્રણી હાથી છે. હું તને આજ્ઞા આપીશ જ. દશરથનો

બોલ રામજીએ પાળ્યો ને રામજીનો બોલ લક્ષ્મણજી ને ભરતજીએ પાળ્યો તેમ નાગરાજનો બોલ હું પાળું ને મારો બોલ તું પાળે એ સૂરજકુળનો અસલ મહિમા છે.'

'મહારાજ આજ્ઞા આપો – શા વાસ્તે મારી ભક્તિ દેખાડવાના સમયમાં વિલંબ કરો છો ?'

'સામંત, મારા કરતાં તું ચાર વર્ષ મોટો છે. દુર્યોધનને ત્યાં ભીષ્મપિતામહ હતા તેમ મારે ત્યાં તું છે. તારી ભક્તિ પર જેવો મારો વિશ્વાસ છે તેવો જ તારા અભિપ્રાય ઉપર પણ છે.'

સામંત કંપવા લાગ્યો – તેણે પોતાને કાને હાથ મૂક્યા – પછી મલ્લરાજને પગે મૂક્યા : 'ખમા ! ખમા ! – મહારાજ ! ક્ષમા કરો ! આપ દુર્યોધનની પેઠે અધર્મની આજ્ઞા આપો એવો લેશમાત્ર પણ મને સંશય હોય તો મને બ્રહ્મહત્યાનું પાપ – આ પ્રધાનજી જેવા શુદ્ધ બ્રાહ્મણના સમક્ષ સોગન ખાઉં છું.'

'જરાશંકર, દુર્યોધનને કર્ણ પ્રધાનતુલ્ય હતો અને મારો તું તો પ્રધાન જ છે; તારા સોગન સામંત ખાય ત્યારે કેમ ના કહેવાય ?' મલ્લરાજે હસતાં હસતાં હુક્કો પાસે લીધો.

સામંત વધારે ગભરાયો. 'હરિ ! હરિ ! મહારાજ ! મને પ્રત્યક્ષ શિક્ષા કરી હોત તો હું પ્રાયશ્ચિત્ત જેવી ગણત, પણ આ બહુ વસમી પડે છે. સત્ય બોલું છું; જરાશંકરે આપને અભિપ્રાય આપ્યો હશે, આપે તે સ્વીકાર્યો હશે, અને મારાથી તે જુદો હશે, તોપણ હે ગૌબ્રાહ્મણપ્રતિપાળ, એ અભિપ્રાય ધર્મને અનુસરીને જ હશે એવો મને વિશ્વાસ છે – દૃઢ વિશ્વાસ છે. વળી બીજું એ બ્રાહ્મણે મારા શિરચ્છેદનો અભિપ્રાય આપ્યો હોય ને આપે સ્વીકાર્યો હોય તોપણ રાજ્યનો મંત્રી રાજાને માર્ગ બતાવે તેટલા સારુ એ મંત્રીને દૂરથી પણ ભય દર્શાવે તે ગરાસિયો રાજાની થાળીમાંથી રાજાના પ્રસાદરૂપ મળેલો ગ્રાસ નથી ખાતો પણ ધૂળ ફાકે છે. મહારાજ, મેં જરાશંકરના સોગન કૂડકપટથી નથી ખાધા.'

મલ્લરાજ પ્રસન્ન થયો. 'સામંત, હું તારા ઉપર પ્રસન્ન છું. પણ મારા વિચારનું કારણ જાણીને જા.'

'મહારાજ ! મારો અભિપ્રાય વિરુદ્ધ હોવા છતાં, આપની આજ્ઞાનું કારણ રજ પણ ન જાણવા છતાં, મારા રાજા અને તેના મંત્રીના મંત્ર તોડવાની જરી પણ વાસના ન રાખતાં, એ મંત્રના ફળરૂપ આપની આજ્ઞાને અંતઃકરણથી પાળું તો મારી રાજભક્તિ પૂર્ણ ફળવાળી થાય, માટે હવે મને આજ્ઞા જ આપો અને તે દૃઢ શ્રદ્ધાથી પળાયેલી જ જુઓ. એ મહાકૃપા મારા ઉપર કરો.'

મલ્લરાજ સામંતને ભેટી પડ્યો. 'જા બાપુ, જા. જ્યાં સુધી તારા જેવાં રત્ન રત્નનગરીમાં પાકે છે ત્યાં સુધી – તું જે મહાકૃપા મારી પાસે માગે છે તેથી અનેકધા અધિક–મહાકૃપા મારા પર ઈશ્વર રાખે છે.'

રાજાની બાથમાંથી છૂટી સામંત પ્રસન્ન ચિત્તે રાજમંદિરના દ્વારમાંથી નીકળ્યો.

'જરાશંકર, જોયાં, આ મારી રત્નનગરીનાં રત્ન ? મેં તને પ્રધાનપદ આપ્યું છે તે એટલા માટે કે આવાં આવાં મારાં રત્નોની પરીક્ષા તું કરી રાખે અને જે કાળે હું મારા પૂર્વજોના ભેગો સ્મશાનગામી થઈ ગયો હોઉં તે કાળે મારા પુત્રને આ પુરુષરત્નોની પરીક્ષા કરતાં તું શીખવે. પરદેશમાં પુરુષરત્નો હોય તે આ નગરીમાં વસાવવાં અને નગરીને અધિક રત્નવાળી કરવી આવશ્યક છે, તો પછી આ નગરીમાંનાં રત્નો શોધવાનું ભુલાય તે તો ખમાય જ કેમ ? જે રત્ન ઉપર મેલ હોય તેને શુદ્ધ કરવાં, તેમનું તેજ આગળ આણવું, તેમનું મૂલ્ય વધારવું, એ આ રાજ્યના રાજાઓની કળા છે તે તું જાતે શીખજે, તે મારા વારસને શીખવજે, અને તેને એવો પ્રધાન આપજે કે જે આ કળા જાણે અને શીખે. બીજું, સાંભળ. પ્રાતઃકાળે યુદ્ધ થાય ને આ દેહ રણમાં પડે તો મારા મનના મનોરથ જાણનાર બ્રાહ્મણ આયુષ્યમાન હશે તો કોઈ દિવસ રત્નનગરીનો ઉદ્ધાર કરશે. માટે બે બોલ સાંભળી લે. આવે કાળે ક્ષત્રિયો અંતરના મર્મ ઉઘાડે છે કે મનની મનમાં રહી જાય નહીં.'

જરાશંકરની આંખમાં આંસુ આવ્યાં. મલ્લરાજે બોલવા માંડ્યું :

'જો. આ બ્રાહ્મણ-ક્ષત્રિય-વર્ણો પરાપૂર્વથી ચાલે છે તેમાં એક લાભ છે. યુદ્ધનું માહાત્મ્ય ક્ષત્રિયોમાં અને જ્ઞાનનું બ્રાહ્મણોમાં રાખ્યું છે. ક્ષત્રિયોનું કામ મરવાનું ને બ્રાહ્મણોનું જીવવાનું. જેમ કેટલાંક ઝાડને કાપો તેમ વધે છે તેમ ક્ષત્રિયો મરે તેમ તેનાં સંતાન શૂરાં થાય છે – જેમ જયશિખરીની પાછળ વનરાજ થયો. એક શરીરનું બીજ મૂક્યું તો ત્યાંથી બીજું શરીર ઊગે છે, પણ જ્ઞાન અને કળાનાં બીજ રોપાતાં નથી. જ્ઞાન અને કળાઓ તો અગ્નિહોત્રના અગ્નિ પેઠે વંશપરંપરા અખંડ જાળવી રાખવાનાં છે. રાજાઓ મરે ત્યારે રાજવિદ્યા અને યુદ્ધવિદ્યા નાશ પામે તો પાછળની પ્રજા શું કરે ? અને રાજાઓ ન મરે તો ક્ષત્રિયોને માથે જીવનપ્રિય રાજાઓ રહે તેને ક્ષત્રિયો માન કેમ આપે ને બાયલા કેમ ન ગણે ? રાજાને યુદ્ધમાં યમ સાથે લડતો જોઈ ક્ષત્રિયોની રાજભક્તિ અને શૂરતા તીક્ષ્ણ થાય છે. માટે રાજાએ યુદ્ધને મંગળરૂપ ગણવું. હવે રાજા મરે તો તેની રાજવિદ્યા અને શસ્ત્રવિદ્યા નાશ ન પામે – નવો રાજા બાળક હોય કે શત્રુ હોય – તેને માટે રાજવિદ્યા અને શસ્ત્રવિદ્યાનો આધાર પણ તેમના બ્રાહ્મણ મંત્રીઓને કરવા. બ્રાહ્મણોનો વધ શાસ્ત્રમાં નિષિદ્ધ ગણ્યો તે આવાં આવાં જ્ઞાનનાં બ્રાહ્મણરૂપ અક્ષયપાત્ર સાચવવાને માટે અને અખિલ લોકના કલ્યાણને માટે. જો દ્રોણાચાર્યની શસ્ત્રવિદ્યા અને ચાણક્યની રાજવિદ્યા. ચાણક્ય હતો તો ચંદ્રગુપ્ત સર્વ વિદ્યા શીખ્યો અને મ્લેચ્છોને કંપાવી શક્યો. રાજબીજને પણ બ્રાહ્મણમાળી જોઈએ છે અને મહાન અનુભવ વિના વિદ્યા સતેજ થતી નથી. માટે રાજાએ મંત્રીઓને સ્થળે બ્રાહ્મણો રાખવા,તેમને મહાન પ્રસંગોના અનુભવી કરવા, અને તેમનું આયુષ્યરત્ન જાળવવું : એ રાજાઓનું કામ – તે મારા પુત્રને શીખવજે.'

'બીજું, બ્રાહ્મણને ઠેકાણે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિયને ઠેકાણે ક્ષત્રિય, અને વૈશ્યને

ઠેકાણે વૈશ્ય, વગેરે વાતમાં વાંધો ન પડે. વળી જો, હવે કાળ બદલાશે અને વર્ણાશ્રમના ધર્મ નાશ પામશે એ પણ નક્કી છે. પણ આનો અર્થ ઊંધો ન સમજીશ. અસલ બ્રાહ્મણનો દીકરો બ્રાહ્મણપણું કરતો હતો તે બંધ થશે અને ક્ષત્રિયોના દીકરા અંગ્રેજી રાજ્યમાં લડવા નહીં પામે એટલે, આશ્રમ તો નાશ પામ્યા છે જ પણ, વર્ણાચાર પણ નષ્ટ થશે. તે કાળે સમય જોઈ વર્તતાં શીખજે અને શીખવજે. તું ગમે તે કરશે પણ બ્રાહ્મણમાં શુદ્ધ ક્ષત્રિયપણું આવવાનું નથી અને ક્ષત્રિયોમાં શુદ્ધ બ્રહ્મત્વ આવવાનું નથી; વિશ્વામિત્રે બ્રહ્મર્ષિ થતાં તેનાથી પોતાનો સ્વભાવ તજાયો નહીં તેની વાત જો; અને પરશુરામની ભૂમિમાં જન્મેલા બ્રાહ્મણ પેશવાઓ યુદ્ધમાં લડ્યા, પણ એમનો ક્રમ જો - પ્રથમ સ્વામીદ્રોહ, પછી પરસ્પરદ્રોહ, અને છેલ્લો પ્રલયકાળ રાજદ્રોહી રાઘોબાનો પૌત્ર આ નાનાસાહેબ આજ વર્તાવવા ઊભો થયો છે તે ભસ્માસુરની પેઠે પોતાનો હાથ પોતાને જ માથે ન મૂકે તો મને સંભારજે. એ પોતાના લાભ સારુ લડે છે, ક્રૂરપણે વર્તે છે, પણ ક્ષત્રિયોના ઉદાર અને ઉદાત્ત ધર્મ તેને આવડવાના નથી ને તેના વંશમાં કોઈને આવડ્યા નથી. બ્રહ્મરત્નોને ઠેકાણે બ્રહ્મઅંગારાઓ હાલ દેખાય છે. માટે તારે સર્વ વર્ણોમાં હલકા કાંકરા, કોયલા, અને અંગારા હોય તેને ઉત્તેજન ન આપવું - ત્યાં વર્ણાચાર નાશ પામવા સૃજેલો છે તે અટકાવવા મિથ્યા પ્રયત્ન ન કરવો. પણ બુદ્ધિની અને હૃદયની પરીક્ષા કરી બ્રહ્મરત્ન, ક્ષત્રિયરત્ન, અને વૈશ્યરત્નોને ખૂણેખાંચરેથી, દેશપરદેશથી, શોધી કાઢી મારી નગરીમાં યથાશક્તિ ભરજે અને પેલા કાંકરા, કોયલા જેમ દૂર જાય તેમ કરજે. એ રત્નો એકઠાં કરી તેમાં તેમના વર્ણ પ્રમાણે વિવેક કરજે. જરાશંકર, રાત થોડી ને વેશ ઘણા છે. મારા વારસને આ શીખવજે.'

બારણે એકઠા થતા વીરોના સ્વર સંભળાવા લાગ્યા.

'જરાશંકર, એક વાત ભૂલી ગયો છું તે સાંભળ. રત્નો આ નગરીમાં ભેગાં કરવા કહ્યું તેનો અર્થ અવળો કરીશ નહીં. જો, કેટલાંક રત્ન આપણે ઘેર સારાં; ને કેટલાંક આપણે ઘેરથી પરઘેર ગયાં જ શોભે. પુત્રરત્ન ઘેર સારું - તેમ ક્ષત્રિયરત્ન ઘરનું સારું; પરદેશીનો વિશ્વાસ નહીં, હોં ! કદી આ વાત ચૂકીશ નહીં. કન્યારત્ન પરઘેર દીપે - તેમ આ રાજ્યનાં બ્રહ્મરત્નનું તેજ પરરાજ્યમાં તપવા દેવું - ઘેર બેઠે બુદ્ધિ કટાય, અનુભવ ઓછો થાય, આળસ વધે, નિઃસ્પૃહીપણામાં ને નિષ્પક્ષપાતપણામાં ખામી આવે, ઘરકૂકડીપણું થાય, પરસ્પર-વિગ્રહી સ્વભાવ થાય, અને આપણા નાના રાજ્યમાં સારાં રત્નની અછત થઈ જાય ને પરરાજ્યનાં મોટાં રત્ન આણીએ ત્યારે આપણા દેશી કાંકરા અદેખાઈ કરે તે સહેવી પડે, અથવા તે અદેખાઈનો પ્રસંગ ન આણીએ તો મૂલ્યવાન રત્નોને જે દ્રવ્ય આપી મહાન લાભ મળવાના તેટલું જ દ્રવ્ય ઘરનાં કાંકરા પાછળ ખરચી લાભને ઠેકાણે અનેકધા હાનિઓ પામવાની થશે. મહાપ્રસંગે બુદ્ધિવાળાં અનુભવી માણસો વગર ચલાવવું પડશે અને રાજ્યને ધક્કાનો અને પ્રજાને જુલમનો વારો આવવાનો - અધિકારીઓને નીમતાં અને ઉત્તેજન આપતાં આ વાત સરત રાખજે. તેઓ નાતે ગમે તે હશે

પણ અસલ જે કામ બ્રાહ્મણો કરતા તે કામ તેમને હાલ કરવાનું છે; તે કામ કરવાની તેમની યોગ્યતા વિચારજે, અને વધારજે, અને આપણા રાજ્યનાં માણસો નીમી તેમને એકલહથ્થા વાણિયા – ઘરમાં સિંહ અને બહાર શિયાળ – થવા દઈશ નહીં. અને એ કામ સારુ જે રત્ન વસાવે તેમાં સરત રાખજે કે એવાં રત્નો તો –

'જ્યું જ્યું પરભૂમિ સંચરે, મૂલ મોઘેરાં થાય.'

મારા પ્રધાનોએ આવું હાટ માંડવું અને તેમાં ચતુર વણિગ્વ્યાપારીની કળા વાપરવી.'

બહાર વધારે સ્વર થવા લાગ્યા.

'બસ. હવે અવકાશ નથી. પણ આ સૌ મારા વારસને શીખવજે. મને હવે મારા યુદ્ધાનંદમાં પડતાં પહેલાં અને યુદ્ધને અર્થે રત્નનગરીનો ત્યાગ કરતાં પહેલાં એ મારી વહાલી રત્નનગરીના ઉપર વહાલનો છેલ્લો ઉમળકો આણવા દે અને તેને સારુ રત્નનગરી નામ શાથી પડ્યું તે મંગળ શ્લોક બોલી બતાવ – ઝટ.'

જરાશંકર શ્લોક બોલવા લાગ્યો :

નગસ્ય કૂટેષુ ચ પન્નગાનાં શિરઃસુ ચારણ્યમદદ્વિપાનામ્ ।
કુમ્ભસ્થલીષ્વેવ ચ વારણારેઃ પદ્યાસુ ચામ્ભઃસુ ચ વારિરાશેઃ ॥
રત્નાકરત્વાત્તુ પુરાતનેભ્યો લેભે પુરા રત્નપુરીત્યભિખ્યામ્ ॥
યા સાઽદ્ય સંપુષ્યતિ કીર્તિમગ્ર્યાં જગત્સુ જાતા નરરત્નગર્ભા ॥*

મલ્લરાજે આકાશ ભણી હાથ જોડી ઉદ્ગાર કર્યો : 'હે માતા રત્નનગરી ! આ તારા સુંદરગિરિમાં, તારાં અરણ્યોમાં, તારા મહાસાગરમાં, તારાં પેટે ચાલનારાં અને પગે ચાલનારાં પ્રાણીઓમાં, તારાં રાજ્યોની જડચેતન લક્ષ્મીમાં સર્વત્ર તું રત્નની ખાણો ને ખાણો રાખે છે – તેની કીર્તિને મલ્લરાજના વંશજો અને તેમના અધિકારીઓ અને પ્રજાઓ કદી ઝાંખ લગાડે નહીં એવું તારું સદ્ભાગ્ય હો અને એ સદ્ભાગ્ય સિદ્ધ કરવા આજનાં તારાં નરરત્ન યુદ્ધમાં ચડશે ત્યાં ઈશ્વર સહાય થાઓ !'

આ વચન નીકળે છે તેવામાં સામંતને આગળ કરી યુદ્ધસામગ્રી સજી સર્વ ભાયાતો હારબંધ રાજમંદિરમાં આવ્યા, અને સામંત મલ્લરાજના પગ આગળ તરવાર મૂકી બોલ્યો : 'ઈશ્વર સહાય થાઓ ધર્મરાજ મહારાજ મલ્લરાજને ! મહારાજની આજ્ઞા ઉપાડવા સર્વ ભાઈઓ શિર સજ્જ કરી ઊભા છે અને રંક સામંતને મુખે આજ્ઞા માગે છે.'

* આ નગરીની હદમાં સુંદરગિરિ શિખરોમાં રત્નની ખાણોને રાખે છે, મણિધરો માથામાં રાખે છે, મદ ધરનાર વનગજો કુંભસ્થલોમાં રાખે છે, હસ્તીઓનો શત્રુસિંહ પોતાને ચાલવાના – અને કુંભસ્થલને ફાડનાર પંજા મૂકવાના – માર્ગોમાં રાખે છે, અને સમુદ્ર પાણીમાં રાખે છે : પુરાતન લોકે આથી જેનું નામ પ્રથમથી રત્નનગરી પાડ્યું છે તે નગરી નરરત્નોને ગર્ભમાં ધારણ કરી જગતોમાં પોતાની અક્ષય કીર્તિની આજના કાળમાં વધારે પુષ્ટિ કરે છે.

મલ્લરાજ આનંદપ્રફુલ્લ થયો અને બોલ્યો : 'ધન્ય છે, સામંત, તારી અને સૌ ભાઈની પ્રીતિને અને ભક્તિને ! જ્યાં સુધી તમારા જેવા ભાઈ રત્નો પેઠે પ્રકાશશે ત્યાં સુધી રત્નનગરીને કોઈનો ભય નથી. સામંત, આજ મારો સેનાપતિ તું, અને આજના યુદ્ધનો યશ તને આપું છું. તને મારો આશીર્વાદ છે. કાર્તિકસ્વામી ઈન્દ્રની આજ્ઞાથી અસુરો સામે ચડતા તેમ મારી આજ્ઞાથી આપણા ભાઈઓની સેના લઈ તું સત્વર ચડી જા અને શત્રુનો પરાભવ કરી રત્નનગરીના રાજ્યમાં શત્રુ ફરી પગ મૂકે નહીં એવું કર. વહાલા અને શૂરા ભાઈઓ, પ્રાત:કાલ પહેલાં સર્વ કાર્ય આટોપી આવો અને સામંતને પૂરો આશ્રય આપજો. સામંત, મને ઘડીએ ઘડીએ સમાચાર કહાવજે – આવ, મને ભેટી લેવા દે.'

પોતાને મળેલું માન, પોતાના ઉપર રાજાએ રાખેલો વિશ્વાસ અને અત્યારે રાજાનું પ્રેમાલિંગન : એ સર્વથી સામંતની આંખોમાં ઉપકાર અને આનંદનાં આંસુ આવ્યાં. સર્વ ભાઈઓની સાથે રાજાએ હાથ મેળવ્યા, અને એકે એકે સૌ ગયા.

'જરાશંકર ! જોજે. ભાઈઓ, અધિકારીઓ, સેના અને આખી પ્રજા, તેમના અંત:કરણનો પ્રેમ અને તેમના આશીર્વાદ – એ સિવાય રત્નનગરીના રાજાઓને અધિક બળ અને અધિક યત્ન કશામાં નથી. એ અમારો પરાપૂર્વનો ઈતિહાસ હતો તે વાત તેં આજ દૃષ્ટિએ જોઈ, અને મારે પુત્રપ્રાપ્તિ થાય તો પુત્રને ને મારે પુત્ર ન થાય તો મારા વારસને આજની વાતથી વિદિત કરજે, તેમને મારો આ સંદેશો પહોંચાડજે, અને મારા તરફથી કહેજે કે હિન્દુસ્તાનનું સામ્રાજ્ય અંગ્રેજ કરો કે બીજા કોઈ કરો પણ જ્યાં સુધી મારો આ પરાપૂર્વનો કુળાચાર જાળવવા જેટલી મારા વારસોમાં શક્તિ હશે ત્યાં સુધી તેમનો વાંકો વાળ નહીં થાય અને કાળ બદલાશે પણ તેમનું રાજ્ય નહીં બદલાય !'

ભાયાતો ઉપર અને તેમાં મુખ્ય કરી સામંત ઉપર રાજાએ દર્શાવેલો વિશ્વાસ અને પ્રેમ અને તેના બદલામાં તેમણે અર્પેલી ભક્તિ જોઈ જરાશંકર સ્તબ્ધ થઈ ગયો હતો તે આ વચન સાંભળી ગળગળો થયો, તેના નેત્રમાં પાણી ભરાયું, અને હાથ જોડી ગદ્ગદ કંઠે બોલ્યો :

'મહારાજ, હું અપરાધી આપની શિક્ષાને પાત્ર થયો છું. આ ભાયાતોનો નિરોધ કરવા મેં આપને સૂચના કરી હતી તે દુષ્ટ હતી એમ હવે મને લાગે છે. અરેરે ! આ રાજભકત પુરુષોને વાસ્તે જો આપે જ સદ્ભાવ ન બતાવ્યો હોત તો મારા વચનથી દુષ્ટ ફળ થાત. મહારાજ, આપના મહાન અંત:કરણે સામંતને જે શિક્ષા કરી તેનું દૃષ્ટાંત આ ક્ષુદ્ર જીવથી ભુલાય એમ નથી. મરાઠાઓને આપ ગર્ભચોર કહો છો તે તો જગત જાણે છે; પણ આપના જેવા ગર્ભમહારાજનું મહારાજત્વ જોઈ મારું હૃદય દ્રવે છે, આનંદ પામે છે, અને તેમની સેવાના પ્રસંગથી અભિમાન ધારે છે. સૂર્યવંશી મહારાજા, આપના શબ્દેશબ્દ હું આ હૃદયમાં કોતરી રાખીશ અને આપના અનુયાયીને પહોંચાડીશ. પણ આપ એ સંદેશો કહાવવાનો પ્રસંગ અત્યારે શાથી કલ્પો છો ?'

મલ્લરાજે હાસ્ય કર્યું : 'જરાશંકર, રાજા અને પ્રધાનો અન્યોન્યના અંકુશ છે. રાજ્યના દેશકાળની એકતા વંશપરંપરા દ્વારા એકભાવે રહેનાર રાજા રાખે છે. આ કાર્યમાં પિતા, પુત્ર, પૌત્ર આદિ સર્વ રાજાઓને એક જ પુરુષ રાજા ગણેલો છે. તે કદી મરતો નથી અને એક યુગના રાજમંત્ર બીજા યુગને પહોંચાડે છે. તે રાજ્ય ઉપર કુટુંબભાવ રાખે છે. પણ રાજા, આસપાસના દેશોમાં ચારે પાસ વધેલાં અનુભવ અને વિદ્યામાં, પહોંચી વળતો નથી અને તેથી તેને તે સર્વ વિદ્યાનુભવ પામેલા પ્રધાનો સાથે જોડાવાની જરૂર છે – જેમ દીકરો માબાપની સ્વગૃહની કન્યાને અગ્રાહ્ય ગણી પરગૃહની કન્યા સાથે જોડાય તો જ ધર્મ પ્રવર્તે છે. ભાયાતોને દુઃખ દેવું જેમ અનિષ્ટ છે તેમ તેમને પ્રધાનપદ આપવું પણ રાજ્યને અનિષ્ટ છે. પરગૃહની કન્યા સાથે સ્વગૃહનો પુત્ર જે મંત્ર કરે તે કાંઈ ઓર જ થાય છે અને તે જાણવાનો તેમ તેમાં વચ્ચે પડવાનો અધિકાર માતાપિતાને કે બંધુઓને નથી, તેમ જ રાજા અને પ્રધાન વચ્ચેના મંત્ર પ્રત્યે મારા ભાયાતોના ધર્મ સમજવા. જરાશંકર, જેમ પુત્ર માવડિયો થાય તો તેને કન્યાના ભણીથી અંકુશ વાગવો ધર્મ સમજવા. જરાશંકર, જેમ પુત્ર માવડિયો થાય તો તેને કન્યાના ભણીથી અંકુશ વાગવો ધર્મ્ય છે તેમ રાજા અયોગ્ય રીતે કુટુંબવત્સલ થાય તો પ્રધાને તેના સામો અંકુશ ધરવો જ જોઈએ. તારી સૂચના કેવળ સધર્મ હતી; માત્ર ફેર એટલો હતો કે મારા ભાઈઓનો સ્વભાવ હું જ જાણતો હતો અને તારું ઈષ્ટ ફળ મારી વત્સલતૌથી જળવાય એમ હતું તેથી મેં મારો અધિકાર વાપર્યો. તેં જે નિર્ભય રીતે બુદ્ધિ ચલાવી તેમ સર્વદા ચલાવવી. આપણે બે પરસ્પરની ભૂલો સુધારવા બસ છીએ. તું જો કે આ ભાઈ હવે અધિક શૌર્યથી, સંભાળથી, અને ચતુરાઈથી યુદ્ધ કરશે – મારે ઠેકાણે તેમને મોકલ્યા તેથી તેમના મનમાં વધારે કાળજી રહેશે. સામંતે ભૂલ કરી તેનું એ ઈષ્ટ ફળ. મને વિશ્વાસ છે કે પ્રાતઃકાળ પહેલાં એ જીતીને પાછા ફરશે, પણ યુદ્ધના પ્રસંગ અનિશ્ચિત છે. મારે પણ જવું પડે તો તને કંઈ કહેવાનો અવકાશ ન મળે. જૂની વાતોમાં એવું આવે છે કે યુદ્ધમાં ચડતા પહેલાં અસલના યોદ્ધાઓ પુત્રહીન ગૃહિણીને ગર્ભાધાન કરાવી ઘોડે ચડતા હતા કે તેમનું મૃત્યુ થાય તો તેમના શૌર્યનું બીજ કાળે ઊગે. જયશિખરીએ સગર્ભા રાણીને વનમાં શત્રુ ન પહોંચે ત્યાં મોકલી દીધી હતી. એ જ પ્રણાલિકાએ હું મારો સંદેશારૂપ ગર્ભ – તું મારો બ્રાહ્મણ પ્રધાન તેના અંતઃકરણમાં – મૂકું છું તે ગર્ભનું પોષણ કરજે. સ્ત્રીબ્રાહ્મણ વધને પાત્ર નથી અને ક્ષત્રિયોના વધપ્રસંગે અવધ્ય સ્ત્રી-બ્રાહ્મણનાં અંતરમાં સંતાડેલ ગર્ભ જીવી શકે છે, વધી શકે છે, અને કાળે કરીને પ્રકટ થાય છે. જો, કોણ આવે છે ?'

પોતાનો દૂત આવ્યો અને બોલ્યો :

'મહારાજ, તાત્યાટોપીની સેના પડી છે તેના બે સરદાર મારી સાથે નગરને પાદર આવ્યા છે. આપને મળવા ઈચ્છે છે. આજ્ઞા હોય તો પાદરની ધર્મશાળામાંથી તેડી લાવું – અભયવચન આપી લાવ્યો છું.'

'જાતે કેવા છે તે ?'

'એક મરાઠો છે. અંગ્રેજી ભણેલો છું એમ કહે છે. બીજો વૃદ્ધ દક્ષિણી બ્રાહ્મણ છે ને કહે છે કે શાસ્ત્ર ભણેલો છું ને ગુજરાતી રજવાડામાં રહેલો છું અને હરદ્વારથી સેતુબન્ધ રામેશ્વર સુધી ને જગન્નાથપુરીથી દ્વારકા સુધી યાત્રાઓ કરી આવેલો છું.'

'એમની સાથે બીજાં માણસ છે ?'

'હા.'

'કેટલાં છે ?'

'બે જ, એક હિન્દુસ્તાની સિપાહી છે ને બીજો મુસલમાન છે.'

'તું જા. હું જમી રહીને તેડવા મોકલું એટલે લાવજે.' દૂત ગયો.

'જરાશંકર, સામંતની સેના કૂચ કરી જાય તે પછી આ લોકને તેડવા મોકલજે. એમને અભયવચન આપ્યું છે, એમની સેનાને નથી આપ્યું.'

જરાશંકર ઊભો થયો.

'જરાશંકર, કંપની સાથે સંબંધ બાંધવો કે નહિ તેમાં તારી બુદ્ધિ મને કામ લાગી છે. ભાયાતોની વાતમાં મારી બુદ્ધિ ચાલી છે. આ લોક આવે ત્યાર પહેલાં તું આવજે – આમાં આપણું બેનું કામ પડશે.'

'જેવી આજ્ઞા.' જરાશંકર ગયો. ભોજનની આજ્ઞા થઈ. રૂપેરી થાળ અને પ્યાલાઓમાં મલ્લરાજનું સાદું પણ સ્વાદિષ્ટ, તાજું અને બલિષ્ઠ ભોજન આવ્યું. તે જમવા બેઠો. માણસો ગયાં. સામી માત્ર રાણી બેઠી. નેત્રને પ્રસન્ન કરે એવાં વસ્ત્રો પહેરી, બળવાન ઊંચા બાંધાની યૌવનમદની ભરેલી, શૃંગારમાં લડાક, સ્ત્રીધર્મમાં કુલીન અને પ્રવીણ, આનંદભરી, ઉચ્ચરસથી ઊભરાતી ક્ષત્રિયાભિમાનિની મહારાણી મધુર અને કોમળ પણ સ્થિર વચન બોલતી બેઠી.

'કહો, મારાં મેનારાણી, આજ શી નવાજૂની છે ?' અન્ન મુખમાં મૂકતા પહેલાં મલ્લરાજે પૂછ્યું.

'મહારાજ પ્રાતઃકાળ પહેલાં યુદ્ધે ચડે છે એવી વાત કાને આવી છે તે વાત ખરી હોય તો એક શયનભાગિનીને તે જાણવાનો અધિકાર હશે ખરો ?'

મલ્લરાજ હસવા લાગ્યો. 'કોણ જાણે, હોય ખરો ને ન યે હોય. રાજાઓને અનેક રાણીઓ. તેમાં રણભૂમિ સૌથી સુહાગણ. તેનું તેડું આવશે ત્યારે બીજી રાણીઓને પડતી મૂકવી પડશે. એ રાણી તમને કહેવા જેટલો અવકાશ આપશે તો કહીશું ને તમારી પાસે આવવા દેશે ત્યારે આવીશું.'

'સત્ય છે. આપ જેવાઓ રણભૂમિ સાથે શૃંગારવાસના ન રાખો ત્યારે બીજું કોણ રાખે ? મહારાજ, એ રાણીને મહેલ પધારો ત્યારે તો આપના શસ્ત્રાલંકાર પહેરાવવાનો અમને અધિકાર.'

'હા–હવે હું હાર્યો. તમે તમારો અધિકાર સિદ્ધ કર્યો ખરો. તો લો, કહું છું – આપણી સેના લઈ સામંત ચડી ગયો છે ને મારે ચડવા વારો આવશે કે નહીં

તે નક્કી થશે ત્યારે તમને કહીશ - જવું પડે તો રાત્રિએ ગમે તે કાળે જવું પડે. લો, વધામણીમાં આ દૂધભાતનો સાકરકોળિયો' - રાજાએ રાણીને કોળિયો ભરાવ્યો, રાણીએ લજ્જાવનત મુખે ભર્યો, કોળિયો ભરાવતાં ભરાવતાં સ્વામીએ અચિંત્યો કપોલદેશે હસ્ત ફેરવ્યો. પતિના દાક્ષિણ્યથી આનંદપ્રફુલ્લ રોમાંચિત રાણીએ સામો કોળિયો ભરાવ્યો. ભોજન કરી શૃંગારવીર રાજાએ હાથ ઝાલી અગાશીમાં લીધી. ત્યાં મધ્યાકાશમાં ચન્દ્રાર્ધબિમ્બ રાજાના હસ્તભાગ પર અઠીંગાયેલા ઢંકાયેલા વાંકા પડેલા મેનારાણીના મુખ પેઠે એકાંતરમ્ય વિહાર વિલસતું હતું. રાણીના નેત્રમાંથી જલપ્રવાહ જતો જતો રાજાના હાથ પર પડતો ગયો તેમ તેમ રાજા તેને છાતીસરસો દાબતો ગયો. વધારે વધારે રોતી રોતી રાણી પતિ વિના બીજું કોઈ ન સાંભળે એમ નીચે પ્રમાણે ગાવા લાગી અને પોતાની ધડકતી છાતી દાબી રાખવા રાજાના બલવાન ભુજમંડળને ભાનશૂન્ય ખેંચવા લાગી :

'રજપૂતાણી જાતની રે ! થારું[1] કઠણ કાળજું થાય,
રણશૂરો થારો[2] રણ ચડે ત્યારે આંખડી ભીની ન થાય ! - રજપૂતાણી
ભેટી લે નાથને બાથમાં, વીરરત્ન ચડે પરદેશ,
તારે ઠંઠે છે આજની રાત એ, કાલ રણભૂમનો ભૂંડો વેશ. - રજ૦
ભૂમિ આંસુ પડે આજ, ઘેલડી ! તો તો માનશકુન થઈ જાય,
કહ્યું ન કરે ભૂંડી આંખડી, એનાં આંસુ વહે કંથ ન્હાય - રજ૦
જીતીને આવજો, કંથજી ! વાટ જોતી સમારીશ સેજ,
પાછે પગલે ન આવશો નાથજી, કુળદેવીની આશિષ છે જ. - રજ૦
રણે રાતી કરશો પિયુ આંખડી, ઘેર રાતી આંખે રોશે નાર,
રણજંગ ભણી જોશે વાટડી, ક્યારે ખોંખારે તારા તોખાર. -રજ૦
પળ મળે આજ જો ભેટવા તો તે આવરદાનો સાર;
રણશૂરો થારો[2] રણ ચડે ત્યારે કેવી તે પડશે સવાર ? - રજ૦
બ્રાહ્મણી શમતી બ્રહ્મમાં, રુએ વૈશ્યાણી - 'પિયુ પરદેશ !'
રજપૂતાણી જાણું ન કંથ માહ્યરો રાખે રોતો કે હસતો વેશ. - રજ૦

અંતે રાણી મન બળવાન કરી સામી ઊભી રહી અને હાથ જોડી બોલી : 'મહારાજ, મળ્યાં તે ખરું ને મળીશું તે ખોટું. અવકાશ હોય તો દાસી યોગ્ય કાંઈ આજ્ઞા આપો તેને પુત્ર વિનાની હું પુત્રની પેઠે પાળીશ.'

મલ્લરાજની આંખ આ વચનથી કાંઈક સજળ થઈ. રાણીને માથે હાથ મૂકી માથું છાતી સરસું દાબી બોલ્યો : 'મારાં ગૃહરત્ન ! ભાવી આગળ કાંઈ કહેવાનું નથી. આપણ રજપૂતો જેવાં પડે તેવાં દઈએ. હું વિદ્યમાન હોઈશ તો તો તારે કંઈ પૂછવાનું નથી. હું ન હોઉં ને કાંઈ પૂછવું હોય અથવા પૂછ્યા વિના સાંભળવાનો પ્રસંગ આવે તો બ્રાહ્મણ જરાશંકર અને ક્ષત્રિય સામંત મારાં પરખેલાં અને વિશ્વાસુ છોરાં છે અને એ બે ઉપરાંત ત્રીજું તારું શાણપણ છે - રજપૂતના ઘરમાં રજપૂતાણી ડાહી એ જગજાણીતી વાત છે.'

૧. તારું ૨. તારો.

'મહારાજ ! એ આજ્ઞા હું પુત્ર પેઠે પાળીશ :' છૂટી પડી મેનારાણી બોલી.

'મને તે વાતનો પૂર્ણ વિશ્વાસ છે. રાણી ! પુત્ર નથી તેનો અસંતોષ ન રાખશો.'

'મહારાજ ! તમારો વારસ જેને ઈશ્વરે ઘડ્યો હશે તે જ થશે. આમ છતાં મેં અધિકાર ઈચ્છયો નથી તો આપની પાછળ ઈચ્છું એ અશક્ય છે. ધિક્કાર છે તે ક્ષત્રિયાણીઓને કે જે અધિકારને લોભે અથવા કોઈ પણ કારણથી પોતાના સ્વામીના રાજ્યાસન પર પરાયાં બાલકોને બેસાડે છે ! એ રંડાઓ વ્યભિચારિણી સ્ત્રીઓ કરતાં વધારે દુષ્ટ છે. મહારાજ, જે સ્ત્રીના માથાનું છત્ર ગયું છે તેને સંસારની વાસના રહે છે તે તેના સ્વામી સાથના સંસારમાં કાંઈ ન્યૂનતાને લીધે અને તેથી વિશેષ પોતાના નીચ કુળના સંસ્કારને લીધે. મહારાજ, મારા સંસારમાં આપે ન્યૂનતા રાખી નથી. મારું કુળ પરમ શુદ્ધ અને ઉચ્ચ છે. મહારાજ, માથાનું છત્ર જતાં સંસારમાં શું બાકી રહે છે ? એવી સ્ત્રીને પુત્રનુંયે પ્રયોજન શું છે અને રાજ્યનુંયે શું છે ? મહારાજ, વધારે બોલવું તે ખુશામત જેવું દેખાય છે ને મારા કુળને છાજતું નથી. હું આપને પગે પડીને, આ મારા પતિકુળ ચંદ્રના સમક્ષ સોગન ખાઈને કહું છું કે આપની સર્વ આજ્ઞાઓ મારા એકના એક પુત્ર પેઠે જાળવીશ - મારું કુળ જાળવીશ - મહારાજ, આપ રણમાં મારી વાતે સ્વસ્થ રહેજો - ક્ષત્રિયનું રણ તે જ ક્ષત્રિયાણીનું આભરણ.'

રાણી રાજાને પગે પડી, પગ ચુંબ્યા, અને રાજાએ ઉઠાડી ઊઠી.

'પ્રિય રાણી, તારાં વચન પર મને શ્રદ્ધા છે. મને ખબર છે કે સ્ત્રીઓ પવિત્ર રહે છે તે પોતાની ઈચ્છાથી અને પારકા દબાણથી નહિ. રાણી ! તારી પવિત્ર ઈચ્છાઓ, કુલીન સંસ્કાર, અને હૃદયના શબ્દ ઉપર મને પૂર્ણ વિશ્વાસ છે. શુદ્ધ ક્ષત્રિયાણી ! જો, કોઈ દ્વાર ઠોકે છે.'

જરાશંકર આવ્યો. 'સામંતની સેના વિદાય થઈ ચૂકી. આવેલા મહાપુરુષોમાંથી ગમે તે બે જણે જ આપની પાસે આવવું એમ કહી બોલાવ્યા છે તે સત્વર આવશે.' આ વાક્ય બોલાતું હતું એટલામાં એક પાસ થઈને રાણી ગઈ.

'કેમ બેને જ બોલાવ્યા ?' મલ્લરાજે પૂછ્યું.

'એકાંતમાં એથી વધારે શસ્ત્રબંધી સંખ્યાનો ખપ નહિ, ને કામ કરવાનું તે તો એકથીયે થાય. છતાં વળી બેને આવવા રજા આપી છે.'

દૂત બે જણને લઈ અંદર આવ્યો. મલ્લરાજ ગાદી ઉપર બેઠો. પાછળ જરાશંકર બેઠો. સામે દૂત અને બે નવા પુરુષો ઊભા. મલ્લરાજે શિર કંપાવી તેમની સલામી ઝીલી અને હાથ લાંબો કરી સામે સ્થાન દેખાડ્યું ત્યાં બેઠા.

એકને માથે મરાઠા પાઘડી અને બીજાને માથે દક્ષિણી બ્રાહ્મણશાહી પાઘડી હતી. દૂતે ગોષ્ટી આરંભી.

'મહારાજ, આ સુભાજીરાવ નામના સરદાર છે અને આ કેશવપંત શાસ્ત્રી

છે તે આપને પોતાની ઈચ્છા નિવેદિત કરશે. સુભાજીરાવ, આ અમારા મહારાજની પાછળ અમારા પ્રધાનજી છે – કોઈ પરભાર્યું નથી.'

કેશવશાસ્ત્રીએ વાત આરંભી :

'મહારાજના સ્વદેશાભિમાનની કીર્તિ અમારા શ્રીમંત સરકાર નાનાસાહેબ પેશવાને કાને આવી છે અને તેથી અત્યંત ઉત્સાહથી આપની પાસે અમને મોકલેલા છે.'

'તમે બે જણ નાનાસાહેબ પાસેથી આવો છો ? તમને એકલા નાનાસાહેબે મોકલ્યા છે કે બીજા કોઈનો પણ નિરોપ તમારી પાસે છે ? તમને તેમણે જ મોકલ્યા છે તેનો પુરાવો શો ?' મલ્લરાજે પૂછ્યું :

'ધન્ય છે મહારાજની બુદ્ધિને !' કેશવશાસ્ત્રીએ સુભાજીરાવ ભણી જોઈ કહ્યું : 'સુભાજીરાવ, મહારાજની બુદ્ધિની કીર્તિ જેવી સાંભળેલી હતી તેવી જ છે. મહારાજ, આપને ખબર હશે કે આલમગીર બાદશાહના કાળમાં મ્લેચ્છોનો પરાભવ કરવા શિવાજી મહારાજે રણયજ્ઞ આરંભેલો હતો તેવો જ આજે આરંભાયેલો છે.'

'આજે તો મુસલમાનો પણ યજ્ઞમાં અધ્વર્યુ થયા છે.' – જરાશંકર પાછળથી બોલ્યો. શાસ્ત્રી વાંકી દૃષ્ટિ અને કડવું મોં કરી જરાશંકરને ઉત્તર દેવાનો તિરસ્કાર કરતો હોય તેમ કરી બોલ્યો, પણ યજ્ઞની ઉપમા પડતી મૂકી બીજી ઉપમા આપી :

'મહારાજ, સમુદ્રમંથન જેવા કાર્યમાં આજ દેવો અને દાનવો એકઠા મળી કાર્ય કરે છે.'

મલ્લરાજે હસીને કહ્યું : 'જરાશંકર, આ ઉપમામાં તું દોષ કાઢે એમ નથી. શાસ્ત્રી મહારાજની બુદ્ધિ આગળ પહોંચી વળવાનો તેં વૃથા પ્રયત્ન કર્યો.'

'મહારાજ, મજ જેવા શિષ્યોના પ્રશ્નોથી આવા સમર્થ ગુરુજનોની બુદ્ધિ સતેજ થઈ જાય છે. જરાશંકર બોલ્યો.

શાસ્ત્રી પ્રસન્ન થયા.

'મને લાગે છે કે તમારી ઉપમામાં બીજો પણ ગૂઢાર્થ છે તે એ કે સમુદ્રમન્થનમાંથી રત્નો નીકળવા લાગ્યાં એટલે દેવોએ દૈત્યોને દૂર કર્યા હતા તેમ હાલ પણ ગરજ સર્યે કરવું.' મલ્લરાજે પૂછ્યું.

'ધન્ય છે રાજનીતિજ્ઞ મહારાજને ! યુકતરૂપ જ બોલો છો.' શાસ્ત્રીમહારાજ ખીલ્યા. મલ્લરાજે પાછળથી જરાશંકરને કોણી મારી કાનમાં કહ્યું : 'પેશવાઈને યોગ્ય એ જ કૃતઘ્નતા.' મોટેથી મલ્લરાજે કહ્યું : 'શાસ્ત્રીબુવા, રાજકાર્યમાં એ જ કૃતઘ્નતા છે કે ઘડમૂળથી જ આ વિચાર રાખવો.'

સુભાજીરાવ આ જોઈ રહ્યો.

'ભાઉસાહેબ, તેલંગીઓ જ્ઞ ઉચ્ચારે છે અને તમે દ્ન ઉચ્ચારો છો ત્યાં અમારા લોક ગ્ન ઉચ્ચારે છે.' જરાશંકર નીચલો ઓઠ કરડી બોલ્યો.

શાસ્ત્રીબાવા કહે : 'હારે સુભાજીરાવ, હું ગુજરાતનો અનુભવી છું. અહીંયાંનું દેશિક એવું જ છે.'

શાસ્ત્રી આમ બોલ્યા, પણ મરાઠાને આ વાગ્વિનોદ અસ્થાને લાગ્યો, અને તેને ખોટું ન લાગે એમ પોતે વાત ઉપાડી લીધી.

'રાજાસાહેબ, અમારું કાંઈ કહેવાનું છે તેનો શાસ્ત્રાર્થ શાસ્ત્રીબુવા પાસે માગાહુન કરાવીશું, પણ હાલ કહેવાનું અમારા ટૂંકા બોલમાં બોલી દઉં છું - જેવા આપે ટૂંકા કહી દીધા તેવા હવે હું કહી દઉં છું.'

મલ્લરાજને કંઈક આ ગમ્યું : 'બેલાશક બોલો.'

'જુઓ સાહેબ,' સુભાજી બોલ્યો : 'આજ સુધી આ દેશમાં જેટલાં પરદેશી રાજ્ય આવ્યાં તેમાં અંગ્રેજનું રાજ્ય તેમની ચતુરતાને લીધે આ દેશને વધારે ભયંકર છે.'

મલ્લરાજના હૃદયમાં ઊંડો વિચાર પેઠો, અને મરાઠો પોતે કરેલા ઘાની સફળતા સમજ્યો ને ખુશ થઈ આગળ વધ્યો. તેણે જાણ્યું કે આ કાંઈ હલકાપોચા મૂર્ખ સાથે પેચ રમવાનું નથી, અને વિચારશીલને ભેદવાને વિચારશાસ્ત્ર કાઢ્યાં.

'ત્યારે, સાહેબ, આ અવસરે સૌનું ઐક્ય કરવાના કોઈ મહાપુરુષે માર્ગ શોધી કાઢ્યા છે. આ બંધૂકની કારતૂસમાં ગાય-ડુક્કરની ચરબીની કથા ચલાવી છે તે તો એક ગાંડો ગોળો છે, પણ સામાના લશ્કરમાં આપણાં અજ્ઞાન માણસ રહ્યાં તે ગાંડાઘેલા હિન્દુ અને મુસલમાનો બે ગાંડાઓને ગાંડાઘેલા બોલથી આપણા તરફ ખેંચવાનો ગાંડો ગોળો છે ને તે પુષ્કળ ફાવ્યો છે ને અમારા શિવાજી મહારાજના સમયમાં 'ડોંગરાસ લાવલે દેવ' એવો સંકેત હતો તે હાલ આ ગોળો સિદ્ધ કરે છે ને એવા બીજા અનેક ગોળા છે, પણ આપના જેવા ચતુર રાજપુરુષને તો તત્ત્વ કહેવાનું છે તે જુદું છે.

'સાહેબ, એ તત્ત્વ એવું છે કે અંગ્રેજની હવે બુદ્ધિ ફરી છે તે તેમના અસ્તકાળનું ચિહ્ન છે - શત્રુનો અસ્તકાળ આવ્યે આપણે નહીં જાગીએ તો બીજો કોઈ જાગશે તે સિદ્ધ. તો આપના જેવા સિંહો કેમ નહીં જાગે ? સાહેબ, અંગ્રેજોની મતિ દુષ્ટ થઈ છે, વિશ્વાસઘાત કરતાં હવે તેમને ડર નથી; આજ સુધી તેમને પૈસાની ભૂખ હતી તે પૂરી થતી પણ હવે તેમને જમીનની ભૂખ લાગી છે. સાહેબ, બધી ભૂખ લાગે તે આદમી પૂરી કરે પણ જમીન અને સ્ત્રી એ બેની ભૂખ કોઈને લાગે તે આદમીથી તો પૂરી નહિ પડે - એ જમીનની ભૂખ અંગ્રેજ બચ્ચાને હવે લાગી. તે હવે કોઈને દત્તક લેવા દેતો નથી. સાહેબ, પેશવાઈ તો આજકાલની; પણ હમારા શિવાજી મહારાજના પુત્રના સાતારામાં તેમણે શું કર્યું ? અમને તે કેમ ન લાગે ? આપને કેટલાં દૃષ્ટાંત બોલી દઉં ? જુઓ, ઝાંસી, જેતપુર, બઘાટ, ઉદેપુર, બુદાવલ, તાંજોર, કચાર, ,ઓરિસા, નાગપુર કર્ણાવટ, બિહાર, આઉધ અને એવાં સાહેબને કેટલાં કેટલાં નામ ગણાવું ? કોઈ ઠેકાણે કહે છે કે દત્તક નહીં લેવા

દઈએ, કોઈક ઠેકાણે કહે છે કે તમારી પ્રજા ઉપર જુલમ કરો છો – કહો ભાઈ, અમારી પ્રજા ઉપર અમે જુલમ કીધો તો પ્રજા વળગતી આવશે – તેમાં તમારા બાપનો શો અન્યાય કીધો ? પણ આ તો બહાનાં છે. ઘેટા ને વરુની વાત – તેં ગાળો દીધી નહીં હશે તો તારા બાપે પણ દીધી હશે – પણ મને તો ભૂખ લાગી છે – તે આ કારણ કહીને કે તે કારણ કહીને તને તો સ્વાહા કરવાનો ! કરારના કાગળ કાગળમાં રાખી લીધા ! લખ્યું ત્યારે લખ્યું ! હાલ શું ? સાહેબ ! આવી બુદ્ધિ થઈ છે તેની પાસે તો તમારું રાજ્ય પણ કુશળ નહીં સમજો, હોં ! તમારે તેના પક્ષમાં જવું હોય તો જાવ ! પણ સરત રાખજો કે આવો લાગ ફરી નહીં આવે ! આજ સાતારાનો વારો તેવો કાલ તમારો ! હવે તો એક સંપ ને એક જંપ ! તે લોકની દેશી પ્રજા સમજી છે, તેમનું દેશી લશ્કર સમજ્યું છે, અને દેશી રાજાઓ સમજ્યા છે ! શું સાહેબ, જુઓ આપણા લોકનું સદ્ભાગ્ય ! આજ હિંદુ અને મુસલમાન અંગ્રેજને કાઢવાને એક થયા. દિલ્હીમાં બાદશાહી જાગી અને મહાદજી સિંધિયાના હાથમાં બાદશાહીની લગામ હતી તેમ આજે પણ આપણા હિંદુઓના હાથમાં છે. અંગ્રેજ કહાં કહાંથી કાઢ્યા ? મીરત, સહારણપુર, મુઝાફરનગર, ફરૂખાબાદ, કાનપુર અને બીજાં કેટલાંક ઠેકાણાંનું નામ દઉં ? બધેથી કાઢ્યા. શીખ, મરાઠા, બંગાળીઓ, પઠાણો, પુરભૈયા, મુસલમાનો, મોઘલો, સૌ લોક એક થઈ ગયા છે. આ આગ આખા દેશમાં લગાડી છે. જો તમે અમારા સરદારોને મદદ દેશો તો દિલ્હીના બાદશાહની સનદ પામશો ને તમારા રાજ્યને અચલ કરશો – આણીપાસનો મુલખ તમને અપાવીશું. જો મદદ નહિ કરો – તો હાલ તો લડનાર છીએ અને અમે જીત્યા એટલે તમારું સત્યાનાશ સમજજો ! આપણો દેશ, આપણો ધર્મ, આપણા લોક – સૌ એક થશે ને આ મર્કટનાં નાનાં ટોળાંને દરિયાપાર કરીશું. વખત ફરી ફરી નહીં આવે.'

'તમે અમારા સરદારોનાં નામ પૂછો છો તો સાંભળો મુસલમાનમાં દિલ્હીના તખ્તનો માલિખ પાદશાહ, અને હિંદુમાં પેશવાઈનો માલિખ શ્રીમંત નાનાસાહેબ. સાહેબ, હું મરાઠો છું પણ દેશ અને ધર્મને કાજે મુસલમીન અને બ્રાહ્મણનો ઝંડો ઉપાડું છું. તાત્યાટોપીનું નામ સુણી અંગ્રેજ બચ્ચા કાંપે છે; અને અનેક તારાઓ આ સૂર્યચંદ્રની આજુબાજુ એકઠા થયા છે. હું તેમના તરફથી આવું છું તેની ખાતરી જોઈએ ? લો, આ શહેનશાહી જાહેરનામું અને વધારે જોઈએ તો અમારી પાછળ સેના સજ્જ છે.' જાહેરનામું આપ્યું અને સુભાજીરાવ બંધ પડ્યો.

મલ્લરાજે શાંત મુખથી પૂછ્યું : 'હું ધારું છું કે હવે તમારે માત્ર હા કે નાનો ઉત્તર જોઈએ છે.'

'એ જ. હા કે ના કહો, તે સત્વર કહો, અને યાદ રાખજો કે હા નું ફળ લક્ષ્મી છે ને ના નું ફળ પ્રાત:કાળમાં અમારી સેના રત્નનગરીને દ્વારે સમજજો.'

'ઠીક છે, એ અમારે જોવાનું છે. દૂત, આ બે મહાપુરુષોને જોડેના ખંડમાં અધઘડી બેસાડ અને તું તેમનો સત્કાર કરજે. અમે બે જણ આ વાતનો વિચાર

કરી અધઘડીમાં ઉત્તર કહેવાને તમને પાછા બોલાવીશું.'

મલ્લરાજે આમ કહ્યું કે ત્રણ જણ ગયા ને બે જણ રહ્યા. જરાશંકર પાછળ દ્વાર વાસી આવ્યો અને મલ્લરાજની સન્મુખ બેઠો. મલ્લરાજ મૂછે તાવ દેવા લાગ્યો.

'કેમ, મહારાજ, શો વિચાર કર્યો ?' જરાશંકરે પૂછ્યું.

મલ્લ૦ – 'તું શું ધારે છે ?'

જરા૦ – 'આશ અને ત્રાસ, ભય અને પ્રીતિ, આદિ સર્વ સુભાજીરાવે બતાવી દીધાં છે.'

મલ્લ૦ – 'આ ટોળામાં અંતે પરસ્પર યુદ્ધનાં બીજ દીઠાં ?'

જરા૦ – 'તેમના સિવાય સર્વને પ્રત્યક્ષ છે.'

મલ્લ૦ – 'એમના સંગમાં આપણે દીપીએ ખરા ?'

જરા૦ – 'આપમતલબી કાગડાઓમાં પોપટ દીપે તેટલી વાર.'

મલ્લ૦ – 'મૂર્ખ પંડિતોએ મરેલા સિંહને સજીવન કર્યાની વાત તેં જ કહી હતી ?'

જરા૦ – 'હા જી.'

મલ્લ૦ – 'આમને હા કહીએ તો આપણી પણ બીજી જાતની પંડિતતા ન સમજવી.'

જરા૦ – 'પણ આ સિંહને સજીવન કરનાર બીજા પંડિતો ઘણા હશે.'

મલ્લરાજ હસી પડ્યો.

'ના. જો, હવે હું એ વાત સમજાવું. આણે મોટા મોટાં નામ દીધાં તે સાંભળી ભડકીશ નહિ. મેં પાંચ પળમાં વિચાર કરી લીધો છે.'

જરા૦ – 'શો ?'

મલ્લ૦ – 'આ પક્ષ પડ્યા છે તે જો. જે રજવાડા અંગ્રેજના પક્ષમાં રહેલા છે તે ગણાવું. કપુરથલા, જીંદ, પતિયાળા, નાભા, આપણાં બધાં રાજસ્થાન, પંજાબ અને ટૂંકમાં જેટલા જેટલા અસલના વંશના રજવાડા – શુદ્ધ રજપૂતો છે તે જો. સૌ અંગ્રેજોના પક્ષમાં છે. બીજા ધીમે ધીમે હલમલતા હશે તે અંગ્રેજનો દિવસ વળશે તેમ પાછા વળશે. હું છેક હિમાચલ સુધીની ખબર રાખું છું.'

જરા૦ – 'ગાયકવાડ, ગ્વાલિયર, ઈન્દોર, નિઝામ, એ ન ગણાવ્યા.'

મલ્લ૦ – 'મેં ન ગણાવ્યાં. તો તેં ગણ્યાં. મને તો જૂનાં ક્ષત્રિય રાજ્ય સાંભરે.'

જરા૦ – 'પણ અંગ્રેજનો દિવસ વળશે ખરો ? આગ બહુ લાગી છે.'

મલ્લ૦ – 'બ્રાહ્મણભાઈને ઝાઝું સાંભરે નહીં તો. મેં કહ્યું જ છેસ્તો કે

અંગ્રેજ જીતશે. એ લોકમાં એ ટેવ છે – પ્રથમ મૂર્ખ થઈ ઊંઘે અને પછી જાગે એટલે જોરાવર.'

જરા૦ – 'શી રીતે ?'

મલ્લ૦ – 'આ દત્તકનું વાદળ નકામું ઉરાડ્યું છે. જમીનની ભૂખ બધાને હોય તે એમને પણ હોય. પણ મૂર્ખ કેવા કે પ્રથમ દયા આણે, પછી પસ્તાય,પછી ક્રૂર થાય, પછી ખત્તા ખાય, અને પછી થોડીઘણી લાતો ખાઈ સમા થાય, જાગે, જીતે ને ડાહ્યા દયાળુ પછીથી થાય.'

જરા૦ – 'એ કાંઈ સમજાયું નહીં.'

મલ્લ૦ – 'મેં વિચારી જોયું તો દત્તક ન લેવા દેવાને નામે કે બીજી રીતે જે જે રાજ્યો એ લોક કરાર તોડી સ્વાહા કરી ગયા તે રાજ્યો અસલ ભાઈસાહેબ અંગ્રેજે જ દયાથી કે દાનતથી કે બીકથી પોતે આપેલાં. પછી પસ્તાયા કે હાય આપ્યાં શું કરવા ? પસ્તાયા એટલે ખાવાને વખતે પડતા મૂકેલા ઉચ્છિષ્ટ કોળિયા ફરી સ્વાહા કરવા માંડ્યા ! પણ અસલનાં રાજ્યોમાં એમણે કદી હાથ ઘાલેલો નથી. ફળ જો કે અસલનાં રાજ્ય આજ અંગ્રેજી પક્ષમાં છે ને એમનાં ફરજંદદારી રાજ્યને એમણે ખાવાનું કર્યું તે એમના સામા ડોળા કાઢે છે.'

જરા૦ – 'પોતાનાં છોકરાંને ખાય તે બીજાને કેમ ન ખાય ?'

મલ્લ૦ – 'ભૂખ લાગ્યે ખાય પણ ખરા. પોતે ઊભાં કરેલાં રાજ્યને પાડતાં કે ખાતાં કહે છે કે અમે આપ્યું તે જરૂર પડ્યે પાછું લઈએ. એ નિમિત્ત જૂનાં રાજ્યવાળાને લાગુ નથી. બાકી નિમિત્ત આપીએ તો મોટાં પ્રાણી નાનાંને ખાય એનાં આ આપણાં અરણ્ય અને સમુદ્રમાંથી દૃષ્ટાંતો રોજ જોયાં કર ને બધાં જૂનાં રાજ્યનાં પાનાં ઉથલાવી જો. પણ હજી સુધી અંગ્રેજે કોઈ પારકાને વગર નિમિત્તે ખાધું નથી. કારણ એ લોકોનું, ઈશ્વરના રાજ્ય પેઠે, નિમિત્તકારણનું રાજ્ય છે. નિમિત્તની વાટ જુએ એટલે એમાં દૈવી અંશ. આપણા રાજ્યમાંથી જ તેમને નિમિત્ત આપીશું ત્યારે એમની ભૂખ ઊઘડશે તો નિમિત્ત આપનાર આપણે જ મૂર્ખ સમજવા. આપણા રાજ્યશરીરમાં છિદ્ર હશે તો એ મર્કટો એ છિદ્રમાં આંગળીઓ ઘાલીઘાલી પહોળાં કરશે ને અંદરથી જે હાથ આવશે ત્યાં બચકું ભરશે. પણ એ મર્કટસ્વભાવ નહીં જગાડીએ ત્યાં સુધી એમના દૈવી અંશ ઉપર વિશ્વાસ રાખજે. નિમિત્ત વગર એ બીજાને નહીં ખાય – કારણ કાંઈક ઈશ્વરથી ડરે છે અને છેક લાંબાં પગલાં ભરતાં વિચાર કરે છે. મને એ ડર નથી પણ જે ડરકણોને ડર લાગ્યો છે તે શું કરે છે તે તું જુએ છે ?'

જરા૦ – 'ના.'

મલ્લ૦ – 'આ અંગ્રેજ દત્તક કરવા નહીં દે અને રાજ્ય ખાઈ જશે એ બહાને આપણા રજવાડાઓમાં લુચ્ચા કારભારી, રજપૂતાણીઓને ડરાવી, કોળીઘાંચીના છોકરાઓને ગાદી પર લાવે છે – આ ચાલ આમાંથી આરંભાયો છે – પણ રાંડો

વિચારતી નથી કે ધણીના વારસ કોળીઘાંચી કરતાં વધારે સગા છે, ને એ કોળીઘાંચી ગાદી પર બેઠા પછી તમારું સગપણ જાણશે એટલે નહીં જાળવે, અથવા નહીં જાણે તો પોતાના કુળ ઉપર જઈ નહીં જાળવે. બાકી રજપૂત ગાદી પર બેસશે તો તમારી ગેરઆબરૂ નહીં થવા દે.'

જરા૦ - 'ત્યારે આપણે શું કરવું ? પેલા વાટ જુએ છે.'

મલ્લ૦ - 'છોને જોતા. સામંતને એટલો સમય મળશે. બાકી આપણે તો વિચાર કર્યો છે જ. આ કાંઈ અંગ્રેજ એકલા નથી અને જે લોકના પક્ષમાં આપણે ભળવું જોઈએ તે પણ અંગ્રેજના જ પક્ષમાં છે એટલે આપણે બોલ્યો બોલ પાળવાનો છે.'

જરા૦ - 'બોલાવું ત્યારે ?'

મલ્લ૦ - 'જા, બોલાવ.'

ત્રણ જણને જરાશંકર અંદરથી બોલાવી લાવ્યો. સૌએ ઊભાં ઊભાં વાત કરી. મલ્લરાજ તલવાર જમીન પર મૂકી તે પર બે હાથ ટેકવી ઊભો અને બોલ્યો :

'અમે તમારી કહેલી વાતનો વિચાર કર્યો છે. તમારા આવતા પહેલાં કંપની સરકારને અમે બંધાઈ ચૂકયા છીએ અને બે બોલી થવાનો અમારો રિવાજ નથી. છતાં તમારો કહેવાનો વિચાર કરી જોતાં પણ તમારો બતાવેલો ડર અમારા કાળજામાં અડકતો નથી અને બીજી વાતો તો ધૂળ ઉપર લીંપણ જેવી છે. માટે રામ રામ.'

સુભાજીરાવને કપાળે ભ્રૂકુટિ ચડી અને શાસ્ત્રી ગભરાયા. બે જણ કંઈક બોલવા જતા હતા એટલામાં મલ્લરાજ બોલ્યો :

'દૂત ! આ લોકોને તેં અભયવચન આપેલું હતું તે અમે કબૂલી એમને આવવા દીધા અને આપણા રાજ્યની બહાર જવા ટૂંકામાં ટૂંકો માર્ગ હોય તે માર્ગે થઈ આ રાજ્ય છોડવા એમને બીજી બે ઘડીની જરૂર છે તેને સાટે તેમને ચાર ઘડીનું અભયવચન આપું છું એટલા કાળમાં આપણાં માણસોને સોંપી એમને આપણા રાજ્યની હદબહાર છૂટા મૂકી આવ. પછી પાછા આવશે તો આ રાજ્ય છે ને રાજ્યનો ન્યાય છે. અને જરાશંકર, એવું જણાય છે કે આપણી રજા વગર, આપણને પૂછ્યાગાછ્યા સિવાય કેવળ આપણને ડરાવવા અને હેરાન કરવાના હેતુથી આ લોકનું લશ્કર આપણી હદમાં આવેલું દેખાય છે. તે સર્વ લશ્કર આપણી સેના રાજ્ય બહાર કરશે જ. તેમાંથી જે પકડાય તેને અંગ્રેજને હવાલે કરે કે આપણે તેમને ખવરાવવું ન પડે. તેમની મિલકત હાથ લાગે તે જપ્ત કર. રત્નનગરીના રાજ્યમાં હરામખોર લોક આમ આવી શકતા નથી. રત્નનગરીનો રાજા જાગતો છે તે હવે જગત ચોખ્ખી રીતે જાણશે.' બૂમ પાડી : 'રજપૂતો !'

પાંચસાત રજપૂતો બહારથી આ બોલ બોલાતામાં આવ્યા અને રાજાની આજ્ઞા સૌએ શિર પર ધારી. રાજા-પ્રધાન સિવાય સૌ ગયા.

'જરાશંકર, સાંભળ્યું છે તે થાય તેની શરત રાખજે. જરૂર પડે તો જગાડજે. હવે ઘેર જા.'

જરાશંકર ગયો.

શય્યાગૃહમાં જતાં જતાં રાજા મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો :

'ડાહ્યા ડાહ્યા તે વધારે ખરડાય. દત્તકના લત્તકમાં અંગ્રેજોને આ સમય આવ્યો. પ્યાદળ મરાવા દઈ વજીર લેવો એ ચતુરંગનો દાવ અંગ્રેજો જાણે છે છતાં આમાં ભૂલ્યા. ગમે એટલું પણ સુગ્રીવજીની સેના કની ?' રાજા એકલો ખડખડાટ હસ્યો.

'પણ, ભા, યાદ રાખજો કે સારા થશો તો સારાઓ આશ્રય આપશે. ખોટું કરશો તો ખોટું શીખવશો ને ખત્તા ખાશો ને ખવડાવશો. અમારા શુદ્ધ ક્ષત્રિય રાજાઓ ! અમારા શુદ્ધ રજપૂતો ! સૌ ભ્રષ્ટ થશે તોયે આખરે આ નસોમાંનું લોહી ! તે ખૂટશે તોયે ખરચાશે – પણ એક શરતે – એ લોહી તમારે સારું ખરચાય એવો તમે અધિકાર રાખ્યો હશે તો ! અંગ્રેજો ! સારા રહેજો અને સારા રાખજો ! તમારા ગુણ મલ્લરાજ પિછાને છે – તમે દેશી રજવાડાના ગુણ પિછાનજો – તમે અમારું રત્ન છો : અમે તમારું રત્ન છીએ – ક્ષત્રિયરત્નો ઉપર કચરો હોય તે સાફ કરશો તો માંહ્યથી પ્રકાશ નીકળશે. અને એ રત્ન તમને મૂલ્યવાન થઈ પડશે ! દેશી રાજ્યો તમારા હાથમાં – આ સમે થયાં છે તેવાં મૂલ્યવાન રત્નો છે – તેની સાથે તમારી મર્કટવિદ્યા ન વાપરશો.

'પછી સુગ્રીવજીની જાત ઉપર જઈ રત્નો ઉપરનો કચરો ચાટી જઈ માંહ્યનું રત્ન પગ તળે નાંખો તો જાત ઉપર જવાનો તમને અધિકાર છે – જાત ઉપર જશો તો કોણ ના કહેશે ? તમેં મર્કટની જાત ઉપર જશો – અમે માણસની જાત ઉપર જશું.'

મલ્લરાજ ફરી ખડખડ હસી પડ્યો. તે આ પળે શયનગૃહ આગળ આવ્યો હતો. તેમાંથી એનું હાસ્ય સાંભળી હસતી હસતી મેનારાણી દ્વારા ઉઘાડી બહાર આવી. 'તમારા હાસ્યનું કારણ જાણવાનો અધિકાર પણ અમને ખરો કે નહીં ?' એમ કહી રાણીએ એક હાથ રાજાની કેડે વીંટ્યો અને બીજે હાથે એના માથા ઉપરથી મંડીલ ઉતાર્યું.

'હા, મારા રત્ન !' કહી રાજાએ રાણીને અંદર ખેંચી. તેમની પાછળ દ્વારા બંધ થયાં, અને તેની જોડે આ પ્રકરણ પણ બંધ કરીએ તો મર્યાદા જળવાય.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૯

મલ્લરાજની ચિન્તાઓ

"Yet once more, in justice to this paragon of Heathen excellence, let us remember that Aurelius represents the decrepitude of this era. He is hopeless because the age is hopeless. He cannot rise beyond the sphere of ideas around him. The Heathen world looked for no renovation of a society which was visibly perishing before its face." And now when popular notion of its degeneration was realized, it accepted its apparent destiny without a murmur.'

- Merivale.

અંગ્રેજની સામે વાપરવાનું બળ દેશી રજવાડાઓમાં ખપાવી ન દેવું અને જે રજવાડાઓમાંથી આશ્રય ન મળે તેની સાથે વિરોધ ન શોધવો એવી ઉપરીઓની સૂચના હોવાથી સુભાજીરાવની સેનાએ સામંતને ઘણો શ્રમ ન આપ્યો. સુભાજીરાવ અને કેશવશાસ્ત્રીને જ દરબારમાં આમંત્રણ થયેલું તે ગયા એટલે તેમના રત્નનગરી આવેલા સાથીઓ રાત્રે નગરચર્ચા જોવા નીકળી પડ્યા અને સામંતની સેનાની બાતમી મળતાં સુભાજીને શો ઉત્તર મળશે તેની કલ્પના થઈ. બેમાંથી એક જણ ઉતારે પાછો આવ્યો અને એક જણ પોતાની સેનાના સ્થાન ભણી દોડ્યો અને સમાચાર કહ્યા. સામંતની સેના રાત્રિએ ધસારો કરી ચાલી તેનાં ચિહ્નથી જ સુભાજીરાવની સેના પરહદમાં નીકળી ગઈ. નીકળતાં નીકળતાં સામંતના દારૂગોળાનો કાંઈક માર પડ્યો તે ખમી ગઈ, અને પાછળ પડેલાં થોડાંક માણસ સામંતના હાથમાં આવ્યાં તેને બચાવવાનો પ્રયત્ન ન કર્યો. સુભાજી વગેરે ત્રણે જણને રત્નનગરીના માણસોની ચોકીએ બીજે માર્ગે થઈ પરહદમાં મૂકયા, અને ત્યાંથી મલ્લરાજ અને જરાશંકરને અનેક ગાળો દેતા દેતા પ્રાતઃકાળે પોતાની સેનાને મળ્યા અને બીજે માર્ગે ચાલી ગયા. તે સૌ ગયાની અને તે પાછા નહિ આવે તેની ખાતરી થતાં સામંત પાછો ફર્યો, અને વગર યુદ્ધ હાથમાં આવેલા માણસ સ્ત્રીતુલ્ય ગણી મલ્લરાજે કેદ પકડાયેલાં માણસોને પોતાની હદ બહાર કાઢી મૂક્યાં.

દિલ્હી અંગ્રેજને હાથ પાછું આવ્યું. ભરતીની દિશા બદલાઈ, અંગ્રેજ જયવંત થયા, મહારાણી વિક્ટોરિયાનું રાજ્ય થયું, અને ભરતખંડમાં નવા રાજ્યની રાજ્યઘોષણા એ રાણીના સ્વહસ્તે લખેલા કોમળ ઉદાર શબ્દોમાં થઈ. મલ્લરાજનો કરેલો વર્તારો ખરો પડ્યો, સર્વ વાતે ખરો પડ્યો. બ્રેવસાહેબ ઉપરની ચિઠ્ઠી, અને સુભાજીરાવ સામેનું પ્રયાણ એ બે પ્રસંગોથી રત્નનગરી અને અંગ્રેજ વચ્ચેનો સંબંધ ઘાડો કર્યો અને રોપેલા કાર્યવૃક્ષને ઈષ્ટ ફળસિદ્ધિ થઈ.

આ ફળસિદ્ધિની વાત ઘણા ઘણા દિવસ સુધી રાજાએ અને પ્રધાને સંભારી રાખી, અને તેથી એકલો આનંદ ન પામતાં એ વાત જ્યારે નીકળતી ત્યારે

મલ્લરાજનું મુખ ગંભીર થઈ જતું. એક વાર પ્રસંગ નીકળતાં તે બોલ્યો : 'જરાશંકર, ઈશ્વરે સારી વાતો પણ ધારેલી સિદ્ધ કરી તેમ ખોટી વાતો પણ જે જે ધારી હતી તે સિદ્ધ થતી હોય એમ લાગે છે. મારા પિતાએ અંગ્રેજ સાથે પ્રથમ સંધિ કર્યો ત્યારે જ મેં નિર્ણય કર્યો હતો કે રજપૂતાઈ રંડાવાનો કાળ આવ્યો. નાનાસાહેબના બંડ પ્રસંગે જમે અને ઉધાર વિચારી મેં જાતે જ એ સંધિ દૃઢ કર્યો તેમાંની જમે અને ઉધાર બાજુ ખરી પડતી જાય છે અને પડશે. અંગ્રેજોનામાં સુગ્રીવજીની સેનાના સારા અને નઠારા સર્વ ગુણ-દૈવી અંશ અને વાનર અંશ સર્વ પ્રકટ થાય છે અને થશે, અને તેને યોગ્ય આપણે વિચાર અને આચાર રાખવા પડશે. બ્રેવસાહેબ ગુજરી ગયા અને હું રહ્યો. બ્રેવસાહેબના જેવા અંગ્રેજો હવે આ દેશમાં થોડા આવશે. હવે અંગ્રેજોને પણ આ દેશમાં શુદ્ધ રાજાઓની સાથે યુદ્ધ નહિ કરવાં પડે પણ ધાડપાડુઓ, બાયલાઓ, વ્યસનીઓ, અને એવા એવાઓની સામે શિક્ષાની તરવાર ઉગામવાને નિમિત્તે યુદ્ધ કરવું પડશે, તેને યુદ્ધ સમજીશ મા. એ તો છોકરાંની રમત-પોલીસની દોડધામ જેવી વાત સમજજે. અંગ્રેજોનું તેમ આપણા લોકનું ક્ષત્રિયત્વ આ દેશમાંથી જતું રહેવાનું - તેમના મહાન રાજ્યમાં અન્યત્ર યુદ્ધો થશે તેથી તેમની સેનાને અનુભવનાં દ્વાર મળવાનાં. પણ આપણને તે દ્વાર નહિ મળે - આપણે તરવાર આપી નથી, પણ આપી દીધી જ સમજવી. આપણે હવે વૈશ્ય જેવા થઈશું અને પૃથ્વીનું ઉત્પન્ન વધારવામાં આપણું ભાગ્ય સમાપ્ત થશે. તેની સાથે અંગ્રેજો બહાર ગમે તે હશે પણ આ દેશમાં આવી વૈશ્યવૃત્તિવાળા થઈ જવાના અને અત્રેથી કમાઈ કરી પોતાને દેશ જઈ ત્યાંના પોતાના બંધુઓને પણ પોતાના જેવા કરવાના એ સિદ્ધ. સર્વથા ભાવી આગળ કોઈ બળવાન નથી, પણ હવે દેશકાળ બદલાયાં અને નવા યુગનો પવન ઝપાટાબંધ ચોપાસથી વાવા લાગ્યો છે તેમાં શું કરવું, કેવી રીતે વર્તવું, કેવાં બીજ નાખવાં, ક્યાં નાખવાં, શું રાખવું, શું પડતું મૂકવું, વગેરે સર્વ વાતોનો ગંભીર વિચાર કરવો એ હવે મારું ને તારું કામ.'

જરાશંકર - 'મહારાજ, કેવળ સત્ય વાત બોલો છો. આ નવો યુગ પ્રવર્તે છે તેના ઉન્માદમાં એકદમ દાખલ થઈ જવું જેમ ઠીક નથી, તેમ પાછલો યુગ હજી વિદ્યમાન હોય તેમ નવા યુગનો પ્રમાદ કરવો પણ યોગ્ય નથી. નવો યુગ નહીં સમજે ને પ્રમાદ ધરશે તે અર્જુન પેઠે કાબાઓથી લૂંટાશે; નવા યુગના ઉન્માદમાં લીન થશે તે પરીક્ષિતની પેઠે બ્રાહ્મણને ગળે સર્પ વીંટી પાછળથી પસ્તાશે. ક્ષત્રિયોનાં લોખંડનાં શસ્ત્ર ગયાં સમજવાં એ નક્કી, પણ શસ્ત્ર ન ધરવાની પ્રતિજ્ઞા સ્વીકારી શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્માએ વગર શસ્ત્રે પાંડવોનાં ધર્મયુદ્ધમાં ધર્મવિજય પ્રવર્તાવ્યો એ કથામાં આપણા પુરાણ મુનિએ મહાન ઉપદેશનું રહસ્ય મૂક્યું છે તે આપના જેવાઓને જ માટે. सोक प्रबीन कछु न करो એ વાક્ય શૂરવીરોને પણ કામ લાગે છે. મહારાજ, મનને અસ્ત કરી ન નાંખો.'

મલ્લરાજ વિચારમાં લીન હતો. તેનાં ક્ષાત્ર નેત્રોમાંથી અપ્રતિહત જળધારા ચાલતી હતી. તેના દાંત નીચલા ઓઠને અત્યંત બળથી કરડતા હતા ને એ ઓઠમાંથી રુધિર નીકળે એટલું જ બાકી હતું. વામ હસ્તની તર્જની મૂછ ઉપર ભાર

દઈ આળોટતી હતી. કપાળે કરચલીઓ વળી હતી ને તેની વચ્ચે થઈને પરસેવો ઊભરાતો હતો. જરાશંકરે આ અવસ્થામાંથી તેને જગાડવા ફરી પ્રયત્ન કર્યો :

'મહારાજ !'

આકાશ ભણી નેત્ર કરી, કેડે તલવારની મૂઠ ઉપર હાથ દાબી, વિકરાળ સ્વરૂપ ધારણ કરી, મલ્લરાજ અચિંત્યો ઊભો થયો. 'બ્રાહ્મણ ! તું સત્ય કહે છે, પણ હાલ તો સર્વ ક્ષત્રિયોની સુહાગણ રાણી રણભૂમિ ગુજરી ગઈ છે તેનો અસહ્ય શોક થઈ રહેશે ત્યાં સુધી જીવને શાંતિ વળવાની નથી. જા, મારી રજપૂતાણીને જઈને કહે કે હવે તારો રણશૂરો રજપૂત મટી ગયો ! - એ વટલાયો.' રાજાનું નેત્ર હજી શૂન્ય આકાશ ભણી હતું.

જરાશંકરે રાણીને તેડવા મોકલ્યું. મેનારાણી, પ્રધાનની લાજ છોડી ઉઘાડે મુખે, ગભરાતી હાંફતી આવી. રાણીનું આ સ્વરૂપ પ્રધાને પ્રથમ જ જોયું. તેની આંખમાં આંસુ આવ્યાં, અને હાથ જોડી, 'માતાજી' સંબોધન ઉચ્ચારી, રાણીને રાજાની સર્વ અવસ્થા વિદિત કરી. રાણી રાજાની સ્થિતિ જોતી થોડીક વાર ઊભી - રાજાએ તેના સામી દૃષ્ટિ સરખી ન કરી અંતે રાણીએ શાંત મનથી કંઈક વિચાર કર્યો. જરાશંકરને દ્વાર વાસી બહાર બેસવા આજ્ઞા કરી, અને પોતે રાજાના સામી જઈ ઊભી. તોયે એને રાજાએ જોઈ નહીં. રાણીએ રાજાના ખભાઓ પર પોતાના હાથ મૂકયા, તોયે રાજા ચમકયો નહીં - તો બોલે તો શાનું ? રાણીએ રાજાને કપાળે અને મુખે પોતાનો હાથ ફેરવ્યો અને ફેરવતાં બોલી : 'મહારાજ ! સ્વામીનાથ !'

રાજાએ રાણીના ભણી જોયું; તેને ખભે પોતે હાથ મૂકયા : 'કેમ, રાણી ! શું જોઈએ ?'

'મહારાજ પ્રસન્ન હોય તો રાણીને શું જોઈએ ? આપને ખેદ એ રાણીનું સર્વસ્વ ગયા જેવો પ્રસંગ.'

'જરાશંકર કયાં ?'

'આપના મનની અવસ્થાનો ખેદ કરતા પ્રધાનજી બહાર બેઠા છે.'

'તમે કયારનાં આવ્યાં ?'

'હું કયારનીયે આવી હોઉં પણ મહારાજે મારા ઉપર દૃષ્ટિ કરી ત્યાર પહેલાંનું આવ્યું નકામું. મહારાજ, આપ જેવાને શાનો ખેદ થયો ?'

'તે પૂછવાનો તમારો અધિકાર ?'

'આપના આનંદમાં અધિકાર મને આપો ત્યારે મળે, પણ આપના દુ:ખમાં તો વગર આપ્યો અધિકાર ભોગવું છું. મહારાજ, આપના દુ:ખમાં ભાગ લેવાનો અધિકાર એ તો મારો પલ્લાનો લેખ. તે રદ કરવા આપને અધિકાર નથી.'

આ ઉત્તરથી રાજા પ્રસન્ન થયો, અને પ્રસન્ન મુખે આસન ઉપર બેઠો અને રાણીને અંક ઉપર આસન આપી તેને કહેવા લાગ્યો :

'લે હવે મારો ખેદ ગયો એટલે તારો અધિકાર પણ ગયો કે નહીં ?'

'આપની પ્રીતિ એવી છે કે આટલાથી છેતરાઈ અધિકાર ખોઉં એમ નથી.'

'સાંભળ ત્યારે. મને કંઈ કારણથી અત્યંત ખેદ થયો હતો. તેનો ઉપાય જડ્યો એટલે ખેદ ગયો. જરાશંકર અને સામંતને બોલાવી તેમની સાથે મંત્ર કરીશ ત્યારે હું પૂરો સ્વસ્થ થઈશ. સ્વસ્થ થયા પછી રાત્રિએ મેનારાણીના રાજ્યમાં હું બંધનને પ્રાપ્ત થઈશ ત્યારે અથથી ઈતિ સર્વ વાત કહીશ. અત્યારે અધૂરી કહેવી પડશે. બોલ, બેમાંથી તને રુચે તે માર્ગ લઉં.'

'મહારાજ, અમારો અધિકાર તે તો ધર્મની ગાય લેવાનો, અને એવી ગાયને દાંત હોય નહિ. આપે સ્ત્રીનો કાળ રાત્રિ કરી આપ્યો તો તે કાળે હું અધિકાર વાપરીશ. મહારાજ, તે પ્રસંગે વચન પાળવામાં ન્યૂનતા ન રાખશો.'

'બહુ સારું.' રાણી ગઈ. રાજા તેની પાછળ એક દૃષ્ટે જોઈ રહ્યો. તે અદૃષ્ટ થઈ એટલે જરાશંકરને બોલાવ્યો. બારણે સામંત હતો તેને પણ અંદર બોલાવ્યો.

'સામંત, તને જોઈતો હતો તેવે તું આવ્યો.'

'મહારાજની શુદ્ધ કૃપાનું એ ફળ કે મનમાં સેવકને સ્મરો કે સેવક આકર્ષાય.' સામંતે ઉત્તર આપ્યો.

'સામંત, પણ કહે તું અત્યારે ક્યાંથી ?'

'મહારાજના મનની કાંઈક અવકળા જાણી આવ્યો.'

'ઠીક કર્યું – જરાશંકર, તું બારણે કેમ જતો રહ્યો ? રાણીએ કાઢી મૂક્યો ?'

'ક્ષમા કરો, મહારાજ, એ બોલ ન કહેશો.' – જરાશંકર કાને હાથ દઈ બોલ્યો : 'મહારાજના મનનું ઔષધ કરવા હું અસમર્થ નીવડ્યો, ત્યારે રાણીજીને મેં જ બોલાવ્યાં.'

'તે તારા કરતાં એની શક્તિ વધારે છે ?' મલ્લરાજે હસીને પૂછ્યું.

'મહારાજ, કહ્યું વધારે કે નીવડ્યું વધારે ? હું હાર્યો અને રાણીજીએ પ્રસન્ન કરી પાછા અમારી પાસે આપને મોકલ્યા તે આપની પ્રસન્નતા અમે ભોગવીએ છીએ તે રાણીજીની જ અમારા ઉપર કૃપા.'

'ત્યારે રાણીનો પ્રતાપ તારા કરતાં વધારે ?'

'મહારાજ, સ્વસ્થાને સર્વનો પ્રતાપ વધારે-દિવસે સૂર્યનો, શુક્લપક્ષની રાત્રે ચંદ્રનો, ને કૃષ્ણપક્ષની રાત્રે તારાઓનો. દશરથનો અધિકાર એ કે તેના શબ્દ સાચવવા રામ વન ગયા. પણ દશરથ, કૌશલ્યા, લક્ષ્મણ, ને સીતા : તે સર્વેએ ઈચ્છ્યું કે અમને તમારી સાથે વનમાં લઈ જાવ. પણ સર્વ ધર્મ જાણનાર શ્રી રામચંદ્રજી – તેમણે કેવો વિવેક કર્યો તે જુઓ. કૌશલ્યાજીને સાફ ના કહી કે તારો અધિકાર પિતા પાસે રહેવાનો છે – આજ્ઞા કરી કૌશલ્યાને દશરથ પાસે રાખ્યાં – ધર્મકાર્યે પુત્ર માતાને આજ્ઞા કરી શકે. માતાની સ્ત્રીબુદ્ધિ થાય ત્યારે પુરુષબુદ્ધિવાળો

પુત્ર ધર્મ સાચવવા માને આજ્ઞા કરે - તેવા સમયો અર્થે જ શાસ્ત્રવચન છે કે ન સ્ત્રી સ્વાતંત્ર્યમર્હતિ ॥ દશરથ પિતા તેમણે પોતાની પાછળ આવવા માંડ્યું : પિતાને આજ્ઞા કરી નિષેધ કરવાનો પુત્રને અધિકાર નહીં તે ન વાપર્યો; પિતાની યોગ્ય આજ્ઞા જાણતાં પોતે વન જવા નીકળ્યા, પણ પોતાની પાછળ પિતા આવે તે પિતાના રાજધર્મના ભંગનું સાધક થાય, માટે એ વાતમાં પિતાની ઈચ્છાને પોતે અનુસર્યા નહીં; પણ રતોવાઈ ગુપ્તપણે પિતા નિદ્રાવશ હતા તે કાળે પોતે ચાલી ગયા. ગુરુજનોની આજ્ઞા પાળવા ન પાળવાનો આ વિવેક. લક્ષ્મણજી ભક્ત હતા, તેમને સાથે ન આવવા સમજાવ્યા, પણ આગ્રહ કર્યો ત્યારે કહ્યું કે તમે આવવા સ્વતંત્ર છો. સીતાજીને ઘેર રહેવાનો લાભ બતાવ્યો ને વનવાસનાં દુ:ખ બતાવ્યાં. પણ સ્ત્રીને પતિનાં દુ:ખમાં બળ કરી, ક્રોધ કરી, ગમે તેમ કરી, ભાગ લેવા અધિકાર છે ને પતિનો ધર્મ છે કે તે અધિકારમાં વચ્ચે ન પડવું. વનમાં જવા સીતાએ રામ ઉપર ક્રોધ કરી રામની રજા મેળવી છે, શ્રીરામચંદ્રે નથી પૂછ્યું દશરથને કે નથી પૂછ્યું કૌશલ્યાને, અને કોઈને પૂછ્યા વગર સીતાની આ ઈચ્છાને પોતે વશ થયા. આવી વાતોમાં સ્ત્રીનું સ્વાતંત્ર્ય અને સ્ત્રીનો અધિકાર બલિષ્ઠ છે અને તે અધિકારમાં ન્યૂનતા કરવા પોતાની ઈચ્છાથી કે પોતાનાં માતાપિતાની ઈચ્છાથી પણ પતિને અધિકાર મળતો નથી તેનું આ દૃષ્ટાંત. પતિનું દુ:ખ તે પત્નીના દુ:ખની પરાકાષ્ઠા છે ને તેમાંથી પતિને મુક્ત કરનારી ધર્મપત્નીનો અધિકાર અપ્રતિહત છે; તો મહારાજ, મહાપતિવ્રતા એવાં જે રાણીજી તે આપને પ્રસન્ન કરે તેમના તે અધિકાર કે પ્રભાવમાં હું ન્યૂનતા ઈચ્છું તો નરકનો અધિકારી થાઉં. મહારાજ, એમનો એ અધિકાર અને પ્રભાવ અખંડ અને અચલ રહો ને એમની પાસેથી નિત્ય અમારી પાસે આમના આમ પ્રસન્ન થઈ આવતા આપને જોવાનું અમારું સદ્દભાગ્ય એવું જ અચલ રહો.'

મલ્લરાજ પુષ્કળ હસ્યો અને સામંતને કહેવા લાગ્યો : 'સામંત, જોઈ આ પ્રધાનની કુશળતા ? મને પ્રસન્ન કરવાનું કામ પ્રધાનનું પોતાનું, તે એણે આમ રાણીને માથે નાંખી દીધું. ભલે એ એમ પ્રસન્ન થાઓ; હું હવે મારા મનની વાત કહેવા ઈચ્છું છું તેમાં પ્રધાનનું કામ છે અને તે કરતાં વિશેષ - સામંત ! - તારું કામ છે.'

સામંત - 'સેવક સાંભળવા તૈયાર છે.'

'જરાશંકર, બે મોટા કાગળ લાવ, તેમાં એક પર લખશે સામંત અને એક પર લખ તું.' મલ્લરાજે કહ્યું. બે જણે કાગળ લીધા, ને રાજાએ લખાવવા માંડ્યું :

'લખો. મારા રાજ્યનાં બે અંક-એક કારભારી ને બીજું ભાઈઓનું.' લખાયું.

'લખો. રાજા અને ભાઈઓ તે એક, અને કારભારીઓએ સરત રાખવી કે ભાઈઓમાંથી કોઈ ગમે ત્યારે રાજા થાય પણ કોણ થશે તેની ખબર પડે નહિ, માટે બધા ભાઈઓને રાજા થવા જેવા કરી રાખવા કે અભિષેકકાળે આંધળાને આંખવાળો ન ગણવો પડે. લખો.'

જરાશંકર - 'લખ્યું, મહારાજ. અતિ ઉત્તમ લેખ લખાવ્યો.'

મલ્લ૦ - 'વચ્ચે બોલશો નહિ. છાનામાના લખો. આ ભાઈઓએ એમ ગણવું કે રાજ્ય ગાદીવાળાનું છે તે માંહ્યમાંહ્ય તેની સાથે લડશું તો ત્રીજો અંગ્રેજ આંગળી ખૂંપાવશે, ને આજ રાજાનો વારો આવશે તો કાલ રાજા બન્યે કે ન બન્યે આપણો વારો આવશે, ને રાજ્યમાં હશે તો કૂવેથી હવાડે આવશે - માટે કૂવાનું ઓછું ન કરવું, ને રાજ્ય બહારના વાઘના પેટમાં જશે તો તે કોઈને ભાગ્યે નહિ આવે.' રાજા સામંત સામું જોઈ રહ્યો.

'મહારાજ, યથાર્થ કહો છો.' સામંત બોલ્યો.

મલ્લરાજ - 'હા, કહું છું તો ખરું. પણ એ ખરું કહેલું ભાઈઓના પેટમાં ખરું નહીં વસે અને રાજાઓને અને ભાયાતોને લડવાનો વારો બીજાં રાજ્યમાં આવે છે તેમ આપણામાં યે આવશે એમ મને શંકા રહે છે. આજ સુધીના રજવાડાઓ જુદા હતા, હવે જુદા થશે. જો, રાજ્ય એકનું એક રહેવાનું ને તે રાજાએ જાળવવાનું અને ભાયાતો અનેક ને દિવસે દિવસે વધવાના. આજ સુધી વધારે ગ્રાસ આપવો પડે તો રાજાઓ અને ભાયાતોનાં શસ્ત્ર નવી ભૂમિ પેદા કરતાં ને તેમાંથી ભાયાતોને ગ્રાસ જતો - તમે બે જણ આ બધા બોલ લખતા જાઓ - હવે ભૂમિ હશે તેટલી ને તેટલી ને ભાઈ વધશે એટલે રાજ્યને ઘેર ખોટ પડશે ને રાજ્ય નાનાં જઈ જશે : આ રાજા અને ભાઈઓના વિરોધનું પ્રથમ મૂળ. ભાઈઓને શસ્ત્ર વડે લડવાનું ગયું એટલે જીભે કે લેખણે લડશે, એ લડતાં જાતે નહીં આવડે એટલે કાયસ્થો અને મુત્સદ્દીઓ કમાશે અને આખરે અંગ્રેજો ન્યાયાધીશ થશે. તેની ખુશામત, તેને લાંચ, તે ગાળો દે તે વેઠવાની, તે લડાવે તે પ્રમાણે લડવાનું, વગેરે હલકટ વૈશ્યકળાઓ અને વૈશ્યયુદ્ધોમાં સર્વ ક્ષત્રિયો - કાં રાજાઓ અને કાં ભાઈઓ - ખુવાર થશે અને ખુવાર કરશે અને પરાયાંનાં પેટ ભરી તેમનાં ગુલામ થશે. લખો બે જણા કે મારા રાજ્યમાં એ ન જોઈએ.

'ક્ષત્રિયો વૈશ્ય જેવા કેમ થશે તે કહ્યું. હવે લખો કે રજવાડાઓના રાજાઓ બ્રાહ્મણો જેવા થઈ જશે. તેમને ઘરઢોર વહાલાં થશે, તેમને જીવવું વહાલવું થશે, તેમને મરવું અળખામણું થશે, તેઓ જરાજરામાં ડરશે, તેમને વ્યવહાર નહીં આવડે, ને બ્રાહ્મણ ભાંગ પીએ તેમ રજપૂતો બીજાં વ્યસન કરશે. લખો - એ મારા રાજ્યમાં ન જોઈએ. શસ્ત્રની પ્રીતિ મટી એટલે આ થવું નકકી. એ પણ લખો.'

'ક્ષત્રિય પુરુષો સ્ત્રીઓ જેવા થશે. તે લખો. ''હાય ! હાય ! પુત્ર કેમ ન થયો ?'' તેની તેમને ચિન્તા પેસશે. બહાર યુદ્ધ કરવાનાં મટ્યાં અને જોવા સાંભળવાનાં મટ્યાં એટલે ઘરમાં પોતાની સ્ત્રીઓનાં યુદ્ધ જોશે, ઝાઝી સ્ત્રીઓ પરણી તેમાં એકને વહાલી ને બીજીને અળખામણી કરશે, વહાલી સ્ત્રીઓનો પક્ષ કરી તેની સખી જેવા થઈ બીજી સ્ત્રીઓ સાથે તેની સાસુ જેવા થઈ લડશે, માજી રાજાઓની અને ભાઈઓની સ્ત્રીઓ પેઠે કનડશે, સ્ત્રીઓમાં મગ્ન થઈ પોતે સ્ત્રીરૂપ થશે, અને ઘરમાં, ઘરબહાર, અને અનેકધા રાજાઓ સુદ્ધાંત રજપૂતો સ્ત્રીની કળાઓ

આચરશે અને પુરુષો બીજા થશે – બહારનાં માણસો અને હલકા નોકરો તેમના પુરુષો થશે. લખો.'

સામંતની કલમ અટકી,, તેની આંખમાંથી આંસુધારા ચાલી. 'મહારાજ, હવે મારો જીવ ગભરાયો – મને તમારો વર્તારો ખરો લાગે છે – ચારે પાસના રાજ્યમાં આ થતું જોઈએ છીએ – મહારાજ, હવે તો–'

મલ્લરાજ – 'હે મૂર્ખ, એટલામાં સ્ત્રી જેવો થઈ ગયો !'

જરાશંકર – 'સામંતસિંહ, જાદવાસ્થળી જાતે જોઈને પછી કૃષ્ણ સ્વધામ ગયા છે – ક્ષત્રિયોને લડવાનું તો ગયું – પણ આવો સમય જોઈ, ધૈર્ય રાખી, બને તે ઉપાય યોજવા એ ધર્મ સર્વ પુરુષોનો છે તે ક્ષત્રિયોનો હોય એમાં શી નવાઈ ? શિવશક્તિનો રચેલો પ્રલયકાળ પૂરો થયો તે જોઈ પછી નારાયણ પોઢ્યા છે.'

મલ્લરાજે જરાશંકરનો ખભો થાબડ્યો : 'શાબાશ, મારા પ્રધાન. સામંત આ તેં અને જરાશંકરે કહ્યું તે પણ ભેગાભેગું લખ અને રોવું છોડી પુરુષાતન બતાવી હું લખાવું તે પણ લખ.'

સામંત – 'જેવી આજ્ઞા.' લખવા માંડ્યું.

મલ્લરાજ – 'ક્ષત્રિયો શૂદ્ર જેવા થશે – તેમને લખતાંવાંચતાં નહીં આવડે ને હલકા ધંધા કરશે, હલકાં કર્મ વ્યભિચાર આદિ સર્વ કરશે, પરજાતિની ખુશામત કરશે, હલકાં કપટ કરવાં શીખશે, ને છાનાં ખૂન કરતાં શીખશે.'

'હવે લખ કે ક્ષત્રિયો મ્લેચ્છ જેવા થશે – મ્લેચ્છના સર્વ દુષ્ટ વ્યવહાર – દિલ્હી વગેરેમાં જોઈએ છીએ ને સાંભળીએ છીએ તે પશુદોષ, દુષ્ટતા, ક્રૂરતા આદિ તેમનામાં આવશે – પણ તેમના ગુણ તેમનામાં નહીં આવે. લખ, લખ, કે બ્રાહ્મણ, વૈશ્ય, સ્ત્રી કે શૂદ્ર સર્વેના દોષ તેમનામાં આવશે – ગુણ એકેનો નહિ આવે.

'હવે શું લખ્યું, તે સામંત વાંચી બતાવ.'

સામંતે વાંચ્યું.

જરાશંકર – 'મહારાજ, આવો પ્રલયકાળ તો નહિ આવે.'

મલ્લરાજ – 'તું શું સમજે ? આ પ્રલયકાળનો યુગ બીજાં રાજ્યોમાં બેસી ચૂક્યો છે – એક રત્નનગરીમાં સત્યયુગ પ્રવર્તે છે.'

જરાશંકર – 'ને હજી પ્રવર્તશે.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, પ્રવર્તશે – જો તમે સૌ આશ્રય આપશો ને સૌ પુરુષ પ્રયત્ન કરીશું તો તે છેલ્લે સુધી પ્રવર્તશે. તેના ઉપાય બતાવું ?'

સામંતે નિ:શ્વાસ મૂક્યો : 'મહારાજ, સમુદ્રે મર્યાદા મૂકવા માંડી ત્યાં માણસ શું કરશે ?'

મલ્લરાજ – 'અરે જા ! મારા ભા ! લખ, લખ, હવે લખાવું તે.'

સામંત – 'બોલો, મહારાજ !'

મલ્લરાજ - 'હવે સૌના ઉપાય કહું છું.'

'પ્રથમ. લખ કે યુદ્ધ કરવાનો પ્રસંગ તો નહિ આવે, પણ યુદ્ધકળા પૃથ્વી નીચે ઊંડી ખાણમાં રાખી મૂકી હશે તો આજ નહીં ને બસેં વર્ષે કામ લાગશે. જરાશંકર રામાયણ ને મહાભારતનાં બુદ્ધિરત્ન આજ કામે લગાડે છે; બ્રાહ્મણોએ હજારો વર્ષ ગોખણિયાં ગોખી ગોખી આજ તેમાંથી કામે લગાડે છે. આપણા ક્ષત્રિયોએ પણ હવે એ જ માર્ગ લેવો. માણસ સાથે લડવાનું બંધ થાય તો આપણા જંગલમાં સિંહ વાઘ લડવાને બહુ પડ્યા છે - તેની સાથે લડવું, જીવવું વહાલું થઈ ન જાય માટે તેની સાથે લડીને મરવાની ટેવ રાખવી, ને હથિયાર અવનવાં જે થાય તે સચોટ વાપરવાની આવડ રાખવી. આ કામ સારુ મારાં જંગલોનો ભોગવટો મારા ભાઈને સોંપું છું. ભીલ કોળીને કે પરદેશીઓને તેમની અને રાજાની રજા વગર એ જંગલમાં શિકાર કરવાનો નહિ. અંગ્રેજ અતિથિ થઈ આવે ને બે આંખની શરમ પડે તો શિકાર કરે, પણ મારા ભાઈઓ કે છોકરાઓ વગર એકલો ન કરે. મારી ગાદીના વારસો આ કામમાં અગ્રેસર રહે ને માથું વહાલું ન કરે. એક રાજા મરે તો બીજો તૈયાર રાખવા જેવા મારા ભાઈઓને રાખવા. મારા ભાઈઓનાં શસ્ત્ર સારાં રાખવાં અને એમને આ કળામાં ભોમિયા રાખવા એ મારા વારસોનું કામ, ને હવે માણસોની લડાઈમાં ચડી મારી નોકરી કરવાનું મટ્યું તેને સાટે મારા ભાયાતો આ નોકરી કરે. પરદેશમાં યુદ્ધકળા શીખવા, યુદ્ધ કરવા, અથવા જ્યાં માથું કોરે મૂકી રજપૂતનું કામ કરવું પડે ત્યાં મારા વારસે ભાયાતોને મોકલવા ને તેમણે જવું - આ શિકારના ઉપરાંત.'

સામંત પ્રસન્ન થયો : 'વાહ, મહારાજ, વાહ !'

જરાશંકરે મુખ બગાડ્યું : 'મહારાજ ! રાજાને વારસો સાથે શિકારમાં મોકલવા, અને નકામું મૃગયાવ્યસન પાડવું એ માર્ગનાં મને બહુ અધર્મ અને વિપરીત પરિણામ ભાસે છે-'

મલ્લરાજે ધૈર્ય ખોઈ અટકાવ્યો : 'બસ, બસ, બ્રાહ્મણ, એ તું ન સમજે - લખાવું તે લખ. મારી આજ્ઞા બરોબર પળાય તે જોવું તને મારી આણ છે. આપણે તકરારો કરવા નથી બેઠા. માત્ર કહું તે લખો ને તે પ્રમાણે કરો.

જરાશંકર - 'જેવી આજ્ઞા.'

મલ્લરાજ - 'બીજું. લખ. ભાયાતો અરસપરસ લડે ત્યારે મારા ધર્માધિકારીઓ છે જ. પણ તેમને રાજ્ય સાથે વાંધો પડે ત્યારે પંચ નીમવા. પંચમાં એક મારો પ્રધાન, બીજો પંચ રાજાના કુંવરો મૂકીને પછીથી જે રાજાના વારસ થતા હોય તેમાંથી ડાવકી ઉમરનો ભાયાત, ત્રીજો પંચ વાદી કે પ્રતિવાદી ભાયાત જેને નીમે તે ભાયાત-મુત્સદ્દી નહીં, - એ ત્રણ પંચ એકમતે થઈને જે ચૂકવે તે છેવટનો ન્યાય; ત્યાં તકરારી ભાયાત જાતે કે પોતાના જૂના કારભારી સાથે આવે ને સંસ્થાનમાંથી દફતરી આવે. પંચનો એકમત થાય નહીં તો ફરી પંચ નીમવા, તેમાં

પ્રધાન જાતે બેસે કે બીજાને નીમે, અને બીજા દશ વૃદ્ધ ભાયાતોનાં નામ ભાયાતસમસ્ત વધારે મતથી દે તેમાંથી બે જણને રાજ્ય તરફથી કબૂલ કરવા ને એ ત્રણ પંચ એકમત થાય કે ન થાય પણ વધારે મતે જે ચૂકવે તે ન્યાય. મારા ભાયાતોમાંથી વૈશ્યયુદ્ધ દૂર રાખવાનો આ સિવાય બીજો માર્ગ નથી.

'ત્રીજું. લખો. ભાયાતો રાજ સિવાય કોઈને ત્યાં ગરાસની જમીન વેચે કે ગીરવે નહીં, અને ધણીધણિયાણી અને દીકરો એમ ત્રણ જણ જેટલી વસ્તીને ખાવા પૂરતો ગરાસ રહે નહીં ત્યારે તે જમીન દરબાર વેચાતી લે.

'ચોથું. હવેથી નવા ગરાસ આપતી વખત ગરાસ લેનારને રાજાની મરજી પડે તેટલી જમીનને ઠેકાણે જમીનની કિંમતથી બેવડા પૈસા આપવા ને તે જમીન રાજ્યમાં રાખી બાકીની જમીન આપવી.

'જે ગરાસિયો રજપૂતની કળાઓ ન શીખે અથવા રજપૂતાઈ મૂકી બીજી વર્ણનો કે સ્ત્રીનો આચાર પકડે અથવા ઉપરની શરતો તોડે તેને ભાયાતસમસ્ત પાસે ન્યાય ચુકવાવી તેઓ ઠરાવે તેટલા તેના ગરાસના ભાગ ઉપર દરબારી મહેસૂલ મૂકવો – આ ન્યાય ભાયાતો પાસે ચુકવાવવો – રાજા ન ચૂકવે. જે ગરાસિયા રાજવિદ્યા નહીં શીખે તેને પણ આ જ શિક્ષા. બાકી જે અપરાધો સાટે ગરાસ જપ્ત કરવાનો દરબારને અધિકાર છે તે તો રહેશે જ.

'છેલ્લું લખ. આ મરણપરણના દાવાને કર દરબાર ભાયાતોના લે છે તે હવેથી માફ. પણ સાટે જ્યારે ગાદી પર નવા રાજાનો અભિષેક થાય ત્યારથી દરેક ભાયાતના ગરાસનો પચાસમો ભાગ રાજાને વર્ષોવર્ષ રૈયત પેઠે મહેસૂલ આપવા માંડે. દરેક અભિષેકનો આ નજરાણો. ભાયાતો રાજાઓનાં આયુષ્ય વધારે રાખશે તો તેમનાં નજરાણાં વધશે નહીં. રાજાઓ વહેલા ને વધારે મરશે તો નજરાણાં આવી રીતે વહેલાં વધશે. આ સિવાય બીજો દરબારનો લાગો નહીં.

'બસ સંપૂર્ણ. જરાશંકર, આ લખેલું મારા દફતરમાં રાખ. એક નકલ તારા દફતરમાં રાખ. અને મારા પછીના રાજા અને તારા પછીના પ્રધાનને બુદ્ધિમાં તે ઠસાવજે. સામંત, હાલ તો મારે પુત્ર નથી એટલે મારો વારસ તું છે અને તારે પણ પુત્ર નથી તે જે થાય તે ખરું. આ મેં કહ્યું તેમાં બધાનો લાભ છે – માટે સર્વ ગરાસિયાઓ પાસે તે કબૂલ કરાવ, અને તેમને સૌને કહેજે કે મલ્લરાજને આ વાતમાં બહુ ચિંતા છે ને યુગ બદલાયો તે પ્રમાણે રાજ્ય અને રજપૂતાઈ જાળવવાં હોય તો આ ઉપર સૌ સહી કરો. સૌને કહેજે કે પુત્ર વિનાના મલ્લરાજની જાતને રાજ્યના અને ભાઈઓના લાભ વિના બીજો લાભ આમાં નથી. વળી કહેજે કે મલ્લરાજના નિ:સ્વાર્થપણા ઉપર તમને કંઈક પણ અવિશ્વાસ આવતો હોય તો આ પત્ર ઉપર તમારી સહી લેવાની શરતે મલ્લરાજ પોતાનું રાજ્ય છોડવા અને તે છોડી તમે કહો તેને રાજ્ય આપવા તૈયાર છે. મલ્લરાજ રાજા મટી ભાયાત થઈ આ શરતોએ ભાયાતપણું કબૂલ કરશે ને રજા આપશો તો રાજ્યનો ભાયાત મલ્લરાજ જે કોઈ રાજા થાય તેના રાજ્યના હિત સારુ હજી પણ બીજી શરતો સ્વીકારી પોતાને

પુણ્યવાન માનશે. પણ તે ભાયાત થયો નથી ત્યાં સુધી એ શરતોની વાત સરખી કરવી એને છાજતી નથી. જા, સામંત, જા. રાજ્યનું હિત જાળવવા મલ્લરાજ રાજ્ય છોડશે અને સામંતને અથવા હલકામાં હલકા ભાયાતને રાજ્ય સોંપી તેનો ભાયાત થઈ મલ્લરાજ સેવા કરશે. જા, સામંત, જા. એવો કાળ આવશે કે જ્યારે આ કે કોઈ રાજ્યનો રાજા કહેશે કે હું રાજ્ય છોડું ને બીજાને આપું ત્યારે અંગ્રેજ બચ્ચાને નિમિત્ત મળશે ને કહેશે કે તમે રાજ્ય છોડ્યું તો સ્વતંત્ર છો, પણ છોડીને બીજાને આપી બધી પ્રજાની પ્રજા સોંપવા તમને અધિકાર નથી – માટે એ અધિકાર તો અમારો છે તે તમે જાઓ ને બીજાને નહીં આવવા દેતાં અમે જ તમારે ઠેકાણે બેસીશું. રાજ્યનું દાન કરી દેવાનો કાળ છે ત્યાં સુધી તેમ કરી રાજ્યનું કલ્યાણ મને કરી દેવા દે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, છે તેમનું તેમ ચાલવા દો–'

મલ્લરાજ – 'બસ, જરાશંકર, બસ. જે વચન મારા મુખમાંથી નીકળ્યું છે તે મારા અધિકારીઓએ આજ્ઞા સમજવી. એમાં મને અત્યંત હાનિ હોય તો તે મેં સ્વીકારી છે ને મારા ભાઈઓને વાસ્તે હું તે ખમીશ. ભાયાતો એથી ઊલટું સમજે તો તેમને વિશ્વાસ આણવા સામા ત્રાજવામાં હું મારું રાજ્ય આપવા તત્પર થાઉં છું. રાજ્યના હિત વાસ્તે રાજ્યનો ત્યાગ કરતાં મને અટકાવવા કોઈનો અધિકાર નથી. મારી રાણીને અધિકાર હોય તો તેને તો તે જોઈતું જ નથી. સામંત, જા–અને સર્વ ભાઈઓ જેનું નામ દે તેને પ્રાતઃકાળે મારી કહેલી શરતે આપી દેવા તત્પર છું.'

સામંત – 'મહારાજ–'

મલ્લરાજ – 'બસ, આ આનંદના અવસરમાં એક પળનું વિઘ્ન ન જોઈએ. જા.'

સામંત – 'મહારાજ–'

મલ્લરાજ – 'બસ. જા આજ્ઞા છે.'

સામંત – 'મારું સાંભળો નહીં ત્યાં સુધી આ આજ્ઞા પાળવી મુલતવી રાખવી એ આપના ભાયાતોનો અધિકાર છે.'

મલ્લરાજને હસવું આવ્યું. 'ચાલ, બોલી જા – પણ ટૂંકું બોલજે – ભાષણ ન કરીશ.'

સામંત – 'મહારાજ, આપના ભાઈ વગર શરતે આપની આજ્ઞા પાળે છે અને આપના વાક્યમાં અધર્મ હોય નહીં એવી શ્રદ્ધા રાખે છે. છતાં આજ્ઞાથી પળાવવું મૂકી દઈ તેમની સંમતિ માગવી, અને રાજ્ય છોડવાની શરત કરી તેમનો આપના વચન ઉપર અવિશ્વાસ થશે એમ જણાવવું – આ સર્વ આપના ભાઈઓની રાજભક્તિ ઉપર આરોપ મૂકવા જેવું છે. આ આરોપને પાત્ર થવા જેવું તેમણે કંઈ કર્યું નથી. રત્નનગરીના ભાયાતો પોતાના રાજાઓ આપે તે લેતા આવ્યા છે, રાજાઓ માગે તે આપતા આવ્યા છે, અને પરાપૂર્વનો આ આપણો કુળાચાર તોડવાનો આરંભ કરવો અને તે મારે હાથે તોડાવવો તે યોગ્ય નથી. ભાઈઓ મને

જ દુષ્ટ ગણશે. મહારાજ, આપની આજ્ઞામાં અમને આનંદ છે, સંમતિ અને શરતો કાઢી નાંખો.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, મારા ભાઈઓ ગઈ કાલે મારા શબ્દ ઉપરથી માથું આપવા તૈયાર થયા હતા છતાં હું તેમના ઉપર આવો આરોપ મૂકું તો મારા જેવો કૃતઘ્ન કોઈ નહીં કહેવાય. પણ ઘણો વિચાર કરી આ કામ કરું છું તે સાંભળ – લખવાની જરૂર નથી – મનમાં સમજજે. રાજ્ય બદલાય ત્યારે સર્વે પ્રજાએ સાવધાન રહેવું પડે છે, તેમ યુગ બદલાય ત્યારે રાજાએ સાવધાન રહેવાનું છે. કુળે કુળે કુલાચાર અને યુગે યુગે યુગાચાર. સામંત, ચાતુર્માસમાં વાદળાંના અંધકારથી સૂર્ય છવાયેલો હોય એવા દિવસ તને લક્ષમાં હશે. તે દિવસ, ન સમજાય બપોર અને ન સમજાય સાંજ, અને અરણ્ય કે રણમાં કોઈએ ત્યારે ન સમજાય પૂર્વ કે પશ્ચિમ ! આવે પ્રસંગે ડાહ્યા માણસે પળવાર ઊભાં રહી ચારપાસ આંખ ફેરવવી ને જોવું, કે પૃથ્વીના કિયા છેડા પર જુદી જાતનો અંધકાર ઉદય પામે છે ને વધે છે. તે ઉપરથી પૂર્વ દિશા અને સંધ્યાકાળ ઉભય સમજવા. તે કાળે નિત્યનો સૂર્ય દૃષ્ટિને જ્ઞાન આપતો નથી. તેમ જ આવા રાજપરિવર્ત અને યુગપરિવર્તને પ્રસંગે કુળાચાર અને યુગાચારથી દૃષ્ટિને જ્ઞાન મળતું નથી. આવે કાળે તો નવા યુગનો અંધકાર અથવા તેજ જે હોય તે કેણી પાસથી આવશે તે સત્વર જાણી લઈ તે પ્રમાણે માર્ગ લેવાનો વિચાર કરવો, કારણ જો શંકાઓ અને સમાધાન કરવા ઊભો રહ્યો તો એ અંધકારની રેલ જોતજોતામાં જગતને અને તને છાઈ દેશે અને પછી કોઈ માર્ગ દેખાડવા નહી આવે. ઘડીઘડીમાં જોતજોતામાં જેમાં ભાગ્યચક્રો બદલાઈ જાય છે તેવાં યુદ્ધોના પ્રસંગોના અનુભવવાળા આપણા રાજાઓ અને ક્ષત્રિયોની દૃષ્ટિ આવે સમે તીવ્ર થાય છે અને તેવે કાળે જૂના આચારો શોધવા જવું એ તો ઘરમાં ને ગામમાં સર્વત્ર લાય લાગી રહી હોય ત્યારે ઘરમાં પડી રહેલા પણ ચારે પાસ સળગવા માંડિલા બાપદાદાના જૂના પેટીપટારા શોધવા જવા જેવું છે. હવે બોલ.'

સામંત – 'ભલે મહારાજ, કુળાચારને પડતો મૂકો પણ આ આરોપ અને અવિશ્વાસનું કારણ શું ?'

મલ્લરાજ – 'સામંત, સાંભળ. જે વૈશ્યયુદ્ધની રેલ ચારેપાસ આવી રહી છે તે આ ભૂમિમાં ન કરે નારાયણ ને આવે તો તે રેલમાં બૂડતાં આપણાં માણસો અને તે નહીં તો તેમનાં સંતાન – પેલા દુષ્ટ કર્ણ વાઘેલાના દીવાના દીવાન પેઠે – આ નવી બાદશાહીનું વાદળ આ નગરી ઉપર ઉતારવાનો પ્રયત્ન કરશે, અને જો એવો પ્રયત્ન કરે એવા તેઓ અધમ થશે તો મલ્લરાજની આજ્ઞાને એકપક્ષી અને અન્યાયમય શાસનની ઉપમા આપતાં તેમને ડરાવનાર વસ્તુ કઈ રહી ? આજ નહીં તો કાલ કે કાલ નહીં તો પરમ આ નિમિત્તે અંગ્રેજને હાથે આપણું ઘર ઉઘાડું પડવાનો પ્રસંગ આવશે. અને કરેલાં કામ ન સમજતાં રાજા અને તેના ભાયાતની પ્રીતિની કલ્પના કેમ થશે ? એ પ્રીતિ ઉઘાડી રહે અને નવા યુગમાં જૂના યુગનાં સંગ્રહ કામ લાગે એવું આજથી કરી મૂક.

'સામંત, હું અપુત્ર છું ત્યાં સુધી તું મારો વારસ છે – દેહનો વિશ્વાસ નથી – માટે આ મારા મંત્ર હું તને બતાવું છું. આજ તું ભાયાત છે – કાલ રાજા થાય. રાજાનું રાજ્ય અને ભાયાતોના ગરાસ બેની વચ્ચેનો – બેને જોડનારો – તું મારો બળવાન પુલ છે, તારે ઉભયપક્ષનું સગપણ છે, ઉભયપક્ષનાં લાભહાનિમાં તારે લાભહાનિની આશા છે – માટે આ કામે હું તને જ યોજું છું – બુદ્ધિમાં અને ભક્તિમાં પણ તારા જેવું પાત્ર મને ક્યાં મળશે ? – માટે જા, અને પ્રાત:કાળમાં આવીને કહે કે આજ્ઞા પ્રમાણે સર્વ વાત થઈ ગઈ.'

સામંત વિચારમાં પડી આજ્ઞા માગી ગયો.

'જરાશંકર, તું ભારે ચિંતામાં પડેલો દેખાય છે.'

'હા, મહારાજ ! આપે મોટું સાહસ કર્યું.'

મલ્લરાજે હસવા માંડ્યું : 'રાજ્ય છોડવાનું કહ્યું તે કે દરજીની પેઠે આ બધો મારા ભાયાતોનો જામો સીવ્યો તે ?'

'બે વાનાં.'

'હું રાજ્ય છોડું તેની તને શાની ચિંતા ? રજપૂતો જોતજોતામાં યુદ્ધકાળે મરવા તૈયાર થાય, તેમ મહાકાર્યને અર્થે રાજ્ય છોડે; માણસને લક્ષ્મી વહાલી કે જીવ ? સૌને જીવ લક્ષ્મી કરતાં વધારે વહાલો હોય છે – તે જીવને અમે ગણતા નથી તો લક્ષ્મી તો પગનો જોડો છે.'

જરાશંકર – 'શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે મોટી અને ગુણવાળી વસ્તુનો વિચાર માણસ કરે તેમાં તો શી નવાઈ, પણ નાની અને ગુણ વગરની વસ્તુનોયે વિચાર પૂર્ણ કરવો, યત્ન કરીને પરિણામ વિચારવો, તે વિચાર પંડિત થઈને કરવો, કારણ ઉતાવળથી કરેલાં દેખીતાં નકામાં કામનો વિપાક એવો થાય છે કે મરણ સુધી શલ્ય પેઠે સાલે છે અને હૃદયને નિત્ય બાળી નાંખે છે.'

મલ્લરાજ – 'શ્લોક બોલ શ્લોક એનો.'

જરાશંકર –

'गुणवदगुणवद्वा कुर्वता कार्यजातम्
परिणतिरवधार्या यत्नतः पण्डितेन ।
अतिरभसकृतानां कर्मणामाविपत्तेर्
भवति हृदयदाही शल्यतुल्यो विपाकः ।'

મલ્લરાજ – 'ફરી શ્લોક બોલ.'

જરાશંકર નિ:શ્વાસ મૂકી ફરી શ્લોક બોલ્યો.

'મહારાજ, આપે મહાન કુટુંબક્લેશ ઊભો કીધો. મારી સાથે પ્રથમથી જરાક તો મંત્રવિચાર કરવો હતો ?'

મલ્લરાજ નરમ પડી બોલ્યો : 'જરાશંકર, ખરી વાત છે. તારી સાથે મંત્ર

કર્યો હોત તો સારું હતું - એ કરવું એ મારો ધર્મ હતો, એમાં ના નહીં. આ કોનો શ્લોક છે ?'

જરાશંકર - 'મહા અનુભવી મહારાજ ભર્તુહરિનો.'

મલ્લરાજ - 'રાજાનું કહ્યું રાજાએ કબૂલ રાખ્યું. થયું તે થયું. થઈ વસ્તુનો મલ્લરાજ શોક કરતો નથી. પણ એ સિવાય બીજું ખોટું મેં શું કર્યું તે કહે.'

જરાશંકર - 'આ કામ સીધેસીધું પાર ઊતરે તો એમાં રાજ્યનું કલ્યાણ છે તેની હું ના નથી કહેતો. પણ શત્રુના કિલ્લાનો દરવાજો તોડી પાડવો હોય ત્યારે દરવાજાની અને તેને તોડનાર હસ્તીના કુંભસ્થળની વચ્ચે ઊંટ રાખવું જોઈએ કે અતુલ બળ અને અનેક લક્ષ્મીના સ્થળ રૂપ કુંભસ્થળમાં દરવાજાના ધારવાળા ખીલા પેસી ન જાય અને ઊંટના નાશથી જે કામ થાય તેમાં હસ્તીનું બલિદાન આપવું ન પડે.'

મલ્લરાજ - 'એ દૃષ્ટાંત કાંઈ લાગતું નથી.'

જરાશંકર - 'હસ્તી તે આપ અને ઊંટ તે આપનો પ્રધાન. મહારાજ, પારકા રાજાઓ સાથે તેમ પોતાના રાજ્યમાં અનેક પ્રસંગો એવા આવે છે કે તેમાં કાર્યસિદ્ધિને અર્થે શત્રુના તેમ પ્રજાના શાપ અને પ્રહાર કોઈએ તો ખમવા જ જોઈએ. રાજહસ્તીનો દેહ આ શાપ અને પ્રહાર ખમવા જ્યાં ત્યાં આગળ ધરવો એ અનર્થ નીતિવિરુદ્ધ છે.* એ દેહ તો અત્યંત ગૌરવના કોઈ વિરલ પ્રસંગને વાસ્તે રત્ન પેઠે રક્ષણ કરી રાખી મૂકવો જોઈએ અને આવા ઘડીઘડી આવતા પ્રસંગોમાં તો આ પ્રહારો અને શાપોની વૃષ્ટિ વચ્ચે મારા જેવા ઊંટને જ ધકેલી દેવા જોઈએ કે એક ગયું તો બીજું સંપડાય. પ્રધાન એ રાજાની ઢાલ છે, કવચ છે, અને રાજાના ઉપર પડવાના પ્રહાર પોતાના અંગ પર જે પ્રધાન ઝીલતો નથી તે પ્રધાન રાજાનો અને રાજ્યનો અધર્મી શત્રુ છે. આપ જ કહેતા હતા કે વિલાયતમાં પણ 'રાજા પાપ કરતો નથી'+ એવો સંપ્રદાય બ્રેવસાહેબે આપને સમજાવેલો હતો. રાજાને હાથે તો યશનાં કાર્ય જ સોંપવાં - તે સર્વને માન આપે, કીર્તિ આપે, દ્રવ્ય આપે, અને તેના બદલામાં, સર્વની પ્રીતિ લે. વિલાયતમાં શિક્ષા કરે ન્યાયાધીશ, પણ રાણીને કોઈનો વાંકો વાળ કરવા અધિકાર નથી. તે તો માત્ર ક્ષમા કરે : અપરાધીને ન્યાયાધીશ શિક્ષા

*The personalities of the present ministers are so insignificant, the covering shield they present is so transparent, that the monarch himself always shines through them. It appears to me dangerous for the future of the monarchical idea for a ruler, even with the best intentions, to show himself too frequently in public without a decent ministerial covering. Because this danger seems to me imminent and a fight with men of straw has no charms for me, I say, like Chamisso when the french were in Germany -

'The situation has no sword for me.' - **Bismarck**

+ 'The King commits no sin.'

કરે તે શિક્ષા રાણી સ્વીકારે - રદ ન કરે - પણ પોતાની કૃપાના સાગરની લહેર વડે શાંત કરે. રાજાને જે કાંઈ વિપરીત કહેવું હોય તે પ્રધાનના કાનમાં કહે તે જગત જાણે નહીં ને જગત દે તે ગાળો ખાવાને સમર્થ હોય તે પ્રધાન. આમ કાનમાં આવે તે મંત્ર અને તે મંત્રનો મંત્રી રાજાની જ આપેલી શક્તિ+ રાજાની જ ઇચ્છા પ્રમાણે જગતમાં વાપરતાં સામા પ્રહાર સહે; અને રાજા આવા કામમાં શું કરે છે, શું ધારે છે, અને એનું બિચારાનું કાંઈ ચાલે છે કે નહીં, એ સર્વ વાતમાં સામાવાળાઓ તેમ પ્રજા કાંઈ કલ્પના જ ન કરી શકે ત્યારે સર્વની રાજા ઉપરની પ્રીતિની ધારા નિત્ય નિરંતર વહ્યાં કરે તો જ રાજ્યનું રાજઅંગ અખંડિત રહે. મહારાજ, આપનું જ મને કહેલું વચન હતું કે રાજ્યના દેશકાળની એકતા વંશપરંપરા દ્વારા એકભાવે રહેનારા રાજા રાખે છે. આ સત્યવાક્ય મારા અંતરમાં જડેલું છે. મહારાજ, આમ અખંડ રાખવા જેવું રાજવૃક્ષ તેને નિરંતર લોકપ્રીતિના પાન સિવાય બીજો પદાર્થ કુપથ્ય છે, અને તે વૃક્ષ ઉપર અકાળે નાનામોટા કુહાડાના પ્રવાહો થવા દઈ વૃક્ષને કુત્સિત કરવું અયોગ્ય છે, માટે જ રાજાઓની જોડે પ્રધાનનો ખપ અને તેથી જ જે રાજાઓ જાતે પ્રધાન થાય છે તે રાજ-અંગનું અંગત્વ હીન કરે છે. અનેક પ્રાણીઓના આશ્રયરૂપ રાજવૃક્ષને તો મહાન પવનના ઝપાટા સિવાય બીજાની સાથે યુદ્ધ જોઈએ જ નહીં. મહારાજ, આ ભાયાતોની સાથે આથડી મરવાના કામમાં આ મારા ક્ષુદ્ર શરીરનો ઉપયોગ આપને કેમ ન સૂઝ્યો ? અને આ કાર્યમાં રત્નનગરીના રાજઅંગને આગળ કેમ ધકેલ્યું ?'

મલ્લરાજ આ સર્વ ભાષણ ઉત્સાહ, પ્રીતિ અને આનંદથી સાંભળ્યાં કરતો હતો - એની પ્રીતિ આજ જરાશંકર ઉપર સોગણી વધી.

'મારી રત્નનગરીના પ્રધાનરત્ન ! તારું બોલવું ઉત્તમ છે - સત્ય છે - અને તે સર્વનો વિચાર કરી આ કામ મેં આરંભેલું છે. ભાયાતોનો ન્યાય ચૂકવવામાં નિત્ય આથડી મરવાનું કામ કરવાના પંચમાં મેં તને આ જ વિચારથી મૂક્યો છે ને ઘણી સંભાળ રાખી એવી યોજના કરી છે કે રાજાઓને માથે ન્યાયઅન્યાય કંઈએ આવે નહીં. રાજાએ ન્યાયનું કામ પ્રધાનો પાસે કરાવવું ને જાતે તેમાં પડવું નહીં એનું કારણ આવું જ છે. જો ભાયાતોનું કામ રાજાઓના હાથમાં જરી પણ રાખ્યું હોત તો મારા વારસો અને મારા ભાઈઓ વચ્ચે ઘડીઘડી કુટુંબક્લેશ થાત અને વંશપરંપરા સર્વ રાજાઓના અપયશનું મૂળ રોપાત તે કામ મેં કર્યું નથી. અને હાલ આરંભેલા કામમાં એટલો ભાર છે કે મારા સો પ્રધાનોથી તે થાય એમ નથી અને તારા હાથીની સૂંઢ જરીક હલાવવાથી એ કામ સિદ્ધ થશે, અને એ હાથીનો મલ્લરાજરૂપ એક દંતશૂળ ભાંગશે તો કાલ વહાણે બીજો ઊગશે - પણ એથી એ તારા હાથીના દીર્ઘ આયુષ્યમાં બીજાં સો વર્ષ ઉમેરાયાં સમજજે.'

'હવે મારે પ્રશ્ન કરવા જેવો આપે રાખ્યો નથી.' જરાશંકરે કહ્યું.

'તો હવે આજ જા - અને થાય છે તે જોયાં કર - આજે ઘણું કામ કર્યું.

+ તરવાર.

જરાશંકર ગયો. સામંતને સોંપેલું કામ સિદ્ધ થતાં હરકતો પડી, શ્રમ પડ્યો, પણ મલ્લરાજના ઉપરનો મૂળ વિશ્વાસ અને પ્રેમ, અર્વાચીન વૈશ્યબુદ્ધિની નદીનો ઉદય થયા પહેલાનું રાજભકત ક્ષત્રિયત્વ, આ યુગના બુદ્ધિવિરોધ અથવા બુદ્ધિવિભ્રમના અનેક રંગો વગરનાં - એક વાત જાણી સંતોષ માનનાર અને એકરંગી - જૂનાં માણસોનાં સરલ હૃદય, એ સરલ હૃદયો ઉપર સામંતનું પ્રેમાળ તંત્રિત્વ, તે સર્વને અંતે તે સર્વના પ્રેમ અને વિશ્વાસના સુપાત્ર મલ્લરાજે રાજત્યાગ કરવા કહેલું વચન, તે વચન એ પાળશે એવી નિશ્ચયબુદ્ધિ, એ બુદ્ધિને લીધે આ કાર્યમાં રહેલાં રાજ્યકલ્યાણ અને ગૌરવનું ભાન, અને એ વચનથી અનેકધા વધેલી રાજપ્રીતિ અને એ ભાનથી અને આ વચનના દૃષ્ટાંતથી વધેલી સ્વાર્થત્યાગની સ્પર્ધા: આ સર્વ કારણોનું પરિણામ એ થયું કે મલ્લરાજનો મનોરથ તેના રાજભકત અને સદ્ગુણી ભાઈઓએ એક અક્ષર બોલ્યા વિના અને એક અક્ષર ફેરવ્યા વિના સિદ્ધ કર્યો, અને નીમેલા પ્રાત:કાળના ઉદયની સાથે મલ્લરાજની આંખ ઊઘડતાં મેનારાણીએ સામંતે બહારથી કહાવેલા આ શુભ સમાચાર રાજાને કહ્યા અને પતિને પ્રસન્ન કરવાનો પોતાનો અધિકાર સંસિદ્ધ કર્યો.

રાજા સામંતને મળ્યો અને ઉપકારમાં તેને ભેટતાં ભેટતાં બોલ્યો, 'સામંત, આવી ભેટ છેલ્લી જ સમજજે. આવું મોટું કામ હવે મારે કે તારે કરવાનું રહ્યું નથી, અને જો કરવાનું આવશે તો નવા યુગના રાજાને તેના ભાયાતો આટલો સત્કાર આપવાના નથી. હું હવે ભરદરબાર ભરી મારા ભાઈઓનો ઉપકાર માનીશ - રત્નનગરીનું રાજ્ય અને તેનો રાજા એમના પાડનો બદલો વાળી શકે એમ નથી.' સામંતને વિદાય કરી રાણી પાસે ગયો, ને યાદ આવતાં બોલ્યો :

'રાણી, મારા પ્રધાનને આખી રાત નિદ્રા નહીં આવી હોય. આપણા વિશ્વાસુ ભલજી સાથે તેને સત્વર કહાવ કે ઊંટને હાથી બે કુશળ રહ્યાં ને દરવાજો એની મેળે ઊઘડ્યો.' રાણી તે પ્રમાણે કરવા ગઈ એટલામાં રાજા મનમાં બોલ્યો : 'યશનું અંગ રાજા ને અપયશનું અંગ પ્રધાન - એ વાત નવી જાણી. ગાળો અને શિક્ષા પ્રધાન ઊંટની પેઠે ખમે - એનો એને બદલો શો ? રાજાએ પોતાની સ્વતંત્રતા ઓછી કરી, પોતાની ઈચ્છા અને શકિત પ્રધાનને વશ રાખી, આ પરગૃહથી આણેલા પ્રધાનરત્નના શિષ્ય બનવું એ સંપ્રદાય હવે સમજાયો. જ્યાં એ સંપ્રદાય પળાય નહીં ત્યાં પ્રધાનને ઊંટને સ્થળે વાપરવો અશક્ય છે; એ સંપ્રદાયની ક્રિયા વડે જ રાજા પ્રધાનનું મૂલ્ય જાણે છે, કૃતજ્ઞતા બતાવે છે, અને પ્રધાનની પ્રધાનતાના દુ:ખનો બદલો જે જાતના સુખથી વળે તે સુખ આપે છે - ખરી વાત છે. પ્રધાન રાજ્યકાર્યનું ઊંટ - આ મારા ગૃહકાર્યની સાંઢણી આવી. એ ઉભય રત્નને તેમના કાર્યમાં સરખી રીતે વશ રહેવું એ જ મને ઘટે છે.'

મેનારાણી આવી. રાત્રે રાજાએ તેને પોતાની ચિંતાનું કારણ અને તેના ઉપાયની સાધના કહી દીધાં હતાં. અત્યારે હાથી ને ઊંટની વાત સમજાવી. સમજાવતાં સમજાવતાં કહ્યું : 'રાણી, આ ઊંટ રાજ્યનું મહામૂલ્યવાન રત્ન છે -

તે જો આજ આ કામમાં યોજ્યું હોત તો તારે નક્કી જાણવું કે અત્યારે આ દરવાજો ઊઘડ્યાના સમાચારને ઠેકાણે ઊંટ મરી ગયાના સમાચાર આવ્યા હોત. ખરે, પ્રધાનોની રાજાએ બહુ રીતે જાતે ચિંતા કરી કાળજી અને રક્ષા કરવા જેવું છે – જે રાજા પોતાના પ્રધાનની દયા આણતો નથી તે દુષ્ટ છે. જો પ્રધાનમાં ન પરવડે એવો અવગુણ હોય તો તેને તરત કાઢવો, પણ રાખવો તો એને સર્વથા રક્ષવો અને એના ચિંતાભારમાં રાજા અને તેનાં કુટુંબીઓ તરફથી નવો ભાર ન ઉમેરવો. પ્રધાનનું કામ રાજા ઉપર અંકુશ રાખવાનું છે તો તેનાં કુટુંબીઓને નિયમમાં રાખવાનું હોય તેમાં શી નવાઈ ? આથી ઘણે સ્થળે રાજકુટુંબ અને પ્રધાન બે વચ્ચે વિરોધ હોય છે ને પ્રધાન પોતાની ચિંતામાં રાજ્યનું કલ્યાણ યોગ્ય રીતે કરી શકતો નથી. રાણી, માટે સરત રાખવી કે આપણા કુટુંબમાંથી કે સેવકવર્ગમાંથી કોઈ પણ પ્રધાનની આજ્ઞા લોપે નહીં અને એના વિરુદ્ધ આચરણ કરે નહીં.'

'મહારાજ, રાજ્યકાર્યમાં પ્રધાન આપનું અંગ છે – તેને અમારા દોષ જાણવા અને સુધારવા પૂર્ણ અધિકાર છે તે વાપરવામાં તેને ઉદાર આશ્રય આપજો અને આ રંક દાસીની કાંઈ ભૂલો થઈ હોય તે આપને મુખે એ કહી દે એટલું એના મનને બળ આપજો.' રાણી બોલી.

મલ્લરાજ – 'પ્રધાનજીના રાજ્યકાર્યમાં તું તેને પ્રતિકૂળ ન થતાં જાતે હરકત વેઠી આશ્રય આપે છે તે વિશે તે ઘણી ઘણી વાર મારી પાસે તારો ઉપકાર માને છે અને બીજાં રાજ્યની પેટે આ રાજ્યમાં અંતઃપુરનો તેને વિરોધ નથી – તેના સામે ખટપટ નથી, એટલું જ નહીં પણ રાજ્યનું હિત ધારી તેણે કરેલી આજ્ઞાઓ પાળતાં રાણીજીને દ્રવ્ય સંબંધી હાનિ પહોંચે છે તે છતાં તેમની અનુકૂળતા છે માટે પ્રધાન પોતાને ધન્યભાગ્ય માને છે.

રાણી – 'આપના છત્ર નીચે બેસી એટલો ગુણ ન લઈએ તો અમારા કુળને લાંછન લાગે.'

મલ્લરાજ – 'ઈશ્વરની કૃપા હોય છે ત્યારે સર્વ વાનાં યથેષ્ટ હોય છે અને સર્વની બુદ્ધિઓ ઉત્તમ થાય છે. એ કૃપાના પ્રવાહને સાધારણ રીતે માણસો ભાગ્યનો પ્રવાહ કહે છે. રાણી, તારી અને મારા ભાઈઓની બુદ્ધિ મારા ઉપર ઈશ્વરની કૃપા સૂચવે છે.'

રાણી – 'મહારાજ, એ ભાઈઓની સદ્દબુદ્ધિનો આપે બદલો વાળવો જોઈએ. રાજાનો કોપ અને રાજાઓના પ્રસાદ નિષ્ફળ જવા ન જોઈએ.'

મલ્લરાજ – 'ભાઈઓનો બદલો તો વળાય એમ જ નથી. એમણે મારું એવું મહાભારત કામ કર્યું છે.'

રાણી – 'તેમના મનમાં કંઈ વાસના છે તે પૂર્ણ કરો તો તેઓ પ્રસન્ન થશે – મારો આત્મા પણ પ્રસન્ન થશે.'

મલ્લરાજ – 'એવું શું છે ?'

રાણી – 'આપ વચન ઉચ્ચારો કે માગ્યું મળશે તો કહું.'

મલ્લરાજ – 'રાણી માગનારની ઈચ્છા જાણ્યા વિના જ – માંગીશ તે આપીશ – એવા બદ્ધમુષ્ટ ભાવી વરનું પ્રથમથી દાન કરવું એ વ્યવહાર સત્યયુગના દેવતા પાળતા, બ્રહ્મા એવાં વરદાન ક્વચિત્ કરતા અને શિવજી ઘણી વાર કરતા; પણ તે જગતના કર્તા અને સંહર્તા હતા એટલે તેમને તેવો અધિકાર નીભતો. પણ જગતનું રક્ષણ કરનાર વિષ્ણુ એવું વરદાન કદી કરતા ન હતા, અને અમે રાજાઓના ધર્મમાં રક્ષણ કરવું એ વિષ્ણુનો અંશ છે. વળી જો, દૈત્યોને વામનસ્વરૂપ ધરી વિષ્ણુએ શીખવ્યું કે આવાં વરદાન તમારે ન કરવાં. માનવીઓને શ્રી રામચંદ્રજીએ વગર બોલ્યે શીખવ્યું કે દશરથજીએ કૈકેયીને વરદાન કર્યું એવું તમે કરશો તો દશરથજીના જેવાં દુ:ખ પામશો. રાણી, સૂર્યવંશના શિરોમણિ રામચંદ્રજીનો ઉપદેશ તેમનાં સૂર્યવંશી છોરુ ન પાળે એમ થાય ?'

રાણી હસી પડી. 'મહારાજ, પ્રીતિના બંધનમાં આ પુરાણોના આધાર ન ચાલે.'

મલ્લરાજ – 'તારે પ્રીતિનો આધાર જોઈતો હોય તો કહે કે મારી પટરાણીનો અધિકાર વધારે કે તારો ? – પટરાણીને પૂછ્યા વિના તને વરદાન અપાય ખરું ?'

રાણી – 'હું તો એમ જાણતી હતી કે આપને હું એક જ રાણી છું.'

મલ્લરાજ – 'તમે પરસ્પર લડો નહિ, માટે મેં આજ સુધી મારી પટરાણીનું નામ તારી પાસ દીધું નથી.'

રાણી – 'ત્યારે હવે તો અમારાં એ બહેનનું નામ જાણવા જેટલાં અમને ભાગ્યશાળી કરો, ને અમે તે ભેગાં રહ્યું જાણીએ છીએ કે નહિ તેની કસોટી કરી જુઓ તો ખરા.'

મલ્લરાજ – 'એ તો બેત્રણ નામ દેવાં પડે એમ છે.'

રાણી – 'ત્યારે તો જાણ્યા વગર રહું તો અન્ન ગળે ન ઊતરે.'

મલ્લરાજ – 'તમે તે સર્વને ઓળખો છો.'

રાણી – 'મહારાજ, બોલી દ્યો હવે.'

મલ્લરાજ – 'પહેલી મારી બુદ્ધિ – એ મારાં નાનપણનાં પટરાણી. એને પૂછ્યા વિના તો કાંઈ થાય જ નહીં. બીજી રાણી આ રત્નનગરી – એમના મંત્રની બાંધછોડ કરવાનો ધર્મ ચૂકું ને તમને વધારે વહાલાં ગણું એમ ન થાય એવો તેને વશ છું. ત્રીજી રાણી મારી રણભૂમિ – તે બોલાવે ત્યારે તમને, ઊંઘતાં હો તો ઊંઘતાં ને રોતાં હો તો રોતાં મૂકી જવું પડે. પછી તમે – તે ત્રણે તમારી વડીલ બહેનોને પૂછ્યા વગર તમને કંઈ પારિજાતક આપું તો આ ત્રણે રાણીઓ સત્યભામાના કરતાં મોટું રૂસણું માંડે ને અમો સૂર્યવંશીઓમાં શ્રીકૃષ્ણ જેવી કળા મળે નહિ કે બધાનાં મન મનાવી શકીએ.'

રાણી – 'મહારાજ, હુંયે ત્યારે આ વાત ઉઘાડી કરી માગું છું – શું કરવા મોઘમ વરદાન માગું ? કે –'

મલ્લરાજ – 'કે-શું ? બોલી દો.'

રાણી – 'તમારાં આ ત્રણ માનીતાં પછી એક ચોથાં વસાવો ને મને પાંચમી રાખો.'

મલ્લરાજ – 'તે કોણ ?'

રાણીએ વિનોદરૂપ બદલી ગંભીર વાર્તા કરી :

'મહારાજ, સામંતસિંહે એમનાં ઠકરાળાં જોડે મારી મારફત આપને વિનંતી કરાવી છે કે રાજ્યને રાજગુણોવાળા પુત્રો આપવા – અને એવા પુત્રો વિનાની ગાદી રહે નહીં માટે – અનેક અને ઉચ્ચ કુળની રાણીઓ સાથે ધર્મયુક્ત રાજાઓએ વિવાહ કરવો એવો શાસ્ત્ર પ્રમાણે અને વ્યવહાર પ્રમાણે સંપ્રદાય છે માટે મહારાજે પણ એ સંપ્રદાયનો લાભ રત્નનગરીને આપવો ઘટે છે.'

મલ્લરાજ – 'તમારા ભણીથી આ સંદેશામાં કાંઈ ઉમેરવું છે ?'

રાણી – 'મહારાજ, જે સ્ત્રી જાતે સફળ ક્ષેત્ર નીવડી નથી તેવી સ્ત્રી સ્વાભાવિક રીતે સ્વામીની વંશવૃદ્ધિ અને રાજ્યની સંપત્તિ ઈચ્છી આપ જેવાના સંસારનું જગતને ફળ મળેલું જોવાનો પ્રયત્ન કરે–'

મલ્લરાજ – 'અને જે સ્ત્રી... પોતાનું... ગળું... કાપવાનો... માર્ગ... મોકળો... કરે–'

રાણી – 'હું હાસ્ય નથી કરતી. જે વાત સામંતસિંહે કહાવી છે તે મારા મનમાં પણ ઘણા દિવસની ભરી રાખેલી હતી.'

મલ્લરાજ – 'હું... હાસ્ય... નથી... કરતો. પણ તમારા... મનમાં... ભરી...રા-ખેલી... એ... વાત... હજીયે... તેમાં... જ... રાખી... મૂકો. અને સળી જઈ ત્યાં નાશ પામે એમ થવા દો.'

રાણી – 'મહારાજ, હું રંકના ચાળા શા માટે પાડો છો ?'

મલ્લરાજ – 'ચાલ, ચાળા નહિ પાડું. મારી ત્રણે પટરાણીઓ આ વાતમાં ત્હારું કહ્યું માનવાની ચોખ્ખી ના કહે છે, માટે તેમનું વચન હું લોપવાનો નથી. એ ઉત્તર તમે જ સામંતને કહાવજો કે અમો તો અમારા વંશના વડીલ શ્રીરામજીનું એકપત્નીવ્રત પાળીએ છીએ તે મૂકી તમારાં શાસ્ત્ર અને સંપ્રદાયને મોટા ભા કરી મલ્લરાજ ઘરમાં અનેક સ્ત્રીઓ ભેગી કરવાનું સ્ત્રીપણું નહીં સ્વીકારે. મલ્લરાજ પછી તમારે જાતે ગાદીએ બેસવાનો પ્રસંગ ઈશ્વર આપે તો તમે રાજા થાવ ત્યારે તમે જાતે ઘરમાં અનેક રાણીઓ સંપાડવાને સ્વતંત્ર છો. પણ કાલનો જ લેખ સંભારજો – અનેક સ્ત્રીઓનો ધણી તેમના જેવી સ્ત્રી – સાસુ કે નણંદ જેવો – થાય છે તે રત્નનગરીના પુરુષોને કરવાની મનાઈનો મુચરકો સામંતની પાસે છે તે સામંતે જોવો.

સામંતનાં ઠકરાળાંને કહેજો કે ઘેલા રજપૂતની ડાહી રજપૂતાણી બની એ ઘેલાને ડાહ્યો કરજો ને તમે એના જેવાં ઊલટાં ઘેલાં ન થશો. કહો, મેનારાણી, હવે કાંઈ તમારે કહેવાનું છે ?'

રાણી – 'કહ્યું માનો તો ઘણુંયે છે.'

મલ્લરાજ – 'એ… તો… તમારો… પાસો… અવળો… પડી… ચૂક્યો. એ સિવાય કાંઈ બીજું છે ?'

રાણી – 'એ ને એ.'

મલ્લરાજ – 'અમારે યે એની ના – એની ના !'

રાણી – 'મહારાજના ઉપર કોઈનું બળ નથી.'

મલ્લરાજ – 'બરોબર, ત્યારે હું જાઉં છું – મારી પટરાણીઓને મહોલ.'

રાણી – 'મહારાજ, કૃપાકાળે પાછા પધારજો.'

રાણીને કપોલદેશે કૃપાદાન કરી રાજા ગયો. મલ્લરાજની ચિંતાઓના નાટકનો અંક પૂરો થયો.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૧૦

મલ્લરાજનો મણિ અને તેના રાજસંસ્કારનાં બીજ

રાણી દ્વારા કરેલો પ્રયત્ન નિષ્ફળ જતાં સામંતે જરાશંકર દ્વારા પ્રયત્ન કર્યો. એક દિવસ જરાશંકરે મલ્લરાજ પાસે વાત કાઢી. 'મહારાજ, સામંતને આપના ઉપર બહુ ખોટું લાગ્યું જણાય છે.'

મલ્લરાજ - 'શી વાતમાં ?'

જરાશંકર - 'આપને પુનર્લગ્ન કરવા એણે સંદેશો કહાવ્યો હશે તેનો આપે બહુ તિરસ્કાર કર્યો કહેવાય છે.'

મલ્લરાજ - 'એ જ કે બીજું કાંઈ ? તારી સાથે કોણે કહાવ્યું ?'

જરાશંકર - 'સામંતે જ વાત કરી.'

મલ્લરાજ - 'કોની સાથે એણે કહાવ્યું હતું તે કહ્યું ?'

જરાશંકર - 'રાણીજી સાથે.'

મલ્લરાજ - 'એવી મૂર્ખતા કરે તેને તિરસ્કાર નહીં તો શું ઘટે ?'

જરાશંકર - 'રાણીજીની સંમતિ દર્શાવવા એમ કર્યું હતું.'

મલ્લરાજ - 'સામંત મને પરણાવવા ઈચ્છે છે તે રાજ્ય અર્થે કે મારા સંસારને અર્થે ? જો મને ફરી એવા સંસારમાં નાંખવાની ઈચ્છાથી સામંતને આ સૂચના કરી હોય તો એ મારા અતિશય તિરસ્કારને પાત્ર છે. રત્નનગરીના રાજાઓ પોતાના સંસારને અર્થે કાંઈ પણ કરતા નથી, અને મારા રાજ્યનો વારસ અને સંસારની વાસનાઓનો પાત્ર ગણે તેમાં એની બુદ્ધિ, અને મારા વિશે એનો અભિપ્રાય ઉભય મને દુ:ખના કારણ થાય છે. જો એની સૂચના હું સ્વીકારું અને એનો તિરસ્કાર ન કરું તો હું અને એ ઉભય રાજપદને અયોગ્ય છીએ, અને એ તિરસ્કાર કરીને જ હું એને યોગ્ય થવાનો માર્ગ દેખાડું છું. વળી રાણીનું ગળું કાપવાની વાત રાણી પાસે જ કરાવવા પ્રયત્ન કર્યો એ મારા તિરસ્કારનું બીજું કારણ.'

જરાશંકર - 'મહારાજ, એણે રાજ્યઅર્થે આ સૂચના કરેલી છે, અને મને લાગે છે કે ભાયાતોની સહીઓ એને વારસ ગણી એની પાસે મંગાવી તે બનાવથી એના મનમા આ તરંગ ઊઠ્યો હશે.'

મલ્લરાજ - (વિચાર કરી) 'હા ! હવે સમજાયું - તારું ધારવું બરોબર છે - આ સૂચના એની રાજભકિતનું ફળ છે અને એ ભકિતના બદલામાં મેં એનો બહુ તિરસ્કાર કર્યો. મેં ભૂલ કરી. જરાશંકર, તારે એ ભૂલ સુધારવી અને સામંત પાસે ખુલાસો કરી એનો ઉપકાર માનવો.'

જરાશંકર હસી પડ્યો : 'હા મહારાજ, રાજાઓ ભૂલો કરે અને પ્રધાનોએ તે સુધારતા ફરવું.'

મલ્લરાજ – 'બીજાં રાજ્યોમાં તો એમ નિત્ય કરવું પડે છે. આપણા રાજ્યમાં આજ વારો આવ્યો.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, પ્રધાનની સાથે મંત્ર થયા વિના જે કાર્ય થાય તેમાં પશ્ચાતાપનો પ્રસંગ આવે તે રાજાને; તેના કરતાં પ્રધાનની સાથે મંત્ર કરી તેની ઈચ્છાથી જે કામ થાય તેમાં પશ્ચાતાપનો વારો આવે તો તેમાં પ્રધાનને ભાગે પણ કાંઈ આવે.'

મલ્લરાજ – 'તારો અધિકાર વધારવા આ વકીલાત કરતો હોઈશ ?'

જરાશંકર – 'હા, મહારાજ !'

મલ્લરાજ – 'કબૂલ ! મારા સ્વતંત્ર અને છાતીવાળા પ્રધાન ! મારી પાસે તું આવે પ્રસંગે મારી ભૂલ ઉઘાડી કરી બુદ્ધિબળથી જે વાતનો સ્વીકાર કરાવે તેની મલ્લરાજ કેમ ના કહેશે; પણ કહે, એ વાત જ કાંક મનમાં આવ્યાથી પ્રધાન દ્વારા મને આવી વાત ન કરતાં રાણી દ્વારા આવી ખટપટ કરે તે સામંતનો તિરસ્કાર કરવામાં મેં શું ખોટું કર્યું ? તું જ કહે છે કે રાજ્યઅર્થે સામંત આ સૂચના કરે છે, ને રાજ્યઅર્થની વાત પ્રધાન દ્વારા ન કરતાં સ્ત્રીઓ દ્વારા કરે તેને ધકકો મારી બહાર ન કાઢું તો બીજું શું કરું ?'

જરાશંકર – 'મહારાજ, હું હાર્યો. પણ આપણે હવે પ્રસ્તુત વાત કરીએ. સામંતના સંદેશાના ગુણદોષ વિચારીએ. રાજબીજનો નાશ ન થાય એ કારણે અનેક ક્ષેત્રનો સંગ્રહ અંત:પુરમાં વિહિત ગણ્યો છે. રાણીજીને સામંતને તે વાત ઈષ્ટ હોય તો તે કર્તવ્ય જ.'

મલ્લરાજ – 'એનો વિચાર કરી મૂકયો છે – તે ટૂંકમાં સાંભળ. પ્રથમ તો એ કે એ કામમાં જાતે જ અધર્મ હોય તો તો લક્ષમાં રાખજે કે રાણીની અને સામંતની સંમતિથી તે ધર્મ્ય ન થાય. મરનારની સંમતિથી કરેલ તેના ખૂનમાંથી એ સંમતિને લીધે પાપનો અંશ ઓછો થતો નથી. બીજું, એ સંમતિ આપનારની જેટલી મોટાઈ તેટલી જ તે લેનારની હલકાઈ ને દુષ્ટતા. ત્રીજું, એમાં લાભ હોય તો એ એક લાભને એક ત્રાજવામાં મૂક અને તેના સામા ત્રાજવામાં હાનિ મૂક – તો હાનિ વધશે. ક્ષત્રિયોને બેચાર સ્ત્રીઓ વચ્ચે મૂકી તે પુરુષોને સ્ત્રીરૂપ કરવાનું આ કામ મને બહુ હાનિકારક લાગે છે અને આ નવા યુગમાં તે ન કરવું એ તો મેં જ નકકી કર્યું છે, ને ભાયાતોને તે ન કરવાનું કામ કરવાનો માર્ગ હું રાજા કદી નહીં બતાવું.'

જરાશંકર – 'પણ મહારાજ, રાજબીજનો નાશ એ ઓછી હાનિ નથી.'

મલ્લરાજ – 'સિંહને એક જ સિંહણ હોય છે ને એકાદ બાળક હોય છે; એક ભૂંડની આસપાસ અનેક ભૂંડણો અને અનેક ભૂંડકાં એકઠાં કરવાં એ ક્ષુદ્ર માર્ગથી વીર્યતેજ એકત્ર ન રહેતાં કટકા કટકા થઈ જાય છે. એક ભૂંડનાં અનેક ભૂંડકાં કરતાં એક સિંહનો એક સહબાળ પિતૃપક્ષનું તેજ વધારે સાચવે છે. શૃંગારવાસના

પણ આમાં જ નિર્મળ રહે છે. જરાશંકર, રત્નનગરીના રાજાઓ સિંહ જેવા છે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, આમાં મારા પ્રશ્નનો ઉત્તર ન આવ્યો. કટકા થયેલું પણ રાજબીજ ને રાજાને ઘેર સંસ્કાર પામેલું, તેની ઉત્તમતા સાધારણ ઘરમાંથી ન મળે. વળી હું અનેક પુત્રો ઉત્પન્ન કરવાનું કહેતો નથી, પણ એક પુત્રનો લાભ શોધવા અનેક ક્ષેત્ર રાખવા કહું છું.'

મલ્લરાજ – 'એક આખા નિર્મળ અને પ્રસન્ન કાચમાં જેવું શુદ્ધ પ્રતિબિંબ પડે છે તેવું ઘણાં પાસાંવાળા કાચમાં કદી પડવાનું નથી. એ આખો કાચ તે એક પત્ની, એ પાસાં તે અનેક પત્નીઓ. એક પત્ની પર અભિન્ન પ્રીતિથી જે પ્રજા થાય તે જ ઉત્તમ.'

જરાશંકર – 'પણ ઉત્તમ ન મળે તો ઊતરતું લેવા પ્રયત્ન કેમ ન કરવો ?'

મલ્લરાજ – 'જો ઉત્તમ ન મળે તો ઊતરતી પ્રજા તો મારા ભાઈઓમાંથી કેમ નહિ મળે ? તેઓ પણ મૂળ રાજબીજ છે – તેમાંથી મૂળ રાજા સાથે વધારેમાં વધારે સંબદ્ધ હોય તે જ રાજાનો વારસ.'

જરાશંકર – 'સત્ય, પણ તેને રાજકુળના સંસ્કાર પ્રાપ્ત નથી હોતા.'

મલ્લરાજ – 'તે ન્યૂનતાનો ઉપાય મારા ભાઈઓ સાથે કરેલા લેખમાં છે. મારા ભાઈઓને રાજસંસ્કાર અને ક્ષત્રિયસંસ્કાર નિત્ય બને તેટલા આપતા રહેવું એ મારા વારસો અને તેમના પ્રધાનોનું મોટું કર્તવ્ય.'

જરાશંકર – 'પણ એવો પ્રસંગ આવે કે વારસ કેવળ અયોગ્ય હોય અને સંસ્કારની યોગ્યતા પણ તેમાં ન હોય ?'

મલ્લરાજ – 'તો જે આઘેનો બાળક યોગ્ય અને ઉત્તમ હોય તેનું દત્તકવિધાન ક્યાં થતું નથી ?'

જરાશંકર – 'પણ આમ કરતાં વિરોધ અને ખટપટનો સંભવ. એટલું જ નહિ, પણ રાજાની પાછળ દત્તક લેવાનું ઠરે તો સ્ત્રીઓ અને બીજાંના હાથમાં વાત જાય.'

મલ્લરાજ – 'દત્તક લે તો તો રાજા જ – તેના સ્વતંત્ર અધિકારથી તે કામ કરે. તેણે જીવતા દત્તક ન લીધો હોય તો પાછળ જીવનારે એમ જ જાણવું કે મરનાર રાજાએ વારસને જ યોગ્ય ગણેલો છે. આવા વારસના હાથમાંથી રાજ્ય લઈ લેવું તે કોઈ માનવીના અધિકારની વાત નથી.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, હું હાર્યો.'

મલ્લરાજ – 'તે સામંતને સમજાવજે. સામંતને સમજાવજે કે જ્યાં સુધી એ પોતે મારા રાજ્યને યોગ્ય છે એવો મારો અભિપ્રાય ચળ્યો નથી ત્યાં સુધી હું મલ્લરાજ કોઈને દત્તક લઉં એમ પણ થનાર નથી, તો પુનર્લગ્ન કરી મારું ક્ષત્રિયપણું, મારું રાજઅભિમાન, અને મારી રાણી પરની પ્રીતિ – એ સર્વને કલંક બેસે એવું

કામ મલ્લરાજ દેહમાં પ્રાણ છતાં કદી કરનાર નથી. ઈશ્વર પુત્ર આપનારો હશે તો એક રાણીને ઉત્તમ પુત્ર ગમે ત્યારે આપશે – નહિ આપનારો હોય તો સો રાણીનો સ્વામી અપુત્ર રહેશે. જરાશંકર, સામંતને તેની રાજભક્તિ સારુ ધન્યવાદ આપજે, પણ કહેજે કે પુત્રની અતિશય કામના કરવી તે બ્રાહ્મણ-વાણિયાને કપાળે લખી છે – મારે કપાળે નહિ. એક રાણીને પુત્ર થશે તો તેને ભાગ્યે થશે. તેનું તેવું ભાગ્ય નહિ હોય તો મારા ભાઈનું સદ્‌ભાગ્ય કમી કરવા મારું નાક વાઢી તેમનું અપમાન કરવા જેવું કામ હું નહિ કરું, અને સર્વ કારણથી વધારે કારણ એ છે કે મારી મેનારાણીની પ્રીતિના બદલામાં તેને અન્યાય આપવાનું કામ, મારી પ્રીતિ ઉપર ચક્રવર્તી સત્તા વાપરવાનો તેને ઈશ્વરે આપેલો અધિકાર રજ પણ કમી કરવાનું પાપ, – આવા અન્યાયનું કામ અને આ પાપ મારી પ્રજાના ઘરમાં થયેલું જોવાને ન ઈચ્છું તો હું જે તેમનો રાજા તેના ઘરમાં તે રાજાને જ હાથે થાય એવું હું કદી કરનાર જ નથી. આજ સુધી – મંત્ર થતા સુધી – આ વાત કરવાનો તમને અધિકાર હતો. હવે મારો સિદ્ધાંત જાણ્યા પછી જે કોઈ આ વાતનો એક શબ્દ મારા કાનમાં પાડશે તેણે મારી આજ્ઞાનો ભંગ કર્યો ગણીશ અને તેને શિક્ષા કરીશ. જરાશંકર, સામંતને, તને, રાણીને અને સર્વને આ મારી આજ્ઞા છે તે તેમને સર્વને વિદિત કર અને તું જાતે ભૂલી જશે તો રામે લક્ષ્મણની વલે કરી હતી તેવી તારી પોતાની થઈ સમજજે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ !'

મલ્લરાજ – 'બસ, એક પત્નીવ્રતવાળો પતિ અને તેની ધર્મપત્ની – તેમની બેની વચ્ચે ત્રીજો કોઈ – પવન પણ – અંતરાય નહિ પાડે. પ્રધાનની સાથે મંત્ર કરી સિદ્ધ થયેલી મારી આજ્ઞાને હું રાજા કે તું પ્રધાન કોઈ નહિ તોડે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ !'

મલ્લરાજ – 'એક શબ્દ નહીં સાંભળું. હું આજ્ઞા કરી ચૂક્યો.'

જરાશંકર – 'માન્ય કરું છું – મહારાજ ! – એ આજ્ઞાને.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે પછી શું કહેવા જતો હતો ?'

જરાશંકર – 'આપના જેવા ધર્મરાજની સેવા કરતાં થતો આનંદ જણાવવા જતો હતો.'

મલ્લરાજ – 'રાજાની સ્તુતિ કરવી એ ભાટચારણોનું કામ છે તે તો હું જાણતો હતો. પ્રધાનનું હશે તે આજ જાણ્યું.'

જરાશંકર – 'ક્ષમા કરો. મહારાજ, શબ્દફેર થયો. આપની આજ્ઞા જાણી હું અતિ પ્રસન્ન થયો.'

મલ્લરાજ – 'ઠીક થયું.'

આ વાર્તા થયા પછી કેટલેક વર્ષે મલ્લરાજ અને મેનારાણીની નિર્મલ પ્રીતિનું ફળ આપવાનો સંકેત ઈશ્વરે જણાવ્યો. રાણી સગર્ભા થઈ. એ ગર્ભને ગર્ભદશામાંથી

જ રાજપદને ઉચિત સંસ્કાર આપવા મલ્લરાજે ચિંતા કરવા માંડી. એક દિવસ રાજગૃહમાંથી અંત:પુર જતાં જતાં વિચાર કરવા માંડ્યા :

'ગર્ભનું હિત વિચારનાર પિતાએ ગર્ભ ધરનારી સ્ત્રીને પોતાની પત્ની ન ગણતાં ગર્ભની માતા ગણવી, અને ગર્ભાધાનથી તે ગર્ભના મોક્ષ સુધી કામવાસના દૂર રાખી સ્ત્રીના શરીરને પવિત્ર ગણી તેને ગર્ભની સેવામાં અર્પણ કરવું, અને આ સેવા કરવાના કામમાં તેને પતિએ બ્રહ્મચર્ય પાળી, દૂર ઊભા રહી આશ્રય આપ્યાં કરવો. ગર્ભમોક્ષ પછી બાળક સ્તનપાન કરે અને માતાના અંગનું સત્ત્વ ચૂસે ત્યાં સુધી તે બાળકને પોષવાનું સત્ત્વ ઓછું થાય નહિ તેમ વર્તવાનો તથા તેની માતાનું સત્ત્વ બે પાસથી લૂંટાય નહીં એમ વર્તવાનો, બાળકનો પિતા અને તેની માતાનો પતિ - તેનો બેવડો ધર્મ છે. બ્રાહ્મણ-વાણિયાઓમાં આ ધર્મ પાળવાનો માર્ગ વૃદ્ધોએ ઘડી કાઢેલી રૂઢિએ રાખ્યો છે. તેમની સ્ત્રીઓ પ્રસવકાળ પહેલાં અને પછી કેટલાક માસ સુધી પિયર રહે છે. આથી ઉભય કાળે તે સ્ત્રીઓ સાસુના ક્લેશથી અને પતિના કામવિકારથી મુક્ત રહે છે, અને પોતાની પ્રેમાળ માતાને હાથે સીમંતિની અને બાળકની માતા પોતાનું શરીર, પોતાનો આનંદ, અને ગર્ભ તથા બાળકોના પ્રતિ પોતાના ધર્મ સાચવે છે. પણ રત્નનગરીના રાજાઓના મંદિરમાં જુદો માર્ગ છે. તેમનો ગૃહસ્થાશ્રમ કેવળ ભોગાશ્રમ નથી - તેમનું બ્રહ્મચર્ય જયારે જોઈએ ત્યારે તેમની પાસે તૈયાર છે. તેમની માતાઓ તેમની રાણીઓ ઉપર વત્સલ હોય છે - બીજા લોકની સાસુઓ પેઠે સ્વાર્થી અને દીકરીઓની પક્ષપાતી હોતી નથી. મલ્લરાજ ! હવેથી તું બ્રહ્મચારી થયો અને મેનારાણી તારાં માતાજીને મંદિર રહેશે અને તેમની ચિંતા માતાજી કરશે.'

મલ્લરાજની માતા નાગરાજના મરણ પછી છસાત માસે ગુજરી ગઈ હતી. ભ્રેવસાહેબ સાથેના યુદ્ધમાં પડેલા પાટવીકુમાર હસ્તિદંતની વિધવા સાસુ સાથે રહી હતી; અને યુદ્ધમાં યશસ્વી થયેલો પતિ મૃત નથી પણ યશ:શરીર વડે જીવે છે ગણી, એક હાથે સૌભાગ્યકંકણ રાખી અને બીજા હાથનું કંકણ ભાંગી, યશસ્વી સ્વામીના યશસ્વી મરણનું અનુશોચન તજી તેમ જ મૃત પતિની પાછળ આનંદભોગનો કેવળ ત્યાગ કરી, પતિવ્રતા સૌભાગ્ય-વૈધવ્ય પાળતી હતી, અને ઈશ્વરની ભક્તિ અને સાસુની સેવામાં કાળમાત્ર ધર્મવ્યવહારમાં અને ઉદાસીન દશામાં ગાળતી હતી. મરણકાળે રાજમાતાએ આ વિધવાને અને મલ્લરાજને પોતાની શય્યા પાસે બોલાવ્યા અને તેમને આજ્ઞા કરી : 'મલ્લરાજ, આયુષ્ય પહોંચ્યું ત્યાં સુધી મારો ધર્મ પાળી હું હવે તારા પિતા અને ભાઈ જે દેશમાં ગયા છે ત્યાં તેમની પેઠે જાઉં છું. મારી પાછળ શોક કરશો મા. તારા મોટાભાઈનું યશ:શરીર જાળવનારી આ તારી ભાભી તેને હવેથી મારે સ્થાને રાખજે. એ હવેથી તારી અને તારી રાણીની માતા, અને તમે એનાં બાળક. મારામાં હવે ઝાઝું બોલવાની શક્તિ નથી. પણ સંક્ષેપમાં આ તમારો પરસ્પર ધર્મ કહ્યો તે પ્રમાણે તમે બે જણ તમારી માતાએ પોતાના મરણકાળે કરેલી આ આજ્ઞા પાળજો. સૂર્યવંશનો અને રત્નનગરીના

રાજમંદિરનો આ કુળાચાર છે.' જુવાન વિધવા ભણી જોઈ બોલી : 'બેટા તું હવે મારે સ્થાને છો – હોં ! આપણે રાજવંશી ક્ષત્રિયાણીઓને ઉપદેશની જરૂર નથી. બેટા, મારી જીભ બંધ થાય છે – મને છેલ્લી કોટી દે – મલ્લ, મારા હાથમાં હાથ મૂક.' આંખમાં આંસુનાં પૂર સાથે બે જણાંએ વૃદ્ધ માતાની આજ્ઞા પાળી : એક તેને કંઠે ભેટી, બીજાએ તેના હાથમાં વચન આપ્યું. માતાની જીભ બંધ થઈ, બોલાતું બંધ થયું. કંઠે વળગેલી વિધવા-વધૂને મરવા સૂતેલી રાજમાતા છાતી સરસી બળ વિનાને હાથે દાબતી દેખાઈ, પુત્રના મુખ સામી તેની દૃષ્ટિ ઊઘડી વળેલી લાગી, પુત્રના હાથનો સ્પર્શ થતાં માતાનાં આંગળાં તેને ઝાલવા જતાં હોય તેમ વળતાં લાગ્યાં. પ્રાણનું અવસાન આવતાં કાંઈક વિઘ્ન લાગ્યું. મલ્લરાજ બોલ્યો : 'માતા, તમારો પુત્ર ને તમારી પાછળ આ તેનાં માતા. મારા જન્મની જનની ! આજ તું આ સંસારમાં કોઈ માનવીનો વિચાર કરીશ નહીં – તારી કૂખમાં પાકેલો રાજપૂત નાગરાજના કુટુંબને અને લોકને તેની જ પેઠે પાળશે. માતા, જેમ વગર ચિન્તાએ મારા શૂરવીર ભાઈ રણજંગમાં રોળાયા, જેમ મારા ભાઈનો શોક કે પાછળ રહેનારાંની ચિંતા રજ પણ કર્યા વગર મારા પિતાએ આ ધરતીમાતાને ખોળે દેહ મૂક્યો તેમ જ આ પણ ક્ષત્રિયો અને ક્ષત્રિયાણીઓ આ લોકમાંથી પરલોકમાં વગર ચિંતાએ અને વગર વાસનાએ જઈએ છીએ. માતા, તમે આ પ્રસંગે માત્ર આપણા કુલગુરુ સૂર્યદેવ અને તે સર્વના દેવ પરમાત્મા જે ભગવાન તેમનું સ્મરણ કરો અને તેમના તેજમાં ભળવાનો આનંદ અનુભવો ! રજપૂતમાતા ! રજપૂતમાતા ! યમરાજનું તેડું આનંદથી સ્વીકારવું એ આપણો કુલધર્મ છે ! રજપૂતમાતા ! મરણ એ આપણું મંગળ છે.'

પુત્રના સામી એકદૃષ્ટિ કરતી માતાની આંખ મીંચાઈ, આંખ મીંચાતાં મીંચાતાં રજપૂતાણીના ઓઠ આનંદથી ઊઘડતાં લાગ્યા, તે ઊઘડતાં ઊઘડતાં તેમાંથી પવન નીકળ્યો, તે પવનમાં ઈશ્વરનું નામ સુણાતું હોય એમ પાસે બેઠેલાંઓને લાગ્યું. અને તે નામ સાથે રાજમાતાના પ્રાણ પ્રાણત્વના ત્યાગી થઈ ગયા.

આ દિવસથી મલ્લરાજ મરનાર જ્યેષ્ઠ બાંધવની વિધવાને 'માતાજી' કહી બોલાવવા લાગ્યો, અને પોતાની રાણીને તેણે આજ્ઞા કરી કે 'માતાજી'ની સેવા પ્રીતિ અને માન રાખી કરવી. સગર્ભા રાણીને આજથી 'માતાજી'ને મંદિર મોકલવાનો ઉત્સાહી મલ્લરાજ મેનારાણીને મંદિર ચાલ્યો. 'આજથી મેનારાણીના ગર્ભ ઉપર માતાજીની અમીદૃષ્ટિથી મારા શૂર ભાઈ હસ્તિદંતની છાયા પડશે !' પાટવીકુમારે જે સ્થાન સાચવ્યું હતું તે સ્મરણમાં આવતાં, તેના ગુણ સાંભરતાં, મલ્લરાજની ક્ષત્રિય આંખમાંથી પણ એકાંત અશ્રુધારા ચાલી અને મરેલા ભાઈનું અનુશોચન આટલે વર્ષે જાગ્યું. મુખ દુઃખી થયું, અંતે ભાઈનો શોક તેમ વંશવૃદ્ધિના વિચારોનો આનંદ, ઉભયનો ત્યાગ કરી – ન રોતો, ન હસતો, રાજા રાણીને દ્વારે આવ્યો.

દ્વાર વાસેલાં હતાં. અંદરથી ગોષ્ઠીવિનોદનો સ્વર આવતો હતો. રાજા તે સાંભળતો દ્વાર બહાર થંભ્યો. અંદર માતાજીની દાસી રાણી સાથે વાત કરતી રાજાએ ઓળખી. એ દાસીના સ્વભાવ ઉપરથી માતાજીએ એનું નામ મધુમક્ષિકા પાડ્યું

હતું - તેને કિંકરવર્ગ મધમાખ કહી બોલાવતો.

મધુમક્ષિકા રાણીને કહેતી હતી : 'રાણીસાહેબ, આપે હવે મહારાજ સાથે દીર્ઘકાળનું રૂસણું લેવું.'

રાણી - 'પણ મને તે આવડતું નથી.'

મધુ૦ - 'રાધાજી હરિ ઉપર રીસાયાં હતાં; તે એમ કહીને કે

*'હાવાં નહિ બોલું હરિ સાથે રે

મને ચંદ્રમુખી કહી બોલાવી !'

આપે પણ એમ જ કાંઈ કરવું.'

મલ્લરાજ દ્વાર ઉઘાડી અંદર ગયો. રાણી પલંગ ઉપર અને મધુમક્ષિકા સામી જમીન ઉપર એમ બે બેઠાં હતાં તે ઊઠ્યાં.

મલ્લરાજ - 'કેમ, મધુમક્ષિકા, મારા ઘરમાં કલહ ઘાલે છે કે ?'

મધુ૦ - (હસીને) 'મહારાજ, સ્ત્રીપુરુષના શાસ્ત્રમાં પ્રણયકલહ[1] કહેલો છે તે ઉત્પન્ન કરવો એ મારા જેવી રંક દાસીઓનું કામ છે.'

મલ્લરાજ - 'ત્યારે તું દંશ દે એવી જ છે.'

મધુ૦ - 'આવા દંશ દઈ માતાજીએ પાડેલું નામ સાર્થક કરું છું.'

મલ્લરાજ - 'માતાજીનું નામ દીધું ત્યારે તો તું કહે તે સ્વીકારવું પડશે.' મલ્લરાજ પલંગ પર બેઠો. રાણી પલંગની બાજુને અઠીંગી ઊભી.

મલ્લરાજ - 'મધુમક્ષિકા, રાધાજીને ચંદ્રમુખી કહ્યાં તેમાં ખોટું શાનું લાગે ?'

મધુ૦ - 'મહારાજ, ચંદ્ર સંપૂર્ણ થયા પછી રાત્રિએ રાત્રિએ ચંદ્રબિમ્બ અને ચંદ્રની કાન્તિ ક્ષીણ થયાં કરે છે, અને રાધાજીના મુખને આ ઉપમા આપી એ તો અપમાન કરવા જેવું થયું - તેમને એવો ક્ષય નથી.'

મલ્લરાજ - 'અમારા સૂર્યવંશમાં એવાં રૂસણાં ન શીખવવાં.'

મધુ૦ - 'મહારાજ, રાણીજીનું શરીર ચંદ્રવંશમાં ઉત્પન્ન થયેલું છે અને રાણીજીનો હાથ ઝાલ્યો ત્યારથી જ એ ચંદ્રવંશના બુદ્ધિ વિલાસમાંથી આનંદ અને ભોગ લેવા આપે સ્વીકાર્યું છે.'

મલ્લરાજ - 'એમ ? ત્યારે હવે તેમ કરવું પડશે - પણ અમે સૂર્યવંશના જડ જેવા રાજાઓને એવી વાતો નહીં આવડે !'

મધુ૦ - 'મહારાજ, ચંદ્રવંશી રાણીઓમાં ચેતન એવું છે કે તેની દૃષ્ટિથી જ આપ જેવા સૂર્યવંશી ચંદ્રકાંતો સચેત અને રસિક થાય છે.'

મલ્લરાજ - 'એ વાત તો ખરી. પણ કહે, આજ માતાજીની સેવા મૂકી તું અહીં ક્યાંથી આવી છે ?'

---

* દયારામ ૧. પ્રીતિનો કલહ

મધુ૦ – 'માતાજીએ આપને કહાવેલું વિદિત કરવા આવી છું.'

મલ્લરાજ – 'માતાજીની શી આજ્ઞા છે ?'

મધુ૦ – 'કાલ રાણીજી માતાજીને મંદિર આવ્યાં હતાં તે પ્રસંગે માતાજીએ રૂપચેષ્ટાદિની પરીક્ષા કરી જાણી લીધું છે કે રાણીજીને હવે સીમંતિની દશા પ્રાપ્ત થઈ છે, અને તેનું પરિણામ પુત્રરત્નની પ્રાપ્તિ થાય. રાજજોશીએ પણ આવી જ ગણના કરી છે. માટે મહારાજ, આજથી તે જ્યાં સુધી ઈશ્વર આપે તે બાળક સ્તન્યપાનનો ત્યાગ કરે ત્યાં સુધી રાણીજીએ આપના મંદિરને માત્ર હૃદયમાં રાખી સર્વદા માતાજીને મંદિર વસવું, અને તેમ કરવા દેવા આપે એમને આજ્ઞા આપવી, એવી માતાજીએ આપને વિજ્ઞાપના કરી છે.'

મલ્લરાજ – 'મધુમક્ષિકા, માતાજી મારી આટલી ચિંતા કરે છે તે તેમની વત્સલતાથી હું ઓશિંગણ થયો છું. એમની આજ્ઞા એ મારા ઉપર કૃપા જ છે એમ સમજું છું. આજ સાયંકાળ પહેલાં એ આજ્ઞા પ્રમાણે સંપૂર્ણ અનુવર્તન થઈ જશે.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, મંગળવિયોગનું મુહૂર્ત કાલથી છે માટે જ આજ રાત્રે રચવાના પ્રણયકલહનો માર્ગ હું દેખાડતી હતી.'

મલ્લરાજ – (હસી પડી) 'એમ કરો ત્યારે. પણ એક ઘડીમાં તેં આટલું શીખવ્યું તો હવે પછીનાં બે વર્ષમાં તો કોણ જાણે તું કેટલું શીખવીશ ?'

મધુ૦ – 'મહારાજ, અમ દાસીઓની શક્તિ તો આવા માર્ગ પર દીવો ધરીએ એટલી; પણ એ દીવા વડે આઘે સુધી એક કટાક્ષ વડે જોઈ લેવું એ તો ક્ષત્રિયાણીઓની શક્તિની વાત છે. મહારાજ, આપના કિંકર આપના હાથમાં તરવાર આપે પણ વાપરવાની શક્તિ તે તો આપની જ.'

મલ્લરાજ – 'ઠીક. માતાજીની બીજી શી આજ્ઞા છે ?'

મધુ૦ – 'માતાજીએ કહાવ્યું છે કે રાણીજી મારે મંદિર આવશે ત્યારપછી તેમના તથા ગર્ભબાળના સંસ્કાર માટે જે જે સંકલ્પ કુળાચાર પ્રમાણે નિર્ધારિલા છે લક્ષમાં રાખવા આપે પણ વારંવાર એમને મંદિર આવ્યાં જવું કે માતાજીનો દેહ ન હોય ત્યારે ગર્ભવતીની સંભાવનાના આચારવિચારનું જ્ઞાન રાજકુળમાંથી નષ્ટ ન થાય. મહારાજ, આમાં બીજો હેતુ એવો છે કે આપણી ક્ષત્રિયાણીઓને સ્વામીનું દર્શન ક્યારે દુર્લભ થઈ પડશે તે કહેવાય નહીં, માટે આ દુર્લભ લાભના પ્રસંગ, યુદ્ધકાળ વિના બીજા નિમિત્તે ક્ષત્રિયાણીના ભાગ્યમાંથી ઓછા કરવા ઘટતા નથી; અને વળી પતિવ્રતા ગર્ભવતીને પતિદેવનાં દર્શનનો અને તેના ઉપદેશનો આનંદ પામવાનું દોહદ નિરંતર રહ્યાં કરે છે અને તે દોહદ પૂરવાથી ગર્ભ ઉપર પિતાની છાયા સંપૂર્ણ થાય છે; માટે મહારાજ, બ્રહ્મચારી છતાં આપે આટલી મર્યાદામાં ગૃહસ્થાશ્રમ રાખવો એ આપનો બીજો કુળાચાર માતાજી આપને જણાવે છે.'

મલ્લરાજ – 'મધુમક્ષિકા, એ કુળાચાર પણ હું પાળીશ.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, તારાઓ વચ્ચે શુક્ર ઊગી રહે તે કાળે ચંદ્ર શુક્રની પાસે

આવે તેમ દાસીઓ વચ્ચે ગર્ભવતી હોય તે કાળે જ માત્ર આપે જાતે આવી દર્શન આપવું.'

મલ્લરાજ – 'એ વિધિ હું સંપૂર્ણ રીતે પાળીશ.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, હલકી વર્ણમાં હલકા દોહદ[1] હલકા સહવાસથી થાય છે; આપના કુળમાં ઊંચા દોહદ ઉત્પન્ન કરવાના માર્ગ લેવાય છે. સુન્દરગિરિ ઉપરના મહાત્માઓનાં દર્શન ગર્ભવતીને વારંવાર કરાવવાથી ગર્ભનો આત્મા શુદ્ધ થાય છે; સુરગ્રામમાં રમણીય દેવસ્થાનોનાં દર્શન ગર્ભવતી કરે તેથી ગર્ભની બુદ્ધિ પવિત્ર સુંદરતાથી સંસ્કારી થાય છે; મહારાજ, ગર્ભવતી સુન્દરગિરિનાં શિખર ભણી દૃષ્ટિ કરે ત્યારે ગર્ભની બુદ્ધિ અભિલાષ ઊંચા કરતાં શીખે છે; ગર્ભવતી શીતળ પવનવાળા રત્નાકર પાસે ઊભી ઊભી આનંદ પામે અને સામેના આકાશ ભણી જુએ તેમ તેમ ગર્ભની બુદ્ધિમાં શાન્તિ અને ગંભીરતા સ્ફુરે છે અને દૂરદૃષ્ટિની સ્થાપના થાય છે; આપના અરણ્યની શોભા ગર્ભવતીના નેત્રમાં જાય ને પુષ્પોનો સુવાસ તેના નાકમાં જાય તેમ તેમ ગર્ભનું પ્રફુલ્લ આનંદશરીર બંધાય છે, ત્યાંના સિંહ અને વાઘની ગર્જનાઓ શૂર હૃદયની ક્ષત્રિયાણી સાંભળે તેમ તેમ ક્ષત્રિય પુરુષોનાં જીવન જેવાં શૌર્ય અને ધૈર્ય ગર્ભની નસોમાં માતાના રુધિર દ્વારા ચડે છે. મહારાજ, ગર્ભવતીને આ સર્વ સંસ્કારનો સંપૂર્ણ સહવાસ થાય અને તેને અતિશ્રમ ન પડે એવી વ્યવસ્થા આપે જાતે કરવી, અને અવકાશે રાણીજી એ અર્થે યાત્રાઓ કરે ત્યાં આપે એમનું મન પ્રફુલ્લ રાખવા બને તેટલી વાર જવું.'

મલ્લરાજ – 'મધુમક્ષિકા, માતાજીની આ આજ્ઞાઓ હું શુદ્ધ ભક્તિ અને આનંદથી પાળીશ, અને એ સર્વ કાળે બને તો તને રાણી સાથે રાખે એવી મારી પ્રાર્થના માતાજીને વિદિત કરજે.'

મધુ૦ – 'માતાજીએ એ સંકલ્પ તો કરેલો જ છે.'

મલ્લરાજ – 'માતાજીની બીજી કાંઈ આજ્ઞા છે ?'

મધુ૦ – માતાજીની વિજ્ઞાપના આટલાથી જ સંપૂર્ણ થાય છે. તે ઉપરાંત એમણે પોતે જે વ્યવસ્થા કરેલી છે તે આપની સંમતિ અર્થે આપને વિદિત કરવા મને કહેલું છે.'

મલ્લરાજ – માતાજીની કરેલી સર્વ ચિંતાઓ કૃપારૂપ જ હશે માટે હું તે જાણ્યા પહેલાં સ્વીકારું છું. એ ચિંતાઓનો સારાંશ સત્વર કહી દે કે તેનો આનંદ મારાથી વધારે વાર દૂર ન રહે.'

મધુ૦ – 'મારા જેવી બેચાર વાર્તાવિનોદ કરનારી ને બે ગાનારી દાસીઓ, શાસ્ત્રી મહારાજનાં વૃદ્ધ પત્ની, સામંતસિંહનાં અનુભવી ઠકરાળાં, બેચાર ભાયાતોની યુવાન સ્ત્રીઓ, અને તે ઉપરાંત સેવા અર્થે કેટલુંક દાસીમંડળ : એટલી મંડળી રાણીજીના સહવાસ અર્થે સૌને અવકાશે માતાજી નીમવા ધારે છે. અને માતાજી

---

૧. અભાવા.

પોતે તો છે જ, પણ તે આપના મોટાભાઈ સિવાય બીજા પુરુષની કથા કરતાં નથી. પણ અભિમન્યુ ઉદરમાં હતા ત્યારે સુભદ્રા પાસે શ્રીકૃષ્ણે પ્રસવ પહેલાં વીરકથા કહી હતી તેમ આપના જ્યેષ્ઠબંધુનાં સર્વ પરાક્રમનાં કથાકીર્તન માતાજી રાણીજી પાસે વારંવાર કરવા ધારે છે. મહારાજ, પ્રહ્‌લાદજી ગર્ભમાં હતા ત્યારે તેમની માતા પાસે ઈંદ્રને ઘેર નારદમુનિએ પણ આમ જ પ્રભુની વાર્તાઓ કરી હતી. મહારાજ, ગર્ભવતીની પાસે કરેલી વાર્તાઓથી ગર્ભનો આત્મા બંધાય છે.'

મલ્લરાજ – 'મધુમક્ષિકા, માતાજી મારે સારુ આટલી બધી ચિંતા રાખે છે તે ઉપકારનો બદલો હું શી રીતે વાળીશ ? મને જન્મ આપનાર માતાજીને તો મારે સારુ આટલી ચિંતા કોઈ દિવસ કરવી પડેલી મને સાંભરતી નથી. તેમના કરતાં આજ માતાજી જે ચિંતા કરે છે તે તો હજાર ગણી વધે. રાણી ! આ દેહ હોય કે ન હોય પણ તારે આ ઉપકાર ભૂલવો નહીં અને તારા સંતાન ભૂલી જાય એમ થવા દેવું નહીં. રાણી ! આ ઉપકારના બદલામાં આપણે તે શી સેવા કરી શકીશું ? અરેરે ! એમને લાખ વસ્તુઓનો ખપ પડતો હશે, આપણે સોંપેલાં માણસ એમને લાખ વાનાંની ન્યૂનતા રાખતાં હશે, એમને કંઈ કંઈ ગુપ્ત દુઃખ પડતાં હશે, પણ જે ઉદારતાથી અને સહનશક્તિથી મારા છત્રબન્ધુના વિયોગનો અતુલ ભાર એમણે વેઠ્યો છે તે જ ગુણોને બળે આ સૌ ન્યૂનતાઓ પણ વેઠી લેતાં હશે. રાણી ! માતાજીની પ્રીતિએ હદ વાળી નાંખી છે.'

મહારાજનાં નેત્રમાં અશ્રુ ઊભરાયાં અને હાથ વડે તે લોહવા લાગ્યો.

મધુ૦ – 'મહારાજ ! આપના મહાન હૃદયની કોમળતા આપના જીવને આ દશામાં નાંખે એ રત્નનગરીના રાજકુટુંબના સત્પુરુષોની જગત્પ્રસિદ્ધ વત્સલતાને ઉચિત જ છે. મહારાજ, આપ જેવા વિરલ સજ્જનનું જ લક્ષણ કહેતાં કહેલું છે કે

[1] 'मनसि वचसि काये पुण्यपीयूषपूर्णाः ।
त्रिभुवनमुपकारश्रेणिभिः प्रीणयन्तः ॥
परगुणपरमाणून् पर्वतीकृत्य नित्यम् ।
निजहृदि विकसन्तः सन्ति सन्तः कियन्तः ॥

'મન, વાણી ને કર્મ ત્રણે સ્થાને પુણ્ય અમૃતથી ભરેલા, ઉપકારમાલાથી ત્રિભુવનને પ્રસન્ન કરતા, પરમાણુ જેટલા પારકા ગુણને પર્વતનું રૂપ આપી નિત્ય પોતાના હૃદયમાં વિકાસ પામનારા સજ્જન કેટલા છે ? તો કહે વિરલા છે.'

'મહારાજ ! માતાજી આમાં આપના ઉપર કાંઈ ઉપકાર કરતાં નથી – જે ગર્ભરત્નમાં રત્નનગરીના ભાગ્યબીજનો સમાસ રહેલો છે તે રત્નની સંભાળ રાખવી એ તો રાજમાતાનું પ્રથમ કર્તવ્ય છે. મહારાજ ! આ રાજમંદિરમાં પગ મૂક્યા પછી તે આજ સુધી રાણીજી માતાજીની અહોનિશ ચિંતા રાખે છે, અને કલ્પવૃક્ષ તો ચિંતવેલી વસ્તુ આપે છે પણ માતાજી જેની ચિંતા સરખી કરતાં નથી તેની ચિંતાઓ

૧. ભર્તુહરિ.

કરી રાણીજી તો માતાજીની પાસે કલ્પવૃક્ષથી પણ અધિક કામ કરે છે તે સર્વ - સેવા કહો કે ઉપકાર કહો - માતાજીના હૃદયને સર્વ કાળે નદી પેઠે દ્રવતું રાખે છે તેની આ આંખો સાક્ષી છે. મહારાજ, રાણીજીને માટે માતાજી આજ જે ચિંતા કરે છે તે આ જ નદીના શીતળ જળના શીકર* પાછા નદીમાં પડે છે.'

આવી વાર્તાઓને અંતે રાજાની આજ્ઞા લઈ મધુમક્ષિકા, રાજાને આનંદદર્શ દઈ ગઈ. માતાજીની ચિંતાઓ અને આજ્ઞાઓ ઈશ્વરે સફળ કરી. ગર્ભસંસ્કારી પુત્રરત્ન મણિરાજ મલ્લરાજના મંદિરમાં રમવા લાગ્યો અને તેની અમૃતચિંતાઓનું મંગલચક્ર સ્ત્રીવર્ગને માથેથી ઊતરી પુરુષના શિર પર ફરવા લાગ્યું. માતાજી અને રાણીને મુક્ત કરી મલ્લરાજ એ નવા ભારનો[1] ભારવાહી થયો. પોતાના હાથમાંથી રાજાના હાથમાં બાળકને આપવા પ્રસંગે માતાજીએ રાજાને મધુમક્ષિકામુખે સંદેશો કહાવ્યો :

'મહારાજ, માતાજીએ આ રાજવૃક્ષની સ્તનંધય[2] અવસ્થામાં તેના કોમળ દેહનું પોષણ કેવી રીતે કરેલું છે તે આપને જણાવવા ઈચ્છે છે કે તે જ ન્યાયે હવેની બાલ્યાવસ્થામાં તેનો [3]વૃદ્ધિગ્રાહ કરવામાં આવે. આ [4]સિંહશાવકને સિંહી માતાનું જ [5]સ્તન્ય પાવામાં આવેલું છે અને ઈતર વર્ણના હલકા દેહના [6]ક્ષીરનો સ્વાદ આપી તેના તેજને ભ્રષ્ટ કર્યું નથી. મહારાજ, સિંહીનું એક વાર ઉદર તજ્યું તેમ હવે સ્તન્ય તજી આપની પાસે બાળક આવે છે. સિંહના પૌરુષતેજનું બીજ આ બાળકમાં છે તેને વધારી, પોષી, આપના તેજથી અધિક તેજનું ધામ બનાવી દેવું એ હવે આપનું કર્તવ્ય છે. તેમાં કોઈ રીતે ન્યૂનતા ન રાખવી એવી માતાજી આપને વિજ્ઞાપના કરે છે.

'મહારાજ, સંસારમાં પડેલા માનવીને માથે હર્ષ-શોકના અનેક પ્રસંગો લખેલા હોય છે, તેમાં શોકચક્ર અનિવાર્ય છે અને તેની સાથે પ્રબળ યુદ્ધ કરવામાં યુવાવસ્થાનો ઉત્કર્ષ છે. મહારાજ, કાલના દિવસે ઉદ્યોગનો ઉત્કર્ષ અનુભવવાના ઉત્સાહીએ આજની રાત્રિએ અસ્વપ્ન[7] નિદ્રા લેવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ તેમ જીવનમાં શોકચક્રની સાથે સફલ યુદ્ધ કરવા જેને તત્પર કરવાનું આપ ધારો છો તે બાલરત્નને બાલ્યાવસ્થામાં આનંદ વિના બીજા કોઈ મનોવિકારનું દર્શન કરાવશો મા. મહારાજ, આ બાળકનાં ક્ષત્રિય નેત્રમાં અશ્રુનું બિંદુ સરખું આવે નહીં અને એના મંદિરમાં અમ સ્ત્રીજાતની પેઠે તે રોવાનો પરિચિત થાય નહીં તે વિશે માતાજીએ આજ સુધી અહોનિશ ચિંતા રાખી છે અને રાણીજીની તથા [8]ધાત્રીમંડળની પાસે પણ એ જ ચિંતા રખાવી છે. મહારાજ, એથી અધિક ચિંતા રાખી, રખાવી, એ બાલવૃક્ષના મુખપલ્લવને કરમાવા દેશો નહીં. મહારાજ, ચિંતાના સ્વપ્ન વગરનો આનંદ એ બાળકનું ચક્રવર્તી રાજ્ય છે તે રાજ્યની આણ તોડશો નહીં.

'મહારાજ, આ બાળક-ઉદ્યાનના[9] માળીનો સુંદર અધિકાર માતાજીએ પોતાના અને રાણીજીના હાથમાં આજ સુધી રાખ્યો હતો. અનેક માળીઓના હાથમાં રહેલો ઉદ્યાન બગડે છે, અને અનેક મનુષ્યોની આજ્ઞાનું ધારણ કરનાર

* છાંટા ૧. ભાર ઊંચકનાર મજૂર, હેલકરી. ૨. ધાવનાર. ૩. વૃદ્ધિનું ગ્રહણ, Development ૪. સિંહનું બચ્ચું. ૫. ધાવણ. ૬. દૂધનો ૭. સ્વપ્નરહિત. ૮. દાઈ, આયા. ૯. બાળકરૂપી વાડી-બાગ.

બાળક કોઈની આજ્ઞા ધારી શકતું નથી અને તેનું હૃદય છિન્નભિન્ન થાય છે. મહારાજ, આપ પિતા છો અને આપની ઈચ્છાને અનુસરનાર કોઈ પ્રવીણ વત્સલ પુરુષ શોધી કાઢશો અને તે ઉભય મળી આ બાળકના માળા થજો. મહારાજ, પારકી મા જ કાન વીંધે માટે એ કામ ઉપર આવા અપર પુરુષને રાખજો અને તેનો અધિકાર પૂર્ણ નથી એવી કલ્પના પણ બાળકને થવા દેશો નહીં. પરંતુ માર્જારવર્ગમાં દેખીએ છીએ કે માતા જ બાળકને દાંત વચ્ચે રાખી શકે છે તેમ અન્યથી થવાનું નથી; માટે ગુરુની મુખવિદ્યામાં મૂકેલા કોમળ બાળક ઉપર ભૂલેચૂકે ગુરુના દાંત બિડાઈ જાય અથવા બેસી જાય નહીં એટલી વાત જાળવજો, ને ઈંડું સેવવા બેઠેલી પક્ષિણી માતાના જેવા જાગ્રત રહી જાળવજો. રાજ-બાલકને ગુરુથી પણ ભય છે.

'મહારાજ, આજ્ઞા ઉપાડવી એ વયમાં વધેલા અને બુદ્ધિમાં પહોંચેલા પુરુષોથી પણ બરોબર બનતું નથી તો તે ગહન સેવાધર્મ પુષ્પ જેવા બાળકથી બનશે એવી દુષ્ટ આશા આપ તો નહીં જ રાખો પણ બાળકનો ગુરુ કે બીજું કોઈ પણ એ આશા સ્વપ્નમાં પણ રાખે એવી મૂર્ખતાનો પ્રતિકાર સત્વર કરજો. મહારાજ, સાકરમાં સ્વાદ સંતાડી ઔષધ પાવાનો માર્ગ સૌને શીખવજો. બાળકને તો ઉત્સાહમાં રાખી જ કામ કાઢી લેવું.

'મહારાજ, આપના બાળકને સાધારણ પુરુષો કે કિંકરોનો સહવાસી ન કરશો – અમે કર્યો નથી અને આપ પણ ન કરશો. પતિસુખની લુબ્ધ સ્ત્રીઓ બાળકને વહેલું વિસારે છે અને બાળકને પોતાના હાથમાંથી દાસીઓના હાથમાં ફેંકી દે છે, અને એ દાસીઓની પાસે બાળક અનેક ગુપ્ત કુચેષ્ટાઓ શીખે છે. આ બાળકને માતાજી અથવા રાણીજીને મૂકી ત્રીજા મનુષ્ય પાસે સુવાડેલું નથી, અને આપના વિશ્વાસનું પાત્ર હું વગર બીજા જોડે રાખેલું નથી, કે બહાર મોકલેલું નથી. મહારાજ રાજ્યકાર્યના ગ્રસ્ત રાજાથી આટલું બધું તો બનવાનું નથી, પણ જે ગુરુના હાથમાં આ બાળક મૂકો તે એ બાળકને ત્રીજાના હાથમાં જવા દે એવું કરશો નહીં. મહારાજ, ઈન્દ્રના બાળકને બૃહસ્પતિની સતત છાયામાં રાખજો, અને બીજું તો અમ સ્ત્રીઓ કરતાં આપ વધારે જાતે જ વિચારી જોજો.'

મધુમક્ષિકાના સોંપેલા રાજકુમારને રાજાએ પોતાની આંગળીએ લીધો અને પ્રધાનને તેડવા મોકલી રાજા બાળકની સાથે ગોષ્ઠીવિનોદ કરી તેની પરીક્ષા કરવા લાગ્યો :

'કુમાર, હવે માતાજી વિના તમને ગમશે કે ?'

મણિરાજ – 'માતાજી વિના તો નહીં ગમે, પણ આપને માતાજી વિના રહેવું પડે છે તેમ અમે પણ રહીશું.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, એ ઉત્તરમાં કાંઈ બાકી રાખ્યું નથી. આપ અને માતાજી ઉભય પ્રતિ આ ઉત્તર સધર્મ છે. સર્વ ધર્મ જાળવી બાળકે બાલભાષામાં આપેલો ઉત્તર જ કહી આપે છે કે મોટપણે એ રત્નનગરીના રાજાઓનું ધર્મવૈચિત્ર્ય જાળવશે.'

મલ્લરાજ – (પ્રસન્ન મુખે બાળકને હાથ ઝાલી) 'અમારે તો રાજ્ય કરવું પડે છે – તમે શું કરશો ?'

મણિરાજ – 'આપ રાજ્ય કરો ત્યારે દેખાડી દેવાની કૃપા કરજો કે રાજ્ય આમ થાય. આપની સાથે રહીશું, આપ દેખાડશો તો દેખીશું, ને આપ કહેશો તે કરીશું.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, બાળકે તો રાજવિદ્યાનું માગણું માગી લીધું – તે આપવું એ હવે આપના અધિકારની વાત.'

બાળકે હાથ ઊંચો કરી દાસીનું મુખ દાબ્યું. – 'મધમાખ, અમે રાજાજી જોડે વાત કરીએ તેમાં વચ્ચે ગણગણવાનું તને કોણે કહ્યું છે ? – તારે અમારી વાતમાં બોલવું નહીં.'

મધુમક્ષિકા નીચે વળી કુમારને છાતી સરસો દાબવા લાગી અને તેમ કરતાં કરતાં એની આંખમાં આંસુ ભરાયાં. તેને દાબતી દાબતી છોડી દેતી તે બોલી : 'ઘણું જીવો, કુમાર ! – મહારાજ ! પ્રભાતનો સૂર્ય ઊગતો ઊગતો તિમિરને આઘું ધકેલે તેમ આપની પાસે આવતા ઊગતા રાજકુમાર, રાજવિદ્યાનો આરંભ કરતાં પહેલાં આજથી જ, મજ જેવાંનો અધિકાર બંધ કરે છે ને કહે છે કે મારી પાસે अबला प्रबला નહીં થાય.'

મણિરાજ – 'મધમાખ, હજી તું ગણગણતી રહેતી નથી ને કહ્યું કરતી નથી.'

મધુ૦ – 'તે આપ મને શું કરશો ?'

મણિરાજ પિતા ભણી જોઈ બોલ્યો : 'મહારાજ, માતાજીએ કહ્યું છે કે અવળે રસ્તે ચાલે તેને રાજાજી શિક્ષા કરે, માટે હવે આપ જાણો.'

મધુ૦ – (હસી પડી) 'ત્યારે આપનું બળ તો થઈ રહ્યું કે ?'

મણિરાજ – 'હું તારી સાથે બોલીશ નહીં.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, બાળકે આજ્ઞા કરવી જાણી, આજ્ઞા આભંગની [1]અસહિષ્ણુતા બતાવી, આપે કરવાની શિક્ષા આપને સોંપી, અને સ્ત્રીજાતિને બાળકે કરવા જેવી શિક્ષા મને કરી – મારી સાથે અબોલા લીધા મહારાજ, રાજસ્વભાવના વૃક્ષનો અંતર્ભાવ આ બાલકબીજમાં હતો તે બીજના અંકુર આજ આપરૂપી સૂર્યના તેજની પાસે ફૂટવા લાગે છે.'

મણિરાજ – 'મહારાજ, મારી વાત આપને કહી દીધી; ગમે તો આ મધમાખને ઉરાડી મૂકો અને ગમે તો તેને ગણગણતી રોકો. મને આજ આપની સાથે વાતો કરવાનું મન થયું છે તે આની વાત જરી ગમતી નથી.'

મધુ૦ – 'કુમાર, આપ જાતે જ મને કાઢી મૂકો તો હું તરત જાઉં.'

મણિરાજ – 'હું કાંઈ તને કાઢી મૂકતો નથી. તારા મધપૂડામાં ભરાઈ જા ને ગણગણીશ નહીં એટલે થયું.'

---

૧. સહી જવાની અશક્તિ

મધુ૦ – 'લો, ત્યારે હું આ છાની રહી.'

મણિરાજ – 'હવે ઠીક.'

સૌ બોલતા બંધ રહ્યાં. કુમાર મધુમક્ષિકા ભણી જોઈ રહ્યો, તોયે એ બોલી નહિ.

મણિરાજ – 'મધમાખ, બોલતી કેમ નથી ?'

મધુમક્ષિકા બોલી નહીં. હસતી હસતી જોઈ રહી.

મણિરાજ – 'કેમ બોલતી નથી ?'

મલ્લરાજ – 'તમે બોલવાની ના કહી તે શી રીતે બોલે ?'

મણિરાજ – 'હું બોલાવું ત્યારે તો બોલે.'

મલ્લરાજ – 'તમારે એની પાસે શું બોલાવવું છે ?'

મણિરાજ – 'માતાજીએ કહાવેલું બધું એણે આપને કહ્યું, પણ કાલ રાત્રે રાણીજીએ ને મધમાખે પોતે મને કહેલું હતું તે આજ કહેતી નથી.'

મલ્લરાજ – 'શું કહ્યું હતું ?'

મણિરાજ – 'એ વાત મધમાખ કહે.'

મધુ૦ – 'હું તો ભૂલી ગઈ છું.'

મણિરાજ – 'ભૂ....લી....જા....ય ! બોલી દે – રાણીજી રોજ તને જૂઠી કહે છે.'

મધુ૦ – 'એ તો એમનું જૂઠું ખાઉં માટે જૂઠી કહે છે.'

મણિરાજ – 'વારુ, બોલ તો ખરી !'

મધુ૦ – 'શું બોલું ? જરા સંભારી આપો તો બોલું.'

મણિરાજ – પેલું – લાકડાના ઘોડાને ઠેકાણે ખરો ઘોડો ને એવું બધું.'

મધુમક્ષિકા હસવા લાગી – 'હા, હા, મહારાજ, કુમારને આપની પાસે બોલી કરી આણેલા છે.'

મણિરાજ – 'તે બોલી શી તે કહે ને.'

જરાશંકર એટલામાં આવ્યો અને પાસે બેઠો, કુમારને ખોળામાં લીધો.

જરાશંકર – 'મહારાજ, કુમારશ્રીને શું પૂછવા માંડ્યું છે ?'

મલ્લરાજ – 'કુમાર આજથી માતાજીનું મંદિર છોડી આપણી પાસે આવ્યા છે તે બોલી કરીને આવ્યા છે.'

જરાશંકર – 'હેં કુમાર ! શી બોલી કરી છે ?'

મણિરાજ – 'આજથી મારા લાકડાના ઘોડાને ઠેકાણે હવે મને ખરો ઘોડો આપવાનો.'

જરાશંકર – 'બીજું કાંઈ ?'

મણિરાજ – 'હવે મારે રમવાનું મૂકી દઈ ઘોડે ચડવાનું, પટા રમતાં શીખવાનું, ને બૈરાંને મૂકી મહારાજની અને પ્રધાનજીની સાથે ફરવાનું ને દરબાર ભરાય તેમાં આવવાનું.

જરાશંકર – 'કેમ મધુમક્ષિકા, આવી બોલી કરી છે ?'

મધુ૦ – 'હા જી.'

મણિરાજ – 'હવે હું મહારાજની સાથે જમવાનો.'

જરાશંકર – 'એમાં તો મહારાજની આજ્ઞા જોઈએ.'

મણિરાજ – તે તમે અપાવો કે મધમાખ અપાવે. હું નહીં માગું.'

જરાશંકર – 'પિતાજીની પાસે તો માગવી પડે.'

મણિરાજ – 'માતાજીએ કહ્યું છે કે ક્ષત્રિયો માગે નહિ.'

જરાશંકર – 'ત્યારે જોઈતું હોય તે શી રીતે મેળવે ?'

મણિરાજ – 'જાતે મેળવે, બળે મેળવે, તરવાર વડે મેળવે.'

જરાશંકર – 'ત્યારે આપ પણ તેમ મેળવો.'

મણિરાજ – 'મેં બોલી કરી છે તે મધમાખ નહીં અપાવે તો એના ઉપર રિસાઈશ એટલે એ એની મેળે અપાવશે.'

મધુ૦ – 'કુમાર, મારે તો આપની પાસેથી હવે જવાનું.'

મણિરાજ – 'જાય ક્યાં ? બોલી પાળ્યા વગર જાય તો બારણા વચ્ચે ઊભો રહી રોકું.'

જરાશંકર – 'કુમાર, હવે તમારી બોલી મહારાજ પાળશે.'

મણિરાજ – 'મહારાજ આપને આજ્ઞા કરે તો બોલી પળાઈ સમજું.'

જરાશંકર – 'તે આજ્ઞા કરી જ સમજો.'

મણિરાજે મલ્લરાજ સામું જોયું. મલ્લરાજને હસવું આવ્યું.

મણિરાજ – 'રાણીજીએ કહ્યું છે કે આપની આજ્ઞા વગર કોઈથી ચલાય નહીં ને પ્રધાનજી આમ કેમ પોતાની મેળે કહે છે ?'

મલ્લરાજ – 'એમને જ પૂછો.'

જરાશંકર – 'કુમાર, મહારાજ પ્રસન્ન થાય ત્યારે એમની આજ્ઞા થઈ સમજવી.'

મણિરાજ – 'ત્યારે અમે પણ એમને પ્રસન્ન જ કરીશું એટલે અમારી મરજી પ્રમાણે થશે.'

જરાશંકર – 'એમ જ.'

મધુ૦ – 'મહારાજ, કુમાર સોંપી હું હવે રજા લઉં છું.'

મણિરાજ – 'મધમાખ, માતાજીએ કહ્યું છે કે રાજાએ અને કુમારોએ સેવકોની ચાકરી જાણવી, માટે ઊભી રહે.'

સૌ જોઈ રહ્યાં.

મણિરાજ – 'મહારાજ, આપની આજ્ઞા હોય તો મારાં રમકડાં મધમાખના દીકરાને આપવાનાં છે તે હું માતાજીને મંદિર જઈને એને આપું.'

મલ્લરાજ પુત્રની કૃતજ્ઞતાથી પ્રસન્ન થયો અને તેને ખોળામાં લઈ બોલ્યો : 'કુમાર, માતાજીએ જે જે કહ્યું છે તે સરત રાખજો ને એમને મંદિરે જઈ મધમાખને

ખુશ કરો. મધુમક્ષિકા, કુમારને વાસ્તે યોગ્ય વ્યવસ્થા કરતાં સુધી માતાજીની પાસે જ થોડા દિવસ રાખજે ને હું બોલાવું એટલે લાવજે.'

મણિરાજ – 'મહારાજ, હું હવે રમકડાં રમવાનો નહીં.'

મલ્લરાજ હસીને બોલ્યો : 'ના, કુમાર, નહીં, હવે તમારે બેસવાને ઘોડો ને રમવાને પટા ને બાણ આવશે – પ્રધાનજી સત્વર મોકલાવશે.'

મણિરાજ – 'તે શીખવશે કોણ ?'

મલ્લરાજ – 'તે પણ આવશે.'

મણિરાજ – 'મને આપ ક્યારે બોલાવશો ?'

મલ્લરાજ – 'સાંજે કિલ્લો જોવા લઈ જઈશું.'

મણિરાજ – 'હા ! મધમાખ, હવે ચાલ ને ઘેર જઈ તારા દીકરાને લાવ તે હું તેને રમકડાં આપી દઉં.'

મધુ૦ – 'તે મને આપજો એટલે હું એને આપીશ.'

મણિરાજ – 'ના, તું તો ઘરમાં રાખી મૂકે ને તારા દીકરાને આપે નહીં. એ તો હું જ એને આપીશ તે મારી પાસે લાવજે, ને જો પાછાં એની પાસેથી ખૂંચી લીધાં તો જોજે તારી વલે.'

મધુ૦ – 'એમ કરજો. ચાલો હવે મહારાજની રજા લઈએ.'

મણિરાજે એનું મોં ફરી દાબ્યું.

મધુમક્ષિકા કુમારનો હાથ ખસેડતી બોલી : 'કેમ મોં દાબો છો ? – જવાની ઈચ્છા નથી ?'

મણિરાજ – 'અહીં ઊભી રહે. મહારાજ જશે ત્યારે જઈશું.'

મધુ૦ – 'ત્યાં સુધી શું કરીશું ? મહારાજને હવે કામ હશે.'

મણિરાજ – 'મહારાજ પ્રધાનજી જોડે બોલશે તે સાંભળીશું.'

મધુ૦ – મહારાજની ખાનગી વાતો આપણાથી સંભળાય નહીં.'

મણિરાજ – 'ત્યારે રજા લે.'

આટલી વાર રાજા પ્રધાન પરસ્પર વાતોમાં ભળ્યા હતા તેને મધુમક્ષિકા કહેવા લાગી :

'મહારાજ, હું ત્યારે આજ્ઞા માગું છું ને કુમારને સાથે લઈ જાઉં છું – પણ જતાં જતાં માતાજીના સંદેશા ઉપરાંત હું રંક કાંઈ વિજ્ઞપ્તિ મારા ભણીથી કરું તે સાંભળવી જોઈએ.'

મલ્લરાજ – 'બોલ.'

મધુ૦ – 'મહારાજ ! સામાન્ય મનુષ્યોને પણ પુત્રરત્ન મૂલ્યવાન હોય છે તો રાજાને હોય તેમાં કાંઈ નવાઈ નથી. શ્રુતિ પુત્રને પિતા પાસે કહેવડાવે છે કે–

'अंगादंगात्संभवसि हृदयादधिजायसे ।
आत्मा वै पुत्रनामाऽसि स जीव शरदः शतम् ॥

- હે પુત્ર, મારા પ્રત્યેક અંગમાંથી તું સંભવ પામ્યો છે અને હૃદય પાસેથી ઉત્પન્ન થયેલો છે તે પુત્રનામે મારો આત્મા જ તું છે : તે સો શરદઋતુ વટાવી જીવજે. – મહારાજ, પુત્રમાં પિતાના અંગનો અવિર્ભાવ તો થતાં થાય, પણ પિતાના હૃદયનો આવિર્ભાવ તો અવશ્ય થાય છે. તેનું કારણ એવું છે કે વડમાંથી વડવાઈઓ લટકી નવાં વૃક્ષ થાય છે તેમ માતાપિતામાંથી સંતાન થાય છે, તે જનક-જાતના દેહ એક જ છે; એટલું જ નહીં પણ પિતાના દેહની પેઠે એ દેહમાં રહેનારો આત્મા પણ આ ન્યગ્રોધચેષ્ટા કરે છે અને ઉભયનો આત્મા પણ એક જ છે, અને રાજાના કુમારમાં રાજાનો આત્મા સ્ફુરે છે ને વંશપરંપરાથી ઊતરી આવેલો આત્મા પ્રજાનું પરમ ધન છે, માટે તે સમજનારે સમજવાનું છે કે :-

बीजस्यान्तरवस्थितस्तरुपतिः काले पुनर्जृम्भते ।
आव्योम्नस्तनुते च देहदहरं स्वात्मानमन्तर्हितम् ॥
तच्चेष्टः शिशुरेष भूप जगतां वृद्ध्यै बिभर्ति स्वकम् ।
ओजः सत्त्वसमृद्धिमत्प्रयततां तत्सिद्धये त्वात्मवान् ॥

'મહારાજ, આ શ્લોકમાં બહુ ગંભીર વાત કહી છે. દેહથી આત્મા જુદો છે; છતાં દેહ આત્માને લીધે જ છે. આત્મા દેખાતો નથી, દેહ દેખાય છે. એ દેહ વધે ઘટે છે તે સર્વ આત્માના જ બળથી. જડ બીજને વધવાની શક્તિ નથી, પણ એ બીજ-દેહમાંથી મહાન વૃક્ષ નીકળે છે તેનું કારણ એ બીજમાં અને વૃક્ષમાં રહેલો બેને સાધનાર એક - તેનો આત્મા છે. તેમ જ આ શિશુ કાળે કરીને મહાન અવસ્થાને પ્રાપ્ત થશે. મહારાજ, બીજને વૃક્ષથી જુદું માનશો મા અને શિશુને યુવાનથી જુદો માનશો મા. જે વૃક્ષ બીજમાં અવસ્થિત છે તે જ યોગ્ય કાળે મહાન રૂપ ધારે છે ત્યારે તેના અંતર્ દેહમાં અંતર્હિત રહેલો, એ દેહથી દહર કહેતાં સૂક્ષ્મ એવો તેનો આત્મા શું કરે છે તે પૂછશો, તો કહે છે કે આકાશ સુધી પહોંચતી શાખાઓ અને એથી આઘેના આકાશ સુધી પહોંચતા તેનાં પુષ્પના સુવાસ અને તેથી આઘે જઈ મનુષ્યના ઉદરમાં જઈ મનુષ્યપણું પામનાર તેનાં ફળ - એ સર્વમાં આ આત્માના બળનું સ્ફુરણ છે તે વિકાસ પામે છે. આવી જ રીતે, હે ભૂપ, આ આપના બાળકની ચેષ્ટા સમજવી. એ બાળકનો આત્મા બાળક નથી - મહારાજ, આપનો અને તેનો આત્મા એક જ છે અને એ આત્માનું ઓજસ્ આપની પાસેથી ન્યગ્રોધની શાખાઓ પેઠે આ બાળકદેહમાં આવેલું છે, બીજમાં રહેલા આત્માનું બળ શાખાઓમાં, પુષ્પોમાં, સુગંધમાં અને ફળોમાં સ્ફુરી મનુષ્યમાં આવે છે; તેમ આ બાળકમાં રહેલું ઓજસ્ જગતની વૃદ્ધિ કરવાને અને આપની અખિલ પ્રજામાં સ્ફુરવાને યોગ્ય છે અને આપના રાજવંશનું અને એનું પોતાનું સર્વ તત્ત્વ આ ઓજસ્‌માં સમૃદ્ધ થયેલું છે - જેવી રીતે વૃક્ષની તેમ પોતાની સત્ત્વસમૃદ્ધિ પુષ્પાદિમાં સ્ફુરે છે. મહારાજ, આ બીજને, આ શિશુને, આ ઓજસ્‌ને, તેમની કાચી અવસ્થામાંથી સિદ્ધ કરવાં - પકવવાં એ આત્મવાનનો ધર્મ છે. બ્રાહ્મણો પોતાના અને શિષ્યમાત્રના દેહમાંથી ઉભયના એક બ્રહ્માત્માને છૂટો કરી વિશ્વરૂપમાં સિદ્ધ કરે છે તેમ રાજપિતા પોતાના અને પોતાના રાજકુમારના દેહમાંથી ઉભયના એક જ રાજાત્માને છૂટો કરી રાજ્યદેહના આત્મા સાથે એકરૂપ કરે તો રાજાત્મા સિદ્ધ

થાય. એ સિદ્ધિ આપ જેવા મહાશય આત્મજ્ઞ આત્મવાન્ રાજાઓ કરી શકે એમ છે માટે તે રીતે પ્રયત્ન કરશો એવી હું રંકની આપને વિજ્ઞપ્તિ છે. મહારાજ, આ શિશુબીજમાં રહેલો તરુરાજ હું સ્પષ્ટ જોઈ શકું છું – એ તરુરાજ પ્રકટ સિદ્ધ કરવો એમાં આપના આત્મૌજસની એક સિદ્ધિ છે. મહારાજ, હું બહુ બોલું છું – તે આ મહાન બીજના ઓજસ્ ઉપરની મારી પ્રીતિ બોલાવે છે તેથી બોલું છું. બાકી આપની પાસે આટલું બોલવા જેટલી હું રંકમાં ધૃષ્ટતા નથી. મહારાજ, હું બાળકને લઈ માતાજીને મંદિર જવાની આજ્ઞા માગું છું.'

મણિરાજ આ સર્વ વાત સાંભળી રહ્યો હતો, ધાત્રીના મુખ સામું જોઈ રહ્યો હતો અને મધ્યે પિતા અને પ્રધાનનાં મુખ સામું જોયાં કરતો હતો તે, મલ્લરાજ ઉત્તર આપે તે પહેલાં, ધાત્રીનો પાલવ ઝાલી બોલી ઉઠ્યો :

'મધમાખ, ગણગણી રહી ?

મધુ૦ – 'હા. આપને કાંઈ કહેવું છે ?'

મણિરાજ – 'એક બોલી તું કરે તે વગર હું આવવાનો નથી.'

મધુ૦ – 'શી બોલી ?'

મણિરાજ – 'ભરતે સિંહના દાંત ગણવા માંડ્યા ને શકુંતલા આવી ત્યારે ભરતને મૂકી રાજા સાથે એ વાતો કરવા મંડી ગઈ ને ભરતને ન બોલાવે શકુંતલા ને ન બોલાવે દુષ્યંત !'

મધુ૦ – 'તેનું આજ શું છે ?'

મણિરાજ – 'રાણીજીને તારે કહેવું કે મારે આમ ભરતના જેવું ન થાય, મારી સાથે તો આખો દહાડો ને રાત ભરતની ને લવકુશની વાતો કર્યા કરે તો આવું.' સર્વ હસી પડ્યા.

મધુ૦ – 'તે રાણીજી કાંઈ મારા હાથમાં ? આપ એમને કહેજો.'

મણિરાજ – 'હું આવ્યો ત્યારે રાજા તારા હાથમાં ખરા ને હવે જતી વખત રાણીજી નહીં ? આવ્યો ત્યારે કેમ બોલી કરી હતી ? જા, નહીં આવું તારી સાથે.'

સર્વ ફરી હસી પડ્યાં.

મલ્લરાજ – 'કુમાર,જાવ. રાણીજીને કહેજો.'

મણિરાજ : 'હું રાણીજી પાસે માગવાનો નહીં. અમે રાજકુમારો તો બળે કરી લઈએ – તે આવો તાલ નહીં ચૂકું. આપ દુષ્યંત રાજા જેવું કરશો તો મને નહીં ગમે. મારી સાથે તો વાતો કર્યા કરશો તો મને ગમશે.' રાજા, પ્રધાન ફરી હસી પડ્યા. મધુમક્ષિકા મોં મલકાવી શરમાઈ ગઈ.

મધુ૦ – 'કુમાર બોલી કરી બાંધશે, માગવાના નહીં. ચાલો ત્યારે, એમ કરીશું.'

મણિરાજ – 'જોજે હોં ? ફરી જઈશ તો પછી જોજે. હું ખુશ નહીં રહું ને તને કાયર કરીશ.'

એ બે જણ વાતો કરતાં કરતાં ગયાં. તેમની પાછળ રાજાની દૃષ્ટિ ગઈ.

કુમાર આગળ ચાલી ધાત્રીને હાથ ઝાલી ખેંચતો હતો અને ઉતાવળી ચલાવતો હતો. એ બે અદશ્ય થતાં રાજાની દૃષ્ટિ પાછી વળી. સૂર્યમાંથી કિરણ ફૂટે તેમ રાજાના મુખસૂર્યમાંથી પુત્રાભિમાનનો આનંદ ભભૂકતો હતો.

રાજાને રાજકુમાર પાછળ જોતો જોઈ પ્રધાન આનંદથી મનમાં બોલ્યો :

*'निवातपद्मस्तिमितेन चक्षुषा ।
नृपस्य कान्तं पिबतः सुताननम् ॥
महोदधेः पूर इवेन्दुदर्शनात् ।
गुरुः प्रहर्षः प्रबभूव नात्मनि ॥

'પુત્રદર્શનનો આનંદ એવો જ છે.'

જરાશંકરને પોતાને પુત્ર ન હતો તે સાંભરતાં કાંઈક ખેદ થયો.પુત્રસ્થાને તેનો ભાણેજ વિદ્યાચતુર હતો તે ગુણવાન વિદ્વાન હતો – તેનો યોગ મણિરાજની સાથે થાય તે વિચાર ઉત્પન્ન થતાં એ શોક ભૂલી ગયો ને આનંદચિંતામાં પડ્યો. પણ જાતે પોતાના ભાણેજની વાત શી રીતે કાઢવી ? મધુમક્ષિકાના ઉપદેશનો પ્રસંગ કાઢી આ વાતનો પ્રસંગ કાઢવા તેણે વિચાર કર્યો – પણ વિચાર થતાં માંડી વાળ્યો. મનમાં તે બોલ્યો,'ધર્મશાસ્ત્ર પ્રમાણે ધર્મ પાળનાર મહારાજની સેવામાં રહીને સ્વાર્થને વિચારે સૂચના કરું તો હું રાજ્યદ્રોહી થાઉં – હું એ વિચાર નહીં કરું.

'મહારાજને વિદ્યાચતુરનો અર્થ હશે ત્યારે જ આ યોગ કરીશ એ વિના નહીં.'

મલ્લરાજ – 'જરાશંકર માતાજીની આજ્ઞા અને મધુમક્ષિકાનો સુબોધ ઉભયનો મર્મ ભૂલવાનો નથી. જે પિતાને પુત્ર તેને શિર નવા ધર્મની ચિંતા છે. કુમારને શી રીતે રાજત્વમાં સિદ્ધ કરવો એ ચિંતા મારા શિરને ભમાવે છે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, રાજપુત્રોને વિદ્યા આપવાના માર્ગ આપણા શાસ્ત્રમાં અને આપના કુળમાં પરિચિત છે.'

મલ્લરાજ – 'હા. પણ કાળવિવર્તનો વિચાર ભૂલવો નહીં એ પણ શાસ્ત્રનું વચન છે તે સાધવાનું છે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, આજ સુધી મુસલમાનો ચક્રવર્તી હતા તે કાળે આપણી વિદ્યા આપના કુળને ઉપયોગી થઈ.'

મલ્લરાજ – '– ને હજી થશે. પણ આપણી વિદ્યા એટલે જૂની ભાષા જ ન સમજવી. વિદુરજીએ લાક્ષાગૃહમાં મ્લેચ્છભાષાથી પાણ્ડવોનું રક્ષણ કર્યું હતું. યુધિષ્ઠિરના યજ્ઞ પ્રસંગે મયરાક્ષસની કળાનો ઉપયોગ કર્યો હતો. ભીમસેન રાક્ષસીને

*રઘુવંશ : 'પવન વિનાના કમળ જેવા નિશ્ચલ નેત્ર વડે રાજાએ પુત્રનું કાન્ત વદન પીવા માંડ્યું ત્યારે તેનો મહાન હર્ષ પોતાનામાં રહી ન શકતાં બહાર નીકળવા લાગ્યો – ચંદ્રદર્શનથી મહાસાગરનું પૂર નીકળે તેમ.'

પરણ્યો હતો અને અર્જુન નાગકન્યાને પરણ્યો હતો. બ્રાહ્મણોની વિદ્યા બ્રાહ્મણી જ હોય છે, પણ ક્ષત્રિયો સર્વ લોક અને સર્વ દેશની વિદ્યાઓને ઘરમાં વસાવે છે.'

જરાશંકર – 'આ સર્વનો મર્મ આપના મનમાં શો છે ?'

મલ્લરાજ – 'અંગ્રેજ સાર્વભૌમ થયા તે કાળે તેમની વિદ્યાને વરવી – એ આપણું કર્તવ્ય. એ આપણી વિદ્યા ભણી પ્રજાને સુખી કરે; અંગ્રેજી વિદ્યા ભણી પરવશ ન રહે – એ હવે રત્નનગરીના રાજાઓના ધર્મ.'

જરાશંકર વિચારમાં પડ્યો.

મલ્લરાજ – 'કેમ વિચારમાં પડ્યો ?'

જરાશંકર માથું ખંજવાળવા લાગ્યો.

'મહારાજ, રાજનીતિ બહુ ગૂંચવાડા ભરેલી છે.'

મલ્લરાજ – 'શી રીતે ?'

જરાશંકર – 'અંગ્રેજી ભણશે તે કુલાચારને નહીં ગણે. ઉદ્ધત થશે.'

મલ્લરાજ – 'રજપૂતોનો સ્વધર્મ એ કે જયાચાર સાધવો ને તે અર્થે કુલાચાર કાલોચિત ન હોય તો ફેરવવો. જરાશંકર, રજપૂતો કોઈના નહીં તે કુલાચારના થશે એટલે દાસપણું પામશે. મોગલ બાદશાહોના જનાનામાં રજપૂતોએ કન્યાઓ મોકલી તે બાદશાહોને જીતવા માટે. આપણા રાજાઓ દિલ્હી નગરનાં પરાંઓમાં સેનાઓ લઈ રહેતા હતા અને બાદશાહો ઉપર અમલ ચલાવતા હતા તો રજપૂતો અને હિંદુઓ આજ હયાત છે.'

જરાશંકર – 'એ તો શિવાજીનો પ્રતાપ – શિવાજી ન હોત તો સુન્નત હોત સઘળી.'

મલ્લરાજ – 'બેનો પ્રતાપ. સામ, દામ, ભેદ અને દંડ ચાર જૂનાં અને બીજાં નવાં – સર્વ સાધન આ કાળમાં સાધશે તે જીતશે. એક સાધન ઓછું રાખ્યું તો રજપૂતો પાછા હઠ્યા. બીજું સાધન શિવાજીએ ન રાખ્યું તો એની પાછળ બ્રાહ્મણો થયા અને બ્રાહ્મણોની પાછળ અંગ્રેજ થયા. જરાશંકર, રાજવિદ્યાના લોભી પુરુષો સર્વ જાતનાં અસ્ત્રશસ્ત્ર વસાવે છે ને પ્રસંગે કામ લાગે તે વાપરવા સજ્જ રહે છે.'

જરાશંકર – 'પણ પ્રાચીન માર્ગ ત્યજવાના આ માર્ગની મર્યાદા દેખાતી નથી. મહારાજ ! આ દિશામાં નદીનું પૂર વાળો તો મર્યાદાનો માર્ગ રાખજો. નીકર સૌ ડૂબીશું ને જગતમાં ભસ્માસુર ઊભા થશે.'

મલ્લરાજ – 'રાક્ષસોના સામાં વાનરો અને રીંછ ઊભા કરીશું તો અમો સૂર્યવંશી ફાવીશું – શિવાજી પણ એમ જ ફાવ્યા હતા.'

જરાશંકર – 'આપ રીંછ ને વાનર ખોળશો ત્યારે આપના ક્ષત્રિયો શું કરશે ?'

મલ્લરાજ – 'મારા દેવયોનિ ક્ષત્રિયો વાનરનો વેશ લેશે માટે વાનર નહીં થાય. તેમની વિદ્યાર્થી મારા વંશજો સમુદ્ર પર સેતુ બાંધશે ને પરગૃહમાં પેસશે. બસ, જરાશંકર, એ વિચાર મેં સિદ્ધ કર્યો.'

જરાશંકર – 'પણ આપે પાણી પહેલાં મર્યાદાની પાળ બાંધવી ઘટે છે.'

મલ્લરાજ – 'હા, પ્રજાનું હિત જાળવવાની બુદ્ધિ રહેશે એ પાળ ને એ મર્યાદા. પ્રજામાં યુગવિવર્ત થાય ને રાજાનામાં ન થાય તો એ કજોડાનો કલેશ ભારે થાય. માટે મારા ઘરમાં ને રાજ્યમાં સૌ અંગ્રેજી ભણે ને અંગ્રેજનાં મર્મદ્વાર પકડવાના હેતુથી આ વિદ્યા ભણવાનું અભિમાન રખાવીશું તો કોઈ અંગ્રેજ નહીં થાય. આ આપણી એક પાસની પાળ. અને આપણા જૂના આચારમાંના જે પદાર્થ વડે ઉત્તમ જય થાય એવા પદાર્થ પર દૃષ્ટિ નંખાવી તેનો લોભ રખાવવો એ બીજી પાસની પાળ. એ બે પાળો સિવાય ત્રીજી મર્યાદા નહીં. જરાશંકર બસ ! હવે મારો વિચાર પૂરો થયો. મણિરાજને આ વિદ્યા આપવાના માર્ગ હવે બતાવ-એમાં તારું કામ. ચાર પાસની વિદ્યાઓ ભણ્યા વિના રત્નનગરીના રાજાઓ અંધારે ડૂબી મરે એ નહીં થાય.'

જરાશંકર – 'મહારાજ ! આપણું બાળક પારકા માણસ પાસે રહે તો આપણા હાથમાંથી જાય અને પારકું થાય. પારકી મ્લેચ્છ ભાષાને ખોળે થયેલું બાળક આપની અને આપના આચારવિચારની મર્યાદા નહીં પાળે.'

મલ્લરાજ – 'ક્ષત્રિયોનાં બાળક શત્રુઓની ભૂમિનાં, શત્રુઓની ઢાલોનાં, તેમજ તેમની તરવારોનાં ભોમિયાં થાય તો શત્રુઓની ભાષા અને તેમના આચારવિચારનાં ભોમિયાં થાય તો તે યોગ્ય જ છે. બૈરાં અને બ્રાહ્મણોને સોંપ્યાં ઘર અને ક્ષત્રિયોને સોંપ્યાં ઘરનાં બારણાં.'

જરાશંકર – 'તે યોગ્ય છે. પણ શત્રુઓના આચારનું દાસપણું ક્ષત્રિયોને વિહિત નથી.'

મલ્લરાજ – 'ના, નથી. પણ સામાના ભેદ જાણતાં તેમના બંધનમાં આવવું પડે, તેમ સામાની રાજનીતિ સમજવાનું સાધન તેમની ભાષા તે જાણતાં જાણ્યે અજાણ્યે તેનો ચેપ વળગે તો તેટલું જોખમ વહોરવું એ નય-યુદ્ધને અંગે લાગેલું છે. યુદ્ધમાં જાય તે જીતે કે હારે કે મરે કે ઘવાય. જરાશંકર, વિચાર સંપૂર્ણ થયો ને હવે આજ્ઞા થઈ સમજ. કુમારને પરભાષાનાં શસ્ત્રાસ્ત્ર સજાવવાં છે. મારા અર્જુનનો દ્રોણાચાર્ય શોધી કાઢ.'

જરાશંકર – 'મહારાજની આજ્ઞા થઈ તો તે પાર ઉતારવી એ મારું કામ છે. પણ અંગ્રેજી વિદ્યા શીખવવા દ્રોણાચાર્ય બ્રાહ્મણને શોધવા જવામાં વાંઝણીનો પુત્ર શોધવા જેવું છે.'

મલ્લરાજ હસ્યો : 'જરાશંકર, રોતો જાય તે મૂઆના સમાચાર લાવે. તારા અભિપ્રાય વિરુદ્ધ આજ્ઞા થાય એટલે તે કેમ પાળવી તે તને સૂઝવાનું નહિ.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, એ આરોપથી મને ખેદ થાય છે. પણ મ્લેચ્છવિદ્યાનો ગુરુ આપણાં શાસ્ત્રનો સંસ્કારી હોય એમ ધારી તેને શોધવાની આજ્ઞા આપો છો પણ તે અસાધ્ય છે તે આપ સ્વીકારશો.'

મલ્લરાજ – 'કૌરવના ગુરુ દ્રોણાચાર્ય; તેની પાસેથી પાણ્ડુપુત્ર શસ્ત્રવિદ્યા ભણ્યો. એ જ રીતનો શોધ કરતાં મારા પ્રધાનને આવડવું જોઈએ.'

જરાશંકર – 'સત્ય છે, મહારાજ, આપનું હાર્દ ઉત્તમ છે; પણ શત્રુની વિદ્યાનો રસિકજન આ રાજ્યમાં અસ્થાને પદ પામશે; રાજકુમારની કોમળ અવસ્થામાં – તેના ઊગતા પ્રભાતકાળે – દૂર દેશની પરવિદ્યાનો આભાસ આ બાળ-કમળને પોતાના રંગથી રંગે એ આપને ઈષ્ટ હોય તો ઈચ્છા. દ્રોણાચાર્યની વિદ્યા ચોરી લેવા અર્જુનનું વય હતું. દ્રોણાચાર્યને અર્જુનના મનનો પરાભવ કરવાનો અવકાશ ન હતો. મહારાજ, મણિરાજ કેવળ બાળક છે અને સીતાજીને સોનાના મૃગની રઢ લાગી હતી તેમ આપ રાજા છો અને રાજરઢ પણ દુસ્તર છે.'

મલ્લરાજ – 'જરાશંકર, જે સ્વતંત્રતાથી તું તારા રાજાને અટકાવે છે તેથી, અને જે વચન બોલી મારા ઉપર આ આક્ષેપ કરે છે તે વચન સાંભળીને, મને આજ આનંદ થાય છે. હું તારા ઉપર પ્રસન્ન છું – મરજી પડે તે માગ.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, સિંહ પોતાના દાંતનો ભંગ થવા દેતા નથી, અને ક્ષાત્રઉદ્રિકના ભરેલા રાજા આજ્ઞાનો ભંગ વેઠતા નથી એવું અનુભવી પુરુષનું વચન છે :

'दंष्ट्राभंग मृगाणामधिपतय इव व्यक्तमानावलेपा: ।
नाज्ञाभंगं सहन्ते नृवर नृपतयस्त्वादृशा: सार्वभौमा: ॥*

'મહારાજ, આ સહનશક્તિ આપ પ્રત્યક્ષ દેખાડો છો – આજ આપ આજ્ઞાભંગ થવા દો છો – તે આપની મારા ઉપર કૃપા અને આપના આત્મદમનનું દષ્ટાંત.'

મલ્લરાજ – 'એ શ્લોક તેં મને ઘણી વાર કહેલો છે. એ આજ્ઞાભંગ થવા ન દેવો એ સાર્વભૌમ રાજાનું કામ. આપણે માથે સાર્વભૌમ બીજો થયો તેની આજ્ઞા ઉપાડવાનો પ્રસંગ તારા અભિપ્રાયથી મેં સ્વીકાર્યો છે તો આજ્ઞાભંગનું અસહન પણ સાર્વભૌમપદને મેં સોંપ્યું તેનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ તારા વિના બીજું કોણ કરાવે ?'

જરાશંકર – 'ક્ષમા કરો, મહારાજ, ક્ષમા કરો. આપનો સેવક આપની આજ્ઞાનો ભંગ કરી આપને ઓછું આણવા જેવું સ્મરણ નહીં કરાવે.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે મારી આજ્ઞા સ્વીકાર. જરાશંકર, મારા કુમારને ઘરકૂકડી વિદ્યાનો ભોગી જોઈ સંતોષ નહિ પામું. જે અંગ્રેજનો આસંગ તે આ રાજ્યને પ્રાપ્ત કરાવ્યો છે તે અંગ્રેજની વિદ્યા તેમને દેશ જવાનાં કાળાં પાણી જેવી હોય તોપણ તે પાણી પર આ કુમારને મોકલ. એ પાણીને પેલે પાર ઊતરી મારો કુમાર આ

* મુદ્રારાક્ષસ

અંગ્રેજોની લંકાના મર્મભાગમાં પેસશે અને તેમ કરતાં – ત્યાં જતાં – એ કુમાર ડૂબવાનો હો તો ડૂબો ને તરવાનો હો તો તરો. ન ડૂબે તેની સાવચેતી રાખીશું. એમ કરતાં તે ડૂબે તો તેનો ભય રત્નનગરીના રાજાઓના કુળધર્મમાં નથી. શત્રુઓના ગુરુ પાસેથી મારો મણિરાજ તેમની વિદ્યા શીખશે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, હું હાર્યો. આપની આજ્ઞા સિદ્ધ કરવી અને આપની ઈચ્છેલી સાવચેતી રાખવી એ ઉભય કામ સિદ્ધ કરવાનું સાધન શોધવા હું પ્રયત્ન કરીશ.'

મલ્લરાજ – 'તને તો સૂઝે કે નયે સૂઝે. પણ જો તારા ધ્યાનમાં આવે તો હું સુઝાડું.'

જરાશંકર – 'આપને કોઈ સાધ્ય વસ્તુ સૂઝે તો તો ઉત્તમ જ વાત.'

મલ્લરાજ – 'તારા ભાણેજ વિદ્યાચતુરને આ કામ ઉપર રાખ. અંગ્રેજી ભણેલો છે, ને તારાં અંકુશમાં રહેશે. મને એ છોકરો ઠીક લાગ્યો છે.'

જરાશંકરને બે રીતનો સંતોષ થયો. વિદ્યાચતુરનું અને મણિરાજનું કલ્યાણ થાય ને મલ્લરાજની આજ્ઞા સિદ્ધ થાય – એ સર્વ સાધવાનું આ એક જ સાધન.

જરાશંકર – 'જેવી મહારાજની કૃપા. મહારાજ, આનું નામ તે આપની આજ્ઞા માનવી કહેવાય કે આપની કૃપા સ્વીકારવી કહેવાય તે મને સૂઝતું નથી. પણ આપની આજ્ઞાના પાલનમાં હું શિથિલ ન રહું એટલા માટે આ કૃપા કરી હોય તો આપની કૃપા પાછી ખેંચી લો અને કૃપા વિનાની આજ્ઞા હું કેમ પાળું છું તે વિશે સેવકની પરીક્ષા કરો.'

મલ્લરાજ – 'રાજાની અને શાસ્ત્રની આજ્ઞા થઈ એટલે તર્કવિતર્ક ન કરવા એવું શાસ્ત્રવચન તું પાળતો નથી.'

'બહુ સારું, મહારાજ.' જરાશંકર ગયો.

'માણસની પાછળ માણસ તૈયાર રાખવું એ રાજાનો એક આવશ્યક ધર્મ છે. જરાશંકર પાછળ બીજો પ્રધાન તૈયાર જોઈએ. જે કારણથી મણિરાજને અંગ્રેજી ભણાવું છું તે જ કારણથી હવે પછીના પ્રધાનો પણ અંગ્રેજી ભણેલા જોઈએ. જરાશંકરની વિદ્યા, એના અનુભવ, અને એની બુદ્ધિ–દૂધમાં સાકર ભેળીએ તેમ – એના ભાણેજમાં ભેળીશું તો ભળશે – પરભારામાં નહીં ભળે. વિદ્યાચતુર અંગ્રેજી ને સંસ્કૃત ભણેલો છે તે જરાશંકર જેવો ગણેલો થતાં વાર નહીં લાગે. જૂના દિવસ, જાય છે ને નવા આવે છે, તેના આ સંધિમાં એવો માણસ જોઈએ કે જતા દિવસની નોંધ રાખે ને આવતાને ઝીલી લે. હું, જરાશંકર અને વિદ્યાચતુર – ત્રણ જણ મળી એ કામ કરીશું. અમે ત્રણ જણ મળી જે સડક પાડીએ એ સડક ઉપર મણિરાજ ઘોડાની સ્વારીથી ચાલ્યો જાય ને અમારા કરતાં સવાઈ બુદ્ધિ ચલાવે એટલું હવે આમાં કરવાનું છે.' આવા વિચારો કરતાં કરતાં મલ્લરાજ પોતાના નિત્યકાર્યમાં ભળ્યો.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૧૧

પરરાજ્યનો પ્રથમ વમળ

મણિરાજને ભાળવતાં મલ્લરાજે વિદ્યાચતુરને કરેલી આજ્ઞાઓ આ ગ્રંથના બીજા ભાગમાં દર્શાવેલી છે. એ આજ્ઞાઓ કેમ પળાય છે તે જોવા મલ્લરાજ ઘણે પ્રસંગે ઘણે પ્રકારે જાગ્રત રહેવા લાગ્યો. મધુમક્ષિકા દ્વારા આપેલો ઉપદેશ રાજાએ સંપૂર્ણ રીતે પાળ્યો. વિદ્યાચતુરને કુમારના શિક્ષણમાં પૂર્ણ સ્વતંત્રતા આપી અને તે સ્વતંત્રતાનો દુરુપયોગ ન થાય તેટલું ખંતથી જોવા લાગ્યો.

આ પ્રમાણે કેટલોક કાળ વીતતાં એક દિવસ વિદ્યાચતુર અને કુમારને લઈ રાજા સુંદરગિરીના શિખર ઉપર ગયો. ત્યાં પોતાનો તંબુ નંખાવી, પાસે એક સુનેરી ગાદી નંખાવી રાજા બેઠો બેઠો સામેના સમુદ્ર ભણી દૃષ્ટિ કરી રહ્યો છે અને મૂછો ઉપર આમળા નાંખે છે, એટલામાં થોડેક છેટે પર્વતના પટ આગળ વિદ્યાચતુરની આંગળીએ વળગી કુમાર ઊભો અને જમણો હાથ અને તેની તર્જની લાંબી કરી ગુરુને પૂછવા લાગ્યો:

'ચતુરજી, આ સામે દરિયો કેટલો હશે ?'

'કુમાર, તમે ભરતખંડનો નકશો જોયો છે તેમાં આ પાસથી પેલી પાસ દરિયા સુધી જેટલી જમીન છે તેથી બમણો હશે.'

'તેના પછી શું હશે ?'

'આપણા જેવી જમીન.'

'તેમાં માણસો હશે ?'

'હા.'

'તે પછી શું આવે ?

'પાછો દરિયો.'

'તે પછી શું ?'

'પાછી જમીન.'

'તેમાં પણ માણસો હશે ?'

'હા.'

'તે કેવાં હશે ?'

'આ સાહેબ લોક આવે છે તે ત્યાંના.'

'તેમને રાજા હશે ?'

'હા.'

'તે રાજાને કુમાર હશે ?'

'હા.'

'સાહેબ અહીં આવે છે તેમ આપણા લોક ત્યાં જતા હશે ?'

'કોઈક.'

'ત્યારે સાહેબ લોક એટલા બધા અહીં શું કરવા આવતા હશે ?'

'આ દેશમાં રાજ્ય કરવા.'

'ત્યારે મહારાજને કહો ને કે આપણે પણ એ દેશમાં જઈ થોડુંક રાજ્ય કરીએ.'

'એ તો આપ કહો ત્યારે.'

મણિરાજ આ વાર્તા રસથી સાંભળતો હતો તેના ભણી ફરી મણિરાજ પિતા પાસે આવ્યો અને પાછળ વિદ્યાચતુર પણ આવ્યો.

મણિરાજ છેક પાસે આવી બોલ્યો : 'મહારાજ, આપણે તો આ સાહેબ લોકના દેશમાં ચાલો ને રાજ્ય કરો – અહીંયાં તો કાંઈ ગમતું નથી.'

મલ્લરાજ અંતરમાં નિ:સ્વાસ મૂકી બહારથી હસી બોલ્યો : 'કુમાર, હું તો ઘરડો થઈ ગયો. હવે તો તમે મોટા થાઓ ત્યારે કાંઈ કરજો. વિદ્યાચતુર !–'નેત્ર ભીનાં કરી મલ્લરાજ બોલ્યો – 'રજપુતાઈ રંડાઈ ! રજપૂતના દીકરાઓના અભિલાષ અને રંક રાંડીરાંડોના દીકરાઓના અભિલાષ તે હવે સરખા સમજવા.'

મલ્લરાજે કુમારને ખોળામાં લીધો અને સામેના સમુદ્ર પર દૃષ્ટિ કરી ઓઠ પીસવા માંડ્યા. ઊભો થઈ, તરવાર ઉપર હાથ મૂકી, રાજા પર્વતના તટ આગળ આવ્યો, વિચારમાં પડી ગયો, અને અંતે ઓઠ કરડી, ભ્રમર ચડાવી, વિદ્યાચતુરને સ્થિર ગંભીર સ્વરથી આજ્ઞા કરવા લાગ્યો : 'વિદ્યાચતુર, હવેથી તમારે એક કોરું પુસ્તક રાખવું અને હું જે જે વાતો કહું તે તેમાં લખી રાખવી, અને મણિરાજ યોગ્ય વયનો થાય ત્યારે તે વાંચે અને હું જીવતો હોઉં કે ન હોઉં તોપણ તે વાતો તેના હૃદયમાં ઊતરે એવી રીતે એ પુસ્તક લખવું અને રાખવું. બીજું રત્નનગરી પાછા જઈએ તે દિવસે મને યાદ આપવું એટલે હું અમુક સમય ઠરાવીશ તે સમયે હું, મારા ભાયાતો, મારા અને તેમના કુમારો, અને જરાશંકર – એટલા બેસીશું અને તેમની પાસે નિત્ય તમારે અંગ્રેજની કથા વાંચવી. જેમ હાલમાં અમે આપણાં રામાયણ, મહાભારત અને અમારા પૂર્વજોના રાસા વંચાવીએ છીએ તેમ તમારે મરજી પડે તેટલા પૈસા ખરચી પુસ્તકો મંગાવવાં અને તેમાંથી અંગ્રેજો વાનરો હતા ત્યાંથી તે આજ સુધીની એમની કથા વાંચવી. તેમ જ ફરાંસીસવાળા, રૂસદેશવાળા, વલંદાવાળા, ફિરંગીઓ, મુસલમાનો અને એવા એવા અનેક લોકની અને તેમાં મુખ્ય કરીને આ ગોરા લોકની આજકાલની અવસ્થા જણાય એવી કથાઓ વાંચવી. એ લોકનાં યુદ્ધોનાં વર્ણન, એમનાં સામ, દામ અને ભેદની કળાઓ, એમની રાજનીતિ, એ લોક કયે કયે દેશ જાય છે ને શું કરે છે, એમના શત્રુ કોણ છે ને મિત્ર કોણ છે, તેમાં કોનું ચાલે છે ને કોનું નથી ચાલતું, એમની પ્રજા કેવી છે – સુખી છે કે દુ:ખી, યુદ્ધકાળને વાસ્તે એ લોક તોપખાનાં કેમ બનાવે છે, શાંતિકાળને માટે એમની પ્રજામાંના અસંતોષી જીવોને સારુ કેવા ધંધા ઊભા કરે છે, એમના ક્ષત્રિયો, બ્રાહ્મણો, અને વૈશ્યો કેવા છે, વગેરે સર્વ વાતોમાં એ સર્વ લોકોનાં સર્વ

મર્મસ્થાન તમારે જાણવા, એમની કળાઓનાં રહસ્ય ચોરવાં, અને એમની બુદ્ધિના તેમ બીજા કિલ્લાઓની રચના શીખવી. વિદ્યાચતુર, એ સૌ શીખી, જાણી,ચોરી, તમે તેને અમારી પાસે આપણી બોલીમાં સમજાવો અનેકાળે કરીને આ મારા રાજ્યની આશાના બીજને એ સર્વ વિદ્યામાંથી શી શી પ્રાપ્ત કરાવવી તે હું તમને કહું તે પ્રમાણે અંગ્રેજી ભાષા દ્વારા પ્રાપ્ત કરાવો.

'વિદ્યાચતુર, આ કુમારને અંગ્રેજની તેમ આપણી ક્ષાત્રવિદ્યા પણ તેનું વય થતાં શીખવવાની છે તે કામ તમારાથી નહીં બને પણ જેના હાથમાં એને મૂકીએ તેની પાસેથી - દેશી પાસેથી કે પરદેશી પાસેથી - મિત્ર પાસેથી કે શત્રુ પાસેથી, તરવાર જેવાં શસ્ત્ર તેમ તોપ જેવાં અસ્ત્ર, એક શૂર સાથે કરવાની કુસ્તી તેમ અનેક પુરુષોની બનેલી સેનાને માથે રહી એવી જ સેનાઓ સામે કરવાની સેનાધિપતિની વિદ્યા - એવી એવી જે હવેના કાળમાં નિરર્થક લાગશે એવી સર્વ કળાઓ, આ કુમાર અને મારા રજપૂતો શીખે તેમ મારે કરવું છે ને અગ્નિહોત્રીનો અગ્નિ અખંડ સચેત રહે તેમ આ કળાઓ મારે રાખવી છે. એ મહાકાર્ય અંગ્રેજની મદદ વિના નહીં બને એ હું જાણું છું; અંગ્રેજની સાથે રહી તેમનો અને આપણો બેનો સ્વાર્થ એક છે તે હું કોઈ વખત તમને સમજાવીશ અને શાણા અંગ્રેજોને એ વાત ગળે ઉતારવી છે અને તેમને ગળે ઉતારી આ કામ સાધવું છે. વિદ્યાચતુર, આવી આવી વાતોમાં આ રાજ્યની નવી રાજનીતિનું બીજ રોપાય છે તે બીજ રોપવાનું મારે માથે આવેલું છે તેમાં તમારે મારું અને મારા કુમારનું પ્રધાનપણું કરવું પડશે - જરાશંકરના ભાણેજના હાથમાં મારા રાજ્યના ગુપ્ત મંત્ર મૂકતાં હું અવિશ્વાસ નથી રાખતો.

'આ સર્વ કાર્યને અર્થે ચંદ્રની આસપાસ તારાઓ ચળકે તેમ કુમારની આસપાસ મારા ભાયાતોના પુત્ર ઊભરાઈ રહે એવું કરો. આ દેશમાં પડવા માંડેલી આ રાત્રિને કાળે આ ચંદ્ર અને તારાઓનું એકસંપી ઝુંડ અરસપરસ પ્રકાશ પામે એવું કરવાનું છે. વિદ્યાચતુર, આજ સુધી અમારા ભાઈઓ યુદ્ધોમાં અમો રાજાઓને કામ લાગતા અને અમે તેમનું પોષણ કરતા. યુદ્ધકાળે તેઓ તેમનાં મસ્તક અમારા કામમાં આપતા, અને શાંતિકાળે અમારા રાજ્યવૈભવમાંથી અમે તેમને ગ્રાસ એટલે કોળિયા આપતા. હવે અંગ્રેજના રાજ્યમાં અમારે તેમનાં મસ્તકનો ખપ નથી અને ગ્રાસ આપવા તો શું પણ રાખવા પણ ભારે પડશે. મસ્તક ઓછાં થતાં ત્યારે આપેલા ગ્રાસ પાછા આવતા ને નવા જન્મતા ભાઈઓને અપાતા, અને રાજ્યભૂમિ ભાઈઓને અપાતાં અપાતાં પણ અમારા રાજ્યભાગ એમના એમ રહેતા. હવે નવી પ્રજાને આપવાનું ખરું અને પાછાં લેવાનું કાંઈ નહીં - કારણ મસ્તક ઓછાં થવાનાં નહીં અને ગ્રાસ વધવાના : આથી અમારા રાજ્યભાગ ક્ષીણ થઈ જશે, અને રાજ્યભાગ ક્ષીણ થતાં આ રાજ્યની સત્તા નબળી થશે એટલી અંગ્રેજની વધશે. આ ભયંકર પરિણામનું બળ ઓછું થવાનો માર્ગ મેં બીજી રીતે લીધો છે. પણ માણસની બુદ્ધિને જ્ઞાની લોક નાચનારી ગણિકા જેવી કહે છે, તે પ્રમાણે ખપ વગરના ભાઈઓ ઉપર રાજાઓ પ્રીતિ નહિ રાખે, અને ગ્રાસના સ્વાર્થી અને યુદ્ધકળા

ભૂલવા સરજેલા ભાઈઓને રાજાની સેવાનો કે તેના સંબંધનો કાંઈ પણ પ્રસંગ નહીં રહે. મારા રાજ્યની એક મોટી સાંકળ આવી રીતે ત્રુટી છે; તે સાંકળના બે છેડા ઝાલી પોતાનાં પેટ ભરનાર મદારીઓ મળશે અને છેડે બંધાયેલાઓને માંકડાં પેઠે મરજી પ્રમાણે નચાવશે. વિદ્યાચતુર, આ સાંકળના છેડા આમ પારકા હાથમાં જાય નહીં એ મારું કર્તવ્ય છે માટે આ ત્રુટેલી સાંકળને ઠેકાણે મારા કુમાર અને ભાઈઓ વચ્ચે પ્રીતિની સાંકળ રચો; અને આ દેશમાં કોઈ કાળે યુદ્ધનાં વાજાં વાગે તો શાલિવાહને માટીનાં પૂતળાંની સેના ઊભી કરી હતી તેમ પ્રીતિની ચીકાશથી મારા રાજ્યનાં ક્ષત્રિયપૂતળાંઓ બંધાઈ રહેલાં હશે તો તેમાં તેમના પૂર્વજો ધૂણી ઊઠશે – માટે એવી ચીકાસથી આ માટીને ઘડજો. અંગ્રેજોને આજ અમારા ભાયાતોની ગરજ નથી. પણ એવો યુગ આવશે કે એમના રાજ્ય ઉપર ચારે પાસના પાડોશીઓ તેજોદ્વેષથી ઘેરો ઘાલશે. વિદ્યાચતુર, તેવે કાળે એમની વસતિ બ્રાહ્મણ-વૈશ્ય થઈ ગઈ હશે તે એમને કામ નહીં લાગે અને એ એકલા પડશે. તે પ્રસંગે આ મારાં પૂતળાંમાં જીવ આવશે તો અંગ્રેજને મીઠો લાગશે અને એ પૂતળાંને કામે લગાડી મલ્લરાજની દીર્ઘદૃષ્ટિને સંભારશે. વિદ્યાચતુર, અંગ્રેજો ઉઘાડી આંખે જોશે ત્યારે રજવાડાનું મૂલ્ય સમજશે ને તેનો ભાવ વધારશે, અને રાજાઓ સમજશે ત્યારે અંગ્રેજોનો ભાવ વધશે. પણ એ બે જણ સમજશે ત્યાં સુધી આ ભાઈઓનો ભાવ વધવાનો નથી. જ્યાં સુધી એ સમજણનો યુગ આવે નહીં ત્યાં સુધી સર્વને દુઃખ છે, અને ત્યાં સુધી ધૈર્ય રાખી મારાં આ ઝાડ ઉછેરવાં એ મારા પુત્રને શીખવજો.

'સરત રાખજો કે રત્નનગરીના રાજાઓ એકપત્નીવ્રત પાળે છે અને તેમને પુત્રો હોતા નથી તો તેમના ભાઈઓ તેમની ગાદીએ ચડે છે. માટે મારા ભાઈઓ અને તેમના વારસોમાં આ રાજ્યના ભાવી રાજાઓનાં બીજ છે અને તેથી પણ તેમનાં મનની સંભાળ મારા કુમારના ગુરુએ લેવાની છે.'

'વિદ્યાચતુર, અમારાં ક્ષત્રિય રાજ્યોના ક્ષત્રિયો પોતાની જાત મૂકી મોટા ખેડૂત બને, રજપૂત કહેવાતા મટી જમીનદાર અને તાલુકદારનું નામ પામે, તેવા કાળમાં પણ અમારાં રાજકુળનાં ઘરોમાં આટલું અગ્નિહોત્ર નિરંતર પળાય એવા ધર્મનું બીજ આમ રોપવાનો મારો આગ્રહ–'

આ અસિદ્ધ થવા નિર્મેલું વાક્ય પૂર્ણ થતાં પહેલાં જરાશંકરનો પત્ર લઈ ઉતાવળો ઉતાવળો રાજદૂત આવ્યો, અને મનનો સંકલ્પ મુખમાં જ રહેવા દઈ રાજા પ્રધાનનો પત્ર ફોડી વાંચવા લાગ્યો. વાંચતાં વાંચતાં તેની ભ્રુકુટિ બેચાર વાર ચડી ગઈ અને બેચાર વાર શીત આવ્યાં હોય તેમ તે પાછો શીતળ થઈ ગયો. પત્ર વાંચી મલ્લરાજ ઊભો થયો અને પર્વતતટ આગળ જઈ ઊભો ઊભો બાંયો ચડાવતો મનમાં બોલવા લાગ્યો.

'વાનરસેનામાંથી હનુમાન આવ્યો !' જરાશંકરનો પત્ર લઈ તેમાંથી ચારપાંચ લીટીઓ વાંચવા લાગ્યો :

'નાગરાજ મહારાજની સાથે સંધિકાળે થયેલા કરાર પ્રમાણે સંસ્થાનોના વિરોધપ્રસંગે તેમના પંચનું કામ કરવાનો અંગ્રેજ સરકારને અધિકાર છે. તે અધિકારને

પ્રમાણી સરકારે પોતાનો વકીલ નીમવાનું નકકી કર્યું છે. તે વકીલ એમનો પોલિટિકલ એજંટ અથવા રેસિડંટ કહેવાશે, ચારપાંચ સંસ્થાનો વચ્ચે પોતાનો નિવાસ રાખશે, પોતાના નિવાસમાં પોતાનો અધિકાર રાખશે, અને રાજાઓના પંચનું અને દેશની શાન્તિ જાળવવાનું કામ કરશે. સુવર્ણપુર; રત્નનગરી વગેરે અનેક રાજ્યોના પંચનું કામ કરવા સરકારનો મુખ્ય વકીલ મરાલપાટણમાં રહેશે અને તેના તાબામાં થાણાંઓ થશે અને તેમાં એક થાણું લીલાપુરમાં રહેશે ત્યાં મુખ્ય વકીલના હાથ નીચે રહી એક એજંટ કામ કરશે.' પત્ર પાછો મલ્લરાજે બંધ કર્યો.

'વડીલ મહારાજના સંધિકાળે મારા મનમાં જે શંકા હતી તે ખરી પડવા કાળ આવ્યો. વાનરપ્રજાનો હનુમાન આવ્યો - તે હવે હૂપાહૂપ કરશે અને અમારી સોનાની લંકામાં ઠેકાણે ઠેકાણે આગ લગાડશે. - હવે આપણે રાક્ષસો, અને એ વાનરો. આપણે કરીશું તે અધર્મ- એ કરશે તે ધર્મ.' - સરકારના સંધિરૂપથી બીજ પૃથ્વીમાં દટાયું હતું તેમાંથી ફળગો ફૂટી આજ પૃથ્વી ફોડી બહાર નીકળ્યો. આ રેસિડંટ - વકીલ - તે આ ફણગો !

'આ આતશબાજીના દારૂખાનાનું ઝાડ ! - હવે એનો કાંઈ ઉપાય ?'

વીજળીનો ચમકારો થાય એટલી ત્વરાથી રાજાના મનમાં આ વિચારોના ચમકારા થઈ ગયા. તે ઓઠથી ઓઠ કરડવા લાગ્યો. તેના હાથ તરવારની મૂઠ ઉપર આવજા કરવા લાગ્યા.

'કુમારને વિલાયત જીતવાનું મન થયું ત્યાં શકુનમાં આપણો દેશ વિલાયતવાળાએ જીત્યો ! આપણાં રાજ્ય રાજ્ય મટી સંસ્થાન થયાં ! જે રેલની બીક લાગતી હતી તે દષ્ટિ આગળ આવી-' તરવાર ભણી દષ્ટિ કરી - 'મારી પ્રિય તરવાર ! તારું પાણી હવે ઊતરી ગયું ! - હવે રજપૂતોએ લાકડી ઝાલવી !'

મનના વિચાર પડતા મૂકી વિદ્યાચતુરને રાજા કહેવા લાગ્યો : 'વિદ્યાચતુર, એકદમ આ સુખ મૂકી રત્નનગરી જવાની તૈયારી કરો. મારે મારા પ્રધાન સાથે મહાવિચાર કરવાનો મહાપ્રસંગ આવ્યો.'

રાજાની આજ્ઞા પળાઈ. બીજે દિવસે જ રાજા પોતાના મહેલમાં પહોંચ્યો, અને એકદમ પ્રધાનને તેડવા માણસ મોકલ્યું. પ્રધાન આવતાં રાજા બોલી ઊઠ્યો :

'જરાશંકર, એકદમ બ્રેવસાહેબને લકાવ કે અમારે તમારા એજંટ બેજંટનું કાંઈ કામ નથી. એને પાછો બોલાવી લો - નીકર નીકર -'

'યુદ્ધ થશે ! - એમ લખાવું , મહારાજ !' જરાશંકર હસીને બોલ્યો.

'નહીં-નહીં-હસવાનો કાળ નથી. નાગરાજની સંધિમાં એજંટનો અક્ષર પણ નથી.'

'પણ-પણ સરકાર તો ધારે છે કે અક્ષર તો શું પણ વાકય છે.'

'કયાં છે ?'

'નથી તો અક્ષર પણ નથી. પણ તરવાર દેખાડી સરકાર કહે છે કે એ અક્ષર છે એવું સ્વીકારો - નીકર આ અમારી તરવાર એ અક્ષર દેખાડનારી ઊભી છે.'

'તો શું એ તરવાર એમની ખરી અને અમારી આ તરવાર નહીં ?'

'મહારાજ, ક્ષોભ મૂકી ધીરે રહી તરવારને જ પૂછો ને ?'

'ત્યારે શું આપણે તેમના બંધાયેલા ?'

'આપણે છૂટા પણ આપણી તરવાર એવી બંધાયેલી છે કે ઊઘડે નહીં.'

મલ્લરાજ આ સાંભળી ઉશ્કેરાયો. તેનાં નેત્રમાં લોહી ભરાઈ આવ્યું. યુદ્ધના રસિક રાજાને વીરરસનો ઉન્માદ ચડ્યો. તેણે એકદમ મ્યાનમાંથી બહાર કાઢી તરવાર ઊંચી કરી અને મદારી સાપને વીંઝે તેમ તરવારને આકાશમાં અફાળવા લાગ્યો, અને જાતે બે હાથ ઊંચો કૂદી ફાળ ભરી દરવાજા આગળ ઊભો રહી ત્રાડ નાંખવા લાગ્યો :

'સામંત ! સામંત ! એકદમ સેના લઈ આવ ! સેના લાવ ! કોણ છે રે ? સેના લાવો ? - સેના !'-

જરાશંકર કંઈક ગભરાયો, મહેલમાંની સર્વ વસતિ ભેગી થઈ ગઈ અને રાજા કોઈને પણ જોતો ન હોય તેમ 'સેના ! સામંત ! સેના !' એમ ફાટી બૂમો પાડવા લાગ્યો, અને બૂમો પાડતાં પાડતાં પૃથ્વીને લાત મારી ગાજી બોલ્યો : 'સામંત, મારી તરવાર બંધ છે એમ કહેનાર તે કોણ ?'

જરાશંકર શાંત થઈ વિચાર કરવા લાગ્યો. સૌ વિચારી, રાણી અને સામંત ઉભયને સત્વર તેડાવ્યાં. એક પળ જતી હતી તે વર્ષ જેવી થઈ. દ્વાર આગળ ભીંતને તરવારથી અઢીંગી, પીઢો ભણી તાકી રહી, પા ઘડી પૂતળા પેઠે આ દશામાં સ્થિર રહી, નિદ્રામાંથી જાગ્યો હોય, સમાધિમાંથી ઊઠ્યો હોય, તેમ રાજા શાંત મુખમુદ્રા ધરી હાલ્યો, અને ચારે પાસની નવી સ્થિતિથી આશ્ચર્યમાં પડી પૂછવા લાગ્યો : 'સર્વ કેમ એકઠાં થયાં છો ? સૌ પોતપોતાને કામે વળગો. ખબર નથી કે રાજપ્રધાનનો મંત્ર થતો હોય ત્યાં કોઈએ ન આવવું ?'

સર્વ આશ્ચર્યમાં પડી પાછાં ગયાં. રાણી પણ અર્ધે માર્ગે આવેલી સમાચાર સાંભળી પાછી ગઈ, માત્ર સામંત આવ્યો, અને પ્રધાન પાસે હતો જ.

'મહારાજને શૂરવીરોની ઉન્માદદશા પ્રાપ્ત થઈ હતી, અને તેથી થયેલા ગભરાટમાં સર્વ એકઠાં થઈ ગયાં હતાં.' જરાશંકર બોલ્યો.

મલ્લરાજ - 'ત્યારે પ્રાકૃતમાં એમ કહે ને કે હું ગાંડો થયો હતો !'

જરાશંકર - 'મહારાજના અનુભવનું વર્ણન મહારાજ કરે.'

મલ્લરાજ - 'સામંત, પ્રધાનને અપ્રિય બોલ્યા વિના સત્યને વળગી રહેતાં આવડે છે.'

સામંત - 'અને આપની પાસે એટલી સ્વતંત્રતાથી બોલવાની એ છાતી ચલવે તે આપની મોટાઈ.'

જરાશંકર - 'સત્ય કહો છો, સામંત, મહારાજ, આપની ઉન્માદદશામાં આપે સામંતને સંભારેલા તેથી એમને તેડાવ્યા છે.'

મલ્લરાજ – 'શું કરવા સંભારેલો ?'

જરાશંકર – 'સરકારના એજંટની નિમણૂકને રદ કરવા.'

મલ્લરાજ – 'એ નિમણૂક સંબંધી સર્વ હકીકત સામંતને કહી દે.'

જરાશંકરે આજ્ઞા પાળી, અને મલ્લરાજને થયેલા ઉન્માદનો ઈતિહાસ પણ કહી દીધો.

સામંત સર્વ વાત સાંભળી રહ્યો. ઉત્તર દીધો નહીં.

મલ્લરાજ – 'કેમ, સામંત, કંઈ ઉત્તર દેતો નથી ?'

સામંત – 'મહારાજ, ઉત્તર દેવાનો આપના ભાયાતોને અધિકાર નથી. તાત્યાટોપીના માણસ આવ્યાં હતાં તે કાળે અંગ્રેજોને ધર્મી અને મરાઠાઓને અધર્મી ગણી અંગ્રેજોનો સંબંધ આપે સ્વીકાર્યો તે કાળથી જ આપની આજ્ઞા થયેલી છે કે રાજપ્રધાનના મંત્રથી આપની સિદ્ધ થયેલી આજ્ઞાને પાળવા સિવાય બીજો વિચાર કે ઉત્તર કરવાનો ભાયાતોને અધિકાર નથી. મહારાજનું દુઃખ જોઈ હું અંતરમાં દાઝું છું, પણ મારી બુદ્ધિ આપને કામ લાગે એટલો અધિકાર તેને નથી.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, અભિપ્રાયમાં ફેર પડ્યો ત્યારે આજ્ઞા કરવાનું કામ મારું હોવાથી મારા તે કાળના અભિપ્રાય પ્રમાણે અને તારા અભિપ્રાયથી વિરુદ્ધ આજ્ઞા આપેલી આજ એ આજ્ઞાનું અનિષ્ટ ફળ જોવાને પ્રસંગે તારા અભિપ્રાયની થયેલી અવગણના અમારા સ્મરણમાં આણવી એ કામ મેલા માણસનું છે એ અવગણનાનું સાટું વાળવાને, આજ અમને ઉપયોગી થવા અથવા અભિપ્રાય આપવા ના પાડવી એ કામ મને શિક્ષા કરવા જેવું છે. એ અવગણનાથી તને ખોટું લાગ્યું હોય તો તને રાજપુરુષોના ધર્મનો સંપૂર્ણ બોધ નથી એમ કહેવું જોઈએ. એ અવગણના સો વર્ષ સુધી ભૂલી ન જવી એ સ્ત્રીસ્વભાવનો અંશ છે. એ અવગણનાનું મને ઈશ્વરે ફળ આપ્યું સમજી તારા મનમાં તારો વિજય થયો લાગતો હોય તો તારા હૃદયમાં રાજ્યશત્રુનો ગુણ છે. એ વિજયના ભાનથી મને મર્મવાક્ય કહેવા તું તત્પર થયો હોય તો તારા મુખમાં સ્ત્રીની જીભ છે. સામંત, મારી સેના તે તું છે અને મને એટલો તો અધિકાર છે કે મારી સેના ઉપર જેટલો આધાર રાખું તેથી બમણો મારા સામંત ઉપર રાખું.'

સામંત નીચું જોઈ રહ્યો અને તેના નેત્રમાંથી એક આંસુ પડતું દેખાયું. તે ઊઠી દ્વારની બહાર જઈ પાછો આવ્યો અને રાજાના સામું ઊંચું જોઈ બેઠો.

'મહારાજ, હું કૃપણ ચિત્તના ભાઈ ઉપર આપ જે ઉદારતા દેખાડો છો તે મને તરવારના ઘા કરતાં વધારે લાગે છે. મહારાજ, હું અપરાધીને પૃથ્વી ભેગો કરી દ્યો. હું શિક્ષાપાત્ર સેવક તેના પ્રત્યે આપ ઉદાર વચન કહો છો એ મારા હૃદયને પશ્ચાતાપના અગ્નિથી બાળે છે. મહારાજ, મને શિક્ષા કરો. આપના સત્ય વચનમાં – ધર્મ વચનમાં અધર્મીને કંપાવનાર શિક્ષા મૂકો.

'સામંત, મારી સેનાનો નાશ કરવા કરતાં તેને સવળે માર્ગે લેવી એ મારું

કામ છે. તું મારો જમણો હાથ, મારી મૂછનો વાળ, મારા રાજ્યનો સ્તંભ, તું જ મારી સેના – તને શિક્ષા કરું તો તે મને જ થાય.'

'મહારાજ, એ સેના અને એ સ્તંભ હવે આપણે આંગણે હાથી પેઠે માત્ર ખર્ચના ખાડા છે – એ હાથીને છૂટા મૂકશો તો આપની પ્રજાને કચરશે અને બાંધી રાખશો તો આપણા ભંડાર ખાલી કરી દેશે. મહારાજ, અમને તે હવે શું કરશો ?' સામંતે દીર્ઘ નિ:શ્વાસ મૂક્યો, અને એ નિ:શ્વાસનું કારણ થઈ પડેલી રાજનીતિના કારણરૂપ જરાશંકર ભણી વાંકી આંખે જોવા લાગ્યો. જરાશંકરે તે દીઠું ન દીઠું કર્યું, અને રાજા અને તેના ભાઈના વાદનો પ્રવાહ નિર્વિઘ્ન ચાલવા દેવા મૌન ધાર્યું.

મલ્લરાજ – 'સામંત, તે વાતનો હાલ પ્રસંગ નથી. આ સરકારના એજંટની વાતમાં આપણી તરવાર છૂટી કે ઉઘાડી છે તે બોલ. એ બોલવાનો અધિકાર તારો છે.'

સામંતે શૂન્ય હાસ્ય કર્યું : 'મહારાજ, સર્વ વાત કાળે શોભે અને કાળે ફળે. તરવારનો કાળ ગયો. હવે તરવાર ઉઘાડવી તે અકાળે યમનું ઘર પૂછવા જેવું છે – કવિ સામળદાસનું વચન છે કે,

'સંપતિ ગઈ તે સાંપડે, ગયાં વળે છે વહાણ,
ગત અવસર આવે નહીં, ગયા ન આવે પ્રાણ !'

મહારાજ, બ્રાહ્મણની બુદ્ધિએ ચાલતાં હાથમાં આવેલો અવસર ગયો ને રજપૂતાઈના પ્રાણ ગયા તે બેમાંથી એક પણ પાછું આવે એમ નથી. એ ગયેલો અવસર અને ગયેલો પ્રાણ આણતાં જરાશંકર ભટને આવડતું હોય તો એ જાણે – બાકી મને તો આજ્ઞા આપો તો એક વાત આવડે તે એ કે આ ભટને ધૂળભેગો કરી એણે વાળેલા સત્યાનાશનો બદલો આપું અને–'

જરાશંકર સ્થિર દૃષ્ટિથી રાજાના સામું જોઈ રહ્યો. રાજાનો ક્રોધ હાથમાં રહ્યો નહીં. ક્રોધની પરિસીમાને કાળે સિંહ ગાજવું મૂકી દઈ પંજાનો ભાર દેખાડે તેમ રાજાએ કર્યું. પોતાનું અપમાન થતાં જેણે સામંતને ભાઈ ગણી અત્યંત ક્ષમા ધારી હતી અને પ્રીતિનો પ્રવાહ રેલાવ્યો હતો તે રાજાએ પ્રધાનના શત્રુને ઊગતો દાબ્યો. રાજાની ભ્રમર ચડી ગઈ અને સામંતના મુખમાંથી વચન નીકળતાં મલ્લરાજે બન્ધુસ્વરૂપ ત્યજી દઈ ગંભીર રાજસ્વરૂપ ધાર્યું અને સ્થિર સ્વરે સંબંધ ન ગણી આજ્ઞા કરી :

'સામંત, મારો પ્રધાન તે મારું અંગ છે અને તેનું અપમાન અને તેના દ્રોહના વિચાર કરવાનો અપરાધ તે મારા દેખતાં કર્યો છે. તેની શિક્ષા તને કરું છું કે આ પળે મારા મુખ આગળથી જતો રહે અને મારી આજ્ઞા થાય ત્યાં સુધી રત્નનગરીમાં અથવા તેની પંચકોશીમાં અથવા જ્યાં હું અથવા મારો પ્રધાન હોઈએ તેની પંચકોશીમાં તારે આવવું નહીં – આવીશ તો અધિક શિક્ષા ખમીશ – બીજા એક બોલથી આ પવન અપવિત્ર કર્યા વિના સત્વર ચાલ્યો જા.'

જરાશંકર ભડક્યો - 'મહારાજ !-'

મલ્લરાજ - 'ચૂપ ! સામંત, આજ્ઞા એકદમ ઉઠાવ.'

સામંત એકદમ ઊભો થઈ રાજાને પ્રણામ કરી ચાલ્યો ગયો. તેના શરીરને કંપ અને ખેદ એ બે જણે બંદીવાન કરી દ્વારની બહાર ધકેલી કાઢ્યું.

જરાશંકર - 'મહારાજ, આપે બહુ અયોગ્ય આજ્ઞા કરી - અપમાન થતું હોય તો મને પણ શિક્ષા કરજો - પરંતુ ઘણું અયોગ્ય કામ થયું. મારા ઉપર ઘણી મમતા દર્શાવી, પણ પ્રધાનને પૂછ્યા વિનાની આજ્ઞા સિદ્ધ નથી.'

મલ્લરાજ - 'અભિપ્રાય અને સૂચનાઓ સાંભળતાં જે રાજાને અપમાન લાગે તેણે ગાદી છોડવી જોઈએ. મારી આજ્ઞાને તારા ઉપરની પ્રીતિ સાથે રજ લેવાદેવા નથી. રાજાએ પ્રધાનને પૂછ્યા વગર કરેલી આજ્ઞા સિદ્ધ થતી નથી એ નિયમ સત્ય છે, પણ જ્યારે પ્રધાન જ એક પાસનો પક્ષકાર હોય ત્યારે એ નિયમ લાગુ નથી થતો.'

જરાશંકર - 'ત્યારે શું આવી વાતોમાં રાજાઓ વગરપ્રધાને ચલાવી લેશે ?'

મલ્લરાજ - 'અલબત્ત-મારા પ્રધાનનું રક્ષણ કરવું તે મારું કામ છે. મારી સર્વ પ્રજાને માલમ પડવા દે કે જેવી રીતે મારા સામી કોઈ ફરિયાદી ઉઠાવે તે હું જેમ સાંભળીશ તેમ જ પ્રધાનના સામી ફરિયાદો પણ સાંભળીશ અને ન્યાય આપીશ. મારી જાત ઉપર કોઈ હુમલો કરશે તો યોગ્ય લાગશે ત્યાં ક્ષમા રાખીશ. પણ મારી રાણી - મારા કુમાર - મારા ભાઈઓ અને મારી સર્વ પ્રજાને શંકા વગર જાણવું જોઈએ કે મારા અધિકારીઓ તે મારાં શસ્ત્ર છે અને જેમ મારી તરવાર ચોરનારને હું શિક્ષા કરીશ તેમ મારા પ્રધાનના અધિકાર અને પ્રતાપ ઉપર હાથ નાંખનારને હું તીવ્ર શિક્ષા કરીશ અને એ શિક્ષા કરતાં બિલકુલ ક્ષમા રાખનાર નથી. મારા પ્રધાનને અધિકાર અને પ્રતાપ કેટલો આપવો અને તેનું રક્ષણ કેટલે સુધી અને કેવી રીતે કરવું તેમાં હું મારો પોતાનો પ્રધાન જાતે જ છું. જરાશંકર, આજ્ઞાપત્ર લખાવ કે મારી સેનાનું આધિપત્ય સામંતના પુત્ર મુળુભાને આપું છું, જ્યાં સુધી મુળુભા બાળક છે ત્યાં સુધી એને નામે એ આધિપત્યનું કામ કરી આજ્ઞા પ્રમાણે દૂર રહી સામંતે કરવું, અને જ્યાં એને પગ મૂકવાનો અધિકાર નથી ત્યાં એની ઈચ્છા હોય તે માણસ દ્વારા એણે કામ લેવું. મલ્લરાજની કરેલી શિક્ષાથી એની આજ્ઞાના અર્થ અને આજ્ઞાનો પ્રતાપ સર્વ સમજી શકે એમ થશે. ચાલ હવે સરકારના એજંટનું પ્રકરણ ચલાવ.'

જરાશંકર - 'પણ મહારાજ, પરિણામનો વિચાર દર્શાવવાનો મારો અધિકાર ખરો.'

મલ્લરાજ - 'શું પરિણામ પરિણામ કરે છે ? જોતો નથી કે જે રાજનીતિથી મારા ભાયાતો નકામા થઈ ગયા એવી રાજનીતિના પવનને મારા હૃદયમાં ભરનાર તને ગણીને તારા ઉપર દાંત પીસી રહેલા ભાયાતોની તરવાર તે સામંત છે, અને

એ તરવાર તારા ઉપર પડતાં પળની વાર ન હતી ?'

જરાશંકર – 'હું સારી પેઠે સમજું છું કે મારા ઉપર એ તરવાર ઘણા દિવસની ઝઝૂમી રહી છે અને મહારાજની કૃપાની ઢાલથી જ આપના રંક પ્રધાનનું રક્ષણ થયું છે. પણ આણી પાસથી અંગ્રેજ રાજનીતિનાં પગલાં આપણા સીમાડા ઉપર વાગે છે તે કાળે આપણા અંદરઅંદરના ખડખડાટનો સ્વર એ શિકારીને કાને જશે તો આપણે એ શિકારીના શિકાર થઈશું. મહારાજ, મેં આપને ઘણેક પ્રસંગે કહેલું છે કે શત્રુના ગઢના દરવાજા તોડવામાં જે ઊંટને મારવું પડે તે રાજ્યનો પ્રધાન છે. મહારાજ, આપના કુટુંબમાં જ મહાન વિગ્રહ નહીં થાય તો મહાન કલેશ થવાનો પ્રસંગ આવ્યો છે અને એ કલેશનો પ્રસંગ લઈ અંગ્રેજ કાંઈ પણ લાભ લેઈ શકે તેના કરતાં એ સર્વ પરિણામ અટકાવવાનો સવળો અને સહેલો માર્ગ એ જ છે કે આપના પ્રધાનને ઊંટને સ્થાને મૂકી – ત્યજી – આપના બન્ધુવર્ગનું સાંત્વન કરવું એમાં જ હાલ રાજ્યનું હિત છે. મહારાજ, એ વર્ગ રાજ્યદ્રોહી કે રાજદ્રોહી નથી થયો – તેમને માત્ર મારી જાત ઉપર રોષ છે, અને મારા કરતાં આ વર્ગનો – આ સેનાનો – આપને બહુ ઉપયોગ છે તે હું સત્ય કહું છું. મહારાજ, પ્રધાનો ઘણા મળશે પણ આવી બન્ધુસેના નહીં મળે અને તેમના બોલવા ઉપરથી રોષ ધરવો આપને યોગ્ય નથી. કહ્યું છે કે

'કડવા હોયે લીંબડા, શીળી હોયે છાંય,
બોલકણા હોય બાન્ધવો, તોય પોતાની બાંહ્ય.'

મલ્લરાજ – 'તું કહે છે તે ઘણે અંશે સત્ય છે અને તેટલા માટે જ સામંતને માટે યોજેલી શિક્ષામાં માત્ર મારી પ્રીતિ સિવાય બીજી રીતની હાનિ તેને પહોંચાડી નથી અને તે પશ્ચાતાપ કરી મારી ક્ષમાની આશા રાખે એવો માર્ગ રાખ્યો છે. સામંતના હૃદયમાં ક્રોધ છે પણ દ્વેષ નથી અને તે અવશ્ય પસ્તાશે, અને એક દિવસ આ જ સ્થાને તારી સાથે પ્રીતિથી રાજ્યકાર્યમાં આશ્રય આપશે. મેં એને કરેલી શિક્ષા જેવી આવશ્યક છે તેવી જ માપસર છે અને તેનું ફળ ઉત્તમ આવશે. રજપૂતોનો સ્વભાવ રજપૂત જાણે. પણ એને માટે તારું બલિદાન આપું તે તો અયોગ્ય અને હાનિકારક જ. તારું જ કહેવું છે – અને તે સત્ય છે – કે હવે અમારી તરવારો મ્યાનમાં બંધાઈ અને સેનાઓ નકામી થઈ છે. હવે તો એવા સહસ્ર બન્ધુઓ કરતાં એક ચતુર અને રાજનીતિનો પ્રવીણ પ્રધાન એ જ રાજાઓની તરવાર અને ઢાલ ઉભયનું કામ સારશે.'

જરાશંકર – 'મહારાજે ક્ષમાનો માર્ગ ઉઘાડો રાખ્યો છે તો હાલ તરત જ આપની આજ્ઞાને નિષ્ફળ થવાનો સાધનભૂત હું નથી થતો. પણ મને એક નવાઈ એ લાગે છે કે આપની તરવાર બંધાયાથી હવે લેવાનો માર્ગ આપને આવો સૂઝ્યો ને તે જ બંધનના વિચારથી આપને ઉદ્વેગ થયો, અને બિચારા સામંતને આપને શાંત કરવા તેડેલો તે આ પરિણામને પામ્યો.'

મલ્લરાજ હસી પડ્યો. 'હા એ પ્રારબ્ધનો સંયોગ વિચિત્ર થયો ખરો. પણ મહાન પ્રસંગોએ પ્રથમ મને આવેશ થાય છે, અને તેની શાંતિ અને તે પ્રસંગના ગૂંચવાડાનો ઉકેલ – એ બે વસ્તુ મને સાથેલાગાં જ થાય છે એવા મારા સ્વભાવનો ને પ્રથમ પણ અનુભવ થયો હશે.'

જરાશંકર – 'ત્યારે મહારાજ, આપના કરતાં હું કાંઈ સુખી ખરો કે એવા આવેશના અનુભવ વગર એવો ઉકેલ યથાશક્તિ કરું છું.'

મલ્લરાજ ફરી હસ્યો. 'એ વાત તો ખરી. પણ એવો બલવાન આવેશ – એ – ક્ષત્રિયોનો યુદ્ધમાં બન્ધુ છે; તો તેને બીજે પ્રસંગે દૂર રાખીએ એવા અમે એકલી ગરજના સગા નથી અને તમારે એ આવેશની સાથે કદી પ્રસંગ પાડવાનું કારણ નથી; માટે તમારામાં ડાહ્યા હોય છે તો એનો સંસર્ગ કરતા નથી. એટલો આપણામાં ફેર, અને ફેર મટાડવામાં રાજ્યને લાભ નથી માટે જ રાજાના બન્ધુઓને પ્રધાનનું કામ આપવું યોગ્ય નથી અને તમારી ગરજ રાખીએ છીએ.'

જરાશંકર – 'ત્યારે મહારાજે અંગ્રેજના વકીલની વાતનો ઉકેલ કેવી રીતે કર્યો ? આપના હૃદયમાં ધરતીકંપ થયો તેનું આપે શું મહાપરિણામ જોયું તે કહો.'

મલ્લરાજ – 'તારો ને મારો વિચાર થયો.'

જરાશંકર – 'મારો વિચાર આપને કહ્યો નથી.'

મલ્લરાજ – 'પણ હું સમજ્યો.'

જરાશંકર – 'તો બોલી દ્યો.'

મલ્લરાજ – 'પ્રથમ તું બોલી દે. પછી હું કહીશ.'

જરાશંકર – 'આપની પાસે હું હારું તે યોગ્ય જ છે. ત્યારે હું મારો અભિપ્રાય પ્રથમ કહી દઉં છું તે સાંભળો.'

મલ્લરાજ – 'બોલ.'

જરાશંકર – 'જુઓ, મહારાજ, અંગ્રેજની સાથે સંબંધ બાંધ્યો તે હું તો હજી સુધી બરોબર કર્યું જ માનું છું. પણ ધારો કે તે કામ બરોબર ન હોય તોપણ હવે તે વાત નિરુપાય છે. એ સંબંધને સોનાની ખાણ ગણો કે બાણની શય્યા ગણો, પણ જે હોય તે એ. હવે આપણે એમાંથી જેટલો લાભ મળે તેટલો શોધવાના માર્ગ શોધવા, અને થયું ન થયું થનાર નથી જાણી તેને વિચાર ન કરવો.'

મલ્લરાજના મુખ ઉપર ગંભીરતા આવી અને બોલ્યો : 'સત્ય વાત કહી.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, હવે અંગ્રેજ અધિકારીઓ તે સાસુ અને આપ વહુ – એવો સંબંધ બંધાયો. તે આપનો અધિકાર ઓછો કરવા કંઈ કંઈ ઉપાય કરશે. એમનો સંબંધ થયો તે સારા કે નરસા પ્રારબ્ધનું એક બીજ રોપાયું. હવે તો એ બીજનું ફળ સારું નીવડે એમ હોય તો તેને ઉત્તમ કરવા યત્ન કરવો અને નરસું નીવડે એમ હોય તો તે નિભાવી લેઈ સુધારવા પ્રયત્ન કરવો એ જ યોગ્ય છે; વિચારકાળે શંકા સ્થાને છે; એ કાળ ગયો. આચારકાળે શંકા અસ્થાને છે અને

'संशयात्मा विनश्यति' એ બોધ સ્થાને છે : અંગ્રેજની સાથે સંબંધ કરવાનો આચારકાળ હતો તે પણ ગયો. હવે તો જે હોય તેનો નિર્વાહકાળ આવ્યો છે. અને એ કાળના ચિકિત્સકો અસંદિગ્ધ અને સંમત ઉત્સાહક બોધ આપતા આવ્યા છે કે

'प्रारब्धमुत्तमजना न परित्यजन्ति ॥-'

– પ્રારબ્ધ કરેલા કર્મનો ત્યાગ ઉત્તમ જનો કરતા નથી – ત્યારે શું કરે છે ?–

'निर्वाहः प्रतिपन्नवस्तुषु सतामेकं हि गोत्रव्रतम् ॥-'

– જે વસ્તુ પ્રતિપન્ન કરી તેનો અંત સુધી નિર્વાહ કરવો અને બીજી રીતે ન વર્તવું એ એક જ સત્પુરુષનું કુલવ્રત છે – એટલે એ વ્રત ન પાળનાર અસત્પુરુષ છે. અને એ વ્રતના આચારકાળે એ પુરુષોના જીવ કેવા રહે છે ? તો કહેનાર કહે છે કે

'अङ्गीकृतं सुकृतिनः परिपालयन्ति ॥-'

અંગીકૃત વસ્તુનું સજ્જનો પરિપાલન કરે છે અને એમ કરનારા સુકૃતી એટલે કૃતકૃત્ય–ભાગ્યશાળી–હોય છે અને મનમાં પણ તેમ જ પોતાને સમજે છે. જે સિંહાસન ઉપર આપ બેસો છો તે સ્થાન સત્પુરૂષોને માટે જ છે અને તે સ્થાન ઉપર બેસવાનો અધિકાર મહાભાગ્યનું ફળ, તેમ જ એથી અધિક મહાભાગ્યનું બીજ છે તે મારા કરતાં આપ વધારે જાણો છો.

'મહારાજ, નિર્વાહકાળે વિચારકાળના કરેલા વિચાર પુરા સ્મરણમાં આવતા નથી, આચારકાળની મૂકેલી તીવ્રતા કાર્યમાં સ્ફુરતી નથી, અને જ વિઘ્નોના વિચાર આપે પૂર્વે સંપૂર્ણ રીતે કરીને જ પ્રારંભનો આદર કરેલો છે તે વિઘ્નોની તાત્કાલિક મુદ્રા આપના મનને સંકોચ પમાડે છે તે કેવળ મોહને લીધે છે. તે મોહથી વિઘ્નનો નિર્વાહ થવામાં કલેશ થાય એ આપના કેવળ યુદ્ધાનુભવી સામંતમાં તો યોગ્ય છે. પણ યુદ્ધદશા તો માત્ર આચારકાળનું એક પગથિયું છે અને કેવળ – યોદ્ધાઓનું કર્તવ્ય જે ક્ષણે સંપૂર્ણ થાય છે તે જ ક્ષણે રાજાઓની રાજનીતિના પ્રવાહ આરંભાય છે અને તે પ્રવાહમાં તરવાની મલ્લકળા તો માત્ર મલ્લરાજ જેવા રાજાઓને જ વરે છે. તો મહારાજ ! આ નિર્વાહકાળમાં એ રાજનીતિની મલ્લકળા કેટલી સબળ કરવી તે હું રંક જન્મના બ્રાહ્મણ કરતાં આપનો સૂર્યવંશી પ્રાચીન રાજકુળાચાર આપને વધારે સમર્થ રીતે શીખવશે. મહારાજ, આપનું રાજબુદ્ધિવીર્ય આપને આમાં નિ:સંશય કંઈક અપૂર્વ ફળસંતતિ આપશે – એવી મારા મનને પૂર્ણ શ્રદ્ધા છે. મહારાજ, હું તો આ રાજનીતિમાં આપનો સારથિ છું – મહારથી તો આપ છો અને આપના દિગ્દર્શન પ્રમાણે રથ ચલાવવા તત્પર છું.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે આપણે અંગ્રેજ સાથે નિર્વાહ કરવો એટલો અભિપ્રાય તેં આપ્યો અને એ નિર્વાહ કેવી રીતે કરવો તે વિચારવાનું કામ મારા પર નાંખ્યું.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, યથાર્થ કહો છો. આપનો અભિપ્રાય શો તે કહેવાનો વારો હવે આવ્યો.'

મલ્લરાજ હસીને બોલ્યો :'પ્રધાન લુચ્ચો દેખાય છે. આટલું લાંબું લાંબું બોલી શું કરવું તે કહેવાનો ભાર આખરે મારે માથે જ રહેવા દીધો – ફરી અભિપ્રાય આપતાં સામંતની બીક લાગતી હશે !'

જરાશંકર – 'મહારાજ, બીક હશે તોયે બ્રાહ્મણ છું. બાકી આપના જેવા છત્ર નીચે રહી એવા તાપનો ડર હોય તો તો એવા ડરકણ પ્રધાનને આપની સેવામાં રાખવો યોગ્ય નથી જાણી એને સેવામાં રાખતા હો તો આપનો ધર્મ આપ બજાવતા નથી એટલું કહેવા જેટલી છાતી ચલવું એટલો વિશ્વાસ તો મને આપનો છે.'

મલ્લરાજ ખડખડ હસી તકિયા ઉપર માથું નાંખી પડ્યો ને ફરી ફરી હસ્યો.

'અસત્ય બાપણનો ત્યાગ કરી, અપૂર્ણ સત્ય બોલતાં તને આવડ્યું. હવે સામંતને ખોઈ તને ખોવાની મૂર્ખતા મારે માથે બાકી રહી.'

જરાશંકર હસ્યો. 'મહારાજ, આ અંગ્રેજી રાજ્યનો નિર્વાહ કરવો એટલું સિદ્ધ છે તો તેના વકીલની બાબતમાં પણ નિર્વાહ કરવો એ રસોઈ કરવા સળગાવેલો તાપ વેઠવાને ચૂલેથી કેટલે છેટે બેસવું એના વિચાર કરવા જેવું છે.'

મલ્લરાજ – 'શી રીતનો ?'

જરાશંકર – 'એ તાપ મુંબઈ નગરી જેટલે છેટે લાગવા દેવો કે લીલાપુરમાં પણ લાગવા દેવો '

મલ્લરાજ – 'મુંબઈમાં તો છે જ.'

જરાશંકર – 'હા, પણ એટલે છેટે પડેલા ચૂલામાં રંધાતા ચોખા કાચા રહે છે કે બફાય છે કે બળી જાય છે એ જોવા જેટલી લાંબી દૃષ્ટિ પડે એમ નથી અને લીલાપુરમાં તો બધું જોવાશે.'

મલ્લરાજ સાંભળવા આતુર બની ટટ્ટાર થઈ બેઠો. 'પણ લીલાપુર જેટલો પાસે તાપ લાગશે તો તેના તણખા ઊડશે, રાખ ઊડશે, ધુમાડો ઠેઠ આપણી આંખોમાં આવશે, ને વળી તાપ ઠેઠ સરસો વેઠવો પડશે તે ? એટલું નુકસાન વધારે કે પાસે રહી ચોખા ચાંપી જોવાનું ફળ વધારે ?'

જરાશંકર – 'મહારાજ રાજનીતિના જાણનાર છો. સુભાજીરાવને કાઢી મૂકતા પહેલાં જ અંગ્રેજની સાથે બુદ્ધિબળ રમવાની કળાને શોધવા આપે જ ધારેલું છે; અને બુદ્ધિબળને અંગે આપણી અને સામાની ઉભયની બાજી જાણી લેવી એ સાધન સાધવાને અર્થે સર્વ સંતાપ અને કલેશ વેઠવા એ પણ એક સાધન છે.'

મલ્લરાજના મનનો મોટો વળ ઊકલ્યો. તોપણ કંઈક બાકી રહ્યું. 'જરાશંકર, એ તો ખરું. પણ સામાને જાણતાં આપણે પણ જણાઈ જઈશું તો ?'

જરાશંકર – 'મહારાજ, એ ભીતિ તો વૃથા છે. નાગરાજ મહારાજે કરેલા યુદ્ધને અંતે જ આપણે જણાઈ ગયા છીએ. હવે અંગ્રેજ આપણને વધારે ઓળખવા

પ્રયત્ન કરશે તે આપણાથી અટકાવાય એમ નથી. આપણે શરીરે પહેરેલાં વસ્ત્રમાત્ર ઉઘાડી ઉઘાડીને જોશે, અને એમ કરવા બળ કરતાં કળ વધારે વાપરશે.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે – આવ કુહાડા પગ ઉપર – એવું આપણે જાતે જ કરવાનું કારણ છે ? ચાહીને પાસે બોલાવવાનું કારણ શું ?'

જરાશંકર – 'જે રાજ્યો અને રાજાઓનાં અંગ અનેક અંતર્વ્યાધીથી નિર્માલ્ય થઈ ગયાં છે ત્યાં તો અંગ્રેજ પાસે આવ્યાથી કેવળ ભય જ છે. આપણી ચારેપાસ જ્યાં જોઈએ ત્યાં છિદ્ર વિનાનાં રાજ્ય નથી અને છિદ્રોમાં નખ ઘાલી ઘાલી અંદરનું લોહી અંગ્રેજો રીંછ પેઠે પીશે અને એ લોહીને ઠેકાણે એ રીંછની ઝેરી લાળ લીંપાશે તો તેમાં કંઈ અસંભવ કે અયોગ્યતા મને તો નથી લાગતી. મહારાજ, જે રાજાના રાજ્યમાં પ્રજાનું રક્ષણ ન થતાં ભક્ષણ થાય છે, જે રાજા પ્રજાના કલ્યાણના વિચાર અને આચારમાં દિવસની સાઠ ઘડી ગાળતા નથી અથવા સાઠને ઠેકાણે અઠ્ઠાવન ઘડી ગાળી એમ બે ઘડી જેટલો કાળ પણ પ્રજાને ત્યજી બીજા વિષયને સમર્પે છે તે રાજાના રાજ્યમાં અવકાશ પામતી દુર્વાસનાને માથે ઈશ્વર કોઈ શત્રુ ઊભો કરે તો તેમાં અયોગ્ય શું આવી ગયું ? મહારાજ, પ્રજાને શિક્ષા કરે રાજા અને રાજાને શિક્ષા કરે ઈશ્વર.'

જરાશંકર જરીક અટક્યો અને પાછો બોલ્યો : 'મહારાજ, જે રાજ્યમાં છિદ્રો હશે તેમાં અંગ્રેજોનો સહવાસ ભયંકર નીવડશે કે નહીં એ કહેવાતું નથી, અને નીવડશે તો મને કંઈ અયોગ્ય લાગતું નથી. પણ ત્યાં તે અયોગ્ય હશે તોપણ રત્નનગરીના ધર્મિષ્ઠ મહારાજને તો આમાંથી કંઈ ભય મને દેખાતું નથી. મહારાજ, આપનો અને આપના રાજ્યનો જેને જેને જેમ જેમ પ્રસંગ પડશે તેમ તેમ આપની સુવાસના અને આપની સુંદરતા અધિકાધિક દીસી આવશે. મહારાજ, આપને કોઈ સુખડની પેઠે વધારે વધારે ઘસશે તેમ આપ વધારે સુગંધ આપશો અને વધારે તપાવશે તેમ તેમ કાંચન પેઠે વધારે સુંદર દેખાશો – કહ્યું છે કે :

*'घृष्टं घृष्टं पुनरपि पुनश्चन्दनं चारुगन्धम्
तप्तं तप्तं पुनरपि पुनः का'ञ्चनं कान्तवर्णम् ।
छिन्नं छिन्नं पुनरपि पुनः स्वादु चैवेक्षुदण्डम्
न प्राणान्ते प्रकृतिविकृतिर्जायते ह्युत्तमानाम् ॥'

મહારાજ, અંગ્રેજી તો શું – પણ આખું જગત જખ મારે છે. રત્નનગરીનાં પુરુષરત્ન જેને જોવાં હોય તેટલાં જોઈ લે. એ કોઈના દૃષ્ટિપાતથી ડરે એમ નથી. એ રત્નને કોઈ માત્ર જોવા ઈચ્છે તેટલાથી જ તેને કંઈ ભય નથી. અંગ્રેજ રાજપુરુષોને આપણા પુરુષરત્નોના ભંડાર જોવા હોય એટલા જુએ – એમાં કાંઈ હાનિ નથી. બાકી એ પરદેશીઓ આપણા રાજ્યની બહાર પડોશમાં લીલાપુર આવી રહેશે તો મને તો તેમના તંત્ર જાણવાનો, તેમની કળાઓ જોવાનો અને એવો એવો આપણે એક કાળે ઈચ્છેલો લાભ જ આપણને શોધતો આવતો દેખાય છે. મહારાજ, આ નિર્વાહકાળમાં મને તો આ વિચાર ઉત્તમ લાગે છે.'

* પ્રાચીન શ્લોક

મલ્લરાજ આનંદમાં આવી એકદમ ઊભો થયો; જરાશંકર ઊભો થયો. રાજા પ્રધાનનો વાંસો થાબડી ઉમંગથી બોલ્યો : 'બસ, જરાશંકર – બસ. મલ્લરાજનો સંશય ટળી ગયો – રત્નનગરીનાં રત્ન નિર્ભય છે. જા, વિદ્યાચતુર પાસે ઉત્તર લખાવ કે એ સુગ્રીવજીનો વંશ તે સીતાજીનો માનીતો, ને સીતાજીનાં જ બાળક એ વંશને છેટે કેમ રાખી શકશે ? માટે તેમને જે ઝાડે બેસવું હોય ત્યાં આવી બેસે ને મરજી પડે એટલું કૂદે. એ વાનરો બહુ કરશે તો મૂઠી ચણા બગાડશે – બાકી રત્નનગરીના રત્ન એમનાથી ચવાય કે ભંગાય એમ નથી – એ રત્ન ખાવા જશે તો એમના દાંત પડશે. જરાશંકર, મથુરાનગરીના વાનરો ચણાના લોભી – આપણે એમને પહોંચી વળીશું અને ઘરનાં થોડાં નળિયાં ભાંગશે તો ગામમાં માટીની ખોટ નથી.'

જરાશંકર ઘેર ગયો. રાજા અંત:પુરમાં ગયો. જતાં જતાં તેને સામંત સાંભર્યો અને તેની સાથે હૃદયમાં ઊંડો નિ:શ્વાસ પડ્યો. નાનપણનો સાથી, યુદ્ધકાળનો સખા અને મણિરાજ પછી ગાદીનો વારસ – એ સામંતનો વિયોગ મલ્લરાજને અસહ્ય લાગ્યો અને માર્ગમાં ને માર્ગમાં જ તેનાં નેત્રમાંથી અશ્રુ વહેવા લાગ્યાં. પોતે જાણીજોઈને જાતે જ આ દુ:ખનું કારણ થયો છે, પોતાના મિત્રને પોતે જ ઘા કર્યો છે – એ વિચારતાં મલ્લરાજનું હૃદય છેક કોમળ થઈ ગયું અને તે પોતાની નિન્દાનાં વાક્ય બબડવા લાગ્યો :

'ધિક્કાર છે આ રાજ્યાસનને કે જેને લીધે મિત્રના ઉપર ઘા કરવાનો પ્રસંગ આવ્યો. અરેરે, મિત્રનો ત્યાગ કરવાને ઠેકાણે રાજ્યાસનનો જ ત્યાગ કર્યો હોત શું ખોટું હતું ?'

'સામંત – સામંત – મારા બાળપણના સ્નેહી ! તેં મારું હિત વિચારી ક્રોધ આણ્યો, તેનો બદલો મેં આમ વાળ્યો – જે મનુષ્યની પ્રીતિ ઉપર વિશ્વાસ રખાતો નથી તે દુષ્ટ છે – રાજાઓની પ્રીતિનો વિશ્વાસ જગત કરતું નથી તે બરોબર છે. રાજાઓની જાતિ જ દુષ્ટ છે. રાજ્યને અંતે નરક લખ્યાં છે તેમાંનું એક તો હું આ અનુભવું છું. અહો પરમાત્મા ! તારી ગતિ ન્યારી છે.'

આમ વિચાર કરતો રાજા અંત:પુરમાં ગયો. રાણીએ તેનું ગ્લાન મુખ દીઠું અને તેના સ્વભાવની પરીક્ષક સ્ત્રી ગ્લાનિનું કારણ પણ ચેતી ગઈ. સામંતના સમાચાર અંત:પુરમાં ફરી વળ્યા હતા અને રાજાએ કરેલી શિક્ષા સર્વને મુખે નિર્દય કહેવાઈ – રાજાનો ન્યાય પંચે કર્યો અને સામંત જેવા પ્રતાપી સપક્ષ મિત્રને શત્રુ કરવામાં રાજાએ સાન કરતાં કાન વાપર્યાનો નિર્ણય થઈ ગયો. મલ્લરાજને માથે આવો આરોપ આજ પ્રથમ જ આવ્યો. રાજાની બુદ્ધિ બદલાઈ તેની સાથે કાળ બદલાયો એમ સર્વ કહેવા લાગ્યાં. અંત:પુરમાં જતાં જતાં મળેલાં સર્વ માણસનાં પરભાર્યાં બની ગયેલાં મુખ ઉપરથી જ રાજા સર્વની આ બદલાયેલી વૃત્તિ કળી ગયો અને એના બળતા ચિત્તમાં ઘી હોમાયું. તોપણ રાજાનો પ્રતાપ એવો હતો કે કોઈથી એની પાસે કે માંહોમાંહી પણ ઊંચે સ્વરે આ વાત વિષે ઓઠ ફફડાવી

શકાય નહીં. યમરાજના ઘાથી શૂન્ય થયો હોય એમ આખો રાજમહેલ લાગ્યો. સર્વના મતમાં ભળેલી રાણીની પણ આ વાતમાં જીભ ઊપડે એમ ન હતું – રાજનીતિના પ્રસંગમાં અંત:પુરનાં કોઈ પણ માણસને તેણે ઓઠ ઉઘાડવાનો અધિકાર આપ્યો ન હતો, અને એની આજ્ઞાનો ભંગ કરવો એનું પરિણામ અતિશય ભયંકર હતું તેનો અનુભવ સામંતના દૃષ્ટાંતથી સર્વને પ્રત્યક્ષ થયો હતો. છતાં યમરાજની સાથે અંતકાળે વાતો કરવા બેઠેલા રામચંદ્રનું હિત ઇચ્છી, પોતાનું અહિત અવગણી, લક્ષ્મણે દુર્વાસાને ભાઈ પાસે જવા દીધા હતા અને રાજાની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કર્યું હતું તે દૃષ્ટાંત લક્ષમાં લઈ રાણીએ રાજા પાસે પોતાનું ઈંગિત સ્પષ્ટ કરવા છાતી ચલાવી, અને તેમ કરવામાં રાજાના ચિત્તની ગ્લાનિ દૂર કરી વિનોદ આપવાનો માર્ગ લેવાનો – એક સાધનથી બે કાર્ય સાધવાનો – પ્રયાસ આરંભ્યો.

બન્ધુસ્નેહને રાજધર્મના ભાર નીચે દાબી દેવાના પ્રયાસ અને ક્લેશથી થાકેલો મલ્લરાજ મસ્તિષ્કમાંથી સર્વ ભાર ફેંકી દઈ રાણીના અંકસ્થળમાં માથું મૂકી પલંગમાં સૂતો, દીવાની ઝીણી કરી દીધેલી જ્યોત તેની આંખોનો ક્લેશ દૂર રાખી માત્ર પ્રકાશ જ આપવા લાગી, ઉઘાડી બારીમાંથી પશ્ચિમ સમુદ્રની ભરતીની પ્રેરેલી પવનની લહેરો રાજાના શરીરને નિદ્રોન્મુખ કરવા લાગી, બહારનાં ઝાડોનાં પાંદડાંનો ખડખડાટ કર્ણેન્દ્રિયને એકસ્વરમાં લીન કરવા લાગ્યો, અને રાજાની ચિત્તશય્યામાં આળોટતી ચિંતાઓએ ખોઈ દીધેલી પદભ્રષ્ટ નિદ્રાદેવીને પ્રયાણ આરંભવા આનન્દયોગનું મુહૂર્ત સાધવાના ઉલ્લાસથી સ્વામીના શરીર પર કરતલ ફેરવતી મેનારાણી જોડી રાખેલું ગેય ધીરે ધીમે સ્વરે ગાવા લાગી :

'મેના રટે પ્રભુ આજ ! મહારાજા ! રંક મેના રટે તમ પાસ ! – ધ્રુવ.
શૂર પુરુષ તે હાથ ધરે જે નહિ એકલી તરવાર; મહારાજા !
શૂર પુરુષ તે હૃદય ધરે જે નહીં કેવળ અંગાર. મહારાજા !
×શંખ ધરે રિપુ-હૃદય-વિદારણ જે ત્રિભુવનનો નાથ, મહારાજા !
×ભકત હૃદયના સાંત્વન કાજે પદ્મ ધરે તે હાથ. મહારાજા !
લાત ખમી હરિભૃગુની હૃદયમાં સિદ્ધ થયો ક્ષમાનાથ, મહારાજા !
અવનિ વસી અવતાર ધર્યા ને વેઠ્યા યુગવ્યવહાર. મહારાજા !
મેના જેવી અબળા નારી તે પણ પાળે કાળ, મહારાજા !
દેવા મણિ પ્રભુકરમાં એણે તપ તપ્યું છે નવ માસ; મહારાજા !
એ હરિકેરા ભકત તમે છો – એ મેનાના નાથ : મહારાજા !
તેજસ્વી છો તેને ક્ષમાનો કોણ દીવો ધરનાર ? મહારાજા !'

આ વાકયે રાજાને નિદ્રાસ્ખલિત કર્યો. તેણે પાસું ફેરવ્યું. રાણીનું ગાયન વધ્યું :

'સામંતશિરના મુકુટમણિથી પદપાવડી સોહાય, મહારાજા !'

× આ કડી અન્ય સ્થળથી જોડેલી છે.

રાજાએ આંખો ઉઘાડી – જાગ્રત થયો. રાજા રાણીનું મુખ જોવા લાગ્યો.

'એ મણિધર પર ભાર ક્ષમાનો અચળ ટકાવો ક્ષમાનાથ ! મહારાજ !'

રાજા ચમક્યો – રાણીના ખોળામાંથી માથું લઈ લીધું – બેઠો થયો. એનાં નેત્ર-આકાશમાં ધૂમકેતુ ઉદય પામ્યો. રાજાનો ચિત્તવિકાર ચતુર લલના ચેતી ગઈ અને જાતે ચડાવેલા વિષનો ઉતાર જાતે આરંભ્યો.

'અબળા જાતિ નથી અધિકારી સિંહાસનની પાસ, મહારાજા !
કોમળ રસની હું અધિકારી, કોમળ જાચું પ્રભાવ ! મહારાજા !'

ગાનયોગ્ય હાવભાવનું નાટ્ય કરતાં રાજા સામા હાથ જોડતી – રાજાના વિશાળ મેઘ જેવા વક્ષઃસ્થળમાં મુખચંદ્ર છુપાવવા લાગી –

'હાથ જોડી, કરી ઉર ઉઘાડું, વનિતા માગે આજ, મહારાજા !'

રાજા રાણીનું મુખ ઊંચું કરી તેમાંથી હવે શું વાક્ય નીકળે છે તે સન્મુખ દૃષ્ટિ કરી સાંભળવા – જોવા – લાગ્યો. રાણીની વાગ્ધારા અસ્ખલિત ચાલતી રહી :

'શાસ્ત્રવિશારદ પિયુ ! દેજો જી શૂર ધીર રસિક શૃંગાર, મહારાજા !'
યુદ્ધવિશારદ પિયુ ! સહેજો જી, રાખી ક્ષમા, રસબાણ, મહારાજા !'

રાજાના વિચાર પોતાના અંગમાં આકર્ષતી લીન કરતી અંગના પોતે હરાવી દીધેલી સેના નાસતી નાસતી સ્વસ્થ થવા પામી બળવતી થવા પામે અને તેને જીતવા પોતાને ફરી પ્રયાસ કરવાનો પ્રસંગ આવે તે પહેલાં સમયગ્રાહિણી રતિશૂરી બળવાન ધસારો કરવા લાગી :

'મહારાજા ! શૂરી મેના કરે રસઘાવ !
મહારાજા ! જોજે ! રંગીલી કરું છું પ્રહાર !
ચતુર વીર ! સજજ થજે સાવધાન !
કારમો છે કામિની કેરો ચડાવ !
મહારાજા ! શૂરી મેનાનો જોજે જી હાથ !
રંગીલા, ઝીલજે, રસરંગની ધાર !'

'ધાર' શબ્દનો ઉચ્ચાર નીકળતા પહેલાં રાણીનું શરીર રાજાના શરીર પર પ્રહાર કરી પડ્યું. રાજા એકદમ સુકુમાર શરીરને નિર્માલ્યવત્ વિષવત્ ગણી તરછોડી ઊભો થયો, રાણીને પડતી મૂકી રંગભવનના દ્વાર બહાર જતો રહ્યો, અને જતાં જતાં રાણીના સામું ક્રોધકટાક્ષ ફેંકી છેલ્લા બોલ બોલતો ગયો – 'સામંતને શિક્ષા કરનાર રાજા સામંતનો પક્ષ કરનારીને પણ શિક્ષા કરી શકશે. રાણી ! અધિકાર વિનાનું કામ કરવાની યોજના કરી મારી આજ્ઞાનો ભંગ કર્યો – રાજદંડને યોગ્ય માનવી પાસે રાજા સંબંધ ભૂલી જાય છે. રાણી ! સામંતનો ત્યાગ કર્યો તો તારો કરવો એ વિધાતાનો વિશેષ લેખ !'

રાજા દ્વાર બહાર અદૃશ્ય થયો. અંધકારમાં લીન થયો. રાણી ઊભી થઈ પાછળ ચાલી. રાજા પોતાની કે કોઈની સાથે વાત કરતો સંભળાયો. રાણી અંધકારમાં ઊભી ઊભી ગાવા લાગી :

'રસિયા ! રોષ તજો જી !'*
તુમ મધુકર, અમ કેતકી, ભલો બન્યો સંજોગ !
કંટકદોષ વિચારીએ તો તો કૈસે બને રસભોગ ?
ઓ રસિયા ! રોષ તજો જી !'

ઉત્તર ન મળ્યો. રાણી દીવો લઈ આવી ચોકમાં રાજાને શોધતી ચાલી અને રાજાને પકડી પાડતી બોલી :

'મારું રમકડું રિસાયું રે ઓ વ્હાલા !'+

પકડાયેલો રાજા બોલ્યો : 'રાણી ! વિચાર કરતાં તારું કહેવું એવું સમજાય છે કે સામંત મણિધરની પેઠે મણિ અને વિષ ઉભય ધરનારો છે માટે ક્ષમા રાખવી. રાજનીતિમાં સ્ત્રીવર્ગને હું અધિકાર આપતો નથી – માટે તને શી શિક્ષા કરું ?'

રાણી પગે પડી, રાજાના જમણા પગને આલિંગન દઈ બોલી : 'મહારાજ ! મેં રાજનીતિમાં ચાંચ બોળી નથી – આપના રાજ્યમાં હું અબળા પ્રબળા બની આપને લાંછન લગાડવા અભિલાષ રાખતી નથી. એ અભિલાષ બીજી સ્ત્રીઓને સોંપ્યો – મેના તો આપની પ્રજા છે અને આપનો આપેલો અધિકાર લે છે.'

રાજા – 'તે શો ?'

રાણી – 'કોઈ સર્પ આપને દંશ દે એવે સ્થળે આપ સંચાર કરો ત્યારે વચનથી અને અગત્ય પડે તો વચ્ચે પડી આપને ખેંચીને પણ આપને વિષદંશમાંથી ઉગારવા એ અધિકાર આપના આયુષ્યની સૌભાગ્યવતીને વિવાહના સમયથી જ મળેલો છે.'

રાજા – 'શું સામંત મને દંશ દે એમ છે ?'

રાણી – 'સામંત તો દે એમ નથી. પણ આપના ભાયાતો એ સામંતના દાંત છે ને એ દાંતમાં વિષ છે – મહારાજ, આપના ભાયાતો આપના પ્રધાન ઉપર અને આપના ઉપર ક્રોધે ભરાયા છે. સામંતને ક્ષમા કરશો તો આ વિષ શાંત થશે અને એ વિષવાળા નાગના શિર ઉપર ધરતીનો ભાર રાખશો તો ટકશે એ આપની જાતને ઉગારી લેવાનો એક માર્ગ છે.'

રાજા – 'આ રાણી ! તારો અભિપ્રાય જાણ્યો. એ અભિપ્રાયથી મારી આજ્ઞાનો ભંગ કર્યો નહીં કર્યો થાય. પણ તને શિક્ષા થોડીક કરું છું. તે એ કે આજની રાત્રિ મારો વિયોગ વેઠવો અને ફરીથી રાજ્યપ્રસંગના વિષયમાં ઉચ્ચાર પણ ન કરવો એટલી ફરી આજ્ઞા આપું છું.'

રાણી રાજાનો પગ મૂકી ઊઠી. તેની આંખમાં પાણી ભરાઈ આવ્યું. 'મહારાજ – આપના વચનમાં ન્યાય છે અને આપની આજ્ઞામાં દંડ અને ક્ષમા ઉભય છે – એ આજ્ઞાનો ભંગ કરવા મુજ રંકનું ગજું નથી. મહારાજ, હું આપની રૈયત છું.

* દયારામ.
\+ પ્રેમાનંદ

આપ રંગભવનમાં પધારી શૈયા કરો - હું આજની રાત આ ચોકમાં દેશવટો ભોગવીશ.'

રાજા પલંગમાં સૂતો. રાણી ચોકમાં સૂતી. પ્રીતિની સત્તાના કાંટામાં સૂતેલો રાજા આખી રાત ઊંઘી શકયો નહીં. તેમ રાજ્યાસનનો અધિકાર પ્રિયજનને કરેલી શિક્ષાના વિષયમાં પશ્ચાત્તાપ કે ઉદ્વેગ પામી શકયો નહીં. સામંત જેવા મિત્રને અને મેના જેવી રાણીને શિક્ષા કરનાર રાજાના મસ્તિષ્કની અવસ્થાનું ચિત્ર આપવા તો શ્રીકંઠ ભવભૂતિ જેવાનો શક્તિપાત જ સમર્થ થાય.

હૃદયમાં વજ્ર અને નેત્રમાં પાણી રાખનાર રાજાની અવસ્થા કેવી દુસ્કર છે ? ભવભૂતિ કહે છે કે

'इदं राज्यं पाल्यं विधिवंदभियुक्तेन मनसा
प्रियाशोको जीवं कुसुममिव धर्मः क्लमयति ॥
स्वयं कृत्वा त्यागं विलपनविनोदोष्यसुलभम्
तदद्याप्युच्छ्वासो भवति ननु लाभो हि रुदितम् ॥

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૧૨

નવાં પ્રકરણ અને નવાં ઈતિહાસ

"But no ! the imperial theorist will live and die a martyr to his theory.'

Merivale on Aurelius.

પરરાજ્યનો પ્રથમ ધક્કો વાગ્યો તેની અસર મલ્લરાજના સર્વ તંત્રમાં લાગી ગઈ. એના ભાયાતો, તેની સેના, એનો મિત્ર, એનું અંતઃપુર, એનો સ્નેહ : સર્વ સ્થળમાં છિન્નભિન્નતા થઈ ગયા જેવું થયું. પોતાનાં સર્વ સગાંવહાલાં પરાયાં થઈ ગયાં જણાયાં. અભિપ્રાયના ભેદને અંતે પ્રીતિમાં ભેદ પડ્યો. અંગ્રેજનો સંબંધ સ્વીકારતાં ક્ષત્રિય બંધુઓ નકામા થઈ ગયા, તેની લાગણી તેમને સ્વાભાવિક રીતે થઈ અને સામંતને કરેલી શિક્ષાથી ભાયાતો અત્યંત તપી ગયા. મલ્લરાજ એકલો પડ્યો. એના કાનનો મંત્રી પ્રધાન સર્વને મન શત્રુ થયો. 'ખટપટ' - અંતર્ભેદ-નાં મૂલ ઊડાં રોપાયાં. રાજ્યમાં સર્વનો પરસ્પર વિશ્વાસ અચલ હતો. તે સંસારના નિયમોને અનુસરી પાણીના રેલા પેઠે સરી ગયો. પલંગમાં એકલો સૂતો સૂતો મલ્લરાજ આ ચિત્રનું પ્રત્યક્ષ દર્શન અનુભવવા લાગ્યો - તે છેક રાત્રિને પાછલે પ્રહરે નિદ્રાનો પ્રથમ સંચાર અનુભવતા બોલી ઊઠ્યો :

'एकोऽहमसहायोऽहमेकाकी विजने वने ।
इत्येवंविद्या चिन्ता मृगेन्द्रस्य न जायते ॥'[૧]

રાજાના મનની ભોમિયણ રાણીએ, આજ્ઞાનો ભંગ ન ગણી બારીમાં છાની દૃષ્ટિ કરી, રાજાને જોઈ લીધો. તેને નિદ્રાવસ્થ જોઈ પોતે પોતાને કૃતકૃત્ય સમજતી ચોકમાં પૃથ્વી પર ગાઢ નિદ્રાને વશ થઈ.

આ પ્રસંગ પછી એક વર્ષ વીતી ગયું. રત્નનગરીની પડોશમાં વીરપુરનો વૃદ્ધ રાણો ગુજરી ગયો અને તેની ગાદી ઉપર તેનો યુવાન પુત્ર ખાચર બેઠો. ખાચરના પિતાને મલ્લરાજ સાથે મિત્રતા હતી, અને ઉભયના સામાન્ય શત્રુઓ સામે ટક્કર ઝીલવામાં રત્નનગરી અને વીરપુરનાં રાજ્ય ભેગાં રહેતાં. આ પ્રસંગોમાં રત્નનગરીના રાજાઓ પોતાનું સંસ્થાન સુસંબદ્ધ સમીપ અને સુઘટિત રાખવામાં અને દૂરના પ્રદેશો ઉપર લોભ ન રાખવામાં સંતોષ માનતા અને પોતાના ભાયાતો તથા ગરાસિયા દૂર દેશમાં પરાક્રમ દર્શાવી જુદા ગરાસ મેળવવા પ્રયત્ન કરે તેમને સાહાય્ય આપતા અને તેમની વૃત્તિઓને બહિર્મુખ કરવામાં સાધનભૂત થતા; ત્યારે વીરપુરના રાજાઓ પોતાના રાજ્યને ભાયાતોની તૃષ્ણાને વશ રહેવા દઈ દૂરના પ્રદેશો ઉપર જાતે ફાળ ભરવામાં આનંદ માનતા. અંગ્રેજી રાજ્યનો હાથ આ તૃષ્ણાનાં

---

૧. આ વિજન વનમાં હું એક જ છું, અસહાય છું, એકલો છું - એવી ચિંતા સિંહરાજને થતી નથી.

સાધનભૂત યુદ્ધોની આડે આવ્યો અને તૃષ્ણા શમી નહીં. ભાયાતોનો ઉન્માદ શત્રુઓનાં શિર ઉપરથી અસ્ત થઈ રાજ્યની ગાદી આગળ ઉદય પામવા લાગ્યો. આ સર્વનું ફળ એ થયું કે પૃથ્વીની તૃષ્ણાથી ફૂદી રહેલા યુવાન અને ઉત્કટ ખાચરે આજ સુધી બન્ધુજન પેઠે રહેલાં પાડોશનાં રાજ્યોની પૃથ્વી વગરયુદ્ધે પચાવી પાડવાનો માર્ગ શોધ્યો અને તેમ કરવામાં પોતાને કનડતા ભાયાતોને સાધનભૂત કરી પોતાને ખાવા આવતાં કૂતરાનાં ટોળાં પાડોશીઓ ઉપર છોડ્યાં. વીરપુરના ગરાસિયા લોક પોતાના રાજાને નામે ચારે પાસની જમીન પચાવી પડવા લાગ્યા, અને તેમના તથા તેમના રાજા ખાચર સામે નવા પોલિટિકલ એજંટને ત્યાં આસપાસનાં રાજ્યોમાંથી ફરિયાદો થવા માંડી. પોતે જ સર્વને હેરાન કરતો નથી એવો આભાસ એજન્ટના મનમાં ઉત્પન્ન કરવા તેમ ન્યાય માગવાને નિમિત્તે એજન્ટની મૂર્ખતાનો અથવા ધનવાસનાનો લાભ લઈ એજન્ટના આપેલા ન્યાય દ્વારા, પારકી પૃથ્વી કમાવા ખાચરે પાડોશીઓ સામા દાવા કરવા કરાવવા માંડ્યા. આ ચેપ બીજાં રાજ્યોમાં પણ પેઠો. રાજાઓમાં શાંતિ રાખવાના અને તેમના પંચનો અધિકાર ધારણ કરવાના અભિલાષી પોલિટિકલ એજન્ટનો અભિલાષ સિદ્ધ થયો અને લડવા પડેલી બિલાડીઓની ભાખરીઓ તેમનાથી વધારે બુદ્ધિમાન અને બળવાન વાનરના હાથમાંની તુલામાં પડવા માંડી. આ કાળપરિવર્તનનું નાટક મલ્લરાજ દૂરથી જોયા કરતો હતો અને ખિન્ન થતો હતો એટલામાં એ કાળચક્રનો ઘોષ એના કાનમાં પણ આવવા લાગ્યો - એના રાજ્ય પર એ ચક્ર ફરતાં લાગ્યાં. પોતાના સ્વરાજ્યમાં અંતઃપુર સુધી સળગેલી આગ હોલવી રહ્યા પછી ઘણો કાળ થયો નહીં એટલામાં પરરાજ્યોમાં લાગેલી આગના ભડકા આકાશમાં દેખાવા લાગ્યા અને તેના તણખા પોતાના છાપરા ઉપર પડવા લાગ્યા. જૂની મિત્રતા ભૂલી જઈ ખાચરે એક પાસથી રત્નનગરીના રાજ્ય સાથે સીમાડાની તકરાર ઉઠાવી અને બીજી પાસથી ખાચરના ગરાસિયા રત્નનગરીના રાજ્યની એક પાસની જમીન ખેડાવવા લાગ્યા. એજન્ટે મલ્લરાજ ઉપર પત્ર લખી ખાચરે ઉપાડેલી તકરારનો ઉત્તર માગ્યો. એક પાસથી આ ઉત્તર માગવાનો અધિકાર મલ્લરાજે સ્વીકાર્યો નહીં અને તે વિષયનું લેખયુદ્ધ ચાલ્યું; અને બીજી પાસથી તેણે જરાશંકરને અને સામંતના ઊગતા પુત્ર ભુજુભાને બોલાવી રાજા-પ્રધાન વચ્ચે સિદ્ધ કરેલી આજ્ઞા આપી.

'જરાશંકર, રાજાઓના પંચ થનારે પંચનો ઢોંગ માંડ્યો અને મૂર્ખ રાજાઓ એકબીજાનાં ગળાં કાપી પંચના હાથમાં મૂકશે. શસ્ત્રયુદ્ધના યુગમાં પણ ધરતીનો લોભ ન કરનાર રાજાએ લોભમાં પડી વૈશ્યયુદ્ધ કરે એ કાંઈ બને એવી વાત નથી. શસ્ત્રયુદ્ધના કાળમાં ભાયાતો અને યોદ્ધાઓનો સ્વાર્થ એવો હતો કે રાજાઓ ધરતીના ભૂખ્યા રહે અને ઘડી ઘડી યુદ્ધના પ્રસંગો શોધી એ યોદ્ધાઓની ધરતીની તૃષ્ણા ભાંગે. આ વૈશ્યયુદ્ધના કાળમાં પ્રધાન સહિત મુત્સદ્દી વર્ગનો એવો સ્વાર્થ છે કે રાજાઓ ધરતીના ભૂખ્યા રહે અને ઘડી ઘડી લેખયુદ્ધના પ્રસંગ શોધી લેખકવર્ગની ભૂખ ભાંગે. જરાશંકર, ભૂતકાળમાં આપણા પુરુષરત્નને જેમ લોભનાં કલંક લાગ્યાં નથી તેમ આ વર્તમાન કાળમાં એ કલંક વગરનાં શુદ્ધ રત્નોનો આપણી પાસે સંગ્રહ છે અને તારો રાજા એ લોભકલંકવાળા ચળકતા પથરાને નિર્મળ રત્નોને સાટે

સંગ્રહતો નથી. ધરતી અને ધન જેવા જડ પદાર્થો કરતાં રત્નનગરીના જનરાજ્યનું બળ મારા વંશને પરાપૂર્વથી પ્રિય રહેલું છે. માટે જરાશંકર, જુવાન ખાચરને લાગેલો ચેપી રોગ આ દેશમાં આવી ન જાય તેને માટે ધરતી અને ધનનો તું ચાહે એટલો ભોગ આપી આ દેશમાં વૈશ્યયુદ્ધની હોળી જાગે નહીં અને આ આજકાલનાં માંકડાંને મારા પંચ-સરપંચનું કામ સોંપવાનો પ્રસંગ કોઈ દિવસ આવે નહીં એવા મહાયજ્ઞનો આરંભ માંડ.

'તરવાર ચૂકવે તે ન્યાય એ કાળ વહી ગયો ! સ્વપ્ન જેવો થઈ ગયો ! હવે રાજાઓનો ન્યાય તરવાર નહીં ચૂકવે પણ માણસ ચૂકવશે ! જરાશંકર, જ્યાં સુધી આ દેહમાં જીવ છે ત્યાં સુધી આ રજપૂત એ કાળને આ દેશમાં નહીં આવવા દે - તું જ કહેતો હતો કે 'राजा कालस्य कारणम् !' હું જીવીશ ત્યાં સુધી રાજા મટી મારા રાજછત્રને ધકેલી પાડી તેને સાટે અંગ્રેજનું છત્ર રોપવું પડે - એ છત્રની છાયા શોધવી પડે એમ નહીં કરું. એ છાયા શોધવાથી રાજત્વ જાય છે કે મારી પાડોશના રાજાઓની સાથે મારો મમત છોડી તેમનું ધાર્યું થવા દેવામાં અને તેમના હાથમાં થોડીક ધરતી - માટી, પથરા અને ઝાડપાલા - જવા દેવાથી રાજત્વ જાય છે ? જરાશંકર, એવી છાયા શોધવાથી જ રાજાઓનું રાજત્વ જાય છે અને જશે ! બીજાઓને તેમ કરવું ગમે તો ગમો. પણ યુદ્ધકાળમાં પાછા હઠવા કરતાં વડીલ હસ્તિદંતે મરણને પ્રિય ગણ્યું અને એના જેવા શૂર મહાત્મા પુત્રરત્નના શબની છાતી ઉપર પગ મૂકતાં નાગરાજ જેવા પુત્રવત્સલ પિતાએ આંચકો ખાધો નહીં - તેમ - તેમ - એ મહાત્માઓની છાયામાં ઊછરેલો બાળક વૈશ્યયુદ્ધને અર્થે તેમના શત્રુઓની છાયા સ્વીકારવાનો નથી. જે ધરતી મૂકીને મારા બે વડીલો મારી દૃષ્ટિ આગળથી ગયા તે ધરતીને ત્યજવી એમાં શી વિસાત છે ? અંગ્રેજોની મેં મિત્રતા સ્વીકારી છે - તેમની પાસે ન્યાય માગવો સ્વીકારેલો નથી. તેમની પાસે ન્યાય માગવાને હાથ જોડવા તેના કરતાં નાગરાજે કરેલા યુદ્ધમાં મારી સાથે ઊભા રહેલા રાજાઓનાં આજકાલનાં સંતાનના હાથ ઊંચે રાખી તેમને જે જોઈએ તે આપી દેવું એવો મમત મને અતિપ્રિય છે. માટે જા અને આ મારો મમત રાખ.

'જરાશંકર, મેં મારું સાધ્ય બતાવ્યું. તેનું સાધન શોધવું એ પ્રધાનબુદ્ધિનું કામ છે - આવી વાતમાં કેવું સાધન વાપરવું, શો ભોગ આપવો, વગેરે વાતનો વિચાર કરવાનો શ્રમ મલ્લરાજ લેતો નથી. આ ધૂળ જેવી તકરારોનું ગમે તે રીતે સમાધાન કરી દે. મારો અને મારા રાજ્યનો સ્વાર્થ કેવી રીતે સાચવવો તે તને આવડે છે. તેમ કરવા જતા તારી ચતુરતામાં ભૂલ આવશે તો તેની ક્ષમા આપતાં પણ મને આવડે છે. માટે જા અને મારા ભણીની પૂર્ણ સત્તાથી, પૂર્ણ વિશ્વાસથી અને પૂર્ણ સાધનથી ધારેલું કામ સિદ્ધ કરી આવ.

'જોજે. જે રાજા સાથે તકરાર હોય તેની સાથે પણ સમાધાન કરવું અને તકરાર ન હોય તેની સાથે પણ ભવિષ્યમાં આ પથરામાટીની તકરાર ઊભી ન થાય એવા કરાર કરી દેવા. આપણા રાજ્યની સીમ એવી દૃઢ અને સ્પષ્ટ કરીને બાંધી

દે કે નાના બાળકને પણ તે સમજવામાં ભૂલ ન થાય અને લુચ્ચામાં લુચ્ચા માણસને પણ તે હદ ખોટી કરવાનો માર્ગ ન જડે. પરરાજ્યો સાથેનાં સર્વ પ્રકરણને એવાં શાંત કરી દે કે આ રાજ્યમાં તેમને પુનર્જન્મ પ્રાપ્ત ન થાય અને તેમ કરવામાં તારી બુદ્ધિમાં જે કાંઈ ધરતીનું કે દ્રવ્યનું નુકસાન તરત વેઠવું પડે તે વેઠી લેવું - પણ મારા રાજ્યની એક પાસે જેવી સમુદ્રે હદ બાંધી છે તેમ બીજી ત્રણ પાસ એવી હદ બાંધજે કે યાવચ્ચંદ્રદિવાકર એ હદમાં કોઈ ચાંચ બોળી શકે નહીં. અને તે જ પ્રમાણે પરરાજ્યો સાથેના જે જે પ્રશ્ન હોય તેનું સમાધાન પણ એમ જ સદાકાળને માટે કરી લેજે. એ કામ થઈ જશે એટલે રત્નનગરીના ભાવી રાજાઓએ પોતાની પ્રજાને અર્થે જે કાળ રોકવો જોઈએ તે કાળ ઓછો કરવા કોઈની શક્તિ ચાલવાની નથી.'

પ્રધાનની જોડે આટલી વાત કરી જુવાનીમાં આવવા તૈયાર થતા મુળુભાનો હાથ ઝાલી વૃદ્ધ થતો મલ્લરાજ ઊછળતા આનંદથી બોલવા લાગ્યો :

'મુળુભા, સામંત જેવો મારા રાજ્યનો સ્તંભ છે તેમ તમે મણિરાજના રાજ્યના સ્તંભ થવા યોગ્ય છો. નાગરાજ અને અંગ્રેજના યુદ્ધપ્રસંગે પરરાજ્યોમાં જવું પડ્યું હતું ત્યારે સામંતભાનો મારે સાથ હતો અને એમની બુદ્ધિ અને પ્રીતિ મને કામ લાગી હતી. મણિરાજ આજ બાળક છે પણ તમારું વય યોગ્ય છે માટે આવા મોટા પ્રસંગોનો અનુભવ આપવા અને રાજાઓમાં પ્રસંગ પાડવા તમને જરાશંકર સાથે મોકલું છું તેનો પૂર્ણ લાભ લેજો, અને વીરપુર જતાં માર્ગમાં તમારા પિતાને પણ સાથે લેઈ લેજો ને તેમની ઓથમાં રહેજો.'

મુળુએ નીચા નમી મહારાજના ચરણ સ્પર્શ્યા અને મલ્લરાજે તેને માથે હાથ મૂકી આશીર્વાદ આપ્યો.

મુળુભા બોલ્યા : 'મહારાજ, મારા રંક પિતા ઉપર આપ ક્ષમા રાખો છો તેનો બદલો હું છોરુથી વાળી શકાય એમ નથી; પણ આપની આજ્ઞા સાથે જે કૃપા રહેલી છે તે બે હું મારા શિર ઉપર ધારું છું અને આપના વિયોગથી દુ:ખી મારા પિતાને આ સમાચાર કહી આપના દર્શન જેવો સંતોષ તેમને વાળીશ.'

મલ્લરાજ આ ઉત્તરથી તૃપ્ત થયો અને પ્રસંગ જવા દેવો અયોગ્ય ગણી બોલ્યો :

'જરાશંકર, મુળુભાને લઈ તું સામંતને મળજે અને હવે તું મને પાછો મળે તે પ્રસંગે સામંતને મુળુભાની સાથે લાવજે.'

અતિ હર્ષમાં આવી જરાશંકર બોલ્યો : 'અવશ્ય, મહારાજ, એ આનંદપ્રસંગ ક્યાંથી ? મહાકાર્યના આરંભમાં આપ મુળુભાનું માગણું સ્વીકારો છો અને સામંતરાજ ઉપર કૃપા કરો છો તે મંગળ શકુન થાય છે અને આપની આજ્ઞા સિદ્ધ થઈ સમજજો. સામંતરાજ અને મુળુભા જેવાં રત્નોના ધણીને શાની ખોટ પડવાની છે ?'

જરાશંકર અને મુળુ ગયા. મુળુના વંશમાં પિતાનું નામ પુત્રના નામ પહેલાં લખવાનો વહીવટ હતો તેથી મુળુભા સામંતમુળુ અથવા મુળુસામંતના નામથી

ઓળખાતો. સામંતમુળુના અંત:કરણમાં નવા યુગનો વા વાયો હતો. પૃથ્વી અને સત્તાનો અત્યંત લોભ, પિતાને થયેલા અપમાનથી ઉદય પામેલો ક્રોધ, તે અપમાનના નિમિત્તભૂત પ્રધાન ઉપર અને તેના કુટુંબ ઉપર દ્વેષ અને વૈર, અને રાજ્યમાં કોઈ પણ ઊથલપાથલ કરી જાતે આગળ આવવાની તૃષ્ણા : ઈત્યાદિ ભૂત મુળુના ઊગતા હૃદયમાં રાતદિવસ નૃત્ય કરી રહેતાં; તેમની સાધનભૂત ક્રૂરતા મોસાળપક્ષથી તેનામાં ઊતરી હતી; પિતૃપક્ષથી માત્ર બુદ્ધિ, કલ્પના અને શૌર્ય તેનામાં ઊતર્યાં હતાં; અને એ સર્વથી ઊઠેલા અભિલાષ મહાપ્રયત્નથી તે હૃદયમાં ગુપ્ત રાખતો હતો. એ પાછો ફર્યો તે સમયે એના બોલવામાં કાંઈ કપટ હોય, એના સ્મિતમાં કોઈ ગુપ્ત કટાર હોય, એના હૃદયમાં કોઈક રાક્ષસ હોય – એવો આભાસ મલ્લરાજના હૃદયમાં વીજળી પેઠે ચમત્કારો કરી શાંત થયો. તેને અકારણ ગણી મલ્લરાજે તેનો વિચાર ન કર્યો અને પોતે સ્વીકાર્યમાં ભળ્યો.

'વિદ્યાચતુરને આ પ્રસંગોમાં સર્વ રાજકીય પુરુષોના પ્રસંગનો લાભ મળશે તો તે વિદ્યાનો લાભ મણિરાજને મળશે અને જરાશંકર પાછળ તૈયાર કરવા યોગ્ય વિદ્યાચતુરને ધાર્યો છે તે તૈયાર થશે તો રાજ્યને પણ લાભ છે.' – એ સંકલ્પ મનમાં કરી વિદ્યાચતુરને નવાં કામોમાં સાથે લેવા જરાશંકરને રાજાએ આજ્ઞા કરી. જરાશંકરને તો ભાવતું હતું ને વૈદે કહ્યું.

આ મહાન કાર્ય કરવામાં કેટલાંક વર્ષ ગયાં. તે પૂર્ણ થતાં પહેલાં રાજાઓના અને અંગ્રેજ અધિકારીઓના કંઈ કંઈ અનુભવ થયા. ખંડણી વસૂલ કરવા અને પંચનું કામ કરવા નિમાયેલા અધિકારીના રૂપ કાળક્રમે બદલાયાં અને મલ્લરાજનો અભિપ્રાય થયો કે તે અંતે રાજાઓના ગોવાળનું રૂપ ધરશે.

રાજાઓના પંચ નિમાયેલા અધિકારીને માથે ઉપરી સરકારે સરપંચનું કામ કરવા માંડ્યું અને સાધારણ પ્રજાવર્ગનાં માણસો એક ન્યાયાધિકારીની પાસેથી સંતોષ ન મળતાં ઉપરી ન્યાયાધિકારી પાસે શુદ્ધતર ન્યાય (અપીલ) માગવા જાય તેમ રાજાઓ એજન્ટ પાસેથી સરકાર પાસે જવા લાગ્યા અને તેમને માથે ન્યાયાસન સ્થપાયાં. ક્ષત્રિયત્વ ભૂલી રાજાઓ સાથે રાજાઓ વૈશ્યયુદ્ધ કરવા મંડી ગયા. પંચ પાસે હારતાં સરપંચ પાસે શુદ્ધતર ન્યાયના ભિક્ષુક થવા લાગ્યા, અને તેમની ભિક્ષુકતા વધી તેમ તેમ પંચસરપંચનું ગૌરવ વધવા લાગ્યું. સાક્ષી-પુરાવા ઉપર આધાર રાખતો ન્યાય શોધનાર રાજાઓનાં ભાગ્ય ક્ષુદ્ર સાક્ષીઓના હાથમાં જતાં રહ્યાં, બે પક્ષમાંથી એકનો પુરાવો ખોટો માનવો આવશ્યક થતાં રાજાઓની અને તેમના પ્રધાનોની પ્રતિષ્ઠા પંચસરપંચના હાથમાં જવા લાગી, અને પ્રતિષ્ઠાહાનિને ક્રમે રાજત્વ પણ હઠવા લાગ્યું. રાજાઓની આ દશા થઈ તેની સાથે પંચસરપંચનો અધિકાર ક્વચિત્ જાતે વધ્યો તો ક્વચિત્ વધાર્યો વધ્યો, ક્વચિત્ રાજાઓ એ અધિકારની શંકા ઉઠાવવા લાગ્યા, તો ક્વચિત્ એ જ શંકાઓએ અધિકારને, સ્થાણુખનનન્યાયનો પ્રસંગ આપી, સિદ્ધ અને સ્થિર કર્યો. ન્યાયી એજન્ટ હોય ત્યાં હારેલાં દ્યૂત ફરી રમવાની આસક્તિ રાજાઓને આ અધોગતિ આપવા લાગી

તો અન્યાયી એજન્ટો મળતાં અધોગતિના ઉપરાંત દુર્દશા પણ થવા લાગી. કવચિત્ તો જાતે અધોગત થયેલા રાજાની દુર્દશા કરી જોનારને તે જોવામાં રસ પણ પડતો. આ વાતનું એક પરરાજ્યમાંનું અવલોકન થતાં મલ્લરાજે અદ્ભુત આશ્ચર્યમાં પડી જરાશંકરને કહ્યું :

'જરાશંકર, જો-જો-આ લુચ્ચા અને પ્રજાઘાતક ઠાકોર યમદૂતની પાસેથી દ્રવ્ય કઢાવતાં અને તેને અનેક અપમાન આપતાં આ દુષ્ટ કર્નલ ફૉકસસાહેબને કેવો રસ પડે છે તે – અરરર ! શો કાળ આવ્યો ?'

જરાશંકર બોલ્યો : 'મહારાજ, એક જણે કહેલું છે કે લીંબડાની પાકી લીંબોળીઓ, તેમાં વળી ચાંચો મારી મારી સ્વાદ લે એવી જીભ, અને એ સ્વાદ લેવાની કળામાં પ્રવીણ નીવડનાર કાકલોક એ સર્વનો યોગ કરવામાં પણ વિધાતાની ચતુરતા છે.'

'चित्रं चित्रं बत महदहो चित्रमेतद्धि चित्रम्
यत्संजातो ह्यु चितघटनासंविधाता विधाता ।
यन्निम्बानां परिणतफलस्फीतिरास्वादनीया
यच्चैतस्याः कवलनकलाकोविदः काकलोकः ॥'

'યમદૂત જેવું શિક્ષાપાત્ર, ફૉકસ જેવો શિક્ષા કરનાર – એવી જોડ રચવામાં બ્રહ્માની પણ ચતુરતા છે !

મલ્લરાજે દીર્ઘ નિ:શ્વાસ મૂકયો, 'જરાશંકર, એકને લીધે સર્વને મહાન અનર્થ થવાનો ! પોતાના છિદ્રમાં થતો વ્યાધિ નરમ પાડવા યમદૂતે રાજ્યના કેટલા અધિકાર અંગ્રેજને હસ્તગત કર્યા !'

જરાશંકર – 'મહારાજ ! સર્વ યાદવોના ઉન્માદ અને પ્રમાદને અંતે શ્રીકૃષ્ણના ચરણમાં રહેલાં પદ્મમાં ભાલો વાગ્યો અને સર્વ યાદવને હણનાર લાકડાનો અવશેષ એ દુષ્ટ યાદવોનાં સંગમાં રહેનાર પરમપુરુષને પણ પ્રાણઘાતક નીવડ્યો. તો આપણે કોણ ?'

મલ્લરાજ – 'ખોટાં અંગ્રેજ અધિકારીઓ હોય ત્યાં તો તેમને નીમનારનો દોષ. પણ આ તો આપણા જ રાજાઓ અને દેશીઓ સારા એજન્ટોને નરસા કરશે ત્યાં નીમનારનો દોષ કાઢવા કયાં બેસીશું ? નકકી, સાહેબોની વાતો થાય છે તેટલી તેમનામાં અધોગતિ નથી, પણ આપણાં જ આ વૈશ્યયુદ્ધ આપણી અને તેમની અધોગતિ આણી મૂકે છે ! દુષ્ટ સ્વામીને સારી સ્ત્રીઓ સુધારે છે તો ગમે તેવા સાહેબોને સુધારવા જેટલી કળા શું રાજપ્રધાનોમાં નહીં આવે ? જરાશંકર, આ હોળી મહાબળથી લાગી છે અને એની આંચ આપણને કયારે લાગી બેસશે તે કહેવાતું નથી. જરાશંકર, બળે એવાં લાકડાંને અડકવા લાગેલો અગ્નિ નિરંકુશપણે સર્વને બાળે અને તેમાં એકાદ લીલું ઝાડ પણ બળી જાય તે એ ઝાડના દેશકાળનું બળ ! જરાશંકર, એ કાળ આપણને અડકવા ન પામે એવો એક જ માર્ગ છે તે

એ કે આ વ્યાધિને પેસવાનાં છિદ્ર આપણામાં ન પડવા દેવાં અને તે છિદ્ર પડવા કાળ આવે તેના કરતાં ધરતી, દ્રવ્ય, માન અને અંતે આ રાજમુગટ જાય તો તેને પણ જવા દેવાં ! રાજપુત્રોમાં રાજત્વ હશે તો ગયેલાં રાજ્ય મળશે; પણ રાજત્વ ત્યજી રાજ્ય રાખવા જનારનાં રાજ્ય પણ જશે અને રાજત્વ પણ જશે અને ગયેલું કંઈ પણ પાછું નહીં આવે.'

જરાશંકર - 'એ જ નિશ્ચય સત્ય છે. રાજા દેશકાળનું કારણ છે એ બુદ્ધિવ્યવસાયમાં આપનો પુરુષાર્થ છે, અને આપના પુરુષપ્રયત્નને તે જ અર્થે પ્રેરો.'

મલ્લરાજ - 'રાજાઓને રાજાઓ સાથે કલહ કરાવવો એમાં અંગ્રેજનો સ્વાર્થ છે અને એ અર્થે એમના ખેલ એ ચલાવશે તો એ ખેલ નિષ્ફળ કરવામાં એકલો પડીને પણ મલ્લરાજ બુદ્ધિબળ (શેતરંજ)ના ખેલ રમશે.' આ વિચારની સાથે મલ્લરાજનું મુખારવિંદ શુદ્ધ આનંદથી ઊભરાવા લાગ્યું. સદ્‌ગુણ અને સદ્રાજ્યનીતિ જાતે જ આનંદરૂપ છે.

રાજાઓને માથે ન્યાયાસન બંધાયાં, પણ પ્રજાઓને ન્યાય આપવાને શાસ્ત્રીય ધારાઓ હોય છે તેવા ધારા રાજાઓને માટે બાંધવાનો અધિકાર સરકાર માથે લે તો રાજાઓ પોતાના અધિકારને ગયો સમજે એમ હતું. આથી રાજાઓએ ધારા માગ્યા નહીં અને સરકારે કે કોઈએ બાંધ્યા નહીં. આટલા વિષયમાં 'પંચ બોલે તે પરમેશ્વર' એટલો જ ધારો રહ્યો અને રાજાઓના ન્યાયાધીશનું પંચસ્વરૂપ એ વિષયમાં કાયમ રહ્યું. રાજાઓના અધિકારનું રક્ષણ કરવાનું આ સાધન તેમને અનેક ઘા ઉપદ્રવકર થઈ પડ્યું. કયા ધારાથી ન્યાય કરવો એ પંચની મનોવૃત્તિની વાત રહી. કયા કારણથી ન્યાય કર્યો એનું સ્પષ્ટ કારણ દર્શાવવા પંચને માથે બંધન નહીં. અન્ધકારનર્તિત જેવા આ નિર્ણયશોધનમાં રાજાઓની આ દોડાદોડ તેમને અનેક ઘા ભમાવવા લાગી. સરકારની સેનાના યોદ્ધાઓ military men ના હાથમાં આ પંચપણું હોય ત્યારે તેમના ક્ષુદ્ર શિરસ્તેદારોના હાથમાં અધિકારસૂત્ર રહેવા લાગ્યાં તો પંડિત અધિકારીઓના હાથમાં આ પંચપણું આવે ત્યાં સરકાર સુધી ફરે નહીં એવાં પ્રવીણ નિર્ણયપત્ર પરભારાં લખાવા લાગ્યાં અને એ પત્રમાંના પૂર્વપક્ષનો ઉત્તરપક્ષ કરવા જેટલાં સાધનને સ્થાને બેચાર સંક્ષિપ્ત વાક્યોમાં રાજાઓને વિધિનિષેધ થવા લાગ્યા. રાજાઓનાં વૈશ્યવિગ્રહનાં આ નાટકોની વાર્તાઓ, વધતીઘટતી, રત્નનગરીમાં દૂરની આગના ધુમાડાના ગોટાઓ પેઠે આવવા લાગી. આ ગોટાઓથી મલ્લરાજની આંખો ચોળાતાં, આ વૈશ્યવ્યવહારી રાજાઓને એ વ્યવહારને પરિચિત પણ રાજાઓને અપરિચિત હાડેતુતુ ન્યાય અને માનઅપમાન મળવા લાગ્યાં ત્યારે, બહાર દોડતી વૃત્તિઓને પાછી ખેંચી લઈ અંતર્મુખ કરી, યોગી પોતાના નિત્ય અને સત્યસ્વરૂપમાં લીન થાય તેમ આ અધિકારમંથનકાળે રત્નનગરીના ઉદાસીન રાજયોગીએ કરવા માંડ્યું. વિદ્યાચતુરે આ વિષયમાં એક દિવસ એવું સમાધાન કર્યું કે 'આપણા રાજાઓ જ્યારે જાતે ભ્રષ્ટ થાય છે ત્યારે પરદેશીઓ પણ તેવા ભ્રષ્ટ થતા હોય તો મોઘલાઈ પાછી આવે; પણ આ પરદેશીઓની રાજનીતિના નિયમ તેમના સ્વાર્થ

સાચવી અંતે પણ ન્યાય આપવાનું પ્રયોજન રાખે છે અને આપણા રાજાઓને એ ન્યાય મેળવતાં કલેશ પડે છે તેનાં કારણ ત્રણ છે : એક તો એ નિયમો સંપૂર્ણ ગુણવાળા અથવા આપણા વ્યવહારને કેવળ અનુકૂળ નથી. બીજું એ કે એ નિયમો અમલમાં આણનાર અધિકારીઓમાં કંઈક ભાગ અપ્રવીણ અથવા દુષ્ટ લોકોનો છે અને સારાઓની સંખ્યા છે પણ જોઈએ તેથી થોડી છે. અને ત્રીજું એ કે આપણા રાજાઓ અને તેમના માણસોમાંથી દુષ્ટ પુરુષોને બાદ કરીએ તોપણ બાકીનાં માણસોમાં સદ્‌ગુણ સાથે નવા યુગની વગવાળી ભરતી ઉપર તરવાની વૃત્તિ પણ નથી અને કળા પણ નથી. પરદેશીઓના સ્વાર્થનો ભાર ઝીલ્યા વિના છૂટકો નથી. પણ આ ત્રણે કારણ દૂર થઈ શકે એવાં છે – જો આપણામાં આપણાપણું હશે તો. મહારાજ ! આપના જેવી અતૃષ્ણા અને ઉદારતા તેમ આપનો સંયમ બધાઓમાં રહેવો શકય છે અને પાડોશીઓની લાતો ખાવા જેટલી સહનશક્તિ પણ નાનીસૂની વાત નથી – તેવા રાજાઓને તો આ ત્રણ કારણ દૂર કરવા જ માર્ગ શોધવાનો છે તેટલી કળા – તેટલો સંપ – તેમનામાં તરત આવે એમ નથી – કાળે કરીને આવે. જે વિદ્યા મહારાજ મણિરાજને અપાવો છો તે વિદ્યા રાજાઓમાં ઘેરઘેર જશે ત્યારે એ કાળ આવશે. માટે નિરાશ થવાનું કારણ નથી. બાકી મહારાજે સ્વીકારેલો માર્ગ તો આર્ય અને ઉદાત્ત રાજવંશીઓના હાથમાં રામબાણ થઈ પડે એવો છે એની ના કોનાથી કહેવાય એમ છે ? પણ મહારાજ, રામબાણ છોડનાર રામ તો આખા સત્યયુગમાં એક જ થઈ ગયા.' મલ્લરાજે આ યુવાનનું ભાષણ શાંત ચિત્તે સાંભળ્યું.

આ અવલોકનમાં બેત્રણ વર્ષ ગયાં નહીં એટલામાં નવું પ્રકરણ જાગ્યું અને અંગ્રેજ સરકારે મોકલેલા પંચનું નવું સ્વરૂપ પ્રકટાયું. રાજાઓ રાજાઓ વચ્ચે તકરાર થતાં એ સરકારના પંચે નિર્ણય કરવો એ વાત કંઈક સમજાય એવી હતી. પણ રાજાઓ અને તેમની પ્રજાની વચ્ચેની તકરારોનો નિર્ણય કરવાનો અધિકાર આ પંચને આપવાનો વિચાર સરકાર અને રાજાઓના સંધિકાળે સ્પષ્ટ કિંવા ગર્ભિત પણ ન હતો, અને એવા અધિકારનું કોઈ રાજાને સ્વપ્ન પણ થયું ન હતું. મૂળ દેશી રાજાઓ ઘણાં વર્ષથી પરસ્પર વિગ્રહમાં પડેલા હતા ત્યારે પણ તેમની પ્રજા કાંઈ સુખી હોવાનું કારણ ન હતું. તે કાળના રાજાઓ બહારના કોઈને તરવારના બળ વિના નમ્યું આપતા નહીં એટલા સ્વતંત્ર હતા ત્યારે એ તરવાર ઉઘાડી રાખવાના નિરંતર પ્રયાસમાં પ્રજાનાં સુખનો વિચાર કરવા તેમને અવકાશ રહેતો નહીં અને યુદ્ધકાળના રાજ્ય-સ્તંભ ક્ષત્રિયો મદોન્મત્ત થઈ પ્રજાને પીડતા તેમના ઉપર અંકુશ રાખી તેમના કોપનું પાત્ર થવા જેટલી હિંમત રાજાઓમાં ન હતી. આ અત્યંત દુઃખને કાળે 'હાથી હાથી લડે તેમાં ઝાડનો ક્ષય' એ ન્યાયે પ્રજા ત્રાસમાં રહેતી. પણ દુઃખનો અતિશય ભાર વેઠવો પડતાં રંક પ્રાણીઓ પણ સામાં થાય છે, કાયરને પણ શૌર્ય આવે છે, અને મૂર્ખને પણ બુદ્ધિ આવે છે તે ન્યાયે પ્રજાપીડનસંતાપથી ધુમાઈ રહેલો હુતાશન ભસ્મમાંથી પ્રગટ થતો અને રંક પણ બુદ્ધિશાળી વાણિયાઓનાં મહાજન રાજાઓને સતાવી શકતા અને હડતાલો પાડી

તથા બીજાં અનેક સાધનોથી વ્યાપારના આકાશમાં ઊડવાની પાંખો વગરના રજપૂતોને ઊંચાનીચા કરતા, અને રાજાઓના રાજમહેલના પાયાને કંપાવતા. તે જ રીતે ધર્મની સાજી નહીં તો કોહેલી કમળનાળ દ્વારા સ્ત્રીવર્ગરૂપ સરોવરનું પાણી કિનારે ઊભા ઊભા પીવાની અને તે જ નાળમાં ફૂંકો મારી મારી એ સરોવરના પાણીમાં વેગ અને પરપોટા પ્રવર્તાવવાની કળાવાળા બ્રાહ્મણો, રજપૂતો અને રાજાઓનાં અંત:પુરમાં ચક્રવાયુ (વંટોળિયા) ઊભા કરી સ્ત્રી અને પુરુષોની આંખો આંધળી-કરી મૂકતા. ઉચ્ચથી તે નીચમાં સર્વ નાતો તથા જાતોમાં દેશાચારે પાડેલી નાતોમાં અને ધંધા અર્થે પડેલી જાતોમાં – તેમ નાની શેરીઓ અને મોટા મહોલ્લાઓમાં, બ્રાહ્મણોની બ્રહ્મપુરીઓ, વાણિયાઓની ધર્મશાળાઓ, પટેલોના ચોતરા, વૃદ્ધોના ઓટલા, સ્ત્રીઓનાં કૂવાતળાવો, કાછિયાઓનાં ચૌટાં, સિપાઈઓનાં ચકલાં, અને હલકી વર્ણોનાં પરાંઓ : એ સર્વ સ્થળોમાં પ્રજાપોકારનો કોલાહલ ઊઠી રહેતો, અને રજપૂતોના અને રાજાઓના કાન બહેરા કરી દઈ, નિદ્રાદેવીનો પાલવ પકડી રાખી, રાજવંશીઓના મહેલોમાં તે દેવીને સંચરવા ન દેતો. આ સામ દામ અને ભેદના સાધનને પણ રાજા વશ થયા નહીં ત્યારે પ્રજાઓ બંડ અને હુલ્લડના વાવટા ઉરાડતી અને પ્રજાપીડક રાજાઓનાં સિંહાસનો ઊભાં ઊભાં ડોલતાં. તે ડોલાવનાર ધરતીકંપથી જગતમાં ત્રાસ વર્ષતો ત્યારે મહાદેવ ચંડી આગળ નૃત્ય કરે તેમ મહારાજાઓ અને તેમના વિકરાળ ગણો અને ભૂતપ્રેતો, ઉગ્ર પ્રજાદેવી આગળ કિંકર જેવા બની, એ ચંડીની કોપજ્વાળા શમે એવી ગતિથી અને એવા સ્વરથી, નૃત્ય અને ગાન કરતા. અંગ્રેજના સામ્રાજ્યને ઉદયકાળે જ રાજાઓને અંગ્રેજે એવું અભયવચન આપ્યું કે તેથી દેશી રાજ્યોમાં પ્રજાદેવી નિર્માલ્ય થઈ ગઈ અને તે કોમળ કુસુમમાળાની નિર્માલ્ય અને પૃથ્વી ઉપર શબવત્ પડી રહેલી પાંખડીઓ ઉપર અને તેને સાંધનાર સૂત્રો ઉપર એ મહારાજાઓ, અને તેમના ગણો અને ભૂતપ્રેતો સ્મશાનની ભસ્મ ઉપર નિરંકુશ અને ક્રૂર નૃત્ય કરી રહેવા લાગ્યા. આ સર્વ વ્યુત્ક્રમ જોનાર કેટલાક પ્રજોદ્ધારના રસિક અંગ્રેજોનાં હૃદય દ્રવ્યાં. રાજાઓની પ્રજારૂપ સિંહણના દાંત અને નખ ઉભય આપણાં અભયવચનથી નષ્ટ થઈ ગયાં અને આ પ્રજાઓના પીડનનું કારણ આપણે થયા છીએ તો એ પીડન દૂર કરવાનો અને એ પ્રજાઓના બળનો ઉદ્ધાર કરવાનો ધર્મ પણ આપણે માથે છે એવું એ અંગ્રેજોના મનમાં આવ્યું. બાકીના સ્વાર્થી અને રાજ્યબળના લોભી અંગ્રેજોના મોટા ભાગને આ દયા ગમી ગઈ – એ દયાને નિમિત્તે દેશી રાજાઓનું રાજત્વ હીન કરી પોતાનું રાજત્વ વધારવાનું ફાવશે, એ બુદ્ધિ તેમના ચિત્તમાં વજ્રલેપ થઈ. સ્વાર્થ અને પરમાર્થ ઉભય ભળ્યા. સારા અને નરસા અંગ્રેજોની બુદ્ધિ આ કાર્ય સાધવામાં એકમત થઈ. માત્ર સાધનનો પ્રશ્ન રહ્યો. પાંડવો જેવા મૂઢ રાજાઓનાં દેખતાં દુર્યોધન *સરકારની ઈચ્છાથી દુ:શાસન+ એજન્ટો અનેક ક્ષુદ્ર વરને વરેલી રાજલક્ષ્મીનાં અસંખ્ય ચીર એક પછી એક આવી રીતે અને બીજી અનેક રીતે ઉતારવા લાગ્યા; પાંચ પ્રકારની બુદ્ધિના પાંડવો પેઠે અનેક બુદ્ધિવાળા નિ:સત્ત્વ રાજાઓ પોતાની રાજલક્ષ્મીનાં ઊતરતાં ચીરનો ઢગલો પોતાની પાસેના રાજ્યદ્યૂતના ચોપાટ આગળ

* જેની સાથે યુદ્ધ કરવું દુસ્તર છે તેવા. + જેનાં શાસન દુર્વાર છે તેવા.

એકઠો થતો બળતે ચિત્તે જોઈ રહેવા લાગ્યા. ભીષ્મપિતામહ, દ્રોણ, અને વિદુર જેવા નીચું જોઈ રહેલા વૃદ્ધોની ચિત્તવૃત્તિને પ્રત્યક્ષ પ્રતિકૂળ થતો, પોતાની જંઘા થાબડતો, રક્ષણ કરવા અસમર્થ નિઃસત્ત્વ અનેક પતિઓને ત્યજી પોતાની એ એક સમર્થ જંઘા ઉપર બેસવા ચીરહીન થતી રાજાઓની રાજલક્ષ્મીને નેત્ર વડે આજ્ઞા કરતો કરતો –

×'દુર્યોધન કહે દુઃશાસનને – કર કર ઉઘાડું એ ગાત્ર !'

પણ પ્રજાપીડકર રાજાઓને વરેલી રાજલક્ષ્મીમાં એટલો જીવ ન હતો કે આ કડીનું અનુસંધાન કરી બોલી શકે કે

'ધાયે પ્રભુ અનાથનકો નાથ !'

જરાશંકર અને વિદ્યાચતુર સાથે આ નવા યુગની દશા અવલોકતાં અને ચર્ચતાં મલ્લરાજ બોલી ઊઠ્યો : 'અહા ! એ જ દેશ ! એ જ ઉપદેશ ! પણ કાળ જુદો છે. પાંડવો જેવા પાંચાલીને પાત્ર હતા તેવા આ આપણા રાજાઓ કંઈ રાજલક્ષ્મીને પાત્ર નથી. જરાશંકર ! પુણ્ય ક્ષીણ થતાં પૃથ્વી પર પડતા એક ઈન્દ્રને ત્યજી સ્વર્ગના રાજ્યને પાત્ર થતા નવા સુપાત્ર ઈન્દ્રને માત્ર પુણ્યની જ સહધર્મચારિણી ઈન્દ્રાણી વરે છે તેવી જ રાજાઓની રાજલક્ષ્મી છે ! રાજલક્ષ્મી રાજત્વને વરે છે અને ગુણને આધારે વેલી પેઠે ચઢે છે. પ્રજાપીડક રાજા તે રાજા નથી. રાજત્વહીન રાજાઓને અંગે ઊઠી રહેલો દુર્ગન્ધ નાસિકા આગળ આવતાં જ સુઘડ પદ્મિની રાજલક્ષ્મી ત્રાસે છે અને નાસે છે. અંગ્રેજ તેને યોગ્ય છે તો રાજલક્ષ્મી તેને વરે છે. જે સ્વામી રાજલક્ષ્મીને અયોગ્ય થાય છે તેની પાસે એ ઈન્દ્રાણી રહેતી પણ નથી. નક્કી, આમાં કાંઈ અયોગ્ય હોય એવું લાગવાનું કાંઈ કારણ દેખાતું નથી – સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિએથી જોઈએ તો.'

ચારિપાસ સળગી રહેલી આગને જોનારાંની પાસે બળવાન કાળપવને એ આગનો ઝપાટો લગાડ્યો. પવનના અચિંત્યા ઝપાટાથી આગના ભડકાની એક ઊંચી શિખા આડી થઈ. મલ્લરાજના રાજગૃહ સાથે ઝપટાઈ, અને રત્નનગરીના સર્વ રાજ્યાધિકારીઓ નિદ્રામાંથી એકદમ ચમકી, જાગી, ઊભા થઈ, સજજ થઈ ગયા.

કુમાર મણિરાજ રાજ્યનો પ્રત્યક્ષ વારસ ખરો, પણ તેને અભાવે સામંત વારસ થાય અને તેને અભાવે મુળુભા થાય. આવા વારસોને રાજ્યનું કલ્યાણ ઈચ્છી રાજ્યપ્રસંગોમાં કેળવણી આપવી એવો રત્નનગરીના રાજાઓનો પ્રાચીન કુલાચાર હતો. નાગરાજે સામંતને આવી કેળવણી આપી હતી, અને મલ્લરાજે મુળુને જરાશંકર જોડે મોકલ્યો તેનો પણ આવો જ અભિપ્રાય હતો. પણ પ્રત્યક્ષ વારસોને અપ્રત્યક્ષ વારસો સાથે અતિનિકટ સહવાસ રાખવાથી રાજ્યલોભનો વિષદંશ અપ્રત્યક્ષ વારસોના ચિત્તમાં ઉત્પન્ન થવાની ભીતિ, અને પ્રત્યક્ષ વારસોને જીવનની હાનિની ભીતિ, હોવાનું લક્ષ્યમાં રાખી એ બેનો અતિનિકટ સહવાસ રાખવામાં આવતો નહીં. છતાં તે બેના પરસ્પર સ્નેહ ઉપર રાજ્યનો આધાર ગણી

× લૌકિક પદમાંથી

તેમને અત્યંત દૂર પણ રાખવા દેવામાં આવતા નહીં, અર્થાત્ તેમનો પ્રસંગે પ્રસંગે નિર્ભય દેશકાળે સહવાસ વધારવામાં આવતો. સામંતનું ચિત્ત નિર્મલ હોવાથી એના ભણીથી કોઈ જાતનું ભય મલ્લરાજને થયું ન હતું. પણ મુળુભાનો સ્વભાવ જાતે અસંતુષ્ટ હતો તેમાં પિતાના તિરસ્કારનું કારણ મળ્યું ત્યાર પછી તેના ચિત્તમાં કોઈક જાતની અતકર્ય ચંચળતા ઉત્પન્ન થઈ અને મલ્લરાજ સામે તેનામાં સ્વભાવબદ્ધ વૈર રોપાયું. મલ્લરાજ તેને જે જે આદર બતાવે તેના અર્થ તે અવળા જ કરવા લાગ્યો અને રાજા મારાથી ડરે છે અને મને શાંત રાખવા આદર દર્શાવે છે એવું એ કલ્પવા લાગ્યો. મણિરાજનો સહવાસ થતાં એ ધીર અને શાંત બાળકને નિર્માલ્ય, નિસ્તેજ અને બુદ્ધિહીન ગણવા લાગ્યો અને એવો કુમાર રાજ્ય ભોગવશે જાણી રાજ્યની દયા આણવા લાગ્યો. આવો કુમાર રાજા થશે ત્યારે પ્રધાનો ફાટી જશે અને વિદ્યાચતુર કર્તાહર્તા થશે એ પણ તેના મનમાં સિદ્ધ થયું. યુવાન મુળુનું ચિત્ત દિવસે દિવસે આવા નિશ્ચયો કરી ઉદ્રિક્ત થયું; પણ પોતાના ઘરમાં પોતાના પિતાની રાજભક્તિ સમક્ષ એ ચિત્તમાંથી વરાળ સરખી કાઢવા જેટલી ધૃષ્ટતા એનામાં આવી શકતી ન હતી. માત્ર માતા પાસે કવચિત્ ધ્વનિ કાઢતો અને અનુકૂળ પ્રતિધ્વનિ સાંભળતો. એક દિવસ બીતો બીતો પિતા પાસે પ્રસંગ જોઈ રાજા સામું કંઈક કટાક્ષનું વચન તે બોલી ગયો; પણ તે વચન નીકળતાં જ સૂતેલા સ્વામી ઉપર બંદૂક તકાતી જોઈ તાકનાર ઉપર બુદ્ધિમાન પતિભકત વિકરાળ કૂતરો ઊછળી પડે તેમ સામંતે મુળુને કર્યું, અને તે દિવસથી મુળુના ઉત્સાહ ભગ્ન થઈ ગયા અને તે નિરાશ રહેવા લાગ્યો. જરાશંકર સાથે રજવાડાંઓમાં ફરવાના પ્રસંગ મળતાં મુળુએ ખાચર સાથે મિત્રતા કરી અને ઘરમાં ભગ્ન થયેલી આશા ઘર બહાર સાધવા માંડી. ખાચર સાથે પત્રવ્યવહાર અને પ્રીતિ વધાર્યાં, રત્નનગરીના ગુપ્ત રાજમંત્ર ફૂટવા લાગ્યા, અને રત્નનગરીમાંથી જ ખાચરના મનોરથ સિદ્ધ થવાનાં સાધન મળવા લાગ્યાં. સરકારના એજંટ કર્નલ ફૉકસ ઉપર રાજ્યવિરુદ્ધ નનામા કાગળો જવા લાગ્યા. રાજાઓ સાથે સર્વ તકરારો હોલવવાના ઉપાય અંગ્રેજ ઉપરના તિરસ્કારનું કાર્ય છે અને મલ્લરાજ અંગ્રેજથી પરોક્ષ રીતે રાજાઓ સાથ સંધિ કરવા પ્રયત્ન કરે છે એવો પત્ર ફૉકસસાહેબને પહોંચ્યો. રાજાઓ ચારચક્ષુ છે. મલ્લરાજને આ સર્વ વાત વિદિત થતાં વિલંબ થયો નહીં. પણ તેણે ધૈર્ય તથા શાન્તિ રાખી દીઠેલું ન દીઠું કર્યું, જાણેલું ન જાણ્યું કર્યું, અને સર્વ વાતમાં માત્ર સાક્ષિદશા ધારી. મુળુ અને ફૉકસ એમ જ જાણતા હતા કે એ વાત કોઈ જાણતું નથી. સર્વ રાજાઓ સાથે કરવા ધારેલા સંધિ સંપૂર્ણ થયા ત્યારે ખાચર સાથે સંધિ કરવામાં જરાશંકર તથા સામંત ફાવ્યા નહીં. ફૉકસસાહેબ ભણીથી મલ્લરાજ ઉપર પત્ર ઉપર પત્ર આવવા લાગ્યા અને જરાશંકરે દીધેલા સર્વ ઉત્તર નિરર્થક ગયા. ફૉકસસાહેબે મલ્લરાજ અને ખાચર વચ્ચે નિર્ણય કરવાની ત્વરા કરવા માંડી. જરાશંકરને મુળુનાં કારસ્તાનના સમાચાર રાજાએ કહ્યા ન હતા તેથી જરાશંકરને સામંતના ઉપર વહેમ ગયો કે એ મને આમાં ફાવવા દેતો નથી. સામંત તે સમજતો, પણ મોઢે લાવતો ન હતો. કાળક્રમે ફૉકસસાહેબ, ખાચર અને મુળુ એક થયા. તેમની વચ્ચે ખોટે નામે અને ગૂઢાક્ષરમાં પત્રવ્યવહાર ચાલવા લાગ્યો. એક દિવસ મુળુ ઉપર ફૉકસસાહેબના નામનો દેખાતો પત્ર સામંતના હાથમાં આવ્યો અને પોતાને માથે

રહેલા આરોપ દૂર કરવાનું સાધન ગણી સામંતે આ પત્ર મલ્લરાજના હાથમાં મૂકયો. આ પત્રમાં મુળુને લખેલું હતું કે મલ્લરાજ રાણીસરકારનો શત્રુ છે અને તે શત્રુતાના પ્રયોજનથી ખાચર સાથે ગુપ્ત સંધિ સાધવા પ્રયત્ન કરે છે, અને તે વિષે મુળુએ સરકારમાં પુરાવો કરવો પડશે. આ પત્ર મલ્લરાજના હાથમાં મૂકતાં સામંતના નેત્રમાંથી અશ્રુધારા ચાલી અને તે બોલ્યો :

'મહારાજ, મારા કુળમાં અંગાર ઊઠ્યો છે તે એક ક્ષણ પણ જીવવા યોગ્ય નથી. જમે તો એના વધની આપ કોઈને આજ્ઞા કરો અને તેમ કરવામાં આપ આંચકો ખાતા હો તો મને આજ્ઞા કરો એટલે એ દુષ્ટનું માથું લાવી આપના ચરણ પાસે મૂકું. રત્નનગરીમાં આવો કુલાંગાર સાંભળ્યો કે દીઠો નથી.'

સામંતની આંખ દુ:ખ અને ક્રોધથી રાતી થઈ ગઈ અને તેનું વૃદ્ધ થતું શરીર કંપવા લાગ્યું.

જરાશંકર બોલ્યો : 'મહારાજ, સામંતભાએ આજ અત્યંત રાજભકિતનું દષ્ટાંત બતાવી આપ્યું છે તેના બદલામાં એમની વૃદ્ધાવસ્થામાં એમને આ શિક્ષા કરવી ઘટતી નથી. વળી મુળુભા ઉપર આ પત્ર આવ્યો એટલા ઉપરથી એ પત્રના લેખ વિષે તેને માથે આરોપ મૂકવો યોગ્ય નથી.'

મલ્લરાજ સ્મિત કરતો કરતો બોલ્યો : 'જરાશંકર, વિદ્યાચતુરે પેલો શ્લોક કહ્યો હતો તે બોલ અને સામંતને સમજાવ.'

જરાશંકર બોલવા લાગ્યો :

'સામંતભા, આ શ્લોકમાં એક સમર્થ પુરુષ કહે છે કે આકાશ ને પૃથ્વી ભળે છે ત્યાં આગળ મદ ઘરનાર મોટા ઉન્મત્ત હાથીઓ ગાજી રહ્યા છે, આણી પાસ હાથણી ઊભી છે પણ તે સ્ત્રીજાતિ હોવાથી દયાને પાત્ર છે - તેની સાથે યુદ્ધ યોગ્ય નથી. અને છેક પાસે મૃગલાં ઊભાં છે તે કાંઈ સમાનશીલ નથી, તો વનરાજ સિંહ એમાંથી પોતાનાં તીવ્ર નખનું પાણ્ડિત્ય કોના ઉપર બતાવે ? આ કહું છું એ શ્લોકનો સાર છે :

दिगन्ते श्रूयन्ते मदमलिनगण्डाः करटिनः
करिण्यः कारुण्यास्पदमसमशीलाः खलु मृगाः ।
इदानीं लोकेऽस्मिन्ननुपमशिखानां पुनरयम्
नखानां पाण्डित्यं प्रकटयतु कस्मिन् मृगपतिः ॥*

'આ અન્યોકિત મારી પાસે શા વાસ્તે કહેવડાવી તે તો કહેવડાવનાર મહારાજ જાણે. બાકી સામંતભા, પુત્રનું બલિદાન આપવા સજ્જ થઈ આપે બતાવેલી રાજભકિત આગળ અમે તો ક્ષુદ્ર જન્તુ છીએ અને છોકરવાદીનું વય જતાં મુળુભા પણ આપના જેવા રાજ્યસ્તંભ થાઓ એવો આ બ્રાહ્મણનો આશીર્વાદ છે. જરાશંકર જેવાં કંઈક આવશે જશે પણ સામંતરાજ જેવા રાજભકત સિંહ તો એના જ વંશમાં થશે.'

---

* પંડિત જગન્નાથ : ભામિનીવિલાસ

સામંતે જરાશંકરનું વચન સાંભળ્યું ન સાંભળ્યું કર્યું અને મલ્લરાજ સામે દૃષ્ટિ સ્થિર કરી રાખી. થોડીવાર કોઈ બોલ્યું નહીં. અન્તે થાકીને સામંત બોલ્યો :

'મહારાજ, હું કાંઈ મારી સ્તુતિ સાંભળવા આવ્યો નથી. મેં કરેલી વિજ્ઞપ્તિનો ઉત્તર આપો.'

મલ્લરાજ – 'આ શ્લોકમાં ઉત્તર જ છે.'

સામંત – 'હું શ્લોક સમજતો નથી – મને ઉત્તર આપો.'

મલ્લરાજ – શ્લોક સમજે તો ઉત્તર આપું.'

સામંત – 'જો આપની આજ્ઞા જ હોય કે મારે શ્લોક પ્રથમ સમજવો અને પછી ઉત્તર માગવો તો તે આપનો અધિકાર છે.'

મલ્લરાજ – (હસીને) 'પણ 'સમજાવો' એમ તું સ્પષ્ટ માગનાર નહીં. ભલે. આજ્ઞા ગણીને સમજ. હવેના યુગમાં રાજાઓની પાસે રંક મૃગલાં જેવી તેમની પ્રજા પડી છે તેને કચરી નાંખવી હોય તો નબળા સ્વામીને સ્ત્રી ઉપર શૂરા થવાનું છે. એથી છેટે આ સ્ત્રીજાતિ જેવા બીજા રાજાઓ પડોશમાં હાથણોનાં ટોળાં પેઠે ભમે છે તે સ્ત્રીઓની મૃગયા તે શૂરમૃગયા નથી. પણ છેક છેટે એ હાથણોના સ્વામી મદોન્મત્ત હાથી જેવા અંગ્રેજ લોક ગર્જના કરી રહ્યા છે તેમના સામે પોતાના નખનું પાણ્ડિત્ય બતાવવું હોય તો રત્નનગરીના રાજાઓમાં હતું તે નાગરાજ મહારાજે બતાવી દીધું છે; અને હવે સિંહ અને હાથીની મિત્રતાના કાળમાં માત્ર મૈત્રીપાણ્ડિત્યને જ અવકાશ છે. હવે તો નબળો સ્વામી સ્ત્રી ઉપર શૂરત્વ દેખાડે તેવું શૂરત્વ ધરી, મૃગ જેવી પ્રજાના પતિ એટલે પાલન કરનારનું કામ મૂકી દઈ તે પ્રજાને જ પંજો દેખાડવો એ તો બાયલાઓનું કામ છે તે તું મને બતાવે છે. કહે, ઉત્તર મળ્યો ?'

સામંત સ્તબ્ધ થઈ થોડી વાર બોલ્યા વગર જોઈ જ રહ્યો. અંતે બોલ્યો : 'પ્રજાનું રક્ષણ કરવું પડે માટે શું તેને આપણે માથે પણ ચડવા દેવી એવું શાસ્ત્ર છે ? મહારાજ, એવાં શાસ્ત્રો કાઢશો તો ગાદી છોડી કાલ સવારે સંન્યાસી થવું પડશે.'

મલ્લરાજ હસ્યો : 'તે પ્રજાના કલ્યાણ વાસ્તે ક્ષત્રિય રાજા સંન્યાસી થાય તો તેમાં શું અયોગ્ય છે ?'

'મહારાજ, ક્ષમા કરો, આમાં પ્રજાનું કલ્યાણ આવી ગયું હોય એમ હું દેખતો નથી. બાકી આપની ઉદારતા તો ખરી. પણ ઘણી વખત ઉદારતા એ માત્ર લોકમાં પ્રિય થવાનું મૂર્ખાઈ ભરેલું સાધન છે, અને એ ઉદારતા બતાવી લોકોને લડાક બનાવી મૂકશો તો જેનું કલ્યાણ ઈચ્છો છો તેને જ બેસવાની ડાળ કાપવાનું શીખવાશે.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, તું ભૂલી જાય છે કે મુળુભા મલ્લરાજની પ્રજા જ છે એમ નથી પણ મણિરાજ જેવો મારો પુત્ર છે એવો મુળુ પણ છે.'

સામંત – 'જો એમ હોય તો સામંતને શિક્ષા કરી તેથી સોગણી મુળુને

કરવી જોઈએ. પણ આપ એને પારકો ગણો છો માટે જ શિક્ષા કરતા નથી.'

મલ્લરાજ – 'જે પિતા પુત્રને એટલો દૂર કરે છે કે તે ફરી સમીપ આવે નહીં તે પિતા પુત્રને અપુત્ર કરે છે.'

સામંત – 'મહારાજ, હું હાર્યો. તો એવી શિક્ષા કરો કે પુત્ર અપુત્ર થવાનું ભૂલી જાય.'

મલ્લરાજ – 'હવે બોલ્યો તે ક્રોધ ત્યજી સાત્ત્વિક વૃત્તિની વાત કરી. રાજાઓએ રાગદ્વેષનો ઉપદેશ સાંભળવો પણ નહીં અને કરવો પણ નહીં. હવે તને સાત્ત્વિક વૃત્તિ થઈ તો મારી સાથે ચર્ચા કરવાને તું અધિકારી થયો, તો સાંભળ. ન્યાય જોવો એ રાજપ્રધાન સંબંધમાં રાજાઓનું એક કર્તવ્ય છે. પણ ન્યાય કરતાં રાજનીતિ મોટી છે, ન્યાય એ રાજનીતિનું એક શસ્ત્ર છે – અને પ્રજાવર્ગ પરસ્પર વિરોધ ન કરે માટે એ શસ્ત્ર નિરંતર સજજ રાખવાનું છે. પણ રાજપ્રજા વચ્ચે વિરોધ થાય ત્યારે એ શસ્ત્ર કવચિત્ વપરાય છે, પણ ઘણુંખરું એ શસ્ત્ર એ પ્રસંગે યોગ્ય નથી. રાજપ્રજાનો સંબંધ કવચિત્ સ્ત્રીપુરુષના જેવો હોય છે – તે કાળે જે માર્ગથી તેમનાં ઐક્ય અને પ્રેમ વધે એવાં શસ્ત્ર યોગ્ય છે. કવચિત્ એ સંબંધ પિતાપુત્ર જેવો છે – તે કાળે બાળકનો પિતા પ્રતિ વિશ્વાસ વધે અને પિતા ભણીથી દંડનું ભય સરી ન જાય, અને એ બાળકનાં કલ્યાણ અને વૃદ્ધિસમૃદ્ધિની વાડીમાં રાજાએ માળીનું કામ કરવાનું તે કરવામાં રાજાની શક્તિ ઘટે નહીં પણ વધે એવા માર્ગ એ પણ રાજનીતિનાં રામબાણ જેવાં અસ્ત્ર છે. આ અને બીજાં અનેક શસ્ત્રાસ્ત્રમાંથી કયું વાપરવાનો દેશકાળ છે એ વિચાર ન કરતાં જે રાજા માત્ર એકાદ શસ્ત્રને રાગદ્વેષથી જ પકડે છે કે ત્યજે છે તે રાજા કુપથ્યનું સેવન કરે છે અને કરાવે છે અને કેવળ નરકનો અધિકારી થાય છે. સામંત, મુળુ બુદ્ધિમાન છે; તે એક પ્રસંગે ભૂલ કરી બેઠો માટે હંમેશ કરશે એવું ધારવાનું છોડી દઈ ફરી આ ભૂલને માર્ગે ન ચડે એવું સૂઝે તો બસ છે. અંગ્રેજે અને ખાચરે દેખાડેલી મૂઠીમાં સાકર નથી પણ ઝેર છે, માટે એમ મૂઠી એની પાસે ઉઘાડવાને પ્રવૃત્ત થયેલાઓ મુળુને મૂર્ખ સમજી એની પાસે મૂઠી ઉઘાડે તે પ્રસંગે ઉઘાડવા દઈ તેમાંનું ઝેર ઝૂંટાવી લઈ સાકરને ઠેકાણે જાતે ખાય નહીં એટલી કળા મુળુને આવડે તો ઓછી વાત નથી.'

સામંત – 'મહારાજ, આ બધું ગોળ ગોળ અત્યારે સ્પષ્ટ સમજું એમ નથી, માટે મને સ્પષ્ટ વાત કહો.'

મલ્લરાજ – 'જરાશંકર, સામંતે ચણેલો ગઢ મેં તોડી પાડ્યો. હવે એ ગઢની અંદરની વ્યવસ્થા કરવાની રહી તે તું કર અને સામંતને સંતુષ્ટ કર.'

જરાશંકર આ અરસામાં ઊંડા વિચારમાં પડ્યો અને તેના કાન ચાલતી વાતો સાંભળતા હતા ત્યારે એનું મસ્તિષ્ક આ ગૂંચવાડામાંથી બહાર નીકળવાનો માર્ગ શોધતું હતું. મલ્લરાજના વાક્યથી એ માર્ગ મળ્યો. તે ધીમે ધીમે વિચાર કરતો કરતો બોલવા લાગ્યો, અને કવચિત્ શબ્દે શબ્દે તો કવચિત્ વાક્યે વાક્યે સામાથી સમજાય નહીં એ રીતે મનમાં વિચાર કરતો હતો.

'સામંતરાજ, ખાચરની સાથે જે સંધિ કરવા આપણે સૌ પ્રયત્ન કરીએ છીએ તેમાં પહેલો અંતરાય મુળુભા છે એમ આપના કહેવાથી સમજાય છે. બીજો અંતરાય ખાચરનો તો ખરોજ, અને ત્રીજો એજંટ સાહેબનો. ખાચરના રાજ્યને આ અંતરાયથી એવો લાભ નથી, કારણ જો એ આમાં અંતરાયરૂપ ન થાય તો મહારાજની ઉદારતાથી આપણે એની સાથે એવો સંધિ કરવા પ્રયત્ન કર્યો છે કે તે સંધિથી ખાચરને એકલો લાભ અને આપણને એકલી હાનિ જ થાય. અર્થાત્ પૃથ્વી અને દ્રવ્યનો પ્રત્યક્ષ લાભ માત્ર પોતાના જ પક્ષને મળે છે તેનો તિરસ્કાર કરવા ખાચર ઊભો થયો છે તે કેવળ દુરાગ્રહનું ફળ છે એમ ગણીએ તો ખાચરને દુરાગ્રહી ગણવો પડે. ખાચર દુરાગ્રહી નથી – મમતી પણ નથી. પણ આપણને નમતા દેખી એના ચિત્તમાં વધારે શંકા ઉત્પન્ન થઈ હોય અથવા એજંટે એને કાંઈ વધારે લાલચ દેખાડી હોય, અથવા મુળુભા અને ખાચર એ સમાન વયના સ્નેહી હોવાથી અન્યોન્યાશ્રયની ગાંઠથી બંધાયા હોય અને એ ગાંઠથી સત્તાનો લોભ ઈચ્છી પરસ્પરની સત્તા વધારવા ઈચ્છતા હોય – આવાં કાંઈ કારણને લીધે જ ખાચર આપણી સાથે એકમત થતો નથી એમ મને લાગે છે. સામંતરાજ, આપે મને ક્ષમા આપી એવું હું માનું છું – પણ મુળુભાના મનમાંથી એ ડાઘ ગયો નથી. આપને ખબર છે કે આપને થયેલા અપમાનમાં મહારાજે કરેલી આજ્ઞામાં – પ્રધાનનો હાથ નથી – આપ આ વાત માનશો – યુવાન મુળુભા ન માને એ સ્વાભાવિક છે. આ અવસ્થામાં આપ મારો પક્ષ લેશો તેનો મુળુભા અવળો નહીં તો જુદો જ અર્થ કરશે. માટે મારો પ્રથમ અભિપ્રાય એ છે કે આ વિષયમાં થોડો કાળ આપે મુળુભા પાસે એવો આભાસ પડવા ન દેવો કે એ આપને અમારા પક્ષના ગણે.'

સામંત ઓઠ કરડતો બોલ્યો : 'પછી ?'

જરાશંકર – 'પછી આપ મુળુભાના હૃદયના મિત્ર બનો. એના વિશ્વાસના પાત્ર બનો. એનું હૃદય આપની પાસે એ જાતે ઉઘાડે એમ કરો. ખાચર અને એજંટની વાતો અને પત્રવ્યવહાર વગર ભયે એ આપને સમજાવે એમ કરો. અને અંતે ખાચર પણ આપના ઉપર વિશ્વાસ કરે એ સમય લાવો. સામંતભા, શત્રુના ઘરમાં અમારા શત્રુ ગણાઈ પેસવા પામો. બુદ્ધિમાન મુળુભાને – મુળુભા પણ ચેતે નહીં. અને જડ હોય એમ – ખાચરના એ ઘરમાં ખાતર પાડવાના ખાતરિયાને ઠેકાણે વાપરો. મુળુભાને પ્રત્યક્ષ શિક્ષા કરવાનું છોડી દઈ એનો આ ઉપયોગ કરો અને ધારેલો સંધિ સાધો.'

સામંતને કંઈક વિશ્વાસ પડ્યો. તેના ચિત્તમાં કાંઈક શાંતિ થઈ. તે ધીમો પડી પૂછવા લાગ્યો :

'પણ માણસ કામ કરે આશે કે ત્રાસે. મુળુના ચિત્તમાંથી ત્રાસનું બીજ તો તમે કાઢી નાંખ્યું. તમને અને ખાચરને એક ગાંઠે સાંધવાનો અભિલાષ મુળુ શી રીતે ધરશે ?'

જરાશંકર – 'મહારાજ તો હાલ મારી આંખે દેખે છે – ખાચરની જોડે સંધિ

કરવામાં મુળુભા ફાવશે તો મહારાજ મુળુભાની આંખે દેખતા થશે - વર્તમાન ચિત્રમાં હું આ ઊંચી સ્થિતિએ છું તેને ભવિષ્યકાળના ચિત્રમાંથી ભૂંસી નાંખવો અને તેને સ્થાને મુળુભાને તેજસ્વી રંગો વડે પ્રતિષ્ઠા આપવી : આ આશાથી મુળુભા આપને અનુકૂળ થઈ જશે. સામંતરાજ ! ખાચરની મિત્રતા શોધવાથી મુળુભા આ રાજ્યમાં જ લાભ શોધે છે. તે લાભનો તેને આ માર્ગ દેખાડો. મુળુભાના કોમળ હૃદયમાં હાલ ભૂત નાચે છે તેને આ શીશીમાં ઉતારો. મને દૂર કરવાને નિમિત્તે આપ, મુળુભા, ખાચર, અને અંતે મહારાજ - સર્વ એક પંક્તિમાં બેસી જાઓ અને ધારેલો સંધિ સાધો.'

સામંત - 'પણ એજંટનું શું કરવું ? અને સર્વને અંતે નિરાશ થયેલા ખાચર અને મુળુ તમારા સર્વના સામા બમણા ક્રોધથી કૂદશે એટલે આજ કરવાનો વિચાર વધારે કઠણ થઈ પાછો એવો ને એવો ઊભો રહેશે તે વિચાર્યું ?'

જરાશંકર - 'એજંટનો વિચાર એટલો કે આપણે અને ખાચર એક થઈશું એટલે એ પડશે જુદો. આ એના નામનો પત્ર આપના હાથમાં છે તે એનો હોય કે નયે હોય. એનો ન હોય અને આપણે છેતરાતા હોઈએ તો એ પત્ર ઉઘાડો કરવાથી અને એને માથે આરોપ મૂકવાથી એને આપણને નુકસાન કરવાનું ઘણી રીતે સાધન મળશે. એ પત્ર એનો હશે તો એ કબૂલ કરવાનો નથી, અને એના ઉપરીઓ પાસે એ સાચો અને આપણે જૂઠા, એટલે એ પત્ર એનો ન હોય ને નુકસાન થાય તેટલું જ નુકસાન. એનો હોય અને એ કબૂલ કરે તોપણ હું લાભ દેખતો નથી. એ પત્રમાં એ આપણા ઉપર આરોપ મૂકે છે અને એ પત્ર એના હાથમાં મૂકી આપણે એના આરોપી ઉઘાડી રીતે થઈ બળવાન શત્રુ સાથે ઉઘાડું યુદ્ધ માંડી એના જ ઉપરીઓ પાસે ન્યાય માગવા જવું, જીતીને કાંઈ લેવાનું નહિ ને હારીને ખોવાનું બધું; એ માર્ગ ઈશ્વર આપણા ઉપર બળાત્કારે નાંખે ને લેવો પડતાં ઊગરવા યુદ્ધ કરવું પડે એ જુદી વાત. પણ જાતે જ એ માર્ગ શોધી લેવો એ તો - આવ, કુહાડા ! પગ ઉપર - જેવું થાય. એમાં જીત્યા તો આ સાહેબના પછીનો સાહેબ એના કરતાં સારો આવશે એવું માનવાને કારણ શું ? જે આવશે તે આ એના જાતભાઈનું વેર આપણા ઉપર નહીં રાખે તેની ખાતરી શી ? એ નવો માણસ વેર રાખી ફરી નવું પ્રકરણ ઊભું કરે અને આપણે બીજી વાર ફરિયાદ કરવા જવું તો આપણને ફરિયાદ કરવા ટેવ પડી ગઈ એમ ગણવાનો પુરાવો આપણે આપીશું, અથવા તો જે વહુને સાસરે સૌની સાથે ન બને તે વહુનામાં પોતાનામાં જ કંઈક દોષ હોવો જોઈએ એવું અનુમાન થવાનું. સામંતરાજ, ખાચરને એની સાથે બનાવતાં આવડે ને આપણને ન આવડે તો આપણી આવડત ઓછી. આ સૌનો ઉપાય એ છે કે આ પત્ર ગુપ્ત રાખી મૂકો, આપણે અને ખાચર એક થઈએ અને એજન્ટ જાતે એકલો જુદો પડી હાલ એના સામા આપણને એકલાને દેખે છે તેને સાટે એ આપણને ખાચરને બેને એકઠાં સંધાઈ એકઠા ઊભેલા દેખે અને હાથ ઉપાડતાં જાતે જ ડરે એવું કરો. એને આપણા સંધિનો પંચ મટાડી નોંધણીદાર

કરીશું, એટલું એને સારું લગાડી એના મનનું વૈર શાંત કરવાનો માર્ગ છે.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, આટલું કરતાં તો તને આવડવાનું.'

સામંત – 'મહારાજની આજ્ઞા થઈ તો કંઈ ન આવડવાનું નથી. હશે, એજંટનું ગમે તે થાય તેની મારે પંચાયત નથી. પણ મારા કુળમાં ઊઠેલો અંગારો વધારે ગરમ થશે અને આજ ઉઠાડું છું તે પ્રશ્ન ફરી ઊઠવાનો તેનું શું ? મહારાજ, કશ્યપ જેવા મુનિના ઘરમાં હિરણ્યકશિપુ જેવા દૈત્ય જન્મ્યા, તેવું મારે થયું છે. અને આ ઊગતા શત્રુને ઊગતો જ દાબવો એ રાજનીતિનો ધર્મ છે. એનું બળ વધારી પછી દાબવાનું રાખવું એ દેખીતી મૂર્ખતા છે. મહારાજ, પ્રધાનજીને અપમાન કર્યાની આપે મને શિક્ષા કરી તે મને યોગ્ય લાગી છે અને મારા અંતઃકરણમાંથી મને એ શિક્ષા યોગ્ય ન લાગી હોય તો મને ઈશ્વરની આણ છે. અહો ! એ શિક્ષા કરી આપે મને મહાદોષમાંથી બચાવ્યો છે અને જે રાજધર્મનો આપે મને એ નિમિત્તે ઉપદેશ કર્યો છે તે સારુ હું આપનો આભારી ન થાઉં તો હું આપણા ઉત્તમ વંશમાં જન્મવા યોગ્ય ન હતો એવું જ કહેવું પડે. મહારાજ, હું પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક કહું છું કે જરાશંકર ઉપર મારા મનમાં રજ પણ કલંક નથી ઊપજ્યું, અને આપ અને જરાશંકર ઉભયે મને શુદ્ધ ક્ષમા જ આપી હોય તો આપણા સૂર્યવંશમાં જ ભરતે જેવો દુષ્ટ કૈકેયીનો ત્યાગ કર્યો હતો તેમ જ, મને આ મારા કુળના અંગારાનો ત્યાગ અને નાશ ઉભય કરવા દો એટલું હું આપની પાસે માગી લેઉં છું, અને તે માગવાને ભરત જેમ રામચંદ્રજીને પગે પડ્યા હતા તેમ હું આપને પગે પડું છું અને મારું હૃદય શુદ્ધ છે તેના શપથ લઈ આપના પવિત્ર ચરણ સ્પર્શું છું.'

મહાપ્રચણ્ડ વંટોળિયો પર્વતની તળેટી આગળ પૃથ્વી ઉપર સૂઈ જાય અને ક્ષણ પહેલાં આકાશમાં ઊભેલું એ વંટોળિયાનું શિખરચક્ર પર્વતના પાદમાં લીન થાય, તેમ આ બળવાન યોદ્ધાનું પ્રચણ્ડ ઊંચું શરીર એકદમ મલ્લરાજના ચરણ પાસે દંડવત્ પ્રણામ કરવા સૂઈ ગયું. સામંતના શિરનું મંદીલ મલ્લરાજના પગ ઉપર પડ્યું. એના નેત્રમાં અશ્રુની ધારા ચાલી રહી, અને એના દુઃખનો ઊછળતો ઉષ્ણ નિઃશ્વાસ એનું હૃદય કંપાવતો હતો તેના ધબકારા ગદ્ગદ થતા કંઠ આગળ પ્રયાણ કરતા સંભળાયા. જરાશંકર સ્તબ્ધ થઈ ગયો – પાષાણ જેવો જડ બની ઊભો. મલ્લરાજનું હૃદય ઓગળી ગયું, અત્યંત સજળ નયનથી તે વયોવૃદ્ધ ભાઈને – જૂના મિત્રને – પરમ રાજભક્તને – પોતાના પગ ઉપરથી ઉઠાડવા ત્વરાથી નીચો નમ્યો, અને નમતાં નમતાં મેનારાણીના દ્વાર ભણીથી ભણકારા સાંભળવા લાગ્યો કે

'સામંતશિરના મુકુટમણિથી પદપાવડી સોહાય,
એ મણિધર પર ભાર ક્ષમાનો અચળ ટકાવો ક્ષમાનાથ !
મહારાજા ! રંક...મેના રટે તમ પાસ !'

પડેલા બન્ધુશરીરને બળાત્કારે ઊંચું કરી – તેને ફરી પડી જવા ન દેવું હોય – તેને ટેકો આપવો હોય તેમ – મલ્લરાજ બળ કરી સામંતને ભેટી પડ્યો, અને

બળવાન યોદ્ધાઓનું સ્થિર આલિંગન જોતું બ્રાહ્મણનું નેત્ર સ્થિર દૃષ્ટિ કરી રહ્યું, અને એના હૃદયમાં ઊછળતો સ્વર મુખ ઉપર સહસા ચડી આવી ગાજ્યો : 'મહારાજ, મહારાજ, આ રાજભક્તિ આગળ અમ દરિદ્ર બ્રાહ્મણો કાંઈ લેખામાં નથી – મહારાજ, આવા રાજભક્તનું સંતાન આજ જેટલું ઊંચું ઊછળે છે એટલું જ નમ્ર થઈ આપના ચરણ પર એક દિવસ આવી જ રાજભક્તિથી પડશે – મહારાજ, મીઠા બીજનું ફળ મીઠું જ થશે. મહારાજ, અમારા જેવાં દરિદ્ર ફળને લોભે આવા રત્નફળનાં બીજ આપની વાડીમાંથી દૂર ન કરશો ! પ્રધાનો તો અનેક આવશે ને જશે પણ ઉદાત્ત રાજવંશનાં બીજ ગયેલાં પાછાં નહિ જડે.'

મલ્લરાજે સામંતને બાથમાંથી છોડ્યો, અને સર્વ બેઠા.

આનંદ અને ઉત્સાહથી ઊભરાતા રાજાના મુખમાંથી વચન નીકળ્યું :

'સામંત, રાજાનો ધર્મ એવો ગહન છે કે ઘણી વેળા એના મનને અણગમતી વસ્તુ એને જ હાથે કરવી પડે છે અને તે જ પ્રમાણે તને શિક્ષા કરવી પડી છે.'

રાજાના વચનમાં ભંગ પાડી સામંત વચ્ચોવચ્ચ બોલી ઊઠ્યો : 'મહારાજ, એ વાત પડતી મૂકો અને મારા માગણાનું સમાધાન કરો.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, હું બાળક મુળુને શિક્ષા કરું તે વિના તું સંતોષ પામે એમ નથી. તો સાંભળ. એ બીજ બગડ્યું હશે તોપણ એને સુધારવા હજી એક પ્રયત્ન કરવો ઘટે છે. દૈવની ઈચ્છા એને દુષ્ટ બુદ્ધિ આપવાની થઈ તો આપણે એમ ધારવું કે એ જ ઈચ્છા એને પાછી સુબુદ્ધિ આપશે, અને આજ વેઠેલો તીવ્ર તાપ તે પ્રસંગની છાયાની મીઠાશનું મૂલ્ય બતાવશે. એ કાળે એને જાતે જ પશ્ચાત્તાપ થશે અને તેની શિક્ષા એને ઓછી નહીં થાય એનું દૃષ્ટાંત તારા અનુભવથી પ્રત્યક્ષ કરી લે. એમ છતાં આજ દૂષિત થયેલી બુદ્ધિ વધારે દુષ્ટ થશે અને તારા ધારવા પ્રમાણે ઉદયકાળે ન દાબેલો શત્રુ આગળ જતાં બળવાન થશે તો તે કાળે આપણા હાથમાં જે બળ હશે તે અજમાવીશું.'

સામંત – 'એ રાજનીતિ મને સમજાતી નથી. મહારાજ, મને કરેલી શિક્ષા મુળુને શિક્ષા કરતાં આપને અટકાવે છે એવી જે મારી બુદ્ધિ થઈ છે તે આપ આથી દૂર કરો એમ નથી.'

મલ્લરાજ – 'ખાચરની સાથે સંધિ કરવામાં અને એજંટની સાથે જીતવામાં આપણે મુળુને એની ઈચ્છા વિરુદ્ધ સાધન કરવાનું ધારીએ છીએ. જો મુળુ સદા દુષ્ટ જ રહેશે તો તે ધારણા સિદ્ધ થયાથી મુળુ પોતે પોતાને ફસાયો અને હાર્યો જાતે જ સમજશે અને તે શિક્ષા દુષ્ટ હૃદયને માટે ઓછી નથી.'

સામંત – 'પછી ?'

મલ્લરાજ – 'પછી એથી પણ વધારે શિક્ષા યોગ્ય લાગશે તો સામંતને હાથે મુળુને શિક્ષા કરાવીશ.'

સામંત – 'નક્કી ?'

મલ્લરાજ – 'મલ્લરાજનું વચન ફર્યું છે ?'

સામંત – 'તો મહારાજની આજ્ઞા સિદ્ધ થઈ સમજો.'

સામંત આજ્ઞા લઈ ગયો. મલ્લરાજ જરાશંકરને કહેવા લાગ્યો :

'જરાશંકર, ફૉકસસાહેબ થોડા દિવસ ઉપર આપણા અરણ્યમાં મૃગયા કરવામાં મારો સાથી હતો. ઘણી વાતો અમે કરી પણ આ વાત કરવા એનો ઓઠ ઊઘડી શક્યો નથી – બાકી એણે વાત ઉપાડવા ધારી હતી તે હું જાણું છું.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, સદ્‌ગુણનો પ્રતાપ એવો છે કે દુષ્ટ લોક એ પ્રતાપથી જ અંજાઈ જાય છે અને બાયલા બની, જેવા આવે છે તેવા પાછા જાય છે. તેમાં જેનામાં સદ્‌ગુણ સાથે શૌર્યનો સંગમ હોય એવા મહાત્મા પાસે તો દુષ્ટતા સાથે ગમે તેટલું બળ હોય તે નિર્બળ થઈ જાય છે. અન્ય પ્રસંગે મેં આપને કહ્યું હતું કે એક મહારાજાને મુનિઓના તપોવનમાં પેસતાં એવું કહેવું પડ્યું હતું કે

+ 'पदे पदे साध्वसमावहन्ति ।
प्रशान्तरम्याण्यपि मे वनानि ॥'

સિંહ અને વાઘ જેવાં ક્રૂર પ્રાણીઓ પોતાની સામે એકીટશે જોઈ રહેનારથી પાછાં ખસે છે. તો ગમે તેવો દુષ્ટ પણ ચતુર અંગ્રેજ આપના જેવાની પાસે પોતાના મુખથી અપવિત્ર ઉદ્‌ગાર કાઢતાં પાછો કેમ ન હઠે ? મહારાજ, જો કોઈ રાજાની પાસે કોઈ અંગ્રેજ હલકી વાત કાઢે કે તેનું અપમાન કરે તો એટલું સિદ્ધ ગણજો કે એ અંગ્રેજ તો ગમે તેવો હશે પણ એ રાજાના રાજત્વમાં કોઈ મહાન દોષ હોવો જોઈએ.'

મલ્લરાજ અને જરાશંકર છૂટા પડ્યા. સામંતને સોંપેલું કામ એણે શ્રદ્ધાથી અને ચતુરતાથી કર્યું. દિવસ ગયા. માસ ગયા. મુળુનો વિશ્વાસ સામંતે મેળવ્યો. તેના સાધનથી ખાચર અને એનાં માણસ રત્નનગરીના રાજાને વશ બની વર્ત્યાં. ખાચર સાથે સન્ધિ થયો, સરકારના એજન્ટે આ સન્ધિનું પ્રમાણભૂત સાક્ષિત્વ કર્યું, અને સરકાર સુધી સન્ધિ વજ્રલેપ થયો. મલ્લરાજના રાજ્યની ચારે પાસની સીમા દૃઢ નિર્ણીત થઈ ગઈ. યુવાન મુળુએ મનથી પરાક્રમ કર્યું માન્યું. તેની બુદ્ધિ આગળ ખાચર હાર્યો ખરો. એજન્ટ, ખાચર, અને મુળુ, એ ત્રણ અને ચોથો મલ્લરાજ – એ ચારે જણ વચ્ચે રમાયેલા ચોપાટમાં મલ્લરાજનાં સોગટાં પ્રથમ પાકી ગયાં. એ બાજીમાં એનો ભીરુ બનેલો બાળક મુળુ પણ મનમાં ફુલાયો. પ્રધાનપક્ષની હાર હવે સિદ્ધ થયા જેવી એની દૃષ્ટિએ પડી. પિતા અને મલ્લરાજ ઉપર આ વાતની ઉઘરાણી કરવાનો એણે હવે પોતાનો અધિકાર સિદ્ધ ગણ્યો.

સામંતને જે પ્રસંગનું ભય હતું તે આગળ આવ્યું. મલ્લરાજ મુળુની સર્વ ઈચ્છાઓ તૃપ્ત કરવા તત્પર હતો, એ ઈચ્છાઓથી પણ અધિક કૃપા કરવા અભિલાષી

+ આ વન અતિશય શાંત અને રમ્ય છે તો પણ પગલે પગલે મારા હૃદયમાં ભય ઉત્પન્ન કરે છે.

હતો, પણ એ તત્પરતા અને અભિલાષના કરતાં પ્રધાનનું રક્ષણ કરવા એનો આગ્રહ અને નિશ્ચય અતિશય અધિક હતો. સામંતને આ રાજનીતિનો જાતઅનુભવ હતો, અને મન સ્વસ્થ થતાં પોતાને થયેલી શિક્ષા તેમ આ રાજનીતિ ઉભયને એણે ઉત્તમ ગણ્યાં હતાં. મલ્લરાજ પોતાના બન્ધુમંડળની ઉન્નતિ ઈચ્છતો હતો અને તેમાં રાજ્યનું કલ્યાણ માનતો હતો. પણ આ કૃપાનું પાત્ર થયેલું મંડળ પ્રમત્ત અને ઉન્મત્ત થાય તો અધિકારી મંડળ અસ્ત થાય તે પણ સમજતો હતો. જેમ જુદી વહેતી ગંગા અને યમુના એક હિમાચલમાંથી પ્રભવ પામે છે તેમ બન્ધુઓનું તેજ અને અધિકારીઓનો અધિકાર એ ઉભયના જુદા પ્રભવ એક જ રાજઅંગમાંથી છે, અને યમુનાને ગંગા સમુદ્રમાં પહોંચાડે છે તેમ બન્ધુઓના તેજને રાજ્યસિદ્ધિના સમુદ્રમાં લઈ જનાર પ્રવાહ અધિકાર જ છે માટે અધિકારઅંગને તેજ અંગના ઉન્માદથી ન્યૂન થવું ન પડે તેને માટે રાજા રાત્રિદિવસ સજ્જ અને જાગ્રત રહેતો, અને એવો ઉન્માદ દેખાતાં તે ઉપર સિંહના પંજા જેવો ભાર મૂકતો. આ રાજનીતિને એક પ્રસંગે પ્રતિકૂળ ગણતો સામંત, સાત્ત્વિક વૃત્તિને સમયે અનુકૂળ અને આવશ્યક ગણવા લાગ્યો હતો, અને એ સિંહનો પંજો પોતાના પુત્રને માથે મુકાવવા અને રાજ્યને નિષ્કંટક કરવા એની રાજ્યભક્તિએ એને આગ્રહ ચડાવ્યો હતો.

મુળુએ રાજાની ઈચ્છા તૃપ્ત કરી, અને રાજાએ મુળુની ઈચ્છાઓ તૃપ્ત કરવા અનેક યત્ન કર્યા. પણ જ્યાં વૈરાગ્નિ બળ્યાં કરે ત્યાં બીજી ઈચ્છાઓની ગમે તેટલી તૃપ્તિ થાય તે આ અગ્નિથી બળતા ચિત્તને શાંત કરી શકતી નથી. જ્યાં આગળ વૃદ્ધ સામંતે ક્ષણિક ક્રોધને શાંત કરી અપૂર્વ રાજભક્તિ દર્શાવી અને ઉદાર રાજનીતિમાં પ્રજ્ઞતા ઉત્પન્ન કરી ત્યાં આગળ તેનો યુવાન બાળક બ્રાહ્મણને હાથે પિતાને થયેલા અપમાનની અક્ષમા દાબી શકયો નહીં. પિતૃભક્તિએ રાજભક્તિના અંકુરને કચરી નાખ્યો, અને વૈરના ભડકાએ રાજનીતિના વિચારના દીવાઓને અસ્ત કરી નાંખ્યા. ખાચર સાથે સન્ધિ થતાં બ્રાહ્મણોનું બળ પડી ભાંગશે, એ ઈચ્છામાં નિષ્ફળ થતાં બીજી સર્વે ઈચ્છાઓ અનિચ્છારૂપ થઈ ગઈ અને એક જ ઈચ્છાની તૃપ્તિ પામવામાં નિષ્ફળ થતાં ચિત્તમાં અસહ્ય ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો. कामात्संजायते क्रोधः એ વાકય સિદ્ધ થયું. બીજા વિકારોનો પ્રવાહ એક દિશામાં જનાર હોય છે; ક્રોધનો ભડકો સર્વ દિશામાં વિવેક વગર ફેલાય છે, પાત્રાપાત્ર જોતો નથી, અને જેને અડકે તેને સળગાવે છે. ચંડિકાને દૈત્ય સાથે યુદ્ધક્રોધ થતાં તેણે શિવજીના દેહ ઉપર નૃત્ય કર્યું. ક્રોધનો અગ્નિ સર્વસંહારક થાય છે. પ્રધાન ઉપર ઊપજેલા મુળુના ક્રોધની જ્વાળા મલ્લરાજના દેહની આસપાસ ફરી વળવા લાગી. જો મલ્લરાજ પ્રધાનને કાઢે નહીં તો મલ્લરાજની સત્તાનો નાશ કેમ થવો ન જોઈએ ? પણ આ વાત રત્નનગરીમાં અશક્ય હતી, અને રત્નનગરી બહાર સરકારના એજંટના હાથમાં મુકાય એવું કાંઈ શસ્ત્ર મુળુને જડ્યું નહીં. પ્રધાનની સત્તાનો નાશ ન બનતાં પ્રધાનનો નાશ કરવાનો માર્ગ મુળુએ શોધ્યો.

કૂતરો પૃથ્વી સૂંઘતો સૂંઘતો ચાલે તેમ મુળુ પ્રધાનનાં છિદ્ર શોધવાને આયુષ્ય

ગાળવા લાગ્યો. છિદ્ર ન જડતાં પ્રધાનની સાથે વૈરભાવે મિત્રતા રચવા લાગ્યો. કાળક્રમે મુળુ વિદ્યાચતુર અને જરાશંકરને ઘેર જતો આવતો થયો. તેના મનના મર્મનો પરીક્ષક અનુભવી વૃદ્ધ જરાશંકર છેતરાયો નહીં; મુળુ ને પ્રધાનની વચ્ચે બે શત્રુ એકબીજાને દેખે તેવો એકબીજાને જોવાના સંબંધ કરતાં વિશેષ, સંબંધ થયો નહીં. બૃહસ્પતિની અવિશ્વાસની નીતિ જાણનારા મામાએ તેના ઉપર રજ વિશ્વાસ કર્યો નહીં ત્યારે અનુભવહીન ભાણેજ છેતરાયો અને વિદ્યાચતુર મુળુને રાજાનો ભત્રીજો ગણી તેની મિત્રતા સ્વીકારવા લાગ્યો. આટલું છિદ્ર મળતાં રજપૂતનો બાળક કપટકળામાં વૃદ્ધ નિપુણતાનો ઉપયોગ કરવા લાગ્યો. જરાશંકરને આ સંબંધનો આભાસ લાગતાં તેણે ભાણેજને ચેતાવ્યો. પણ અંગ્રેજી વિદ્યાર્થી ભોળવાયેલો પંડિતમાની વિદ્યાચતુર મામા સાથે મનમાં એકમત થયો નહીં. છતાં મામાની આજ્ઞા માની, પણ પોતાના વિચાર ન ભુલાવાથી સુજ્ઞ લાગતા મિત્રને એ છેક દૂર કરી શક્યો નહીં.

મુળુનો પગ આવી રીતે વિદ્યાચતુરના ઘરમાં થોડોઘણો રહ્યો. માનચતુરને મુળનું મોં સરખું ગમતું નહીં અને એ આવે તે પ્રસંગે વાઘની પેઠે સજ્જ રહેતો. એક દિવસ માનચતુર ઘર બહાર ગયાનો લાભ લઈ મુળુ વિદ્યાચતુરને ઘેર ગયો, અને બાળક કુમુદસુંદરીને રમાડવાનો પ્રસંગ શોધી ઘરની અંદર કામ કરતી ગુણસુંદરી ઉપર દૃષ્ટિ નાંખવા લાગ્યો. ઘરના ચાકરો આઘાપાછા હતા. સુંદર કોઈ પડોશીને ઘેર ગઈ હતી. વિદ્યાચતુર ઘેર આવ્યો ન હતો. રજપૂતની દૃષ્ટિ, વિકારથી રાતી, ચોરની પેઠે પ્રસંગ શોધતી, અને શિયાળની પેઠે અંધકારને ભેદી આગળ આવતી લાગી. તેને છેટેથી જોતી ગુણસુંદરી અંતર્ભયથી કંપવા લાગી, અને છેટે ઊભેલા પુરુષનો હાથ કાંકરા ઉપાડવા તત્પર થતો જોઈ ચતુર કાગડી ઊડી જાય તેમ ઘરની પરસાળમાં નાસી ગઈ અને પરસાળનાં દ્વાર વાસી દીધાં. પણ બાળક કુમુદ વાસ્તે તેના જીવને ગભરામણ થઈ. છતાં દીકરી કરતાં કુટુમ્બલજ્જાને વહાલી ગણી. ઘર ઉઘાડું હતું - તેને અને દીકરીને ઈશ્વરના હાથમાં સોંપ્યાં. જાતે જરાક શાંત થતાં એ સૌ નિર્ભય લાગ્યું અને પોતાને પરસાળમાં સંતાઈ રહેવું ઉચિત લાગ્યું - માત્ર એક કાણામાંથી બહાર દૃષ્ટિ રાખવા લાગી. કુમુદને પાછી આપવાને નિમિત્તે મુળુ ઘરની અંદર આવી ફરવા લાગ્યો, આમતેમ શોધવા લાગ્યો, એટલામાં માનચતુર બહારથી આવી દ્વારમાં પેઠો.

માનચતુરે કુમુદને મુળુભાના હાથમાંથી લઈ લીધી, અને ચારે પાસનો દેખાવ જોઈ, ગુણસુંદરીની અવસ્થા કલ્પી, ભવિષ્યમાં આ પ્રસંગ ન આવે અને રાજપુત્રની સાથે દેખીતો વિરોધ ન થાય એવું વચન રચ્યું.

'મુળુભા, આપ મોટા ઘરનું છોરુ તે આ ગરીબ ઘરમાં આવો ત્યારે અમારે ત્યાં કંઈ કંઈ ગૂંચવાડા થાય અને લોકમાં આપને નાનમ લાગે. માટે વિદ્યાચતુરનું કામ હોય તો આપ એને સંદેશો મોકલશો તો તરત આપને મળવા આવશે, અને દરબારમાં તો નિત્ય આપને વગર તેડ્યે મળી શકશે. માટે આપ અત્રે આવવાનો

શ્રમ લેવા કરતાં એને જ શ્રમ આપશો તેમાં સૌનું સારું દેખાશે. આપ જાતે શાણા છો અને સામંતસિંહને પૂછશો તો આવી જ રીત બતાવશે.'

અંતઃકરણના અપરાધે મુળુને આ મર્મવાક્યનો અર્થ સમજાવ્યો. વૃદ્ધજન અને તે વળી માનચતુરના દેખાવવાળો – તેને પ્રત્યુત્તર વાળવા સામંતના પુત્રની છાતી ચાલી નહીં. 'ખરી વાત' કહી, નીચું જોઈ, વધારે બોલ્યા કે જોયા વિના તે ચાલતો થયો, ને દ્વારમાંથી નીકળ્યો તેની સાથે તે સાંભળે એમ બૂમ મારી મોટે સ્વરે માનચતુર કહેવા લાગ્યો :

'ગુણસુંદરી, રાહુ ગયો – બહાર નીકળો અને કાલથી દરવાજે આરબની ચોકી રાખજો કે આવો પ્રસંગ ફરી ન આવે.'

'ગુણસુંદરી દ્વાર ઉઘાડી બહાર આવી, અને દયામણે મુખે રંક સ્વરે બોલી : 'વડીલ, મેં આપને એકબે વાર કહેલું છે કે આપણા લોકમાં મજિયારાં રહેવાનો ચાલ છે તે સારો છે તે એટલા માટે કે આવો પ્રસંગ તેમાં ન આવે. મારાં સાસુજી, નણંદો અને જેઠજેઠાણી હતાં ત્યારે બધું ઘર આખો દિવસ ભરેલું રહેતું અને બહારનો માણસ જમ જેવો હોય પણ તેની છાતી ઊમરાની માંહ્ય નજર નાંખવા જેટલી, ચાલી શકતી ન હતી. મારાથી આપની સેવામાં કોણ જાણે શી ન્યૂનતા આવી જતી હશે કે આપ ઘડી ઘડી મનોરિયે જઈ વસો છો.'

માનચતુર હસ્યો : 'પણ હવે આરબ રાખીશું કની ! અંગ્રેજી ભણે તેને તો અંગ્રેજની પેઠે એકલો વાસ અને એકલાં ઘરબાર હોય તે ઠીક પડે.'

ગુણસુંદરી ગાલે હાથ દઈ બેઠી : 'આપને કહેવું હોય તો વડીલ છો. પણ મારા હૃદયમાં જે વાત છે તેનો સાક્ષી ઈશ્વર છે. અંગ્રેજ લોકની ફૂંકથી પર્વતો ફાટે છે અને તેમના નામથી રાજાઓ કંપે છે. મડમો અરણ્યમાં હોય પણ તેના સામી દૃષ્ટિ કરતાં લોક ડરે. આપણાં ઘર એમનાં ઘર પેઠે ઉઘાડાં થઈ જશે ત્યારે રસ્તાના જનારને અને શેરીનાં કૂતરાંને પણ તેમાં પેસી જવાનું મન થશે. આપણા ઘરનાં લશ્કર વેરાઈ જશે ત્યારે ધોળે દિવસે ધાડ પડશે. વડીલ, તમને હસવું આવે છે પણ ખરું જાણજો કે આપના જેવા વડીલો તે આપણા ઘરના ગઢ છો અને એ ગઢ તૂટશે ત્યારે તેમાંનાં તમારાં અમ જેવાં ઢોર અને બીજું જે પવિત્ર ધન હશે તેને લોક લૂંટાશે તેટલાં લૂંટશે.'

'ગુણસુંદરી ! તમારાં આ વચન સાંભળવાનું મને મન થયું હતું માટે આટલું કહેવડાવ્યું. ઘરડાઓ ગુણમાં ઘાલેલા બોલે તે તમે સમજો છો. પણ હવેના કાળમાં તો જુવાનિયા વાજું જેવું બદલાયું છે તેમ જ ઘરડાઓની ગત ગઈ છે એટલે તમારું કહેવું જ્યાં જોશો ત્યાં ખોટું પડશે. બાકી આપણા ઘરમાં તો એવું કહું તો જુવાનમાં મારાં છોકરાં તમે બધાં, અને ઘરડાંમાં હું જાતે તે આપણામાં જ એવો કાળ બદલાઈ કળજુગ બેઠો કહું તો આપણને પોતાને જ ગાળ પડે ! માટે આપણા ઘરમાં તો એ કાળનો વા વાયો જ નથી. પણ કાલનો વિશ્વાસ નહીં તો આજનો કેમ થાય ? માટે આરબો ઊમરે રાખીશું અને હું તો જીવું ત્યાં સુધી છું સ્તો !' આમ બોલતો

બોલતો માનચતુર હસવા લાગ્યો અને ગુણસુંદરીને બીજી વાતમાં નાંખી.

આણી પાસ વિદ્યાચતુરના ઘરમાં ન ફાવેલો મુળુ પોતાના ઉપર ખીજવાતો અને મનમાં બડબડતો બડબડતો નગર બહાર પોતાનો બાગ હતો તે દિશામાં ચાલ્યો. ગુણસુંદરીએ પોતાના કરતાં વધારે ચકોરપણું બતાવ્યું જોઈ સ્ત્રીજાતિને હાથે પોતે હાર્યો તેનું એને ઘણું હીનપદ લાગ્યું. મારું છિદ્ર વિદ્યાચતુર, જરાશંકર અને મહારાજ જાણશે એ ભયથી તે કંપવા લાગ્યો. માનચતુર જેવા વૃદ્ધ બ્રાહ્મણને હાથે તિરસ્કાર ગળી જવો પડ્યો તે વિચારથી તે અસ્ત થયો. આ સર્વ વિચાર કરતો કરતો એ ચાલ્યો જાય છે એટલામાં માર્ગની એક પાસ એક હાટ આવ્યું. ત્યાં આગળ એક બ્રાહ્મણ રાગ કાઢી ગાતો હતો અને તેની આસપાસ લોક એકઠા થયા હતા. પોતાના મ્લાન ચિત્તને કંઈક વિનોદ મળે એ આશાથી મુળુ લોકના ટોળામાં ભળ્યો.

'પુરુષને અબળા કહેવાતી નચાવે,
રાણીજાયા પાસે એ પાણી ભરાવે,
જોજો લોક, કૌતુક કળજુગનાં એ !
વંઠેલાને ઊંડે કૂવે એ ઉતારે,
પુરાણીનાં પોથાં પાણીમાં પલાળે ! જોજો.
મોટા મોટા જોગીને જળમાં નાંખે,
જ્ઞાનીઓની આંખે પાટા તાણી બાંધે; જોજો.
ઋષિ મુનિ એના થકી ભુરકાયા,
કામણ કરે નારી તણી ગંદી કાયા ! જોજો
હડહડતો આ આવ્યો છે કળિકાળ,
સતીઓ ઊતરી ગઈ પાતાળ, જોજો.
વ્યભિચારિણી આજ થઈ જોગમાયા,
એની દૃષ્ટિએ જે પડ્યા તે ફસાયા ! જોજો.
બ્રાહ્મણભાઈના મંત્ર થયા એના તંત્ર,
રજપૂતનાં શસ્ત્ર બન્યાં એનાં જંત્ર !' જોજો.

બ્રાહ્મણ આમ ગાતો હતો ત્યાં તેની સામે એક જણ ગયો અને એને ખભે હાથ મૂકી કહેવા લાગ્યો : 'અલ્યા, તારા ઘરમાં પણ એવાં જોગમાયા છે કે ? – હોય તો કહેજે–' આ સાંભળી બ્રાહ્મણને ક્રોધ ચડ્યો અને યુદ્ધ જાગ્યું. તેનો કોલાહલ અતિશય થયો. 'હોહો' કરતા છોકરાઓ એની પાઘડી ઉછાળવા લાગ્યા. એ ટોળામાંથી બ્રાહ્મણને છોડાવી, પોતે છૂટી, મુળુ એકલો ચાલ્યો અને વિચારમાં ને વિચારમાં બોલવા લાગ્યો :

'રાણીજાયા પાસે એ પાણી ભરાવે...
રજપૂતનાં શસ્ત્ર બન્યાં એનાં જંત્ર !'

'ખરી વાત ! – ના ના, સ્ત્રીઓમાં હતી તેવી ને તેવી સતીઓ હજી છે, પણ અમે રજપૂતો જ બગડ્યા.' શાંત પડી મનમાં બોલવા લાગ્યો : 'મારા જેવો મૂર્ખ કોઈ નથી કે ખરો માર્ગ મૂકી ખોટે માર્ગે દોરાયો. યુદ્ધ તે સરખેસરખાનું. આ

જરાશંકર અને વિદ્યાચતુર તે કોણ !– હં – બિચારા બુમણા. પ્રધાન તે રાજાના દાસ. એવા હલકાઓના ઉપર મારા મનમાં વેર થયું ને એવા હલકાઓ સાથે યુદ્ધમાં ઊતર્યો એટલે આવું હલકું યુદ્ધ કરવું પડ્યું.

'પ્રધાન ઉપર વેર લેવાનું બીજે રસ્તે ન ફાવતાં આ હલકું કામ સૂઝ્યું; તેમાં ફાવ્યા હોત તોપણ ફળ કાંઈ નહીં, ને એ ન ફાવ્યા તેમાં આ આબરૂ ગઈ. ખરી વાત છે – પોતાના જેવા સાથે લડવું.'

વિચારમાં પડી ચાલ્યો. થોડો છેટે ગયા પછી નવો વિચાર સૂઝતાં પૃથ્વી ઉપર એક હાથ કૂદ્યો અને મૂછે હાથ દઈ હસ્યો. મહાઉલ્લાસથી મનમાં બોલ્યો :

'બ્રાહ્મણોએ કર્યાં શાસ્ત્ર તે રજપૂત તોડે. મારા દાદા નાગરાજથી બે વરસ નાના એટલે એમને ગાદી ન મળે ! એ પેલા ધુતારા બ્રાહ્મણોનું શાસ્ત્ર. દાદો બે વરસ મોડો જન્મ્યો તો પોતરો* વહેલા જન્મેલાને ન જન્મેલા કરે એમ ક્યાં નથી ? આ નકામો બાયલો મણિયો જીવતો ન હોય તો મુળુ એને ઠેકાણે રાજા ! તરવારના એક ઘાનું કામ ! આ બ્રાહ્મણો સાથે નકામી માથાકૂટ કરવા કરતાં રજપૂત રજપૂતાઈ કેમ નહીં કરે ? રાજ્યને સુધારવા રજપૂતાઈ કરતાં કોનો ડર છે ! રાજા થવાને યોગ્ય હોય તે રાજા થાય !'

દુર્ભાગ્યની ઘડીમાં કરેલા એ વિચારે જુવાન મુળુનું મસ્તિક ફેરવ્યું અને વંટોળિયે ચડાવ્યું. મણિરાજનું વય બાલ્યાવસ્થા ત્યજતું હતું અને તેને રત્નનગરીનાં મહાન અરણ્યોમાં મૃગયાની દીક્ષા આપવામાં તરત જ આવી હતી. તેની સાથે બીજા રાજપુત્રોને મોકલવામાં આવતા હતા. આ પ્રસંગ અને સહવાસનો લાભ લઈ મુળુએ મણિરાજનું ખૂન કરવાનો યત્ન આરંભ્યો. પુત્રનો વિશ્વાસ પામેલા પિતાને આ યત્ન જાણતાં – પકડતાં – વાર ન લાગી. સામંતે એકદમ મુળુને કેદ કરી, તેને બેડીઓ જડી, પોતાના ઘરમાં એક ઓરડામાં પૂર્યો. એને પાકા કબજામાં રાખી વચનબદ્ધ રાજા પાસે પોતાના પુત્રના નાશનું વરદાન લેવાનો પોતાનો નિશ્ચિત અધિકાર ગણી રાજભક્ત પિતા રાજમન્દિર ભણી ચાલ્યો. પુત્રની દુષ્ટતાની પરીક્ષા એણે પ્રથમથી કરી હતી એટલે આજ એને કાંઈ નવો શોધ કર્યા જેવું આશ્ચર્ય વસતું ન હતું. પણ એ પરીક્ષાનું ફળ આજ સુધી રાજાએ ન આપ્યું તે હવે હાથમાં આવ્યું સમજાયું. પોતાના ઘરમાં સળગેલા કુલાંગારનું આયુષ્ય ખૂટ્યું સ્પષ્ટ થયું. પોતાના રાજાના શત્રુનો નાશ નક્કી ગણ્યો. બાળક મણિરાજને નિષ્કંટક કરવાનો અભિપ્રાય સત્ય થયો જાણી સામંતને આનંદ વ્યાપી ગયો. પોતાનો અભિપ્રાય સત્ય થયો જાણી એને યોગ્ય ગર્વ ચડ્યો. દુષ્ટ પુત્રને શત્રુ ગણી તેનો વધ ઈચ્છતાં પોતાના હૃદયમાં કાંઈ પણ ખેદ થાય કે મૃદુતા જણાય એવો અનુભવ કે આભાસ ક્ષત્રિયપિતાને રજ પણ થયો નહીં. પ્રાત:કાળે ભૂ-નભની સંયોગરેખામાંથી નીકળી, પળવાર નમ્ર દેખાઈ, પોતાનાથી જન્મ પામેલા મળસકાનો નાશ કરવા સૂર્ય જેમ ઉગ્ર તેજથી અને વેગથી ઊંચો ચડતો ભભૂકતો લાગે તેમ આ પ્રસંગે ઘર છોડી રાજમંદિર ભણી

* પૌત્ર.

અત્યંત ઉત્સાહથી અને વેગથી સામંત પગલાં ભરવા લાગ્યો.

સામંતે મલ્લરાજ પાસે ફરિયાદ કરી. મલ્લરાજે તે શાંત ચિત્તથી સાંભળી. સામંતે મુળુને શિક્ષા કરવાનું માગણું કર્યું. મલ્લરાજે કહ્યું કે તેનો વિચાર થશે. 'આવી સ્પષ્ટ વાતમાં વિચાર શો ? - આથી મોટો અપરાધ શો ? - આપે મને આપેલું વચન સત્ય કરો.' એમ સામંતે ઉત્તર આપ્યો. મલ્લરાજે વિચાર કરી જરાશંકરને આજ્ઞા કરી કે 'આ વાતનો નિર્ણય કરવાને ભાયાતોની પંચાયત નીમવા મારો કરેલો ઠરાવ છે તે તને અને સામંતને ખબર છે - તે વાંચી કાઢો, તે પ્રમાણે પંચ નીમો, અને તેની પાસે મુળુનો ન્યાય કરાવો.'

સામંત - 'તો શું આપ ન્યાય નહિ કરો ? અપરાધના પ્રસંગોમાં એ પંચ નીમવાનો ઠરાવ નથી.'

મલ્લરાજ - 'એ ઠરાવ વાંચજે, ''રાજ્ય સાથે વાંધો પડે ત્યારે પંચ નીમવા'' એવો ઠરાવ છે. મણિરાજની વાતમાં મારે ન્યાય ચૂકવવો પડે તે ઠીક નહિ. મારો કરેલો ન્યાય સ્વીકારવો હોય તો આ ફરિયાદ કરવી છોડી દે અને મુળુને છૂટો કર.'

સામંત - 'હવે છૂટશે આવતે અવતાર. મારી સાથે વચનથી બંધાયા છો.'

મલ્લરાજ - 'તો જે વચનથી તું અને ભાયાતો બંધાયા છો તે ઠરાવ પ્રમાણે ન્યાય થશે.'

સામંત - 'તો તેમની ઈચ્છા પ્રમાણે શિક્ષા પણ થશે, અને એ ઠરાવ પ્રમાણે પંચમાં મને પણ બેસવાનો અધિકાર છે.'

મલ્લરાજ - 'તું તટસ્થ નથી - ન્યાય કરવા અયોગ્ય છે. તું ફરિયાદ કરનાર છે.'

સામંત - 'તો હું અપરાધીનો બાપ પણ છું. મહારાજ, બીજા ભાયાત શરમ રાખી એને છોડે માટે આપના વચન પ્રમાણે મને પંચમાં બેસવાનો અધિકાર છે તે નહીં આપો તો આપનું વચન તૂટશે.'

જરાશંકર - 'મહારાજ, હું આવાં કારણોથી જ કહેતો હતો કે આ ઠરાવમાં પ્રધાનની સંમતિ લેવી જોઈતી હતી.'

મલ્લરાજ - 'એ તમે પશ્ચિમ બુદ્ધિવાળા બ્રાહ્મણો ન સમજો. સામંત, જા, એ પંચમાં બેસવાનો અધિકાર તને આપું છું, કારણ વચને બંધાયો છું. પણ ઠરાવનો પાછલો ભાગ વાંચી કામ કરજે કે બીજા પંચ ફરી નીમવા ન પડે.'

પંચ નિમાયા. પંચે મુળુને કુમારના ખૂન કરવાના પ્રયત્નનો અપરાધી ઠરાવ્યો અને દેહાંત દંડની શિક્ષા દર્શાવી. એવી ભારે શિક્ષા કરવા રાજાએ ના પાડી. રાજા અને સામંત વચ્ચે વળી વાદયુદ્ધ થયું. રાજાએ મુળુને પૂછ્યું : 'મુળુભા, તારી સર્વ ઈચ્છાઓ તૃપ્ત કરવા મેં પ્રયત્ન કર્યો તે નિષ્ફળ ગયો અને તારી દયા આણતાં તારા પિતાનાં આ વચન સાંભળવાં પડે છે. મેં કે મણિરાજે તારો શો અપરાધ કર્યો હશે વારુ ?'

મુળુ બેડીઓમાં ઊભો હતો તે આળસ મરડી જરા ઊંચો થઈ બોલ્યો :

'મહારાજ, આ અંગ્રેજની સાથે આપે સંધિ કર્યો ન હોત તો આ પ્રસંગ આવત નહીં. કર્યો તો ખેર. પણ એ સંધિ કરવા સારુ આપની બુદ્ધિને ફસાવનાર આ બ્રાહ્મણને આપે દૂર કર્યો હોત તો આ પ્રસંગ ન આવત. થવા કાળ તે થયું. આ મહાન રાજપ્રસંગોમાં આપ અશક્ત નીવડ્યા અને આવા હલકા બ્રાહ્મણના વશીકરણથી બંધાઈ રહ્યા છો તે જ્યાં સુધી મુક્ત થાવ નહીં ત્યાં સુધી આ સિંહાસનને માટે આપ યોગ્ય છો એમ મને કદી લાગનાર નથી. જે ભાર લેવા આપ અશક્ત છો તે ભાર લેવાની મને હિંમત હતી અને તેથી જ તે ભાર માથે ખેંચવાનું સાધન મેં વાપર્યું. મેં એમાં કાંઈ ખોટું નથી કર્યું. જગતમાં ઘણા અયોગ્ય રાજાઓ રાજ્યાસન પર બેસી સમર્થ પુરુષોને જીવનથી મુક્ત કરે છે તેમ આપ ભલે મને પણ મુક્ત કરો. હું મરવા તૈયાર છું.'

સામંતને ક્રોધ ચડ્યો તે અટક્યો નહીં – તેણે એકદમ ઊઠીને મુળુના કપાળમાં મુક્કો માર્યો અને લોહીની ધારા ચાલી. રાજાએ સામંતને પાછો ખેંચી લીધો. વચન કાઢ્યું :

'મુળુ, તારા પિતાનો ક્રોધ તને શિક્ષા કરે છે તે શિક્ષાથી તને આજ તારી બાળક અવસ્થા સાંભરતી હશે તેવે ક્ષણે મારાં પણ બે વચન સાંભળ. મારે મોંએથી તું ન્યાય સાંભળે તે પહેલાં તારે મોંએ મારો ન્યાય સાંભળતાં મને આનંદ થાય છે મુળુ, તારે માથે જે આરોપ છે તે તું સિદ્ધ કરે છે પણ મારે માથે જે આરોપ તું મૂકે છે તે સત્ય છે કે નહીં તે તને અનુભવનાં વર્ષ વગર બીજું કોઈ શીખવી શકે એમ નથી. જો તને દેહાંતદંડ કરી તને એ વર્ષ પ્રાપ્ત કરવા હું ન દઉં તો હું તારા આરોપમાંથી મુક્ત નહીં થાઉં. માટે પ્રથમ તો આ આરોપમાંથી મુક્ત થવાના મારા સ્વાર્થ માટે તને દેહાંતદંડ હું દઈ શકતો નથી.'

સામંત કૂદ્યો અને ગાજી ઊઠ્યો : 'શું મહારાજ, શું-એ નહીં થાય. ભાયાતોએ કરેલી શિક્ષા કબૂલ રાખવી પડશે.'

મલ્લરાજ – 'સામંત, ધીરો થા. તારું વચન સાંભળવાનો કાળ આવશે. મુળુ, તું જે વંશમાં જન્મ્યો છે તેમાં આજ સુધી કોઈને તારા જેવી બુદ્ધિ સૂઝી નથી અને તને સૂઝી તે કાળબળ છે. મારું અંતઃકરણ હજી મને કહે છે કે જતે દિવસે આપણા વંશની બુદ્ધિ તને સાધ્ય થશે, અને એમ છે તો તને સંસારમાંથી ભૂંસી નાંખવા મને અધિકાર નથી. જે અપરાધી કદી સુધરે એમ નથી અને જેના ત્રાસથી સંસાર કદી મુક્ત થાય એમ નથી એવા અપરાધીને જ સંસારમાંથી દેશવટે કાઢવો યોગ્ય છે – તે જ મૃત્યુને પાત્ર છે. હું તારી વાતમાં નિરાશ થતો નથી તો તું મૃત્યુને પાત્ર નથી. મુળુ, જે રાજ્યાસનને માટે તું આજ ઈશ્વરનો અપરાધી થયો છે તે રાજ્યાસનને કોઈ દિવસ પણ તારા જેવા રાજાને ખપ નહીં પડે એમ કહેવાતું નથી; અને તેમ ખપ પડે તે કાળે પાકા વયને અને ટાઢતડકાના મહાન અનુભવને પામી તું આયુષ્યમાન હોય એમ ઈચ્છવું એ મારો ધર્મ છે. મુળુ, જે મણિરાજને

સંસાર છોડવાનો માર્ગ દેખાડવા તું તત્પર થયો હતો તે મણિરાજ કોઈ કાળે આ રાજ્યાસન ઉપર બેસવાને જીવતો હશે તો ત્યાર સોરો તેની ક્ષમાનો તું પાત્ર થશે અને એ એવી ક્ષમાવાળો થશે એવી મને આશા છે, તે આશાને હું નષ્ટ નહીં કરું. માટે સામંત, એક બોલ બોલ્યા વગર તું જ આજ મુળુને કેદમાં રાખ અને એનું આયુષ્ય તોડ્યા વિના એને એવી શી શિક્ષા કરીએ કે તારી અને મારા ભાયાતોની ઈચ્છા સિદ્ધ થાય અને મારી આશાઓ પડી ન ભાંગે તે સર્વનો વિચાર તારી સાથે કરી કાલનો સૂર્ય ઊગતાં તેનો અમલ કરીશું.'

મુળુને યોગ્ય ઠેકાણે વશ રાખી સામંત પાછો આવ્યો. રાજા, પ્રધાન, અને રાજબન્ધુ, એ ત્રિપુટી વચ્ચે રાજવંશનું ભવિષ્ય ચર્ચાવા લાગ્યું.

મલ્લરાજ – 'જરાશંકર, ભાયાતોએ ચૂકવેલો ન્યાય તો જાણ્યો. તેમને મેં ન્યાયનો અધિકાર આપ્યો છે, શિક્ષાનો આપ્યો નથી. તેમણે સૂચવેલી શિક્ષા અત્યંત લાગવાથી મને રુચતી શિક્ષા મેં બતાવી છે. એ શિક્ષા કેવી રીતે આચારમાં આણવી તેની ચર્ચા કર.'

સામંત – 'મહારાજ, ઓછી શિક્ષા આપ બતાવો છો તેનું કારણ જાણવા મને અધિકાર છે.'

મલ્લરાજ – 'હા, મુળુના દેખતાં મેં કારણ કહ્યું તે તેં સાંભળ્યું.'

સામંત – 'પણ મને તેથી સંતોષ વળ્યો નથી. શત્રુનો નાશ કરવાને પ્રસંગે તેનું પોષણ કરવું એ ઉદારતામાં મૂર્ખતા છે. આ સર્પ દૂધ પાવા યોગ્ય નથી. તે બહારવટે નીકળશે; આપણી પ્રજામાં, આપણા ભાયાતોમાં, અને અંતે અંગ્રેજ અધિકારીઓમાં – આ દુષ્ટ રાક્ષસ મિત્રતા કરશે અને આ રાજ્યને માથે અનેક શત્રુઓ ઊભા કરશે. મહારાજ, હું સ્પષ્ટ કહું છું કે આ દુષ્ટ હવે જીવવાને યોગ્ય નથી. રાજ્યને વિષ દેનારને માટે મરણની સજા પણ ઘણી નાની છે.'

મલ્લરાજ – 'ભાયાતોને હાથે ભાયાતોનો ન્યાય કરાવવાનો માર્ગ આપણે અંગ્રેજોને માટે જ કાઢ્યો છે તે તને યાદ હશે.'

સામંત – 'હા.'

મલ્લરાજ – 'ભાયાતોને એ ધર્માસનનો અધિકાર આપ્યો તે રાજ્યઅંગને કવચ પહેરાવવા.'

સામંત – 'હા.'

મલ્લરાજ – 'ભાયાતોને અંગ્રેજ દ્વારા રાજ્યઅંગ ઉપર ઘા કરે ત્યારે આ કવચ સમર્થ રક્ષણ કરી શકે તેને માટે જ ભાયાતોની સંમતિ લઈ આ કવચ ઘડેલું છે.'

સામંત – 'હા.'

મલ્લરાજ – 'તો અંગ્રેજ અને મુળુ ઉભયનાથી જેટલા કરાય એટલા ઘા તે કરશે તેમ તેમ કવચનું બળ જણાશે, અને કોઈ સ્થળે છિદ્ર હશે તો તે પણ જણાશે, અને તે છિદ્રનો ઉપાય કરવામાં સામંતનું મલ્લરાજને સાહાય્ય છે.'

સામંત – 'એ બધાની હા. પણ આવ, કુહાડા પગ ઉપર એમ કરવાનો માર્ગ મને ગમતો નથી.'

મલ્લરાજ – 'હાલ એ કુહાડાથી આપણો પગ બચશે. પણ હું તું કે મણિરાજ કોઈ ન હોઈએ તે કાળે જેને આપરે રાજ્યનો શત્રુ ગણીએ છીએ તે રાજ્યનું છત્ર થઈ શકે એમ છે – એમ છત્રનો દંડ મૂળ આગળથી તોડી પાડવો એ રાજ્યના શત્રુનું કામ છે.

ઘણી ચર્ચા કરતાં અંતે મલ્લરાજના વિચારની યોગ્યતા સ્વીકારાઈ. મુળુને ગમે તે રાજાના રાજ્યમાં રહી તેણે આયુષ્ય પૂર્ણ કરવું, ત્યાં એના પોષણ યોગ્ય દ્રવ્ય દર વર્ષે મોકલવું, એના પોષણનું સાધન થવા અપાતું દ્રવ્ય કુમાર્ગે વપરાય નહિ એટલું વધારે ન થાય એવી રકમ આપવી, સામંતના આયુષ્યને અંતે એનો સર્વ ગરાસ રાજ્યમાં જપ્ત કરવો, આ પ્રમાણે મુળુના આશ્રય માટે ઠરાવેલા રાજાનું રાજ્ય છોડી મુળુ બહાર નીકળે અથવા રત્નનગરીના રાજ્ય વિરુદ્ધ વર્તણૂક દેખાડે તો આમ અપાતું દ્રવ્ય બંધ કરવું, રત્નનગરીના રાજ્યની હદમાં એ આવે તો એને કેદ કરવો અને એનું બાકીનું આયુષ્ય પૂરું થાય ત્યાં સુધી એને કેદ રાખવો, અને મણિરાજ ગાદી ઉપર બેસે અને મણિરાજનું મન પ્રસન્ન થાય તો મુળુની આ સર્વ શિક્ષામાંથી ગમે તેટલીની મણિરાજ ક્ષમા આપે – આ પ્રમાણે શિક્ષા નિર્ણીત થઈ, અને મુળુની ઈચ્છા પ્રમાણે તેને રાણા ખાચરના રાજ્યમાં મોકલી દીધો અને શિક્ષાપાત્ર ઉપર ભાયાતોના પંચે अत्र मतम् ('અત્ર મતું') લખ્યું.

મુળુ રાજ્યમાંથી ગયો, પણ અનેક જાતનો ઉચાટ પાછળ મૂકતો ગયો. એજંટને કાને એને બહાર મોકલ્યાના સમાચાર ગયા. એણે મલ્લરાજ ઉપર પત્ર લખી ખરા સમાચાર મંગાવ્યા. પત્ર જોતાં સામંતે મુળુને માથે આરોપ મૂક્યો કે એણે એજંટને ત્યાં ફરિયાદ કરેલ હોવી જોઈએ. એ પત્રના ઉત્તરમાં રત્નનગરીથી પત્ર ગયો તેમાં સામું પૂછવામાં આવ્યું કે આ સમાચાર તમે કોની પ્રેરણાથી મંગાવો છો, શા કારણથી મંગાવો છો, અને શા અધિકારથી મંગાવો છો. ઉત્તર આવ્યો અને એજંટે લખ્યું કે 'એ સમાચાર અમે અમારી પોતાની ઈચ્છાથી મંગાવીએ છીએ. મુળુના સમાચાર સત્ય હોય તો તે બહારવટે નીકળે એવો સંભવ છે, ને તેમ કરે તો દેશની શાંતિને ભય, એ ભય દૂર રાખવાનો અધિકાર સર્વ રાજાઓની ચક્રવર્તિની સત્તાના ચક્રવર્તિત્વને અંગે સમાયેલો છે, અને એ અધિકારનું પોષણ કરવામાં રાજાઓ, પ્રજાઓ અને ચક્રવર્તીનો એકસ્વાર્થ છે.' અંતે એજન્ટે મલ્લરાજને વિજ્ઞાપના કરી લખ્યું કે : 'હું પોતાને આપનો મિત્ર સમજું છું અને તે મિત્રતાના અધિકારથી સૂચના કરું છું કે સરકારનો આ અધિકાર સ્વીકારવામાં આપના જેવા સદ્ગુણી રાજાઓને કાંઈ પણ ભય નથી, એ અધિકાર ન સ્વીકારવામાં આપના ઉપર વિના કારણ શંકા ઊભી કરવાનું બીજ છે, અને એ અધિકારનો સર્વત્ર સ્વીકાર કરાવવા સરકારની શક્તિ છે તે આપને વિદિત છે અને ઈચ્છા છે તે હું આપને વિદિત કરું છું.'

આ પત્ર વંચાતાં મલ્લરાજ ગાજી ઊઠ્યો : 'રાજાઓના પંચનું રૂપ આ એજંટે ધારણ કર્યું હતું - હવે રાજાઓના ફોજદારનું અને હવાલદારનું રૂપ એણે ધરવા માંડ્યું ! જરાશંકર ! આ તારી રાજનીતિનું ફળ ઊગી નીકળ્યું !'

જરાશંકરના કાન મહારાજ ભણી હતા અને આંખ સામંત ભણી હતી. આટલા અનુભવ પછી સામંત આજ કેવું રૂપ ધરે છે તે જાણવા એને આતુરતા થઈ અને મલ્લરાજને ઉત્તર દેતા પહેલાં પળવાર સામંત ભણી જોઈ રહ્યો. સામંત તે કળી ગયો, અને પ્રથમ પેઠે ગર્જવાનું છોડી દઈ ગંભીર સ્વરે બોલ્યો :

'મહારાજ, પ્રધાનની જે રાજનીતિ ઉપર આ ફળનો આપ આરોપ મૂકો છો તે જ નીતિમાં એનો પ્રતિકાર પણ સમાયેલો છે.'

'શું સામંત, રાજાને છોડી પ્રધાનના રથમાં બેસી ગયો ? સામંત, હું જાગું છું કે ઊંઘું છું ? આ-તું-?' મલ્લરાજ અતિ આશ્ચર્યમાં પડી, નેત્ર વિકસાવી, લાંબો હાથ કરી, સામંત સામું જોઈ રહ્યો અને બોલ્યો.

સામંત કંઈક હસ્યો અને બોલ્યો : 'મહારાજ, આપ નિદ્રામાં છો એમ તો મારાથી કેમ કહેવાય ? પણ આ રાજનીતિનો વિષય આજ સુધીમાં જ્યારે જ્યારે ચર્ચાયો હશે ત્યારે ત્યારે હંમેશ આપ અને હું પ્રથમ એક પક્ષમાં રહી બન્ધુત્વ સ્વીકારતા, પણ આપ બ્રાહ્મણબુદ્ધિના પ્રવાહમાં અંતે ભળી જતા અને પક્ષ બદલતા ત્યારે હું મારા અસલ પક્ષમાં કાયમ રહેતો. આપે આપેલા અનુભવે ઘણે કાળે આજ મારો એ અભ્યાસ છોડાવ્યો છે, અને આપ અંતે જે પક્ષમાં ભળવાના તે પક્ષને હું આરંભથી જ વળગું છું.'

મલ્લરાજ ખડખડ હસી પડ્યો. 'સામંત, ત્યારે મેં તને કરેલી શિક્ષા તેં સફળ કરી. પણ એ શિક્ષા સફળ રાખીને તારો ખરો અભિપ્રાય કહે. મારો અભિપ્રાય એવો ન હતો કે તારે તારો અભિપ્રાય સંતાડવો.'

સામંત - 'મહારાજ, આપના કે કોઈના ભયથી અસત્ય બોલું તો હું આપનો બન્ધુ થવા યોગ્ય નથી. મહારાજ, આપે આપેલા દેશવટાના અવકાશમાં શાંત ચિત્તે વિચાર કરતાં પ્રધાનજીની રાજનીતિમાં હું તેમનો અંતઃકરણથી શિષ્ય થયો છું, અને તેથી જ એમની રાજનીતિ ઉપર આપે મૂકેલા આરોપમાંથી એમને મુકત કરવા જેટલી છાતી ચલાવી શકું છું.'

મલ્લરાજ - 'શી રીતે ?'

સામંત - 'મહારાજ, નિર્વાહકાળની નીતિ પ્રધાનજીએ આપની પાસે સ્પષ્ટ કરી છે. નવા ભોજન ઉપર બેઠેલી સરકારને હવે ઘણી ઘણી ઈચ્છાઓ થશે. કેટલીક ઈચ્છાઓ ન્યાયે કે અન્યાયે, બળે કે કળે, તૃપ્ત કરવા સરકારનો આગ્રહ થશે; એ આગ્રહ સામે આપણે શસ્ત્રયુદ્ધ કરવાનું નથી, અને લેખયુદ્ધથી પાણી વલોવવા જેવું થશે. બળવાનની સાથે નકામો વિરોધ થશે, વિરોધે વિરોધે હાર થશે, અને હારે હારે તેમને મન હારેલા શત્રુમાં લેખાઈશું, આપણા મનમાં અપમાન લાગશે,

બીજાઓની પાસે પ્રતિષ્ઠા જશે, અને વાર્યા નહીં કરીએ તે હાર્યા કરીશું. મહારાજ, આ આત્મવિડંબના જાતે ઊભી કરવી મને કંઈ ઠીક લાગતી નથી. એ મૂર્ખતા કરતાં રાજ્ય છોડવું સારું.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે શું કરવું ?'

સામંત – 'આપણા બોલ્યા કે લખ્યાથી સરકાર પોતાની ઈચ્છા ફેરવે એવો સંભવ લાગે ત્યારે જ સરકારની સામે લેખયુદ્ધ કરવું. અને મિત્રભાવે તેમની પાસે જે સાકર વટાય તે વાટવી અથવા કડવા થવાથી ફળ લાગે ત્યાં કડવા થઈ લડવું. પણ સરકારને કોઈ વાતની ઈચ્છા થઈ જણાય તો પ્રથમ એટલો વિચાર કરવો કે આ ઈચ્છા અંતે અનિવાર્ય છે કે નિવાર્ય છે : અને એટલો વિચાર કરી નિવાર્ય ઈચ્છાઓમાં સામા થવું અને અનિવાર્ય ઈચ્છાઓ વગર બોલ્યે સમજી જવી, અને જે ઈચ્છાઓને આજ્ઞા ગણી શત્રુ બની પાળવી પડે તે ઈચ્છાઓ મિત્રરૂપે તૃપ્ત કરવી અને મોટાને ઉપકારવશ કરવા. મહારાજ, જૂના કાળનાં પાણીમાં તરેલાં મારા અને આપના જેવાં માછલાંઓને આ વાત ગમવાની નથી – મને પોતાને એ કરવા કરતાં મરણ વધારે મીઠું લાગે છે. પણ મહારાજ, રાજાઓના અને ક્ષત્રિયોના સ્વભાવ કરતાં તેમના ધર્મ મોટા છે અને કાળબળના ભાર તળે દબાયેલાં ચંપાયેલા હાથ. કાઢી લેતાં અથવા ન નીકળે તો તેનું દુઃખ સહેતાં કષ્ટ વેઠવું એ રાજધર્મ મોટો છે.'

સામંતના સ્વભાવ અને વિચારમાં થયેલો ફેર જોઈ જરાશંકરને હર્ષનાં આંસુ આવ્યાં, તેનો કંઠ ગદ્દગદ્દ થઈ ગયો, અને ઘણુંક બોલવાનું હૃદયમાં ભરેલું છતાં તે એક સ્વર કાઢી શક્યો નહિ.

મલ્લરાજ સામંતનાં વાક્યમાં લીન થઈ ગયો અને પ્રધાનને ભૂલી જઈ સામંત સાથે જ બોલવા લાગ્યો :

'સામંત, આજ પ્રધાનના કરતાં તારાં વચન મને વધારે અનુભવવાળાં લાગે છે, અને એ વચન પ્રધાનને મીઠાં લાગશે. તો કહે કે સરકારે આપણાં ઘર તપાસવા મોકલેલા આ ફોજદારનું શું કરવું ? સરકારની એવી પણ ઈચ્છા હશે કે એમનાં કૂતરાં આપણાં ઘરમાં આવી ભસવા લાગે તોયે આપણે પથરા મારી તેને દૂર ન કરીએ ? સરકારની એવી એવી ઈચ્છાઓને તે નિવાર્ય ગણવી કે અનિવાર્ય ગણવી ?'

આ વાક્ય બોલતાં બોલતાં મલ્લરાજનાં નેત્ર રાતાં થઈ ગયાં અને એને સ્વેદ થઈ ગયો. ક્ષત્રિય સ્વભાવની અનુકમ્પા કરતો ક્ષત્રિય બોલ્યો : 'મહારાજ, આપે જન્મ ધરી આજ્ઞા કરવી જાણી છે – આજ્ઞા ઉપાડવી જાણી નથી – તેનાથી આ અવસર સહેવાય એવો નથી. પણ દિલ્હીના પાદશાહો અને સૂબાઓ અને પૂનાના પેશવાઓ અને તેના અધિકારીઓ રાજાઓના ગઢ આગળ આવી બળાત્કાર કરી આજ્ઞાઓ તરત પળાવતા તેને ઠેકાણે આજ એવું માનો કે આઘેની છાવણીઓમાં સેનાઓ સંતાડી રાખી સરકારના એજંટો એ જ સેનાઓને બળે આપની પાસે બળાત્કારે આજ્ઞાઓ પળાવવા ઈચ્છે છે. એ બળાત્કાર આગળ ટકવાનાં સાધન

વિનાના રાજાઓએ એ બળાત્કારને વશ થવું અને જવા બેઠેલા રાજત્વમાંથી જેટલું હાથમાં રહે એટલું રાખવું – એ તો રાજ્યના ઘોડા ઉપર નાંખેલા જીનનું એક પાસનું પેંગડું છે અને આપ સિંહાસને ચડ્યા ત્યારથી આપે તેમાં પગ મૂકેલો છે.'

આ વચન સાંભળતો સાંભળતો મલ્લરાજ નરમ થયો અને તેના પ્રતાપી કપાળમાં કંઈ કંઈ વિચારની કરચલીઓ પડી ચાલી ગઈ.

'સામંત, તું કહે છે તે ખરું છે. અંગ્રેજની સાથે જ્યારે જ્યારે સંધિ થયેલા ત્યારે તું આજ કહે છે તે બધી વાતો કરવી પડશે એ મેં ધારેલું હતું. પણ ખરું પૂછે તો હવે મારા શરીર તેમ જ મન ઉપર વૃદ્ધાવસ્થાનું બળ વધે છે અને મારી સ્મરણશક્તિ અને બુદ્ધિ દિવસે દિવસે બહેરી થતી લાગે છે; વૃદ્ધાવસ્થાએ તારી બુદ્ધિને સતેજ કરી ને મારી બુદ્ધિમાં ઝાંખ ભરવા માંડી છે. જરાશંકર, સામંતનું બળ તને પ્રતિકૂળ હતું ત્યાં સુધી તારા રક્ષણને અર્થે મેં રાજ્યભાર મારે માથે રાખ્યો હતો. હવે તારા રક્ષણનો પ્રસંગ નથી. સામંત તને અનુકૂળ છે – પ્રતિકૂળ નથી. મણિરાજ બાળક છે. એ બાળક છે તે ભાર ઝીલે એમ નથી. હું વૃદ્ધ થયો તે ઝીલી શકતો નથી. તું અને સામંત આજથી આ રાજચિંતાના પ્રવાહને સંભાળજો. મને પરમાત્માના વિચાર કરવા દો.'

સામંત અને જરાશંકર ઉભયનાં હૃદય આ વાક્યથી ભરાઈ આવ્યાં અને તેમનાં નેત્રમાંથી આંસુ નીકળવાં બાકી રહ્યાં. થોડીક વાર સુધી કોઈ બોલી શક્યું નહિ. અંતે સામંત પોતાની આંખો લોહતો લોહતો બોલ્યો :

'મહારાજ, આટલાં વર્ષ સુધી જે મહાન વડના છત્રની છાયામાં રહી અમે કામ કરેલું છે તેનાથી એ વડના જેવી છાયા આ રાજ્ય પામે એ અશક્ય છે. મહારાજ, અમો રાજ્યનાં અંગ આપની આજ્ઞા ઉપાડવા સમર્થ છીએ – આપ રાજ્યનો આત્મા છો; ને તેનાથી જ રાજ્ય સચેતન છે તેવું ચેતન રાજ્યમાં મૂકવા અમે સમર્થ નથી.'

મલ્લરાજ બેઠેલો હતો તે ઊઠ્યો. એનું પ્રચંડ શરીર રાજમહેલના મહાન સ્તંભ જેવું લાગવા માંડ્યું. પણ આજ સુધી તેમાં શૌર્ય અને ઉદ્રેકની તીવ્રતા હતી, તેને ઠેકાણે વિરક્તતા અને ઉદાસીનતા ઠરેલી લાગી. એના મુકુટમંડીલમાંથી રાજલક્ષ્મીને કાઢી મૂકી તેને સ્થાને ધર્મવાસના ચડી ગઈ હોય અને તેનો રસ આખા મુખારવિંદમાં ઊતરી ગયો હોય તેમ મલ્લરાજના કપાળમાંથી સંસાર સરી ગયો લાગ્યો, નેત્ર ઉઘાડાં હોવા છતાં અંતર્વૃત્તિ પામતાં દેખાયાં, કાન કાંઈ અવ્યક્ત સ્વર સુણવા તત્પર ભાસ્યા, અને મુખપુટને આ સંસારમાં બહાર કાઢવા જેવો કાંઈ અક્ષર ન જડતો હોય તેવી કાન્તિ થઈ ગઈ. આ નવું સ્વરૂપ ધરી ઊભો થયેલો મલ્લરાજ કઈ દિશાએ જવું તેનો વિચાર કરતો જણાયો. એ ઊભો થયો તેની સાથે સામંત અને જરાશંકર પણ ઊભા થયા, અને રાજાના મનની કુંચી અચિંતી હાથ લાગી હોય એમ, તેના સમ્મુખ આવી, પ્રધાન તેના રાજસંસ્કાર જગાડવા અને તેમાં ઉત્સાહ ભરવા પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો :

'મહારાજ, વાનપ્રસ્થ થવા આપનો વિચાર હોય તો તે પણ યોગ્ય છે, અને રાજ્યચિંતામાં આપનો ભારવાહી થનાર પ્રધાન આત્મચિન્તામાં પણ આપની સાથે વનના અન્ધકારમાં દીવો લઈ ચાલવા તૈયાર છે. પણ મરનારે પોતાની પાછળ જીવનારની વ્યવસ્થા કરી જવી એ સંસારમાં અંતકાળનો ધર્મ છે–'

મલ્લરાજને કંઈ હસવું આવ્યું હોય તેમ મુખ કરી બોલ્યો : 'ઠીક છે – તે થશે – તું અને સામંત તેનો વિચાર કરી લાવજો. હું કાંઈ અત્યારે જ રિસાયેલા બાળક પેઠે નાસી જનાર નથી. પણ એ એક વાત સિવાય બીજી બધી વાતોના વિચાર તમે કરજો.'

જરાશંકર – 'તે વિચાર અમે કરીશું, પણ આપની આજ્ઞાથી જ તે વિચાર સિદ્ધ થશે.'

મલ્લરાજ – 'એટલે એમ કે તમે વિચાર કરી મારી પાસે પણ વિચાર કરાવો ? એવી કિરકોળ વાતોના વિચાર સાથે અંતકાળના ધર્મને સંબંધ નથી.'

જરાશંકર – 'પણ તે વાતોને એ ધર્મ સાથે સંબંધ છે કે નહીં તેનો નિર્ણય કરવો તે તો આપના વિના બીજું કોઈ કરે એમ નથી.'

મલ્લરાજ – 'તેથી શું ?'

જરાશંકર – 'શું તે એ કે અમુક વાતોની ને વિચારની વીગત આપે સાંભળવી, સાંભળીને એના ને અંતકાળના ધર્મના સંબંધનો નિર્ણય કરવા જેટલો વિચાર કરવો, ને પછીનું પછી !'

મલ્લરાજ – 'એટલો બધો વિચાર કરવો, અને આજ્ઞા કરવી, ત્યારે વિચાર ન કરવાનું શું બાકી રહ્યું ?'

જરાશંકર – 'તે તો અમે શું કરીએ ?'

મલ્લરાજ – 'સામંત, તને એમ નથી લાગતું કે આ પ્રધાન બહુ લુચ્ચો છે ? જે વાત કરવાની મેં ના કહી તે જ વાત કરવાની એણે મારી પાસે હા કહેવડાવી, અને મારા શબ્દોને પ્રતિકૂળ થયા વિના પોતાનો અભિપ્રાય સિદ્ધ કરે છે.'

સામંત – 'મહારાજ, એમ કરે છે માટે જ એ આપના પ્રધાન થવા યોગ્ય છે. કેટલાક પ્રધાનો રાજાઓ બોલે તેમાં હા જી હા ભણે અને પોતાનો પગાર મળે એટલે પોતાની પ્રધાનતા સિદ્ધ થઈ ગણે છે અને રાજાના કે પ્રજાના હિતાહિતનો વિચાર કરતા નથી, અને વિચાર કરે છે તો તે બેધડક બોલી દેતા નથી અને દ્રવ્ય અને સત્તાની લાલચે સ્વામીને છેતરે છે, તેની પાસે અસત્ય બોલે છે, અને તેની દુષ્ટ ખુશામત કરી તેને મનમાંથી મૂર્ખ ગણે છે. આવા રાજદ્રોહી પ્રધાનો રાજા અને પ્રજા ઉભયના શત્રુ છે. મહારાજ, આવા પ્રધાનની વાસના આવતાં રાજાએ તેને ગટરમાં ફેંકી દેવો.'

મલ્લરાજ – 'પણ જરાશંકરે પોતાની વાત મને બેધડક ક્યાં કહી ? એણે તો આડેઅવળે રસ્તે મને લીધો, છેતર્યો, અને મારા વચનથી મને બાંધી કેદ કરી હવે પોતાનું ધાર્યું મારી પાસે કબૂલ કરાવે છે.'

સામંત – 'તે બરાબર કરાવે છે. રાજાઓ પાસે બેધડક વાત કરવી એટલે માને બાપની વહુ કહી દેવા જેવું કરવાનું નથી. મહારાજ, મેં આપની પાસે ઘણી વાતો બેધડક કરી દીધી છે પણ માને બાપની વહુ કહ્યા જેવું કરેલું છે. ત્યારે પ્રધાનજીએ આપની પાસે સત્ય વાતને પ્રિય રૂપ આપી કહી દીધી છે – એ એમની ચતુરતા અને મારી મૂર્ખતાનાં દૃષ્ટાંત. સત્ય, હિત અને પ્રિય બોલવું એ રાજસેવકનું કામ છે.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે તો એ અસત્ય ને પ્રિય પણ બોલે.'

સામંત – 'કોઈ શાસ્ત્ર એમ નથી કહેતું કે અસત્ય બોલો. માત્ર 'સત્ય, હિત અને પ્રિય' બોલવું એવું આપણાં શાસ્ત્ર બોલે છે તેનો અર્થ મને તો એવો લાગે છે કે અસત્ય તો કદી પણ બોલવું જ નહીં, જે વાક્ય સત્ય હોય પણ હિત અથવા પ્રિય ન હોય તે ન બોલતાં મૌન રાખવું, અને જે વાક્ય સત્ય અને હિત હોય પણ પ્રિય ન હોય તે વાક્ય કદી પણ ન બોલવું એમ ન કરવું; પણ પ્રધાનની પ્રધાનતા ક્યારે કે ગમે તેવી ચતુરાઈ કરી સત્ય અને હિત વાક્ય રાજાને પ્રિય થાય એવી યુક્તિ કરે અને તેને પ્રિય કરી દઈ અંતે રાજાને એ વાક્ય કહી દે.'

મલ્લરાજ – 'કેમ, જરાશંકર, આ વાત ખરી ?'

જરાશંકર – 'સામંતરાજ જેવા ચતુર વકીલ મળે તે છતાં રંક બ્રાહ્મણ બોલકણો બને તો બરાબર બ્રહ્મબટુ જ થાય.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે શું તારા મનમાં એમ છે કે સત્ય વાત એકદમ સાંભળી શકવાની રાજાઓમાં શક્તિ નથી ?'

જરાશંકર – 'આપનો અનુભવ આપ જાણો – આપની શક્તિનો આપને અનુભવ. બળવાન સરકારના માણસે માત્ર પ્રશ્ન પૂછ્યો તે સાંભળતાં જેને અંગે અગ્નિ ઊઠ્યો તેવા તેજસ્વીના મુખમાંથી વચન તો શું પણ શ્વાસ સરખો નીકળે તેના પ્રવાહની સામે ઊભા રહેવા એક પ્રધાનનું ગજું કેવી રીતે હોય ? મહારાજ, હું આ મારું ગજું – મારી શક્તિ – જાણું; આપની શક્તિ આપને ખબર.'

મલ્લરાજ – 'ઠીક, એમ બોલ. પણ રાજાઓમાં આ શક્તિ ન હોય તે સારું કે ખોટું ?'

જરાશંકર – 'સારું કે ખોટું એ પ્રશ્નના ઉત્તર દેશકાળ પ્રમાણે જુદા જુદા દેવાશે. પણ શાંતિપર્વમાં પિતામહે યુધિષ્ઠિરને એવો ઉપદેશ આપેલો છે કે આવી શક્તિવાળા રાજાઓને માથે એમના સેવકો ટપલા મારે એવો કાળ આવવાનો ભય છે.'

મલ્લરાજ – 'પણ મારો તારો દેશકાળ કેવો છે ?'

જરાશંકર હસી પડી બોલ્યો : 'આપે મારા મુખમાંથી વાત કઢાવવી જ ધારી છે તો આપની ઈચ્છા આગળ મારી ઈચ્છાનું બળ નથી – એ આપણો હાલનો દેશકાળ મહારાજને પ્રત્યક્ષ જ છે. બાકી આપ શાંત હો કે ઉગ્ર હો, હું આપને અર્થે પ્રવર્તતો હોઉં કે મારા સ્વાર્થમાં જાણ્યે અજાણ્યે તણાતો હોઉં, ઈત્યાદિ આપના અને મારા દેશકાળ પ્રસંગે પ્રસંગે અનેક થાય અને પ્રસંગે પ્રસંગે આપે સેવકો સાથે વર્તતાં એ અનેક દેશકાળ વિચારવા પડે એ કાળ રાજાઓની બુદ્ધિને વિના કારણ શ્રમદાયી છે અને કવચિત્ ભયંકર પણ છે. તેના કરતાં તો પિતામહનો ઉપદેશ સ્થિર ભકિતથી પાળવો એ એક માર્ગ રાજા અને સેવક ઉભયને કુશલદાયી છે.'

મલ્લરાજ – 'ત્યારે રાજાએ શું કરવું ?'

જરાશંકર – 'સત્ય, પ્રિય, અને હિત – એ ત્રણે ગુણ જેમાં સાથેલાગા હોય એવાં વચન બોલવાનો સેવકોને અભ્યાસ પાડવો, અસત્ય વચનની અસહિષ્ણુતા રાખવી, હિતવચનના લોહચુંબક થવું, પ્રિય વચનની અપેક્ષા રાખવી નહીં. અપ્રિય વચનને ઉત્તેજન આપવું નહીં, અપમાન સહેવું નહીં, આજ્ઞાભંગ સ્પષ્ટ થતાં સ્પષ્ટ અને સત્વર શિક્ષા કરવી. અને જેને જે ધર્મ ઉચિત હોય તે ઉપરાંત એક પણ અક્ષરનો ઉદ્ગાર રાજાની પાસે નીકળી શકે નહીં એટલું ઉગ્ર રાજતેજ સેવકની દૃષ્ટિથી પરોક્ષ થાય એવું કદી પણ થવા દેવું નહીં, ઈત્યાદિ ઈત્યાદિ પથ્યનું સેવન કરવું તેને શકિત કહો કે અશકિત કહો પણ એ પથ્યનું સેવન રાજઅંગને આવશ્યક છે, અને આપને એવા પથ્યનું સેવન કરતાં હરકત ન થાય એટલી ચિંતા રાખી મેં આપની પાસે બધી વાત બેધડક કહી દીધી છે.'

છાતી પર હાથનો સ્વસ્તિક વાળી સર્વ ભાષણ સાંભળી રહ્યો હતો તે સ્વસ્તિક છોડી, હસી પડી. મલ્લરાજ બોલ્યો :

જરાશંકર, તારું ભાષણ લાંબું તો થયું પણ હવે એ પથ્યસેવન તેં દેખાડ્યું તો થશે તેટલું કરીશું; પણ એજંટના પ્રશ્નનું શું કરવું તે કહે.'

જરાશંકર – 'મહારાજ, એ તો આપને અમસ્તો ક્ષોભ થયો. એજંટના વચનમાં કોઈ જાતની આજ્ઞા નથી. એ તો વાનરો રાજ્યઅંગમાં છિદ્રો શોધવા આમતેમ દૃષ્ટિ કરશે એવું આપણે જાણતા હતા. હવે એ છિદ્ર જોવા આવનારી આંખોને સંતોષ આપીશું તો આપણી સન્નીતિના કવચમાં એ વાનરના નખ ખૂંપવાના નથી એવી આપણે સંભાળ લીધેલી છે, અને એવું એવું એ જોવા આવે તો ભલે એ આંખો ફાડી ફાડી જુએ ને આપણે જોવા દેવું એવો આપણો નિશ્ચય છતાં શો વિચાર બાકી છે તે મને સૂઝતું નથી.'

મલ્લરાજ – 'પણ એજંટ પંચ મટી ફોજદાર થાય છે તે ?'

જરાશંકર – 'પણ ફોજદાર આપણી ઝડતી લે તેમાં આપણે શું કરવા ડરવું ? જુએને જોવું હોય તેટલું. જેણે ચોરી કરી હશે તેને ભય; આપણને શું ? જે રાજ્યમાં છિદ્ર નથી તેમાં મર એવા વાનરો ડાળે ડાળે કૂદે.'

મલ્લરાજ – 'પણ એ પોતાનો અધિકાર શાનો ગણે ?'

જરાશંકર – 'જુઓ, મહારાજ, આપણે તો માત્ર આપણા જ રાજ્યની વ્યવસ્થા રાખવાની છે; પણ અંગ્રેજને તો આ હિંદુસ્તાનના સેંકડો રાજાઓનાં રાજ્યની વ્યવસ્થા રાખવાની છે, કારણ ચક્રવર્તીનો ધર્મ એ કે સર્વ રાજ્યચક્રોને ફેરવનાર મોટું ચક્ર થવું અને ખૂણેખાંચરે ભરાઈ રહેલા ઝીણી ઝીણી આંખોવાળા અને વહેંતિયા હાથપગવાળા પરસ્પરથી છૂટા પડેલા નાનાનાના રાજાઓ જે વાત જોઈ શકે નહીં અને જે પ્રયોગ આરંભી પણ ન શકે એવી વાતો જોવી અને એવા પ્રયોગ સાધવા અને તેમ કરી પોતાનાં અને સર્વ નાનાં રાજ્યોના સામાન્ય લાભ સંભાળવા અને સર્વને માથેનાં સામાન્ય ભય દૂર કરવાં – એ ચક્રવર્તીનો ધર્મ. એ ધર્મને અંગે સર્વત્ર દૃષ્ટિ ફેરવવી, જાગ્રત રહેવું, અને સર્વને જાગ્રત રાખવા એ ચક્રવર્તીનો ચક્રાધિકાર. દેશકાળની આવશ્યકતા પ્રમાણે નવા નવા આવા અધિકાર એમને અનેકધા ધારવા પડશે. પણ આપણા જેવાઓને માટે સારી વાત એ છે કે એ અધિકારનું નામ દેવાનો એ લોકને પ્રસંગ જ આવે નહીં એમ રાખવું, અને ભૂલેચૂકયે પ્રસંગ આવે તો સામંતરાજે બતાવ્યા પ્રમાણે નિવાર્ય કે અનિવાર્ય ઈચ્છા વગેરે વાતનો વિચાર કરવો. આપણે પ્રશ્ન પૂછ્યો કે તમારો અધિકાર શો એ આપણી ભૂલ. આપણી ભૂલ થઈ ત્યારે તેનો લાભ લઈ એજંટે લુચ્ચો ઉત્તર આપ્યો. ભૂલ થઈ તે થઈ, હવે નહીં કરીએ; અને થયું ન થયું કરવા બનતો ઉપાય કરીશું, પણ છિદ્ર શોધનાર આંખને સંતોષ આપતાં છિદ્ર વિનાના રાજાને કાંઈ ડર નથી.'

સામંત – 'મહારાજ, હવે લાંબી ચર્ચા પડતી મૂકો. મારા કુળમાં દુષ્ટ અંગારો ઊઠ્યો તેની આ લ્હાય છે. મેં તો એને મૂઓ ગણી સ્નાન કરી દીધું છે તેની હવે આ એજંટ સાંભળે એવડી પોક મૂકો. મહારાજ, જરાશંકર સત્ય કહે છે. એ પ્રમાણે કરવામાં રાજ્યને કે અધિકારને કાંઈ હાનિ નથી. ભાયાતી પંચનો ઠરાવ અને આખરનું શિક્ષાપત્ર, એ બેની નકલો સાહેબને મોકલો અને બાકીનું હું અને જરાશંકર જોઈ લઈશું. મહારાજ, આ મરણપોક ખુલ્લે મોંએ મૂકવા દો, અને એ મરનાર, પ્રેત થઈને, સાહેબના શરીરમાં ધૂણશે તો અડદ નાંખવા કે લીંબુ ઉછાળવું તે જોઈ લઈશું. પણ હાલ તો આ પોક જ મૂકો. ઊઠો, જરાશંકર !'

સર્વ ઊઠ્યા. આગળ જરાશંકર અને પાછળ સામંત એમ બે જણ દ્વાર બહાર નીકળ્યા. નીકળતાં નીકળતાં સામંતે ઓઠ કરડ્યા, દાંત કચડ્યા, પગ પૃથ્વી ઉપર પછાડ્યો. અને કેડ ઉપરના મ્યાનમાંથી કટાર અર્ધી કાઢી, ક્રોધથી અને આતુરતાથી તે ઉપર ડોક વાળી, દૃષ્ટિ કરી, પાછી કટાર મ્યાનમાં સમાવી દીધી. મલ્લરાજે એ સર્વ જોયું, અને પ્રધાન તથા ભાયાત એની દૃષ્ટિ આગળથી ગયા.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૧૩

મલ્લરાજની નિવૃત્તિ અને મણિરાજનું યૌવરાજ્ય

દિવસ ગયો. રાત્રિ આવી. જરાક અંધકાર થયો ત્યાં મેનારાણી હાંફતી હાંફતી રાજા પાસે આવી અને રાજાએ ઊંચું જોયું. રાણીએ નવા સમાચાર કહ્યા.

એજંટ મારફત મુળુએ પોતાનો પ્રશ્ન ઉઠાવ્યો અને મુળુ કંઈ કંઈ કુભાંડ રચશે એવો સામંતે સિદ્ધાંત કર્યો. મલ્લરાજનું છત્ર ને મણિરાજનું આયુષ્ય એને કંપતું લાગ્યું. મલ્લરાજને એજંટના પ્રશ્નથી થયેલો ક્ષોભ સામંતના રાજભકત હૃદયને હલમલાવવા લાગ્યો અને ધર્મિષ્ઠ બન્ધુવત્સલ રાજાનું દુ:ખ રાજબન્ધુથી વેઠાયું નહીં – જોઈ શકાયું નહીં. પોતાના દુષ્ટ પુત્રના મૃત્યુ સિવાય બીજો કોઈ માર્ગ સામંતને સૂઝ્યો નહીં. રાજાને દુ:ખમુકત કરવામાં રાજાની આજ્ઞાની જરૂર ન લાગી. પરરાજ્યમાં પુત્રનું ખૂન કરતાં સ્વરાજ્યના ધર્મનું બંધન ન લાગ્યું. પરરાજ્યમાં દુષ્ટ પુત્રનું ખૂન કરી એ રાજ્યનો રાજા એ ખૂનની શિક્ષા કરે તો તે સ્વરાજ્યને અર્થે યુદ્ધમાં ખપમાં આવવા જેવું કીર્તિકર લાગ્યું. રાત્રિના આઠ વાગતાં ચારપાંચ માણસ લઈ, શસ્ત્ર સજી, સામંત ખાચરના રાજ્ય ભણી ચાલ્યો. મુળુની માતાને આ સર્વ કાર્યની વાસ આવી, અને પુત્રમૃત્યુના તર્કથી કંપતી માતા સાહસ કરી મેનારાણી પાસે ગઈ, સમાચાર કહ્યા અને રોઈ પડી. મેનાએ સર્વ સમાચાર રાજાને કહ્યા. રાજા અંધકારમાં નીકળ્યો. અને રત્નનગરીથી બેચાર ગાઉ આગળ સામંતને પકડી પાડ્યો. સામંત રાજાને દેખી ખીજવાયો, રાજા પાસે ચાલ્યું નહીં, ફરી રાજાની સંમતિ વિના આવું અકાર્ય આરંભવું નહીં એવી પ્રતિજ્ઞા રાજાની પાસે કરવી પડી, ઘેર પાછો આવ્યો પણ પોતાની સ્ત્રીનું મુખ જોવું તે દિવસથી ત્યજી દીધું.

એમ કરતાં કરતાં દિવસ પછી દિવસ અને વર્ષ પછી વર્ષ ચાલ્યાં. સામંતનાં માણસ ખાચરની રાજધાનીમાં જઈ મુળુના સમાચાર લાવતાં. મલ્લરાજે રાજ્યનો ભાર ધીમે ધીમે સામંત અને જરાશંકરને માથે નાંખ્યો, અને મણિરાજને પોતાના સહવાસમાં વધારે વધારે રાખ્યો. વિદ્યાચતુરને ક્રમે ક્રમે કામ પછી કામ આપ્યું. અંતે જરાશંકરનું પદ એના હાથમાં રાખી, એનું કામ વિદ્યાચતુરને સોંપ્યું. સ્વરાજ્યમાં તથા પરરાજ્યમાં વિદ્યાચતુરની પ્રતિષ્ઠા જામી એટલે એને પ્રધાનપદ સોંપ્યું, અને મણિરાજને પોતાનું કામ સોંપ્યું. નવા પ્રધાન અને યુવરાજના હાથમાં રાજ્યતંત્રનો રથ રાખી રાજા અને જૂનો પ્રધાન માત્ર એ રથ ઉપર દૃષ્ટિ રાખતા અને પોતાના આયુષ્યને સાયંકાળે પરલોક જીતવામાં કેમ વિજયી થવું એ વિષય વિચારવામાં સર્વ કાળ ગાળતા. આ નવા વિષયમાં પણ બ્રાહ્મણ રાજાનું પ્રધાનપદ સાચવતો. આ મહાન વિજયને સિદ્ધ કરવામાં શાસ્ત્રના દીપ પગલે પગલે વાપરવામાં આવતા, અને રાજ્યપ્રસંગોમાં તેમ બીજા પણ નાના મોટા પ્રસંગોમાં પડેલા અનેક અનુભવોના વનમાં આ દીવાઓનો પ્રકાશ પડતાં નવા જ શોધ થતા. એ દીવા ધરનારા શાસ્ત્રીઓ અને સંન્યાસીઓ રાજા તથા પ્રધાનના અત્યંત સહવાસી થતા ગયા તેમ

તેમ ઉભય વર્ગનું પરસ્પર - બહુમાન વધતું ગયું. જે જગત રાજ્યના અંતને નરક કહે છે તે જ જગત આ રાજાપ્રધાનના રાજ્યને અંતે નવું સ્વર્ગ ઊભું થયેલું જોવા લાગ્યું. યુવરાજ અને તેના પ્રધાનને પણ આ નવા સાગરના કિનારા પાસે ઘડી ઘડી આવવું થતું અને એ સાગરની શીતળ લહેરોના લોભનું બીજ તેમના હૃદયમાં રોપાયું.

જ્યારે વૃદ્ધ રાજા અને વૃદ્ધ જરાશંકરનો સંસાર આવાં અવસાન પ્રત્યક્ષ કરવા લાગ્યો ત્યારે વૃદ્ધ સામંત બીજાં જ સ્વપ્ન જોતો હતો. યુવરાજ અને નવા પ્રધાનની દેખરેખ તેને સોંપવામાં આવી હતી, અને તેમની અને રાજ્યની કુશળતાનો શત્રુ મુળુ આયુષ્યમાન છે અને તે શત્રુનો ઉચ્છેદ કરવો આવશ્યક છે એ બે સિદ્ધાંત મુળુના પિતા સામંતને વૃદ્ધાવસ્થામાં યુવાવસ્થાની ચિંતાઓથી ભરવા લાગ્યા, અને એ ઉચ્છેદનાં સાધન શોધવામાં એના મગજને ભમાવી મૂકવા લાગ્યા. આજ સુધી એ ઉચ્છેદને વાસ્તે એણે જેટલાં સાધન શોધ્યાં હતાં તેમાં મલ્લરાજ આડે આવ્યો હતો, અને હવે શું કરવું કે મલ્લરાજ આડે ન આવે એ વિચાર મલ્લરાજના બન્ધુરત્નને છોડી શકયો નહીં. રાજાનો અભિપ્રાય ફેરવવા તે અનેક રીતે પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો, પણ રાજા એને હંમેશ હસી કાઢતો અથવા બીજી વાતોમાં નાખી આ વાત ઉડાવતો અને સામંત મનમાં ખીજવાતો. આખરે એણે રાજાને પડતો મૂકી રાજ્યને નિષ્કંટક કરવાનો વિચાર કર્યો.

ખાચરના રાજ્યમાં ગયા પછી પણ મુળુના હૃદયનો અગ્નિ શાંત થયો નહીં. મણિરાજ ક્યાં ક્યાં શિકાર કરવા જાય છે તેની એ નિરંતર તપાસ રાખતો, અને બહારવટિયાઓ સાથે સુભદ્રાની પાસેનાં જંગલોમાં કોઈ કોઈ વખત વેશ બદલી આવતો. સુવર્ણપુરના સુરસિંહ વગેરે બહારવટિયાઓમાં પણ ઘડી ઘડી ભળતો, અને શિકારીને શિકાર સારુ આથડવામાં આનંદ મળે છે તેમ બહારવટિયાઓ સાથે આથડવામાં, તેમનાં સુખદુઃખમાં ભાગ લેવામાં, અને ભૂખ, તરસ તથા ટાઢતડકો અને થાક વેઠવામાં, એને અતિશય આનંદ મળતો. રાણા ખાચરનો અટકચાળો સ્વભાવ એને આ કામમાં ઉત્તેજન આપતો. આ સર્વ વાતોની સામંત પાકી ખબર રાખતો અને મલ્લરાજને જણાવતો. આવી રીતની હકીકત છતાં મુળુનો નાશ કરવામાં વૃદ્ધ રાજા કેમ સંમતિ નથી આપતો એ વિચારતાં સામંત દુઃખી થતો. અંતે એણે નિશ્ચય કર્યો કે મુળુને એના પોતાના ખોદેલા ખાડામાં પાડવો, એ રત્નનગરીની હદમાં વધારે વધારે ટકવાની છાતી ચલાવે એવું કરવું. એવી રીતે એ નિર્ભય હોય ત્યારે એને પકડવો, પકડાતાં મરાય તો મારવો, અને જીવતો પકડાય તો એના શિક્ષાપાત્રને આધારે જીવે ત્યાં સુધી કેદ રાખવો અને એની ખટપટના દાંત તોડી નાંખવા.

આ સર્વ પ્રયત્ન સિદ્ધ કરતાં ઘણો વિલંબ થયો. ખાચર મુળુને સાવધાન રાખતો અને મુળુ બાપનો વિશ્વાસ કરતો નહીં. પણ બાપે બહારવટિયા પકડવામાં દેખીતી શિથિલતા કરવા માંડી તેમ તેમ દીકરાની છાતી વધારે વધારે ચાલવા

માંડી. એનું નામ બહારવટામાં પ્રસિદ્ધ થતાં એને મળતો પગાર બંધ કરવા સામંતે સૂચના કરી તે રાજાએ રદ કરી અને ઊલટું હાસ્ય કરી એમ ઉત્તર દીધો કે બહારવટામાં એ છોકરો યુદ્ધકળા શીખશે અને શૂર થશે અને એના સામી ચડાઈ કરાઈ પકડાય તો એને પકડવો, પણ એનો પગાર એકદમ બંધ ન કરવો. રાજાએ અંતે એવી આજ્ઞા કરી કે મુળુને મણિરાજના રાજત્વનો તિરસ્કાર છે તે ખોટો હોય તો તે ખોટાપણું સિદ્ધ કરવા મણિરાજે બહારવટિયા સામે ચડવું અને બળ તથા કળા હોય તો મુળુને પકડવો. સામંતને આ સૂચના ગમી નહીં પણ પાળવી પડી, અને યુવરાજને કુશળ રાખવા તેની જોડે પોતે પણ ચડવા લાગ્યો. મણિરાજનો જાતે ઘાત કરવાનો પ્રસંગ સમીપ જોઈ મુળુ પણ આ સમાચારથી ખુશ થયો. આથી એક પાસ એ બેધડક રત્નનગરીની પ્રજાને લૂંટવા લાગ્યો અને બીજી પાસ બહારવટિયાઓને મલ્લરાજ વશ કરી શકે એમ નથી એવી બૂમો બીજા માણસો દ્વારા એજંસીમાં મોકલવા લાગ્યો. એજંસીમાંથી તે વિશે અનેક પ્રશ્નો અને સૂચનાઓ રત્નનગરી જવા લાગ્યાં અને રાજ્યના તંત્રીઓના ગૂંચવાડાઓને વધારવા લાગ્યાં. ત્રિભેટા આગળ આણી પાસ નહીં તો આણી પાસ નાસી જતાં બહારવટિયાઓને સુલભ પડતું. જડસિંહ અને શઠરાયનું સુવર્ણપુર રત્નનગરી જોડે સંપે એમ ન હતું અને એક પાસથી બહારવટિયાઓને પકડવાની તાકીદ કરનારો ફૉક્સસાહેબ અંગ્રેજી હદમાં પગ મૂકે ને શસ્ત્ર વાપરે તો તેમના ઉપર ફોજદારી ચલાવે એમ ભય લાગતું.

એવામાં મલ્લરાજની શરીરપ્રકૃતિ બગડવા માંડી અને એના આયુષ્યનો અંત સમીપ આવતો લાગ્યો. એક વખત ખાચરના રાજ્યમાં જઈ મુળુને પોતે જાતે ઠાર મારવાની યોજના સામંતે ફરી વ્યાધિગ્રસ્ત રાજા પાસે મૂકી, એ ખૂનને વાસ્તે પોતે ખાચરના રાજ્યમાં ફાંસી ચડવા તત્પરતા બતાવી, અને રત્નનગરીના સર્વ કંટક એ દ્વારા નષ્ટ કરવાના માર્ગની યોગ્યતા સર્વ રૂપે પ્રકટ કરી. પણ – 'ના–એ કામ કદી કરવું નહીં–' એવા શપથ રાજાએ સામંત પાસે ઊલટા લેવડાવ્યા અને આંસુભરી આંખે સામંતે આજ્ઞાવશ થઈ આ શપથ લીધા.

સામંતે બીજી રચના રચી. પોતાની પુત્રી ખાચરને આપી ખાચરને પોતાના પક્ષમાં લઈ લેવો અને ખાચર મુળુને સોંપી દે એટલે રત્નનગરીમાં કેદ કરવો એવી ધારણાથી સામંતે ખાચરના દરબારમાં પ્રયત્ન આરંભ્યો અને એના હજૂરીઓ અને દરબારીઓમાં દ્રવ્ય વેરવા માંડ્યું. ખાચરે આ સંબંધ સ્વીકાર્યો, પણ લગ્ન થયા પછી મુળુ વિશેની શરત તોડી. મુળુની બહેને પિતાની આજ્ઞા કરતાં માતાની પ્રીતિ અને ઇચ્છા શ્રેષ્ઠ ગણ્યાં. સામંત છેતરાયો અને વ્યાધિગ્રસ્ત રાજા સર્વ વાત સાંભળી અત્યંત હસ્યો.

સામંત હાર્યો નહીં. મુળુને આશ્રય આપનાર બહારવટિયા અને ખાચરનાં માણસોને એણે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખરચી ફોડ્યાં અને તેટલે સુધી એ ફાવ્યો. એ સર્વ લોક મુળુને ફસાવવા તત્પર થયા અને મુળુએ તે વાત જાણી નહીં. પણ મુળુની પોતાની સજ્જતા અને સાવધાનતા એ સર્વના પ્રપંચ કરતાં બળવાન હતી.

આણીપાસથી સામંત અને મણિરાજના પ્રયત્ન રાત્રિદિવસ જાગ્રત રહેવા લાગ્યા. એક દિવસ એ બે જણ મનહરપુરીના ત્રિભેટા પાસેના વડ નીચે હતા એટલામાં પાસે જ મુળુ હોવાના સમાચાર મળ્યા. મુળુની પાસેનાં માણસોમાંનો મોટો ભાગ સામંતનો સાધેલો હતો. સામંત, મણિરાજ, અને તેમનાં માણસોએ મુળુ અને તેનાં માણસો ભણી ઘોડા દોડાવ્યા. મણિરાજ આ મંડળમાં છે જાણી મુળુ સામો આવ્યો. પણ ઘોડાની દોડાદોડને નિમિત્તે એની જોડાનાં સામંતનાં સાધેલાં માણસ એને પડતો મૂકી બીજી દિશામાં ચાલ્યાં, અને એની સાથેનાં બાકીનાં માણસ એક પાસ એ ફૂટેલાં માણસને જતાં જોઈ અને બીજી પાસ મુળુને દોડતો જોઈ દ્વૈધીભાવ પામ્યાં અને તેમના ઘોડા આ દ્વૈધીભાવમાં નરમ પડતાં તેમની અને મુળુની વચ્ચે છેટું પડી ગયું. એ ટોળામાં મુળુ હશે એવું ધારી વૃદ્ધ આંખોનો છેતર્યો સામંત છેતરાયો અને પોતાના સર્વ માણસો લઈ એ ટોળાની સામે દોડ્યો. મુળુથી અને ફૂટેલાં માણસોથી છૂટું પડેલું ટોળું સામંતનો ધસારો જોઈ હિંમત હાર્યું અને નાસવા લાગ્યું. તેમની પાસે આવવા છતાં તેમની પૂંઠ હોવાથી તેમાં મુળુ છે કે નહીં એ સામંત કળી શક્યો નહીં અને એમની પૂઠ મૂકી નહીં.

પોતાના સર્વ માણસોથી આગળ વધેલો મુળુ છૂટો પડ્યો અને તેને દૂરથી મણિરાજની તીક્ષ્ણ યુવાન આંખે શોધી કાઢ્યો અને પોતાનો ઘોડો તેની પાછળ દોડાવ્યો. પોતાનાં માણસોથી પોતાને છૂટો પડેલો સમજી અને મણિરાજની પાછળ બીજાં માણસ હશે એમ ધારી મુળુએ જંગલના એક વિકટ રસ્તા પર પોતાનો ઘોડો દોડાવ્યો અને મણિરાજે પણ એકલા પડી તેની પાછળ પોતાનો ઘોડો દોડાવ્યો. બેચાર ગાઉ સુધી આ પ્રમાણે દોડતાં મુળુ એક નાળા આગળ આવ્યો અને એનો ઘોડો તે નાળા પર કૂદી બીજી પાર ગયો અને મણિરાજનો ઘોડો પણ બીજે ઠેકાણેથી નાળું કૂદી પડ્યો અને મુળુની પાછળ દોડવા લાગ્યો. નાળાની બીજી પાસ સુંદરગિરિનો એક ભાગ હતો અને તેના કાંઠા ઉપર એક ઊંચો ખડક હતો તે ઉપર આવી મુળુ પોતાનો ઘોડો ફેરવી પાછું જોતો ઊભો અને દૃષ્ટિ આગળ કોઈને ન જોતાં કાન માંડવા લાગ્યો તો માત્ર એક ઘોડાનાં પગલાં સંભળાયાં. આ પગલાં કેણી પાસથી આવે છે એની એને સમજણ પડતાં પહેલાં મણિરાજનો ઘોડો ફાળ ભરી મુળુવાળા ખડકની પાછળના બીજા ખડક ઉપર આવી ઊભો અને તેની સાથે જ મણિરાજે બંદૂક ફોડી. તેની ગોળી મુળુના જીન પાછળ ઘોડાના માંસલ ભાગમાં એવા તો જોરથી વાગી અને અંદર ડૂબી કે ઘોડાની છાતી સુધી ગઈ. આ ગોળીના પ્રહારની સાથે ઘવાયેલો ઘોડો સુવારસુધ્ધાંત ખડકની પેલી પાસ ગબડી પડ્યો, અને નાળાના પાણીમાં ઝબકોળાયો. ઘોડો પછડાયો તેની સાથે સવાર ઊછળી ઊથલી નાળાની બીજી પાસની ભેખડોમાં પડ્યો, અને પેંગડાં એના પગમાં રહ્યાં અને પેંગડાંના બંધ ત્રુટી ગયા. એની કેડેથી અને હાથમાંથી હથિયારો છૂટાં થઈ કેટલાંક નાળાનાં પાણીમાં પડી અદૃશ્ય થયાં અને કેટલાંક ઘોડાના મડદા તળે ચંપાયાં, અને એની પાસે દેખીતું હથિયાર એક પણ ન રહ્યું.

મણિરાજ પોતાના ખડક ઉપરથી મુળુની આ દશા જોતાં વિચાર કરતો ઘોડા ઉપર બેસી રહ્યો. મુળુ જ્યાં પડ્યો હતો ત્યાંથી થોડી વારે કળ વળતાં ઊઠ્યો અને ચારે પાસ દૃષ્ટિ ફેરવી પોતાની, ઘોડાની, પોતાનાં શસ્ત્રોની, અને ચારે પાસના સ્થળની અવસ્થા તપાસવા લાગ્યો, એમ કરતાં કરતાં એણે ઊંચું જોયું અને આઘેના ખડક ઉપર મણિરાજને ઘોડેસવાર થઈ પોતાને જોતો દીઠો.

મુળુ શસ્ત્ર વિનાનો મણિરાજના ભણી ચાલવા લાગ્યો અને સ્વર સંભળાય એટલું છેટું રહેતાં બૂમ મારી : 'મણિરાજ, તમારી પાસે સર્વ શસ્ત્ર સજ્જ છે, અને મારાં શસ્ત્ર વેરાઈ ગયાં છે. શસ્ત્રવાળા સાથે હું શસ્ત્ર વિના લડવા તૈયાર છું, પણ ધર્મયુદ્ધ કરવા ઇચ્છતા હો તો શસ્ત્રો દૂર નાખી ઘોડેથી ઊતરી પાળા થઈ સામા આવો.'

મણિરાજે ઉત્તર દીધો : 'મૂળરાજ, નસાય નહીં એવે સ્થાને તમે છો અને તમારે જીવવું કે મરવું એ મારા શસ્ત્રની સત્તાની વાત છે ત્યાં સુધી અશસ્ત્ર રહી પરાક્રમીની પેઠે લડવાની ઈચ્છા બતાવો છો તે નકામી છે, કારણ કે લડવું કે ન લડવું એ તમારી ઈચ્છાની વાત નથી. હું ઘોડેથી ઊતરી શસ્ત્ર વિના તમારી સાથે લડવા તૈયાર છું પણ તમારા શબ્દ ઉપર એવો વિશ્વાસ નથી કે ઘોડાને નસાડી મૂકું અને શસ્ત્ર નાંખી દઉં. જો તમે ઉપર આવી કુસ્તી કરશો તો મારા ઘોડા ઉપરથી ઊતરીશ, શસ્ત્રો વાપરીશ નહીં અને તમારી સાથે મલ્લયુદ્ધ કરીશ. જો તમે ઉપર નહીં આવો તો મહારાજની આજ્ઞા છે કે તમને મારવા કે પકડવા અને ઘોડો લઈ નીચે આવી તેમની આજ્ઞા પાળવા પ્રયત્ન કરીશ. સારું તે તમારું.'

મુળુ ખડક ઉપર ચડ્યો, મણિરાજ ઘોડા ઉપરથી ઊતર્યો, અને ખડકની મોટી સપાટી ઉપર બેનું મલ્લયુદ્ધ અર્ધી ઘડી ચાલ્યું તે એવી રીતે કે ન કોઈ જીતે ને ન કોઈ હારે. અંતે મુળુ પૃથ્વી પર ચત્તોપાટ પડ્યો અને એની છાતી પર મણિરાજ ચડી બેઠો અને પૂછવા લાગ્યો : 'મૂળરાજ, ગમે તો મારા કેદી બની મારી સાથે આવવા શબ્દના બંધનથી બંધાઓ ને તે ન ગમે તો તમને બીજા બંધ બાંધવા યત્ન કરતાં શસ્ત્ર વાપરી તમારા પ્રાણ લેવા કાળ આવે તો આપણું અશસ્ત્ર મલ્લયુદ્ધ પૂરું થયું છે.'

આ વાક્ય પૂરું થયું એટલામાં કપટશીલ મુળુએ એક હાથ છૂટો કરી વસ્ત્ર નીચે સંતાડી રાખેલી કટાર મ્યાનમાંથી ખેંચવા માંડી. મણિરાજની સજ્જ આંખ ચેતી ગઈ અને પોતાના વાક્યના ઉત્તરની વાટ જોયા વિના પોતાની તરવાર નાગી કરી. અતુલ બલ કરી છૂટા કરેલા હાથ વડે મુળુ મણિરાજના એક પાસામાં કટાર ખોસી દેવાનો પ્રયત્ન કરે છે અને કટાર અને મણિરાજની કેડ વચ્ચે એક તસુનું અંતર રહે છે એટલામાં મણિરાજની તરવારે મુળુનો છૂટો હાથ તેના શરીરમાંથી જુદો કરી દીધો, તે હાથ અને કટાર ઊછળી ખડકની એક બાજુએ ગડગડી પડ્યાં અને કપાયેલા હાથના મૂળમાંથી રુધિરની નદીઓના પ્રવાહ વેગથી નીકળવા લાગ્યા. આ મોટા ઘાના દુઃખને ન ગણકારતાં મુળુએ પોતાનું આખું શરીર અર્ધો હાથ ઊંચું

ઊછાળ્યું, તે ઉછાળાથી ઊછળતા મણિરાજને પોતાના બે પગ ઊંચા અફાળી આકાશમાં ઉરાડ્યો, અને મણિરાજની તરવાર આઘી પડે એટલે તે અખંડ રહેલે હાથે ઝડપી લેવા કલ્પના કરી. આ કલ્પના પૂરી થઈ જાય તે પહેલાં મલ્લયુદ્ધનો પ્રવીણ પણ આકાશમાં ઊછળેલો મણિરાજ એવી ચતુરતાથી પૃથ્વી પર પાછો પડ્યો કે એના બે હાથ પૃથ્વી પર મુકાયા, તે હાથ ઉપર એનું શરીર તોળાઈ ઝિલાયું અને તેના અધ્ધર લટકેલા બે પગે પૃથ્વી પાસે આવતાં મુળુના શરીરને એવા તો બળથી લત્તાપ્રહાર કર્યો કે મુળુનું શરીર ગબડતું ગબડતું ખડકની કોર ઉપર જઈ જોરથી નદીમાં પડ્યું, એ શરીરની પાછળ લોહીની પહોળી રેખાએ ખડકને રંગ્યો, મુળુ નદીમાં બેભાન થઈ પડ્યો, અને એના શરીરની આસપાસ પાણી છાછર હતું ત્યાં ચારેપાસ લોહી ફરી વળ્યું અને લોહીના ખાબોચિયા જેવું લાગવા માંડ્યું.

આણીપાસ આ બનાવ બન્યો એટલામાં સામંત મુળુની સાથનાં માણસોની પાછળ પડ્યો હતો તેણે પોતાની ભૂલ કેટલીક વારે શોધી કાઢી, અને મુળુ અને મણિરાજની શોધ કરવા એ માણસોને પડતાં મૂકી બીજી દિશા લીધી.

સામંતની આ ટોળીમાંનાં કેટલાંક માણસ એક દિશામાં ગયાં, અને થોડાંક બીજી દિશામાં સામંતની સાથે ગયાં. તેમાંથી જે ટોળીમાં સામંત ન હતો તે ટોળી, મણિરાજ અને મુળુનું મલ્લયુદ્ધ ચાલતું હતું તે વખતે, નાળાની બીજી પાસ આવી પહોંચી અને યુદ્ધની સાક્ષીભૂત થઈ. કોઈ પણ રીતે મદદ કરવાની શક્તિ ન હોવાથી મણિરાજનું શરીર ઊછળ્યું તે અતિશય ચિન્તાથી આ ટોળીવાળા જોઈ રહ્યા અને રાજકુમારના પરાક્રમને અંતે શત્રુનું શરીર નદીમાં પડ્યું એટલે એમણે પકડી લીધું અને મુળુ જીવતો કેદ થયો. તે જ પળે મણિરાજ સજ્જ થઈ ઘોડો દોરતો દોરતો ખડક ઉપરથી ઊતરી તે સ્થાને આવ્યો. મુળુની આ સ્થિતિ જોઈ એની આંખમાં આંસુ આવ્યાં તે રૂમાલ વડે લોહી નાખ્યાં, અને ઘવાયેલા બન્ધુના શરીરની આસનાવાસના કરવા આજ્ઞા આપી.

સામંત, મણિરાજ, અને સર્વ માણસ મનહરપુરીમાં એકઠાં થયાં. મણિરાજનું પરાક્રમ ચારેપાસ ગવાયું અને સામંતનું હૃદય હર્ષથી ફૂલવા લાગ્યું. મારું પોતાનું તરતનું કર્તવ્ય પૂરું થયું છે માટે હું હાલ થોડા દિવસ સુન્દરગિરિ ઉપર અને સુભદ્રાની ભેખડોમાં મૃગયા માટે જાઉં છું એમ કહી યુવાન મણિરાજ એ દિશામાં ગયો અને બાકીના મંડળને તથા બંદીવાન મુળુને લઈ સામંત રત્નનગરી ભણી ગયો.

મૃગયાધિકારી મંડળ લઈ નીકળી પડેલો મણિરાજ પાંચ છ દિવસ પર્વતની તળેટીમાં, શિખરોમાં અને ખીણોમાં, જંગલનાં ઝાડોમાં અને સુભદ્રાના તીર ઉપરની રેતીમાં ને ભેખડોમાં રમણીય પ્રદેશો જોતો જોતો, ભવ્ય દેખાવોથી કલ્પનાને ભરતો ભરતો, સવારથી સાંજ સુધી ક્વચિત્ ઘોડે ચડી અને ક્વચિત્ પગે પાળો ફરી ફરી શરીરને કસરતો આપતો આપતો અને પરસેવાથી નહાતો નહાતો, મૃગયાભિલાષ પૂરો કરતો હતો તેવામાં એક દિવસે ખરે બપોરે કંઈક થાકી એક ઝાડ નીચે છાયામાં ઘોડાને અઢીંગી ઊભો ઊભો સામા પર્વતની ટોચ આગળ દૃષ્ટિ કરે છે તો એક

મહાન ગરુડપક્ષી બે પગ વચ્ચે કંઈક નાનું પ્રાણી પકડી ઊડતું દેખાયું. તરત બન્દૂકનો ભડાકો સંભળાયો તેની પાછળ ધુમાડાના ગોટા દેખાયા, અને ગોળીથી વીંધાયેલું પક્ષી પશુને પડતું મૂકી પર્વતની ટોચ ઉપર ઘાયલ થઈ પડ્યું. રાજઅરણ્યમાં મલ્લરાજ અને યુવરાજની રજા સિવાય કોઈને મૃગયા કરવા રજા ન હતી તે છતાં આ કોની ગોળી હશે, અને ગમે તે કોઈએ તે વગર રજાએ ફોડી હશે અને ગમે તો કોઈ રાજવંશી અથવા અંગ્રેજ મહારાજની રજા લઈ આવ્યો હશે એમ કલ્પી, તે ગોળી જે દિશામાંથી નીકળી હતી તેણી પાસ કુમારે ઘોડો દોડાવ્યો. કેટલાક છેટા સુધી ઘોડો દોડ્યો એટલે સુભદ્રા આવી. નદીના તીર આગળ એક રમણીય સ્થળે વચ્ચે જરાક ઊંચો કાંઠો હતો અને આસપાસ દસબાર ઝાડો હતાં. આ ઝાડોમાંનાં કેટલાંકની શાખાઓ નદીના પાણી ઉપર લટકી નદીમાં ઝબકોળાતી હતી અને પવનથી હાલતી હતી ત્યારે શીકરબિન્દુનો વર્ષાદ વર્ષાવતી હતી. આ ઝાડની ઘટામાં છાયા પણ ઘાડી હતી અને શાખાઓમાંથી સરતા પવન અને ખરતી શીકરવૃષ્ટિથી આ પ્રદેશની શીતળતા અત્યંત વધી હતી અને આ ગ્રીષ્મકાળમાં સુખ અને શાંતિ આપે એવી હતી. આ ઘટામાં જતાં માણસનાં પગલાં પડેલાં દેખાયાં. તે પગલાંની દિશામાં મણિરાજ ચાલ્યો. ઘટા છેક પાસે આવી ત્યાં ઘોડો ચાલે એમ ન હતું એટલે મણિરાજ ઘોડો દોરતો દોરતો પગે ચાલવા લાગ્યો. કોઈ શિકારી શૂર પુરુષ આ સ્થળે હોય તો તેણે જોડા પહેરેલા હોવા જોઈએ – પણ પગલાં તો ઉઘાડા પગનાં હતાં એટલું જ નહિ, પણ જેટલાં પગલાં જોયાં એટલાં બધાં નાનાં નાનાં છોકરાંઓના અથવા સ્ત્રીઓના પગનાં પગલાં હતાં. મણિરાજનું કૌતુક ઘણું આકર્ષાયું. આ સ્થળે સ્ત્રીઓ ક્યાંથી હોય ? છોકરા હોય તો ઉઘાડે પગે ક્યાંથી હોય ? ઘણોક વિચાર કરી ઘોડાને એક ઝાડે બાંધી, પોતે ઝાડોમાં પેસે છે તો ત્રણચાર યુવતીઓ દીઠી. તેમાં એક અગ્રેસર સર્વથી શ્રેષ્ઠ મુગ્ધા પંદર સોળ વર્ષની હતી અને બાકીની સ્ત્રીઓ એનાથી મોટી સખીકૃત્ય અથવા દાસીકૃત્ય કરતી લાગી.

'રત્ની, મને થાક લાગ્યો છે – ચાલો, આપણે સૌ નદીમાં પગ બોળી બેસીએ.' મુગ્ધ યુવતી બોલી.

'કમળાબા, પાણીમાં મગર હશે તો ?'

'હશે તો જોઈ લઈશું. ચાલો તો ખરાં – વારુ, પેલાં ફૂલ સાથે લેજે.' કમળા બોલી.

સર્વ યુવતીઓ નદીમાં પગ બોળી બેઠી. મણિરાજને આ લીલા જોવાનું મન થયું. તેને યુવાવસ્થાનો પવન વાયો હતો પણ તેનું મન દૃઢ હતું અને અત્યાર સુધી મન્મથના વિકારને તેણે ઊગવા દીધો ન હતો. પરંતુ સ્ત્રીઓ સાથે સંભાષણ કરવું ન પડે અને આ સ્થળે આ સ્ત્રીઓ કોણ હશે એ જણાય એટલા કારણથી ઊઘડેલી જિજ્ઞાસામાં સ્ત્રીઓની વિશ્રમ્ભકથાએ આજ કાંઈક અપૂર્વ કૌતુક રેડ્યું.

'રંક અને સુંદર હરિણોનું ટોળું વાઘના વિચાર વિના જંગલમાં ખેલે છે તેવી

રીતે આ સ્ત્રીઓ અહીં રમે છે - તેમના આનંદમાં વિઘ્ન પાડવું એ દોષ છે.' આમ વિચારતો વિચારતો મણિરાજ ઝાડોમાં ચાલ્યો અને નદીમાં સૌથી આગળ ધપેલા કાંઠાના ખૂણા ઉપર એક ઝાડ હતું તેની ઓથે પોતે ભરાયો અને સ્ત્રીઓનાં મુખ દેખાય એમ ગુપ્ત ઊભો. એમ ઊભા પછી તેમનાં મુખ જોવામાં દોષ લાગ્યો, એ મુખ જોનાર પુરુષ રાજ્યનો અધિકારી નથી - ઈત્યાદિ વિચાર થતાં સ્થાન બદલ્યું અને સ્ત્રીઓની પૂઠ દેખાય એમ ઊભો, મને અને મનમાં લવ્યો :

'मम हि सदसि गौरवप्रियस्य ।
कुलजनदर्शनकातरं हि चक्षुः ॥

એટલામાં સ્ત્રીઓનો સ્વર કાને આવ્યો.

કમળાના બે હાથ બે પાસની સાહેલીઓને ખભે હતા અને એના પગ વારાફરતી ઊંચા થઈ નદીનું પાણી ઉછાળતા હતા અને તે ઊછળતાં પાણી અને પગ ઉપર એની દૃષ્ટિ હતી.

'રત્ની, આ મારા પગ અત્યારે તને કેવા લાગે છે ?'

'તમારા પગ કમળના દાંડા જેવા, પગનાં તળિયાં કમળના ફૂલના ગોટા જેવાં, અને આંગળીઓ પાંદડાં જેવી.'

'ને, વારુ. આ પાણી ?' - પાણી ઉછાળવાની ક્રિયા એવી ને એવી ચાલતી રાખી, તે ઉપર દૃષ્ટિ પણ એમની એમ રાખી, કમળા બોલી.

'પવનથી કે પાણીના જોરથી કમળ ઊંચુંનીચું થાય અને પાંદડા ઉપરનું ઝાકળ ને પાણી ઊછળે તેવું આ પાણી.'

બીજી એક સહી બોલી : 'કમળાબા, આ પાણી ઉછાળતાં ઉછાળતાં ગાઓ જોઈએ.'

એમની એમ દૃષ્ટિ રાખી કમળા બોલી : 'શું ગાઉં ?'

બીજી સહી બોલી : 'પેલું ગુલાબ ને કેવડાનું' તમારું જોડેલું.'

થોડીક વારે કમળાએ એમની એમ દૃષ્ટિ રાખી ગાવા માંડ્યું :

'મને પિયુ ન ગમે જૂઈ જાઈ સમો,
મને પિયુ ગમતો ગુલાબ સમો, - મને.
મને કમળ સુંવાળું ના જ ગમે,
મને કેતક કંટકધાર ગમે - મને.
સખી, જા જઈ એવું તું માતને કહે,
સખી, જા જઈ એવું તું તાતને કહે ! મને.

સુણો, માત, તાત, ટેક મુજ એવડો જો,
મારે જોઈએ ગુલાબ ને કેવડો જો. સુણો.
સારો સુંવાળો સ્વામી મને ન પરવડે જો,
એને સારો સારો કરીને સૌ અડે જો. સુણો.

કાંટાવાળો તે કંથ મારે જોઈએ જો,
રૂડો રંગ ને સુવાસ એમાં સોહીએ જો. સુણો.
લેવા જાય તેને ભચ્ચ કાંટા વાગશે, જો,
માળણ મારા જેવી ચતુર ઝાલશે જો. સુણો
સુગન્ધ રંગ સંગ ભોગવું હું એકલી જો,
બીજી નાર જોઈ જોઈ ને રહે બળી જો. સુણો.
એવો કંથ તે ગુલાબ કહો કે કેવડો જો,
સૂરજવંશે કમળાને કાજે એ ઘડ્યો જો ! સુણો.

'ત્યારે તમે ફૂલ તોડી લોને ?' એક સહી બોલી.

'મારા મનમાં બીજો એક બુટ્ટો છે કે હું પણ એક ફૂલ છું તે મારી પાસે આવી મને તોડવાની જેનામાં આવડ હોય તેને હું પરણું.'

'તે તમે કેવું ફૂલ છો ? ને તમને તોડવામાં શું કઠણ છે ?'

'હું ચંદ્રવંશનું રાત્રિવિકાસી કમળ-પોયણું-છું. મારો વિકાસ એકાંત રાત્રે છે-તે રાત્રે મને શોધી કાઢે ને મારા પાણીમાં આવી મારો વાસ લે, મારી શોભા જુએ, ને મને ત્યાંથી તોડે તેના હાથમાં હું જાઉં.'

આમ બોલે છે એટલામાં ઝાડ પાછળ સંતાયેલો મણિરાજ વાઘની પેઠે ફાળી મારી ઝાડમાંથી કૂદ્યો ને કમળા બેઠી હતી તેની પાછળ એક કૂદકે પડ્યો, અને એક હાથ પાણીમાં કમળના પગ તળે અને બીજો હાથ એના વાંસા પાછળ - એમ બે હાથ રાખી, પ્રથમ એના પગ અને પછી આખું શરીર - એમ બે હાથમાં કમળાને ઊંચકી લઈ પોતાના હૃદય પાસે ઝાલી, તેડી રાખી દોડ્યો. એની પાછળ સૌ સહીઓ દોડી, અને પ્રથમ નદીતીરે તે બેઠાં'તાં ત્યાં એક મગર આવી પાણીમાં ઊભો દેખાયો.

હાથમાંથી કમળાને છૂટી મૂકી મણિરાજ બોલ્યો : 'પાણીમાં તમારા પગ ઊંચાનીચા થતા હતા તેના ચળકાટથી અને તમારા ગાનથી આકર્ષાઈ આ મગર તમારા પગ ભણી આવતો હતો તે ઉપર મારી દૃષ્ટિ પડી એટલે તે તમને પકડે તે પહેલાં તમારું રક્ષણ કરવાને તમને ઊંચકી લીધાં છે તે ક્ષમા કરજો.'

કમળા પાસે ઊભી ઊભી નીચું જોઈ રહી અને જે હાથે પોતાને બચાવી હતી તે હાથના આકાર સામું જોવા લાગી, તેના ગૌર ગાલ પર શેરડા પડી રહ્યા, અને તે બોલી શકી નહીં.

તેની સહી રત્ની બોલી : 'અમે આપનો ઉપકાર માનીએ છીએ. આપનું નામ, ઠામ, જાત અને કુળ જાણી અમને ઉગારનારને ઓળખી લેવા ઈચ્છીએ છીએ.'

'મારું નામ મણિરાજ - આ રાજ્યના મહારાજ શ્રી મલ્લરાજનો હું પુત્ર છું. પરસ્ત્રીઓનાં નામ પૂછવાં તે મારો ધર્મ નથી પણ આ ભયંકર અરણ્યમાંથી બહાર જવા ઈચ્છા હોય તો તમને રસ્તો દેખાડવા અને રક્ષણ કરવા ભોમિયો થવા હું તૈયાર છું.'

'કુમાર, અમારે ભોમિયાની જરૂર નથી. કારણ અમારાં કમળાબહેન ઘોડે ચડે છે ને શસ્ત્ર સજે છે અને એમના પિતા મહારાણા શ્રી ખાચર થોડેક છેટે આપના રાજ્યના અતિથિ થઈ રાત્રે વાસો કરી રહ્યા છે તેમની પાસે જવાનો ટૂંકો માર્ગ આપના કરતાં અમને વધારે માલૂમ છે. માટે આપ મહારાણાને મળવા પધારો અને અમે આપનાં ભોમિયાં થઈશું.'

'કમળાકુમારીએ આ જંગલમાં શસ્ત્રનો કંઈક ઉપયોગ કર્યો છે ?' મણિરાજે કૌતુકથી પૂછ્યું.

'એક ઘેટાને બચાવવા તેને લઈ જનાર ગરુડ પક્ષી ઉપર બન્દૂક તાકી હતી.'

'ત્યારે એમણે અમારા પિતાના શાસનનો ભંગ કર્યો, માટે એમને તરત કેદ કરવાં પડશે.' આંખો ચોળતો ચોળતો મણિરાજ બોલ્યો. સર્વ સ્ત્રીઓ કંઈક ચમકી સાંભળી રહી. એટલામાં લજ્જા છોડી કમળા બોલી :

'તે આપના રાજ્યમાં એવો કાયદો છે કે અમને બબ્બે વખત કેદ કરો ?'

'ના, એક જ વખત.'

'તે એક વખત તો કેદ કરેલી અહુણાં મને છોડી.'

'હા. એ વાત તો ખરી. ત્યારે હવે કેદ નહીં કરીએ – પણ તમે જ અપરાધી છો તેની ખાતરી શી રીતે થાય ? સ્ત્રીજાતિ આ કાળમાં બન્દૂક ઉપાડતી સાંભળી નથી.'

'એ વાત ખરી. હું બન્દૂક ફોડી બતાવું; પણ મારી જ સાથે આપ પણ ફોડી બતાવો તો હું ફોડું.'

આ વાત ચાલે છે એટલામાં સર્વ સહીઓ ધીમે ધીમે અદશ્ય થઈ જતી રહી. બે જણ એકાંતમાં ઊભાં.

ખાચરને સામંતની પુત્રી સિવાય એક બીજી એનાથી મોટા વયની રાણી હતી અને કમળાકુમારી તેની પુત્રી હતી. ખાચર, સામંત, મુળુ અને મલ્લરાજ સર્વને સંપ થવાનું સાધન ઈચ્છી સામંતની પુત્રીએ કમળા અને મણિરાજનાં લગ્નની વાત વધારી હતી; યુવાન કમળાના કાનમાં રાતદિવસ મણિરાજની સ્તુતિનું અમૃત રેડ્યાં કર્યું હતું, અને મલ્લરાજના વંશમાં શોકયના કાંટા વાગવા અશક્ય છે એ લાભ સૌનાં નેત્ર આગળ ધર્યો હતો. કમળા જાતે શૂર ને શુદ્ધ ક્ષત્રિયાણી હતી, ખાચરે લડાવેલી હતી, અને એના મનમાં મણિરાજનો આકાર રાતદિવસ રમ્યાં કરતો હતો. પણ શત્રુના ઘરમાં કન્યા આપવા જવું એ ખાચરને વિષ પીવા જેવું લાગતું. આ સર્વનું પરિણામ એ થયું કે મણિરાજને કમળા દેવાની ખાચર ના પાડતો અને બીજાવરની કમળા ના પાડતી, અને કમળાકુમારી અત્યાર સુધી કુમારી રહી હતી. હાલ મુળુ કેદ થયાના સમાચાર સાંભળી બહેને ખાચરનું માન મુકાવી, એને રત્નનગરીના રાજ્યમાં આણ્યો હતો. ખાચરને આ રાજ્યનાં સર્વ માણસો ઉપર અસલથી તિરસ્કાર અને દ્વેષ અત્યંત હતો તેને સ્થળે વય અને અનુભવ

વધતાં મલ્લરાજના ઉદાત્ત ગુણો તે સમજવા લાગ્યો હતો અને એ વૃદ્ધ અને અનુભવી રાજાના અવસાન સમયે તેની પાસેથી રાજનીતિ અને અનુભવ જાણી લેવાં એવો તેને ઉત્સાહ થયો હતો. આથી એણે પોતાની નાની રાણીની સૂચના સ્વીકારી હતી અને એ રાણી સાથે રત્નનગરી જતાં જતાં રાત્રિ ગાળવાને વનમાં ઉતારો રાખ્યો હતો. કમળાને તેની પોતાની ઇચ્છાથી સાથે લીધી હતી. એટલામાં કન્યાને અને મણિરાજને મળવાનો આ પ્રસંગ આવ્યો.

પોતાને અજાણી સ્ત્રી સાથે હોવાનો પ્રસંગ મણિરાજને આયુષ્યમાં પ્રથમ આજ જ આવ્યો અને તે પ્રસંગના સહભૂત વિકાર તેના હૃદયમાં ભરાયા. છતાં પોતાના રાજ્યના શત્રુની કન્યા સાથે હોવાને પ્રસંગે સાવધાન રહેવાનો અને અવિશ્વાસ રાખવાનો વિચાર એને થયો. પણ થોડીક જ વાર ઉપર પોતાને ન જાણતી ન દેખતી કમળાએ વિશ્રમ્ભકથા સાથે કરેલા ગાનમાં પોતાને માટે દેખાડેલો અનુરાગ સ્મરણમાં આવતાં અવિશ્વાસ ખસી ગયો. પોતાના શૌર્યના ભાને વિશ્વાસ અને અવિશ્વાસનો વિવેક નકામો લગાડ્યો. બંદૂક ઉપર એક હાથ મૂકી તેના ઉપર પોતાનું પ્રચણ્ડ શરીર અઢીંગેલું રાખી, કમળા ઉપર પળવાર દૃષ્ટિ નાંખતો અને પળવાર ખેંચી લેતો, મણિરાજ કમળાની સામો ઊભો અને પૂછવા લાગ્યો :

'આ તમારી સહીઓ ક્યાં ગઈ ?'

'મને કેદ કરી લેવાનો આપને અવકાશ આપવા જતી રહી.'

'મેં તો કેદ કરવાનું હાસ્ય જ કર્યું હતું. બાકી હું પરસ્ત્રી સાથે એકાંતમાં રહેતો નથી. તમારે મારું કામ ન હોય તો મને રજા આપો.'

કમળા પાસેના ઝાડને અઢીંગી તે ઉપર માથું નાંખી દઈ ડૂસકાં ભરવા લાગી અને બોલી : 'રાજકુમાર, હું પરસ્ત્રી નથી. હું અત્યાર સુધી કોઈની સ્ત્રી થઈ નથી અને સૂર્યવંશી મણિરાજને મૂકી બીજાની સ્ત્રી થનાર નથી. આપ કહો છો કે આપનું કામ ન હોય તો રજા આપો. પણ આપનું કામ તો મારું આયુષ્ય ખૂટે ત્યાં સુધી છે. જેને પાસે બોલાવવાના તેને દૂર જવા રજા શી રીતે આપું ?'

મણિરાજને દયા આવી.

'કમળાકુમારી, તમે કુમારિકા છો તો તમારે તમારાં માતાપિતા મોકલે ત્યાં જવું એ તમારો ધર્મ છે.'

કમળાએ ઊંડો નિ:શ્વાસ મૂક્યો :

'મણિરાજ, રુક્મિણી શ્રીકૃષ્ણને પોતાના મનથી વર્યાં હતાં તેમ હું મણિરાજને વરી ચૂકી છું, અને મને શ્રીકૃષ્ણની પેઠે વરવા મણિરાજ-આપ-સમર્થ છો.' આંસુથી ઊભરાતું અને નહાતું, આશાથી ચળકતું, અને આતુરતાથી ખેંચાતું સુન્દર મુખકમળ મણિરાજના ભણી ઉઘાડું થઈ ફર્યું, અને આંખો સામી આંખો થઈ, દઢતા મૂકી દયાર્દ્ર પુરુષ નેત્રે સ્ત્રીનેત્રની અનુકંપા કરી.

'કમળાકુમારી, તમારા પિતા અમને શત્રુતુલ્ય ગણે છે. તમે મારામાં ગુલાબ

અને કેવડાના ગુણદોષ જોતાં હો તો તમે ચતુર માળણ છો તે ફૂલની પેઠે મને તોડો. મારે એક એવો નિયમ છે કે હું કોઈની પાસે કાંઈ માગતો નથી તે તમારા પિતા પાસે કન્યા કેમ માગું ?'

'કુમાર, તમારા બાગમાં આવવા દેશો ત્યારે મારા ગુલાબને તોડીશ. પણ મારા સરોવરમાં આવી તમારું કમળ તમે પ્રથમ તોડો. મણિરાજ, શ્રીકૃષ્ણની કળાથી મને વરો.' આમ બોલતી બોલતી કમળા પાસે આવી અને રોતાં રોતાં મણિરાજના ખભા ઉપર એણે માથું મૂકી દીધું.

મણિરાજે આઘા ખસવાનું કર્યું પણ તેમ કરે તો બાળા પડી જાય એવું હતું. તેના હૃદયમાં દયાને સ્થળે ખપતી વસ્તુના શરીરસ્પર્શથી રોમોદ્દગમ થયો. પ્રિયજનનો હાથ હાથમાં લઈ રસચતુરાએ મન્મથનો ધ્વનિ મણિરાજના શરીરમાં પ્રવર્તાવ્યો અને પરખ્યો.

એને બે ખભે હાથ મૂકી, એને જરા દૂર ખસેડી ધર્મ અને રસના પરસ્પર વિરુદ્ધ પ્રવાહ વચ્ચે ઊભેલો મણિરાજ બોલ્યો :

'કમળા, શિષ્ટોના આચારનું હવે અતિક્રમણ થાય છે – આપણો વિવાહ હજી થયો નથી, રાજા થવાને સરજેલા પુરુષોએ ધર્મનું પાલન કરવાનું તે જાતે જ ધર્મ તોડે તો મહાન અનાચાર થઈ જાય – માટે–' મણિરાજ આ વાક્ય પૂરું ન કરી રહ્યો એટલામાં, 'માટે દૂર જા' એટલું અધૂરું વાક્ય બોલી કે એટલામાં, કમળા દૂર જવાને ઠેકાણે ગાઢ અને સર્વાંગી કંઠાશ્લેષ દઈ મણિરાજને વળગી પડી અને એના વિશાળ વક્ષ:સ્થળમાં માથું સમાવી દઈ એમ અદશ્ય થયેલા મુખવડે બોલવા લાગી :

'આપ મારા પતિ ન હતા ત્યાં સુધી દૂર જવાનું કહ્યું હોત તો જુદી વાત. ઓ મારા પ્રિય પતિ ! જેવો મારા તેવો જ આપના અંગમાં ભગવાન અનંગનો સરખો અને સંપૂર્ણ અવતાર થયો છે; અને એ અનંગને આપણો અગ્નિ કહો કે આપણા ગોર કહો કે મને કન્યાદાનમાં આપનાર મારો પિતા કહો–એણે આપણું લગ્ન સિદ્ધ કર્યું – એ ગાન્ધર્વવિવાહ થયો. સ્વામીનાથ ! હવે હું મારા પિતાની મટી આપની થઈ ! હવે મને રુક્મિણી ગણી લઈ જાઓ કે ઓખાની પેઠે પરણેલી ગણી મારું રક્ષણ કરો !'

આ અક્ષરે અક્ષર સાથે મણિરાજ સ્તબ્ધ થઈ ગયો. એના અંત:કરણમાં અનેક વિચાર થઈ ગયા. પિતાની સંમતિ વિના આ સર્વ થાય છે એમ લાગ્યું ત્યારે આ સ્ત્રીને ધક્કો મારવાનો વિચાર થયો. ઘણીક કન્યાનાં કહેણ આવેલાં ત્યારે મલ્લરાજે સ્પષ્ટ ઉત્તર આપેલો કે : 'અમારા કુલાચાર પ્રમાણે પુત્રો સમજણા થઈ જાતે પરણે છે; પુત્ર મોટો થાય ત્યારે તેને પૂછજો.' આ ઉત્તર સાંભરતાં પિતાની સંમતિનો વાંધો ન લાગ્યો. આજ આને કોણે અહીં આણી અને આ કાકતાલીય શું બન્યું એ વિચાર થતાં આમાં કાંઈક ઈશ્વરની જ કર્તવ્યતા લાગી. શત્રુના ઘરની કન્યાનું મન હરવામાં પરાક્રમ લાગ્યું. બે શત્રુઓ આ લગ્નથી સંધાય તો અનેકધા

રાજ્યકાર્ય થાય એ વિચારથી આ સંબંધ પ્રશસ્ત લાગ્યો. એ વિચારતુલામાં સર્વ યોગ્યતા લાગતાં માત્ર વિકારતુલા બાકી રહી ને એનું ચિત્ત હલાવવા લાગી. શુદ્ધ રજપૂતાણી – એનું શૌર્ય અને એની બંદૂકનો સફળ પ્રહાર ! મણિરાજના ક્ષાત્રરસને એ પ્રહાર કરનારી ઉપર ઉમળકો આવ્યો. પોતાની છાતી આગળ દબાયેલું મુખ ઊંચું કરી એક પળ – બે પળ – જોઈ લીધું, ફરી જોયું, ફરી જોયું, અને વગર સમજ્યે, વગર વિચાર્યે, વગર ધાર્યે અને વગર જાણ્યે પોતાના હાથથી એ મુખ અને માથું પોતાની ધડકતી છાતી સાથે દબાઈ ગયું. એ સ્ત્રીનું કદ સ્ત્રીઓના પ્રમાણમાં મોટું હતું, તેનું શરીર પાતળું નહીં ને બહુ જાડું નહીં પણ બેવડા કાઠાનું, માંસલ અને ઊંચું હતું : મણિરાજને એ શરીર ગમી ગયું અને નાજુક શરીરની સ્ત્રીઓની સંતતિ ક્ષાત્ર પ્રતાપ ધરતી નથી માટે આવું શરીર જ મારે જોઈએ એવો વિચાર થતાં સ્નેહનો પક્ષપાત સંપૂર્ણ થયો. પતિના શરીરમાં આ મન્મથાવતારની સફળતા સમજી સ્ત્રી એની ઈચ્છાની વિરોધક થઈ નહીં અને એક ભુજમાં એનું આખું શરીર ભરી, છાતી આગળથી દૂર કરી, પોતાની એક બાજુએ એને મણિરાજે રાખી ત્યારે એ ક્રિયાને કમળા અનુકૂળ થઈ ગઈ. અંતે એને વાંસે હાથ મૂકી મણિરાજ બોલ્યો : 'કમળારાણી, અત્યારે તમારા પિતા પાસે જાઓ – રત્નનગરી ગયા પછી સૌ વાતની વ્યવસ્થા તમારી ઈચ્છા પ્રમાણે થશે.'

બીજા એકાદ દિવસમાં સર્વ મંડળ રત્નનગરી પહોંચ્યું. ત્યાં મુળુનું શું કરવું એ વિશે સર્વ વિચારમાં પડ્યાં હતાં અને યુવરાજની વાટ જોવાતી હતી. મુળુના શિક્ષાપત્રમાં મલ્લરાજના શબ્દ લખાયા હતા, તે સ્પષ્ટ હતા. તે પ્રમાણે મુળુને હવે જીવંતપર્યંત કેદ રાખવો જ જોઈએ ઈત્યાદિ સ્પષ્ટ હતું અને હવે વિચારવાનું શું હતું તે સામંતને સૂઝ્યું નહિ. માત્ર શિક્ષાપત્ર પ્રમાણે કેદ કરો એવું રાજવચન જોઈતું હતું તે ઉચ્ચારવા મલ્લરાજે ના પાડી અને કહ્યું કે હવે હું નિવૃત્તિપક્ષમાં સ્થિતિ પામ્યો છું તે મૂકી પ્રવૃત્તિને મારી પાસે આવવા દેનાર નથી અને હવે તો સર્વ ભાર યુવરાજને માથે નાંખ્યો છે તેને જે કરવું હોય તે કરે. ટૂંકામાં મલ્લરાજ રાજ્યમાં રહી રાજ્યભાર પુત્રને માથે નાંખી પોતે માત્ર સર્વનો સાક્ષી જ રહ્યો હતો અને જરાશંકર સાથે જ્ઞાન અને ધર્મની ચર્ચા કર્યા કરતો હતો.

ખાચર મલ્લરાજને મળ્યો અને વૃદ્ધ ભીષ્મપિતામહ જેવા પાસે રાજનીતિના અને અનુભવના ઉપદેશ માગી લેવા લાગ્યો. એવામાં મણિરાજ રત્નનગરી આવ્યો.

મલ્લરાજને ખાચર વધારે વધારે પૂજ્ય માનવા લાગ્યો. મણિરાજ અને મુળુના મલ્લયુદ્ધના સમાચાર એણે મુળુને મુખેથી જ સાંભળી લીધા હતા. ધર્મયુદ્ધ, કપટયુદ્ધ, ઉદાત્ત શૌર્ય, શરીરબળ, મલ્લકળા પોતાના હાથમાં સર્વ વાતનું સૂત્ર હોવા છતાં આપેલી ક્ષમા, ઈત્યાદિ ગુણોનો આવિર્ભાવ મણિરાજે જેમાં સ્પષ્ટ કર્યો હતો એવું મુળુ સાથેનું યુદ્ધ અને મુળુનો પરાભવ – એ સર્વથી મુળુ નરમ થઈ ગયો હતો અને જે મણિરાજને તેની બાલ્યાવસ્થામાં નિર્માલ્ય અને રાજ્ય કરવા અયોગ્ય માનતો હતો તેને આજ પોતાના કરતાં વધારે બળવાન, પ્રવીણ અને રાજ્ય કરવાને

યોગ્ય માનવા લાગ્યો. એણે પોતાના હાથ આજ નીચે કરી દીધા અને જે રાજ્યનું બળ પોતે વધારવું જોઈતું હતું તે રાજ્યની સામી આટલી આટલી ખટપટ કરી માટે પોતાને મૂર્ખ અને પાપી ગણી પશ્ચાત્તાપ કરવા લાગ્યો. એની સર્વ વાત સાંભળી ખાચર પુષ્કળ હસ્યો, અને મણિરાજ વિશે પોતાનો અભિપ્રાય વધારે સારો થયો ખરો, પણ હારેલા, ઘવાયેલા, કેદ થયેલા મુળુએ એને આકાશ ચડાવ્યો તે માત્ર મુળુના મનની આસક્તિ ગણી મુળુની મશ્કરી કરવા લાગ્યો. મણિરાજની ગોળી પ્રથમ જ મુળુને વાગવાને ઠેકાણે એના ઘોડાને વાગી એટલાથી એણે નિશ્ચય કર્યો કે મણિરાજમાં અસ્ત્રની લક્ષ્યસિદ્ધિ કાંઈ પણ નથી. એવો માણસ ગાદી પર બેસે એ તો રાજ્યનું હીનભાગ્ય એ વચન ખાચરે મુળુને સ્પષ્ટ કહ્યું.

મણિરાજ રત્નનગરી આવ્યા પછી સામંતે એની પાસે મુળુની વાત કાઢી. અને પિતાના શિક્ષાપત્ર પ્રમાણે મુળુને આયુષ્ય સુધી કેદ રાખવાની આજ્ઞા માગી. મણિરાજે વિચાર કરવા વખત લીધો અને મુળુની મા અને બહેનને બોલાવ્યાં.

રત્નનગરીમાં કેદ રહેવું અને ખાચરના રાજ્યમાં સ્વતંત્ર રહેવું બેમાંથી કયું મુળુને ગમે છે અને તેને ક્યાં રાખવો તમને ગમે છે એવું આ બે જણીઓને મણિરાજે પૂછ્યું. મુળુની સાથે તેમણે વાત કરી જોઈ અને ઉત્તર મળ્યો કે : 'મણિરાજને મારા ભણીથી કહેજો કે આજ સુધી મારા વિચાર એક જાતના હતા અને હવે તે બદલાયા છે. તમારું બળ, તમારી કળા, તમારી ઉદારતા, અને તમારી બુદ્ધિ એ સર્વનો અનુભવ તમે મને કરાવ્યો તેથી મારા મનનો ગર્વ અને મત્સર કેવળ અસ્ત થઈ ગયો છે, અને જે રાજ્યની મારે સેવા કરવી જોઈએ તે રાજ્યનો દ્રોહ કરવા જે મહાન પ્રયાસ કરી તમારા શત્રુઓને બળવાન કર્યા છે તે દોષથી અને પાપથી હું હવે મુક્ત થઈ શકું એમ નથી. યુવરાજ, ખાચર તમારો કટ્ટો શત્રુ છે તેથી તે આજ સુધી મારો મિત્ર હતો. તે જ કારણથી હવે મને એનું મુખ ગમતું નથી અને આપના રાજ્યના કેદખાનામાં દિવસ કાઢવાથી મારું પાપ ધોવાશે એમ હું માનું છું. તેમ દુનિયાને આ કાળું મોઢું બતાવવું તે કરતાં કેદખાનું સારું છે. પણ બીજી પાસથી એમ વિચાર કરું છું કે જે લોકને મેં આપના શત્રુ કર્યા છે તેમને ગમે તો આપના મિત્ર કરવા અને ગમે તો તેમનું વધેલું બળ નષ્ટ કરવું. એટલી રાજ્યસેવા મારાથી બની શકે એમ છે તે હું ખાચરના રાજ્યમાં હોઈશ તો બનશે. માટે મને ખાચરના રાજ્યમાં રાખવો સારો કે કેદખાનામાં રાખવો સારો તેનો વિચાર આપ જાતે કરી ઠીક લાગે તે કરજો. મારી અરજ એટલી છે કે મને આપના રાજ્યમાં છૂટો રહેવા રજા ન આપશો કારણ પ્રથમ તો એ મહાન ઉપકારભાર મારાથી ઝિલાય એમ નથી અને બીજું જરાશંકર અને વિદ્યાચતુર એ બે બ્રાહ્મણો આપને પ્રિય છે તેનો હું શત્રુ મટવાનો નથી ને છૂટો હોઈશ તો કોઈ દિવસ બ્રહ્મહત્યા કરી બેસીશ.

મુળુ પોતાની ઇચ્છા બતાવતો નથી તો તમે બતાવો એવું પૂછતાં એની માતા અને બહેને માગી લીધું કે મુળુને ખાચરના રાજ્યમાં છૂટો રહેવા દો. 'મુળુ હવે કોઈ જાતની રાજ્યવિરુદ્ધ ખટપટ કે બીજો અપરાધ નહીં કરે એટલી એના ભણીની

ખાતરી તમે તમારા વચનથી કરો અને તે પ્રમાણે તેની વર્તણૂક તમે માથે લો તો હું મુળુભાને ખાચરના રાજ્યમાં છૂટા મૂકું.' એવું મણિરાજે કહ્યું. સ્ત્રીઓએ પોતે ખાતરીનું વચન આપ્યું. અંતે વિચાર કરી મણિરાજ બોલ્યો : 'તમે કાકી અને તમે મારાં બહેન, તમારી ઈચ્છા તો મારે પૂરી કરવી જોઈએ. સામંતરાજ કહે છે કે ખાચર અને મુળુભાનાં વચન લેવાં જોઈએ, પણ મુળુભાને કહેજો કે તમે તે વચનના કરતાં વધારે ખાતરી આપી છે અને અમારા શત્રુ તે તમારા શત્રુ ગણ્યા તો ખાચરરાણા પણ તમારા શત્રુ થાય ને તમારા શત્રુની તમારે સારુ ખાતરી માગવી એ તો તમને ન છોડવા હોય તો કરીએ. માટે કાકી, બહેન અને ભાઈ એ ત્રણેનાં વચન કરતાં ક્ષત્રિયો ક્ષત્રિયોની વધારે બાંયધરી શી લેવાના હતા ? એવી એવી બાંયધરીઓ ત્રુટશે ત્યારે રજપૂતોની રજપૂતાઈમાં જેટલું બાકી રહ્યું હશે તેટલું પરખાશે. માટે હું તમારી ઇચ્છા સ્વીકારું છું અને મુળુભાને કહેજો કે આશા રાખનારા છેતરાય છે પણ મણિરાજ તમારા તરફથી કંઈ આશા રાખતો નથી ને છેતરાતો નથી, અને હવે મેં મારાપણું બતાવ્યું તો તમારે તમારાપણું બતાવવાનું તે કેવી રીતે બતાવો છો તે જોઈશું.

આ પ્રમાણે મુળુનું ભાગ્ય બાંધી મણિરાજ પોતાની માતા મેનારાણીને મહેલ ગયો. ત્યાં કમળાકુમારી રાણીને મળવા આવી હતી અને એની આંખ મણિરાજને શોધતી હતી. મણિરાજે બે જણને એકઠાં જોઈ માતાને દૂર બોલાવી પોતાને કમળા સાથે પડેલો પ્રસંગ ટૂંકામાં જણાવી દીધો. રાણી કંઈક વિચારમાં પડતાં મણિરાજે કહ્યું : 'માતાજી, આમાં કાંઈ વિચાર કરવાનું રહ્યું નથી. કારણ હું વચન આપી વરી ચૂક્યો છું અને પિતાજીએ આ વાત મારી ઇચ્છા ઉપર રાખી હતી. માટે આપ હવે એ કન્યાને આપના મહેલમાં સંભાળી રાખજો અને એમને કહેજો કે તમારા પતિની એવી આજ્ઞા છે કે બીજી આજ્ઞા થતાં સુધી તમારા પિતાને ઘેર તમારે જવું નહીં – તમારા પિતા આજ્ઞા કરે તોપણ જવું નહીં.'

મેનારાણી આશ્ચર્યમાં પડી : 'કુમાર, કન્યા લાવો તો ભલે લાવો, પણ આ તો કન્યાનું હરણ કર્યું કહેવાય અને હવે અંગ્રેજ સરકાર આપણે માથે રહ્યો.'

મણિરાજ – 'માતાજી, એ તો કન્યાની ઇચ્છા ન હોય ને આપણે તેનું હરણ કરીએ તો જુદી વાત. પણ આ તો કન્યા વળગી પડીને કહે છે કે તમે મારા પતિ છો અને મારા પિતાના શત્રુ છો માટે તમે મારું હરણ કરો એટલે પિતાની આજ્ઞા તોડી નહીં કહેવાય. કન્યાઓનું હરણ કરવું એ એમના ને તમારા ચંદ્રવંશનો ધારો કૃષ્ણાવતારથી પડ્યો છે.'

મેનારાણી – 'પણ તમારો શત્રુ ફરિયાદ કરશે ને અંગ્રેજ હેરાન કરશે તે ? – તમારા પ્રધાનને તો પૂછો –'

મણિરાજ – 'માતાજી, સરકાર કન્યાની જુબાની લેશે. તેમાં કન્યા તરફથી વાંધો નહીં પડે. આપણે કન્યાને મદદ કરવી છે. જુઓ તો ખરાં ખાચર શું કરે છે તે. પ્રધાનને અને બધાંને પૂછીશું.'

અંતે કમળા સાંજ સુધી પિતાને ઉતારે ગઈ નહીં ત્યારે એને ખાચરને ત્યાંથી તેડાં ઉપર તેડાં આવ્યાં તેના ઉત્તરમાં એણે માત્ર એક જ બોલ કહ્યો કે : 'પિતાજીને કહો કે મારા સમાચાર નાની મા કહેશે – હું તો જેને વરી ચૂકી છું તેને વરી – તેનું ઘર મૂકી હું શી રીતે બહાર આવું ? – મારા સ્વામી તરફથી તમારે ત્યાં આવવાની મનાઈ નથી, પણ મને ઠીક લાગશે ત્યારે હું આવીશ–' ઈત્યાદિ ઈત્યાદિ.

આ સમાચારથી ખાચર પ્રથમ તો ખૂબ ખિજાયો. બધી વાત સાંભળી જાતે મલ્લરાજને મળી ફરિયાદ કરી. મલ્લરાજે ધૈર્યથી સર્વ વાત સાંભળી; અંતે ખડખડ હસી પડ્યો.

'રાણાજી, આમાં આપની પુત્રીની પણ સંમતિ દેખાય છે.'

ખાચર – 'મહારાજ, એમ હશે તોયે શું ? આ તો બે જણે મળી મને છેતર્યો !'

મલ્લરાજ – 'આપને બાળકોએ છેતર્યા ! અરરર ! રાણાજી, આ વાત કોઈને કહેશો નહીં !'

ખાચર – 'આપને આપના પુત્રનો દોષ વસતો નથી ! – પણ મારે ઉપાય કરવો પડશે !'

મલ્લરાજ – 'રાણાજી, શાંતિ અને સત્ત્વગુણ ધરો તો કહું.'

ખાચર – 'ચાલો, ધરું છું.'

મલ્લરાજ – 'તો કહો. બાળકોએ કામ કર્યું, તમને છેતર્યા તો મને પણ આજ સુધી મણિરાજે પૂછ્યું નથી. એ બધું થયું : પણ તેમણે યોગ્ય જોડું બાંધ્યું છે કે અયોગ્ય ?'

ખાચર – 'અયોગ્ય.'

મલ્લરાજ – 'શી રીતે ?'

ખાચર – 'પ્રથમ તો મણિરાજને અસ્ત્રની લક્ષ્યસિદ્ધિ નથી ને મારી પુત્રીને છે.'

મલ્લરાજ – 'બીજું ?'

ખાચર – 'મણિરાજ ભોળા છે, એમને કપટવિદ્યાની કુશળતા નથી.'

મલ્લરાજ – 'ત્રીજું ?'

ખાચર – 'ત્રીજું કાંઈ નથી. બીજી બધી રીતે એ યોગ્ય છે.'

આ પ્રસંગે આ બે રાજાઓ મલ્લરાજના એક મોટા બાગને છેડે બેઠા હતા અને ત્યાં એક સરોવરની કોર અને પાળ હતી. સરોવરને સામે છેડે મણિરાજનો બાગ હતો. મલ્લરાજે પુત્રના બાગ ભણી આંગળી કરી કહ્યું : 'રાણા, આ સામેનો

બાગ મણિરાજનો છે. ત્યાં એ અત્યારે હશે. આપણે વેશ બદલી ત્યાં જઈએ અને એ બે વાનામાં એની પરીક્ષા કરીએ, તેમાં તમે હારો તો પછી ?'

ખાચર – 'પછી મારે આ બધું કબૂલ.'

બે રાજાઓ શસ્ત્રઅસ્ત્ર સજી, કાબુલીઓનો વેશ લઈ મણિરાજના બાગ ભણી ગયાં. બાગનો દરવાજો વાસેલો હતો અને ત્યાં બેઠેલાઓમાંથી એક દરવાને કાબુલીઓને અંદર જવાની ના કહી. તેણે આજીજી કરી કહ્યું કે : 'અમારે બાગ જોવો છે ને મણિરાજને મળવું છે – તમે અમારે સારુ ગમે તો પરવાનગી લઈ આવો.' દરવાન કહે : 'અંદર યુવરાજ અને રાણી બે જણ ગયાં છે એટલે તમને નહીં જવા દઉં ને રજા માગવા પણ હું નહીં જાઉં.' તળાવ અને બાગના ખૂણા સુધી બાગનો કિલ્લો હતો તે ખૂણા આગળ બે જણ ગયા. એ ખૂણા આગળથી અર્ધી વેંત જમીન પાણી અને બાગની વાડ વચ્ચે હતી, તે ઉપર પગ મૂકી બે જણ વાડની લગોલગ ચાલ્યા. થોરિયા, કાંકળો, અને બીજા કાંટાની અભેદ્ય જબરી વાડ આગળ ઉપાય ન હતો. પણ વાડની લગોલગ ઠેઠ જવાય એવું હતું. તે વાડમાં નજર કરતા કરતા બે જણ ચાલે છે અને દેખાતું તો કાંઈ નથી પણ કાને સ્વર આવ્યો; આ સ્વર વરકન્યાનો હતો અને બેના પિતાઓ કાન માંડી ઊભા રહ્યા. સ્વર વાધ્યો.

'યુવરાજ, મને બધો બાગ દેખાડ્યો પણ એક વાત આપે કરવાની બાકી રહી છે.'

'શી ?'

'આપણામાં રાક્ષસવિવાહ કહેવાય છે તે એવો કે પુરુષ સ્ત્રીને કેદ કરી પરણે; તે પ્રમાણે આપે મને મારા પિતા પાસે જતી અટકાવી એવો રાક્ષસવિવાહ કુળમાં યોગ્ય છે ?'

મણિરાજ હસ્યો. 'પ્રથમ કન્યાની ઈચ્છાથી ગાન્ધર્વવિવાહ થઈ ગયો અને કન્યાએ બાપની અસંમતિ જણાવી એટલે ગાન્ધર્વવિવાહને અંતે શત્રુ શ્વશુરના ઘરમાંથી એ વરેલી કન્યાને ઉપાડી લઈ રાક્ષસવિવાહ કરવો એ તો યોગ્ય જ છે. કમળારાણી, શત્રુઓ સામે રાક્ષસ થવું એ એ અમારો કુળાચાર છે.'

'ત્યારે તે કાળે આપણે બે જણે સાથેલાગી બન્દૂક ફોડવી એવી મારી અરજ સ્વીકારવા કહ્યું હતું તે હજી સુધી આપે સ્વીકારી નથી.'

વધારે કાંઈ વાતચીત થોડી વાર સુધી થઈ નહીં એટલામાં એક પક્ષી સરોવરમાંથી મત્સ્ય લઈ ઊંચું ઊડ્યું. તે પચાસ હાથને આશરે ઊંચું ઊડ્યું હશે એટલામાં બાગમાંથી બંદૂકની બે ગોળીઓ ભડાકા સાથે એ દિશામાંથી ગઈ તેમાંથી

એક ગોળીએ એ પક્ષીને વીંધ્યું અને તેના ઉપર થઈને બીજી ગોળી અમસ્તી ચાલી ગઈ.

કમળા ખડખડ હસતી સંભળાઈ. 'પુરુષોનું ભાગ્ય જ મોટું. યુવરાજ, કદી આમ ગોળી ચૂકી નથી તે આજ ચૂકી, અને તમારી બરોબર લાગી.'

'એમ નથી. જો મારી ગોળી વાગી ન હોત તો તમારી ગોળી બરોબર વાગત. તમારી ગોળી જતાં જેટલી વાર ઘણુંખરું લાગતી હશે તેટલી વાર નજરમાં રાખી તમે ગોળી મારી તે પક્ષી ઉપર થઈને ગઈ તે વખત પક્ષી ત્યાં જ પહોંચત. ત્યાં પક્ષી પહોંચતાં પહેલાં મેં મારી ગોળી વહેલી વાગે એમ તાકી અને એ વહેલી લાગી.'

'એ વાત તો ખરી – મને એટલી લક્ષ્યસિદ્ધિ નથી.'

'આ પાસેની વાડો નીચે કોઈ માણસો છે. દરવાનોની ગફલતથી આવ્યા હશે.'

'હા – એવું કાંઈ છે ખરું.'

ખાચર ચમક્યો અને સજ્જ થયો.

'હશે જે હશે તે. આપણે શું ?' કમળાનો સ્વર બોલ્યો.

'એમ ન થાય. એમને ચોરી કરતાં આવડી તો આપણને ચોકીદાર થતાં નહીં આવડે ?'

'મને કેદ કરી અને કપટવિદ્યાના ગુરુ મહારાણા ખાચરને છેતરી એમનું ઘર ફોડનારને શું નહિ આવડે ?'

મલ્લરાજનું હસવું રહ્યું નહિ અને બોલાઈ જવાયું : 'રાણા, મારા પુત્રને ભોળો કહેનાર તમે, ને તમારા કરતાં એને વધારે કપટી કહેનારી તમારી પુત્રી તમને બેને ઓળખે છે – તેને મોંએ તમારો ન્યાય.'

નાક આગળ આંગળી મૂકી, રોષે ભરાયેલા રાણાએ મલ્લરાજનો હાથ ખેંચી સ્થાન બદલ્યું.

મણિરાજને આ કપટની વધારે શંકા થઈ. માળીની પાસે વાંસી મંગાવી એણે બે પાસથી કાંકળો અને કાંટા ધકકેલી નાંખ્યા અને કાબુલીઓથી ન જવાય આમ ને ન જવાય આમ, એમ ત્રણ પાસ કાંકળો અને કાંટાઓ અને ચોથી પાસ પાણી, તેની વચ્ચે બે જણને કેદ કર્યાં, તોપણ કોઈ હાલ્યું ચાલ્યું નહીં ત્યારે વાડો વચ્ચે લાંબી વાંસી ઘોંચી તેમને ધકકા મારવા માંડ્યા. છેવટે ખાચરે વાંસી ઝાલી રાખી અને કશામાં ભરાઈ રહી હોય એમ પાછી ખસવા ન દીધી. મણિરાજે તે પાછી ખેંચવા માંડી. બેના બળની શરતમાં મણિરાજ ફાવ્યો; ખાચરનાં આંગળાં

કાંઈક કાપી લોહીવાળી વાંસી મણિરાજના હાથમાં આવી. લોહી જોઈ એણે માણસ છે એવી ખાતરી કરી અને પોતાનાં માણસોમાંથી થોડાંક સશસ્ત્ર માણસોને તળાવની બાજુથી તરતા તરતા જઈ તેમને પકડી લાવવા આજ્ઞા કરી. પાણીમાં તેમને આવતા જોઈ બે જણાઓએ પાણીમાં ઝંપલાવ્યું. સામેની બાજુના મલ્લરાજના બાગમાં ગયા, વસ્ત્ર પહેરી બેઠા અને તેમની પાછળ જનારાઓ એ બાગમાં જઈ નાસનારાઓને શોધી કાઢતાં નિષ્ફળ થઈ પાછા આવ્યા.

મણિરાજ પિતાના બાગમાં ગયો. ફરતાં ફરતાં એક ખૂણે કાબુલી વસ્ત્ર દીઠાં અને ઓળખ્યાં. પિતા અને શ્વશુર પાસે ગયો અને રાણાની આંગળીઓની અવસ્થા જોતાં સર્વ ઈતિહાસ કળી ગયો. પાછો ફરી સામંતને સૌ હકીકત કહી તેને તથા કેટલાંક માણસને સાથે લઈ આવ્યો અને પિતાને કહેવા લાગ્યો :

'મહારાજ, આજ મારા બાગમાં બે ચોર ભરાયા હતા તેમાંથી એક તો સર્વના ધણી છે પણ બીજા ચોરને પકડવામાં કાંઈ વાંધો નથી; માટે તે ચોરને આપ અમારા હવાલામાં કરો એવી અરજ છે.'

'એ ચોરની કાંઈ નિશાની છે ?' મલ્લરાજે પૂછ્યું.

સામંત બોલ્યો : 'અનિરુદ્ધના તો દાદાએ બાણના હાથ કાપ્યા હતા પણ આપણા અનિરુદ્ધે તો જાતે બાણની આંગળીઓ કાપી દીધી છે. બાકી આ બાણને હજાર હાથ તો નથી. શું કરીએ ? મહારાજ ! અનિરુદ્ધના પિતા જ બાણની સાથે ફરે ત્યારે અનિરુદ્ધે જાતે પરાક્રમ કરવું પડે.'

આ વાર્તાનો અંત એવી રીતે આવ્યો કે ખાચર સમજ્યો, શરમાયો અને કમળાવતી પોતાનાં કાંટાવાળાં ગુલાબ અને કેતકની માળણ બની અને તેના પિતાએ દુરાગ્રહ મૂક્યો.

મલ્લરાજ આજ સર્વ રીતે ભાગ્યશાળી ગણાયો. પુત્ર પરાક્રમી નીવડ્યો. રાજ્યનો અંત:શત્રુ મુળુ શાંત થયો. બાહ્યશત્રુ ખાચર મિત્ર થયો અને વેવાઈ થયો. શત્રુની પુત્રી સાથે યુવરાજનું લગ્ન થયું અને વેરમાંથી વહાલ થયું. અધૂરામાં પૂરું ફૉકસસાહેબને ઠેકાણે તેના હાથ નીચેના લીલાપુરવાળા સદ્ગુણી બાસ્કિનસાહેબની બદલી પણ આવામાં જ થઈ અને તેમને અને બ્રેવસાહેબને જૂની મિત્રતા હતી એટલે આ પાસની પણ ચિન્તા મટી ગઈ. યુવરાજ, વિદ્યાચતુર અને સામંત મળી સર્વ રાજ્ય સારી રીતે ચલાવવા લાગ્યા. મલ્લરાજે પોતાનો આવાસ નગરમાંથી બદલી બાગમાં કર્યો અને વૃદ્ધ રાજા અને જરાશંકર સર્વ એષણાઓ ત્યજી એકાંતમાં ધર્મવિચારમાં કાળક્ષેપ કરવા લાગ્યા. એમ કરતાં ક્રમેક દિવસ પ્રાત:કાળે રાજાએ અંતકાળ પાસે લાગતાં સર્વ કુટુંબ બાગમાં બોલાવ્યું.

પોતાની વાનપ્રસ્થ અવસ્થા ગણી મલ્લરાજે એક મોટું વાંસનું ઝૂંપડું બંધાવ્યું હતું અને જમીન ઉપર માત્ર લીંપણ હતું. તેમાં પલંગને ઠેકાણે એક સૂતળીના ખાટલામાં સાદડી નાંખી તે ઉપર રત્નનગરીનો મહારાજ સૂતો હતો. એને શરીરે માત્ર એક ધોતિયું અને એક ઢીલું પહેરણ હતું. અશક્તિ હોવા છતાં તેણે પ્રાત:કાળમાં સ્નાન કરેલું હતું. આજ તેનામાં બેસવાની શક્તિ ન હોવાથી ખાટલામાં સૂતો હતો. તેના અસલના પ્રચંડ શરીરને સ્થળે પાતળું હાડપિંજર ખાટલામાં મડદા પેઠે ચતું પડેલું હતું અને હાથનાં તરવાર જેવાં હાડકાં ખભાથી ઢીંચણ સુધી લાંબાં પડેલાં હતાં. તેના પ્રતાપી કપાળ ઉપર ભસ્મ લગાવી હતી અને શ્વેત કેશને શિખા બાંધી દીધી હતી. એની મોટી મૂછો અને થોભિયા ધોળા કરમાયેલા જેવા થઈ ગયા હતા. રાજાની આંખનું તેજ અને વાણી છેક છેલ્લે સુધી રહ્યાં. તેના ખાટલાની એક પાસ મેનારાણી પૃથ્વી ઉપર મડદા જેવી બેઠી હતી, આંખમાં ન ખળી રહેતી આંસુની ધારાઓ ઘડી ઘડી લોહતી હતી અને રડવું ખાળી રાખતી હતી. બીજી પાસ વૈદ્ય નાડી ઝાલી બેઠા હતો અને ઘડી ઘડી ઔષધ લેવા ઊઠતો હતો. મણિરાજ રાજ્યકાર્ય કરતાં દિવસમાં પાંચ સાત વાર પિતા પાસે આવતો અને રાત્રિએ એની પાસે પૃથ્વી ઉપર સૂતો. તે આવી પિતાની એક બાજુએ ઊભો અને પિતાના મુખ સામું જોઈ રહ્યો. એવામાં સામંત, જરાશંકર અને વિદ્યાચતુર આવ્યા.

રાજાએ સામંતને પોતાની પાસે આવવા સાન કરી અને સામંતે કાન ધર્યો એટલે વૃદ્ધ રાજા ધીમેધીમે બોલ્યો : 'ભાઈ, મારી રાજ્યનીતિ તું જાણે છે. મણિરાજની સંભાળ રાખજે અને મુળુ તારું ઠેકાણું સાચવે એમ કરજે. હું હવે જવાનો – વિદ્યાચતુરને મોકલ.'

સામંતની આંખોમાં આંસુ ઊભરાઈ ગયાં અને રંક સ્વરે બોલ્યો : 'મહારાજ, કોઈ જાતની ચિંતા કરશો નહીં. રાજ્ય, પ્રધાન અને પ્રજા સર્વની અને મણિરાજની કોઈની ફિકર કરશો નહિ. વિદ્યાચતુર, મહારાજ બોલાવે.'

વિદ્યાચતુર રાજા પાસે જાય છે એટલામાં સામંત મનમાં બોલ્યો : 'અરેરે, કેવા મહાત્મા ! દુષ્ટ મુળુ ઉપર અંતકાળે પણ કૃપા ! મહારાજ, અંતકાળ સુધી આપ કૃપાને મૂકવાના નથી; મુળુ દુષ્ટતાને મૂકવાનો નથી ! મહાત્માનો ઈશ્વરને ખપ છે ને આ દુષ્ટ મરતો મરતો જીવે છે ! એ દુષ્ટ હજી શું કામ નહીં કરે ! હરિ ! હરિ ! એને મેં ક્યાં જન્મ આપ્યો ?' સામંત ગભરાઈ ગયો ને રોતો ગયો.

વિદ્યાચતુરે કાન ધર્યા અને મલ્લરાજે કાનમાં કહ્યું : 'વિદ્યાચતુર, તમને સોંપેલી વાડીનું એક પણ ઝાડ કરમાય નહીં – જોજો – તમને ઝાડની પેઠે ઉછેરેલા છે – ભૂલશો નહીં – મરતી વખત વધારે શું કહું ? – હું કરમાઈ જાઉં છું – અંગ્રેજનો સમો છે – મેં એમને સ્વીકાર્યા છે – મને કંઈ સૂઝતું નથી.'

વિદ્યાચતુર ધીમેથી બોલ્યો : 'મહારાજ, આ શરીર અને બુદ્ધિ આપનાં છે – આપનો આત્મા અમર રહેશે અને આપની પાછળ અને આપની જોડે સત્કર્મ જ છે.'

મણિરાજને સાન કરતાં એ પાસે આવ્યો.

મલ્લરાજ બોલ્યો : 'મણિરાજ, રાજ્યના શત્રુઓની ખટપટમાં રાજ્ય નિષ્કંટક કરવામાં – પ્રજાનો વિચાર મારાથી નથી થયો. હું તમને નિષ્કંટક રાજ્ય સોંપી જાઉં છું – પણ તમે હવે આ રંક પ્રજાના કલ્યાણનો વિચાર કરજો – હોં. પ્રજા રંક છે – બોલતી નથી – પણ મારાથી એને સારુ કંઈ થયું નથી – તમે ભૂલશો નહિ – પ્રજા ... મણિરાજ, અન્ન પાન અને શરીર ત્યજી પ્રજાને જાળવજો. પ્રજા તમને ભાળવું છું... પ્રજા... બીચારી પ્રજા... પ્રજા...' મલ્લરાજની પોતાની આંખમાં આંસુ આવ્યાં... 'અરેરે – જરાશંકર, આટલાં વર્ષ સુધી આપણાથી પ્રજાનું કંઈ કલ્યાણ થયું નથી...' મલ્લરાજનામાં અશક્તિ વધી, એની આંખો મીંચાઈ, પોપચાં નીચે આંસુ ચાલ્યાં અને કંઈક વાર બોલતો બંધ થયો. સર્વની આશા ત્રુટવા માંડી અને ચારે પાસ આંસુની વૃષ્ટિ વર્ષવા લાગી.

એટલામાં મીંચેલી આંખે રાજા બોલતો સુણાયો : 'મેના ! – મેના !–' રાજાનો હાથ મેના ભણી જવા યત્ન કરતો લાગ્યો. મેના ઊઠી, રાજાનો હાથ ઝાલ્યો, અને રોતી રોતી બોલી : 'મહારાજ ! મહારાજ !–'

રાજાએ આંખ ઉઘાડી, મેના સામું જોયું : 'મેં તને વિના અપરાધે એક રાત્રે શિક્ષા કરી હતી.'

મેનાનું રોવું રહ્યું નહિ, તોયે ખાળી રાખી બોલી : 'ના મહારાજ, મારો જ દોષ હતો અને આપે યોગ્ય જ કર્યું હતું.'

'હવે કુમાર નહીં – રાજા – હોં – એની આજ્ઞા પાળજે.' મલ્લરાજ ઊંચું જોઈ કહેવા લાગ્યો.

'અવશ્ય, મહારાજ ! જેમ માતાજી આપની સાથે વર્તતાં એ જ રીતે વર્તીશ. કુમાર રાજા, અને હું એની પ્રજા.'

'–ને – કમળા – એ હવે તારાથી મોટે સ્થાને – તું – તું' વચન માગતો હોય એમ રાજાનો હાથ લાંબો થયો. એ હાથમાં વચન આપવા હાથ મૂકી રાણી કંઈક સ્થિર સ્વરે બોલી : 'મહારાજ ! મારા નાથ છો, આપને વચન આપું છું કે મારે હવે રાજ્ય સાથે સંબંધ નથી. મહારાજ, 'न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ।' નાનપણે જેમ પિતાની આજ્ઞા પાળતી, આજ સુધી આપની પાળતી, માતાજી આપની આજ્ઞા પાળતાં, તેમ આપની પાછળનાં રાજારાણીની આજ્ઞા પાળવી એ મારો ધર્મ છે અને એ રાજા મારો પુત્ર છે અને રાણી મારી વહુ છે એટલામાં જ મજ અનાથની સનાથતા છે.'

બોલતી બોલતી રાણી પડી ગઈ. મણિરાજે તેને ઝીલી. રાજાની આંખો મીંચાઈ હતી તેણે આ દીઠું નહીં; રાણી પુત્રના હાથમાંથી ઊઠી બેઠી. ને રાજા આંખો મીંચી બોલ્યો : 'બધાંને કહી દીધું – બધાંને કહી દીધું – કંઈ રહી જતું તો નથી ? જરાશંકર – રઘુનું વાનપ્રસ્થ–'

સૂર્યવંશના કુળાચાર શોધનાર રાજાને રઘુનો આ પ્રસંગ અસલથી પ્રિય હતો. જરાશંકર તે જાણતો હતો અને રાજાની પાસે જઈ ધીમે ધીમે બોલવા લાગ્યો :

×अथ वीक्ष्य रघुः प्रतिष्ठितं प्रकृतिष्वात्मजमात्मवत्तया ॥
विषयेषु विनाशधर्मसु त्रिदिवस्थेष्वपि निःस्पृहोऽभवत् ॥१॥
गुणवत्सुतरोपिताश्रियः परिणामे हि दिलीपवंशजाः ।
पदवीं तरुवल्कवाससां प्रयताः संयमिनां प्रपेदिरे ॥२॥
तमरण्यसमाश्रयोन्मुखं शिरसा वेष्टनशोभिना सुतः ।
पितरं प्रणिपत्य पादयोरपरित्यागमयाचतात्मनः ॥३॥
रघुरश्रुमुखस्य तस्य तत् कृतवानीप्सितमात्मजप्रियः ।
न तु सर्प इव त्वचं पुनः प्रतिपेदे व्यपवर्जितां श्रियम् ॥४॥
स किलाश्रममन्त्यमाश्रितो निवसन्नावसथे पुराद्बहिः ।
समुपास्यत पुत्रभोग्यया स्नुषयेवाविकृतेन्द्रियः श्रिया ॥५॥
प्रशमस्थितपूर्वपार्थिवं कुलमभ्युद्यत नुतनेश्वरम् ।
नभसा निभृतेन्दुना तुलामुदितार्केण समारुरोह तत् ॥६॥
यतिपार्थिवलिङ्गधारिणौ ददृशाते रघुराघवौ जनैः ।
अपवर्गमहोदयार्थयोर्भुवमंशाविव धर्मयोर्गतौ ॥७॥
अजिताधिगमाय मन्त्रिभिर् युयुजे नीतिविशारदैरजः ।
अनपायिपदोपलब्धये रघुराप्तैः समियाय योगिभिः ॥८॥

---

૧ પોતાના પુત્ર આજે નિર્વિકાર મનથી અમાત્યઆદિ રાજ્યના પ્રકૃતિપુરુષોમાં મૂળ નાખેલાં જોઈને નાશવાળા સ્વર્ગસ્થ વિષયોમાં પણ સ્પૃહા ધરવી રઘુરાજાએ છોડી.

૨ દિલીપના વંશના રાજાઓ પરિણામે ગુણવાન પુત્રને રાજ્યસંપત્તિ સોંપીને ઝાડની છાલનાં વસ્ત્ર પહેરનાર સંન્યાસીઓના માર્ગનો સ્વીકાર કરે છે.

૩ પિતાને વનવાસ લેવા તત્પર થયેલા જોઈ મુકુટથી શોભતા એવા મસ્તક વડે તેમના ચરણમાં નમસ્કાર કરી પુત્રે તેમની પાસેથી પોતાનો અપરિત્યાગ માગી લીધો.

૪ પુત્રમાં પ્રેમવાળા રઘુએ આંસુ ભરેલા મુખવાળા એ પુત્રની આ યાચના સ્વીકારી; પરંતુ એક વાર તજેલી કાંચળીને સર્પ લેતો નથી તેમ પોતે તજી દીધેલી રાજલક્ષ્મીનો ફરી રઘુએ સ્વીકાર કર્યો નહીં.

૫ અંત્ય આશ્રમનો (સંન્યાસનો) આશ્રય કરી એ રાજા નગરથી બહાર સ્થાન કરી રહ્યો, અને તે પછી રાજલક્ષ્મી, પુત્રવધૂના જેવી કેવળ પુત્રભોગ્યા રહીને, અવિકારી ઇંદ્રિયોને ધરનાર આ ત્યાગી રાજાની પાસે આવી તેનું ઉપાસન કરતી.

૬ જેનો જૂનો રાજા અત્યંત શાંતિની અવસ્થામાં સ્થિર થઈ ગયો છે, અને નવો રાજા રાજ્યમાં ઉદય પામ્યો છે એવું આ કુળ એક પાસ અસ્ત થવા આવેલા ચંદ્રને અને બીજી પાસ ઉદય પામતા સૂર્યને ધરનાર આકાશની સાથે તોળાયું.

૭ ધર્મના બે અંશ – એક મોક્ષરૂપ અને બીજો મહોદયના ફળરૂપ – એ બે અંશ પૃથ્વી ઉપર આવી ઊતર્યા હોય તેવા યતિલિંગ ધરનાર પિતા અને રાજલિંગ ધરનાર પુત્ર – રઘુ અને રાઘવ – એ બે જણ લોકની દૃષ્ટિમાં લાગ્યા.

नृपतिः प्रकृतीरवेक्षितुम् व्यवहारासनमाददे युवा ।
परिचेतुमुपांशु धारणां कुशपूतं प्रवयास्तु विष्टरम् ॥९॥
अनयत्प्रभुशक्तिसंपदा वशमेको नृपतीननन्तरान् ।
अपरः प्रणिधानयोग्यया मरुतः पञ्च शरीरगोचरान् ॥१०॥
अकरोदचिरेश्वरः क्षितौ द्विषदारम्भफलानि भस्मसात् ।
अपरो दहने स्वकर्मणाम् ववृते ज्ञानमयेन वह्निना ॥११॥
पणबन्धुमुखान् गुणानजः षडुपायुङ्क्त समीक्ष्य तत्फलम् ।
रघुरप्यजयद्गुणत्रयं प्रकृतिस्थं समलोष्ठकाञ्चः ॥१२॥
न नवः प्रभुराफलोदयात् स्थिरकर्मा विरराम कर्मणः ।
न च योगविधेर्नवेतरः स्थिरधीरापरमात्मदर्शनात् ॥१३॥
इति शत्रुषु चेन्द्रियेषु च प्रतिषिद्धप्रसरेषु जाग्रतौ ।
प्रसितावुदयापवर्गयोरुभयीं सिद्धिमुभाववापतुः ॥१४॥
अथ काश्चिदजव्यपेक्षया गमयित्वा समदर्शनः समाः ।
तमसः परमापदव्ययं पुरुषं योगसमाधिना रघुः ॥१५॥

૮ અજરાજ અજિતપદના લાભ સારુ નીતિમાં કુશળ એવા મંત્રીઓ સાથે મળ્યો; અને રઘુ અવિનશ્વર મોક્ષપદની પ્રાપ્તિ સારુ આપ્ત યોગીઓ સાથે મળ્યો.

૯ યુવાવસ્થાવાળા અજરાજએ પ્રજાને જોઈ લેવા – તેમનો પરિચય કરવા સારુ ધર્માસન સ્વીકાર્યું, અને વૃદ્ધ અવસ્થાવાળા રઘુએ ચિત્તની એકાગ્રતાનો પરિચય કરવા સારુ વિજન દેશમાં પવિત્ર દર્ભાસન સ્વીકાર્યું.

૧૦ અજરાજાએ પોતાના સમીપવર્તી રાજાઓને પ્રભુશક્તિરૂપ સંપત્તિથી વશ કર્યા, અને રઘુએ પણ સમાધિયોગ્ય સંપત્તિથી શરીરની અંદર રહેલા પાંચ પ્રાણને વશ કર્યા.

૧૧ નવીન રાજાએ પૃથ્વીમાં શત્રુઓનાં આરંભોનાં ફળોને ભસ્મ કર્યાં અને વૃદ્ધ રાજા જ્ઞાનમય અગ્નિથી પોતાનાં કર્મને બાળી દેવા પ્રવૃત્ત થયો.

૧૨ સંધિ-વિગ્રહ-યાન-આસન-દ્વૈધીભાવ-આશ્રય એ છ ગુણના ફ્લનો વિચાર કરી, અજરાજા તેમને હાથમાં લેવા લાગ્યો, અને લોખંડમાં તથા સોનામાં જેની સમદષ્ટિ છે એવા રઘુએ પણ પ્રકૃતિમાં રહેલા ત્રણ ગુણને હાથ કરી, વશ કરી, જીતી લીધા.

૧૩ સ્થિર જેની ક્રિયા છે એવા નવીન રાજાએ પોતાની ક્રિયાના ફ્લના ઉદયનું દર્શન થતાં સુધી ક્રિયાનો ત્યાગ કર્યો નહીં, અને સ્થિરબુદ્ધિવાળા જૂના રાજાએ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર-દર્શન થતાં સુધી યોગવિધિનો ત્યાગ કર્યો નહીં.

૧૪ એ પ્રકારે શત્રુઓની પ્રવૃત્તિનો પ્રતિબંધ કરવામાં જાગતો અને તત્પર અજરાજા ઉદયની સિદ્ધિને પ્રાપ્ત થયો; અને ઈન્દ્રિયોની પ્રવૃત્તિનો પ્રતિબંધ કરવામાં જાગતો અને તત્પર રઘુરાજ મોક્ષની સિદ્ધિને પ્રાપ્ત થયો. આમ પિતાપુત્ર ઉભયને જોઈતી ઉભય સિદ્ધિઓ મળી.

૧૫ સર્વ ભૂતોમાં જેની સમદષ્ટિ છે એવો રઘુ, પોતાના પુત્રની આકાંક્ષાથી કેટલાંક વર્ષો વ્યતીત કરી અવિદ્યારૂપ અંધકાર જેને પહોંચી શકતો નથી એવા પદરૂપ અને અવિનાશી પુરુષ પરમાત્માને યોગસમાધિ વડે પ્રાપ્ત થયો.

રઘુવંશ સર્ગ ૮.
જીવરામ શાસ્ત્રી અનુવાદિત.

શ્લોક પૂરા થઈ રહેવા આવ્યા તેમ તેમ મલ્લરાજના મુખ ઉપર પ્રથમ શાંતિ અને ક્રમે ક્રમે આનંદ સ્ફુરવા લાગ્યો. છેલ્લો શ્લોક થઈ રહેતા એણે પાસું ફેરવવા યત્ન કર્યો, સર્વ મંડળે અશકતને સાહાય્ય આપી પાસું ફેરવાવ્યું, ફેરવી રહેતાં એના મુખમાંથી શબ્દ નીકળ્યા : 'શિવ ! શિવ ! શિવ ! શિવોહમ્-શિવ' એટલું બોલતાં બોલતાં વાણી બંધ થઈ અને હાથ જરાશંકરને ખભે પડ્યો. થોડી વારમાં દેહ નિર્જીવ થઈ ગયો.

થોડીઘડીમાં એ ઝૂંપડી અને એ રાજ્ય એ મહારાજના શરીર વિનાનાં શૂન્ય થઈ ગયાં. મેના અને મણિરાજ સિવાય સર્વમાંથી થોડા દિવસમાં એની પાછળનો શોક ન્યૂન થઈ ગયો, અને થોડા માસમાં એનું સ્મરણ પણ લોકોમાંથી ગયું, અને માત્ર અતિકષ્ટ વેઠી એ મહારાજે જે સંયમ અને લોકહિતની રાજનીતિ સાધી હતી અને જેનાં ફળ એના મરણકાળે દૃષ્ટિમર્યાદામાં આવ્યાં હતાં, તે રાજનીતિ, તે ફળ, અને તે ફળનાં બીજમાંથી ઊગી નીકળતાં નવાં વૃક્ષ : એ સર્વ નવો દેખાવ આ પુણ્યશાલી પ્રતાપી સંયમી મહારાજની પાછળ એના રાજ્યમાં એના સ્મરણાર્થે રચાયેલા અનેક પવિત્ર તુળસીક્યારાઓ અને શિવાલયો પેઠે ઊભો થયો.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૧૪

મણિરાજનો શોક અને પિતૃદર્શન

O star of strength ! I see thee stand
And smile upon my pain;
Thou beckonest with thy maile'd hand,
And I am strong again.

- Longfellow

પિતાની પાછળ સિંહાસન ઉપર બેસવાના કરતાં ત્યાં પિતાની પાદુકાઓ મૂકી પોતે હજી યુવરાજ જ હોય તેમ રાજ્ય કરવાનો પિતૃભકત મણિરાજને વિચાર થયો, અને એ વિચાર સર્વને જણાવી દીધો. સૂતકનો કાળ વીતવા આવ્યો પણ તેના મુખ ઉપરથી શોકની છાયા ઊતરી નહીં, અને સિંહાસન પર ચડવાનું મુહૂર્ત એણે જોવડાવ્યું નહીં. નવા આવેલા બસ્કિનૂસાહેબને એણે પિતાના સમાચાર લખ્યા પણ પોતાના સમાચારમાં કાંઈ લખ્યું નહીં, સામંત, જરાશંકર, વિદ્યાચતુર અને કમળારાણી કોઈની વાતોનો એણે ઉત્તર દીધો નહીં, જૂના રાજાનો શોક નવાના અભિષેક સાથે ઊતરે એ વાણી એના મંદિરમાં અસિદ્ધ થઈ. પોતાને 'મહારાજ' શબ્દથી સંબોધન કરવા આવનારનું એ અપમાન જ કરતો. આ સર્વ સમાચાર બસ્કિનૂસાહેબને પહોંચ્યા. એ સાહેબે મણિરાજને હેતભરેલું પત્ર લખ્યું અને ભૂતકાળ ભૂલી વર્તમાન ધર્મ પાળવા માર્ગ દર્શાવ્યો અને સર્વ પિતાનો પિતા અમર છે તેના ચરણમાં દૃષ્ટિ રાખી, ઐહિક પિતાના સિંહાસનને એ ઉભય પિતાઓનો પ્રસાદ ગણી સ્વીકારવામાં જ તે બેની આજ્ઞાનું અનુલ્લંઘન છે એમ જણાવ્યું. અભિષેક કરવા સાહેબ પોતે સત્વર આવવાના છે તે પણ તેમાં હતું.

આ પત્ર વાંચી મણિરાજે ખીસામાં મૂક્યો ત્યારે તે પોતાના આરામાસન ઉપર એકલો હતો અને રાત્રિના સાત વાગ્યા હતા. તેની આંખમાંથી એકાંત અશ્રુધારા ટપકતી અને એ દશામાં તે બેઠો બેઠો નિદ્રાવશ થઈ ગયો ત્યાં સ્વપ્નોદય થયો.

પોતે કોઈ મહાસાગરમાં એકલો એક નાની હોડીમાં બેઠો છે, સાગર તોફાન કરી રહ્યો છે, હોડી ચાર ચાર હાથ ઊછળે છે, પવન ફૂંકતો ચીસો પાડે છે, ચંદ્રમા મધ્યાકાશમાં ઝૂલી રહ્યો છે, વાદળાંની લહેરો ચંદ્રને ચારે પાસથી ઘેરે છે - ચંદ્રના તેજથી વધારે ઊજળી થાય છે ને વેરાઈ જાય છે, અને ઊછળતી હોડી બે પાસ વાંકી વળી જાય છે અને પાણી અંદર આવવાનું થાય છે પણ આવતું નથી ને પોતે એ હોડીમાં માત્ર ચંદ્રને જોતો જોતો ચત્તો પડી રહ્યો છે એવું એને સ્વપ્ન થયું.

થોડી વારમાં મલ્લરાજનો દેહ ચંદ્રમાંથી ઊતરી મણિરાજના સામો એની હોડીમાં આવ્યો અને બેઠો. મણિરાજના કારને એણે પાસે લીધો, બગલમાં લીધો, અને માથે હાથ ફેરવી, બોલવા લાગ્યો :

'કુમાર, સામંત છેલ્લે સુધી મારી પાસે હતો તેથી હું તમને બધો ઉપદેશ કરી શક્યો નથી. તે કરવાને આજ એકાંત શોધી આવ્યો છું.

'મરતી વખતે એની અપ્રીતિ લેવી ઠીક લાગી નહીં તેથી એટલું મૌન ધાર્યું.

મારી રાજનીતિનું રહસ્ય તે તમને જ કહેવાનું છે તે સાંભળી લ્યો.

'સામંત અને મૂળરાજના ઉપર સર્વ રીતે પ્રીતિ કરજો, પણ અંગ્રેજના સંબંધનું રહસ્ય તેમને ખબર નથી તે પરલોકમાં ઊભો ઊભો હું તમને કહું છું.

'સીતાજી લંકામાંથી આવ્યાં, અગ્નિદેવે સ્વહસ્તે રામજીને સોંપ્યાં, અને પછી અયોધ્યા જવા સ્વામીની સાથે વિમાનમાં ચડ્યાં ત્યારે સુગ્રીવ, અંગદ અને હનુમાનજી ત્રણે જણ હાથ જોડી ઊભા અને પૂછવા લાગ્યા કે સમુદ્ર પર અમે બાંધેલી પાળનું શું કરીએ ?

'સીતાજી કહે : પુત્રો ! એ પાળની હવે જરૂર નથી અને વિભીષણના રાજ્ય પર કોઈ એ પાળથી ચડી આવે નહીં માટે એને તોડી નાંખો. માત્ર એનો એક કટકો રહેવા દેજો કે ધર્મકાર્યે તમે બાંધેલા આ ધર્મસેતુનું નામનિશાન સમૂળગું નાશ પામે નહીં. એ કટકો યાવચ્ચંદ્રદિવાકર રહેશે અને સર્વ ધર્મમાં પવિત્ર ગણાશે.

'સીતાજી અયોધ્યા પહોંચ્યાં તે પછી ત્રણે જણ પોતાને દેશ જવાને માટે સીતાજીની રજા લેવા ગયા ત્યારે તેમણે તેમને આશીર્વાદ દીધો કે તમે દૈવી સંપત્તિના અવતાર છો અને આ યુગમાં ધર્મસેતુ બાંધી તમે ધર્મનો વિજય પ્રવર્તાવ્યો છે માટે કળિયુગમાં તમે મનુષ્યરૂપે અવતાર પામજો અને મારી ભૂમિમાં બીજું રામરાજ્ય કરજો.

'મણિરાજ ! કૃષ્ણાવતારમાં શ્રીકૃષ્ણ રીંછકન્યા જામ્બુવતીને પરણ્યા અને અર્જુનના રથ ઉપર કપિધ્વજ હતો. જ્યાં જ્યાં કપિધ્વજ ઊડ્યો છે ત્યાં ત્યાં ધર્મ અને વિજય પ્રવર્ત્યા છે અને શ્રીકૃષ્ણે એ કપિકેતન રથનું સારથિપણું કર્યું છે.

'મણિરાજ ! ભવિષ્ય જાણનારાઓ વર્તારો કરી ગયા હતા કે કળિમાં તામ્રમુખ લોક રાજ્ય કરશે. સીતાજીનો આશીર્વાદ અને આ વર્તારો સાથેલાગા ફળ્યા છે. એ જ વર્તારાથી અને એ જ આશીર્વાદથી અંગ્રેજ લોક આજ રાજ્ય કરે છે. સુગ્રીવજીની સેનાના વાનરો ઈન્દ્રાદિક દેવતાઓના અવતાર હતા અને તે જ દેવોના અંશ આજના અંગ્રેજોના દેહમાં છે.

'મણિરાજ ! મેં એમને શાથી ઓળખ્યા ? જુઓ ! આપણી ભૂમિના આપણા લોકોના હાથમાં સત્તા આવી ત્યાં પરસ્પર વિગ્રહનો અને અધર્મનો યુગ ઊભો થયો અને રાવણનાં દશ માથાં જેવાં હજારો અધર્મી અને ભયંકર માથાં આ ભૂમિમાં ડોલવા લાગ્યાં ! એ રાવણનાં રાવણાંઓથી આ રંક ભૂમિ રાત્રિદિવસ ધ્રૂજી રહી ! મણિરાજ ! તમે એ કાળ જોયેલો નહીં, પણ મેં અનેકધા પ્રત્યક્ષ કરેલો ! એ રાવણોનાં માથાં ઉપર સીતાજીનાં માનીતાં રીંછ અને વાનર મેં દીઠા.

'મણિરાજ ! રાજા વગરના રાજ્યકર્તાઓ કંઈ દીઠા છે ! વ્યાપાર કરતાં કરતાં રાજ્યકર્તા થઈ ગયેલી જાત મેં દીઠી ! કોણ રામ ને કોણ સુગ્રીવ ? એકલા પડેલા અથડાતા રામનું કામ કરવા રીંછ અને વાનર દોડ્યા ! આ ભૂમિમાં એકલા પડેલા આથડતા ધર્મનું કામ કરવા એ વ્યાપારીઓ દોડ્યા !

'મણિરાજ ! સામંત તમને અવળું સમજાવશે. પણ તે માનશો મા. હજાર માથાંનો રાવણ આ નવા વાનરોએ અને રીંછોએ હણ્યો છે અને રામરાજ્ય પ્રવર્તાવ્યું છે !

'મણિરાજ ! મેં એ પરદેશી પરજાતિના લોક સાથે શું જાણી સંબંધ બાંધ્યો ? મેં સ્વદેશી સ્વજાતિના લોકનો તિરસ્કાર કરી આ પરાયાઓનો કેમ વિશ્વાસ કર્યો ? આ પ્રશ્નો તમે મને પૂછશો અને સામંત તમને પૂછી પૂછી અવળા ઉત્તર દેશે પણ તે માનશો મા.

'મણિરાજ ! ભાઈઓ મોટા કે મોટો તે ધર્મ ? માતા જેવી સ્વભૂમિ મોટી કે મોટો તે ધર્મ ? ભાઈની વાત વિભીષણને પૂછો ! માતાની વાત ભરતજીને પૂછો ! કોઈ પણ મહાત્માને પૂછો ! શાસ્ત્રને પૂછો ! શ્રુતિને પૂછો !

'મણિરાજ ! જ્યાં ધર્મ ત્યાં વિજય ! રામજીએ એમ જ માન્યું ! વિભીષણે એમ જ માન્યું ! પાંડવોએ એમ જ માન્યું. શ્રીકૃષ્ણે પણ એમ જ માન્યું !

'મણિરાજ ! મેં કેમ જાણ્યું કે અંગ્રેજોને જય મળશે ? મહાભારતમાં બે અક્ષૌહિણી સેનાઓ આકાશનાં વાદળાં પેઠે એકબીજા સાથે અથડાતી હતી તે કાળે ત્યાં ધર્મ પણ જણાયો ને વિજય પણ કેમ જણાયો ?

'મણિરાજ ! મણિરાજ ! એ વાદળાંઓ વચ્ચે-એ સેનાઓ વચ્ચે-જ્યાં જ્યાં કપિધ્વજ ઊડતો હતો અને જ્યાં જ્યાં એ ધ્વજની કપિમૂર્તિની ચીસો ઊઠતી હતી ત્યાં ત્યાં ધર્મ અને વિજય ઊભયને મેં સાથે ઊડતા દીઠા ! સામંતે ન દીઠા ! મેં દીઠા ! શું તમે એમ પૂછો છો કે અંગ્રેજે અધર્મ કર્યો નથી ? મણિરાજ ! આ સંસારમાં મધ્યકાળ જોવો જ નહીં ! દુર્યોધનને ગદા કયાં વાગી તે જોવું જ નહીં ! આરંભે વસ્ત્રહરણ એ અધર્મ ! વનમાં ગયા તે ધર્મબંધનથી બંધાયેલા જ એ ગયા તે ધર્મ ! અંતમાં જીત્યા તે ધર્મ !

'મણિરાજ ! એ વાનરોએ મને હેરાન નથી કર્યો ? એ રીંછોએ મને નથી અમૂંઝાવ્યો ? સામંત મારી વાતો કરી કરી તમને ભરમાવશે ! પણ તે માનશો મા !

'હું હેરાન નથી થયો ! હું તો માત્ર એ સેનાની હૂપાહૂપ સાંભળી બાળક પેઠે ભડકયો છું, ને લૂંટાયા છે તે તો અધર્મીઓ ! હું અમૂંઝાયો નથી ! હું તો માત્ર રીંછનો ઉગ્ર વેશ જોઈ બાળક પેઠે બીન્યો છું, અમૂંઝાયા છે તે તો અધર્મીઓ ! જીત્યા છતાં ફુલાયા નથી તે ધર્મીઓ ! જય પામી નમ્ર થયા તે ધર્મીઓ !

'મણિરાજ ! લંકા આગળનો ધર્મસેતુ ત્રુટ્યો છે. પણ આપણી ભૂમિમાં નવો ધર્મસેતુ બંધાય છે, અને તેના પથરા પાણીમાં તરશે ને તેને વાનરો સમુદ્રની પેલી પારથી આણશે !

'મણિરાજ ! આપણા રાજાઓને એ સેતુ ઉપર ચડવું છે ! એ કપિધ્વજ પાછળ ધાવું છે ! એના શત્રુ તે તમારા શત્રુ, અને તમારા શત્રુ તે એના શત્રુ, એવો શંખનાદ નાગરાજ મહારાજ કરી ગયા છે ! મણિરાજ, વાણિયા પેઠે દ્રવ્યનો વિચાર કરશો મા, બ્રાહ્મણ પેઠે જીવવાનો વિચાર કરશો મા ! એ સેતુ અને એ કપિધ્વજ બેને આશ્રયે દોડશો તો જીતશો. મણિરાજ ! વાનર સામાં દાંતિયાં ન કરશો. વાનરને રમાડીને જીતજો !

'મણિરાજ ! સામંતનું કહ્યું માનશો મા ! પણ એનાં બાળકને તમારી આંગળીએ લઈ કપિધ્વજના સાથમાં દોડાવજો ! તેમનામાં જીવ ન હોય તો તેમના શાલિવાહન થજો અને તેમનામાં જીવ મૂકી સાથે દોડાવજો ! કપિધ્વજનો મહારથી

જેના સામાં અસ્ત્ર ફેંકે તેના સામાં તમે પણ ફેંકજો – ને દોડજો. કપિલોક સાથે દોડશો તો ફાવશો. નહીં દોડો તો પાછળ રહી જશો, ને દોડતાં છતાં હારશો તો એ તમને ખભે લઈ દોડશે.'

મલ્લરાજની છાયા આટલું બોલી અદૃશ્ય થઈ ગઈ, હોડી ઊડી ગઈ, સાગરની ગર્જનાઓ શાંત થઈ ગઈ, અને સાગરનું સ્વપ્ન છોડી મણિરાજ સુષુપ્તિમાં પડ્યો. થોડીક વારે નિદ્રા પૂરી થઈ છતાં આંખ મીંચી થયેલા સ્વપ્નના વિચાર કરતો કરતો પડી રહ્યો. અંતે માત્ર 'કપિધ્વજ' અને 'ધર્મસેતુ'ના સંસ્કાર વિચારમાં રહ્યા, અને તે વિચારમાંથી જાગી અકબરના સ્વપ્નની કવિતા બોલતો બોલતો આંખ ચોળતો ચોળતો ઊભો થયો, અને હેરાફેરા કરવા લાગ્યો.

"Me too the black-wing'd Azrael-overcame,
But Death had ears and eyes; I watched my son,
And those that followed loosen stone from stone,
All my fair work; and from the ruin arose
The shriek and curse of trampled millions, even
As in the time before; but while I groan'd,
From out the sunset poured an alien race,
Who fitted stone to stone again, and Truth,
Peace, and Justice, came and dwelt therein."*

'મહારાજના ચિત્તમાંનો ધર્મસેતુ તે આ પથરાઓનો ! એ બાંધવામાં ભાગ લેવાનો આ સ્વપ્નોદેશ !' આળસ મરડી જુએ છે તો એક પાસ કમળારાણી છાતી ઉપર હાથ મૂકી ઊભી હતી તે પાસે આવી.

'આપની અવસ્થા જાણી માતાજીનો શોક વધ્યો છે. તેમને આશ્વાસન આપવાનું મૂકી દઈ આપ જ શોકમાં પડ્યા ત્યાં તેમના શોકને ઉતારવા કોઈ સમર્થ નથી.'

'ખરી વાત છે. મહારાજનો સહવાસ એમના આગળ મારે તો આજકાલના જેવો જ. થોડા શોકવાળાએ વધારે શોકવાળાને આશ્વાસન આપવું, પુત્રે માતાને આપવું, અને પુરુષજાતિએ સ્ત્રીજાતિને આપવું – એ ધર્મ મહારાજને મુખે સાંભળેલો છે.' મણિરાજે છેટેથી ઉત્તર આપ્યો.

કમળાએ મણિરાજને ખભે હાથ મૂક્યો. મણિરાજે તે ઘણે દિવસે સ્વીકાર્યો. રાણી ઉત્તેજન પામી બોલી : 'સાંભળ્યું છે કે સાહેબ પ્રાતઃકાળે મહારાજનો શોક ઉતારવા આવે છે.'

પ્રથમ જ 'મહારાજ' સંબોધનને અભિનંદન પણ ન કરી તેમ તિરસ્કાર પણ ન કરી, મણિરાજ બેઠો, રાણીને પાસે બેસાડી, અને બોલ્યો :

'મને લાગે છે કે માતાજીનાં દર્શન કરવામાં પ્રમાદ થાય છે.'

'એ વાત તો ખરી. તેમનાં દર્શનકાળે માતાપુત્ર અને અમ જેવાં સર્વને શાંતિ વળે છે.'

'તો તે ધર્મ પાળવામાં હું પ્રમાદ ન કરું તે જોવું તમને સોંપ્યું.' મણિરાજ

* Akbar's Dream - Alfred Tennyson

શૂન્ય દષ્ટિ કરી ઊભો.

રાણીએ મણિરાજનો હાથ ઝાલ્યો. તે પાછો ઊંડા વિચારમાં પડ્યો. રાણીએ તેને હીંડોળાપલંગ ભણી દોર્યો.

'મહારાજ, ઊંડા વિચારમાં પડ્યા છો.'

કેટલીક વારે મણિરાજ બોલ્યો. આ દીવાને લીધે આપણી છાયાઓ ઘડીમાં આપણી સાથે અને ઘડીમાં આગળ ચાલતી દેખાય છે તે જોઈ ?'

'હા જી, આપણી બેની છાયાઓએ પણ પ્રેમસંકેત જ કરેલો છે.'

'એ છાયામાં જાડા પગ પાતળા થાય છે, પણ દસ ગણા લાંબા થાય છે. તમારી છાયાનો આ હાથ પણ એવો જ થઈ ગયો.'

'એમ જ.'

'પણ જુઓ, આ આપણાં માથાંને સ્થાને છાયાઓમાં તો પલંગ જેવડાં માથાં થઈ ગયાં !'

'ઈશ્વરની માયા એવી જ છે ! આ જુઓ !'

'હવે તો માથાં વગરનાં ઘડ ચાલે છે.'*

મણિરાજ તે જોઈ રહ્યો અને અટક્યો.

'રાણી ! સ્વપ્નની માયા એવી જ છે !' મણિરાજ પોતાના સ્વપ્નને ઉદ્દેશી બોલ્યો.

'મહારાજ, સંસાર પણ એવો જ છે.' મણિરાજનો શોક ઉતારી તેનું મન અન્યત્ર ખેંચવા ઈચ્છનારી, પણ તેને આવેલું સ્વપ્ન ન જાણનારી રાણી બોલી.

મણિરાજ – 'નાનોસરખો વિચાર સ્વપ્નમાં મોટો થઈ જાય છે તેમાં ઢંગ પણ નહીં ને ઘડો પણ નહીં !'

કમળા – 'ખોટી ખોટી વાતો સંસારમાં પણ સાચી લાગે છે.'

મણિરાજ – 'આ એક જેવી અનેક છાયાઓ સ્વપ્નમાં ભમે છે.'

કમળા – 'કરોળિયાની જાળ જેવી સંસારની રચના થઈ જાય છે.'

**** "His slanting ray
Slides ineffectual down the snowy vale,
And ** from every herb and every spiry blade.
Stretches a length of shadow over the field.
Mine spindling into longitude immense,***
Provokes me to a smile. With eye askance
I view the muscular proportion'd limb
Transformed to a lean shank. The shapeless pair,
As they designed to mock me at my side,
Take step for step; and, as I near approach
The cottage, walk along the plaster'd wall,
Preposterous sight ! the legs without the man.'
- Cowper's "Winter Morning Walk.'

મણિરાજ – 'ભમરીઓના મધપૂડાં જેવું સ્વપ્ન બંધાય છે અને જાગીએ ત્યાં ભમરીઓ અને મધ ઉભય અદશ્ય થાય છે, અને થોડા ઘણાક સ્મરણનું ખોખું લટકેલું રહે છે.'

કમળા – 'કાલનો સંસાર આજ નથી દેખાતો અને આજનો કાલ નથી રહેવાનો.'

મણિરાજ – 'એમ જ ! પળ ઉપરનું સ્વપ્ન અત્યારે પૂરું પાંસરું સાંભરતું નથી.'

આટલી વાતો કરતાં કરતાં કમળાવતીએ મણિરાજને હીંડોળા ઉપર લીધો હતો અને પોતાના ખોળામાં તેનું માથું મૂકી એના હૃદય ઉપર પ્રીતિનો કોમળ હાથ ફેરવતી હતી અને પગ વડે હીંડોળો ઝુલાવતી હતી.

'માણસોનાં મોં પણ સ્વપ્નમાં જુદાં જણાય છે. સૂતો સૂતો મણિરાજ બોલ્યો.

કમળા – 'સંસારમાં તો માણસોની બુદ્ધિઓ પણ ક્ષણમાં એક અને ક્ષણમાં બીજી થાય છે – વીજળીના ચમકારા જોઈ લો. મોં પણ તેવી જ રીતે સર્વાવસ્થામાં એક રહેતાં નથી. બાળપણમાં તો ઘડી ઘડી બદલાય છે.'

મણિરાજ – 'જીવ છતાં જે સ્વભાવ અને વિચાર માણસમાં હોતા નથી તેવા સ્વભાવ ને વિચાર ધરી મરેલાં માણસ સ્વપ્નમાં આવે છે, અને પોતે કદી બોલેલાં ન હોય એવાં વચનનો ઉદ્દગાર કરે છે.'

કમળા – 'મહારાજ, એવાં સ્વપ્નાંની ભ્રમણાને હૃદયમાં ભટકવા દેશો મા.'

મણિરાજ – 'રાણી, કદી કદી જાગ્રત કરતાં સ્વપ્નાંની મીઠાશ જુદી જ લાગે છે !'

મણિરાજની આંખ મીંચાવા માંડી. તેની નિદ્રાને અસ્વપ્ન કરવા રાણી ધીમે સ્વરે ગાતી કરકમલ ફેરવવા લાગી. અંતે એ વેલી પણ નિદ્રાપવનની લહેરથી ઝૂકવા લાગી.

'વહાલા ! સ્વપ્ન તારાં થાઓ ઘણાં મીઠડાં જો !
મેં યે સ્વપ્ન તારાં છે જ ઘણાં દીઠડાં જો – વહાલા !
પિતામાતાને ખોળે તું રમ્યો લાડમાં જો,
રમે જેમ મીઠાં આભલાં અસાડમાં જો. – વહાલા !
મહારાજ જોગી ને તપસ્વી એ હતા જો,
મહારાજ પરમ ધામ કૃપાનું હતા જો. – વહાલા !
ગયું છત્ર એવું ઊડી ઊંચે સ્વર્ગમાં જો,
ઊંડા ઘા જ પડ્યા રાણીજીના મર્મમાં જો. – વહાલા !
માતાપિતાનો ભક્ત તું તો રાજવી જો.
ધારા આંસુડાંની રહી હવે વાળવી જો. – વહાલા !
પિતામાતાના ગુણો ન વિસારે પડે જો,
તેના અંશઅણુ જેવું ખોળ્યું ના જડે જો. – વહાલા !

એવા કાળમાં વિચાર, વહાલા ! ધર્મને જો,
શોધી લેની હરિઈચ્છા તણા મર્મને જો. - વહાલા !
મહારાજની પ્રજા અનાથ આ બની જો,
તને સોંપીને સનાથ પિતાએ ગણી જો. - વહાલા !
હવે મોહ છોડી, છોડી હર્ષશોકને, જો,
પુરુષ ! ધાર ધુરા રાજ્યની સદા ખભે જો. - વહાલા !
માતા ને પ્રજાને શોકથી ઉદ્ધારજે જો,
બધે સુખ ને સમૃદ્ધિને વસાવજે જો. - વહાલા !
ભ્રમર ! ભમજે વને વને ફૂલે ફૂલે જો,
મધુર મધુર મધુ શોધજે ને ગુંજજે જો ! - વહાલા !
ગિરિ, સાગર, અરણ્ય, ને હવેલીઓ જો,
સાધુ, સંત ચતુર્વર્ણ, પુરુષ ને સ્ત્રીઓ, જો. - વહાલા !
એ તો તરસ્યાં છે સર્વ તુજ મધુ તણાં જો,
વાટ જુએ તારી લેવાને ઓવારણાં જો. - વહાલા !
રાજા ! જાગજે સજાગ પ્રજાને કરી જો !
રાજા ! લેજે આશિષ, પ્રજા દે ઠરી જો. - વહાલા !'

નિદ્રાયમાણ રાણીને રાજાનાં, ને રાજાને પ્રજાનાં, સ્વપ્ન બીજા સંસારમાં રમાડવા લાગ્યાં.

❖ ❖ ❖

પ્રકરણ - ૧૫

સરસ્વતીચંદ્ર અને કુમુદસુંદરી પાછળ નંખાતા દૃષ્ટિપાત

કુમુદસુંદરી સુભદ્રામાં તણાયાના સમાચાર મનહરપુરીમાં સાંભળી, ગુણસુંદરી સાથે વિદ્યાચતુર રત્નનગરી આવ્યો તે સમયે મણિરાજને ગાદી પર બેઠે ત્રણ વર્ષ થયાં હતાં.

જે બાગમાં મલ્લરાજ ગુજરી ગયો તે બાગમાં મલ્લેશ્વર નામ આપી એક સાધારણ કદનું પણ સુંદર શિવાલય કરાવ્યું હતું, કારણ આ રાજ્યમાં રાજાઓ મૂળથી શિવમાર્ગી હતા. છતાં વૈષ્ણવ ધર્મનો પણ પ્રજામાં પ્રચાર હોવાથી રાજાઓ તેનો આદર કરતા, અને શિવાલયથી થોડે છેટે ચારે પાસ એ જ બાગમાં મલ્લરાજની પાછળ કેટલાક નાનામોટા તુળસીક્યારા પણ બંધાવેલા હતા.

સ્વામી ગયા પછી વિધવા રાણી મેનાએ આ જ બાગમાં રાત્રિદિવસ રહેવાનું રાખ્યું હતું. જે ઝૂંપડીમાં મહારાજે દેહ મૂક્યો તે ઝૂંપડીમાં રાજવિધવા પૃથ્વી પર શય્યા કરી પડી રહેતી. રાજસંબંધી કે સંસારસંબંધી કે કોઈ પણ પારકા વિષયની વાત કરવી કે સાંભળવી તેણે બંધ કરી હતી. દિવસમાં એક વખત નીરસ ભોજન કરતી. વાડીમાં માળીઓ અને મણિરાજ સિવાય કોઈ પુરુષનો સંચાર ન હતો. પ્રાત:કાળ પહેલાં વહેલી ઊઠી મેના પવિત્ર આસન ઉપર બેસી પ્રિય પ્રતાપી પતિનું સ્મરણ કરી અશ્રુપાત કરતી, ઈષ્ટદેવતાનું સ્મરણ કરી શાંત થતી, અને પરલોકમાં પતિસંયોગ ઈચ્છી નિ:શ્વાસ મૂકતી. સૂર્યોદય થતાં મલ્લેશ્વરની પૂજા કરતી અને સર્વ તુળસીક્યારાઓમાં પાણી સીંચતી. તે થઈ રહેવા કાળે નિત્ય મણિરાજ અને કમળાવતી સજોડે આવતાં અને મેના જ્યાં આગળ હોય ત્યાં જઈ તેને પગે પડી, તેને બેસાડી, પોતે તેના સામે પૃથ્વી પર બેસી, ધર્મનો ઉપદેશ અને આશીર્વાદ માતા પાસે લેતાં. થોડી વારે મણિરાજ જાય અને કમળાવતી વાડીમાં ચારે પાસ ફરી રાજમાતાનું ચિત્ત પ્રફુલ્લ રહે એવી તપાસ રાખતી, માતાને સૂવાની પથારી, પહેરવાનાં વસ્ત્ર, અન્નપાનની સામગ્રી, અને ઝૂંપડીનો સર્વ સામાન જાતે પોતાને હાથે દાસીભાવથી તૈયાર કરતી, માતાને જમાડતી અને પછી સ્વામીસેવાને અર્થે મહેલ જતી.

બપોરે મધુમક્ષિકા રાણી પાસે આવી શાસ્ત્રની વાતો કરતી અને પુરાણો વાંચતી. સાંયકાળે પુત્ર-વધૂ પાછાં આવે, પુત્ર ગયા પછી વહુ અને બેચાર દાસીઓ સાસુ પાસે બેસે, રત્નનગરીની મૈયત મહારાણીઓ અને સ્ત્રીરત્નોના ઈતિહાસ પૂછે, તેમની મોટાઈ અને તેમના સદ્દગુણોનાં વર્ણન સાંભળે, અને મલ્લરાજનાં કીર્તન સાંભળી મનમાં ફૂલે અને સાસુનું દુ:ખદેખી રુએ. અંતે મેનાની આજ્ઞા થતાં કમળા જાય, અને સંતાનના સદ્દગુણ અને વાત્સલ્ય જોઈ 'આ છાજશે ખરું ?' એ વિચારના બળ તળે દબાતી રાણીનાં આંસુનો છેડો આવ્યો ન હોય એટલામાં મહારાજ

મલ્લરાજનું સ્મરણ આંસુની છાલકો અનાથ વિધવાની આંખોમાં આણે, અને દુઃખ, શોક અને આંસુ ભરી સૂતી રાજવિધવાને પૃથ્વીની પથારી કઠણ છે કે નરમ છે તેનું ભાન આવતું ન હતું, રાત્રિ કેટલી ગઈ તે જણાતું ન હતું, આંખ અને પોપચાં વચ્ચે આંસુનો પડદો રહેવાથી પોપચાં ઉઘાડાં કે મીંચેલાં છે તે સૂઝતું ન હતું, અને 'મહારાજની મારા ઉપર કેટલી કૃપા હતી ?' 'મહારાજ ગયા ને હું દુષ્ટ જીવું છું ! એ મહાયોગીની કૃપાને લાયક હું ન હતી' – 'એ મહાકૃપાળુની કૃપાના બદલામાં મેં એમના મહાન ચિંતાભારમાંથી એમને કદી છોડાવ્યા નથી, એમની ચિંતા ઘટાડવાને બદલે મેં જ વધારી હતી.' ઈત્યાદિ વચનો બોલતી બબડતી જાગરણ કરતી દુઃખી પતિવ્રતા રાજવિધવાને નિદ્રા પોતે જ ઊંઘાડતી.

વિદ્યાચતુરે ઘણુંક આશ્વાસન આપ્યા છતાં કુમુદસુંદરીના સમાચારથી દુઃખનો ભાર સહેવા ગુણગુંદરી અશક્ત નીવડી હતી. મણિરાજ તથા વિદ્યાચતુરે એ દુઃખ હલકું કરવા એને રાજમાતા પાસે મોકલી. દુઃખે દુઃખાધિકં પશ્ય એ ન્યાયે દુઃખી રાજવિધવાને જોઈને જ સુજ્ઞ ગુણસુંદરી પોતાનું દુઃખ ભૂલશે એવી સૌને કલ્પના હતી.

ગુણસુંદરી, સુન્દરગૌરી અને કુમુદસુંદરીને લઈને, મલ્લેશ્વરની વાડીમાં આવી તે પ્રસંગે પ્રાતઃકાળના સાતેક વાગ્યા હશે. એક તુલસીક્યારામાં પાણી સીંચતી સીંચતી મેના વિચારમાં પડી, ક્યારાને અઢીંગી ઊભી હતી. એના હાથમાંનું પાણીનું વાસણ પડી જઈ ઢોળાતું હતું તેનું એને ભાન ન હતું. તેના શરીરે માત્ર કોરવિનાનું કાળું વસ્ત્ર હતું. તેનું શરીર કૃશ થઈ ગયું હતું. તે તુલસીની એક એકલ ડાળી ક્યારાની એક બાજુ પરથી લટકતી હોય અને અંતરનાં શોકકૃમિના કરડવાથી ત્રુટી જવાની તૈયારીમાં હોય એમ લાગતું હતું. કમળારાણીની કઠણ આજ્ઞા હતી કે માતાજી સૂએ, બેસે, કે ફરે ત્યાં બેચાર દાસીઓએ એમની પાસે રહેવું અને પાછળ ફરવું, એમને સૂનાં મૂકવાં નહિ, એમનું મન પ્રસન્ન રાખવું, અને શરીર સાચવવું. છતાં નિત્ય પોતાની પાસે અને પોતાની પાછળ માણસોની ચોકી જોઈ એકલી પડવા ન પામતી મેના કોઈ વાર અકળાતી અને દાસીઓને દૂર કાઢી મૂકતી. આજે એણે સૌને આઘાં કાઢી પતિ પાછળના ક્યારા સીંચતાં સીંચતાં પતિના વિચારથી આ દશા પામી હતી. પવિત્ર તુલસીક્યારાના આધારે નિશ્ચિત ટેકેલા સ્થૂલ દેહના મસ્તકમાં કારણદેહ સચેત થઈ પ્રચંડ મલ્લરાજની ઊભેલી પ્રતિમાનું દર્શન કરતો હતો અને ત્યાંથી તે પ્રતિમાને ન ખસવા દેવાના હેતુથી સ્થૂલ નેત્રનાં પોપચાંને ઊઘડવા દેતો ન હતો. રાણીની ગાત્રયષ્ટિ યષ્ટિ જેવી થઈ ગઈ હતી. તેનો જેટલો દેહ વસ્ત્ર બહાર દેખાતો હતો ત્યાં ચર્મથી ઢંકાયેલાં હાડકાં ગણાય તેવાં જ દેખાતાં હતાં. તેના ઓઠ રાત્રિદિવસના નિઃશ્વાસથી કરમાઈ ગયા હતા અને તેનો રંગ સુકાયેલો ફિક્કો બની ગયો હતો. એના આખા મોં પર પીળો રંગ અને કરચલીઓવાળી ચામડી જોનારની આંખમાં આંસુ આણતાં હતાં. ગાલ બેસી ગયા હતા અને ચાલી જઈ સુકાયેલી આંસુની ધારાઓના ડાઘ ચળકતા હતા અને હજી સુધી ચાલતી

ધારાઓનું વહેતું પાણી મોતીના હાર રચતું ટપકતું હતું.

કાઢી મૂકેલી દાસીઓ, જતાં રહેવાની આજ્ઞા પાળી, પાસેનાં ઝાડો પાછળ સંતાઈ રહી હતી તે રાજવિધવાની આ અવસ્થા જોતાં આગળ આવી. વાડીમાં હરતાંફરતાં મેના આ સ્થિતિ ઘણી વાર પામતી અને આ પતિયોગને કાળે એ યોગ તોડાવવા અને આ મિથ્યાસંસારનું ભાન આણવા કોઈએ પ્રયત્ન કરવો નહીં એવી એની આજ્ઞા હતી એટલે કોઈ એને મૂર્છામાંથી જગાડતું નહીં. પણ શિવકીર્તનને નિમિત્તે પતિજપ જેવાં કીર્તન રચી વિધવા જાગ્રત દશાના દુર્ગમ અવકાશમાં કાલક્ષેપ કરતી, અને વૈધવ્યને લીધે પોતે તો ઉચ્ચ સ્વરથી ગાવું તજેલું હતું પણ દાસીઓની પાસે ગવડાવી સાંભળતી હતી. કમળાવતીની આજ્ઞાથી મેનાની મૂર્છાના સમયે દાસીઓ આ કીર્તનો ગાતી, મેનાના પોતાના તંબુરામાં ઉતારતી, અને ત્યાંથી તે મેનાના કર્ણમાં અને હૃદયમાં જતાં, અને એ નિમિત્તે પાસે રહી દાસીઓ મેનાનું શરીર પૃથ્વી પર પડી જાય નહીં તેની સંભાળ રાખતી.

ગુણસુંદરી, સુન્દરગૌરી, અને કુસુમને મૌન રાખવા અને એક સ્થાને ઊભાં રહેવાની નિ:શબ્દ સંજ્ઞા કરી એક દાસી તેમની પાસે ગઈ. બીજી દાસીઓમાંની એક મેનાની પાસે ઊભી રહી, તુલસીક્યારાની પડઘી ઉપર પગ રાખી, જંઘા ઉપર અને ક્યારાની બાજુએ તંબૂરો ગોઠવી, અત્યંત ઝીણે સ્વરે ગાવા લાગી અને ગાયેલું તંબૂરામાં અને મેનાના કાનમાં ઉતારવા લાગી :

'જગતને કહેજો રે હરિ હર એક જ છે,
વૈકુંઠ વસે તે રે કૈલાસની માંહ્ય જ છે. જગતને૦
બ્રહ્મા હરિ હર એક પુરુષ છે, એક જ સર્વે શક્તિ રે !
પામર જન દેખે છે ભેદ જ, એક જ સૌની ભક્તિ રે. જગતને૦
એક સ્વરૂપને ભિન્ન ગણે તે નરક તણો અધિકારી રે;
એક ગણી સૌ એ દૈવત, અમે ઈષ્ટ છબી સ્વીકારી રે. જગતને૦
રત્નપુરીના રાજભવનમાં શંકરની છવિ ઈષ્ટ જ છે;
યુદ્ધસ્મશાન તણા અભિલાષી શિવભક્તિથી બલિષ્ઠ જ છે. જગતને૦
શિવ વિષ્ણુ શક્તિ પર સરખી મલ્લરાજની ભક્તિ હતી;
રંક ભિખારણ ને રાણી પર એક જ એમની આણ હતી ! જગતને૦
એક જ આજ્ઞા, એક જ દૃષ્ટિ, એક જ ભક્તિ, સર્વ સ્થળે
રાજયોગી રચી ચાલી ગયા પણ ઈષ્ટ છબી પાછળ રવડે. જગતને૦
સર્વ દેવને એક જ ગણતા રાજયોગી એ ચાલી ગયા;
ઈષ્ટ શંભુની છવિને ચરણે મેનાની છવિ સોંપી ગયા ! જગતને૦

જેમ જેમ પાછલો ભાગ ગવાતો ગયો તેમ તેમ મેના કંઈક હાલતી ગઈ; છેલ્લું ચરણ ગવાયું તેની સાથે કંઈક આંખ ઊઘડી પણ પાછી મીંચાઈ ગઈ. એટલામાં કમળાવતી આવી. સર્વ વાત છાનીમાની સાંભળી અને જાણી, અને તંબૂરો પોતાના હાથમાં લેઈ જાતે કીર્તન આરંભ્યું, અને વચ્ચે વચ્ચે દાસીઓ તેમાં પોતાના સ્વર ભેળવવા લાગી.

'શંકરની મૂર્તિ મનોહારી નિરાકાર ને સાકાર રે- શંકરની૦
શંકર સાકાર વ્યાપે વિશ્વમાં, સ્થાણુ અચલ કહેવાય રે, શંકરની૦
મહાદેવ સ્મશાનમાં સદા વસે જોતા સૃષ્ટિસંહાર રે; શંકરની૦
ભોળા દેવ લીલુંસૂકું ન દેખતા કરતા વિજયાનું પાન રે ! શંકરની૦
ફણાધારી ફૂંકે વિષ વિશ્વમાં, પ્રભુને અંગે વીંટાય રે ! શંકરની૦
સંહર્તા એ સંહારી નામરૂપ સૌ નિરાકારમાં સમાય રે ! શંકરની૦
સાકાર શંકરને તે પૂજતા મલ્લમહારાજ સાકાર રે ! શંકરની૦
નિરાકાર શંકરમાં સમાઈ ગયા ! રહ્યો મેનાનો આકાર રે ! શંકરની૦

આ લીટી ગાતાં ગાતાં યુવતી કમળાના ગૌર ગાલ પર આંસુ ઊભરાઈ ગયાં અને બાકીનો ભાગ રોતી રોતી તૂટતે સ્વરે ગાવા લાગી :

'સ્વામી શંકરરૂપ એ થયા ! થયો સંસાર સ્મશાન રે ! શંકરની૦

કમલાવતીનું રોવું રહ્યું નહીં – સર્વ રોવા લાગ્યાં, રોતાં રોતાં પણ રાણી ગાવા લાગી :

'એ રે સ્મશાને મેના એકલી પ્રભુના પરજિયા જ ગાય રે ! શંકરની૦

છેલ્લી ચાર લીટીઓ રાણીએ ફરી ગાઈ અને ગાતે ગાતે રોતે હૃદય અવશ થતાં સાસુને પગે ઢળી પડી, તંબૂરો પડ્યો, તાર તૂટવાના રણકાર થયા, અને એ ગાન, એ મર્મ, એ સ્વર, અને એ સ્પર્શથી વત્સલ મેના ચમકી, આંસુ બંધ કરતી કરતી જાગી, અને કમળાને બે હાથે ઉઠાડી એને ભેટી પડી. સાસુની છાતીમાં માથું સમાવતી બાળા બોલી :

'માતાજી, પિતાજી ગયા તેની પાછળ આપ રહ્યાં છો તો અમ બાળકોનું એટલું છત્ર છે. ભુલાય નહિ એવું મહાદુ:ખ અમ બાળકોને ઢાંકવામાં ક્ષણ વાર ભૂલો ! જે મહારાજ ઈશ્વરરૂપ થયા તેનો આ ધરતી ઉપર આપ અવતાર છો ! પવિત્ર મલ્લેશ્વરનાં આપ અનન્ય ભક્ત છો – તેમનું સાકાર સ્વરૂપ છો ! આ સંસારને સ્મશાન ગણી તેમાં ઉમામહેશ્વર પેઠે હજી આપ બે જણ છો જ ! તો અમો અને આ વસતિ સર્વ આપની રંક પ્રજા છીએ તેના સંસાર ઉપર અમીદષ્ટિ રાખો અને તેમની ભક્તિને વશ થઈ પ્રભુનું અનુકરણ કરો !'

'કમળારાણી !' મેનાએ ઓઠ ઉઘાડ્યા.

'ના માજી ! હું આપની પ્રજા છું – મારા ઉપર પ્રીતિ હોય તો કમળા કહીને મને બોલાવો, મારી સાથે કંઈક હસો, અને મને ને આપની આ પ્રજા છે તેને આજ્ઞાઓ અને આનંદ આપો ! માતાજી, આજ્ઞા ઉપાડવાના ભારમાં મને આનંદ થાય છે; પણ કોઈને માથે આજ્ઞા મૂકતાં હું ધ્રૂજું છું – એ ભાર ઉપાડવા મને મારી અયોગ્યતા લાગે છે. માજી, આજ્ઞા ઉપાડનારને એક જ વિચાર છે ને આજ્ઞા કરનારને અનેક વિચાર છે : માટે આજ્ઞા કરવાની કઠણ વાતની લગામ હતી તેવી ને તેવી આપના પવિત્ર અને ચતુર હાથમાં રાખો. મને આ ભારમાંથી થોડા દિવસ છૂટી

રાખો, અને એ ભાર આપની પાસે રાખો તે જોઈ જોઈ ઉપાડતાં શીખીશ.'

સાસુનું દુઃખ ભુલાવવા એને રાણીના અધિકાર ઉપર જ રાખવી અને એ અધિકારમાં એનો કાળક્ષેપ થવા દેવો એ લોભની અભિલાષિણીએ ઉચ્ચકુળની ક્ષત્રિયાણીને સહજ પણ મહાન આગ્રહ આરંભ્યો.

જેમ કમલાવતીને સાસુને પ્રવૃત્તિમાં નાંખવાનો આરંભ હતો તેમ પતિશબ્દમાં જ કેવળ નહિ પણ પતિની નીતિ અને મનોવૃત્તિમાં પરાયણ રહેવાની શક્તિવાળી અને પતિ પાછળ પણ પતિવ્રતા રહેનારી મેના આરંભેલા તપમાંથી ચળે એમ ન હતું. કમળાનું માથું ઊંચું કરી બોલી :

'કમળા, તમે પતિવ્રતા છતાં મને આપણા છત્રરૂપનાં વચન તોડાવવા કેમ ઈચ્છો છો ? પણ ચાલો, આ ગુણસુંદરી આવેલાં છે તેમનો સત્કાર કરો.'

સૌ સજ્જ થઈ ગયાં, અને દુઃખની વાર્તાઓ મૂકી, વ્યવહારનો આચાર આરંભવા લાગ્યાં.

'ગુણસુંદરી, ચાલો મારા આશ્રમમાં.'

એક પાસ મેના, જોડે ગુણસુંદરી, કમલાવતી, તેની આંગળીએ કુસુમ, અને છેલ્લી સુન્દર; એમ એક હારમાં ઝાડો વચ્ચે સૌ ચાલ્યાં, અને પાછળ દાસીઓ ચાલી. રસ્તો સાંકડો આવે ત્યારે હાર ભંગાય અને પહોળો આવે ત્યારે સંધાય - એમ સર્વ ચાલ્યાં. ચાલતાં ચાલતાં મેના નિ:શ્વાસ મૂકી બોલી.

'ગુણસુંદરી, માંદા માણસના શરીરની દુર્દશા સૌ જુએ તેમ મારા જેવાંનાં મનની દુર્દશા પણ સૌએ જુએ - તમે તે જોઈ ! કમળા ! હું વૃદ્ધ તો દુર્દશા પામું પણ તમે જુવાન માણસ પણ પામ્યાં !'

ગુણસુંદરી - 'માતાજી, એ જોવાને જ મને આપના પ્રધાને મોકલી છે.'

મેના - 'હેં ! ગુણસુંદરી ! ક્ષત્રિયાણીની દુર્દશા કોઈ જુએ તો એને લાજી મરવાનું થાય.'

ગુણસુંદરી - 'માજી ! અમારાં જેવાંની દુર્દશા જરી જરીમાં થાય ને ઘડી ઘડી થાય, તેને આપ જેવાંનાં મહાદુઃખ જોઈ શરમાવાનું થાય અને અમારાં ધૂળ જેવાં દુઃખનાં અભિમાન છૂટી જાય. માતાજી ! કુમુદ નદીમાં તણાયાના સમાચારથી મને શોક થયો અને એના પિતાના વચનથી શોક વળ્યો નહીં, ત્યારે તેમણે મને ઠપકો દઈ કહ્યું કે માતાજીના દુઃખ આગળ તારું દુઃખ તો કાંઈ લેખામાં નથી, માટે માતાજીનાં દર્શન અને વચનથી આશ્વાસન લે. તે લેવા મને મોકલી છે.'

કુમુદ તણાયાના સમાચાર જાણતાં મેના ચમકી, દુઃખી થઈ, અને અરસપરસ વાતો કરી સૌ વિગત જાણી લીધી. એ વાતો ચાલે છે એટલામાં એક જૈન 'આરજા' (આર્યા) આવી અને થોડી વારે સામંતની વૃદ્ધ સ્ત્રી આવી. છતાં ચાલતી વાતોમાં કોઈએ ભંગ પાડ્યો નહીં. તે વાર્તા થઈ રહેવા આવી એટલે સામંતની સ્ત્રી બોલી : 'ગુણસુંદરી, સંસાર જ આવો છે. આપને સુપાત્ર પુત્રીના જવાનું દુઃખ છે; મારા

ઘરમાં કુપાત્ર પુત્ર જીવ્યાનું દુઃખ છે.'

આ વાક્યનો અનાદર કરી સર્વેએ પોતાની વાતો ચલાવી. તે વાતોનો અંત આવ્યા વગર રહ્યો નહીં. અંત આવ્યો એટલે વળી સામંતપત્ની બોલી :

'માતાજી, મારું દુઃખ આપ જાણો છો–'

'પતિ કરતાં પુત્રને વધારે પ્રિય ગણે તે સ્ત્રી પતિવ્રતા નથી અને પતિસુખને તે યોગ્ય નથી. ઠકરાળાં, મને તમારી દયા નથી આવતી' : મેના બોલી.

'માતાજી, વૃદ્ધાવસ્થા સુધી નાની કન્યાઓ પેઠે શિક્ષા ખમ્યાં કરવી એ દુર્ભાગ્ય મારે જ કપાળે છે.'

'મૂળ સ્ત્રી અને તે વૃદ્ધ થઈ એટલે જરી શાણપણ રહેલું હોય તે પણ જાય. છત્રની છાયામાં રહો અને પતિદૈવત ઉપર શ્રદ્ધા રાખી તેની નિન્દાનો ધ્વનિ ન કાઢો.'

'માતાજી, હું નિન્દા નથી કરતી. પણ ઠાકોરનો અંતકાળ આવેલો છે તે કાળે પણ મારું મોં જોતા નથી અને મને દેશવટો આપેલો છે – એ દુઃખ ખમાતું નથી. પુત્ર નઠારો છે તે જાણું છું, પણ માનું કાળજું એક વાર હાથમાં ન રહ્યું તેની શિક્ષા સ્વામી જતે પણ પહોંચશે તે કેમ ખમાશે ? મને પુત્રનો કંટાળો આવ્યો છે અને આ ઘડીએ હવે કંઈક ક્ષમા મળશે નહીં તો પછી ક્યારે મળવાની હતી ?'

'સ્વામીના અવગુણ બીજા માણસ પાસે ગાઈ વધારે દૂષિત થાઓ છો અને ક્ષમાને અયોગ્ય ઠરો છો !'

'હું તેમનો દોષ નથી કાઢતી, પણ તેમની ક્ષમા કેમ મેળવવી અને તેમનું મુખ કેમ જોવા પામવું એ વાતમાં આપની શિખામણ માગું છું' – બોલતી બોલતી સામંતપત્ની રોઈ પડી. – 'માતાજી, આપના સિવાય આ ક્ષમા અપાવી શકે એવું કોઈ નથી.' – 'માતાજી, વડ તળે વટેમાર્ગુને છાયા નહીં મળે ત્યારે બીજે ક્યાં મળશે ? – સરોવરની પાળે ઊભેલીને પાણી નહીં મળે ત્યારે કોને મળશે ?'

'એ અધિકાર હવે મારો નથી. કમળારાણી મારું બાળક તેને મારો સર્વ અધિકાર સોંપેલો છે – તેને મૂકી મારી પાસે આ વાત કરવી મિથ્યા છે.'

'બાળકની પાસે ઘરડે મોંએ હું શું કહું ?'

'જે બાળકને ઈશ્વર આવો અધિકાર સોંપે છે તેના તેજમાં સર્વ અવસ્થાઓ સમાઈ જાય છે. ઠકરાળાં, તમારી રાણી બાળક છે એ વચનને જે અભિમાન તમારી પાસે બોલાવે છે, તે જ અભિમાન ધાવી બાળક મૂળરાજ ઊછર્યો અને મારા તમારા સ્વામીની આશાઓ નષ્ટ કરી ! અને એ જ અભિમાન હજી સુધી તમારી વૃદ્ધ છાતીમાં ઊછળે છે તે જાણી રાજભક્ત સામંતરાજને હું તમારી ભલામણ કેવી રીતે કરું ? આ રાજ્યમાં બીજો સામંતરાજ જન્મ્યો નથી અને હવે જન્મવાનો નથી ! એને મરતાં મરતાં પણ તમારા ભણીનો અસંતોષ છે એ છોડવવો તમારું અને મૂળરાજનું કામ. એમાં મેના શું કરશે ને કમળા શું કરશે ?

'સામંતરાજની અવસ્થા જાણી મૂળરાજને તેડાવવા એમના ભાઈએ પત્ર લખ્યો છે.' ધીમે રહી કમળાવતી બોલી.

'જુઓ, ઠકરાળાં ! મેઘની પાસે બે છાંટા માગતાં તમને તો શરમ આવી, પણ મેઘે તો વગર માગ્યે જ વર્ષવા માંડ્યું છે. મણિરાજે મૂળરાજને કાગળ લખ્યો અને બીજું શું કરશે તે જાણવું હોય તો તેમને પૂછો.'

થોડીક વાર વિચારમાં પડી મેના બોલી : 'બેટા કમળા ! – આ સંસારની વાતો ન કરવી એ મારી પ્રતિજ્ઞા આજ તૂટી. ઠકરાળાંની વાતોએ ઘડીક મારા મન ઉપર સંસારનો રંગ ચડાવ્યો અને આજ હું મારા ધર્મથી ભ્રષ્ટ થઈ. તમે હવે એટલી વ્યવસ્થા કરો કે ફરી મારી પાસે કોઈ આવી વાતો ન કાઢે. ભોજન ઉપર બેસીએ તો ભૂલમાં કોળિયો ભરાય.'

કમળા ઉત્તર આપે છે એટલામાં વૃદ્ધ થયેલી મધુમક્ષિકા આવી અને ધીમે ધીમે બોલવા લાગી :

'માતાજી, હું દરવાજામાં આવતી હતી એટલામાં પ્રધાનજી મળ્યા અને મહારાજના તથા પ્રધાનજીના પોતાના સંદેશા આપને પહોંચાડવા મારી જોડે મોકલ્યા છે.

'સામંતરાજના શરીરની અંત્ય અવસ્થા પાસે આવતી જાય છે અને બેચાર ઘડીમાં એમને સન્નિપાત થશે એવું ભય છે. ઘડી ઘડી મહારાજનું નામ સંભારે છે ને બીજી કાંઈ વાત કરતા નથી. આ પળે એમની પાસે જવું આવશ્યક ધારી મહારાજ ત્યાં પધાર્યા છે અને આપની પાસે આવી શક્યા નથી.

'મહારાજ અને પ્રધાનજી સામંતરાજને ત્યાં પધારતા હતા એટલામાં માર્ગમાં મૂળરાજને બંધમાં રાખી આવતા રક્ષક અધિકારીઓ સામા મળ્યા. આ રાજ્યમાં બહારવટે નીકળી કોઈનું ખૂન કરવાનો તેમને માથે આરોપ હતો અને તેમના હાથમાં મરેલા માણસનું માથું હતું તેવે વખતે સુભદ્રાની પાસેનાં કોતરોમાંથી તેમને પકડ્યા હતા.

'પણ એમને લાવનાર માણસો મળ્યાં તે પહેલાં માનચતુરભાઈની પાસેથી એક સવાર પ્રધાનજી ઉપર પત્ર લાવેલો હતો તેમાં કુમુદસુંદરીના સમાચાર હતા.' ગુણસુંદરી અને એની સાથેનું મંડળ ઉત્સુક બન્યું : મધુમક્ષિકા બોલવા લાગી :

'સુભદ્રાના પ્રવાહમાં કુમુદબહેનની પાછળ સુવર્ણપુરનો બહારવટિયો પ્રતાપ પડ્યો હતો અને તેની પાછળ એ રાજ્યનું માણસ શંકર પડ્યો હતો. પ્રતાપના હાથમાં કુમુદસુંદરીનો એક પગ હતો. પણ પ્રતાપ સ્વતંત્ર માર્ગે જાય તે પહેલાં શંકરે એનો પગ પકડ્યો અને શંકરને પ્રતાપે તરવારને ઘાએ હણ્યો. એટલામાં કુમુદબહેનના રક્ષણને અર્થે નીકળી પડેલા મૂળરાજે કાંઠા ઉપરથી પડતું નાખી પ્રતાપનું માથું ધડથી જુદું કર્યું અને માથું લઈ પાણી બહાર નીકળ્યા તે માનચતુરને મળ્યા અને આણી પાસ આવ્યા. આ સમાચાર વાંચી મહારાજે મૂળરાજને સર્વ રીતે ક્ષમા કરી

છે અને આ શુભ સમાચાર સાંભળી સામંતરાજનો જીવ સદ્દગતિ પામે, મૂળરાજના ઉપર તેમની કૃપા થાય અને પિતાપુત્રનો યોગ થાય એવું ઇચ્છી મહારાજ મૂળરાજને સાથે લઈ ગયા છે.'

સામંતપત્નીને હર્ષનાં આંસુ આવ્યાં. ગુણસુંદરીને રજ તૃપ્તિ થઈ નહીં. તેને મન સોળે સોકટી કાચી રહી. મધુમક્ષિકા બોલવા લાગી :

'ગુણસુંદરીબહેન, પ્રધાનજીએ કહાવ્યું છે કે પ્રતાપ અને મૂળરાજની લડવાડના સંધિમાં મૂળરાજને બે હાથ હોત તો એક હાથે તલવાર વાપરી બીજે હાથે કુમુદબહેનને એ ઝાલી શકત; પણ એક હાથ એમનો કપાયેલો હોવાથી કુમુદબહેન નદીમાં એકલાં તણાયાં, અને પ્રતાપનું અને નદીનું બેનું ભય એમને હતું તેને ઠેકાણે હવે માત્ર નદીનું ભય છે-'

ગુણસુંદરીની આંખમાંથી નવીન આંસુ બળ કરી નીકળી પડ્યાં. રોવું આવવાનું થયું તે દાંત વડે નીચલો ઓઠ કરડી પકડી રાખ્યું, અને સ્વર ગળામાં દાબી નાંખ્યો. મધુમક્ષિકા સમજી અને બોલી.

'બહેન, માનચતુરજી માણસો લઈ નદીને તીરે તીરે ઘોડા દોડાવતા ગયા છે. મૂળરાજનું એવું કહેવું છે કે નદીના મુખ આગળ રત્નાકર સાથે સંગમ થાય છે ત્યાં આગળ કુમુદબહેનનું શરીર તણાતું તણાતું પહોંચશે તે વેળા ભરતીની હશે, અને તેથી નદીનાં અને રત્નાકરનાં પાણી સામાં મળશે એટલે સંગમ આગળનું બધું પાણી સ્થિર રહેશે એટલે કુમુદબહેનનું શરીર આગળ સમુદ્રમાં નહીં તણાય પણ સંગમ આગળ અટકશે.'

ગુણસુંદરીને કંઈક આશા આવી. મધુમક્ષિકા વાધી :

'વળી નદીમાં ખેંચાયેલા કચરાનો સંગમ આગળ મોટો થર થયેલો છે અને તે ઉપર પડ બંધાયેલાં છે એટલે પાણી પણ છાછર અને નીતરેલું કાચ જેવું રહે છે. તેથી ત્યાં આગળ પાણીને તળિયે શરીર હશે તોપણ જણાશે અને હાથ આવવું કઠણ નહીં પડે - આ પ્રમાણે મૂળરાજને આશા છે અને તેવી સૂચના તેમણે જ આપેલી છે તેથી માનચતુરજી ત્યાં ગયા છે.'

'હરિ કરે તે ખરું !' નિઃશ્વાસ મૂકી ગુણસુંદરી બોલી.

'ઈશ્વર સારું જ કરશે.' મેના બોલી.

'માતાજીનો આશીર્વાદ છે તો સારું જ છે. પણ તણાઈ તે તણાઈ. માતાજી, હવે આશા વ્યર્થ છે : ઠીક છે, છેલ્લા સમાચાર મળતાં સુધી આશા ન મૂકવી એટલો આપણો ધર્મ છે.' ગુણસુંદરી બોલી.

મધુમક્ષિકા - 'માતાજી, મૂળરાજે મહારાજ દ્વારા આપની પાસે ક્ષમા માગી છે - મૂળરાજના કારણથી આપને ઘણું દુઃખ સોસવું પડેલું છે.'

મેના - 'મધુમક્ષિકા, ચિરંજીવ મહારાજને કહેજે કે શંકરરૂપ થતાં પહેલાં રાજ્યના ધણી અને મારા તમારા છત્રરૂપ તેમણે મને શિક્ષા કરેલી તેનાથી મેં દુઃખ

ધર્યું હોત તો મેં શિક્ષાને અયોગ્ય ગણી હોત. એ શિક્ષા યોગ્ય હતી અને તે શિક્ષા સ્વીકારતાં મેં દુ:ખ નથી ગણ્યું પણ મહારાજની પ્રીતિને પાત્ર થવા માટે પ્રાયશ્ચિત્તરૂપ ગણી સંતોષ માન્યો છે. બાકી હવે મૂળરાજનું શું કરવું તે તો તમારે જોવાનું છે.'

સામંતપત્ની – 'માતાજી, એને આપે ક્ષમા આપી એવો મીઠો ઉચ્ચાર કરવા કૃપા કરો.'

મેના – 'એણે મારો અપરાધ કર્યો જ નથી. રાજ્યનો અપરાધ કર્યો હોય તો તે રાજા જાણે.'

મધુમક્ષિકા – 'બીજા સમાચાર એવા છે કે મૂળરાજે મહારાજને પગે પડી આંસુ સાથે માગ્યું કે જુવાનીના ઉછાંછળાવેડામાં મહારાજ મલ્લરાજને મેં દુ:ખ દીધું છે તેથી વિશેષ અપમાન અને અપરાધ આપના વિષયે મેં કરેલાં છે. તેની ક્ષમા માગવી હું યોગ્ય ગણતો નથી, કારણ સર્વ તીર્થો ઉપર જઈ સ્નાન કરું તોપણ આ દોષોનું પ્રાયશ્ચિત્ત થાય એમ નથી; પણ માત્ર આટલું જણાવવા રજા માગું છું કે આપને સારુ મારા મનમાં જે તિરસ્કાર અને ક્ષુદ્રભાવ હતો તેને સાટે હાલ હું એમ માનું છું કે આપના ઉદાત્ત વંશમાં હું એક શિયાળ જેવું પ્રાણી છું ત્યારે આપ શુદ્ધ સિંહરૂપ છો – આપની બુદ્ધિ, શૌર્ય, સદ્‌ગુણ અને ઉદાત્ત રાજતેજ આગળ હું એક ક્ષુદ્ર જીવ જેવો છું, અને મહારાજ મલ્લરાજને ઉગ્ર મુખે દેહાંત શિક્ષા સાંભળતાં જે અભિમાન નમ્યું ન હતું તે સર્વ અભિમાન આજ જાતે છોડી, વસિષ્ઠને પગે વિશ્વામિત્ર પડ્યા હતા તેમ, આપને પગે પડું છું અને આ જગતમાં એટલું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા દેશો તો હું દુષ્ટ પોતાને કંઈક શુદ્ધ થયો ગણીશ.

'માતાજી, આ ઉપરાંત મૂળરાજે કહ્યું કે હું મારી માતાની સ્ત્રીબુદ્ધિએ ચાલ્યો અને પિતાના બુદ્ધિતેજનો પ્રભાવ પરખી શકયો નહીં તે તરવાર છોડી નરેણી પકડ્યા જેવું કર્યું. મારા પિતાને અવસાનકાળે મને બોલાવ્યો તો ક્ષમા અપાવનાર ધણી પણ આપ છો. પિતા પાસે બાંયધરીમાં એટલું વચન આપું છું કે ભરતજીએ કૈકેયીનો ત્યાગ કર્યો હતો. તેમ હું પણ આજથી મારી જનનીનો ત્યાગ કરું છું.' સામંતપત્ની ઝાંખી પડી ગઈ.

'મહારાજને આટલાં વચન કહ્યાં પછી મૂળરાજે પ્રધાનજીને કહ્યું કે – પ્રધાનજી, મારો તમારો મતભેદ તો ઈશ્વરે નિર્મેલો છે અને જે અંગ્રેજને આપના મામાએ સાતમે આકાશ ચડાવ્યા છે તે અંગ્રેજનો સ્વીકાર અને દેશીઓનો ત્યાગ કરી સુભાજીરાવને કાઢી મૂક્યા તે કિલ્મિષ તો મારા મનમાંથી જવાનું નથી. પણ મહારાજ મણિરાજના પ્રધાન તે મારે શિરસટ્ટે એટલી બુદ્ધિ ઘણો વિચાર કરતાં મને ઉત્તમ લાગી છે, અને તે બુદ્ધિ સિદ્ધ કરવાને માટે જ મેં આપની પુત્રીના શત્રુને હણ્યો છે.

'વળી મૂળરાજે પ્રધાનજીને કહ્યું કે પ્રતાપનો હું વિશ્વાસુ મિત્ર હતો. કુમુદસુંદરી ઉપર એની કુદૃષ્ટિ હતી તે વાત એને પોતાને જ મુખે સાંભળી હતી, પણ એને વારવાથી સારું ફળ હતું નહીં, અને મને વાત કરતો અટકે જાણી હું એને વારતો

ન હતો. જ્યારે એ નદી આગળ ગયો ત્યારે હું કાંઈક નિમિત્તે ત્યાં આગળ ફરતો હતો અને શંકરથી ન થયું તે કામ મેં કર્યું. મેં મિત્રહત્યા કરી - પણ દુષ્ટ મિત્રની હત્યા કરી, તે શા સારુ ? કુમુદસુંદરી છેક નાની હતી ત્યારે મેં એને મારી પુત્રી પેઠે એક દિવસ રમાડી હતી. કોઈ જાણતું નથી - ગુણસુંદરી પણ જાણતાં નહીં હોય - પણ તેમના ઉપર એ દિવસે મારી દૃષ્ટિ બગડી હતી. તેનું પણ પ્રાયશ્ચિત્ત બાકી હતું. આ બગડેલી દૃષ્ટિ સુધારનાર પળવારનો સંગી એક બ્રાહ્મણ હતો - તો બીજા બ્રાહ્મણ પ્રધાનજીનો કંઈક વધારે સંગ થશે તો બુદ્ધિ વધારે સુધરશે. આ પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા ને આ બુદ્ધિ સુધારવા મારી પુત્રી જેવાં કુમુદબહેનના શત્રુને હણી મેં મિત્રહત્યા કરી છે. હવે મારે આ સંસારમાં કાંઈ વાસના નથી.'

આટલું બોલી સામંતપત્ની સામું જોઈ મધુમક્ષિકા બોલી : 'ઠકરાળાં, મહારાજે કહાવ્યું છે કે સત્વર સામંતરાજ પાસે હાજર થજો અને રાણીજીને સાથે રાખજો, કારણ સામંતરાજ રાણીજીનું નામ પણ ઝંખે છે. રાણીજીને મહારાજે કહાવ્યું છે કે સામંતરાજ આપણા પિતાને સ્થાને છે તો તેની પાસે મર્યાદાની જરૂર નથી અને તેમની છેલ્લી વાસના પૂરી કરવી અને એમનો આશીર્વાદ લેવો એ આપણો ધર્મ છે માટે માતાજીની અનુજ્ઞા લઈ ઠકરાળાં સાથે આવવું.'

મેના - 'બેટા કમળા, રાજપતિની આજ્ઞા અતિ યોગ્ય છે અને તે બહુ ઉત્સાહથી પાળવા તમે સત્વર જાઓ. સામંતરાજને મારા ભણીથી બે વાત કહેજો : પહેલું એ કહેજો કે શંકરરૂપ મહારાજ ગયા પછી હું નકામી થઈ જીવું છું અને બાળક મણિરાજને તેમણે તમને સોંપેલા અને એ બાળકને તમારી ઢાલ છે તે તમારે જવા કાળ આવ્યો એવો વિપર્યય ઈશ્વરને ગમે છે તો તેની બુદ્ધિ આપણાથી અગમ્ય છે. પણ બીજી વાત એ છે કે હવે તમારા વિના મણિરાજ એકલા પડશે તેની પાસે તમારું કામ સારવા મૂળરાજને અધિકાર આપો, અને હવે પરદેશ આથડી, અનુભવથી ઘડાઈ, તે રાજ્યભક્ત થયો છે તો સત્કાર્યમાં શંકા ન કરશો. બાકી ઘડી અધઘડીમાં પ્રભુનું તેડું આવશે એટલે તમે હશો ત્યાં મારે પણ આવવું જ છે.'

સૌ ઊઠ્યાં, વેરાયાં, ચાલ્યાં. સૌની પાછળ કુસુમ આરજાની સાથે વાતો કરતી ચાલતી હતી.

થોડેક છેટે આગળ સુન્દરગિરિની એક ગોસાંઈપણ પણ ચાલતી હતી, અને તેની જોડે પલાળેલા કુંકમ ભરેલો થાળ લઈ માતાની પૂજારણ ચાલતી હતી. આરજા, ગોસાંઈપણ અને પૂજારણ ત્રણેની વચ્ચે આવજા કરતી કુસુમ ત્રણેમાંની એકની સાથે ઘડીક વાતો કરી, બીજી સાથે વાતો કરવા જતી ને ઘડીક બીજીને છોડીને ત્રીજી પાસે જતી. કમલાવતી, ગુણસુંદરી અને સુન્દર સૌથી આગળ ચાલતાં હતાં, તેમાં સુન્દરનો જીવ કુસુમમાં હતો તે ઘડી ઘડી પાછું વળી એના ભણી જોતી હતી. કુસુમની કુંવારા રહેવાની હોંશ સુન્દર સારી રીતે જાણતી હતી અને આ ત્રણે જણ જોડે એ હોંસને લીધે જ કાંઈક વાતો બાળા કરતી હશે જાણી સુન્દરનો જીવ ઊંચો થયો. એટલામાં કુસુમની અને સુન્દરની આંખો મળતાં સુન્દરે અણસારો કરી કુસુમને

પોતાની પાસે બોલાવી. તેના ઉત્તરમાં કુસુમે ડોકું ધુણાવ્યું અને હથેળી નાગની ફણા પેઠે હલાવી અને આઘી જતી રહી વાતોમાં ભળી.

અંતે વાતો થઈ રહેતાં કુસુમ જુદી પડી, ત્રણે જણને છોડી, સુન્દરને પકડી પાડવા ઉતાવળી આગળ ચાલવા લાગી અને ચાલતાં ચાલતાં મનમાં મનની સાથે વાતો કરવા લાગી.

'આરજા પરણી નથી ને ધર્મધ્યાનમાં આનંદ કરે છે – પણ આપણાથી કાંઈ આરજા થવાય ? પૂજારણને ગમત છે – માતાની પૂજા કરવી – પણ એ તો પરણેલી ને પરણ્યાં એટલે પડ્યાં. ગોસાંઈયણ સુખી ખરી – પરણવું હોય તો પરણે નીકર કુંવારી રહે ને મીરાંબાઈનું પદ ગાયાં કરે :' કંઈક મોટે સ્વરે કુસુમ લવી.

'મીરામન મોહનશું માન્યું !
વરિયા વરિયા શ્રીગિરિવરધરલાલ !
જાણે જગ કાંઈ નથી સાચું !'

આ કડી બેચાર વાર લવી, થોડી વારમાં સુન્દરની આંગળીઓ વળગી વિચારના ઉછાળામાં ઊછળતી ચાલવા લાગી. વાડીનો દરવાજો આવ્યો. કમલાવતી અને સામંતપત્ની એક ગાડીમાં બેસી ગયાં. બીજી ગાડીમાં ગુણસુંદરી, સુન્દર અને કુસુમ બેસી ઘર ભણી ચાલ્યાં, અને ગાડી ચાલતાં સુન્દર કુસુમને માથે હાથ મૂકી પૂછવા લાગી :

'કુસુમ, આરજા અને પૂજારણ ને ગોસાંઈયણ સાથે તે શી વાતો કરતી હતી ? ભલું તને એવાં સાથે વાતો કરવાનું મન થાય છે તો ?'

'તે કેમ વાતો ન કરીએ ? ઓછાં જ ભાયડાઓ સાથે બોલીએ છીએ જે :' કુસુમ ગળું મરડી બોલી.

'તારે આરજાબારજા થવું છે ?'

'થઈએ યે ખરાં. પરણેલાં કરતાં એ બધાં સુખી છે.'

'તે પરણે તેને શું દુઃખ છે ?'

'પરણે તેને પતિ જડતાં દુઃખ, પતિ જીવતાં દુઃખ, ને પતિ મરતાં દુઃખ-ને ત્રણે વખત દુઃખ ન હોય તો એક વખત તો હોય હોય ને હોય.'

'હતું હશે ! પરણેલાંનું સ્વપ્નું તો દીઠું નથી ને તેનાં દુઃખની વાત કરવા બેઠી છે આજકાલની –'

'પરણ્યાં ન હોઈએ પણ જાને તો ગયાં હોઈએ. પતિ જડતાં દુઃખ પડ્યું કુમુદબહેનને ! પતિ જીવતાં દુઃખ પડ્યું કુમુદબહેનને ! એ બેમાં સુખ, તો પરણેલાંને છોકરાંનું દુઃખ થવું જોવું હોય તો – જુઓ કુમુદબહેનનું દુઃખ ગુણિયલને !'

ગુણસુંદરી વિચારમાંથી ભડકી. સુન્દરે કુસુમના બે ગાલ હાથ વતે આમળ્યા ને બોલી : 'મેર ! મેર ! શરમ વગરની ! માની વાતો કરનારી ન જોઈ હોય તો !'

સુન્દરનું બોલ્યું ખરું લાગતાં આમળાથી રાતા થયેલા ગાલ ઉપર લજવાયાની બીજી રતાશ ચડી, અને હારી જઈ કુસુમ જરી નીચું જોઈ રહી. પળવારે પાછું ઊંચું જોઈ બોલવા લાગી :

'વારુ, સામંતની વહુનું દષ્ટાંત તો ખરું ? અને જન્મારો સુખ જોઈ સ્વામી જતાં દુ:ખ થાય તેનું દષ્ટાંત મેનારાણી. શું એમનું દુ:ખ ! હું તો એ દુ:ખ જોઈ છક જ થઈ ગઈ ! સ્વામી નઠારા હોય તેનું દુ:ખ કુમુદબહેનનું જોવાનું, ને સ્વામી જેટલા વધારે સારા એટલું દુ:ખ સ્વામી ગયા પછી – તે મેનારાણીનું જોવું !'

'તું ભલી આવું આવું શોધ્યાં કરે છે ! ન પરણવાના ચાળા !'

'તે શોધવા કંઈ આઘે જઈએ છીએ ? ઘરમાં ને ઘરમાં જોઈએ તે દેખીએ નહીં તે શું આંધળાં છીએ ! – હા-ન પરણવાના ચાળા તો ખરા ! પરણ્યાં એટલે પડ્યાં. તમારે છે કંઈ ?'

'વળી સામા માણસનું દષ્ટાંત લીધું ? તે વેળા મારું લીધું ને વળી આ કાકીનું દષ્ટાંત લીધું !' ભમર ચડાવી ગુણસુંદરીએ બોલકણીને ધમકાવી.

'લ્યો તે નહીં લઈએ. બાકી સુખનું દષ્ટાંત લીધું છે – કંઈ દુ:ખનું લીધું નથી. કાકી, મને તો પિતાજી ન પરણાવે કની તો જાડી બમ થાઉં.

'તે પિતાજી કંઈ તારા જેવા ઘેલા હતા ? આપણામાં ડોસી કુંવારી રહી છે કંઈ ?'

'તે જોઈશું-'

આ વાતોમાં ગાડી ચાલી ગઈ.

મધુમક્ષિકાને વાડીમાં મોકલી દરવાજા બહાર વિદ્યાચતુર ગાડીમાં બેસી રહ્યો હતો, અને તેના મનમાં અનેક વિચાર ઘોળાયાં કરતા હતા.

'મહારાજ મલ્લરાજની પરીક્ષા અંતે ખરી જ નીવડી. આટલે વર્ષે મૂળરાજ કુળ ઉપર ગયો; અને પોતાના રાજવંશનો એક છોડ નિર્મૂળ ન કરી નાંખવાનો એ મહારાજનો આગ્રહ તે દુરાગ્રહ નહીં પણ સદાગ્રહ હતો તે એમના ગયા પછી સિદ્ધ થયું.

'અંગ્રેજોના સંબંધ વિરુદ્ધ સામંત અને મૂળરાજનો આગ્રહ મૂળથી છે – એને દુરાગ્રહ કેમ કહેવાય ? એમાં સ્વરાજભક્તિ અને સ્વદેશાભિમાન નથી એમ કેમ કહેવાય ? જે રાજનીતિનો વિચાર કરી, એ મહારાજે અને મામાએ આ સંબંધ સ્વીકાર્યો તે નીતિ મને પણ ખરી લાગે છે – પણ એ ઢાલને બે બાજુઓ છે તેની ના કોણ કહેશે ? દેશીઓના હાથમાં હિંદુસ્તાન રહ્યું હોત તો એમના હાથમાં આ દેશની જાપાન જેવી ઉન્નતિ થાત એવી ધારણા કોઈ કરે તો તેમાં અશક્ય જેવું શું છે ? જે લોકમાં મોટા માધવરાવ પેશવા, માધવરાવ સિંધિયા, અને નાના ફડનવીસ જેવાં રત્નો ઉત્પન્ન થયાં હતાં તે લોકમાં અને બીજી નાતોમાં અને બીજા પ્રાંતોમાં એવાં રત્નો ઉત્પન્ન થાય અને આ દેશનો ઉદ્ધાર કરત એવું કોઈ

ધારે તો તેમાં અસંભવિત શું છે ? રત્નપુરીનાં જેવાં રત્ન સ્વતંત્રતાનો કાળ આ દેશમાં કેમ ન દેખાડત ? સામંતરાજ અને મૂળરાજ જેવા ક્ષત્રિયોને યુદ્ધકાળ સ્વપ્ન જેવો થઈ ગયો જોઈ ક્રોધ કેમ ન ચડે ? એમના ઉપર દ્વેષ રાખે તે હિંદુ અનાર્ય છે – આર્ય નથી.

'પણ–પણ–એ કાળ ગયો–સામંતરાજ અને મૂળરાજ ! મામા ઉપર તમને ક્રોધ છે–તે હોલવાતો નથી તેનું કારણ શું ?–તમારા

'मनोरथानामतट प्रपाता:'+

તમારા જેવી વૃત્તિ મારા મનમાં ઉત્પન્ન થાય છે એવે કાળે સુભાજીરાવ જેવાઓને જેણે આશ્રય ન આપ્યો તેને આજ પોતાની ભૂલ માલૂમ પડતાં કેવું લાગવું જોઈએ તેનો વિચાર કરું છું. અને તે ભૂલ કરનાર મામાનો હું ભાણેજ છું, અને તેમની ભૂલનો પશ્ચાત્તાપ હું કેવે રૂપે કરું તેની કલ્પના કરું છું ત્યારે લાગે છે કે–

यथा गजो नेति समक्षरूपे
तस्मिन्नतिक्रामति संशय: स्यात् ।
पदानि दृष्ट्वा तु भवेत्प्रतीतिस्
तथविधो मे मनसो विकार: ॥*

'દેશોદ્ધારના મહાન પ્રસંગરૂપ હાથી જાતે પાસે થઈને ચાલ્યો ગયો ત્યારે એ હાથી છે એવું અમે જાણ્યું નહીં – તે જતાં જતાં હાથી જ હશે એવી શંકા થઈ – અને આજ એનાં પગલાં જોઈ નક્કી થાય છે કે મૂર્ખાઈમાં પાસે આવેલા હાથીને જવા દીધો, અને હવે એ ગયેલો પ્રસંગ ગયો ! – તે પાછો દેખાડે એવી શક્તિ ચોખંડ પૃથ્વીમાં કોઈ આણે એમ નથી ! મૂળરાજ ! તને તેનું દુ:ખ કેમ ન લાગે ? તું સિંહ છે.'

'પણ–પણ–મહારાજ મલ્લરાજ પણ સિંહ જ હતા અને પુરુષસિંહ હતા. તેમનો બુદ્ધિપ્રભાવ કેવળ સિંહની પેઠે વર્તમાન પૃથ્વી ઉપર ફરનાર ન હતો, પણ ગરુડ પેઠે ભૂતરસાતળના ઊંડામાં ઊંડા અને ભવિષ્યાકાશના ઊંચામાં ઊંચા ભાગમાં ચડી, સાત્ત્વિક વૃત્તિથી, ઉદાર અને ઉદાત્ત બુદ્ધિથી, સદ્‌ગુણ અને સદ્ધર્મના શોધ નથી, સર્વ આકાશ અને પૃથ્વી ઉભયને દૃષ્ટિગોચર કરી પોતાનો શિકાર શોધી કાઢતો. એ મહારાજે ઘડેલો અંગ્રેજ ચક્રવર્તીનો સંબંધ મહાન અકબરના સંબંધ જેવો[x] ઉદાર અને આવશ્યક મને લાગે છે તેમ મૂળરાજને ન લાગે તો નવાઈ નથી.

+ મનોરથ લગર તટે પડ્યા.

* અભિજ્ઞાનશાકુંતલ.

x He (Akbar) had lived long enough to convince the diverse races of Hindustan that their safety, their practical independence, their enjoyment of the religion and the customs of their forefathers, depended upon their recognition of the paramount authority which could secure to them their inestimable blessings. To them he was a man above prejudices.

\- Malleson

મૂળરાજ મલ્લરાજનું મહાશય હૃદય કેમ સમજી શકે ?'

મૂળરાજે આણેલા કુમુદના સમાચાર સાંભર્યા.

'કુમુદ ! કુમુદ ! તારું ભાગ્ય વિચારું છું ત્યારે લોકની પેઠે છઠ્ઠીના લેખ માનવા ઉપર શ્રદ્ધા થાય છે. તું સુખને માટે સરજાયેલી જ નથી. વિદ્વાન વર શોધ્યો તે નકામું પડ્યું; કુલીન અને સુશીલ વર શોધ્યો તેણે ભૂંડું કર્યું. તું જ્યાં ગઈ ત્યાં તારા મોંમાં આવેલી સાકર દૈવે ઝૂંટવી લીધી, અને આખરે બહારવટિયામાંથી બચેલી તે નદીમાં ગઈ.

'હું તો ધારું છું કે તું ગઈ જ ! તારી આશા રાખવી તે હવે હવાતિયાં મારવા જેવી છે. તારી માને દુ:ખ થાય છે અને તે રુએ છે – પણ હું પુરુષ છું, અને રાજનીતિના વિષમ પ્રસંગોએ પથ્થર જેવું કરેલું મારું કાળજું આંખમાં આંસુ સરખું આણી શકતું નથી ! બિચારી માલતીને કામન્દકીએ કહેલું વચન ખરું છે :

'कुतोऽपत्यस्नेहः कुटिलनयनिष्णामनसाम् ॥'

'વક્ર રાજનીતિમાં ઝબકોળાયેલાં મનવાળાને અપત્યસ્નેહનો પાસ બેસતો જ નથી ! – ના, ના, એમ પણ છેક નથી.'

'જો-જો-જો પ્રમાદધન અને કુમુદ એ બે જણ ગુજર્યાં હોય તો વિચારમાત્ર સમાપ્ત જ છે. જો કુમુદ એકલી ગુજરી ગઈ હોય તોપણ મારે મન એ સંસાર સમાપ્ત જ છે. જો પ્રમાદ અને કુમુદ બે જીવતાં નીકળે – તો – દુર્ભાગ્યમાંથી બિચારીનું ભાગ્ય કેમ ઉત્પન્ન કરવું – એ સમુદ્રમાં કેમ તરવું – એનો વિચાર હું કન્યાનો બાપ તે શો કરું ? મેં તો એને વિદ્યા આપી અને એ હોડી વડે એ કન્યાને તરતાં આવડે એટલું એનું ભાગ્ય. વર શોધતી વેળા માબાપથી થયેલી ભૂલનું પરિણામ ખમે કન્યા અને આઘેથી જુએ ને રુએ માબાપ – આટલા માટે જ લોક કન્યા ઈચ્છતા નથી. – હા – પણ સૌભાગ્યદેવી અને બુદ્ધિધન જેવાં સાસુસસરો આયુષ્યમાન છે ત્યાં સુધી કુમુદની ચિંતાનો પ્રસંગ જ નથી.

'પણ – પ્રમાદધનની વાર્તા ખરી હોય – અને કુમુદ જીવતી નીકળે તો ? – પુત્રીનું વૈધવ્યદુ:ખ કેમ સહેવાશે ? – શું મારી કુમુદ વિધવા !–'

આ વિચારની સાથે જ મન ચિરાયું. 'કુમુદ ! – તું – વિધવા ! – કુમુદ ! – તું વિધવા !'

'હરિ ! હરિ ! ઓ પ્રભુ !' – 'ઈશ્વર મારા સામું એટલું નહીં જુએ ?'

'પ્રમાદધન-સુગન્ધવાળું ફૂલ સૂંઘતાં તને ન જ આવડ્યું-તે ચોળાઈ ગયું.' નિ:શ્વાસ મૂક્યો.

"But as a practical man-can I not see my remedy for a disease which threatens to be a fact ? Other nations have it - mine bars it.'

ઓઠે આંગળીઓ મૂકી વિચારમાં પડ્યો.

"Conventional widowhood ! Social terrorrism ! Must you stand between me and my love and duty to my dear child ? Here-here is a calamity; here is escape from it-And yet the poor one must suffer and not escape ! And why ? Because the stronger sex controls her lot. Is it proper in a father to submit to the control and see the child writhing before his eyes, because he is a social-moral-coward ?'

'કુમુદ ! સરસ્વતીચંદ્ર હજી જીવે છે ! એણે મૂર્ખતા કરી તો ખરી પણ તેના હૃદયમાં જે યજ્ઞ તારી તૃપ્તિને અર્થે આરંભાયેલો હતો તે હજી હોલાયો નથી.

'પણ તને તેનો યોગ કરી આપવામાં જેટલું સાહસ મારે છે તેટલું સાહસ તારો સ્વીકાર કરનારને પણ છે. સરસ્વતીચંદ્ર ! આટલી લક્ષ્મીનો ત્યાગ કરવાનું સાહસ જેણે કર્યું તેને આ સાહસ કરતાં ડર લાગશે ?

'હરિ ! હરિ ! પ્રિય કુમુદ ! તારો પિતા અત્યારે દુ:ખથી ઘેલો થયો છે - ઘેલછાને કાળે કરેલા વિચાર હું આચારમાં મૂકતો નથી.

'હજી તો વૃદ્ધ પિતા અને મામા આયુષ્યમાન છે-તેમના મત વિના મારાથી શું બનશે ? તેમના મત કેણી પાસ પડશે તે જોશીને પૂછવું પડે એમ નથી. તેમના વિરુદ્ધ પડી મારે આ કામ કરવા જેવું છે ? શું મને કુમુદ વહાલી છે અને તેમને નથી ? વૃદ્ધ પિતા અત્યારે પૌત્રીને માટે માથું છેટે મૂકી તલવાર બાંધી નીકળી પડ્યા છે - એ બાળકી મારી ખરી ને તેમની નહીં ?

'આ સાહસ કરનારે આ રાજ્યના હિતને અર્થે રાજ્યનું પ્રધાનપદ છોડવું જોઈએ - પુત્રી ઉપરના સ્નેહ આગળ પેટનો સ્વાર્થ મોટો નથી.

'ખરી વાત. પણ મણિરાજની સેવા હું કેવળ પેટને માટે નથી કરતો. પેટ ભૂલું પણ ઉપકાર કેમ ભુલાય ? તેમનો સ્નેહ કેમ તરછોડાય ?

'કુમુદ ! તારે માટે હું આ માર્ગે જાઉં કે આ માર્ગે જાઉં ? - કાંઈ સૂઝતું નથી.'

માથું ખંજવાળતો ખંજવાળતો અને અત્યંત શોકવાળું અવસન્ન મુખ કરતો વિદ્યાચતુર પળવાર વિચાર કરતો જ બંધ પડ્યો.

'અનાગત વસ્તુની ચિંતા કરવાનું કાંઈ કારણ નથી. કોણ જાણે કેવા સમાચાર મળશે ? તો આ ઈષ્ટાનિષ્ટ વિચાર અત્યારે શું કરવા ?'

એટલામાં મધુમક્ષિકા આવી અને મેનારાણીને પહોંચાડેલા સંદેશાના વર્તમાન કહેવા લાગી.

વિદ્યાચતુર ગાડીમાં બેઠો હતો તે પ્રસંગનો લાભ લે, ગાડીમાંથી ઊતરી, ચંદ્રકાંત પાસેના તળાવના આરા ઉપર ઊભો ઊભો ચારે પાસ જોતો હતો અને સરસ્વતીચંદ્રના વિચાર કરતો હતો.

'સરસ્વતીચંદ્ર ! વિદ્યાચતુરે તારો શોધ કરવા મદદ આપવાની વાત કાઢી ત્યારે કુમુદસુંદરીના સમાચાર આવ્યા ને તારી વાત ઢંકાઈ ગઈ ! મહારાજે વાત

કાઢી ત્યારે સામંતરાજની ચિંતા આવી ને તારી વાત ઢંકાઈ ગઈ ! મારે તને શોધવો છે, પણ તારે જડવું નથી, ને ભાગ્ય પણ એવું છે કે તને જડવા દેતું નથી. ભલે ભાગ્ય તારો પક્ષપાત કરે ને મજ ગરીબની વાત ન સાંભળે પણ હું તને પડતો મૂકી ઘેર જવાનો નથી. ઘેરથી પત્ર ઉપર પત્ર આવે છે કે આ નિષ્ફળ શોધ કરવો છોડી ઘેર આવો. મારાં મૂર્ખાં વહાલાંઓને ખબર નથી કે વસુંધરાનું જાયેલું એક અમૂલ્ય રત્ન ખોવાય છે – ચંદ્રકાંત જેવા અનેક પથરાઓ ભેગા કરો તોયે એ રત્નના જેવું મૂલ્ય થાય એમ નથી. સરસ્વતીચંદ્ર સરસ્વતીચંદ્ર ! આ દેહમાં ચેતન છે ત્યાં સુધી તારો શોધ હું પડતે મૂકું એમ નથી.'

એક બાવો આરા ઉપર તુંબડી લઈ લોટ માગતો અને ચીપિયો ખખડાવતો દીઠો. ચંદ્રકાંતને જોઈ તે કાંઈક વિચારમાં પડ્યો ને પાસે આવી બોલ્યો :

'ભૈયા, તમે આ નગરના વાસી નથી ?'

ચંદ્રકાંત – 'ના બાવાજી, હું મુંબઈથી આવ્યો છું.'

બાવો – 'તમારું નામાભિધાન ?'

ચંદ્રકાંત – 'ચંદ્રકાંત'.

બાવો – 'ચંદ્રકાંતજી, આ તળાવની પેલી પાસ આકાશમાં અંધકાર જેવું દેખાય છે તે સુન્દરગિરિ નામનો રમણીય પર્વત છે. ત્યાં અમારા સાધુસંતોના આશ્રમ છે ત્યાં કોઈ વેળા પધારશો તો કલ્યાણ થશે. પણ રાજવૈભવ છોડી એકલા આવશો તો અધિક જોશો ને વિશેષ પામશો.'

'અ..લ..ખ !' અલખની બૂમ પાડી બાવો માર્ગે પડ્યો. સ્વાભાવિક રીતે અંગ્રેજી ભણેલાને આમાં કાંઈ વિચારવાનું ન હતું. પણ પુરુષનો શોધ કરવા નીકળી પડેલાને વિચાર થયા.

'સરસ્વતીચંદ્ર એ પ્રદેશમાં કેમ ન ગયો હોય ? બહારવટિયાઓમાંથી છૂટ્યો હોય તો એનો એક માર્ગ મનહરપુરીનો ને બીજો સુન્દરગિરિનો. કાલે વિદ્યાચતુરને ઘેર નકશો જોયો. સુભદ્રાના મુખ આગળ એ પર્વત છે. વિધાતાની સૂત્રધારતા વિચિત્ર છે. કુમુદસુંદરીને એણી પાસ તાણ્યાં છે – સરસ્વતીચંદ્રને પણ એ જ સૂત્રધારે એણી પાસે કેમ ન તાણ્યો હોય ? મિત્ર !

'परिणतिरमणीयाः प्रीतयस्त्वद्विधानाम् ॥'*

તેના મુખ ઉપર ખેદ દેખાયો. 'હવે ચંદ્ર અને કુમુદની પ્રીતિ શી ? એ પ્રીતિમાં જ પાપ છે અને એ પાપમાંથી છૂટવાને જ મારો પ્રિય પવિત્ર ચંદ્ર કુમુદને અસ્પર્શ રાખી અદૃશ્ય સ્થળે ભ્રમણ કરે છે એ કલ્પના સંભવિત જ છે. સરસ્વતીચંદ્ર, તને નાનપણમાંથી વૈરાગ્ય વહાલો હતો ને તે વહાલી વસ્તુના ઉપર તારો કેટલો આગ્રહ છે તે હું જાણું છું. તો તારે માથે અયોગ્ય આરોપ નહીં મૂકું.'

* તારા જેવાઓના પ્રેમ પરિણામે રમણીય હોય છે.' – ભવભૂતિ

થોડીક વાર શાંત થઈ સુન્દરગિરિની છાયા જોઈ રહ્યો અને તેને શિખરે આકાશમાં સૂર્યતેજે સળગતાં વાદળામાં સ્ત્રીપુરુષની છાયા જેવું લાગતાં તેને ચંદ્ર અને કુમુદ કલ્પી પગ ઠબકારતો ઠબકારતો ચંદ્રકાંત ગણગણવા લાગ્યો : 'સરસ્વતીચંદ્ર ! તને ગમતી કવિતા અને તેમાં જ કલ્પેલાં સ્થાનમાં !

* "The path by which that lovely twain
Have passed by cedar, pine, and yew,
And each dark tree that ever grew,
Is curtained out from heaven's wide blue.'

'અમારી ને તારી વચ્ચે કોઈ મોટો પડદો છે ! પણ તું જ્યાં હશે ત્યાં રમ્ય સ્થાને જ હશે. મિત્રરત્ન ! મારા જેવાં અનેક ચિત્તોમાં તેં અધિકાર કર્યો છે ને તેને શિરે તારો વિચાર એક સુંદર તારા પેઠે પ્રકાશે છે – તે તારો શું કરે છે ?'

"It scatters drops of golden light
Like lines of rain that ne'er unite,
And the gloom divine is all around,
And underneath is the mossy ground.'

તારા ભણીની કલ્પના કંઈ કંઈ સ્થાને દોડે છે – ને સૂઝતું કંઈ નથી.

"My wings are folded o'er mine ears :
My wings are crossed o'er mine eyes.
Yet through their silver shade appears,
And through their lulling plumes arise,
A shape, a throng of sounds.
May it be no ill to thee,
O thou of many wounds !'

છેલ્લો ભાગ ઘણી વાર ગણગણતાં ગણગણતાં ગાતાં ગાતાં ચંદ્રકાંતનાં નેત્રોમાંથી આંસુ ખરતાં હતાં અને કપાળનો પરસેવો લોહવાને નિમિત્તે રૂમાલ વડે એ આંસુ એ લોહતો અને સંતાડતો હતો.

એવામાં વિદ્યાચતુરનો ગાડીવાળો આવ્યો.

'ભાઈસાહેબ, પ્રધાનજી તેડે છે.'

સજ્જ થઈ ચંદ્રકાંત ગયો. મધુમક્ષિકા પ્રધાન પાસેથી ગઈ હતી અને સાટે એક પોલીસનો માણસ હતો. ચંદ્રકાન્તને પાસે બોલાવી વિદ્યાચતુરે તેને એક વીંટી આપી અને કહ્યું :

'ચંદ્રકાંત, આ વીંટી પરખો. આ રાજ્યના અમીરો પાસે આવાં રત્ન હશે, પણ આ ઘાટ નહીં હોય – સરસ્વતીચંદ્ર પાસે મેં આવી વીંટી જોઈ સાંભરે છે.'

ચંદ્રકાંતે ફરી ફરી વીંટી જોઈ, ઝીણી દૃષ્ટિ કરી જોઈ, વીંટી ફેરવી ફેરવી જોઈ, અને અંતે મિજાગરા જેવું લાગતાં ચાંપ ઉઘાડી તો અંદર આસનમાં સરસ્વતીચંદ્રની સુંદર હસતી છબી ! અતિ ઉમંગથી એ ઉઘાડેલી છબી વિદ્યાચતુરના હાથમાં પાછી

* Shelley's prometheus unbound.

સોંપી, વિદ્યાચતુરે ઓળખી, અને પોલીસના માણસને પૂછ્યું :

'હવાલદાર, આ છબી અને વીંટી સરસ્વતીચંદ્રની. એ લાવનાર કોણ છે અને શું કહે છે ?'

'પ્રધાનજી, અર્થદાસ નામના વાણિયા પાસેથી એ વીંટી નીકળી છે. અર્થદાસ કહે છે કે જંગલમાં એક નવીનચંદર નામના માણસે તેને એ બક્ષિસ આપી છે. એ માણસની ભાળ આપનાર અને એને પકડી આપનાર આપણાં માણસ છે. પણ હીરાલાલ નામનો એક મુંબઈનો વાણિયો છે તે કહે છે કે અર્થદાસે આ વીંટીના ધણીનું ખૂન કરેલું છે.'

'એ હીરાલાલ કોણ છે ?'

'મુંબઈમાં ધૂર્તલાલ શેઠ કરીને કોઈ છે તેનું માણસ છે, અને તે સરસ્વતીચંદ્રની શોધ કરવા આવેલો છે.'

'ધૂર્તલાલનું માણસ !' ચંદ્રકાંત ગાજી ઊઠ્યો અને પ્રધાનને ધૂર્તલાલનો ઈતિહાસ કહ્યો.

'ચંદ્રકાંત, તમે આ પોલીસવાળે આણેલી ગાડીમાં બેસી આપણે ઘેર જાવ, ને ઘેરથી ગાડી પાછી મોકલજો. હું એને લઈ તરત સામંતરાજને ઘેર જાઉં છું અને પછી આ નવા સમાચારનું મૂળ શોધવાનો માર્ગ લઈશ.'

વિદ્યાચતુર માણસને લઈ પોતાની ગાડીમાં ગયો. એ માણસની ગાડીમાં ચંદ્રકાંત મંદ ઉપક્રમ કરી ચડ્યો અને બેઠો, ગાડી ચાલી, પણ એનું મન ચકડોળે ચડ્યું.

'હા શી વિધાતાની ગતિ છે ! દુષ્ટ ધૂર્તલાલ ! જેવો હું સરસ્વતીચંદ્રની પાછળ પડ્યો છું તેવો તું પણ એના પાછળ પડેલો છે. પણ જેવો મારે એને ઘેર આણવો છે તેવો તારે એને ઘર બહાર રાખવો છે. હું જેવો એનો મિત્ર છું તેવો તું એનો શત્રુ છે ! તું શું કરીશ તે સૂઝતું નથી. સરસ્વતીચંદ્ર ! તું જીવે છે કે આ દુષ્ટોએ તને અને તારી સાથે અમારી આશાઓને નષ્ટ કરી છે ?

'આ કેવી અવસ્થા કે નથી પડતી આશા અને નથી પડતી નિરાશા !

* 'न यत्र प्रत्याशामनुपतितो वा रहयति
प्रविक्षिप्तं चेतः प्रविशति च मोहान्धतमसम् ।
अकिञ्चित्कुर्वाणाः पशव इव तस्यां वयमहो
विधातुर्वामत्वाद्विपदि परिवर्तामह इमे ॥'

'હું તો એ સ્થિતિમાં નહીં રહું ! હું તો નિશ્ચય જ કરું છું કે સરસ્વતીચંદ્ર આ લોકમાં પ્રકાશે છે જ, અને મને મળશે. અલેક્ઝાન્ડર મહારાજાની પેઠે સરસ્વતીચંદ્રનો શોધ કરવા આશાને પેંગડે પગ મૂકી હું ચડાઈ કરું છું. આ લોકના

* ભવભૂતિ

અપૂર્ણ ઉત્સાહની શોધમાં મુકાય એટલો વેગ મૂકીશ અને તેમાંથી પરિણામ આવો કે ન આવો, પણ હું હવે જાતે આ પ્રદેશનો ભોમિયો થઈશ, પર્વતોમાં, જંગલોમાં, અને ગામોમાં આથડીશ, મુંબઈથી માણસો મંગાવીશ કે અહીંથી રાખી લઈશ અને સરસ્વતીચંદ્રને શોધીશ. અર્થદાસની વાત સાંભળી તે સરસ્વતીચંદ્રના સ્વભાવ સાથે મળતી આવે છે.'

ચંદ્રકાંતની ગાડી પણ ચાલી. ગાડીની પાછળની બારીમાં વળી વળી એ સુન્દરગિરિની છાયા ભણી ડોકિયાં કરતો હતો અને આરા પર મળેલા બાવાને સરસ્વતીચંદ્રના કંઈ સમાચાર પૂછ્યા નહીં માટે પસ્તાવા લાગ્યો. ઘેર પહોંચ્યો ત્યાં બારીએ કુસુમને દેખી નવા વિચારમાં પડ્યો.

'કંઈક છાય, કંઈ કૌમુદી સમું અજવાળું, કંઈ અંધારું,
દેખી પકડવા દોડી, થાકીને હફે ઉર બિચારું !'

'સરસ્વતીચંદ્ર ! તારા સ્વચ્છન્દ મનોરાજ્યમાં એવું શું સત્ત્વ છે કે જે અનેક મનુષ્યો પાસે આ ચિત્રનૃત્ય કરાવે છે અને તે છતાં નૃત્યનો તાલ તારા સંગીતની સાથે પડતો નથી ?'

❖ ❖ ❖

પરિશિષ્ટ

ગોવર્ધનરામની કૃતિઓ ઉપરનાં મહત્ત્વનાં લખાણોની યાદી

ગોવર્ધનરામ (અંગ્રેજી) – રમણલાલ જોશી.

ગોવર્ધનરામ – મનસુખલાલ ઝવેરી.

ગોવર્ધનરામ : ચિંતક ને સર્જક – વિ. ર. ત્રિવેદી

ગોવર્ધનરામનું મનોરાજ્ય – રામપ્રસાદ બક્ષી

ગોવર્ધનરામનું સાલવારી જીવન અને સમકાલીન જીવન – કાન્તિલાલ છ. પંડ્યા.

ગોવર્ધનરામભાઈ : સ્મરણાંજલિ – ચન્દ્રશંકર પંડ્યા.

ગોવર્ધનરામ માધવરામ ત્રિપાઠી અને તેમની સાહિત્યસેવા – મણિશંકર દલપતરામ જોષી.

ગોવર્ધનરામ શતાબ્દી સ્મારક ગ્રંથ – સંપાદકો : વિષ્ણુપ્રસાદ ત્રિવેદી, મગનભાઈ દેસાઈ, ઉપેન્દ્ર પંડ્યા અને યશવંત શુક્લ.

ગોવર્ધન શતાબ્દી ગ્રંથ – સંપા. : ઉપેન્દ્ર પંડ્યા

જગત્ કાદંબરીઓમાં 'સરસ્વતીચંદ્ર'નું સ્થાન – ન્હાનાલાલ કવિ.

પંડિતયુગનું મહાકાવ્ય – વિ. મં. ભટ્ટ, 'નિકષરેખા'માં પુનર્મુદ્રિત.

'વસંત'નો ગોવર્ધન સ્મારક અંક ('વસંત', વર્ષ ૬, અંક ૩)

વિવિધ વ્યાખ્યાનો ગુ. ૧ : ગો. મા. ત્રિપાઠી અને તેમની કૃતિઓ – બલવંતરાય ક. ઠાકોર.

શ્રીયુત ગોવર્ધનરામ – કાન્તિલાલ છ. પંડ્યા.

'સમાલોચક'નો ગોવર્ધન સ્મારક અંક.

સરસ્વતીચન્દ્ર – એ ક્રિટિકલ એસ્ટિમેટ – આર. આઈ. પટેલ.

'સરસ્વતીચંદ્ર'નું અવલોકન – વિશ્વનાથ પ્ર. વૈદ્ય.

'સરસ્વતીચંદ્ર'નો મહિમા : એની પાત્રસૃષ્ટિમાં – રસિકલાલ છો. પરીખ

ગોવર્ધનરામ ત્રિપાઠીનાં લખાણોની યાદી

૧) ગ્રન્થો :

૧. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૧ (૧૮૮૭)

૨. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૨ (૧૮૯૨)

૩. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૩ (૧૮૯૮)

૪. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૪ (૧૯૦૧)

૫. સ્નેહમુદ્રા (૧૮૮૯)

૬. લીલાવતી-જીવનકલા (૧૯૦૫)

૭. દયારામનો અક્ષરદેહ (૧૯૦૮)

૮. સાક્ષર-જીવન (૧૯૧૯ - 'સમાલોચક'માં ૧૮૮૯-૧૯૦૩).

૯. Classical Poets of Gujarat and their Influence of Society and Morals. (૧૮૯૪)

૧૦. નવલરામ લક્ષ્મીરામની જીવનકથા (૧૮૯૧)

૧૧. ગુજરાતના પ્રાચીન સાહિત્યના ઈતિહાસનું દિગ્દર્શન-પુરુષોત્તમ વિશ્રામ સાહિત્યમાળા, અંક-૪ (પહેલી ગુ.સા.પ.ના પ્રમુખ તરીકેનું ભાષણ (૧૯૦૫)

૧૨. યૂરોપ, એશિયા વગેરે ખંડોમાંની મહાપ્રજાઓના જનસ્વભાવનાં લાક્ષણિક દષ્ટાન્ત (૧૮૯૩)

૧૩. માધવરામ-સ્મારિકા (૧૯૦૦)

૧૪. The Effects of the Custom of Early Marriages on the Educational Progress of the Natives of India. કરસનદાસ મૂળજી પારિતોષિક નિબંધ (૧૮૭૬).

૧૫. Marriage Forms under Ancient Hindu law. (૧૯૦૬)

૧૬. Betrothal among the Vadnagara Nagar Brahmins of Nadiad. (૧૮૮૮)

૧૭. Conflicts of laws between Converts and Non converts. (૧૯૦૩)

૧૮. Higher Brahminism in Ancient India. (૧૯૦૩)

(૨) લેખો :

૧. કવિતા, કાવ્ય અને કવિ એ વિષયે મિતાક્ષર. (સમાલોચક ૧૮૯૬, અંક ૧ લો)

૨. આ કાળનાં આપણાં આદિનાટકો. (સમાલોચક-૧૮૯૬, અંક બીજો, ૧૮૯૬, અંક ત્રીજો)

૩. ગુજરાતી શબ્દોની લેખનપદ્ધતિનો વિવેક. (સમાલોચક-૧૮૯૬, અંક ચોથો)

૪. ગુજરાતી લેખનપદ્ધતિ અને રા. નરસિંહરાવ ભોળાનાથ. (સમાલોચક-૧૮૯૭, અંક ચોથો, ૧૮૯૮, અંક ૧,૨,૩)

૫. પાશ્ચાત્ય હાસ્યરસ અને તેનું એતદ્દેશીય રૂપાંતર. (સમાલોચક ૧૯૦૪, અંક ૧ લો)

૬. મિ. કેખુશરો નવરોજજી કાબરાજીની ટૂંક પિછાન (ગ્રન્થાવલોકન સમાલોચક, ૧૯૦૪, અંક ૪ થો)

૭. આપણી જીવનભાવનાનાં વ્યવહારમાં જણાતાં સ્વરૂપ (ભાષણનું ભાષાંતર-વસંત, ભાદ્રપદ સં. ૧૯૫૮, કાર્તિક સં. ૧૯૫૯)

૮. પ્રાચીન હિન્દનો ઉચ્ચ બ્રાહ્મણધર્મ (વસંત, જ્યેષ્ઠ સં. ૧૯૫૯)

૯. ગુજરાતી ક્રિયાપદની વ્યુત્પત્તિના નિયમો (વસંત, ચૈત્ર સં. ૧૯૬૦)

૧૦. કર્મ, ધર્મ ને જ્ઞાન-તત્સંબંધે દેશકાલનો વિવેક. (ગુજરાતી તા. ૨૧ તથા તા. ૨૮-૧૦-૧૮૯૪)

૧૧. વેદ અને વેદાન્ત. (શેમાં છપાયો ?)

૧૨. Rules of Conduct (સમાલોચક-૧૯૦૯, અંક ૧-૨)

૧૩. Letters to Dayarm Gidumal Esq. (ગુજરાતી ભાષાંતર સાથે-સમાલોચક ૧૯૦૯, અંક ૨, ૩, ૪; ૧૯૧૦, અંક ૧,૨.)

૧૪. Letters to Purushottam Vishram Mavji Esq. (સમાલોચક-ગોવર્ધનસ્મારક, અંક, જુલાઈ ૧૯૦૭. ગુજરાતી સારાંશ એ જ અંકમાં, તેમ જ વસંત, ચૈત્ર સં. ૧૯૬૩માં)

૧૫. Chuni the Satee (ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટ-જુલાઈ, સપ્ટે; ઓકટો, નવેમ્બર, ૧૯૦૨)

૧૬. The Hindu Ideal of Poverty. (ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટ-જૂન જુલાઈ, ૧૯૦૩)

૧૭. The Keystone of the Economics of Hinduism (ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટ-જાન્યુ. ફેબ્રુ. ૧૯૦૫)

૧૮. The Gulf between Englishmen and Indians. (ઈન્ડિયન રિવ્યુ-જાન્યુ. ૧૯૦૬)

૧૯. The Hind Sovereign as Parent of his People. (ઈન્ડિયન રિવ્યુ-જાન્યુ. ૧૯૦૩)

૨૦. Review of Mr. Mallik's Problem of Existence.' (ઈન્ડિયન રિવ્યુ. એપ્રિલ, ૧૯૦૪)

૨૧. The Hindu Ideal of Sovereignty and State. (ઈન્ડિયન રિવ્યુ. એપ્રિલ, ૧૯૦૫)

૨૨. Review of Mr. Manilal N. Drivedi's Monism of Advaitism' (ગુજરાતી તા. ૧૬ તથા ૨૩-૨-૧૮૯૦)

૨૩. Review of Mr. Manasukharam's Gokulji Jhala's Life.' (રાસ્તગોફતાર તા. ૧-૬-૧૮૮૪)

૩) કાવ્યો :

૧. કવિભોગ્ય કવિતા. (સમાલોચક - ૧૯૦૪, અંક ૨)

૨. આધ્યાત્મિક કવિ અને તેની કવિતા (એજન)

૩. અનુપમ તિમિર (સમાલોચક-૧૯૦૪, અંક ૩)

૪. અનુપમ તેજ (એજન)

૫. પ્રણવપુરુષ (સમાલોચક-૧૯૦૫, અંક ૧)

૬. કુરુક્ષેત્ર. (સમાલોચક-૧૯૦૫, અંક ૪)

૭. રસસુંદરી અને તત્ત્વાનંદ સ્વામી. (વસંત-ફાલ્ગુન, વૈશાખ-સં.. ૧૯૬૧)

૮. સંસારપ્રતિબિંબકાવ્ય (અરુણોદય-૧૮૯૩)

❖ ❖ ❖

(સરસ્વતીચન્દ્રના) પહેલા ભાગમાં એમણે પોતાની શક્તિ ઠાલવી. નવલકથાનો રસ પહેલામાં ભરેલો છે. ચરિત્રચિત્રણ એના જેવું ક્યાંય નથી, બીજામાં હિંદુ સંસાર સરસ ચીતરાયો છે, ત્રીજામાં એમની કળા ઊંડી ગઈ, અને ચોથામાં એમને થયું કે હવે મારે જગતને જેટલું આપવું છે તે આ પુસ્તક દ્વારા જ આપી દઉં તો કેવું સારું !

(મહાદેવભાઈની ડાયરી પુ. ૧) **- ગાંધીજી**

❁

'સ્વ. ગોવર્ધનરામની ઉજ્જ્વળ કીર્તિ તો 'સરસ્વતીચંદ્ર' ઉપર જ ધ્વજાની માફક ફરક્યાં કરશે, અને તેમાં પણ એમનાં સ્ત્રીપાત્રો ઉપર... સ્વ. ગોવર્ધનરામની કુમુદ શેક્સપિયર અને ડેન્ટીનાં ઉત્તમ સ્ત્રી પાત્રો સાથે જરા પણ અતિ પ્રશંસા વિના મૂકી શકાય એમ છે... 'સરસ્વતીચન્દ્ર' એ અર્વાચીન સમયના હિન્દુસ્તાનના સાંસારિક, રાજકીય, ધાર્મિક વગેરે મહાપ્રશ્નોની ચર્ચાનો 'આકારગ્રંથ' છે.

સ્વ. આચાર્ય આનંદશંકર ધ્રુવ

❁

'ગુજરાતના જીવન ઉપર 'સરસ્વતીચન્દ્ર'ની મુદ્રા ઊઠી તેવી કોઈની ઊઠી નથી. હકીકતમાં, તેના રચયિતા શ્રીયુત ગોવર્ધનરામ (૧૮૫૫-૧૯૦૭) એ એક જ એવી વિભૂતી છે, જેને ગાંધીજી આવી પહોંચ્યા ત્યાં સુધીમાં ગુજરાતના સાંસ્કૃતિક જીવન અંગે અસરકારક બનાવવામાં અને એને ઘડવામાં સૌથી વધુ સફળતા મળી હોય.

'સરસ્વતીચન્દ્ર' અર્વાચીન ગુજરાતનો ગૌરવગ્રન્થ છે, તે સાથે જ એ ગુજરાતના જીવનના એક તબક્કાને એની તમામ ભાવનાત્મક અભીપ્સાઓ તેમ જ વ્યવહારગત મર્યાદાઓ સાથે મૂર્તિમંત કરે છે.'

- ડૉ. ઉમાશંકર જોશી

❁

'સરસ્વતીચન્દ્ર' પ્રેમકથા નિમિત્તે સંસ્કૃતિકથા છે. એનું સૌથી ઉચિત વર્ણન કદાચ 'મહાનવલ' ગણાય. કેમ કે એમાં સારી નવલકથાનાં અમુક તત્ત્વો તો છે પણ એથી વિશેષ કેટલુંક છે : પ્રજાના પુનર્વિધાનનો આશય એ સંદર્ભે નિયોજાયલી કવિસહજ ક્રાન્તદૃષ્ટિ, ગહન, સંકુલ અને ઉન્નતગામી પર્યેષણા, કવિદૃષ્ટિને મૂર્ત કરવા પ્રયાસતી ભરચક પાત્રસૃષ્ટિ અને એ સકળ સામગ્રીને ઝીલવે સમર્થ ભારક્ષમ વિસ્તારયુક્ત કથાપટ.

વધુમાં, તે પોતાની વિલક્ષણ તેટલી જ અસાધારણ ગુણવત્તાએ કરીને 'વિલ્હેલ્મ મિસ્ટર' (૧૮૩૯), 'વૉર એન્ડ પીસ' (૧૮૬૬-૮૯) તથા 'ઝાં ક્રિસ્ટાફે' (૧૯૧૦-૧૨)ની સમાનકક્ષ લેખે જગતસાહિત્યમાં સુહાય છે.'

- વિજયરાય ક. વૈદ્ય

❁

માણસ ઘણાં ઋણ લઈને જન્મે છે, તેમાંનું એક ઋણ તે ઋષિઋણ છે. ઋષિજીવનને તેની અખિલાઈમાં છેક તળિયા સુધી તપાસવામાં પુરુષાર્થ કરે છે એ જ તેમાંથી પોતાને પ્રાપ્ત થયેલું દર્શન રજૂ કરે છે. ગોવર્ધનરામ એવા સર્વદર્શી ઋષિ હતા. તેમણે તે સમયના ગુજરાતનું જ નહિ પણ ભારત વર્ષનું મંથન દર્શાવ્યું છે. ગુજરાતી ભાષાના સાહિત્યમાં તે પછીથી તેવું આજ સુધી કોઈ કરી શક્યું નથી. ભારતના મહોત્સવમાં ગુજરાત બે ચીજ અર્પી શકે તેમ છે : એક મહાત્મા ગાંધી અને બીજી ચીજ ગ્રન્થમણિ 'સરસ્વતીચન્દ્ર'.

- મનુભાઈ પંચોળી ('દર્શક')

❁